

ТАД УИЛЯМС
КЪМ КУЛАТА НА ЗЕЛЕНИЯ
АНГЕЛ II

Част 3 от „Спомен, печал и трън“

Превод от английски: Камен Костов, 2004

chitanka.info

*Посвещавам тази книга
на майка ми Барбара Джийн Евънс,
заради която силно заобичах Замъка Жабокрек на
Кенет Греъм,
Голямата гора на Мечо Пух, Графството на Толкин
и много други потайни местенца и страни
отвъд границите на нашето познание.
Тя ми вдъхна и неугасимия стремеж сам да изследвам
непознатото и да споделям откритията си с другите.
Тази книга искам да споделя с нея.*

*Този том,
„Към Кулата на Зеления ангел“,
който сам по себе си е малък свят на мъка и радост,
посвещавам на
Нанси Деминг-Уилямс
с много, много любов.*

ТАД УИЛЯМС ЗА СЕБЕ СИ

„Тези романи са огромни, самоорганизиращи се творения и онова, което се случва, е, че непрекъснато изниква някаква нова идея, неочаквана и за самия мен, но в абсолютна хармония с всичко останало“, споделя Тад по повод написването на тетралогията „Спомен, Печал и Трън“.

Когато в един момент се загубих по многопосочните и очевидно безкрайни пътеки в третия том на това епично фентъзи, един приятел ме посъветва: „Знам какво трябва да направиш! Просто казваш на всички, че това е постмодерен роман и че всъщност вторият том е финалът! Такъв е животът, нали разбирате — нищо не намира своето разрешение!“ Честно казано, в момента това ми прозвуча доста съблазнително. Изведнъж да обявя: „А бе, вие не разбрахте ли, че това беше краят?“

Исклучителен стилист, който безпрепятствено повежда читателя из сложните лабиринти на създадените от него светове, Тад смята за свои учители Дикенс, Удхауз, както и — разбира се — Толкин. „Детството ми е едно безкрайно четене най-вече на Толкин. Когато реших да започна да пиша — и то точно фентъзи, — не си пожелах да пиша като, а по-добре от него. Искях да му отдам почитта си с това, че пиша различно от него“.

„Добро и Зло са относителни категории, нали? — казва Тад. — Ако дойдат извънземните, проблемите ни доста биха ги слисали“.

Би желал да е откривателят на флейтата: „Иска ми се да съм първият човек, сетил се да пробие дупки в една тръстика и да духне в нея, за да произведе музика“. През ученическите си години е бил вокалист на рок група, наречена „Идиот“, и все още съжалява, че са се разпаднали. Няколко години е бил и актьор.

„Безкрайно съм благодарен на съдбата, че имам щастието да си изкарвам прехраната с нещо, което искам да правя. В моменти на умора и затруднения, когато ми се струва, че силите ми са на изчерпване, просто си спомням как някой изнервен купувач в магазина

за обувки ме халосва по главата с някой обезценен пантоф, защото не може да повярва, че не знам къде е другият, и веднага започвам да се чувствам по-добре.

МНОГО по-добре...“

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

*И смъртта ще остане без царство.
Мъртвците ще се слоят в голотата си,
ще се смесят с луната на запад, с вятъра,
костите им ще се разпилеят в земята,
край нозете им звезди ще огряват нощта.
И да полудеят, няма да пропаднат в мрак,
и в морето да потънат, ще се вдигнат пак.
Влюбените ще умрат, но не и любовта.
И смъртта ще остане без царство...*

Дилън Томас
от „И смъртта ще остане без
царство“

*Изцяло истината казвай, ала не във упор —
заобиколната пътека е по-пряка,
внезапната откритост плаши боязливата възхита,
непоносимо засияла;*

*тъй както кротко обяснената светкавица
детето не тревожи,
полека да изгрява истината, инак
със слепота ще ни накаже.*

Емили Дикинсън

Много хора ми оказаха огромна помощ при написването на тези книги, като се започне от предложения и морална подкрепа и се стигне

до решаваща помощ по отношение на цялостната логика. Ева Къминг, Нанси Деминг-Уилямс, Артър Рос Еванс, Ендрю Харис, Пол Хъдспет, Питър Стампфел, Дъг Вернер, Майкъл Уелън, великолепните приятели от „DAW Books“ и всички мои приятели от GENIE(r) са само малка (но съществена) част от тези, които ми помогнаха да довърша Историята, която изяде живота ми.

Особена благодарност за подкрепата при написването на този последен том на Набъбналия епос заслужава Мери Фрей, която изразходи страховито количество енергия и време, за да прочете и — поради липса на по-добра дума — анализира един чудовищен ръкопис. Тя ме насърчаваше по невероятен начин, когато действително се нуждаех от това.

И, разбира се, безграничен е приносът на моите издатели Шейла Гилбърт и Бетси Уолхейм. Прекалените им грижи са техен грях и ето че най-после си получиха абсолютно заслуженото наказание.

На всички по-горе споменати и на всички останали приятели и поддръжници, неспоменати, но в никакъв случай незапомнени, моите най-сърдечни благодарности.

Бележка: На края на книгата има списък на героите и речник на термините.

РЕЗЮМЕ НА „ПРЕСТОЛЪТ ОТ ДРАКОНОВА КОСТ“

Хилядолетия наред Хейхолт е принадлежал на безсмъртните сити, но те напуснали величествения замък под яростните удари на човечеството. Хората отдавна управляват тази крепост, както и останалата част от Остен Ард. Престър Джон, владетел на всички човешки народи, е последният ѝ господар и управлява в мир, седнал на Престола от драконова кост.

Саймън, непохватен младеж на четиринадесет години, е един от слугите в Хейхолт. Родителите му са мъртви и единственото му семейство са прислужничките и строгата им наставница Рейчъл Драконката. За да се отърве от кухненските си задължения, Саймън става помощник на доктор Моргенес, ексцентричния учен в замъка, и е предоволен, докато не установява, че Моргенес предпочита да преподава четмо и писмо вместо магьосничество.

Скоро старият крал Джон ще умре и Елиас, по-големият от двамата му сина, се подготвя да наследи трона. Сериозният брат на Елиас Джосуа, наречен Безръкия, жестоко се кара с бъдещия крал за Приратес — скандалния свещеник, който е един от доверените съветници на Елиас. Кавгата между двамата братя е знамение за злото, което ще сполети замъка и страната.

Властването на Елиас започва добре, но настъпва суша и чума покосява народите на Остен Ард. Скоро по пътищата започват да бродят разбойници, а от далечни селца изчезват хора. Нормалният живот в кралството се обърква, поданиците губят вяра в управлението на краля си, но като че ли нищо не безпокои монарха и неговите приближени. Когато се появяват първите признаци на недоволство, Джосуа изчезва — според някои слухове, за да вдигне бунт.

Лошото управление на Елиас предизвиква недоволството на мнозина, включително на Исгримнур, херцог на Римърсгард, и граф Еолаир, посланик на западната държава Хернистир. Дори Мириамел, родната дъщеря на крал Елиас, е притеснена, особено от облечения в алено Приратес, доверения съветник на баща ѝ.

Междувременно Саймън е помощник на Моргенес. Двамата стават добри приятели, въпреки че Саймън витае в облаците, а докторът отказва да го учи на каквото и да било, което наподобява магия. По време на едно от скитанията си из коридорите на Хейхолт Саймън открива таен проход и за малко не го хваща Приратес. Докато бяга от свещеника, Саймън попада в скрита подземна килия. Там

намира Джосуа — държат го затворен, за да го използват за някакъв ужасяващ ритуал, подготвен от Приратес. Саймън довежда доктор Моргенес и двамата успяват да освободят Джосуа. Завеждат го в покоите на лекаря, откъдето той излиза на свобода по един тунел, който минава под древния замък. Докато Моргенес съобщава с пощенски врабчета на неизвестни свои приятели онова, което се е случило, Приратес и кралската стража идват да арестуват доктора и Саймън. Моргенес загива в битката, но това позволява на Саймън да избяга в тунела.

На крачка от лудостта, Саймън се лута из тъмните галерии под замъка, където са и руините на стария дворец на ситите. Излиза на повърхността в гробището отвъд градската стена и вижда голям огън. Става неволен свидетел на странна сцена: Приратес и крал Елиас участват в ритуал с някакви белолики същества в черни дрехи. Белоликите дават на Елиас меч с ужасна сила, наречен Печал. Саймън побягва.

Животът сред пустошта е почти непоносим. След няколко седмици Саймън е полумъртъв от глад и преумора, но все така далеч от целта си — северния замък на Джосуа, Наглимунд. Младежът отива да проси в една колиба и намира странно същество, хванато в капан — един от ситите. За тази раса се говори, че е легендарна или поне отдавна изчезнала. Стопанинът се връща, но преди да успее да убие безпомощния сит, пада, повален от Саймън. Освободено, съществото изчезва, но изстрелва една бяла стрела по посока на младежа. Нечий глас казва на Саймън да я вземе, защото тя е подарък от ситите.

Дребничкият нов спътник на Саймън е Бинабик — трол, който язди огромна сива вълчица. Той обяснява на Саймън, че просто минавал оттам, но сега щял да го придружи до Наглимунд. Постепенно двамата осъзнават, че са се сблъскали със заплаха, много по-голяма от краля и съветника му. Преследват ги огромни бели хрътки, които носят дамгата на Стормспайк, ужасната планина далеч на север. Саймън и Бинабик вземат със себе си и двама спътници, които спасяват от хрътките. Бегълците намират убежище в горската къща на Гелое, жена, известна като вещица. Гелое казва, че по някакъв начин древните норни, роднини на ситите, са били въввлечени в съдбата на кралството на Престър Джон.

Премеждията продължават и по пътя към Наглимунд. Бинабик е ранен и Саймън и младата прислужница Мария се промъкват през

гората. Напада ги великан и оцеляват само благодарение на появилата се ловна дружина на Джосуа.

Принцът ги отвежда в Наглимунд, където излекуват Бинабик и където става ясно, че Саймън се е забъркал в някакви ужасяващи събития. Скоро Елиас ще обсади замъка на Джосуа, Спътничката на Саймън се оказва принцеса Мириамел, която е пътувала под прикритие — бяга от баща си, защото подозира, че е полудял под влиянието на Приратес. Безброй хора се стичат към Наглимунд и Джосуа, последната им защита от лудия крал.

Докато принцът и съветниците му обмислят предстоящата битка, в залата за съвещания се появява един стар римър — Джарнауга. Той е член на Обществото на свитъка, група просветени хора, сред които са били и учителят на Бинабик и Моргенес. Джарнауга донася още лоши новини: твърди, че Елиас не е единственият враг — че е подпомаган от Инелуки, Краля на бурите, който някога, до смъртта си преди петстотин години, е бил принц на ситите. Сега безтелесният му дух управлява норните — бледите роднини на прокудените сити — в Стормспайк.

Всъщност смъртта на Инелуки е била причинена от смразяващата магия на сивия меч Печал, както и от войната на човечеството срещу ситите. Обществото на свитъка вярва, че Печал е бил даден на Елиас като първа стъпка от някакъв неразбираем план за отмъщение, план, който би подчинил цялата земя на живия мъртвец — Краля на бурите. Единствената надежда идва от една пророческа поема, която казва, че „три меча“ биха могли да спрат магията на Инелуки.

Първият меч е вече в ръцете на врага им Елиас, това е сивият меч Печал. Вторият е римърският меч Минияр, който също някога е бил в Хейхолт, но сегашното му местонахождение е неизвестно. Третият е Трън, черният меч на най-добрия рицар на крал Джон, сър Камарис. Джарнауга и някои други смятат, че са го проследили до едно място далеч на север. Тази слаба надежда подтиква Джосуа да изпрати Бинабик, Саймън и няколко войници да търсят Трън, въпреки че Наглимунд се подготвя за обсада.

Назряващият конфликт засяга и други. Принцеса Мириамел, раздразнена от опитите на чичо си Джосуа да я предпази, избягва предрешена от Наглимунд заедно със загадъчния монах Кадрах — надява се да стигне до Южен Набан и да осигури помощ за Джосуа от роднините си там. По настояване на Джосуа старият херцог Исgrimнур

тръгва след нея, за да я спаси. Тиамак, млад учен от Вран, който живее в едно тресавище, получава странно съобщение от Моргенес — в него се предсказват предстоящите лоши времена и се намеква, че Тиамак също ще играе някаква роля. Мейгуин, дъщеря на краля на Хернистир, безпомощно наблюдава как семейството и държавата ѝ са въввлечени във войната от крал Елиас.

Саймън, Бинабик и спътниците им попадат в засада, заложена им от Инген Джегер, ловец от Стормспайк. Спасяват се само благодарение на повторното появяване на Джирики — сита, когото Саймън е спасил. Когато разбира, че са тръгнали да търсят Трън, Джирики решава да ги придружи до планината Урмшайм, легендарното убежище на един от великите дракони.

Докато Саймън и другарите му стигнат планината, крал Елиас и армията му вече са обсадили замъка на Джосуа. Въпреки че първите няколко атаки са отблъснати, защитниците претърпяват големи загуби. Накрая силите на Елиас, изглежда, се оттеглят и прекратяват обсадата, но още преди обитателите на крепостта да имат време да празнуват, някаква странна буря се появява на северния хоризонт и се приближава към Наглимунд. Тази буря е покривалото, под което се придвижва армията от норни и великани на Инелуки. Започва ужасно клане. Джосуа и няколко души успяват да избягат от руините на замъка. Преди да влезе в гората, принцът проклина Елиас за безскрупулната му сделка с Краля на бурите и се заклева, че ще си върне короната на баща им.

Саймън и придружителите му се катерят по Урмшайм и стигат до величествен замръзнал водопад. Там, в една подобна на гробница пещера, намират Трън. Но точно в този момент Инген Джегер и войниците му се появяват отново и ги нападат. Звучите от битката събуждат белия дракон Игджарджук, който от векове дреме под леда. И двете страни дават много жертви. Единствено Саймън остава на крака и когато гигантският червей го напада, младежът вдига Трън и замахва. Парещата черна кръв на дракона се излива върху него и той пада безчувствен.

Събужда се в една пещера в Ийканук. Джирики и Хейстън, един от еркинландските войници, се грижат за него. Трън е спасен, но Бинабик е затворник. Затворник е и римърсгардецът Слудиг. И двамата имат смъртни присъди. Лицето на Саймън е белязано от кръвта на дракона и голям кичур от косата му е побелял. Джирики кръщава

младежа Снежния кичур и му казва, че за добро или за зло, е белязан
завинаги.

РЕЗЮМЕ НА „КАМЪКЪТ НА РАЗДЯЛАТА“

Саймън, ситът Джирики и воинът Хейстън са почетни гости на мъничките кануки в града им на самия връх на планината. Но Слудиг, чийто римърсгардски народ е стар неприятел на кануците, и тролът Бинабик не са посрещнати толкова радушно. Народът на Бинабик ги държи в плен и ги очаква смъртна присъда. Една аудиенция при Пастира и Ловджийката, владетелите на кануците, разкрива, че Бинабик е обвинен не само че е изоставил племето си, но и защото не е изпълнил обета си да се ожени за Сиски, най-малката дъщеря на кралското семейство. Саймън моли Джирики да се застъпи за него, но ситът има задължения към собствения си народ и в никакъв случай не иска да се намесва в тролското правосъдие. Малко преди екзекуцията Джирики тръгва за дома си.

Въпреки че Сиски е огорчена от привидното непостоянство на Бинабик, тя не може да понесе мисълта, че ще го убият. Със Саймън и Хейстън тя урежда спасяването на двамата затворници, но докато четиримата търсят в пещерата на учителя на Бинабик старинен свитък, който ще им даде нужните сведения как да намерят едно място, наречено „Камъкът на раздялата“, са заловени от разгневените кануки. Завещанието на учителя на Бинабик потвърждава неговата история и предупрежденията му накрая убеждават Пастира и Ловджийката, че опасността наистина е огромна. Затворниците са освободени и получават разрешение да напуснат Ййканук и да отнесат меча Трън на принц Джосуа. Сиски и другите ще ги придружат до подножието на планината.

В това време Джосуа и малка група негови последователи са избягали от Наглимунд и скитат из гората Алдхеорте, преследвани от норните на Краля на бурите. Трябва да се защитават не само от стрели й копия, но и от черна магия. При тях идва мъдрата жена Гелое с Лелет, нямото дете, което Саймън е спасил от ужасните кучета на Стормспайк. Странната двойка води групата на Джосуа през гората до някакво място, което някога е принадлежало на ситите и където

норните не смеят да ги преследват от страх да не нарушат древния договор с роднините си. Гелое казва, че оттук трябва да отидат на друго място, дори още по-свещено за ситите — същия Камък на раздялата, към който е насочила Саймън.

Мириамел, дъщерята на Върховния крал Елиас, пътува на юг с надеждата да намери съюзници за чичо си Джосуа сред роднините си в двора на Набан. Придружава я монахът Кадрах. Те са заловени от графа на Пердруин Стреаве, коварен и продажен човек, който казва на Мириамел, че ще я предостави на една неназована личност, на която бил задължен. За радост на Мириамел тайнствената личност се оказва приятел — свещеникът Диниван, секретар на лектора Ранесин, водач на Майката Църква. Диниван е член на Лигата на свитъка и се надява, че Мириамел може да убеди лектора да изобличи Елиас и неговия покварен съветник Приратес. Срещу Майката Църква се е изправил не само Елиас, който изисква от нея да не се бърка в работите му, но и Огнените танцьори — религиозни фанатици, които призовават Краля на бурите. Ранесин изслушва Мириамел и е силно разтревожен.

На слизане Саймън и спътниците му са нападнати от снежни великани от планините и Хейстън, както и много троли, са убити. Покъсно, докато Саймън размишлява над несправедливостта на живота и смъртта, поглежда в огледалото, което му е дал Джирики, и вижда повелителката на ситите Амерасу, а после ужасната кралица на норните Утук'ку. Амерасу се опитва да разбере заговорите на Утук'ку и Краля на бурите и върви по Пътя на сънищата да намери и мъдрост, и съюзници.

Джосуа и остатъците от групата му най-после излизат от гората в пасищата на Високите тритинги, където почти веднага ги залавя Фиколмий, бащата на избягалата с Джосуа Воршева. Фиколмий не може да се примири с непокорството на дъщеря си и след като свирепо бие принца, урежда двубой, в който Джосуа трябва да бъде убит. Но планът му се проваля, Джосуа побеждава и Фиколмий трябва да се разплати, като даде на групата на принца коне. Джосуа, силно развълнуван от срама, който изпитва Воршева, когато отново се среща с роднините си, се оженва за нея пред очите на Фиколмий и събралото се племе. Когато бащата на Воршева ликуващо обявява, че воините на крал Елиас навлизат в равнините, за да ги заловят, принцът и

последователите му се мятат на конете и препусват на изток към Камъка на раздялата.

В далечния Хернистир принцеса Мейгуин е последната издънка на рода. Баща ѝ и брат ѝ са убити в битката с машата на Елиас Скали и тя заедно с хората си намира убежище в пещерите на планините Грианспог. Обезпокоена от странни сънища, Мейгуин слиза в старите мини и пещери под Грианспог. Граф Еолаир, най-довереният васал на баща ѝ, тръгва да я търси и двамата намират големия подземен град Мезуту'а. Мейгуин е убедена, че там живеят сити и че те ще се притекат на помощ на хернистирците, както са правили в старо време, но единствените обитатели, които откриват в разпадащия се град, са дуорите — странни същества, далечни роднини на безсмъртните. Дуорите им разкриват, че мечът Минияр, който търсят хората на Джосуа, е всъщност оръжието, известно под името Блестящ гвоздей, което е погребано с Престър Джон, бащата на Джосуа и Елиас. Това не говори нищо на Мейгуин, която е потресена от факта, че сънищата ѝ всъщност никак не са помогнали на народа ѝ. Не по-малко я тревожи и това, което смята за своя глупава любов към Еолаир. Затова измисля за него поръчение — да занесе на Джосуа и хората му новината за Минияр и картите на проходите, прокопани от дуорите, в които влизат и тунели под двореца на Елиас Хейхолт. Еолаир е озадачен и ядосан, че го отпращат, но тръгва.

Саймън, Бинабик и Слудиг оставят Сиски и другите троли в подножието на планината и продължават през ледената необятност на Бялата пустош. На самия северен край на Голямата гора намират стар манастир, обитаван от деца и една девойка, която се грижи за тях. Нощуват там, доволни, че са намерили подслон от студа, но Скоди се оказва не това, което изглежда: в тъмнината ги пленява и тримата чрез магия, а след това започва ритуал, с който смята да призове Краля на бурите и да му покаже, че мечът Трън е в ръцете ѝ. Един от неумрелите от Червената ръка се явява в отговор на магията, но едно дете прекъсва ритуала и докарва чудовищна тълпа копачи. Скоди и децата са избити, но Саймън и другите избягват главно благодарение на свирепата вълчица на Бинабик Куантака. Саймън обаче е почти полудял от контакта си с магията, препуска надалече от спътниците си, блъсва се в едно дърво и пада в безсъзнание. Бинабик и Слудиг не могат да го

намерят. Накрая, изпитващи силни угризения на съвестта, те взимат меча Трън и тръгват към Камъка на раздялата без Саймън.

Освен Мириамел и Кадрах още няколко души са пристигнали в двореца на лектора в Набан. Един от тях е съюзникът на Джосуа херцог Исgrimнур, който търси Мириамел. Другият е Приратес, който е дошъл да предаде на лектора Ранесин ултиматум от краля. Разгневен, лекторът изобличава и Приратес, и Елиас. Пратеникът на краля си тръгва от угощението, като заплашва с отмъщение.

Същата нощ Приратес се преобразява с помощта на заклинание, което е научил от служителите на Краля на бурите, и се превръща в сянка. Убива Диниван и после брутално посича лектора. След това пали пожар, за да хвърли подозрението върху Огнените танцьори. Кадрах, който много се страхува от Приратес и цяла нощ е убеждавал Мириамел да избяга с него от двореца на лектора, накрая я удря — тя пада в безсъзнание — и я измъква надалече. Исgrimнур намира умирация Диниван и получава указания да отиде в странноприемницата „Бокалт на Пелипа“ в Кванитупул — град южно от Набан.

Междувременно вранът Тиамак е получил послание от Диниван и пътува към Кванитупул. Напада го крокодил. Ранен, с треска, Тиамак най-после намира „Бокалт на Пелипа“ и е посрещнат доста враждебно от новата собственичка.

Мириамел се събужда и открива, че Кадрах тайно я е вмъкнал в трюма на кораб. Докато монахът е потънал в пиянски сън, корабът вдига платна и потегля. Бързо ги намира Ган Итай, нискийка, чиято работа е да пази кораба от заплахата на водните създания, наречени килпа. Ган Итай предава Мириамел и Кадрах на господаря на кораба Аспитис Превес, млад набански благородник.

Далече на север Саймън се е събудил от сън, в който отново е чул Амерасу и в който открива, че Кралят на бурите Инелуки е неин син. Саймън е загубен сам в покритата със сняг Алдхеорте. Опитва се да използва огледалото на Джирики, за да повика помощ, но никой не отговаря на зова му. Най-после тръгва в посока, която му се струва правилна, макар и да знае, че шансът му да оцелее е нищожен. Спасява го сестрата на Джирики Адиту, която пристига в резултат на повикването с огледалото. Тя прави някаква магия, която сякаш превръща зимата в лято, и двамата със Саймън влизат в скрития град

на ситите Джао е-Тинукай'и, място с вълшебна красота и безвремие. Радостта на Саймън е огромна, но когато го завеждат пред Ликимея и Шима'онари, родителите на Джирики и Адиту, радостта му се превръща в ужас. Вождовете на ситите казват, че тъй като никой смъртен никога не е бил допускан в тайното им убежище, Саймън трябва да остане в него до края на живота си.

Джосуа и приятелите му бягат през степите. Към тях се присъединяват стотина тритинги, напуснали Фиколмий, за да споделят участта на принца. Водени от Гелое, те най-после стигат до Сесуад'ра, Камъка на раздялата — голям скалист хълм в средата на обширна долина. Сесуад'ра е мястото, където е сключен договорът между ситите и норните и където е станало разделянето на двата рода. Дълго страдалата група на Джосуа се радва, че най-после ще намери безопасно пристанище поне за кратко. Надяват се също да научат какво свойство на трите меча ще им позволи да победят Елиас и Краля на бурите, както е обещано в древните стихове на Нисес.

В Хейхолт лудостта на Елиас явно се задълбочава и граф Гутулф, някога любимец на краля, започва да се съмнява в способността му да управлява. Когато Елиас го принуждава да докосне сивия меч Печал, Гутулф е почти погълнат от неговата странна вътрешна сила и едва не полудява. Рейчъл Драконката, управителката на камериерките, е другата обитателка на Хейхолт, разтревожена от това, което става. Тя научава, че проповедникът Приратес е отговорен за смъртта, както тя смята, на Саймън, и решава, че трябва да се направи нещо. Когато Приратес се завръща от Набан, тя го пробоща с нож. Проповедникът е станал толкова силен, че е само леко ранен, но когато се обръща, за да поразии Рейчъл с магия, се намесва Гутулф и в резултат е ослепен. Рейчъл избягва.

Мириамел и Кадрах казват на господаря на кораба Аспитис, че принцесата е дъщеря на дребен благородник, и той ги приема дружелюбно. Особено Мириамел се радва на голямо внимание. Кадрах става все по-навъсен и когато се опитва да избяга от кораба, Аспитис нарежда да го оковат във вериги. Мириамел, която се чувства попаднала в капан, безпомощна и самотна, се оставя да бъде съблазнена от Аспитис.

През това време Исgrimнур пътува на юг към Кванитупул. Намира Тиамак в странноприемницата, но от Мириамел няма никаква

следа. Отчаянието му бързо е изместено от смайване, когато открива, че старият глупак, който работи в странноприемницата като вратар, е сър Камарис, най-великият рицар от времето на Престър Джон, човекът, който някога е притежавал меча Трън. Всички мислят, че Камарис е умрял преди четиридесет години, но какво всъщност е станало си остава тайна, защото старият рицар е оглупял като малко дете.

Бинабик и Слудиг избягват от преследващите ги великани, като си правят сал, за да преплават залятата от порои долина около Камъка на раздялата.

Пленничеството на Саймън в Джао е-Тинукай'и е по-скоро досадно, отколкото плашещо, но той се тревожи за приятелите си. Прародителката на ситите Амерасу го повиква и Джирики го отвежда в странната ѝ къща. Амерасу изпитва паметта на Саймън, като търси нещичко, което би могло да ѝ помогне да разкрие плановете на Краля на бурите, и после го отпраща.

След няколко дни Саймън е повикан на събрание на всички сити. Амерасу обявява, че ще им каже какво е научила за Инелуки, но първо смъмря своя народ за нежеланието му да се бори и за нездравата му привързаност към спомените и дори към смъртта. С помощта на един от Свидетелите — предмети, които дават достъп до Пътя на сънищата — Амерасу се кани да покаже на Саймън и събраните сити какво правят Кралят на бурите и Кралицата на норните, но вместо това в Свидетеля се появява самата Утук'ку и разобличава Амерасу като привърженица на смъртните и натрапница. Появява се и един от Червената ръка и докато Джирики и другите сити се бият с пламтящия дух, Инген Джегер, смъртният ловец на Кралицата на норните, убива Амерасу, преди тя да успее да съобщи откритията си.

Инген е убит и демонът е отблъснат, но злото е сторено. Всички сити са потопени в скръб. Родителите на Джирики отменят присъдата си и Саймън — води го Адиту — напуска Джао е-Тинукай'и. Когато тръгва, той забелязва, че вечното лято в убежището на ситите е станало малко по-студено.

В края на гората Адиту го настанява в една лодка и му дава пакет от Амерасу, който да занесе на Джосуа. Саймън доплува до Камъка на раздялата и се събира с приятелите си.

РЕЗЮМЕ НА „КЪМ КУЛАТА НА ЗЕЛЕНИЯ АНГЕЛ“ (ПЪРВА ЧАСТ)

Саймън е намерил убежище при принц Джосуа на Сесуад'ра — големия хълм, известен в историята на ситите като Камъка на раздялата. Всички с надежда очакват буреносните облаци на войната да се разпръснат, но се опасяват, че братът на Джосуа крал Елиас и неговият немрящ съюзник Инелуки, Кралят на бурите, ще ги нападнат.

Саймън е посветен в рицарско звание за вярна служба към Джосуа и приноса му за откриването на меча Трън. По време на нощното му бдение сред ситските руини той съзира видение на Раздялата, деня в смътното минало, когато ситите и норните прекъсват връзките си. Скоро след посвещаването на Саймън в Сесуад'ра пристига хернистирецът Еолаир с новини, които е научил от подземните дуори: мечът на крал Джон Блестящ гвоздей е всъщност старинният меч Минияр, едно от трите оръжия, които според древното пророчество са единствените, които могат да помогнат срещу Инелуки и черните му магии. Но Блестящ гвоздей е заровен в гроба на Престър Джон край Хейхолт, укрепения замък на Елиас, и шансовете да бъде взет са нищожни.

Далеч на юг дъщерята на крал Елиас Мириамел въпреки волята си е станала любовница на набанския благородник Аспитис Превес. Когато той ѝ разкрива намерението си да се ожени за нея, тя се противопоставя, но той ѝ съобщава, че знае коя е и че така или иначе ще я направи своя съпруга, за да я използва за политическите си цели. Нейният спътник монахът Кадрах е окован и единствена нейна съюзница е нискийката Ган Итай.

В Сесуад'ра принц Джосуа решава да изпрати Изорн, сина на херцог Исgrimнур, да придружи Еолаир обратно до Хернистир с надеждата, че по пътя може да привлече някои от пръснатите от войната римъри, да помогне на хората на Еолаир и след това да се върне. Но скоро след тяхното заминаване Джосуа, Саймън и останалите узнават, че крал Елиас е изпратил предвождана от херцог

Фенгболд армия, за да подчини брат му. Саймън и вещицата Гелое се възползват от мощта на древните ситски руини, за да тръгнат по Пътя на сънищата и да се опитат да доведат в Сесуад'ра всеки, който би могъл да им помогне.

В Хернистир Мейгуин, дъщерята на краля Лут, отчаяно търси начин да спаси победения си народ, който сега обитава планинските пещери. Тя се изкачва на един висок връх и изпада в пророчески сън, в който среща Саймън, тръгнал да търси Мириамел по Пътя на сънищата. Мейгуин възприема сънуваната среща между Саймън и неговия ситски приятел Джирики като разговор между боговете и героите на своя народ и я тълкува като знак от небето.

В Кванитупул вранът Тиатак, херцог Исгримнур и загубилият ума си велик герой Камарис очакват в една странноприемница Мириамел. Тиатак е нападнат от Огнените танцьори, които се прекланят пред Краля на бурите, но Камарис го спасява.

Дълбоко под Хейхолт, непревземаемия замък на Елиас, Гутулф, някогашен приятел и военачалник на краля, броди из мрака. Той е ослепен чрез проклятие на алхимика Приратес и е почти обезумял от скръб и отчаяние. В друг кът из дълбините на замъка Рейчъл Драконката, бившата управителка на камериерките, се крие от краля и Приратес, твърдо решена да оцелее до настъпването на по-добри дни.

Сесуад'ра се готви за война. Новопосветеният в рицарство Саймън повежда група за разузнаване на лагера на Фенгболд. На връщане забелязват странни светлини на брега на замръзналото езеро, което обгражда Камъка на раздялата. По-късно приятелят на Саймън Бинабик го отвежда до източника на светлините — лагер на мъниците троли, доведени от любимата на Бинабик Сиски, за да се сражават на страната на Джосуа. Възстановеният съюз е светъл миг в тези мрачни времена.

На кораба на Аспитис Ган Итай помага на Мириамел най-напред да разговаря със затворения Кадрах, а след това да запланува бягство. Ган Итай е разгневена от разкритието на Мириамел, че Аспитис помага на Огнените танцьори, които тормозят нискийците, и вместо да запее магическата си песен, за да държи демоничните килпа на безопасно разстояние, тя предизвиква морските същества да нападнат кораба. По време на кръвопролитията и бъркотията Мириамел ранява тежко Аспитис и заедно с Кадрах избягва с малка лодка. Докато се

носят сред вълните, Кадрах ѝ разказва живота си — как е бил привлечен от доктор Моргенес в Лигата на свитъка и как безпътният му живот и откриването на една ужасна старинна книга, „Ду Сварденвирд“, са го довели до отчаяние и раздяла с останалите Носители на свитъка. По-късно го заловил Приратес — самият той някога Носител на свитъка, преди другите да доловят истинската му същност — и го подложил на изтезания, за да му разкрие на кого е продал забранения том.

Ситите се събират за първи път от векове във вековната гора Алдхеорте, но дали ще се притекат на помощ на принц Джосуа и Саймън, дори Джирики не може да каже.

Херцог Фенгболд довежда армията си в подножието на Сесуад'ра и вдига лагер на брега на замръзналото езеро. Събраната от кол и въже армия на Джосуа се подготвя да окаже съпротива и след продължили цял ден ожесточени сражения успява да издържи срещу превъзхождащия я противник. Но Саймън и приятелите му са малобройни и не могат дори да се надяват, че ще победят. Обаче при опита на Фенгболд да превземе Сесуад'ра с измама самият той попада в капан и се удавя.

На запад Мейгуин и оцелелите хернистирци, подмамани от видението, което принцесата е имала на планината, се измъкват от пещерите, за да се изправят срещу тези, които са ги прогонили от собствените им домове — армията на Скали Остроносия, съюзника на крал Елиас. Отначало изглежда, че просто са ускорили неизбежния си край, но внезапната поява на ситите, дошли да изплатят стария си дълг към хернистирците, обръща Скали и воините му в бягство. Убедена, че е видяла самите богове да слизат на земята, за да спасят народа ѝ, Мейгуин изгубва разсъдък си. Еолаир се връща в Хернистир и го заварва напълно окупиран от ситите, а Мейгуин, която е убедена, че е била убита по време на сражението и следователно Еолаир също е мъртвец, го възприема като свой спътник в живота след смъртта.

На юг Мириамел и Кадрах най-после стигат до Кванитупул, където се срещат с Исgrimнур, Тиамак и Камарис. Почти веднага научават, че жадният за отмъщение Аспитис е открил местонахождението им. Успяват да напуснат града тъкмо преди пристигането на отритнатия любовник на Мириамел и неговите

войници и тръгват с малка лодка през Вран — огромното и опасно блато, дома на Тиатак.

Във Вран нещата са се променили. Откритието, че хората от селището на Тиатак са изчезнали, е последвано от светкавичното изчезване на самия Тиатак. Безпомощни без водач, Мириамел и спътниците ѝ се чудят как да се измъкнат. Натъкват се на друг вран и научават, че Тиатак е хванат от полуразумните гханти, които го държат като затворник — ако все още е жив — в огромното си гнездо от кал.

Кадрах е ужасен от гнездото, но Мириамел, Исgrimнур и Камарис влизат в него и спасяват Тиатак.

В Сесуад'ра погребват загиналите в битката, сред които е и сър Деорнот, най-безстрашният сподвижник на Джосуа. Цената за победата над Фенгболд е твърде висока, а най-големите им врагове Елиас и Кралят на бурите все още дори не са положили сериозни усилия. Романтичната вечерна среща на Саймън с една девойка е прекъсната от внезапната поява на Адиту, сестрата на Джирики, пристигнала като пратеничка. Ситите ще вземат участие във война между смъртните за първи път от пет века.

В Хейхолт Върховният крал е разтревожен. Войниците му са победени от селяшката армия на Джосуа, а сега и самите безсмъртни се намесват в конфликта. Приратес се опитва да му вдъхне увереност, но е ясно, че двамата с Елиас преследват различни цели. Под замъка Рейчъл Драконката има ужасна среща с умопобъркания виночерпец на краля Хенгфиск, а Гутулф е под все по-засилващото се магическо въздействие на кралския меч Печал и копнее за неговите мечове-събратя.

Под вледенената планина Стормспайк норнската кралица Утук'ку също е разтревожена от събитията и изпраща група наемни убийци на юг.

Мириамел и спътниците ѝ успяват да се измъкнат от Вран. Взаимоотношенията в групата са напрегнати — Тиатак смята, че Кадрах се опитва да открадне безценния му свитък, а споровете между Исgrimнур и Кадрах стават причина за тлеещо недоверие. След като Аспитис Превес успява да ги залови в покрайнините на мочурището, но е победен от Камарис, Кадрах открадва един кон и изчезва. Мириамел и останалите продължават към Сесуад'ра и Джосуа.

Саймън е объркан от завръщането на Мириамел, а тя на свой ред е изненадана, че кухненският прислужник, когото помни, е станал мъж. Приятелството им е съпроводено с взаимно привличане, което кара и двамата да се чувстват неловко. Когато тя отхвърля опита му да ѝ подари Бялата стрела, той настоява да му позволи да стане неин рицар. Доволна, макар и притеснена, Мириамел се съгласява.

Принц Джосуа скърби за Деорнот и другите загинали и се опитва да намери решение как да постъпи. Нарасналото население в Сесуад'ра и ужасната зима, изпратена от Краля на бурите, са причина запасите почти напълно да се изчерпят. Съратниците на принца са разделени почти поравно между продължаването на военните действия срещу Елиас в Еркинланд и напредването към Набан с надеждата да поразят по-уязвимия съюзник на Върховния крал Бенигарис и като използват набанските сили, да постигнат относителен паритет със силите на краля. Джосуа избира второто въпреки яростната съпротива на Мириамел, която отказва да обясни поведението си, и на Саймън, който търси възможност да измъкне Блестящ гвоздей от гробната могила на крал Джон близо до Хейхолт.

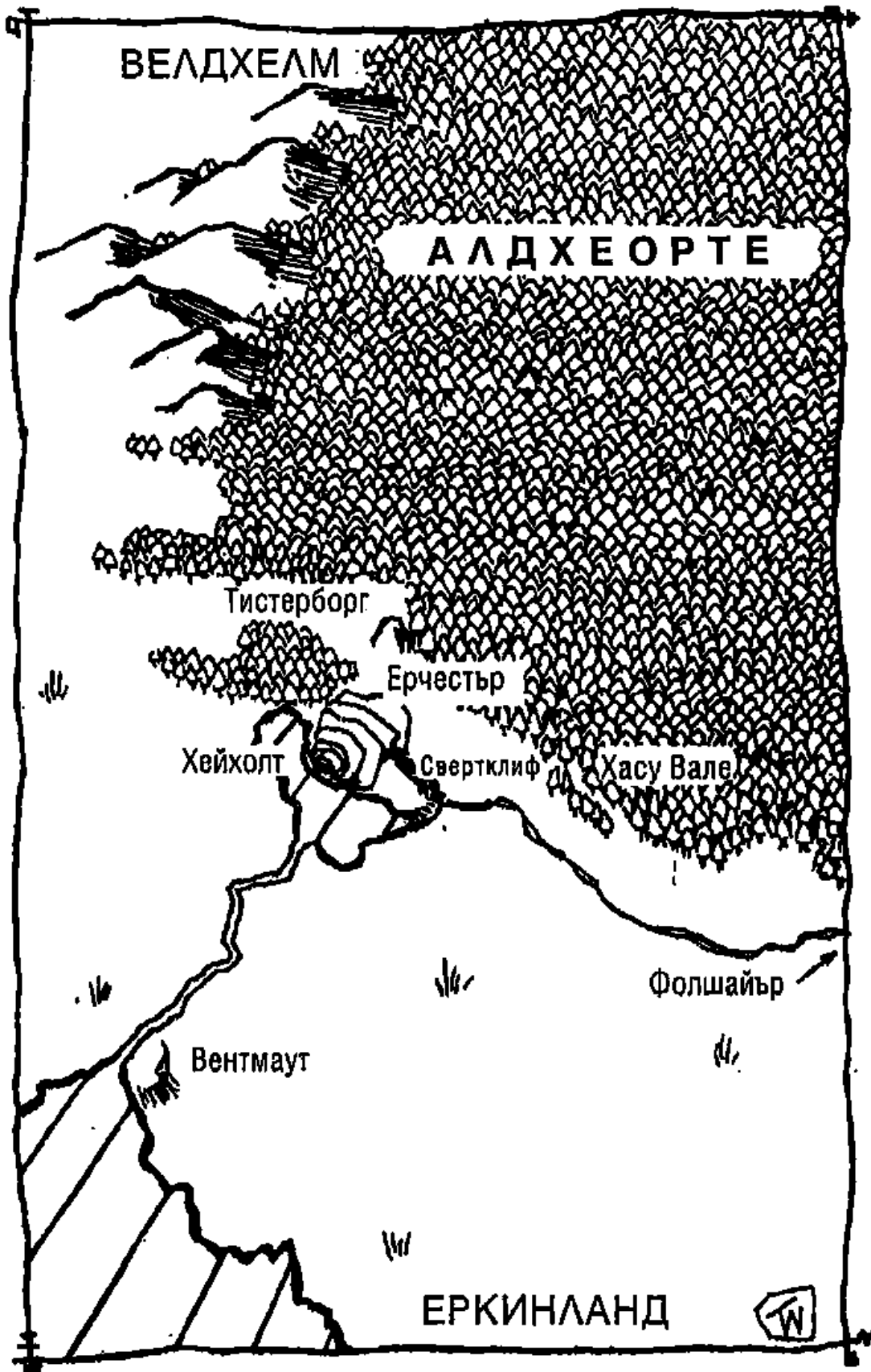
Тиамак и отец Странгиард стават Носители на свитъка и заедно с Бинабик и Гелое проучват ръкописа на Тиамак. В него, изглежда, става дума за Камарис, чийто мозък е все така помътен. Когато разбират, че подаръкът, който Първата баба на ситите Амерасу е изпратила на Джосуа по Саймън, е старият боен рог на Камарис, те решават да се опитат да възстановят разума му. Камарис идва на себе си, изпълнен с печал, но готов да направи всичко възможно, за да възпре настъпващия прилив на мрака. Хората на Джосуа се подготвят да потеглят на юг.

В Хернистир Еолаир води Джирики в пещерите, където двамата с Мейгуин са срещнали свенливите дуори, но пещерните обитатели са напуснали и е останал единствено техният магически Свидетел Късът. Джирики се опитва да го използва, но го завладява могъща сила и той за малко не загива — спасява го намесата на Еолаир. Джирики и майка му Ликимея заявяват, че ще поведат ситите към старата крепост на Джосуа Наглимунд, сега владение на норните. Еолаир и няколко хернистирци изявяват желание да тръгнат с тях. Мейгуин настоява да се присъедини и въпреки притесненията си от несекващите ѝ самозаблуди, Еолаир е принуден да отстъпи.

Джосуа и спътниците му не знаят, че ги дебнат наемните убийци на Утук'ку. Гелое и Адиту обсъждат загадката на Камарис и споделят страховете си, че тя може би има нещо общо с настоящия конфликт. Саймън разбира, че Мириамел се готви да избяга. Разкъсван между дълга си към Джосуа и страховете си за нейната безопасност, той решава да я придружи — все пак той е неин рицар. Когато тръгват, разбират, че лагерът е нападнат.

ПЪРВА ЧАСТ
ВЪРТЯЩОТО СЕ КОЛЕЛО

1. СЪЛЗИ И ПУШЕК

Лишената от дървета пустош на Високите Тритинги беше потискаща. Кванитупул също беше странен, но Тиамак бе ходил там още от детските си години и порутените сгради и безбройните канали поне малко напомняха на родните му блата. Дори в Пердруин, където беше живял в самота, имаше толкова много надвиснали една до друга стени и тесни проходи, толкова много потайни сенчести кътчета и въздухът беше до такава степен просмукан от соления дъх на морето, че всичко това му помагаше да се справя с носталгията. Но тук, в пасищата, той се чувстваше абсолютно незащитен и не на мястото си. Кое то не беше никак приятно.

„Тези, които наблюдават и оформят, наистина са ми отредили странен живот — мислеше той. — Може би най-странныя от всичко, което са отредили на моя народ, след като Нуобдиг се е оженил за Огнената сестра“.

Понякога подобни мисли го утешаваха. Да си белязан заради такива необикновени събития, в края на краищата, беше нещо като възнаграждение заради годините на неразбиране от страна на собствения му народ и на сухоземците от Пердруин. Естествено беше да не го разбират — той беше особен: кой друг вран можеше да говори и чете на езика на сухоземците като него? Но по-късно, отново заобиколен от чужденци и без никаква представа какво се е случило на собствения му народ, той беше ужасно самотен. В такива моменти, угнетен от пустотата на тази странна северна земя, той слизаше до реката, която преминаваше по средата на лагера, сядаше и слушаше успокоителните, познати звуци на водния свят.

Тъкмо това беше правил и допреди малко, топнал кафявите си крака в Стефлод въпреки мразовитата вода и вятъра, но сега, докато се връщаше поободрен в лагера, край него се стрелна някаква сянка. Някой тичаше — с развята светла коса, — но който и да беше, се стрелна като водно конче, с бързина, непостижима за човешко същество. Тиамак зърна само отлитащия силует за миг, а после покрай

него прелетя друга тъмна сянка. Беше някаква едра птица и се носеше ниско над земята, сякаш първата сянка беше нейна плячка.

Двата силуета изчезнаха нагоре по склона към лагера, Тиамак се закова на място от изумление. Трябваша му няколко секунди, за да си даде сметка чий беше първият силует.

„Ситката! — мина му през ума. — Подгонена от ястреб или бухал!“

Не беше възможно, но и тя — Адиту се казваше — по някакъв начин не беше възможна. Не приличаше на нищо, което беше виждал, и честно казано, малко го плашеше. Но какво я бе подгонило? Доколкото можа да прецени по изражението ѝ, бягаше от нещо ужасяващо.

Или към нещо ужасяващо, осъзна той и стомахът му се сви. Тичаше към лагера.

„О, ти, който винаги стъпваш на пясък — замоли се Тиамак и забърза, — защити ме — защити всички ни от злото“.

Сърцето му блъскаше бясно.

„Що за злокобна година!“

Щом стигна лагера, за момент се поуспокои. Беше тихо и горяха няколко огъня. Но не беше ли прекалено спокойно, мина му през ума миг по-късно. Не беше рано, но все още бе доста преди полунощ. Би трябвало да има хора или поне някакви шумове от тези, които все още не бяха заспали. Какво не беше наред?

Помисли за връхлитащата птица — вече беше сигурен, че е бухал, — и закуцука между палатките. Дишаше тежко. Раненият му крак му пречеше да тича, изгаряше го пулсираща болка. Той се напегна да я превъзмогне.

Абсолютно спокойствие — сякаш плуваше в застояла вода. Палатките бяха тъмни и безжизнени като камъните, които сухоземците поставяха над гробовете на мъртвците.

Но ето там! Стомахът на Тиамак отново се сви. Някакво движение! Една от по-близките палатки се разтресе като от порив на вятъра и някаква светлинка отвътре метна странни движещи се сенки върху стените.

В същия момент долови с ноздрите си миризма от огън и заедно с нея сладникав мирис. Кихна и се препъна, но не падна. Закуцука към

палатката — тя вече пулсираше от светлини и сенки, сякаш във вътрешността ѝ се раждаше нещо чудовищно. Опита се да извика, да вдигне тревога, тъй като страхът го сграбчваше все по-силно, но не можа да издаде нито звук. Дори мъчителното му хъркащо дишане се беше превърнало в едва доловим шепот.

Палатката също беше странно стихнала. Той превъзмогна страха си, грабна края на покривалото и го отметна.

В първия момент не видя нищо освен тъмни силуети и ярка светлина, почти точно отражение на сенките по стените отвън. След миг движещите се образи започнаха да се избистрят.

До отсрещната стена на палатката стоеше Камарис. Изглежда беше ранен, защото по бузата и косата му се стичаше кръв и се олюляваше като зашеметен. И все пак, приведен до платнището, приличаше на обкръжена от хрътки разярена мечка. Нямаше меч, но с едната си ръка стискаше цепеница и я размахваше срещу някакъв страховит силует, целия в черно с изключение на проблясващите му ръце и нещо, което блещукаше в дясната.

В краката на Камарис се мяташе още по-неясен силует, но на Тиамак му се стори, че вижда и други облечени в черно крайници, както и бледия ореол от косата на Адиту. Трети облечен в черно нападател беше натикан в ъгъла и отблъскваше връхлитаща насреща му, пърполеща из въздуха сянка.

Ужасеният Тиамак се опита да извика за помощ, но не можа да издаде нито звук. И наистина, въпреки яростната битка на живот и смърт пред самите му очи, в цялата шатра цареше тишина с изключение на приглушените шумове от двамата борещи се на пода и трескавото пляскане на криле.

„Защо не чувам? — запита се ужасен Тиамак. — Защо не мога да издам нито звук?“

Затърси като обезумял по пода нещо, което да използва като оръжие, проклинаше се, че безразсъдно беше оставил камата си в шатрата, където спяха двамата със Странгиард. Нито нож, нито прашка, нито стрели — нищо! Онази, която чака да прибере всички сигурно беше изпяла песента му тази вечер.

Нещо голямо и меко го удари по главата и го запрати на колене на пода; битките наоколо продължаваха да бушуват, но нито една не беше в близост до него. Усети пулсираща болка в черепа, по-

мъчителна дори от тази в крака му, а сладникавият дъх стана задушлив. Замаян, Тиатак залази напред и напипа нещо твърдо. Беше напъханият в ножницата си меч на рицаря, черният Трън. Тиатак знаеше, че е прекалено тежък за него, но го издърпа изпод разхвърляните завивки, надигна се и се олюля. На какво миришеше така?

Мечът бе неочаквано лек, дори с тежката ножница и провисналия колан. Той го вдигна високо, пристъпи напред и замахна с все сила към това, което му се стори, че е главата на нападателя на Камарис. От удара ръката му изтръпна, но нещото не падна. Вместо това главата бавно се извърна. Две блестящи черни очи се вторачиха от бялото като череп лице. Тиатак усети конвулсивен спазъм в гърлото си. Дори да имаше глас, не би могъл да издаде звук. Вдигна разтрепераните си ръце, стиснал меча, за да нанесе нов удар, но бялата ръка на нещото се протегна и го блъсна. Стаята се завъртя пред очите му, мечът се изплъзна от безсилните му пръсти и тупна на земята.

Главата на Тиатак тежеше като камък, но той не усети никаква друга болка от удара. Усети единствено, че мозъкът му се размътва. Опита се да се надигне отново на крака, но успя само да застане на колене. Остана така, приклепнал като болно псе.

Не можеше да изтръгне от гърлото си нито дума, но за проклетия все още можеше да вижда. Камарис се олюляваше, очевидно безпомощен като него. Старецът се мъчеше да задържи нападателя си и се опитваше да докопа нещо на пода — меча, досети се замаяният вран, черния меч. Но Камарис не можеше да го достигне както заради сумрака и неясните силуети на Адиту и нейния противник, които се търкаляха пред него, така и заради своя противник, от когото се бранеше с цепеницата.

В другия ъгъл нещо просветна в ръката на едно от бледоликите същества. Пурпурният блясък се стрелна като нападаща змия и избухна в облаче сенки, които се посипаха към земята по-бавно от снежинки. Тиатак присви безпомощно очи, щом една от тях кацна върху ръката му. Беше перо. Перо на бухал.

„Помощ — Тиатак усети пронизваща болка в черепа. — Трябва ни помощ. Ще умрем, ако някой не ни помогне“.

Камарис най-после успя да се наведе и грабна меча; почти изгуби равновесие, но успя да го вдигне тъкмо навреме, за да блокира

удара на противника си. Двамата се завъртяха в кръг, Камарис олюлявайки се, а облеченият в черно нападател с изчислена грациозност. В един миг се хвърлиха един срещу друг и старият рицар отблъсна с ръка удара с кама, но острието остави кървава бразда под лакътя му. Камарис отстъпи тремаво назад, за да си осигури място да замахне с меча. Очите му бяха полупритворени от болка или изтощение.

„Той е ранен — мярна се отчаяна мисъл в съзнанието на Тиатак. Пулсиращата болка в главата му се усили. — Може би умира. Защо не идва никой?“

Вранът се примъкна към пълния с въглени мангал. Замаяните му сетива започваха да примигват като лампите на Кванитупул на разсъмване. В съзнанието му се оформи съвсем смътна мисъл, но все пак достатъчна, за да вдигне ръка към железния мангал. Щом усети — неясна като далечно ехо — топлината върху пръстите си, той блъсна. Мангалът се катурна и въглените се посипаха като водопад от рубини.

Тиатак падна. Причерня му. Последното, което видя, беше собствената му почерняла от саждите и сгърчена като паяк ръка, а зад нея цял рояк дребни пламъчета, които лижеха стената на палатката.

— Нямаме нужда от повече проклетни въпроси! — изръмжа Исgrimнур. — Натрупаха се достатъчно за три живота. Имаме нужда от отговори.

Бинабик разпери ръце.

— Съгласен съм с вас, херцог Исgrimнур. Но отговорите не са овце, които пристигат, щом пастирът ги повика.

Джосуа въздъхна. Отвън вятърът за момент се засили и сякаш простена, разтърсвайки въжетата.

— Знаем колко е трудно, Бинабик. Но Исgrimнур е прав — трябва ни отговори. Нещата, които ни разказа за Звездата на Завоевателя, само увеличиха бъркотията. Онова, което трябва да разберем, е как да използваме трите Велики меча. Всичко, което ни казва звездата — ако си прав, — е, че времето ни да ги завладеем изтича.

— Тъкмо на това обръщаме най-голямо внимание, принц Джосуа — отвърна тролът. — И се надяваме скоро да научим повече, тъй като Странгиард откри нещо много важно.

— Какво е то? — попита Джосуа и се наведе напред. — Всяко нещо, човече, всяко нещо би повдигнало духа ни.

Отец Странгиард, който стоеше кротко, помръдна като че ли от неловкост.

— Не съм така уверен като Бинабик, ваше височество, че би свършило някаква работа. Първото открих преди известно време, докато пътувахме към Сесуад'ра.

— Странгиард търсеше един пасаж в книгата на Моргенес — заобяснява Бинабик, — нещо във връзка с трите меча.

— И?

Исgrimнур забарабани с пръсти по калното си коляно. Беше изгубил доста време, за да закрепил здраво колчетата на палатката си в рохкавата влажна пръст.

— Онова, което, изглежда, предполага Моргенес — продължи архиварят, — е, че онова, което прави трите меча толкова важни — не, повече от важни, могъщи, — е обстоятелството, че не са от Остен Ард. Всеки от тях по някакъв начин се противопоставя на Божиите и природните закони.

— Как така?

Принцът слушаше напрегнато. Исgrimнур бе малко разочарован, че разчепкването на подобни загадки задължително занимава Джосуа повече от недотам екзотичните задължения на един владетел като цената на житото и законодателството за поземлената собственост.

Странгиард изглеждаше разколебан.

— Гелое би могла да обясни по-добре от мен. Тя повече разбира от тези неща.

— Би трябвало вече да е тук — обади се Бинабик. — Дали да не я изчакаме още малко?

— Кажете ми, каквото можете — настоя Джосуа. — Денят беше тежък и съм уморен. А и жена ми не е добре и не искам да съм далеч от нея.

— Разбира се, принц Джосуа. Съжалявам. Разбира се. — Странгиард се съсредоточи. — Моргенес твърди, че във всеки меч има нещо, което не е от Остен Ард — не е от нашите земи. Трън е направен от камък, който паднал от небето. Блестящ гвоздей, който някога се наричал Минияр, е изкован от железния кил на кораба на Елврит, доплувал по морето от Запад. Това са земи, които нашите кораби вече

не могат да открият. — Той се изкашля. — А Печал е едновременно от желязо и от ситско вълшебно дърво, които са несъвместими. Самото вълшебно дърво, както ми каза Адиту, е докарано като фиданка от мястото, което нейният народ нарича Градината. Нито едно от тези неща не би трябвало да е тук, нито едно от тях не би трябвало да е използваемо... освен може би чистото желязо от кила на кораба на Елврит.

— В такъв случай как са били направени тези мечове? — попита Джосуа. — Или тъкмо това е отговорът, който все още търсите?

— Моргенес споменава едно нещо — намеси се Бинабик. — Написано е и в един от свитъците на Укикук. Нарича се „Слово на сътворението“ — бихме могли да го наречем магическо заклинание, макар че тези, които познават Изкуството, не използват такива думи.

— „Слово на сътворението“? — Исgrimнур се начумери. — Пак измислици?

— Да... и не — отвърна смутено Странгиард. — В действителност не сме сигурни. Но знаем, че Минияр е бил направен от дуорите — двернингите, както ги наричат на вашия език, херцог Исgrimнур, — а Печал е бил направен от Инелуки в ковачниците на дуорите под Асу'а. Единствено дуорите са притежавали знанието да произведат такива могъщи неща, макар Инелуки да го е научил. По всяка вероятност имат пръст и в изковаването на Трън или по някакъв начин е използвано знанието им. Във всеки случай възможно е, ако знаехме начина, по който са били създадени мечовете, как са били преплетени една в друга силите. Възможно е това да ни научи как да можем да ги използваме срещу Краля на бурите.

— Би трябвало да се сетя да разпитам граф Еолаир по-внимателно, когато беше тук — каза намръщено Джосуа. — Срещал се е с дуори.

— Да, и те са му разказали за участието си в историята на Блестящ гвоздей — добави отец Странгиард. — Но е възможно все пак не тяхната направа да е най-важното за нашите цели, а самият факт, че съществуват. Така или иначе, ако се появи възможност в бъдеще да изпратим съобщение на дуорите и ако те се съгласят да разговарят с нас, лично аз бих им задал много въпроси.

Джосуа погледна замислено архиваря.

— Тази работа ти подхожда, Странгиард. Винаги съм мислил, че си прахосваш времето в бърсане на потънали в прахоляк ръкописи и в изясняване на неясните клаузи на каноническото право.

Свещеникът се изчерви.

— Благодаря, принц Джосуа. Всичко, което мога да постигна, се дължи на вашата доброта.

Принцът махна с ръка да отхвърли комплимента.

— Но все пак колкото и много да сте успели да постигнете ти, Бинабик и останалите, има още много работа. Продължаваме да се носим над дълбоки води с надеждата да зърнем късче земя... — Той се заслуша. — Какъв е този шум?

Исgrimнур също беше доловил нарастващия ропот отвън, превъзмогнал воя на вятъра.

— Прилича на някакъв спор — каза той и се заслуша напрегнато. — Не, друго е — чувам много гласове. — Той се надигна. — Кълна се в чука на Дрор, само някой да не е вдигнал бунт. — Посегна към Квалнир: докосването до дръжката му сякаш го успокои. — Надявах се на спокойствие до утре, преди да потеглим отново.

Джосуа също се надигна и каза:

— Да не седим и се чудим тук вътре.

Щом Исgrimнур излезе и огледа ширналия се лагер, моментално му стана ясно какво се е случило.

— Пожар! — викна той на Бинабик и Джосуа, които се измъкваха зад него. — Една палатка гори, но изглежда, и други са се подпалили.

Между палатките започнаха да притичват хора, тъмни силуети, които викаха и ръкомахаха. Майки измъкваха разплаканите си деца от постелите и ги изнасяха от палатките. Навсякъде се блъскаха ужасени хора. Една стара жена се бе свлякла на колене и ридаеше, въпреки че беше далеч от пожара.

— Ейдон да ни е на помощ! — викна Джосуа. — Бинабик, Странгиард, викайте за кофи и мехове и поведете тези обезумели хора към реката — трябва ни вода! Или още по-добре смъкнете някои от водонепропускливите палатки — с тях ще можете да донесете повече!

И хукна към пожара. Исgrimнур забърза след него.

Пламъците вече се издигаха високо и озаряваха нощното небе с демоничните си огнени отблясъци. Щом приближиха пожара, порив на

вятъра метна към тях огнена вихрушка искри, които опърлиха със съскане брадата на Исgrimнур и той почна да я гаси с ръце и да ругае.

Тиамак се свести, повърна и пое дълбоко въздух. Главата му кънтеше като пердруинска църковна камбана.

Около него се издигаха пламъци, пърлеха кожата му и нажежаваха въздуха. Той залази панически по съскащата трева към петното хладен мрак — изхода, но блъсна лице в нещо черно и хлъзгаво. Опита се да се изкатери по него и смътно усети странната му съпротива; след малко нещото се килна встрани и той зърна покрито с черна качулка бяло лице. Очите му бяха изцъклени, по устните му се беше размазала кръв. Тиамак понечи да изпищи, но устата му беше пълна с парещ пушек и повърнато. Търкулна се на една страна и си пое въздух с последни усилия.

Внезапно някой го сграбчи за ръката и го издърпа с все сила през бледоликия труп и през огнената стена. За миг му се стори, че е мъртъв. Метнаха нещо отгоре му и го затъркаляха и заблъскаха със същата неочаквана ярост, с която го бяха издърпали, след това някой го отви и той видя, че лежи на влажна трева. Пламъците ближеха небето, но той беше спасен. Спасен!

— Вранът е жив — каза някой.

Стори му се, че позна напевния глас на ситката, сега обаче прегракнал от уплаха и тревога.

— Камарис го измъкна. Как така остана буден, след като го отровиха, а успя и да убие двама Хикедат'я?

Последва неясен отговор.

След като лежа дълго неподвижен — поемаше свежия въздух с болезнени вдишвания — Тиамак се обърна на една страна. На няколко крачки от него стоеше Адиту, с почерняла от саждите бяла коса и оплескано с мръсотия златисто лице. На земята пред нея лежеше горската жена Гелое, отчасти загърната в наметало, но отдолу явно гола; мускулестите й крака блещукаха от росата — или от пот? Докато Тиамак я наблюдаваше, тя се помъчи да седне.

— Не, не бива — спря я Адиту. — В името на Горичката, Гелое, ти си ранена.

Гелое повдигна глава с усилие.

— Не — отвърна тя. Тиатак едва долови гърления ѝ шепот. — Аз умирам.

Адиту се наведе и протегна ръка.

— Дай да ти помогна...

— Не! — Гласът на Гелое стана по-ясен. — Не, Адиту, вече е... твърде късно. Наръгаха ме... десетина пъти.

Тя се закашля и по брадичката ѝ потече тъмна струйка, проблесна на светлината от горящите палатки. Тиатак се вторачи в полумрака. Стори му се, че зад нея вижда краката на Камарис, но и да беше така, останалата част от масивното му тяло бе скрита зад нейната сянка.

— Трябва да тръгвам.

Гелое се опита да стане, но не успя.

— Сигурно има начин... — почна Адиту.

Гелое се засмя едва-едва, отново се закашля и изплю кървава хрчка.

— Допускаш ли... че аз... не знам? — отвърна тя. — Бях лечителка... доста дълго. — Тя протегна трепереща ръка. — Помогни ми. Помогни ми да стана.

Лицето на Адиту — изражението му за момент напомняше обичайното за всеки простосмъртен вцепенение от ужас — стана тържествено. Тя хвана ръката на Гелое, приведе се и стисна и другата ѝ ръка. Мъдрата жена бавно се изправи. Залитна, но Адиту я задържа.

— Трябва... да тръгвам. Не искам да умра тук.

Гелое измъкна ръцете си от ръцете на Адиту и направи няколко несигурни крачки. Наметалото ѝ се свлече и тя остана гола, огряна от заревото на пожара. Кожата ѝ беше покрита с пот и петна кръв.

— Ще се върна в моята гора. Нека тръгна, докато все още мога.

Адиту се поколеба, после сведе глава.

— Както желает, валада Гелое. Сбогом... приятелко, Синя'а дун'ша е-д'трейеза инро.

Треперейки, Гелое вдигна ръце и направи още една крачка. Жегата от пламъците се увеличи и мъдрата жена като че ли заблестя. Очертанията ѝ за миг се размиха и на мястото ѝ се появи нещо като сянка или облаче пушек. За миг сякаш самата нощ се втурна към петното. Тиатак примигна — и след това нощта отново влезе в правата си.

Бухалът направи бавен кръг там, където допреди малко стоеше Гелое, и се понесе над приведените от вятъра треви. Движенията му бяха вдървени и тромави и на няколко пъти вятърът сякаш щеше да го запокити върху земята, но той продължи несигурния си полет и накрая нощният мрак го погълна.

Тиамак отпусна все още натежалата си от мрачните сенки и болезнените шумове глава на земята. Не беше сигурен какво точно е видял, но знаеше, че се е случило нещо ужасно. Някъде наблизо се спотайваше огромна печал. Нямаше никакво желание да я допусне още по-близо.

Едва доловимите подвиквания в далечината постепенно се превърнаха в груби крясъци. Покрай него затрополиха крака и внезапно нощта се изпълни с движение. Към небето се издигна огромна съскаща струя пара — някой лисна ведро вода върху пламъците, обгърнали палатката на Камарис.

След миг той усети силните ръце на Адиту да го сграбчат под мишниците.

— Ще те стъпчат, храбри човече от мочурищата — каза тя в ухото му и го помъкна надалеч от пламъците към прохладния мрак. Остави го и след малко се върна с пълен мех. Притисна го до напуканите му устни, докато най-послед той не осъзна какво е това, и го остави да се напие — той усещаше неутолима жажда.

Някакъв едър силует внезапно се свлече от едната му страна. Беше Камарис. Бялата му коса беше опърлена и почерняла като косата на Адиту. Лицето му беше оплескано с пепел и той гледаше с блуждаещ поглед. Тиамак му подаде меха, след което го сръга и рицарят най-послед се сети да го надигне към устата си.

— Бог да ни пази... — въздъхна Камарис.

После заоглежда замаяно разрастващите се пламъци и крещящата тълпа, която се опитваше да ги изгаси.

Адиту се върна и седна до тях. Камарис ѝ предложи меха, тя го взе, отпи само една глътка и му го върна.

— А... Гелое? — попита Тиамак.

Адиту поклати глава.

— Умира. Замина си.

— Кой...

Все още му беше непосилно трудно да говори, но внезапно изпита желание да узнае, да подреди по някакъв начин ужасяващите събития в главата си. Изпитваше и нужда от нещо — поне думи, ако не друго, — с което да запълни празнотата в себе си. Взе меха от Камарис и пак пи.

— Кои... бяха?

— Хикедат'я — отвърна Адиту, без да откъсва поглед от пожара и хората, които го гасяха. — Норните. Дългата ръка на Утук'ку ни застигна тази нощ.

— Аз... опитах се... да извикам за помощ. Но не можах.

Адиту кимна.

— Кей-вишаа. Отрова, която се носи с вятъра. Убива за известно време гласа и приспива. — Тя погледна Камарис, който беше отпуснал глава, очите му бяха затворени. — Не знам как той издържа толкова време. Ако не беше, щеше да е ужасно. Саможертвата на Гелое щеше да е напразна. — Тя се обърна към врана. — Ти също, Тиамак. Щеше да е много по-лошо без твоята помощ: ти намери меча на Камарис. А и пожарът ги уплаши. Знаеха, че не разполагат с много време, и това ги караше да са припрени. Иначе всички щяхме още да сме там.

Тя посочи обхванатата от пламъците палатка.

„Саможертвата на Гелое“.

Очите на Тиамак се напълниха със сълзи. Пареха.

„О, ти, която чакаш да отведеш всички — замоли се отчаяно той — не припарвай наблизо!“

Той скри лицето си в ръце. Не искаше да мисли повече.

Джосуа тичаше по-бързо и когато Исgrimнур най-после го настигна, вече беше спрял, за да се увери, че пожарът е овладян. Беше се разпространил съвсем малко — бяха пострадали само пет-шест палатки и почти всичките им обитатели бяха успели да се спасят. Сангфугол беше един от тях. Стоеше само по дълга риза и се оглеждаше с помътен поглед.

След като се увери, че са взети всички възможни мерки, Исgrimнур последва Джосуа, който тръгна към Камарис и другите двама оцелели, ситката и дребния Тиамак. Бяха целите в кръв и обгарения, но след като ги огледа набързо, Исgrimнур се увери, че ще оживеят.

— О, слава на милостивия Ейдон, че успя да се спасиш, сър Камарис — каза Джосуа и приклепна до стария рицар. — Сетих се, че е твоята шатра, щом видяхме пламъците. — Той се извърна към Адиту, която изглеждаше на себе си, което не можеше да се каже за Камарис и мъжа от блатата. — Кого загубихме? Казаха, че в шатрата имало трупове.

Адиту го погледна.

— Гелое. Зле е ранена. Умира.

— Проклятие! — Гласът на Джосуа беше дрезгав. — Проклет ден! — Той откъсна снопче трева и гневно го запокити настрани, после се овладя. — Тя вътре ли е? Кой са другите?

— Гелое не е там — отвърна Адиту. — Тримата в шатрата са от тези, които наричате норни. Гелое отиде в гората.

— Какво!? — Джосуа я изгледа изумено. — Как така е отишла в гората? Нали каза, че умира.

— Умира. — Адиту разпери пръсти. — Мисля, че не иска да видим последните й мигове. Тя беше особена, Джосуа — повече, отколкото предполагаш. Тръгна си.

— Тръгна си?

Ситката кимна.

— Да, тръгна си.

Принцът направи знака на Дървото и наведе глава. Когато отново вдигна очи, по бузите му се стичаха сълзи и Исgrimнур си помисли, че не са от пушека. При мисълта за загубата на Гелое той също изпита усещането, че върху него се спуска някаква сянка. При струпалите се в момента неотложни задачи сега не можеше да й обърне внимание, но благодарение на дългия си опит от многобройните сражения беше сигурен, че тя ще го връхлети по-късно.

— Нападнаха ни направо в центъра — каза горчиво принцът. — Как са се промъкнали покрай часовоите?

— Този, с когото се бих, беше вир-вода — отвърна Адиту. — Може да са се спуснали по реката.

Джосуа изруга.

— Съвсем се разпуснахме, а аз съм най-жалък мерзавец. Струваше ми се странно, че норните не ни обръщат внимание от толкова време, но предпазните ми мерки се оказаха недостатъчни. Само тези тримата ли бяха?

— Мисля, че нямаше други — отговори Адиту. — И щяха да са предостатъчно, ако не ни беше проработил късметът. Ако с Гелое не бяхме усетили, че нещо не е наред, и ако Тиатак не бе разбрал никак си, за да пристигне навреме, всичко щеше да приключи по съвсем различен начин. Мисля, че са възнамерявали да убият или най-малкото да отвлекат Камарис.

— Но защо?

Джосуа погледна стария рицар и отново се обърна към Адиту.

— Не знам. Но нека го отнесем, а също и Тиатак, на по-топло място, принц Джосуа. Камарис има най-малко една, а може би и повече рани, а Тиатак е лошо изгорен.

— Милостиви Ейдон, права си — каза Джосуа. — Явно съм си загубил ума. Един момент.

Той се обърна, повика няколко воини и ги изпрати със заповеди да претърсят лагера.

— Не можем да сме сигурни, че не е имало още норни или други нападатели — продължи Джосуа. — Най-малкото може да открием нещо, което да ни подсказва как са се промъкнали в лагера, без да бъдат забелязани.

— Никой от Родените в Градината не може да бъде забелязан лесно от смъртен, ако сам не желае да го забележат — обясни Адиту. — Сега може ли да отнесем Камарис и Тиатак?

— Разбира се. — Джосуа викна на двама души, които носеха вода: — Хей! Елате да ни помогнете! — После се обърна към Исгримнур. — Четирима са достатъчни да ги пренесат, въпреки че Камарис е цяла грамада. — Той поклати глава. — Адиту е права — оставихме тези смелчаци да чакат прекалено дълго.

Херцогът беше изпадал неведнъж в подобни ситуации и знаеше, че прекалената припряност е точно толкова вредна, колкото мудността.

— Мисля, че е по-добре да намерим нещо, с което да ги пренесем — каза той. — Можем да направим носилки от парчетата от изгорелите палатки.

— Добре. — Джосуа се обърна. — Адиту, не те попитах дали ти не си ранена.

— Само драскотини, принц Джосуа. Когато направим необходимото за тези двамата, трябва да съберем тези, на които се доверяваш, за да поговорим.

— Да. За много неща трябва да поговорим. Ще се съберем след един час в палатката на Исgrimнур. А пък... — Принцът спря и наведе глава, после отново ги погледна. Лицето му беше преbledняло от скръб. — Помислих си, че трябва да намерим Гелое, за да се погрижи за тях... но...

Адиту събра пръсти в някакъв ситски жест.

— Да, това няма да е последният път, когато ще ни липсва.

— Аз съм — Джосуа! — извика принцът.

И влезе. Гутрун държеше нож и го гледаше освирепяла като приклещен язовец, готова да защити Воршева от всяка опасност. Едва когато го позна, отпусна ножа поуспокоена, но все още нащрек.

— Какво става? Чухме крясъците. Мъжът ми с теб ли е?

— Той е в безопасност, Гутрун. — Джосуа пристъпи до леглото, наведе се, прегърна Воршева и я целуна по челото. — Нападнаха ни поданици на Краля на бурите. Имаме една-единствена, но голяма загуба.

— Кой? — възкликна Воршева и го стисна за ръката.

— Гелое.

Тя изплака.

— Трима норни нападнали Камарис — обясни Джосуа. — Адиту, Гелое и вранът Тиамак му се притекли на помощ. Норните са убити, но Адиту каза, че Гелое е ранена смъртоносно. — Той тръсна глава. — Тя беше най-мъдрата от всички ни. Сега си отиде и няма с кого да я заместим.

Воршева се отпусна в леглото.

— Но тя току-що беше тук, Джосуа! Дойде с Адиту да ме види. И сега е мъртва?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Джосуа кимна унило.

— Дойдох да се уверя, че сте в безопасност. Сега трябва да вървя да се видя с Исgrimнур и останалите, за да обсъдим случилото се и какво да правим. — Той стана, наведе се и отново целуна съпругата си. — Не заспивайте... и дръж в готовност ножа си, Гутрун, докато не изпратя някой да ви пази.

— Друг никой ли не пострада? Гутрун каза, че видяла пожар.

— Изгоря палатката на Камарис. Изглежда, само той е бил нападнат.

Принцът пристъпи към вратата.

— Но, Джосуа — спря го Воршева, — сигурен ли си? Лагерът е твърде голям.

Той пак тръсна глава.

— В нищо не съм сигурен, но не сме чули за други нападения. Скоро ще пратя някой да ви пази. Трябва да тръгвам, Воршева.

— Пусни го да върви, милейди — каза Гутрун. — И се опитай да поспиш. Помисли за детето.

Воршева въздъхна. Джосуа стисна ръката ѝ, след това се обърна и бързо излезе от палатката.

Щом принцът пристъпи в осветеното от лагерния огън пространство, Исgrimнур вдигна очи. Всички, които очакваха Джосуа, сведоха почитателно глави.

— Джосуа... — започна херцогът, но принцът не го остави да довърши.

— Постъпих глупаво, Исgrimнур. Не е достатъчно да изпратиш патрули да обиколят лагера, за да огледат за норни. В името на кръвта на Ейдон, отне ми доста време, за да го осъзная... Слудиг! — извика той. — Тук ли е Слудиг?

Римърът пристъпи напред.

— Тук съм, принц Джосуа.

— Изпрати войници из лагера да проверят дали всички са налице и особено тези, които се намират в опасност. Бинабик и Странгиард бяха с мен, преди да лумне пожарът, но това не означава, че са все още в безопасност. Твърде късно си давам сметка, че това би могло да е отвличане на вниманието. И племенницата ми Мириамел — веднага изпрати някой до палатката ѝ. Саймън също, въпреки че той може да е с Бинабик. — Джосуа се навъси. — Щом им е трябвал Камарис, вероятно е заради меча. Саймън го носеше известно време, затова той може би също е в опасност. Проклет да съм, че не се сетих!

Исgrimнур се изкашля и каза:

— Вече изпратих Фреозел да потърси Мириамел, Джосуа. Знаех, че ще искаш да видиш лейди Воршева при първа възможност и затова реших, че не бива да се бавя.

— Благодаря, Исgrimнур. Настина отидох да я видя. Двете с Гутрун са наред. — Джосуа се начумери. — Но се срамувам, че ти се е наложило да мислиш вместо мен.

Исgrimнур поклати глава.

— Да се надяваме, че принцесата е в безопасност.

— Фреозел е отишъл да потърси Миришел — каза Джосуа на Слудиг. — Един човек по-малко за издирване. Върви да провериш за останалите. И постави двама стражи пред палатката ми. Ще съм спокоен, като знам, че някой пази Воршева.

Римърът кимна, подбра няколко войници и тръгна да изпълни заповедта.

— А сега — обърна се Джосуа към Исgrimнур, — чакаме. И мислим.

Преди да измине и час, дойде Адиту. Отец Странгиард и Бинабик бяха с нея — бяха я придружили, за да се уверят, че Камарис и Тиамак са добре: за тях се грижеше една от лечителките от Нови Гадринсет. Но явно бяха искали и да поговорят, което беше очевидно от факта, че докато приближаваха палатката на Исgrimнур, още бяха потънали в задълбочен разговор.

Адиту разказа на Джосуа и останалите подробностите от случилото се. Говореше спокойно, но Исgrimнур не пропусна да забележи, че макар както винаги да подбираше внимателно думите си, е дълбоко развълнувана. Знаеше, че двете с Гелое бяха приятелки; сега Адиту явно скърбеше също както би скърбял обикновен смъртен. От това му стана по-симпатична, но след малко той отпъди тази мисъл като несъществена. Защо безсмъртните да не изпитват скръб като хората? От онова, което знаеше, със сигурност бяха страдали не по-малко.

— Така. — Джосуа се облегна и огледа насядалите в кръг хора. — Не открихме никакви следи някой друг да е бил нападнат. Въпросът е защо избраха Камарис?

— Трябва да има нещо в това стихотворение за Трите меча все пак — обади се Исgrimнур.

Лично той не си падаше по подобни неща: караха го да се чувства несигурен, но изглежда, светът си беше такъв. Как можеше да не си спомня с умиление за пределната яснота на нещата в младите му

години? Дори най-лошото от тях, войната, колкото и да беше ужасна, не беше изпълнена до такава степен със странни магии и тайнствени врагове.

— Сигурно им е трябвал заради Трън — добави херцогът.

— А може би са търсели само Трън — каза сериозно Бинабик. — И Камарис не е бил от особено значение.

— Все още не мога да проумея как са успели почти да го победят — намеси се Странгиард. — Каква е тази отрова, за която спомена, Адиту?

— Кей-вишаа. Всъщност не е точно отрова: ние, Родените в Градината, я използваме в Горичката, когато настъпи времето на Годишния танц. Но може да бъде използвана и за предизвикване на продължителен, тежък сън. Донесена е от Вениха До'сае. Моят народ я е използвал, когато е пристигнал тук, за да прогонва опасни животни — някои от тях огромни създания, които отдавна не съществуват в Остен Ард — от местата, където сме искали да издигнем градовете си. Щом я подуших, веднага разбрах, че нещо не е наред. Ние, Зида'я, не я използваме за друго, освен за танцовите церемонии в края на годината.

— И как я използвате тогава? — попита заинтригувано архиварят.

Адиту сведе очи.

— Съжалявам, Странгиард, но не мога да ти кажа. Може би изобщо не трябваше да споменавам за това. Явно съм уморена.

— Нямаме желание да се ровим в ритуалите на твоя народ — намеси се Джосуа. — А и имаме да говорим за много по-важни неща. — Той метна раздражен поглед към Странгиард и архиварят се оклюма. — Достатъчно е, че разбрахме как е бил нападат Камарис, без да успее да вдигне тревога. Имаме късмет, че Тиамак е проявил съобразителност да запали палатката. Вече ще има строг ред при устройването на лагер. Всички, изложени на известна опасност, ще разполагат палатките си близо една до друга в самия център, така че да са под око. Аз съм виновен, че удовлетворих желанието на Камарис за уединение. Погледнах твърде безгрижно на задълженията си.

Исgrimнур се начумери.

— Всички трябва да сме по-внимателни.

Разговорът се насочи към обсъждане какви други предпазни мерки трябва да се предприемат. След малко дойде Фреозел.

— Съжалявам, ваше височество, но принцесата я няма и никой не я е виждал от доста време.

Джосуа явно се разтревожи.

— Не е в палатката си? Ейдон да ни пази, нима Воршева ще се окаже права? Да не би да са ни нападнали заради принцесата, в края на краищата? — Той се изправи. — Не мога да остана тук, щом тя може би е в опасност. Трябва да претърсим целия лагер.

— Слудиг вече го претърсва — обади се Исgrimнур. — Само ще объркаме нещата.

Принцът отново седна.

— Прав си. Но ще е мъчително да чакаме.

Едва бяха подновили разговора, когато Слудиг се върна и навъсено подаде на Джосуа един лист.

— Намерихме го в палатката на Саймън.

Принцът го прочете набързо и го хвърли с негодувание на земята. След миг се наведе, взе го и го подаде на трола. Лицето му беше вцепенено от гняв.

— Извинявай, Бинабик, не се сдържах. Изглежда, е за теб. — Той се изправи. — Хотвиг?

— Да, принц Джосуа.

— Мириамел е заминала. Събери ездачите си. По всяка вероятност е тръгнала към Еркинланд, така че претърсете най-вече на запад от лагера. Но не пренебрегвайте възможността да е тръгнала в друга посока, за да ни заблуди, преди да се насочи на запад.

— Какво? — Исgrimнур го изгледа с изумление. — Какво значи „заминала“?

Бинабик вдигна очи от пергамента.

— Написано е от Саймън. Изглежда, е тръгнал с нея, но казва, че ще се опита да я върне. — Усмивката на трола беше явно пресилена. — Питам се кой кого води. Съмнявам се Саймън да успее да я убеди поне скоро.

Джосуа махна нетърпеливо с ръка.

— Върви, Хотвиг. Само Бог знае преди колко време са тръгнали. Всъщност тъй като ти и ездачите ти сте най-бързите, с които разполагаме, тръгнете на запад. Другото оставете на нас. — Той се обърна към Слудиг. — Ще тръгнем да обикаляме лагера и при всяка

обиколка ще разширяваме кръга. Отивам да оседлая Вятокрък. — Той се обърна към херцога. — Идващ ли?

— Естествено.

Исgrimнур се наруга наум.

„Трябваше да се сетя, че ще се случи нещо — помисли си той. — Тя беше толкова кротка, толкова тъжна, толкова сдържана, откакто стигнахме в Сесуад'ра. Джосуа не го забелязваше. Но дори да е убедена, че трябва да тръгнем към Еркинланд, защо тръгва сама? Глупаво упорито дете. И Саймън! Имах по-добро мнение за това момче“.

Абсолютно отчаян от мисълта, че ще прекара цяла нощ на седлото, и разтревожен какво ще коства това на възпаления му гръб, Исgrimнур изпъшка и се надигна.

— Защо не се събужда!? — повтаряше Джеръмайъс. — Не можеш ли да направиш нещо?

— Тихо, момче, правя, каквото мога. — Херцогиня Гутрун се наведе и отново докосна лицето на Лелет. — Хладна е, няма треска.

— Тогава какво ѝ е? — Джеръмайъс изглеждаше като обезумял. — Толкова време се опитвах да я събудя, но тя не помръдва!

— Нека я покрия с още една завивка — предложи Воршева.

Беше направила място за момичето да я сложат до нея в леглото, но Гутрун не разреши, уплашена, че Лелет е болна от нещо, от което може да се зарази и Воршева. Затова Джеръмайъс внимателно беше сложил отпуснатото дете на едно одеяло на пода.

— Лежи си, аз ще се погрижа за нея — каза херцогинята на Воршева. — Не бива да се притесняваме чак толкова.

Принц Джосуа влезе и възкликна:

— Вече не ни ли се струпаха прекалено много неприятности? Стражът ми каза, че някой е болен. Воршева? Добре ли си?

— Да, Джосуа. Но Лелет... не можем да я събудим.

Влезе и херцог Исgrimнур. Накуцваше.

— Уф, че безкрайно препускане! И нито следа от Мириамел — изръмжа той. — Остава ни да се надяваме, че Хотвиг и неговите тритинги ще имат повече късмет от нас.

— Мириамел? — попита Воршева. — И с нея ли се е случило нещо?

— Избягала е с младия Саймън — отвърна навъсено Джосуа.

— Проклетата нощ! — простена Воршева. — Защо се случва всичко това?

— Честно казано, не мисля, че идеята е на момчето. — Исgrimнур се приведе, прегърна съпругата си през раменете и я целуна по врата. — Оставил е писмо, че ще се опита да я върне. — Херцогът присви очи. — Защо момчето е тук? Да не е пострадало от пожара?

— Аз я донесох — отвърна унило Джеръмайъс. — Херцогиня Гутрун ми поръча да се грижа за нея тази нощ.

— Не исках да се навърта около Воршева — отвърна Гутрун доста притеснено. — При това беше съвсем за кратко, докато Гелое беше с вас.

— Цяла вечер бях с нея — заобяснява Джеръмайъс. — След като заспа, аз също заспах. Не исках, но бях уморен.

— Нищо лошо не си направил, като си заспал — успокои го Джосуа. — Кажи какво стана.

— Събудих се, когато се развикаха, че имало пожар. Помислих си, че Лелет ще се уплаши. Тя седеше с отворени очи, но май не чу дори една дума от това, което й казах. След това се отпусна назад и затвори очи, сякаш заспа. Изобщо не можах да я събудя! А опитвах дълго. После я донесох тук, за да видя дали херцогиня Гутрун може да помогне.

Джеръмайъс беше готов да се разплаче.

— Не си направил нищо лошо, Джеръмайъс — повтори принцът. — Сега искам да направиш нещо за мен.

Младежът си пое дъх и почти изхълца:

— К-какво, ваше височество?

— Иди в палатката на Исgrimнур и виж дали Бинабик е там. Тролът разбира от лечение. Той ще се погрижи за Лелет.

Безкрайно доволен, че може да свърши нещо полезно, Джеръмайъс изскочи навън.

— Честно казано — продължи Джосуа, — вече не знам какво да си мисля за всичко, което се случи тази нощ. Но трябва да призная, че съм вбесен от Мириамел. По дяволите нейното вироглавство!

Той сграбчи в пестник одеялото на Воршева и го заусуква от безсилие.

Когато Джеръмайъс се върна с Бинабик и Адиту, в състоянието на Лелет не беше настъпила никаква промяна. Дребосъкът огледа момичето и каза:

— И преди съм я виждал така. Отишла е някъде другаде, по Пътя на сънищата или на някое друго място.

— Но със сигурност не е оставала толкова дълго така — добави Джосуа. — Не мога да не си мисля, че това има нещо общо със случилото се тази нощ. Възможно ли е отровата на норните да ѝ подейства по този начин, Адиту?

Ситката коленичи до Бинабик, повдигна клепачите на момичето, после сложи тънките си пръсти под ухото му, за да провери пулса.

— Не мисля. Несъмнено и той — тя посочи Джеръмайъс — щеше да е поразен, ако Кей-вишаа се беше разпръснала толкова надалеч.

— Устните ѝ се движат! — възкликна Джеръмайъс. — Вижте!

Макар Лелет да продължаваше да лежи, сякаш потънала в дълбок сън, устата ѝ наистина се отваряше и затваряше, сякаш щеше да проговори.

— Тихо!

Джосуа се наведе към нея. Всички млъкнаха.

Устните на Лелет продължаваха да се движат, от устата ѝ се дочу шепот:

— ... чуйте ме...

— Тя проговори! — възкликна Джеръмайъс, но спря, стреснат от погледа на принца.

— ... ще говоря все пак. Аз издъхвам. Остава ми съвсем малко време...

Гласът, който излизаше от устицата на момичето, макар едва доловим и задъхан, им беше познат.

— ... мисля, че норните кроят повече неща, отколкото подозираме. Игрят някаква двойна игра... Случилото се нощес не е заблуждаваща маневра, а нещо още по-коварно...

— Какво му е на това дете? — подхвърли нервно Гутрун. — Никога не е говорила така — а и това не е нейният глас.

— Това е Гелое — отвърна кротко Адиту, сякаш зърнала познат, който се приближава по пътя.

— Какво?! — Херцогинята направи знака на Дървото и се ококори. — Що за магия е това?

Адиту се приведе до ухото на Лелет и промълви:

— Гелое? Чуваш ли ме?

Ако това действително беше мъдрата жена, изглежда, не бе чула приятелката си.

— ... Спомнете си съня на Саймън... за лъжливия пратеник.

Настъпи пауза. Гласът проговори отново — беше още по-тих и всички затаиха дъх, за да не изпуснат нито дума.

— ... Аз умирам. Лелет е някак си с мен тук в това... мрачно място. Така и не успях да я разбера напълно и това е най-странно от всичко. Мисля, че мога да говоря през нейната уста, но не знам дали някой в момента слуша. Времето ми привършва. Запомнете: пазете се от лъжлив пратеник...

Настъпи нова дълга пауза. И точно когато всички си помислиха, че това е краят, устните на Лелет отново потрепнаха:

— Вече тръгвам. Не скърбете за мен. Живях дълго и направих, каквото исках да направя. Ако искате да ме запомните, помнете, че гората беше моят дом. Грижете се за нея. Ще се опитам да върна Лелет при вас, макар че тя не иска да ме остави. Сбогом. Помнете...

Гласът угасна. Момиченцето продължаваше да лежи като мъртво. Джосуа вдигна очи. Те блестяха от сълзи.

— До самия си край — каза почти гневно той — се опитва да ни помогне. О, милостиви Боже, тя имаше храбра душа.

— Стара душа промълви едва чуто Адиту.

Изглеждаше потресена.

За известно време надвисна тежка, скръбна тишина, но Лелет повече не помръдна устни. Отсъствието на Гелое изглеждаше още по-властно, още по-смайващо, отколкото допреди малко. Всички се просълзиха от скръб и страх, осъзнали размера на загубата. Принцът заговори тихо за горската жена — възхваляваше храбростта ѝ, мъдростта и добротата ѝ, но никой друг не събра кураж да добави нещо. Накрая Джосуа отпрати всички да си починат. Адиту каза, че не изпитва никаква нужда от сън, и остана да наблюдава детето, в случай че се събуди през нощта. Джосуа легна облечен до съпругата си, готов за всякаква възможна неприятност, която би могла да ги сполети. След няколко мига потъна в дълбок, мъчителен от изтощението сън.

На сутринта принцът се събуди и завари Адиту все така да бди над Лелет. Накъдето и да бе тръгнала детската ѝ душа, за да придружи Гелое, все още не се беше завърнала.

Малко по-късно Хотвиг се прибра в лагера с хората си — изтощени и с празни ръце.

2. ПРИЗРАЧНА ЛУНА

Саймън и Мириамел яздеха, почти без да разговарят, на север, по същия път, по който бяха пристигнали в Гадринсет.

Саймън я попита защо и тя отвърна:

— Защото тук има хиляди пресни следи от копита. И защото Джосуа знае къде отивам, така че ще е глупаво да тръгнем направо, в случай че разберат, че сме тръгнали снощи.

— Джосуа знае ли къде отиваме? — Саймън се намръщи. — Това не го очаквах.

— Ще ти обясня, когато се отдалечим достатъчно, за да не можеш да се върнеш за една нощ — отвърна хладно тя. — Когато съм достатъчно далече, за да не могат да ме хванат и да ме върнат.

Явно нямаше намерение да отговаря на повече въпроси.

Саймън оглеждаше боклуците от двете страни на широкия разкалян път. Огромна тълпа беше минала по него вече два пъти, без да се броят няколкото по-дребни групи на път за Сесуад'ра и Нови Гадринсет; младежът си помисли, че ще мине доста време, преди върху опустошената земя отново да поникне трева.

„Вероятно пътищата възникват точно така — помисли си той и се усмихна въпреки умората. — Никога не съм се сецал за това. Може би някой ден това ще стане истински път, павиран, със странноприемници и пътни станции... а аз ще съм го виждал, когато не е бил нищо повече от изровена от копитата бразда“.

Разбира се, това предполагаше, че каквото и да се случи в дните занапред, все пак ще има крал, който да полага грижи за пътищата. От онова, което му бяха казали Джеръмайъс и останалите за положението в Хейхолт, изглеждаше малко вероятно Елиас да обръща внимание на подобни неща.

Яздеха покрай Стефлуд, чиито сребристи води блещукаха под призрачната лунна светлина. Мириамел упорито мълчеше и на Саймън му се струваше, че яздат вече дни наред, макар че луната се бе отместила едва-едва. Отегчен, той не откъсваше очи от Мириамел, възхитен от бялата ѝ кожа, която грееше под лунните лъчи, докато тя

най-после не му каза раздразнено да спре да я зяпа. Докато отчаяно търсеше с какво да отвлече вниманието си, той се впусна в размишления за Канона на рицарството и учението на Камарис. Когато и това не задържа интереса му за по-дълго от половин левга, си запя тихичко една подир друга всички песни за Джак Мандуоуд, които знаеше. По-късно, след като Мириамел отблъсна още няколко опита за разговор, се зае да брой звездите, които бяха обсипали небето, безбройни като зрънца сол, пръснати върху абаносовочерна маса.

Когато вече му се струваше, че всеки момент ще полудее — и беше абсолютно убеден, че през тази единствена безкрайна нощ вече трябва да е изминала цяла седмица — Мириамел спря коня си и посочи една горичка на склона над ширналата се бразда на наскоро изровения път.

— Ето там — каза тя. — Там ще спрем да преспим.

— Нямам нужда от сън — излъга Саймън. — Можем да продължим, ако искаш.

— Няма смисъл. Не искам през деня да сме на открито. После, след като се отдалечим, можем да яздим и по светло.

Саймън повдигна рамене.

— Щом казваш.

Сам беше пожелал това приключение, така че би трябвало да го изтърпи във възможно по-добро настроение. В първите моменти след бягството им си беше представял — в кратките мигове, в които изобщо си беше позволявал да мисли, — че Мириамел ще стане по-любезна, след като опасността да бъдат открити намалее. Вместо това с напредването на нощта тя сякаш ставаше все по-мрачна.

Дърветата на склона растяха близо едно до друго и образуваха почти плътна стена между импровизирания им лагер и пътя. Не запалиха огън — Саймън трябваше да се съгласи, че така е по-добре — а само пийнаха вино с вода и хапнаха по залък хляб.

Когато се увиха в наметалата си и легнаха един до друг, Саймън неочаквано усети, че умората му се е изпарила — всъщност изобщо не му се спеше. Заслуша се. Макар че дишането на Мириамел беше спокойно и равномерно, тя май също не спеше. Някъде в дърветата цвъртеше самотен щурец.

— Мириамел?

— Какво?

— Наистина би трябвало да ми кажеш къде отиваме. Така ще ми е по-лесно да съм твой покровител. Мога да обмисля някои планове.

Тя се разсмя тихичко.

— Сигурна съм, че е така. Ще ти кажа, Саймън. Но не тази нощ.

Той се намръщи, загледан в надничащите между клоните звезди.

— Добре.

— Сега поспи. Ще ти е по-трудно, когато слънцето се издигне в небето.

Всички жени ли имаха по нещичко от Рейчъл Драконката в себе си? Със сигурност им беше приятно да му нареждат какво трябва да направи. Отвори уста да ѝ отвърне, че все още не се нуждае от почивка, но вместо това се прозина.

И докато се опитваше да си спомни какво иска да ѝ каже, се унесе в сън.

В съня си стоеше на ръба на огромно море. От брега пред него между гребените на вълните се изопваше тъничка ивица земя, която отвеждаше до далечен остров навътре в морето. На острова нямаше нищо освен три високи бели кули, които проблясваха на светлината на късното следобедно слънце, но не кулите привличаха вниманието на Саймън. Пред тях се разхождаше дребен силует с бяла коса и в синя роба, като ту потъваше, ту се появяваше в светлите ивици между сенките им. Саймън беше сигурен, че е доктор Моргенес.

Тъкмо оглеждаше внимателно ивицата земя — нямаше да е трудно да мине по нея, макар че приливът се надигаше и скоро щеше да я залее, — когато дочу далечен глас. В океана, по средата между острова и скалистия бряг, на който стоеше Саймън, се въртеше мъничка лодка — подскачаше, подмятана от Огромни вълни. В лодката имаше двама души, единият висок и едър, другият — дребен и слаб. Той се взря и позна, че са Гелое и Лелет. Горската жена му викаше нещо, но ревят на вълните заглушаваше гласа ѝ.

„Какво правят в тази лодка? — помисли си Саймън. — Скоро ще мръкне“.

Направи няколко крачки по тясната пътечка. Гласът на Гелое се извиси едва доловим над вълните.

„Фалшив! — викаше тя. — Лъжлив е! Не е истински!“

„Кой да е фалшив?“, учуди се той. Островът? Изглеждаше съвсем солиден. Присви очи, но макар слънцето да се бе спуснало ниско над хоризонта и да бе превърнало кулите в черни пръсти, а силуета на Моргенес — в нещо мъничко и черно като мравка, островът изглеждаше съвсем материален. Той направи още няколко крачки.

„Фалшив!“, извика отново Гелое.

Небето внезапно притъмня и писъкът на вятъра заглуши грохота на вълните. За един миг океанът стана син, а след това синьо-бял, всички вълни неочаквано се сковаха, замръзнаха в корави, островърхи ледени буци. Гелое размахваше отчаяно ръце, морето около лодката ѝ бушуваше и клоkochеше. Най-накрая и тя, и Лелет, и лодката изчезнаха под замръзналите вълни, засмукани от мрака и замръзващата черна вода, сякаш жива кръв.

Ледът запълзя по ивицата. Саймън се обърна, но разстоянието до брега беше колкото до острова, брегът и островът сякаш се отдалечаваха от него и той се оказа заседнал по средата на безкрайно издължаващия се скален ръб. Ледът се издигаше все по-нависоко, пълзеше все по-близо до ботушите му...

Саймън се стресна и седна. Трепереше. Дрезгава зора изпълваше горичката и дърветата се полюшваха от студения вятър. Наметалото му се беше усукало около коленете му и от кръста нагоре беше отвит.

Зави се и легна пак. До него Мириамел спеше с отворена уста и разрошена златиста коса. Усети, че го пронизва силно желание, придружено от чувство за срам. Беше така беззащитна, легнала тук сред пустошта, а той беше нейният покровител... Що за рицар беше, след като изпитваше подобни чувства? Но наистина копнееше да я притегли до себе си, да я стопли, да я целуне по устата и да усети дъха ѝ на бузата си. Срамът се усили и той се обърна настрана, с гръб към нея.

Конете стояха кротко, завързани за ниско провисналите клони. Гледката на закачените на седлата дисаги внезапно го изпълни с някаква смътна тъга. Снощи му се струваше, че се впуска в някакво безумно приключение. Сега всичко това му изглеждаше глупаво. Каквито и да бяха основанията на Мириамел, те не бяха негови. Та той имаше безкрайно много задължения — към принц Джосуа, който го беше издигнал и посветил в рицарско звание; към Адиту, която го беше

спасила; към Бинабик, който му беше много по-добър приятел, отколкото заслужаваше. А и към тези, които изпитваха уважение към него, например Джеръмайъс. А той ги беше изоставил до един поради някаква моментна прищявка. И за какво? За да се натрапи на Мириамел, която имаше някаква лично своя сериозна причина да напусне лагера на чичо си. Беше изоставил малкото хора, които държаха на него, за да се влачи след девойка, на която беше излишен.

Погледна кобилата си и тъгата му се задълбочи. Намиращата дома. Хубаво име. А той току-що беше напуснал поредния си дом, при това този път без никаква важна причина.

Въздъхна и се надигна. Нямахше какво да се направи, поне в този момент. Щеше да се опита да убеди Мириамел да се върнат, когато се събудеше.

Придърпа наметалото около себе си и се изправи. Отвърза конете, застана в края на горичката и се огледа внимателно, преди да ги поведе надолу към реката на водопой. Когато ги върна, ги завърза за друго дърво, където им беше лесно да достигат стръковете новопоникнала трева. Докато наблюдаваше Намиращата дома и безименния жребец на Мириамел да отскубват със задоволство свежата трева, за първи път, откакто се беше събудил от ужасния кошмар, усети да му олеква.

Разходи се из горичката, за да събере съчки — подбираше само по-сухи, за да горят с малко пушек, и накладе малък огън. Зарадва се, че се бе сетил да вземе кремъка и праханта, но се запита колко ли време ще му трябва, за да намери нещо, което му бе не по-малко необходимо, но го бе забравил в бързането да напуснат лагера. Седна пред огъня, за да стопли ръцете си, и загледа спящата Мириамел.

След малко, докато той ровеше из багажа да види какво е останало за ядене, Мириамел започна да се мята и да стене насън.

— Не! — измърмори тя. — Не, няма...

Вдигна ръце, сякаш за да отблъсне нещо. След като я погледа известно време вцепенен, Саймън се приближи, коленичи до нея и хвана ръката ѝ.

— Мириамел. Принцесо. Събуди се. Сънуваш кошмари.

Тя се опита да дръпне ръката си, но едва-едва. Най-накрая отвори очи. Погледна го втренчено и сякаш в първия момент видя друг

човек, защото вдигна ръка да се предпази. Но после го позна и я отпусна. Другата ѝ ръка остана в неговата.

— Просто лош сън.

Той стисна нежно пръстите ѝ, изненадан и доволен колко голяма е ръката му в сравнение с нейната.

— Нищо ми няма — промълви накрая тя, надигна се, седна и зави раменете си с одеялото. Огледа се така, сякаш дневната светлина беше някаква глупава прищявка на Саймън. — Кое време е?

— Слънцето още не се е показало над дърветата. Вече напоих конете.

Тя не отговори, но стана и излезе с несигурни крачки от горичката. Саймън присви рамене и продължи да търси какво да закусят.

Когато Мириамел след малко се върна, беше намерил бучка меко сирене и кръгла пита — беше я разчупил и я препичаше, забодена на една пръчка над огъня.

— Добро утро — каза тя. Беше разрошена, но беше изплакнала мръсотията от лицето си и изразът ѝ беше почти весел. — Съжалявам, че бях толкова рязка. Сънувах... ужасен сън.

Той я погледна заинтригувано, но тя не продължи.

— Ами да хапнем — каза той.

— И огън имаме. — Тя седна до пламъците и протегна ръце към тях. — Надявам се пушекът да не ни издаде.

— Няма. Огледах наоколо.

Подаде ѝ половината питка и парче сирене. Тя залапа лакомо и се усмихна с пълна уста.

— Огладняла съм. Снощи бях толкова притеснена, че не хапнах нищо.

— Има още, ако искаш.

Тя поклати глава.

— Трябва да пестим. Не знам колко дълго ще пътуваме и може да не намерим друга храна. — Мириамел го погледна. — Можеш ли да стреляш? Взех лък и колчан със стрели.

Тя посочи закачения на седлото ѝ лък.

Саймън помръдна рамене.

— Стрелял съм, но не съм Мандуоуд. Е, мога да улуча крава от десетина крачки.

Мириамел се изкикоти.

— Имах предвид зайци или катерички, или птички, Саймън. Не вярвам да срещнем много крави.

Той кимна сериозно.

— В такъв случай по-добре да постъпим, както казваш, и да пестим храната.

Мириамел се отпусна назад и сложи ръце на корема си.

— След като имаме огън...

Стана и отиде до коня си. Извади от дисагите две чаши и малка торбичка, върна се до огъня и сложи два малки камъка върху въглените, за да се нагорещят.

— Нося чай от джоджен.

— Нали не му слагаш сол и лой? — попита Саймън, припомнил си кануките и техните странни подправки.

— Милостива Елисия, не! — отвърна тя със смях. — Но бих искала да имаме мед.

Докато пиеха чая — Саймън си помисли, че е много по-вкусен от минтахокската ака, — Мириамел разказа какво ще правят през този ден. Не искаше да тръгват преди залез-слънце, но имаше други неща за вършене.

— На първо място, можеш да ме понаучиш да въртя меч.

— Какво?! — Саймън я изгледа втрещено, сякаш го караше да я научи да лети.

Мириамел го изгледа надменно, след което се изправи, отиде до дисагите си и измъкна къс меч в украсена с орнаменти ножница.

— Накарах Фреозел да ми го направи, преди да тръгнем. Изсече го от мъжки меч. — Презрителното й изражение отстъпи пред кисела самоподигравателна усмивка. — Казах му, че ми трябва, за да защитя достойнството си, когато тръгнем към Набан. — Тя изгледа настойчиво Саймън. — Така че ме научи.

— Искаш да ти покажа как да използваш меч — каза бавно той.

— Разбира се. А аз на свой ред ще ти покажа как да използваш лък. — Тя вирна брадичка. — Мога да улуча крава от много по-голямо разстояние — не, че съм го правила — добави веднага. — Но старият сър Флуирен ме научи да стрелям с лък, когато бях още съвсем малка. Мислеше, че е забавно.

Саймън я гледеше объркано.

— И ще убиеш катерици за обяд?

Изражението ѝ отново стана хладно.

— Не съм донесла лъка за ловуване, Саймън, нито пък меча. Отиваме на опасно място. Една млада дама би трябвало да е глупачка, за да пътува невъоръжена в днешните времена.

Половинчатото ѝ обяснение го накара да се окопити.

— Но няма да ми кажеш къде отиваме, нали?

— Утре сутринта. Да започваме — губим си времето.

Тя измъкна меча от кожената ножница и я пусна на влажната земя. Гледаше го със светлите си предизвикателни очи.

Саймън се ококори.

— Първо, не захвърляй така ножницата. — Той я вдигна и ѝ я подаде. — И второ, препаши се.

Мириамел се начумери.

— Знам как се прави. Обаче не е нужно.

— Всичко по реда си — отвърна невъзмутимо Саймън. — Искаш ли да се научиш, или не?

С отминаването на сутринта раздражението на Саймън, че трябва да преподава изкуството на меча на момиче, постепенно се стопи. Мириамел гореше от желание да се научи. Задаваше въпрос след въпрос и на много от въпросите Саймън нямаше никакви отговори, колкото и да ровеше из паметта си за нещата, на които го бяха научили Хейстън, Слудиг и Камарис. Беше му трудно да признае, че той, рицарят, не знае някои неща, но след няколко кратки, но неприятни запитвания преглътна гордостта си и си призна откровено, че не знае защо ефесът на меча е прав, а не кръгъл, и че просто си е такъв. Мириамел изглеждаше по-доволна от този отговор, отколкото от предишните му опити да я заблуди и така останалата част от урока мина по-бързо и приятно.

Мириамел беше изненадващо силна за ръста си, но след като Саймън си помисли през какви изпитания е преминала, изненадата му намаля. Освен това беше твърде бърза и пазеше добре равновесие, макар да се навеждаше прекалено напред, навик, който би могъл да се окаже фатален в истинска битка, тъй като всеки противник щеше да е по-едър от нея и с по-голям замах. Но в общи линии Саймън остана впечатлен. Усети, че твърде скоро няма да му останат много нови неща

за показване и тогава щяха да имат време за още и още практика. Беше повече от доволен, че се сражаваха с дълги пръчки, вместо с истински оръжия — Мириамел успя да му нанесе няколко неприятни удара.

След като спряха, за да пийнат вода и да си починат, си размениха местата: вече Мириамел учеше Саймън как да борави с лъка, като му обръщаше особено внимание как да пази тетивата суха. Той се усмихваше на собствената си нетърпеливост. Както Мириамел нямаше търпение да изчаква обясненията му по боравене с меч — повечето от които беше научил от Камарис, — така и той непрекъснато настояваше да ѝ покаже какво може да направи с лък в ръка. Но тя не отстъпваше нито на йота, така че остатъка от следобеда прекараха в обучение как правилно се опъва тетивата. Когато сенките се издължиха, пръстите на Саймън вече бяха подпухнали и ожулени. Щеше да му се наложи да помисли за кожени напръстници като тези на Мириамел, ако възнамеряваше да се заеме със стрелбата сериозно.

Направиха си гощавка с хляб, лук и сушено месо, след което оседлаха конете.

— Трябва да дадеш име на коня си — каза Саймън, докато стягаше подпръга на Намиращата дома. — Камарис казва, че конят е част от човека, но също така е и Божие създание.

— Ще помисля за това — отвърна тя.

Огледаха за последен път лагера, за да се уверят, че не оставят никакви следи от присъствието си — вече бяха заровили пепелта от огъня и бяха разрошили с един дълъг клон утъпканата трева, и потеглиха в спускация се сумрак.

— Това там е Старата гора — каза с удовлетворение Саймън, присвил очи срещу първите проблясъци на изгрева. — Онази тъмна линия.

— Виждам я. — Тя отклони коня си от пътя и го насочи право на север. — Днес ще се придвижим колкото е възможно по-близо до нея, вместо да спираме — ще наруша собственото си правило и ще яздим на дневна светлина. Ще се чувствам по-сигурна там.

— Няма ли да се върнем в Сесуад'ра? — попита Саймън.

— Не. Отиваме в Алдхеорте — за известно време.

— Защо?

Мириамел гледаше право напред. Беше отметнала качулката и слънчевите лъчи блестяха в косата ѝ.

— Защото чичо ми може да прати хора след мен. Ако сме в гората, няма да могат да ни открият.

Саймън добре помнеше собствените си преживявания в огромната гора. Много малко от тях бяха приятни.

— Но прекосяването ѝ отнема цяла вечност.

— Няма да останем дълго там. Само толкова, колкото да сме сигурни, че никой не ни търси.

Саймън помръдна рамене. Нямаше никаква представа къде точно иска да отиде тя, нито пък защо, но очевидно беше намислила нещо.

Продължиха към очертаващата се в далечината гора.

Стигнаха Алдхеорте в късния следобед. Слънцето се беше спуснало ниско над хоризонта и косите му лъчи обагряха тревистите хълмове.

Саймън мислеше, че ще спрат да си направят лагер в покрайнините на гората — все пак бяха яздили непрекъснато от предишната вечер и почти през целия ден само с няколко кратки почивки, — но Мириамел беше твърдо решена да навлязат колкото може по-навътре, за да не ги открият. Продължиха сред все по-гъстите дървета, докато не стана практически невъзможно да яздят, и се промъкнаха дори още четвърт левга по-навътре. Когато най-накрая принцесата откри място по вкуса ѝ, над гората вече се спускаше дрезгав сумрак. Под плътния горски балдахин светът се изпълни с безмълвни синкави сенки.

Саймън веднага се зае да напаля огън. Мириамел беше избрала местенцето и заради малкия поток, който ромолеше наблизо. Докато тя се зае да приготви храната, той поведе конете на водопой.

Макар че беше прекарал почти целия ден на седлото, Саймън се усещаше странно бодър, сякаш изобщо беше забравил за сън. След като се нахраниха, двамата заприказваха за несъществени неща, повечето от които според предпочитанията на Мириамел, отколкото на Саймън. Занимаваха го други мисли и му се струваше странно, че тя обсъжда толкова сериозно предстоящото раждане на детето на Джосуа и Воршева и разпитва за повече подробности за сражението с Фенгболд, след като имаше толкова много неясни въпроси, свързани с

настоящото им пътуване. Най-накрая той вдигна раздражено ръка и я прекъсна.

— Стига вече. Каза, че ще ми съобщиш къде отиваме, Мириамел. Тя се загледа в пламъците.

— Така е, Саймън. Не е много честно от моя страна да те докарам толкова надалеч само на доверие. Но пък не съм те молила да идваш с мен.

Той се почувства засегнат, но се опита да не го покаже.

— Все пак съм тук. Така че ми кажи — къде отиваме?

Тя пое дълбоко въздух, след което го изпусна.

— В Еркинланд.

Той кимна.

— Знаех си. Не беше трудно да отгатна, след като те слушах на съвета. Но къде в Еркинланд? И какво ще правим там?

— Отиваме в Хейхолт.

Тя го изгледа напрегнато, сякаш го предизвикваше да се откаже.

„Ейдон да ни е на помощ“, помисли си Саймън. И добави на глас:

— За да вземем Блестящ гвоздей?

Макар да беше чиста лудост, самата мисъл му подейства възбуждащо. Та нали тъкмо той — с известна помощ, разбира се — беше намерил Трън? Може би, ако донесеше и Блестящ гвоздей, щеше да е... Дори не смееше да си го помисли, но в съзнанието му изникна внезапна представа — той, Саймън, нещо като рицар на рицарите, който дори ще може да ухазва принцеси...

Отблъсна представата дълбоко в съзнанието си. Не беше възможно, в никакъв случай. Така или иначе двамата с Мириамел никога не биха могли да оцелеят в подобна рискована авантюра.

— Да се опитаме да вземем Блестящ гвоздей? — попита той.

Мириамел не преставаше да го гледа напрегнато.

— Може би.

— Може би? — Той се навъси. — Това пък какво значи?

— Казах, че ще ти кажа къде отиваме — отвърна тя. — Но не съм казвала, че ще ти разкрия всичко, което е в главата ми.

Саймън раздражено грабна една съчка, счупи я на две и хвърли парчетата в огъня.

— В името на Окървавеното дърво, Мириамел — запротестира той, — защо се държиш така? Каза, че съм ти приятел, а се отнасяш с мен като с дете.

— Не се отнасям с теб като с дете — отвърна разгорещено тя. — Ти настояваше да дойдеш с мен. Добре. Но аз си имам собствени цели, независимо дали те са да се сдобия с меча, или да си взема от замъка обувките, които по погрешка съм забравила.

Саймън беше все още ядосан, но не можа да се сдържи и избухна в дрезгав смях.

— Може би наистина се връщаш за обувки или рокля, или нещо подобно. Това се казва късмет — да ме убие еркинландската стража заради някакви си обувки.

Раздразнението на Мириамел като че ли поспадна.

— Сигурно си задигал доста неща в Хейхолт. И си се отървявал без наказание.

— Аз да съм задигал нещо? Аз?!

— От кухнята. Непрекъснато. И ти си ми казвал, макар вече да знаех. А кой беше този, който открадна лопатата на гробаря и я напъха в рицарската ръкавица на онези доспехи в Малката зала, за да изглежда така, сякаш сър еди-кой си възнамерява да си изкопае гроб?

Саймън се изкикоти тихичко и самодоволно.

— Направихме го с Джеръмайъс.

— Искаш да кажеш, че ти си го накарал. Джеръмайъс никога не би направил такова нещо сам.

— Откъде знаеш пък за това?

Мириамел го изгледа възмутено.

— Вече ти казах, идиот такъв, че те следях седмици наред.

— Значи е вярно. — Саймън беше впечатлен. — И какво друго си ме видяла да правя?

— Най-вече да се измъкваш незабелязано и да се шляещ, когато би трябвало да свършиш нещо полезно — изсумтя тя. — Нищо чудно, че Рейчъл непрекъснато ти дърпаше ушите.

Засегнат, Саймън изпъна гръб.

— Измъквах се, за да отделя малко време за себе си. Ти не знаеш какво е да живееш в кухненските помещения.

Мириамел го погледна. Изражението ѝ неочаквано стана сериозно, дори тъжно.

— Прав си. Но и ти не знаеш как се чувствах аз. Аз също нямах много възможности да оставам сама.

— Може би — отвърна упорито Саймън. — Но се обзалагам, че си се хранила с по-добра храна.

— Храната си беше същата — сопнато възрази тя. — Само дето се хранехме с чисти ръце.

Тя огледа многозначително почернелите му от пепелта пръсти.

Саймън се засмя гръмогласно.

— Аха! Значи единствената разлика между един прислужник и една принцеса са чистите ръце. Не бих искал да те разочаровам, Мириамел, но след като ръцете ми по цял ден бяха до лактите в коритото за миене на чинии, те бяха много чисти.

Тя го изгледа насмешливо.

— В такъв случай между нас двамата няма никаква разлика.

— Не знам. — Неочаквано на Саймън му стана неловко, тъй като докоснаха болезнена тема. — Не знам, Мириамел.

Усетила промяната, тя замълча.

Наоколо цвъртяха всевъзможни насекоми, а мрачните дървета се извисяваха като надзиратели. Саймън изпита странно усещане. Беше свикнал с огромните пространства, които се виждаха от върха на Сесуад'ра и безкрайната шир на Високите Тритинги и сега Алдхеорте му се струваше тясна като затвор. Но и всеки замък беше тесен като затвор и все пак беше най-добрата закрила срещу врагове. Може би Мириамел имаше право: поне за известно време гората беше най-доброто място за тях.

— Смятам да поспя — каза неочаквано тя.

Изправи се и отиде до завивките си. Саймън забеляза, че е постлала неговите от другата страна на огъня.

— Е, щом ти се спи.

Не беше сигурен дали пак му е ядосана. Може би просто нямаше какво повече да каже. Понякога имаше такова усещане, когато беше с нея, след като изчерпеха дреболиите. Съществените въпроси бяха прекалено мъчителни, прекалено потискащи... и прекалено плашещи.

— Аз мисля да поостана още малко.

Мириамел се уви в наметалото си и легна. Саймън я наблюдаваше през потрепващите пламъци. Единият кон изцвили тихичко и доволно.

— Мириамел?

— Да?

— Това, което казах, като тръгнахме, е истина. Ще бъда твой покровител дори да не ми кажеш от какво точно трябва да те пазя.

— Знам, Саймън. Благодаря.

Отново се възцари тишина. След малко Саймън дочу слаб, нежен звук и чак след няколко секунда осъзна, че Мириамел си тананика нещо.

— Каква е тази песен?

Тя се размърда и се извърна към него.

— Какво?

— Каква песен си тананикаш?

Тя се усмихна.

— Не знаех, че тананикам. Цяла вечер не ми излиза от главата. Мама ми я пееше, когато бях малка. Мисля, че е хернистирска песен, която е научила от баба ми, но думите са западняшки.

Саймън отиде до постелята си.

— Ще я изпееш ли?

Мириамел се поколеба.

— Не знам. Уморена съм, а и не помня точно думите. Освен това е тъжна.

Той легна, зави се с наметалото и потрепери. Беше станало хладно. Вятърът прошумоля през листата.

— Не е важно дали ще са точните думи. Просто ще ми е приятно да попееш.

— Добре. Ще опитам.

Тя помисли малко и запя. Гласът ѝ беше приглушен, но приятен.

*Живееше препрелестна девойка...
в Катин Деир, там до Сребрищото море,
тя беше най-красива на света,
обичах я, обичаше ме тя.*

*Там духа вятър мразовит,
тревата е висока, камъните древни,
продажни са сърцата, любовта подкупна,*

*от памтивека се повтаря таз приказка злокобна
в Катин Деур.*

*Аз срещнах я под есенна луна
в Катин Деур, там до Сребрищото море,
в сребриста дреха и златисти боти
тя ме дари със танц и със усмивка.*

*Щом покрива скова лед мразовит
в Катин Деур, там до Сребрищото море,
ний песен пеехме до топлата камина,
а тя дари ми нежните си устни.*

*Там духа вятър мразовит,
тревата е висока, камъните древни,
продажни са сърцата, любовта подкупна,
от памтивека се повтаря таз приказка злокобна
в Катин Деур.*

*Щом пролетта разцъфна по полето
в Катин Деур, там до Сребрищото море,
във гробницата сред запалените свещи
с обет за вярност ме дари.*

*Щом знойно лято хълмове подпали
в Катин Деур, там до Сребрищото море,
и звъннаха сватбарските камбани,
тя не дойде за мен да се омъжи.*

*Там духа вятър мразовит,
тревата е висока, камъните древни,
продажни са сърцата, любовта подкупна,
от памтивека се повтаря таз приказка злокобна
в Катин Деур.*

*Щом пак пристигна есенна луна
в Катин Деур, там до Сребрищото море,*

*видях я да танцува в сребърна одежда,
но аз не бях мъжът до нея.*

*Щом зимата отново лъхна мраз
в Катин Деир, там до Сребристото море,
излязох аз през градските врати
и никога не ще се върна вече.*

*Там духа вятър мразовит,
тревата е висока, камъните древни,
продажни са сърцата, любовта подкупна,
от памтивека се повтаря таз приказка злокобна
в Катин Деир.*

— Хубава песен — каза Саймън. — И наистина тъжна.

Натрапчивата мелодия продължаваше да звучи в главата му и му стана ясно защо Мириамел я беше затаганявала несъзнателно.

— Майка ми обичаше да ми я пее в градината в Меремунд. Винаги пееше. Всички казваха, че имала най-хубавия глас, който били чували.

Настъпи тишина. Саймън и Мириамел лежаха увити в наметалата си, всеки потънал в собствените си мисли.

— Не познавам майка си — каза накрая Саймън. — Починала е при раждането ми. Изобщо не познавам родителите си.

— Аз също.

Когато странната забележка на Мириамел достигна до съзнанието му, тя вече се беше обърнала с гръб към огъня и към него. Прииска му се да я попита какво иска да каже, но усети, че не ѝ се говори повече.

Така че продължи да наблюдава отслабващия огън и последните искрици, които подскачаха в тъмнината над него.

3. ПРОЗОРЦИ КАТО ОЧИ

Овните бях застанали толкова близо един до друг, че почти нямаше място да се мине. Бинабик затананика тихичка успокоителна мелодия, докато се промъкваше между рунтавите препятствия, после подвикна:

— Сиски! Трябва да поговорим.

Тя седеше с кръстосани крака и оправяше един овнешки хамут. Наоколо ѝ няколко други троли се приготвяха отново да потеглят към Набан.

— Тук съм — обади се Сиски.

Бинабик се огледа и каза:

— Би ли дошла на по-спокойно място?

Тя кимна и пусна хамута на земята.

— Идвам.

Запровираха се обратно през стадото блъскащи се овни, изкачиха се по хълмчето и седнаха на тревата над изпълнения с движение лагер. Палатките бяха сгънати още в зори и сега на мястото на просъществувалото в продължение на три дни малко градче се движеха само хора и животни.

— Нещо си неспокоен — каза неочаквано Сиски. — Какво не е наред, скъпи? Напоследък ни спохождат доста беди, за да си позволим да сме унили.

Бинабик въздъхна и кимна.

— Права си. Загубата на Гелое е много тежка и то не само заради нейната мъдрост. На мен тя също ми липсва, Сиски. Вече няма да видим такава като нея.

— Но не е само това — подкани го нежно Сиски. — Добре те познавам, Бинбиникегабеник. Саймън и принцесата ли?

— Това е най-важното. Виж — ще ти покажа нещо.

Той раздели на две тояжката си. От кухнята ѝ вътрешност се плъзна дълга бяла стрела със синкавосив камък на върха.

— Това е стрелата на Саймън! — Очите на Сиски се разшириха. — Подаръкът от ситите. Оставил я е?

— Предполагам, не нарочно. Намерих я омотана в една от ризите, които му уши Гутрун. Не е взел почти нищо освен дрехите на гърба си, но не е пропуснал да вземе торбата с най-скъпоценните си притежания — огледалото на Джирики, парче камък от гроба на Хейстън и още някои неща. Предполагам, че е оставил Бялата стрела по погрешка. Може би я е извадил поради някаква причина и е забравил да я прибере в торбата. — Бинабик вдигна стрелата и тя заблещука на слънчевите лъчи. — Напомня ми за някои неща — промълви замислено той. — Това е знак за дълга на Джирики към Саймън. Дълг, който не е по-малък от онзи, който аз дължа от името на моя господар и учител Укикук на доктор Моргенес.

Върху лицето на Сиски се изписа уплаха, но тя се опита да я прикрие.

— Какво искаш да кажеш, Бинабик?

Той гледаше съсредоточено стрелата.

— Укикук обеща да помогне на Моргенес. Аз се зарекох да пазя младия Саймън, Сиски.

Тя хвана ръцете му.

— Ти направи повече от това, Бинабик. Не можеш да го пазиш денонощно цял живот.

— Това е друго. — Той внимателно пъкна стрелата в тояжката. — А и не става дума само за моя дълг, Сиски. Саймън и Мириамел са в голяма опасност, докато пътуват сами в пустошта, и в още по-голяма, ако са тръгнали натам, накъдето се боя, че са тръгнали. Но те са опасност и за всички нас.

— Какво искаш да кажеш?

Беше й трудно да скрие тревогата си.

— Ако ги хванат, може да ги откарат при Приратес, съветника на крал Елиас. Ти не го познаваш, Сиски, но аз го познавам, поне по разкази. Той е могъщ и безразсъден в употребата на силата си. А е и жесток. Ще научи от тях всичко, което знаят за нас, а Саймън и Мириамел знаят доста неща — за нашите планове, за мечовете, всичко. И Приратес ще ги убие, най-малкото Саймън, за да се сдобие с това знание.

— Значи ще тръгнеш да ги търсиш? — попита бавно тя.

Той сведе глава.

— Налага се.

— Но защo ти? Джосуа разполага с цяла армия!

— Има причини, любима. Ела с мен, когато отида да разговарям с Джосуа, и ще ги чуеш. Трябва да дойдеш, така или иначе.

Тя го изгледа предизвикателно.

— Ако тръгнеш след тях, ще дойда и аз.

— А кой ще пази народа ни в тази чужда земя? — Той посочи тролите, които щъкаха насам-натам под тях. — Ти поне вече можеш малко да говориш на Западния език. Не можем да тръгнем двамата и да оставим сънародниците си глухи и неми.

От очите на Сиски бликнаха сълзи.

— Няма ли никаква друга възможност?

— Не мога да измисля нито една — отвърна замислено той. — Бих искал да мога.

И неговите очи се навлажниха.

— В името на Камъните на Чъку! — възкликна тя. — Затова ли бяхме подложени на толкова страдания да се съберем, та само да се разделим отново? — Тя стисна силно пръстите му. — Защо си толкова предан и благороден, Бинабик от Минтахок? И преди съм те проклинала за това, но никога толкова горчиво.

— Ще се върна. Заклевам се, Сискинанамук. Каквото и да ме сполети, ще се върна при теб.

Тя зарови лице в гърдите му и се разрида. Бинабик я прегърна. По неговите бузи също се стичаха сълзи.

— Ако не се върнеш — простена тя, — да нямаш нито миг покой до края на Времената.

— Ще се върна — повтори той и не каза нищо повече.

Останаха дълго така, стихнали в печална прегръдка.

— Не бих казал, че идеята ти ми харесва, Бинабик — каза принц Джосуа. — Може да стане така, че да се лишим от мъдростта ти, особено сега, след смъртта на Гелое. — Принцът се въсеше. — Ейдон знае какъв ужасен удар беше това за нас. Не можем дори да я погребем.

— Тъкмо така пожела тя — отвърна кротко Бинабик. — Но ако говорим за първата ти тревога, мисля, че не по-малко обезпокоителна ще е загубата на племенницата ти и на Саймън. Вече споделих страховете си по този въпрос.

— А мечовете? Имаме още много да научим за тях.

— Почти нямам с какво повече да помагам на Странгиард и Тиамак — отвърна дребосъкът. — Вече преведох почти всички свитъци на Укикук. По отношение на малкото, които все още остават, може да помага Сиски. — Той посочи годеницата си, която стоеше до него със зачервени очи. — А след това, трябва да добавя със съжаление, след като тази задача бъде изпълнена, тя ще поведе останалите кануки и ще ги върне при нашия народ.

Джосуа погледна Сиски и каза:

— Още една голяма загуба.

Тя сведе глава.

— Но сега вие сте много — наблегна Бинабик. — Нашият народ също страда и пастирите и ловджийките ще са нужни край Езерото на Синята кал.

— Разбирам — съгласи се принцът. — Винаги ще сме благодарни, че народът ти ни се притече на помощ. Никога няма да го забравим, Бинабик. — Той се навъси. — Значи твърдо си решил да тръгнеш?

Тролът кимна.

— Има множество причини, които ме карат да мисля, че е най-правилно да постъпя така. Освен това се боя, че Мириамел се надява да вземе Блестящ гвоздей — вероятно предполага, че по този начин ускорява края на тази война. Това ме ужасява, защото, ако историята на граф Еолаир е вярна, дуорите вече са признали на норните на Краля на бурите, че Минияр е мечът, който лежи в гробницата на баща ти.

— Което по всяка вероятност слага край на нашите надежди, така или иначе — добави унило Джосуа. — Защо, ако го знае, Елиас ще го остави там?

— Това, че Кралят на бурите знае, и това, че твоят брат знае, са различни неща — отбеляза Бинабик. — Не е нещо нечувано съюзници да крият един от друг свои тайни. Кралят на бурите не може да знае, че ние също знаем. — Той се усмихна. — Всичко това е доста усложнено, нали? Освен това, според историята, която старият Таусър повтаряше толкова често — това как е постъпил брат ти, когато Таусър му дал меча, — е вероятно тези, които носят дамгата на Стормспайк, да не понасят неговата близост.

— Прекалено много неща, на които да се надяваме — каза Джосуа. — Исgrimнур? Какво мислиш за всичко това?

Херцогът се размърда върху ниското столче.

— За кое по-точно? За мечовете или за това, че тролът ще тръгне след Мири и момчето?

— И за двете.

— За мечовете нямам какво толкова да кажа, но в това, което казва Бинабик, има смисъл. Колкото до другото... — Исgrimнур помръдна рамене. — Ясно е, че някой трябва да тръгне. Веднъж вече я върнах, така че, ако кажеш, ще тръгна пак, Джосуа.

— Не. — Принцът тръсна категорично глава. — Трябваш ми тук. И в никакъв случай не бих те разделил отново с Гутрун заради твърдоглавата си племенница. — Той се обърна към трола. — Колко души искаш да вземеш, Бинабик?

— Нито един, принце.

— Нито един? — Принцът беше изумен. — Какво искаш да кажеш? С положителност ще е по-безопасно да вземеш поне няколко сигурни мъже, както направи при пътуването до Урмшайм.

Бинабик поклати глава.

— Мисля, че Мириамел и Саймън няма да се крият от мен, но със сигурност ще се крият от преследващи ги ездачи. Освен това има места, през които Куантака и аз можем да минем, за разлика дори от ездачи с отлични умения като тритингите на Хотвиг. А и сам ще съм по-безшумен. Да, много по-добре ще е, ако съм сам.

— Това не ми харесва — отвърна Джосуа. — И виждам, че на твоята Сиски също не й харесва. Но ще го обмисля. Не само като чичо, който обича своята племенница, се боя какво може да се случи на Мириамел и Саймън, ако попаднат в ръцете на брат ми. Нещо наистина трябва да се направи. — Той вдигна ръка и разтърка челото си. — Трябва да помисля.

— Разбира се, принц Джосуа. — Бинабик се надигна. — Но помнете, че дори Куантака с отличния си нос не би могла да надуши стара следа.

Той се поклони, Сиски също се поклони, след което двамата се обърнаха и излязоха.

— Толкова са дребни и двамата — промълви замислено Джосуа. — Но не само че ми се иска тролите да не си тръгват, а и да имам още

хиляда като тях.

— Смелчага е този Бинабик, истински смелчага — каза Исgrimнур. — Понякога ми се струва, че смелостта е всичко, което ни е останало.

Еолаир наблюдаваше мухата, която от известно време жужеше около главата на коня му. Освен че помръдваше от време на време уши, конят не ѝ обръщаше особено внимание, но Еолаир не преставаше да я наблюдава. Нямаше кой знае какво друго за гледане, докато яздеше в околностите на Фростмарч, а и мухата му напомняше нещо, за което не можеше да се сети, но което не преставаше да занимава съзнанието му. Графът на Над Мулах продължи да наблюдава дребната черна точица — и най-после се сети с какво го е впечатлила.

„Това е първата муха, която виждам от доста време — първата, откакто настъпи зимата всъщност. Започва да се затопля“.

Тази твърде обикновена мисъл доведе цял рояк не особено обичайни размисли.

„Възможно ли е времето да е започнало да се променя? — учуди се той. — Възможно ли е Джосуа и хората му да са направили нещо, което да намали силата на Краля на бурите и да отблъсне предизвиканата с магиите му зима?“

Той огледа малобройната дрипава хернистирска войска, която яздеше зад него, и огромната тълпа сити пред нея — с грейнали от цветовете знамена и брони.

„Възможно ли е това, че народът на Джирики се включи в битката, да е наклонило везните в наша полза? Или правя прекалено големи заключения от незначителни случки?“

Засмя се невесело. Тази последна година и съпътстващите я ужаси, изглежда, го бяха направили суеверен като предците му от времената на Херн.

Предците доста често занимаваха съзнанието му напоследък. Армията от сити и хора, която напредваше към Наглимунд, наскоро беше спряла в замъка на Еолаир в Над Мулах на брега на река Барайлеан. През двата дни, докато войската беше разквартирувана там, графът успя да намери в района още шейсетина мъже, които проявиха готовност да се присъединят към тях — повечето по-скоро заради чудото да яздят до легендарните Миролобиви, подозираше Еолаир,

отколкото заради някакво чувство за дълг или желание за мъст. Младите мъже, които решиха да тръгнат с тях, бяха най-вече такива, чиито семейства се бяха изгубили или пръснали по време на скорошните битки. Тези, които все още имаха земя или любими, които да защитават, нямаха никакво желание да се хвърлят в нова война, независимо колко благородна или важна е нейната кауза, а и Еолаир не можеше да им заповяда да го направят: господарите на Хернистир нямаха това право още от времето на крал Тетаин.

Над Мулах беше по-малко опустошен от Хернисадарк, но все пак беше пострадал от завладяването на Скали. За краткото време, с което разполагаше, Еолаир посъбра остатъците от хората си и направи всичко възможно, за да пооправи нещата. Ако все някак успееше да се върне от тази безумна война, която ставаше все по-безумна с всеки ден, не искаше нищо друго, освен да захвърли колкото може по-скоро юздите на отговорността и отново да заживее в любимия си Над Мулах.

Поданиците му бяха издържали дълго срещу войската, оставена да ги обсажда, но когато затворените сред стените на замъка бяха започнали да измират от глад, Гуинна, негова братовчедка и управителка на замъка, непреклонна и способна жена, беше отворила вратите пред римърите. Много прекрасни неща бяха разрушени и задигнати, между тях десетки предмети, които Еолаир беше донасял от пътуванията си из Остен Ард. И все пак, утешаваше се той, стените се извисяваха непокътнати, полята бяха все така плодородни, а широката Барайлеан, недокосната от войната и зимата, продължаваше да тече покрай Над Мулах по своя път към Абаингат и морето.

Графът похвали Гуинна за взетото решение и ѝ каза, че на нейно място би постъпил по същия начин. Думите му я поуспокоиха, но не много, тъй като за Гуинна гледката на нахлулите в поверения ѝ замък чуждоземци беше възможно най-унизителното нещо, което можеше да си представи.

Тези чуждоземци, вероятно защото господарят им се намираше далеч в Хернисадарк или защото самите те не бяха от свирепия род на Скали, бяха по-малко недоброжелателни от нападателите в другите части на Хернистир. Бяха се отнесли лошо с победените и бяха плячкосвали и рушили на воля, но не бяха стигнали до насилията,

мъченията и безсмислените убийства като основната армия на Скали при нахлуването си в Хернисадарк.

И все пак въпреки относителната умереност при опустошаването на дома на предците му, докато напускаше Над Мулах, Еолаир се чувстваше насилен и унижен. Прадедите му бяха издигнали замъка, за да наблюдават своето кътче от долината. Сега то беше ограбено и опустошено, а в този момент той дори не си беше у дома. Слугите и родствениците му бяха принудени да се справят сами.

„Служех на моя крал — каза си той. — Какво можех да направя?“

Нямаше отговор, но от това не му ставаше по-леко да живее със спомените за порутени камъни, изпепелени гоблени и обезумели от ужас хора. Дори войната и магьосническата зима да свършеха още утре, бедата вече беше сторена.

— Искаш ли да капнеш още нещо, милейди? — попита Еолаир.

Не можеше да спре да се пита какво ли си мисли в своята лудост Мейгуин за доста бедственото им положение, което беше тяхна участ по време на пътуването до Наглимунд. Естествено, че не можеше да се очаква много от една опустошена от войната страна, но графът беше любопитен как коравият хляб и жилавият като кожа лук биха могли да се смятат за достойна за богове храна.

— Не, Еолаир, благодаря. — Мейгуин поклати глава и се усмихна едва-едва. — Дори в земята на несекващите удоволствия трябва да си отдъхваме от време на време от тях.

Несекващи удоволствия! Графът се усмихна кисело. Може би не беше зле да не си с всичкия си, поне докато ядеш боклуци.

Миг по-късно се укори заради грубата мисъл.

„Виж я само. Като дете е. Не е нейна вината — може би е от удара на Скали. Може и да не я е убил, както тя си мисли, но е помътил съзнанието ѝ“.

Той се загледа в нея. Мейгуин усмихнатата наблюдаваше залеза. Лицето ѝ сияеше.

„Какъв беше онзи израз, който използват в Набан? «Блажени глупци». Точно така изглежда и тя — човек, който вече не е от този свят“.

— Небесното небе е по-красиво, отколкото предполагах — промълви замечтано тя. — Питам се дали това е нашето собствено небе, което сега виждаме от противоположната страна.

„А и дори и да съществуваше някакъв лек — мина му внезапно, — какво право имам да ѝ отнемам това?“ Мисълта беше стряскаща, сякаш лиснаха кофа студена вода в лицето му. „Тя е щастлива — щастлива за първи път, откакто баща ѝ потегли на война и намери смъртта си. Тя се храни, спи, разговаря с мен и другите... независимо че повечето ѝ думи са пълни глупости. Нима би се почувствала по-добре, ако съзнанието ѝ се върне в тези ужасни времена?“

Този въпрос нямаше отговор, разбира се. Еолаир пое дълбоко дъх и превъзможна изтощението, което го връхлиташе, когато беше с Мейгуин. Изправи се, отиде до една пряспа топящ се сняг наблизо, изтърка чашата си и се върна до дървото, където седеше Мейгуин, загледана над покритите с трева и сивкав сняг поля към небето на запад.

— Ще отида да поговоря с Джирики — каза ѝ той. — Добре ли ти е тук?

Тя кимна, нещо като усмивка раздвижи устните ѝ.

— Разбира се, граф Еолаир.

Той наведе глава в поклон и я остави.

Ситите бяха насядали на земята около огъня на Ликимея. Еолаир спря на известно разстояние, удивен от странната гледка. Макар да бяха почти дузина, разположени в широк кръг, те не разговаряха: само се гледаха, сякаш водеха някакъв безсловесен разговор. Не за първи път графът на Над Мулах усети как настръхва от суеверно изумление. Що за странни съюзници!

Лицето на Ликимея все така беше покрито с пепел. Предишния ден се беше изсипал проливен дъжд, но странният ѝ грим изглеждаше абсолютно непроменен, което накара графът да заподозре, че тя го подновява всяка сутрин. Срещу нея беше седнала висока ситка с остри черти, слаба като клечка, със светла небесносиня коса, вдигната на темето ѝ като птичи гребен. Единствено защото Джирики му беше казал, Еолаир знаеше, че тази непреклонна жена, Зинджаду, е дори по-възрастна от Ликимея.

Край огъня седеше и червенкосият, облечен в зелени дрехи вуйчо на Джирики Кендхараджа'аро, и Чекай'со Кехлибарените кичури, който благодарение на бухналата си коса и необичайно откритото си лице — Еолаир го беше виждал да се усмихва и дори да се смее — много приличаше на човек. От двете страни на Джирики седяха Ййзаши с дългото си сиво копие, усукано със златисти като слънчеви лъчи ивици, и Куройи, по-висок от всички сити и хернистирци и с толкова светла кожа и коравосърдечен израз, че ако не беше катраненочерната му коса, приличаше по-скоро на норн. Имаше още три жени и двама мъже, които Еолаир беше виждал, но чиито имена не знаеше.

Графът остана известно време неловко изправен, без да знае дали да остане, или да се махне. Най-накрая Джирики вдигна очи и каза:

— Ела, граф Еолаир. Тъкмо мислим за Наглимунд.

Еолаир кимна, след което се поклони на Ликимея, която мръдна за миг брадичка. Останалите сити не му обърнаха внимание, освен да го погледнат за миг с котешките си очи.

— Скоро ще стигнем — каза графът.

— Да — съгласи се Джирики. — Ние, Зида'я, не сме свикнали да се сражаваме срещу завладян от неприятел замък — не сме го правили от последните зловещи дни на Вениха До'сае. Има ли измежду твоите хора някой, който да познава добре крепостта на Джосуа или такива сражения? Имаме много въпроси.

— Обсадна война? — попита Еолаир колебливо. Мислеше си, че ситите отдавна са се подготвили за това. — Няколко от хората ми са се сражавали като наемници в Южните острови и в Езерните войни, но не са много. Самият Хернистир се е радвал на мирни времена през по-голямата част на нашия живот. Колкото до Наглимунд... Всъщност май аз го познавам най-добре от всички живи хернистирци. Прекарах доста време там.

— Ела седни при нас.

Джирики посочи свободното място до Чекай'со.

Чернокосият Куройи подхвърли нещо на напевния ситски език, докато Еолаир се настаняваше на земята. Джирики се усмихна едва-едва.

— Куройи казва, че норните вероятно ще излязат да се сражават с нас пред стените. Убеден е, че Хикедата'я никога не биха се крили зад

издигнати от простосмъртни стени, щом Зида'я най-после се появят, за да се решат нещата.

— Не знам нищо за... за тези, които наричаме норни — отвърна внимателно Еолаир. — Но не мога да си представя, че ако целта им е толкова заплашително сериозна, както изглежда, биха се отказали от предимствата на твърдина като Наглимунд.

— Вярвам, че си прав — съгласи се Джирики. — Но е трудно да убедя хората си в това. За повечето от нас е достатъчно трудно да повярваме, че тръгваме да воюваме с Хикеда'я, камо ли че те биха могли да се спотайват в някаква крепост и да мятат камъни върху нас като армиите на простосмъртните.

После добави нещо на ситски на Куройи, който отговори кратко и замълча, а очите му останаха хладни като бронзови плочки. След това се извърна към останалите.

— Не е учтиво да разговаряме на език, който граф Еолаир не знае. Ако на някой му е неловко да говори на езика на смъртните, ще съм доволен да предам думите ви на графа, за да ги разбере.

— Езици на смъртни и стратегии на смъртни. Всички ще трябва да се научим — обади се внезапно Ликимея. — Времената са други. Щом сега правилата на смъртните управляват света, ще трябва да научим тези правила.

— Или да вземем решение дали ни е възможно да живеем в такъв свят. — Зинджаду говореше странно, сякаш беше научила Западния език, без да го е чувала никога. — Може би трябва да оставим Хикеда'я да завладеят света на смъртните, щом така искат.

— Хикеда'я биха унищожили смъртните дори с по-голямо желание, отколкото биха унищожили нас — отвърна спокойно Джирики.

— Едно е — намеси се Ййзаши Сивото копие — да изпълним един древен дълг, както току-що сторихме в М'ийн Азошай. Освен това там разгромихме смъртни, наследниците на кървавия Фингил. Друго е да тръгнем на война срещу други Родени в Градината, за да подкрепяме смъртни, на които не дължим нищо — включително онези, които ни преследваха дълго време, след като загубихме Асу'а. Бащата на този Джосуа беше наш враг!

— А омразата никога ли не свършва? — възкликна Джирики с учудваща разпаленост. — Смъртните живеят кратко. Тези не са онези,

които воюваха с нашия подгонен народ.

— Да, животът на смъртните е кратък — добави равнодушно Ийзаши. — Но омразата им е дълбока и се предава от родители на деца.

На Еолаир започваше да му става неудобно, но не смяташе, че е уместно да заговори.

— Възможно е да забравяш, благородни Ийзаши — продължи Джирики, — че тъкмо Хикеда'я ни въвлякоха в тази война. Именно те оскверниха святостта на Ясира. Именно ръката на Утук'ку — не тази на нейното оръдие, което вдигна кинжала — посече Първата баба.

Ийзаши не отвърна нищо.

— Това са глупости — каза Ликимея. Очите ѝ искряха в оранжево като осветени от факла очи на вълк. — Ийзаши, помолих теб и останалите, Дома на съзерцанието, Дома на събирането и всички родове да изпълните дълга си към Горичката. Вие се съгласихте. А правим всичко това, защото се налага да осуетим плановете на Утук'ку Сейт-Хамакха, а не само да изплатим един стар дълг или да отмъстим за убийството на Амерасу.

Черновеждият Куройи заговори:

— Казаха ми, че смъртните имат една пословица. — Гласът му беше съсредоточен и странно напевен, а хернистирската му реч някак си свръхпрецизна. — „Врагът на моя враг е мой приятел... за известно време“. Сребърната маска и нейните родственици са избрали група смъртни за свои съюзници, така че ние ще изберем враговете на тези смъртни за наши съюзници. Утук'ку наруши договора от Сесуад'ра. Не виждам нищо срамно в това да се сражаваме редом със Судхода'я, докато нещата се уредят. — Той вдигна ръка, сякаш за да спре възможни въпроси, но никой не каза нищо. — Никой не твърди, че трябва да обичам тези смъртни съюзници: аз не ги обичам и съм сигурен, че няма да ги обикна, каквото и да се случи. И ако доживея края на тези дни, ще се завърна в дома си в скритата Анви'джаня, защото отдавна съм се преситил на компанията на други, независимо дали са простосмъртни, или Родени в Градината. Но дотогава ще правя онова, което съм обещал на Ликимея.

Възцари се дълга пауза. Ситите продължаваха да седят безмълвни, но Еолаир имаше усещането, че някакъв въпрос е увиснал във въздуха, някакво напрежение, което чака решение. Когато

тишината продължи толкова дълго, че той започна да се пита дали не трябва да си тръгне, Ликимея вдигна ръце и ги протегна пред себе си.

— Така — каза тя. — Сега да помислим за Наглимунд. Трябва да обсъдим какво ще направим, ако Хикеда'я не излязат да се сражават навън.

Ситите се впуснаха в обсъждане на предстоящата обсада, сякаш нямаше никакъв спор по въпроса за достойнството да се сражават редом със смъртни. Еолаир беше озадачен, но и впечатлен от толерантността им. Всеки имаше право да говори, колкото намери за необходимо, без никой да го прекъсва. Каквито и несъгласия да имаха допреди малко — независимо че на Еолаир му бе трудно да проумее безсмъртните, той не се съмняваше, че имат съществени несъгласия, — те сякаш се бяха изпарили: обсъжданията по повод на Наглимунд, макар и разпалени, бяха спокойни и без никакви сръдни.

„Вероятно, когато живееш толкова дълго — помисли си Еолаир, — се научаваш да съществуващ съгласно подобни правила — научаваш се, че трябва да спазваш подобни правила. Вечността в края на краищата е твърде дълго време, за да имаш основание да се сърдиш на някого“.

И малко поуспокоен, той се включи в обсъжданията — отначало колебливо, но след като усети, че мненията му се посрещат с нужното зачитане, заговори открито и убедително за Наглимунд, който познаваше почти толкова добре, колкото Тайг в Хернисадарк. Беше го посещавал многократно: често установяваше, че е полезно да обсъжда с Джосуа проблеми, които след това да бъдат разгледани от съветниците на баща му крал Джон Презвитер. Принцът беше от малкото хора сред познатите на графа, които биха обърнали внимание на същността на една идея, след което да я подкрепят, ако я оценят като добра, независимо дали ще е в тяхна изгода.

Разговаряха дълго и постепенно огънят се превърна в тлеещи въглени. Ликимея извади един кристален глобус, сложи го на земята пред себе си и той засия и обгърна с хладната си лунна светлина целия кръг.

На връщане от съвета на ситите Еолаир срещна Изорн.

— Привет, графе — поздрави го младият римър. — На разходка ли си тръгнал? Знаеш ли, имам един мех вино от избите на твоя Над

Мулах. Да намерим Уле и да си го разделим.

— На драго сърце. Прекарах странна вечер. Нашите съюзници... Изорн, никога не бях виждал такива същества.

— Те са Древните, а на всичко отгоре са и езичници — отвърна енергично Изорн и се разсмя. — Извини ме, графе. Понякога забравям, че вие, хернистирците, сте...

— Също езичници? — Еолаир се усмихна. — Не се чувствам засегнат. Свикнал съм да ме смятат за чудак след толкова прекарано в ейдонитските дворове време. Но никога не се бях чувствал толкова необичайно, както тази вечер.

— Ситите може и да се различават от нас, Еолаир, но са безстрашни като гръмотевици.

— Да, а също така и умни. Не всичко разбрах тази вечер, но предполагам, че никой от нас не е виждал битка като тази, която предстои в Наглимунд.

Изорн повдигна заинтригувано вежди.

— Това можеш да ми го разкажеш, докато си пием виното, но се радвам да го чуя. Ако сме живи, ще има с какво да смайваме внуците си.

— Ако сме живи — повтори Еолаир.

— Хайде да побързаме тогава — настоя Изорн развеселено. — Почвам да ожаднявам.

На другия ден прекосиха Инискрих. Полесражението, където беше триумфирал Скали, а крал Лут беше ранен смъртоносно, все още беше покрито с бял снежен саван, осеян тук-там от могилки, парчета ръждясало желязо и щръкнали изпотрошени копия. Въпреки многобройните тихо изречени молитви и проклетия, никой от хернистирците нямаше особено желание да се бави дълго време там, където бяха претърпели безмилостно поражение и където бяха загинали толкова много техни сънародници. За ситите пък това място не представляваше абсолютно никакъв интерес, така че многочислената войска го прекоси и продължи на север покрай реката.

Барайлеан очертаваше границата между Хернистир и Еркинланд: народът на Утаниат от източната страна на реката я наричаше Гринуейд. Напоследък твърде малко хора живееха и по двата ѝ бряга, въпреки че все още имаше риба за ловене. Времето се беше

позатоплило, но Еолаир виждаше, че земята е почти напълно безжизнена. Малцината оцелели от многобройните сражения в южните краища на Фростмарч сега се изтегляха пред настъпващата армия от сити и хора, неспособни да допуснат, че поредната войска би могла да им носи нещо добро.

Най-накрая, след едноседмично препускане на север от Над Мулах — дори когато не атакуваха, ситите напредваха много бързо — войнството прекоси реката и навлезе в Утаниат, най-западната точка на Еркинланд. Тук картината беше още по-мрачна. Гъстите утринни мъгли, които се стелеха над земята, докато прекосяваха Хернистир, вече не се разпръсваха с издигането на слънцето, така че армията яздеше от изгрев до залез сред хладния влажен сумрак — като призраци в някакъв облачен следживот. Сякаш някакъв смъртоносен покров бе надвиснал над равнините. Въздухът беше студен и пронизваше Еолаир и спътниците му до мозъка на костите. Освен вятъра и приглушения тропот на конските копита, ширналото се пространство тънеше в тишина, ненарушавана дори от чуруликането на птици. Нощем, докато графът се сгушваше с Мейгуин и Изорн край огъня, над всичко тегнеше непроницаемо безмълвие. Сякаш, подхвърли една вечер Изорн, прекосяваха огромно гробище.

Докато с всеки изминал ден навлизаха все по-навътре в безцветната, безрадостна страна, римърите на Изорн все по-често се молеха и правеха знака на Дървото и се увеличаха в почти кръвопролитни спорове за незначителни неща. Хернистирците на Еолаир се чувстваха не по-малко потиснати. Дори ситите изглеждаха по-сдържани от обикновено. Безкрайните мъгли и тегнещата тишина обгръщаха всичко в безсмислие и безнадеждност.

На Еолаир му се прииска да доловят някакъв знак за присъствието на врага възможно по-скоро. Имаше чувството, че надвисналото над пустошта усещане за обреченост е по-коварно и от най-зловещия враг, както и от всичко, което е от плът и кръв. Дори смразяващо заплашителните норни бяха за предпочитане пред това пътуване през света на вцепенението.

— Усещам нещо — обади се Изорн. — Нещо ме щипе по врата.

Еолаир кимна, но се сети, че синът на херцога вероятно не го вижда в мъглата, независимо че яздеше съвсем близо до него.

— И аз го усещам.

Бяха на девет дни път от Над Мулах. Или времето отново се бе влошило, или в тази малка част на света зимата никога не омекваше. Земята беше покрита със сняг, а докато се изкачваха по ниския хълм, от двете им страни се издигаха гърбиците на огромни неравни преспи. Залязващото слънце не се виждаше, а следобедът беше така дрезгав, сякаш слънце изобщо никога не бе съществувало.

От редиците на ситите отпред се дочу тракане на брони и напевна ситска реч. Еолаир се втренчи през сумрака.

— Спираме.

Той пришпори коня си. Изорн го последва, придружен от Мейгуин, която през целия ден яздеше безмълвно малко зад тях.

Ситите наистина бяха спрели и седяха безмълвни върху конете си, сякаш очакваха нещо. Ярко оцветените им брони и гордите им знамена се мерзелееха в мъглата. Еолаир, следван от Изорн, препусна между редиците им и откри Джирики и Ликимея. Те се взираха напред, но той не виждаше какво е привлякло вниманието им.

— Защо спряхме? — попита графът.

Ликимея се извърна към него.

— Намерихме онова, което търсим.

Изражението ѝ беше каменно, сякаш цялото ѝ лице се беше вцепенило в маска.

Не виждам нищо.

Еолаир погледна Изорн, който помръдна рамене в знак, че същото важи и за него.

— Ще видиш — отвърна Ликимея. — Почакай.

Озадачен, Еолаир потупа коня си по шията. Усети някакво раздвижване с порива на вятъра, развял наметалото му. Мъглата се заизвива и с изтъняването ѝ пред тях внезапно изникна някакъв мрачен силует.

Огромната стена на Наглимунд беше нацърбена — много от камъните се бяха откъртили като люспи на развалена риба. В центъра на ширналата се сива грамада зееше запълнена с баластра дупка — точно там, където се бе намирала вратата; приличаше на безформена беззъба уста. Зад нея, още по-смътни сред валмата мъгла, над стените се извисяваха квадратните каменни кули, чиито мрачни прозорци зееха като празни очни кухни на череп.

— Бриниох! — възкликна Еолаир.

— В името на Изкупителя — добави не по-малко изуменият Изорн.

— Виждате ли? — запита Ликимея. На Еолаир му се стори, че долавя нещо като зловещ хумор в тона ѝ. — Пристигнахме.

— Това е Скадах. — В гласа на Мейгуин прозвуча ужас. — Небесната дупка. Най-после я видях.

— Но къде е градът? — запита Еолаир. — В подножието на замъка имаше цял град!

— Подминали сме го или е разрушен — отвърна Джирики. — Останките му са под снега.

— Бриниох!

Еолаир заоглежда замаян миниатюрните гърбици сняг зад тях, след това отново се извърна към огромната купчина рухнали камъни. Изглеждаше мъртва, но докато я наблюдаваше, усети как нервите му се изопват като струни на лютня и сърцето му заблъска с все сила.

— И просто ще влезем вътре, така ли?

Все едно му предстоеше да тръгне пълзешком с главата напред в пълен с паяци мрачен тунел.

— Няма да вляза в това място — каза дрезгаво Мейгуин. Беше пребледняла. За първи път, откакто я беше обладала лудостта, изглеждаше уплашена. — Ако влезеш в Скадах, оставаш без закрилата на Небето. От това място нищо не се завръща.

На Еолаир дори не му се прииска да ѝ каже нещо утешително, само посегна и хвана ръката ѝ. Конете им стояха кротко един до друг и парата, която издишваха, се смесваше.

— Няма да влизаме — замислено каза Джирики. — Поне засега.

Още докато изричаше думите, в дълбините на черните прозорци на кулата грейнаха светлини, сякаш собственикът на тези празни очи, който и да беше, се събуждаше.

Рейчъл Драконката спеше неспокойно в тясната си стаичка сред дълбоките подземия на Хейхолт.

Сънуваше, че е в старата си стая, стаята на камериерките, която познаваше толкова добре. В съня си беше сама и ядосана: винаги беше толкова трудно да открие глупавите си момичета.

Нещо драскаше на вратата и Рейчъл изпита внезапна увереност, че е Саймън. Но дори и насън си спомни, че веднъж вече се бе подвеждала от такъв шум. Приблужи се внимателно и безшумно до вратата и застана за момент встрани от нея, заслушана в едва доловимите шумове отвън.

— Саймън? — попита тя. — Ти ли си?

Гласът, който отговори в ума ѝ, наистина беше на отдавна изчезналия ѝ повереник, но някак си по-протяжен и тънък, сякаш изминаваше голямо разстояние, за да стигне до слуха ѝ.

„Рейчъл, искам да се върна. Моля те, помогни ми. Искам да се върна“.

Драскането се възобнови — настоятелно и странно силно...

Някогашната управителка на камериерките внезапно се събуди, трепереше от студ и страх. Сърцето ѝ тупкаше с все сила.

Ето. Отново същият шум, който беше чула насън — но вече беше будна. Звукът беше странен, не толкова драцено, колкото глухо стържено, далечно, но равномерно. Рейчъл се надигна.

Беше сигурна, че вече не сънува. Спомни си, че беше чула нещо подобно, докато заспиваше, но не му беше обърнала внимание. Възможно ли бе да има плъхове в стената? Или нещо още по-лошо? Рейчъл се надигна върху сламеника. Малкият мангал с няколко въглена в него озаряваше стаичката в червеникаво сияние.

Плъхове в толкова дебели каменни стени? Не беше невъзможно, но все пак бе малко вероятно.

„Какво друго би могло да е, дърта глупачко? Все пак нещо прави този шум“.

Рейчъл се изправи и се промъкна до мангала. Взе няколко папура от грижливо струпаната купчинка и пъкна единия им край във въглените. След като се запалиха, вдигна високо импровизираната факла.

Стаята, вече толкова позната след прекараните в нея седмици, беше празна, като се изключеха припасите ѝ. Приведе се да огледа тъмните ъгли, но не видя нищо да помръдва. Стържещият шум беше станал по-тих, но несъмнен. Като че ли идваше откъм другата стена. Рейчъл пристъпи към нея и удари босия си крак в дървения сандък, който беше пропуснала да избута до стената, след като прегледа оскъдното му съдържание предишната вечер. Изпъшка тихичко от

болка, изтърва няколко папура и изкуцука до гърнето, за да вземе шепа вода и да загаси пламъчетата. Чак след това застана на един крак и разтърка пострадалите си пръсти.

Щом болката поутихна, разбра, че шумът е спрял. Или пъшкането ѝ беше подплашило причинителя на шума — което беше вероятно, ако беше мишка или плъх, — или беше го предупредило, че някой го чува. Мисълта, че нещо се е стаило в или зад стената и си дава сметка, че от другата страна има някой, не беше особено приятна.

„Плъхове — каза си тя. — Разбира се, че са плъхове. Надушили са храната, която имам, малки пакостливи негодници“.

Каквато и да беше причината, шума вече го нямаше. Рейчъл седна на столчето да се обуе. Нямаше смисъл да се опитва да заспи.

„Какъв странен сън за Саймън — помисли си тя. — Дали не означава, че духът му е неспокоен? Знам, че онова чудовище го уби. Има легенди, че мъртвите не могат да се успокоят, докато убийците им не бъдат наказани. Но вече направих всичко възможно да накажа Приратес и ето докъде се докарах. Без да помогна на никого“.

Мисълта за Саймън, осъден сред някаква мрачна самота, беше едновременно скръбна и ужасяваща.

„Стига вече, жено. Свърши нещо полезно“.

Реши да приготви храна за нещастния слепец Гутулф.

Краткият престой в стаята с тъничко като процеп прозорче на горния етаж потвърди, че вече почти се съмва. Рейчъл огледа тъмносиньото небе и избледнелите звезди и самообладанието ѝ се повъзвърна.

„Все още се събуждам навреме, макар през повечето дни да живея в тъмното като молец. Не е малко“.

Спусна се в тайната си стаичка, като поспря за момент до вратата, за да провери за стържещите звуци. Цареше тишина. След като намери подходяща храна както за графа, така и за котката, тя се загърна с тежкото наметало и слезе по стълбите до тайния коридор зад гоблените на площадката.

Когато стигна до мястото, където редовно оставяше храната на Гутулф, за свое изумление откри, че храната от предишната сутрин не е докосната: не бяха идвали нито той, нито котката му.

„Никога не е пропускал два дни, откакто тръгнахме — помисли си с тревога тя. — Блажена Риап, да не е паднал някъде нещастният човек?“

Вдигна недокоснатата храна и сложи другата, сякаш минималното разнообразие от все едни и същи сушени плодове и месо би могло да съблазни нейния скитосващ граф.

„Ако днес не се върне — реши тя, — ще трябва да го потърся. Няма си кой друг да се погрижи за него, в края на краищата. Ще го направя в името на Ейдон“.

Обезпокоена, Рейчъл тръгна към стаичката си.

Яхналият вълчицата Бинабик, вдигнал тояжката си като кавалерийска пика, при други обстоятелствата можеше да е комична гледка, но сега Исgrimнур дори не се усмихна.

— Все пак не мисля, че това е най-доброто решение — каза Джосуа. — Боя се, че ще ни липсва твоята мъдрост, Бинабик от Ийканук.

— В такъв случай това е още по-голяма причина да тръгна веднага, за да се върна по-скоро.

Тролът почеса Куантака зад ушите.

— Къде е дамата ти? — попита Исgrimнур и се огледа. Вече се зазоряваше, но на склона нямаше никой освен тримата мъже и вълчицата. — Няма ли да дойде да се сбогувате?

Бинабик гледаше рунтавия врат на Куантака.

— Вече се сбогувахме — отвърна тихо той. — За нея е много трудно да ме гледа как потеглям.

Огромна вълна от съжаление връхлетя Исgrimнур заради всички необмислени и глупави подхвърляния, които си беше позволявал по повод на тролите. Бяха дребни и странни, но със сигурност не по-малко смели от обикновените хора. Той се наведе, стисна ръката на Бинабик и каза:

— Лек път. И се върни при нас.

Джосуа също му пожела късмет и добави:

— Надявам се да намериш Мириамел и Саймън. Но ако не успееш, не би имало нищо укорително. Както каза Исgrimнур, върни се при нас, колкото е възможно по-скоро, Бинабик.

— А аз се надявам всичко да е наред в Набан.

— Но как ще ни откриеш? — попита неочаквано загрижено Джосуа.

Бинабик го изгледа за момент, след което внезапно се разсмя високо.

— Как да намеря цяла армия от древни хора и обитатели на камъни, предвождани от мъртъв герой с огромна слава и еднорък принц? Мисля, че няма да ми е трудно.

Лицето на Джосуа се отпусна в усмивка.

— Прав си. Сбогом, Бинабик.

Той вдигна ръка и за миг се видя потъмнялата окова, която носеше като напомняне за затворничеството си.

— Сбогом, Джосуа и Исgrimнур — каза тролът. — Моля ви да го казвате и на другите от мое име. Не бих понесъл да се сбогувам с всички едновременно. — Той се наведе, прошепна нещо на търпеливо чакащата Вълчица, след което отново се извърна към тях. — В планините ние казваме така: „Иниж кокъ на сикаса мин так“ — Когато се срещнем пак, това ще е хубав ден. — Той зарови двете си ръце в козината на вълчицата. — Хиник, Куантака. Намери Саймън. Хиник умму!

Вълчицата подскочи нагоре по влажния склон и Бинабик се люшна върху широкия ѝ гръб. Исgrimнур и Джосуа ги наблюдаваха, докато не изчезнаха от погледите им.

— Боя се, че вече няма да ги видя — каза Джосуа. — Студено ми е, Исgrimнур.

Херцогът постави ръка върху рамото на принца. И на него не му беше нито по-топло, нито по-радостно.

— Да се връщаме. Все пак трябва да подготвим почти хиляда души за път, преди слънцето да се е показало над хълмовете.

Джосуа кимна.

— Прав си. Да вървим.

Обърнаха се и поеха назад по собствените си следи върху мократа трева.

4. ХИЛЯДИ ЛИСТА, ХИЛЯДИ СЕНКИ

Мириамел и Саймън прекараха първата седмица от бягството си в гората. Пътуването беше бавно и мъчително трудно, но Мириамел много преди да избяга беше решила, че е по-добре да загуби време, отколкото да я заловят. Часовете през деня преминаваха в провиране през гъстата гора и преплетените храсталаци под акомпанимента на недоволното мърморене на Саймън. По-често теглеха конете си за юздите, отколкото да ги яздят.

— Бъди доволен — каза му тя, докато почиваха на една полянка, облежани на ствола на един стар дъб. — Няколко дни поне ще виждаме слънцето. Когато излезем от гората, ще яздим само нощем.

— Но поне няма да ме дерат разни тръни — отвърна троснато Саймън.

Беше ободряващо, откри Мириамел, да имаш някакво занимание. Чувството на безпомощно вцепенение, което я беше обхванало в продължение на седмици, утихна и тя вече можеше да разсъждава ясно и да вижда всичко наоколо като с нови очи... и дори да ѝ е приятно, че са заедно със Саймън.

Компанията му действително ѝ беше приятна. Дори понякога ѝ се искаше да не ѝ е чак толкова приятна. Не можеше да не изпитва усещането, че го разиграва по някакъв начин. Не беше единствено обстоятелството, че не му разкрива всички причини, поради които бе напуснала чичо си и бе тръгнала към Хейхолт. Чувстваше се някак нечистопътна, лишена от правото да е с някой друг.

„Заради Аспитис — мислеше си тя. — Той ми стори това. Преди него бях така чиста, колкото би могло да мечтае всяко момиче“.

Но дали наистина беше така? Той не я беше насилвал. Тя му бе разрешила да го направи — дори по някакъв начин го бе подканила. След това Аспитис се бе държал като чудовище, но начинът, по който пристъпи в нейното легло, не беше по-различен от начина, по който повечето мъже отиват при своите любими. Той не я беше насилвал.

Ако стореното от двамата беше неправилно и греховно, вината им беше обща.

Тогава как да се държи със Саймън? Изпитваше смесени чувства към него. Той вече не беше момче, а истински мъж, и нещо в нея се боеше от мъжа в него. Но, мислеше си тя, нещичко в него си беше останало необичайно наивно. С настойчивите си усилия да постъпва справедливо, със зле прикриваната ранимост, която му личеше, когато тя се държеше грубо с него, той си оставаше почти дете. Това дори я караше да се чувства още по-зле, тъй като всеотдайните му грижи към нея ясно показваха, че няма никаква представа каква е всъщност. Именно в моментите, когато беше най-мил с нея, когато най-силно ѝ се възхищаваше и я подкрепяше, тя изпитваше най-голямо раздразнение. Сякаш умишлено се правеше на сляп.

Беше ужасно. За щастие, Саймън, изглежда, долавяше, че нескритата му обич е някак мъчителна за нея, затова се придържаше в границите на закачливото, майтапчийско приятелство, което ѝ действаше успокоително. Когато успяваше да е с него, без да мисли за себе си, компанията му ѝ беше дори приятна.

Макар че бе израсла в дворовете на дядо си и баща си, Мириамел не беше разполагала с много възможности да бъде с момчета. Повечето рицари на крал Джон бяха мъртви или отдавна се бяха оттеглили в пръснатите си из Еркинланд и по други места имения и кралският двор през последните години от царстването на дядо ѝ почти се беше изпразнил, като се изключеха онези, които живееха около краля, за да си изкарват прехраната. По-късно, след като почина майка ѝ, баща ѝ винаги се мръщеше, когато тя прекарваше времето си с малкото останали момчета и момичета на своята възраст, но не запълваше празнотата със собственото си присъствие, а я заобикаляше с неприятни мъже и жени, които ѝ натякваха за ритуалите и задълженията на нейното положение и я укоряваха за всичко, което направеше. А когато баща ѝ стана крал, самотното детство на Мириамел вече беше свършило.

Нейната камериерка Лелет беше почти единственото дете около нея. Момиченцето боготвореше Мириамел и изпълняваше всяко желание на принцесата. Лелет ѝ разправяше безкрайни истории какво е да растеш с братя и сестри — тя беше най-малката от огромна

баронска фамилия, — а господарката ѝ я слушаше очарована и се мъчеше да не ѝ завижда заради семейството, което никога не бе имала.

Затова ѝ беше така трудно да срещне отново Лелет, когато пристигна в Сесуад'ра. Жизнерадостното момиченце, което помнеше, беше изчезнало. Преди да избягат заедно от замъка, Лелет понякога се укротяваше и много неща я плашеха, но сега през очите на момиченцето като че ли я наблюдаваше съвсем друго същество. Мириамел се опитваше да си припомни дали е забелязвала някаква следа от нещата, които Гелое беше открила в детето, но не се сещаше за почти нищо, освен това, че Лелет беше предразположена към ярки, объркани, а понякога и кошмарни сънища. Някои от тях ѝ се струваха толкова подробни и необикновени, когато ѝ ги беше разказвала, че Мириамел беше почти сигурна, че си ги измисля.

Когато баща ѝ седна на трона на баща си, Мириамел се оказа заобиколена от множество хора, но въпреки това ужасна самотна. Всички в Хейхолт изглеждаха обсебени от суетните ритуали на властта, с които тя беше живяла толкова дълго, че не представляваха никакъв интерес за нея. Струваше ѝ се, че е зрител на странна игра, разигравана от капризни деца. Дори малкото млади мъже, които я ухажваха — по-скоро заради баща ѝ, тъй като повечето от тях едва ли се интересуваха от нещо друго, освен от богатствата и властта, които би получил онзи, който се домогнеше до сватбения обет, — ѝ напомняха някакви по-различни от нея животни, досадни старци в младежки тела или дегизирани като възрастни скучни момченца.

Единствените в цял Меремунд или в целия Хейхолт, които, изглежда, ценяха самия живот, а не облагите, които можеха да получат от него, бяха слугите. Особено в Хейхолт, с неговата армия от камериерки, коняри и кухненска прислуга, тя имаше усещането, че това е съвсем различна раса, живееща заедно с отблъскващите равни на нея благородници. Веднъж, в миг на ужасяваща тъга, огромният замък внезапно ѝ беше заприличал на обърнато наопаки гробище, из което похъркващите мъртъвци се разхождат отгоре, а живите пеят и се смеят отдолу.

Така Саймън и още няколко момчета за първи път привлякоха вниманието ѝ — хлапаци, които нямаха много други желания, освен да си бъдат момчета. За разлика от децата на благородниците на баща ѝ, те изобщо не се надпреварваха да имитират превзетото бърборене,

безделниченето и преструвките на възрастните. Наблюдаваше ги как кръшкат от задълженията си, как се кикотят на глупавите си лудории, прикрили с шепи уста, или играят на сляпа баба в общия двор и изпитваше мъчително желание да е като тях. Животът им беше толкова простичък. Макар че с годините бе осъзнала, че животът на прислугата е тежък и досаден, понякога си мечтаеше да захвърли като наметало потискащите я благороднически привилегии и да стане една от тях. Тежката работа никога не я беше плашила — но я ужасяваше самотата.

— Не — каза строго Саймън. — Никога не трябва да ме допускаш така близо до себе си.

Той премести крак и завъртя меча си, така че омотаното в плат острие отблъсна нейното. Неочаквано се бе притиснал до нея. Миризмата на пот, смесена с аромата на кожената му дреха и хиляди влажни листа беше много силна. Беше толкова висок! Понякога го забравяше. Внезапната неумолимост на присъствието му обърка мислите ѝ.

— Остави се открита — продължи той. — Ако използвах кинжала си, нямаше да имаш никакъв шанс. Запомни, че винаги ще си срещу противник с по-дълги ръце.

Вместо да се опита да постави меча си в позиция, която би могла да ѝ помогне, тя го пусна, опря ръце в гърдите на Саймън и го блъсна. Той Залитна, но успя да запази равновесие.

— Остави ме на мира!

Мириамел се обърна и се отдалечи на няколко крачки, после се наведе и събра няколко съчки за огъня, за да заангажира с нещо треперещите си ръце.

— Какво стана? — попита изненадано Саймън. — Ударих ли те?

— Не, не си ме ударил. — Тя вдигна съчките и ги тръшна в средата на разчистения върху земята кръг. — Просто в момента не ми се продължава.

Саймън поклати глава и седна да размотае навитите около острието на меча му парцали.

Днес бяха направили лагер по-рано — слънцето беше все още високо над дърветата. Мириамел беше решила утре да стигнат по малкия поток, покрай който се движеха от няколко дни, чак до Речния път: потокът лъкатушеше в тази посока през по-голяма част от

днешното им пътуване. Речният път извиваше покрай Имстрека през Станшайър чак до Хасу Вале. Беше преценила, че ще е по-добре да тръгнат в полунощ, за да имат време до изгрев-слънце, отколкото да прекарат цялата нощ в гората и след това отново да чакат цял ден, за да пътуват по тъмно.

Това беше първата ѝ възможност от няколко дни да използва мечата си за нещо друго освен за незначително почистване на храсталаци. Именно тя беше предложила да се поупражняват, преди да вечерят, което беше една от причините внезапната промяна на настроението ѝ да озадачи Саймън. Мириамел се разкъсваше между желанието да му каже, че вината не е негова, и смътното чувство, че вината всъщност е негова — вината, че е мъж, вината, че я харесва, вината, че тръгна с нея, тъй като би била по-доволна, ако беше съвсем сама.

— Не ми обръщай внимание, Саймън — каза накрая тя и усети някаква слабост. — Просто съм уморена.

Поуспокоен, той внимателно доразмота парцалите, пъхна прашното кълбо плат в дисагите и приседна край огъня до нея.

— Просто исках да внимаваш. Казах ти, че се навеждаш прекалено напред.

— Знам, Саймън. Вече ми го каза.

— Не бива да допускаш някой по-едър от теб толкова наблизко.

На Мириамел ѝ се прииска да престане да говори за това.

— Знам, Саймън. Просто съм уморена.

Той, изглежда, усети, че отново я е подразнил.

— Но си много добра, Мириамел. И силна.

Тя кимна, съсредоточена върху кремъка. Една искра облиза парченцето прахан, но не се разпали. Мириамел сбърчи нос и опита отново.

— Искаш ли да опитам аз?

— Не, не искам да опитваш ти.

Следващият ѝ опит също беше безуспешен. Ръцете я боляха.

Саймън погледна струпаните съчки, след това лицето ѝ, и моментално сведе очи.

— Помниш ли жълтия прах на Бинабик? С него можеше да разпали огън дори под проливен дъжд. Видях го веднъж, когато бяхме в Сикихок и валеше сняг, и духаше вятър...

— На. — Мириамел се изправи и пушна кремъка и огнивото да тупнат на пръстта до съчките. — Запали го.

Отиде до коня си и започна да тършува в дисагите.

Саймън като че ли понечи да каже нещо, но вместо това се зае да запали огъня. Дълго не успя да се справи по-добре от Мириамел. Накрая, когато тя се върна с кърпа, в която носеше нещо, той най-после успя да избие искра и да я разпали. Застанала над него, тя забеляза, че косата му е станала прекалено дълга и червеникавите къдрици покриват раменете му.

Той вдигна очи към нея смутено и загрижено.

— Какво има?

Тя не обърна внимание на въпроса му.

— Много ти е пораснала косата. Ще я отрежа, след като се нахраним. — Тя разгъна кърпата. — Това са последните ни две ябълки. Малко са съсухрени обаче — не знам откъде ги е намерил Фенгболд. — Бяха й казали какъв е източникът на по-голяма част от конфискуваните от Джосуа хранителни припаси. Имаше някакво смътно удоволствие в това да излапаш нещо, което е било предназначено за този превзет самохвалко. — Останало е и малко овнешко, но е почти на свършване. Може би скоро ще трябва да пробваме с лъка.

— Ще ги увием в листа и ще ги сложим на въглените. Шем винаги правеше така. Няма да личи, че са се съсухрили.

— Щом казваш — отвърна Мириамел.

Мириамел се отпусна назад и облиза пръстите си. Малко се беше изгорила от горещата ябълкова кора, но си заслужаваше.

— Шем — каза тя — е много умен мъж.

Саймън се усмихна. Брадичката му лепнеше от сока.

— Вкусни бяха, нали? Но нямаме повече.

— Повече не бих могла да ям тази вечер, така или иначе. А утре ще тръгнем по пътя за Станшайър. Сигурна съм, че ще намерим нещо поне толкова вкусно.

Саймън помръдна рамене.

— Чудя се къде ли е Шем — каза той след известно време. Огънят припукваше и съскаше, изпепеляваше листата, в които бяха

увидели ябълките. — И Рубен. И Рейчъл. Мислиш ли, че все още живеят в Хейхолт?

— Защо не? Кралят все още се нуждае от прислуга и ковачи. А и винаги ще е необходима управителка на камериерките.

И се усмихна.

Саймън се изкикоти.

— Права си. Не мога да си представя някой да успее да накара Рейчъл да си тръгне, ако сама не поиска. Все едно да се опиташ да измъкнеш таралеж от кух пън. Дори кралят — искам да кажа, баща ти — не би могъл да я накара без нейно съгласие.

— Я седни хубаво. — На Мириамел внезапно ѝ се прииска да направи нещо. — Нали ти казах, че ще те подстрижа.

Саймън опипа косата си.

— Мислиш ли, че трябва?

Мириамел го погледна строго.

— Дори овцете ги стрижат веднъж годишно.

Извади бруса и наточи ножа си. Шумът от стърженето на острието беше като ехо на цвърчащите щурци.

— Чувствам се така, сякаш ще ме подстригват за празника на Ейдонманса.

— Човек никога не знае какво може да се случи, след като свърши сушеното месо. Сега гледай право напред и не мърдай. — Тя застана зад него, но светлината не беше достатъчна. Когато седна, главата му щръкна високо над нея. — Стой така — каза му тя.

Дотътри един голям камък по влажната пръст и седна на него — сега височината беше тъкмо необходимата. Мириамел повдигна с ръце косата на Саймън и я огледа преценяващо. Само малко по краищата... Не. Доста повече от крайчетата.

Косата му беше по-нежна, отколкото изглеждаше. Макар че беше гъста, беше съвсем мека. Но беше мръсна от пътуването. Помисли си как ли изглежда нейната и се намръщи.

— Кога си се къпал за последен път? — попита тя.

— Какво? — Той се изненада. — Какво искаш да кажеш?

— Не ме ли чу? Косата ти е пълна с клечки и кал.

Саймън изръмжа недоволено.

— А какво очакваш, след като се провирах през тази идиотска гора дни наред?

— Да, но така не мога да я подстрижа. — Тя се замисли за момент. — Първо ще я измия.

— Да не си полудяла? Защо ми е да я миеш?

Той сви рамене, сякаш го беше заплашила, че ще забие нож в гърба му.

— Казах ти. За да мога да я подстрижа.

Тя се изправи и отиде да донесе меха с вода.

— Водата е за пиене — запротестира Саймън.

— Пак ще го напълня, преди да тръгнем — отвърна спокойно тя. — Сега отпусни глава назад.

За миг си помисли дали да не стопли водата, но оплакванията му я бяха подразнили достатъчно и предпочете да се наслади на нечленоразделните звуци, които издаваше Саймън, докато тя изливаше студената вода от меха върху главата му. След това взе здравия си костен гребен и започна да вчесва сплъстената му коса, без да обръща внимание на протестите му. Някои от клечките така се бяха оплели, че трябваше да ги изчопля с нокти, което я принуждаваше да се приведе още по-наблизо. Уханието на мокра коса се съчетаваше с характерната му остра миризма по особено приятен начин и Мириамел се усети, че си тананика тихичко.

Когато успя да се справи със сплъстиците, колкото ѝ беше възможно, взе ножа и започна да подрязва косата му. Както беше очаквала, поскъсяването единствено на краищата не беше достатъчно и за да предотврати нов изблик на оплаквания от страна на Саймън, тя започне да реже сериозно. Скоро се показа тилът му, блед от дългите месеци криене на сянка от слънчевите лъчи.

Загледана във врата му и в яките мускули под него, тя изпита неочаквано вълнение.

„Във всеки човек има нещо магическо — помисли си унесено Мириамел. — Във всеки“.

Прокара нежно пръсти по врата му и Саймън подскочи.

— Какво правиш? Гъдел ме е.

— О, я си затваряй устата.

И се усмихна. Беше скрита зад гърба му и той не можеше да я види.

Подкастри и косата около ушите му, като остави само една ивица пред тях, за да се съедини с брадата. Повдигна бретона и подряза и

него, след което го среса встрани, за да не пада в очите му. Снежният кичур блесна като светкавица.

— Ето тук те е пръснала кръвта на дракона. — Тя докосна с връхчетата на пръстите си белия кичур; не усещаше никаква разлика между него и червената коса. — Разкажи ми пак какво точно се случи.

В първия момент Саймън като че ли щеше да подхвърли нещо лекомислено, но вместо това за миг спря и после каза тихо:

— Беше... не може да се сравни с нищо, Мириамел. Просто се случи. Бях ужасен, като че ли някой надуваше рог вътре в главата ми. Като че ли ме изгаряше. Не си спомням много — чак докато не се събудих в пещерата с Джирики и Хейстън. — Той тръсна глава. — Имаше и друго. Някои неща са трудни за обяснение.

— Знам. — Тя пусна влажните му кичури и си пое дъх. — Свърших.

Саймън вдигна ръце и опипа косата си отзад и встрани.

— Доста по-къса е — каза той. — Ще ми се да се огледам.

— Изчакай до сутринта и се огледай в потока. — Усети, че пак се усмихва глупаво и без причина. — Ако знаех, че си толкова суетен, щях да си взема огледало.

Той я изгледа засегнато, после се изправи и каза злорадо:

— Имам огледало! Огледалото на Джирики!

— Не е ли опасно?

— Колкото само да погледнеш, не. — Саймън отиде до дисагите си и затършува в тях като мечка, която търси мед в хралупа. — Намерих го.

И свъси лице. Измъкна огледалото и продължи да рови в багажа си.

— Какво има?

Саймън свали дисагите и ги донесе до огъня. Подаде на Мириамел огледалото на сита — тя го взе внимателно, почти боязливо — и зарови с нарастващо безпокойство в дисагите. Накрая спря и я погледна опулено и слисано.

— Няма я!

— Какво си изгубил?

— Бялата стрела. Не е тук. — Той разпери ръце. — В името на кръвта на Ейдон! Сигурно съм я оставил в палатката. Забравил съм да

я прибера. — На лицето му се изписа още по-голямо притеснение. — Дано да не съм я оставил в Сесуад'ра!

— Нали я занесе в палатката си? Когато искаше да ми я дадеш?

Той бавно кимна.

— Точно така. Сигурно е там. Е, поне не съм я загубил. — Той погледна празните си ръце. — Но не е тук. — Той се разсмя. — Опитах се да ти я дам. Сигурно не ѝ се е понавило. Бинабик ми каза, че ситските подаръци не го понасят. Помниш ли как пътувахме по реката? Докато се перчих с нея, паднах от лодката.

Мириамел се усмихна тъжно.

— Помня.

— Този път обаче успях, нали? — добави навъсено той и въздъхна. — Така или иначе, нищо не може да се направи. Ако я намери Бинабик, ще се погрижи за нея. А и, изглежда, не се налага да я имам, за да докажа нещо на Джирики. Стига отново да го видя. — Той помръдна рамене и се опита да се усмихне. — Може ли огледалото?

Вдигна го и внимателно огледа косата си.

— Добре е — каза той. — Отзад е къса. Като на Джосуа или като на... — Той погледна Мириамел. — Като на Камарис.

— Като на рицар.

Саймън сведе за момент очи към ръката си, след това я протегна и хвана ръката на Мириамел, обгръщайки пръстите ѝ с топлата си длан. Не я гледаше в очите.

— Благодаря ти. Много хубаво си ме подстригала.

Тя кимна. Изпитваше отчаяно желание да дръпне ръката си, да не е толкова близо до него, но същевременно бе щастлива, че той я докосва.

— Просто се постарях, Саймън.

Най-накрая, почти неохотно, той я пусна и каза:

— Е, трябва вече да лягаме, ако ще ставаме в полунощ.

— Трябва — съгласи се тя.

Прибраха багажа си и разгънаха постелите си в приятелска, но и донякъде неловка тишина.

Мириамел се събуди среднощ от нечия поставена върху устата ѝ ръка. Опита се да извика, но ръката я притисна още по-силно.

— Не викай! Аз съм!

Ръката се отмести.

— Саймън? — изсъска тя. — Идиот с идиот! Какво правиш?

— Тихо. Има някой.

— Какво? — Мириамел се надигна и се взря напрегнато в мрака.

— Сигурен ли си?

— Тъкмо се унасях, когато го чух — отвърна в ухото ѝ той. — Но не беше сън. Заслушах се, след като се разсъних напълно, и го чух пак.

— Сигурно е животно... някоя сърна.

Зъбите му проблеснаха на лунната светлина.

— Не познавам животни, които да си говорят сами. Ти познаваш ли?

— Какво?

— Тихо! — прошепна той. — Слушай.

Стояха в тишината. На Мириамел ѝ беше трудно да чуе нещо — така силно блъскаше сърцето ѝ. Погледна към огъня. Няколко въглена все още блещукаха: ако някой ги дебнеше, явно бяха разкрили присъствието си. Запита се дали не е късно да хвърли пръст върху въглените.

В същия момент чу някакво пращане в гората и настръхна. Саймън я погледна многозначително. Шумът се чу отново, този път малко по-далеч.

— Каквото и да е — прошепна тя, — като че ли се отдалечава.

— Трябва да тръгнем към пътя. Не бива да стоим тук.

Мириамел понечи да се противопостави — това в края на краищата беше нейно пътуване, нейн план, — но си даде сметка, че не бива. Но да се опитат да тръгнат покрай обраслия речен бряг, докато нещо ги следи...

— Добре — отвърна тя. — Но ще изчакаме да се развидели.

— Ще остана на пост. После ще те събудя, за да поспя и аз малко. — Саймън седна и подпря гръб на един дънер. Мечът лежеше върху коленете му. — Заспивай.

Беше напрегнат, почти ядосан.

Пулсът на Мириамел се поуспокои.

— Каза, че си говорело само?

— Може да не е само — отвърна той. — Но пък не вдигаше шум за двама. А и чух само един глас.

— И какво си говореше?

Саймън тръсна глава.

— Не разбрах. Беше много тихо. Просто... думи.

Мириамел се отпусна върху постелката.

— Може да е някой дървар. Дърварите нали живеят в гората.

— Може. — Гласът на Саймън беше безизразен. Мириамел внезапно осъзна, че е уплашен. — Какво ли няма в тези гори — добави той.

Тя отпусна глава и се взря в няколко звезди, които надничаха през пролуките на горския покров.

— Ако ти се доспи, не се прави на герой, Саймън. Събуди ме.

— Добре. Но не мисля, че скоро ще ми се доспи.

„На мен също“, мина ѝ през ума.

Мисълта, че могат да ги открият, беше потискаща. Но ако някой ги преследваше, някой, изпратен от чичо ѝ, защо ще се отдалечава, без да направи нищо? Може да бяха горски разбойници, които щяха да ги убият в съня им, ако Саймън не се беше събудил. Или пък беше някакво животно все пак, а Саймън си беше въобразил, че чува човешка реч.

Накрая Мириамел потъна в неспокоен сън, в който някакви двукраки силуети с еленови рога се промъкваха през горските сенки.

Отне им по-голямата част от сутринта, за да се измъкнат от гората. Провисналите клони и заплитащите се в краката им шубраци сякаш искаха да ги задържат. Надигащата се от влажната земя мъгла беше толкова коварно плътна, че ако не беше ромоленето на ручея да им подсказва пътя, спокойно можеха да тръгнат в погрешна посока. Най-накрая, изподрани и вир-вода, още по-изпокъсани, отколкото бяха на разсъмване, излязоха над обраслите с влажна трева хълмове.

Късно сутринта стигнаха и Речния път. Нямахме сняг, но небето беше мрачно и ниско, а гъстата мъгла сякаш продължаваше да ги следва по петите и дори да ги изпреварва.

Самият Речен път беше почти пуст: срещнаха само един фургон, натоварен с цяло семейство и принадлежностите му. На коларя, съсипан от грижи мъж, който вероятно изглеждаше по-възрастен, отколкото беше в действителност, сякаш му костваше огромно усилие да им кимне, докато минаваха покрай него. Мириамел се обърна да огледа бавно отдалечаващия се на изток фургон, теглен от изнемощял

вол, и се запита дали тези хора не отиват в Сесуад'ра при Джосуа. Мъжът, мършавата му женица и безмълвните им деца изглеждаха толкова унили, толкова изтощени, че ѝ стана болно, като си помисли, че може да са се запътили към място, за което тя знаеше, че вече е напуснато. За миг се изкуши да ги предупреди, че принцът вече е потеглил на юг, но се овладя и се обърна напред. Това щеше да е опасна глупост: появата в Еркинланд на човек, който знае за Джосуа, би привлякла много повече внимание, отколкото би било здравословно.

Няколкото малки селища, през които минаха, докато сутринта преваляше в следобед, изглеждаха почти напълно напуснати; от дупките върху покривите на няколко къщи се извиваха стълбчета дим, малко по-сивкави от стелещата се наоколо мъгла, което подсказваше, че в това потискащо място все още се срещат хора. Може би жителите бяха земеделци, но сега това почти не личеше: нивите бяха обрасли с буйни плевели и не се виждаха никакви животни. Мириамел предположи, че положението тук е така тежко, както беше чувала за други райони в Еркинланд — малкото крави, овце и прасета, които все още не бяха изядени, се пазеха ревниво.

— Не съм сигурна, че трябва да продължим по този път.

Мириамел вдигна очи към червеникавия западен небосклон.

— Срегнахме само десетина души през целия ден — отвърна Саймън. — А ако ни преследват, тук на откритото най-добре можем да забележим всеки отдалеч.

— Но скоро ще наближим покрайнините на Станшайър. — Мириамел беше пътувала в тази местност с баща си и имаше сравнително ясна представа къде се намират. — Това е много по-голям град от малките селища, през които минахме. Там със сигурност ще има много хора. А може би и стража.

Саймън повдигна рамене.

— Е, и какво да направим? Да тръгнем направо през полето?

— Не мисля, че някой ще ни обърне внимание. Не видя ли, че кепенците на всички къщи са спуснати? Прекалено студено е, та някой да наднича през прозорците.

Саймън само издиша облаче мъгла и се усмихна.

— Както кажеш. Само внимавай да не вкараме конете в някое тресавище. Скоро ще се стъмни.

Отбиха конете от пътя. Слънцето вече почти се беше скрило и на хоризонта беше останала само тънка пурпурна ивица. Вятърът се засили, шибаше високата трева.

Когато видяха първите къщи на Станшайър, вече се беше свечерило. Селището беше разположено на двата бряга на реката, свързани с мост; безразборно струпаните на северния бряг къщи стигаха почти до гората. Саймън и Мириамел спряха и загледаха мъждукащите светлинки.

— По-малък е — каза Мириамел. — Навремето изпълваше цялата долина.

Саймън се взря напред.

— Мисля, че все още е така — виж, има къщи покрай целия път. Просто само в половината има някаква светлинка. — Той свали ръкавиците си и духна в шепите си. — Е? Къде ще пренощуваме? Имаш ли пари за странноприемница?

— Няма да спим в странноприемница.

Саймън повдигна вежда.

— Така ли? Е, поне можем да потърсим топла храна.

Мириамел го изгледа намръщено.

— Наистина ли не разбираш? Това е страната на баща ми. Може да ме познаят. Но дори никой да не ни познае, има толкова малко пътници, че хората ще задават въпроси. — Тя тръсна глава. — Не мога да рискувам. Може да отидеш да купиш храна — имам пари, — но да отсядаме в хан? Все едно да наемем тръбач да върви пред нас.

В сумрака беше трудно да се забележи, но Саймън като че ли се изчерви. В гласа му прозвуча леко раздражение.

— Щом казваш.

Тя се овладя.

— Моля те, Саймън. Не мислиш ли, че и аз бих предпочела да се измия, да седна на някоя пейка и да се нахраня с истинска вечеря? Опитвам се да постъпвам най-правилно.

Саймън я погледна и кимна.

— Извинявай. Права си. Просто ми се щеше да си починем.

Неочаквано Мириамел изпита прилив на нежност към него.

— Знам. Ти си добър приятел.

Той я изглежда напрегнато, но не каза нищо. Спуснаха се към долината на Станшайър.

Нещо не беше наред в Станшайър. Мириамел го помнеше от посещението си преди пет-шест години като оживено градче, в което живееха най-вече миньори със семействата си — тесните улички вечер бяха осветени от десетки лампи. Сега редките минувачи сякаш бързаха да се приберат колкото може по-скоро и дори градските странноприемници бяха тихи като манастири и почти пуссти.

Мириамел изчака в сянката пред „Клин и чук“, докато Саймън купи хляб, мляко и лук.

— Попитях ханджията за овнешко, а той само ме изглежда втренчено — каза Саймън, когато се върна. — Годината май е била доста лоша.

— Той попита ли те нещо?

— Попита откъде идвам. — Саймън вече беше започнал да ръфа парчето хляб. — Казах му, че съм свещар от Хасу Вале и че си търся работа. Той ме изглежда насмешливо и каза: „Е, сигурно вече си разбрал, че тук няма да намериш никаква работа, нали?“ И добре, че няма работа, защото съм забравил всичко, което Джеръмайъс ми е казал за правенето на свещи. После ме попита кога съм напуснал Хасу и вярно ли е онова, което говорят всички — че из хълмовете там бродели призраци.

— Призраци? — Мириамел усети по гърба да я полазват мравки. — Не искам да слушам за призраци. Ти какво му каза?

— Че съм тръгнал отдавна, разбира се. Че съм тръгнал на юг да търся работа. И преди да започне да ме разпитва, му казах, че жена ми ме чака във фургона на Речния път и че трябва да тръгвам.

— Жена ти?

Саймън се ухили.

— Нали все трябваше да му кажа нещо? Защо иначе един мъж ще бърза да отнесе някъде храната си в студа?

Мириамел възкликна възмутено и се метна на седлото.

— Трябва да намерим място за спане, поне за кратко. Капнала съм.

Саймън се огледа.

— Не знам къде бихме могли да отидем тук. Трудно е да се каже кои къщи са празни, дори да няма никакъв пушек или светлина. Хората може да са напуснали, а може просто да нямат дърва за огрев.

Заръмя лек дъждец.

— Трябва да побързаме — каза тя. — В западния край на града може да намерим празни конюшни или някой навес. Има и една голяма каменоломна.

— Дано. — Саймън отхапа половината от една доста сбръчкана глава лук. — Води.

— Само не изяждай вечерята ми по погрешка — каза тя сърдито. — И да не разлееш нито капка мляко.

— Няма, милейди — отвърна той.

Яздеха на запад по пътя Соукуд, един от главните пътища в Станшайър. Мириамел беше странно обезпокоена от думите на Саймън. Наистина беше невъзможно да се разбере дали в някои от тъмните къщи и магазини има хора, но тя имаше усещането, че я наблюдават, сякаш между процепите на кепенците в нея се вираха скрити очи.

Скоро излязоха от града. Дъждът беше стихнал, ръмеше едва-едва. Мириамел посочи каменоломната — огромна черна празна дупка. Щом се изкачиха малко по-нагоре, забелязаха потрепваща червеникава светлинка.

— Някой е запалил огън — каза Саймън. — Голям огън.

Може би вадят камъни — отвърна Мириамел. — Каквото и да правят обаче, не ни интересува. Колкото по-малко хора ни видят, толкова по-добре.

Тръгнаха обратно към Речния път. Пътеката беше кална и накрая Мириамел реши, че е по-добре да запалят факла, отколкото да рискуват някой кон да си счупи крак. Слязоха от конете и Саймън разпери наметалото си, докато Мириамел се мъчеше с кремъка и огнилото.

След като поиздиха още малко, намериха подслон — някакъв навес на сред полето, обрасъл с плевели и къпинак. Близката къща изглеждаше изоставена. Не бяха сигурни, че е празна, но поне навесът изглеждаше сравнително безопасен и със сигурност под него щяха да са на по-сухо и щяха да разполагат с повече удобства, отколкото под

открито небе. Завързаха конете за една крива и за съжаление безплодна ябълка под стряхата.

Под навеса имаше купчина влажна слама, а до стената няколко ръждясали мотики и лопати, със строшени или липсващи дръжки. Една ръждясала коса подейства угнетително на Мириамел с безполезността си, но същевременно и успокоително, тъй като подсказваше, че никой не се е мяркал насам от доста време. Щом се увериха, че мястото е безопасно, двамата със Саймън излязоха да вземат багажа си.

Мириамел разрита сламата на две равни купчини и постла завивките си върху едната.

Ядоха лакомо, като поляха сухия хляб с по няколко глътки мляко. Щом свършиха, Саймън попита:

— И какво ще правим утре?

— Ще продължим. Ако времето остане такова, можем да яздим и през деня. Така или иначе, няма да минаваме през по-големи селища, докато не стигнем до Фолшайър, така че няма да срещнем много хора по пътя.

— Ако навсякъде е като в Станшайър — изсумтя Саймън, — сигурно няма да срещнем никого цял ден.

— Може би. Но ако срещнем хора, ще се отбием от пътя за по-сигурно.

Мириамел легна и се зави.

— Няма ли все пак да ми кажеш къде отиваме? — попита Саймън.

По гласа му усети, че се старае да е внимателен и че не иска да я дразни. Загрижеността му ѝ подейства, но прекалената му любезност да не я засегне същевременно я накара да се почувства като склонно към капризничене дете.

— Сега не ми се говори за това, Саймън.

Тя се обърна на една страна, подразнена от поведението си — но и не искаше да сподели съкровената си тайна. Чу го как се завива, а след това и как тихо изруга, понеже беше забравил да изгаси факлата.

— Не я мокри — каза тя, щом той стана. — По-лесно ще можем да я запалим, когато ни потрябва.

— Права си, милейди.

Усети раздразнението в гласа му. Чу се прашене и стана тъмно. След няколко секунди го чу да се връща в леглото си.

— Лека нощ, Саймън.

— Лека нощ.

Беше ядосан.

Мириамел лежеше в тъмното и размишляваше за онова, което я беше попитал Саймън. Можеше ли въобще да му обясни? Нямах ли да прозвучи глупаво? Баща ѝ беше този, който беше започнал войната — или по-скоро, сигурна беше, я беше започнал по настояване на Приратес — така че как можеше да обясни на Саймън, че трябва да го види и да поговори с него? Би прозвучало не само глупаво, но безразсъдно и налудничаво.

„А може би е точно така — помисли си. — Ами ако просто се самозаблуждавам? Приратес може да ме залови и въобще никога да не видя баща си. Тогава какво ще стане? Чудовището в червената мантия ще узнае всички тайни за Джосуа, които са ми известни“.

Потръпна. Защо не споделеше плановете си със Саймън? И още по-важно, защо не бе казала на чичо си, вместо да бяга? Дори съвсем малкото, което му беше казала, го бе разгневilo и го беше направило подозрителен... но може би той имаше основания. Имаше ли право тя, една млада жена, да решава кое е правилно и кое погрешно за чичо ѝ и за всички негови спътници? А не постъпваше ли точно така, като поемаше отговорността за живота им в собствените си ръце, за да задоволи една своя прищявка?

„Но това не е прищявка“.

Разкъсваше се от противоречия, както баща ѝ и чичо ѝ се бяха сблъскали в непримирим конфликт.

„Това е важно. Никой не може да го спре, а само аз знам защо започна. Но съм така уплашена...“

Осъзнала грандиозността на предприетото и замисленото от нея, изпита чувството, че се задушаваше. А не го знаеше никой освен нея — абсолютно никой!

Нещо в нея сякаш щеше да се сгромоляса непоправимо. Тя пое дълбоко въздух.

— Мириамел? Какво ти е, Мириамел?

Тя не отговори.

— Боли ли те нещо? Да нямаш кошмари?

Гласът му беше съвсем наблизно, почти до ухото ѝ.

— Не — въздъхна тя и се разрида.

Ръката на Саймън докосна рамото ѝ, после погали нерешително лицето ѝ.

— Но ти плачеш! — възкликна той.

— О... — опита се да отвърне тя. — Толкова съм... Толкова съм... самотна! Искам д-да си отида у д-д-дома!

И се сви като бебе. Врълхлетя я нов спазъм от ридания. В същия момент като че ли нещо в нея наблюдаваше с презрение отстрани собственото ѝ представление.

„Слабачка — изсъска злобно то. — Нищо чудно, че няма да постигнеш онова, което искаш. Слабачка“.

— У дома? — попита изненадано Саймън. — Искаш ли да се върнем при Джосуа и останалите?

— Не, идиот такъв! — Яростта срещу собствената ѝ глупост моментално прекъсна хлипанията и ѝ позволи да говори. — Искам да си отида у дома! Искам всичко да е пак така, както си беше!

Саймън я привлече към себе си. Мириамел се възпротиви за момент, но после отпусна глава върху гърдите му. Всичко я болеше.

— Аз ще те пазя — промълви нежно той. Тя долови странна нотка в гласа му, някакво кротко задоволство. — Ще се грижа за теб, Мириамел.

Тя го отблъсна. На бледото сияние на процеждащата се под навеса лунна светлина виждаше разчорления му силует.

— Не искам никой да се грижи за мен! Не съм дете. Искам всичко пак да е, както си беше.

Саймън дълго не помръдна; после тя отново усети ръката му върху рамото си. Гласът му беше нежен, сякаш за да успокои надигащото се в нея раздражение.

— Извинявай — промълви той. — И мен ме е страх.

Думите му неочаквано я накараха да осъзнае, че това до нея е Саймън, че той не ѝ е враг. Отпусна се отново върху гърдите му, закопняла за миг за неговата топлина и сигурност. От очите ѝ рукна нов порой сълзи.

— Моля те, Мири — прошепна безпомощно той. — Не плачи.

Прегърна я и я притегли по-близо до себе си.

След малко хлипанията ѝ утихнаха. Безпомощна, тя остана облегната върху него. Усети как пръстите му докосват брадичката ѝ, как проследяват мокрите следи от сълзите ѝ. Притисна се още по-силно към него, сгушена като подплашено животинче, и усети с лицето си шията му, ритъма на пулса му върху бузата си.

— О, Саймън — промълви тя с пресекващ глас. — Толкова съжалявам.

— Мириамел... — започна той, но замълча.

Усети ръката му да хваща нежно брадичката ѝ. Той обърна лицето ѝ към своето и тя усети топлия му дъх. Като че ли искаше да ѝ каже нещо. Усети думите да увисват между тях, трепетни, неизречени. След което усети устните му върху своите и нежното боцкане на брадата му около устата си.

За миг сякаш се понесе в някакво неопределено място, в някакво неведомо време. Прииска ѝ се да се сгуши някъде, да избяга от болката, която бушуваше около нея като ураган. Устата му беше мека, внимателна, но ръката, с която докосваше лицето ѝ, потрепваше. Тя също се тресеше. Искаше да потъне в него, да се гмурне като в спокойно езеро.

Непоканена, сякаш някаква отломка от сън, в съзнанието ѝ възникна неволна представа: граф Аспитис — златистата му коса проблясваше — се наведе над нея. Ръката, която я обгръщаше, се превърна в остър нокът.

— Не — промълви тя и се отдръпна. — Не, Саймън! Не мога!

Той моментално я пусна, сякаш бе хванат на местопрестъплението.

— Аз не...

— Пусни ме. — Гласът ѝ беше безразличен и хладен. Сякаш нямаше нищо общо с разтърсващите я чувства. — Аз... просто...

Не можеше да намери думи.

Сред възцарилата се тишина се чу внезапен шум. Мина много време, преди Мириамел да осъзнае, че идва отвън. Бяха конете — цвилеха неспокойно. Миг по-късно пред навеса изпраця съчка.

— Отвън има някой! — изсъска тя.

Моментното ѝ стъписване отстъпи място на вледеняващ страх.

Саймън затършува за мечата си и след като го намери, се изправи и тръгна към вратата. Мириамел го последва.

— Да отворя ли? — попита той.

— Не трябва да ни хванат тук — прошепна остро тя. — Не трябва да ни вкарат в капан.

Саймън се подвоуми, после блъсна вратата. Отвън настъпи някаква суматоха — някакъв силует се втурна към пътя под смътната лунна светлина.

Саймън хукна след отдалечаващата се сянка.

5. ОГНЕН ТАНЦ

Саймън се тресеше от гняв и умопомрачителна ярост — те сякаш го блъскаха като вятър в гърба. Сянката пред него се клатушкаше и той вече я настигаше. Хрумна му, че и Куантака вероятно се чувства така, когато преследва някое дребно животинче.

„Ще ме шпионираш! Ще ме шпионираш, а?“

Сянката отново залитна. Саймън вдигна меча си, готов да съсече шпионирацията ги подлец. Още няколко крачки...

„Саймън!“ Нещо се закачи за ризата му и го дръпна. „Недей!“

Той размаха ръка, за да запази равновесие, и мечът му се заплете в бурените и се изплъзна от пръстите му. Саймън заопипва земята, но не можа да го намери. Поколеба се за момент, но смътният силует пред него се отдалечаваше. Саймън изруга, заряза търсенето на меча, отново се втурна напред и след няколко огромни скока настигна непознатия. Сграбчи го с две ръце през кръста и двамата се строполиха на земята.

— О, Усирис! — изпищя човекът под него. — Не ме изгаряй! Не ме изгаряй!

Саймън го стисна с все сила и изсъска:

— Кой си ти?! Защо ни следиш?

— Не ме изгаряй! — повтори с разтреперан глас мъжът; беше извърнал лицето си на една страна. Тресеше се от нескрит ужас. — Не ви следя!

Мириамел се приближи; стискаше в две ръце меча на Саймън.

— Кой е този?

Все още разгневен, макар да не му беше съвсем ясно защо, Саймън хвана мъжа за ухото — както често постъпваше Рейчъл Драконката с някой от непослушните слуги — и го изви, докато той не обърна лицето си към него.

Беше възрастен мъж. Гледаше го с ококорени очи и мигаше на пресекулки.

— Аз съм Хийнуиг! — каза той. — Не ме изгаряй!

— Да те изгарям ли? Какви ги дрънкаш? Защо ни дебнеш?

Мириамел се огледа притеснено.

— Саймън, не можем да крещим тук. Да го вкараме под навеса.

— Не ме изгаряйте!

— Никой няма да те изгаря — изръмжа Саймън, после вдигна възрастния мъж на крака и го подкара към навеса. Старецът продължи да хленчи и да се моли да пощадят живота му.

— Не е въоръжен — каза Саймън, когато влязоха под навеса и Мириамел запали факлата. — Претърсих го.

— Не, господари, нямам нищо. — Хийнуиг изглеждаше поуспокоен. — Моля ви, само ме пуснете и няма да кажа на никого.

Саймън го огледа внимателно. Старчето имаше румените бузи и нос на ветеран на чашката, а погледът му беше помътен. Поглеждаше тревожно към факлата, сякаш това беше най-голямата опасност под навеса. Очевидно беше безобиден човечец, но Саймън отдавна беше научил от малките на вид отвън, но обширни отвътре помещения на доктор Моргенес, че нещата могат да се окажат доста по-различни, отколкото изглеждат.

— Защо ни дебнеше? — повтори той. — И защо мислиш, че ще те горим?

— Не ме горете, моля ви — отвърна старчето. — Аз съм Хийнуиг. На никого не правя зло. И няма да кажа на никого.

— Отговори на въпроса ми. Какво правиш тук?

— Търсех местенце да преспя, господари. — Старчето огледа набързо навеса. — Спал съм тук веднъж-дваж. Не исках да съм на открито тази нощ. Не и тази нощ.

— Ти ли ни следеше в гората? Снощи ти ли се доближи до лагера ни?

Старчето го изгледа с нещо като откровена изненада.

— Гора? В Олдхарт? А, не, аз не ходя там. Там има какви ли не твари и зверове, и разни други — гората е лошо място, господари. Не ходете в Олдхарт.

— Мисля, че казва истината — обади се Мириамел. — Вероятно наистина е търсел място да преспи.

Отпуши меха с вода и го подаде на старчето. Хийнуиг го изгледа недоверчиво. Разбрала, какво си мисли, Мириамел вдигна меха и отпи, след което му го подаде отново. Успокоено, старчето отпи жадно няколко глътки, а после я изгледа с укор, сякаш страховете му, че му дава отрова, се бяха потвърдили, и измърмори сърдито:

— Вода!

Мириамел се вторачи в него, но Саймън се усмихна и взе другия мех — Мириамел му беше казала, че го пази за студените нощи или за болезнени рани. Наля малко от червеното пердруинско в една чаша и я протегна към старчето, за да го види. Хийнуиг посегна с разтреперани пръсти, но Саймън дръпна чашата.

— Първо отговори на въпросите ни. Заклевах ли се, че не ни следиш?

Хийнуиг затръска глава.

— Никога не съм ви виждал! И ще ви забравя, когато си тръгнете. Заклевам се.

Тъничките му ръце отново се протегнаха към чашата. Трепереха.

— Не още. Защо мислеше, че ще те горим?

Старчето погледна първо него, след това виното; явно го разкъсваха колебания.

— Помислих, че сте Огнени танцьори — отвърна накрая той с очевидно облекчение. — Помислих, че искате да ме изгорите, както изгорихте стария Уиклаф, дете беше Първи копач в каменоломната.

Саймън поклати озадачено глава, но Мириамел се приведе напред и попита с неприязън:

— Огнените танцьори? Тук има ли Огнени танцьори?

Старчето я изгледа, сякаш го беше попитала дали рибите могат да плуват.

— Градът гъмжи от тях. Те ме преследваха, но аз се скрих. — На лицето му се появи хитра усмивка, но очите му останаха бдителни и преценяващи. — Те ще са в каменоломната тази нощ, да танцуват и да се молят на своя Господар на бурите.

— Каменоломната! — каза задъхано Мириамел. — Значи затова имаше светлини!

Саймън все още не беше сигурен, че може да се довери на старчето. Нещо го притесняваше, като че ли някаква муха жужеше в ухото му, но не можеше да проумее какво точно.

— Ако казва истината.

— Истината казвам — отвърна с неочаквана енергичност Хийнуиг и се опита да се надигне, без да откъсва влажния си поглед от Саймън. — Дойдох да пренощувам и ви чух. Мислех, че сте Огнени

танцьори — те обикалят из целия град тази нощ. Хората се затварят вкъщи, нали разбирате, но аз вече нямам къща. Затова избягах.

— Дай му виното, Саймън — каза Мириамел. — Не бъди жесток. Той е просто един подплашен старец.

Саймън направи гримаса и подаде чашата на Хийнуиг. Той я помириса и на сбръчканото му лице се изписа възторг. Надигна чашата и отпи жадно.

— Огнените танцьори! — възкликна Мириамел. — Елисия да ни пази, Саймън, те не бива да ни хванат. Те са побъркани. Нападнали са Тиамак в Кванитупул, а и аз видях как се самозапалват.

Саймън премести очи от Мириамел към старчето, което облизваше съсухрените си устни с език, който му заприлича на животинка, която се опитва да се вмъкне в някоя раковина. Испита огромно желание да цапардоса дъртия пияница, въпреки че всъщност не им беше направил нищо лошо. Изведнъж си спомни как беше вдигнал мечата си и за малко не бе съсякъл тази отрепка и го обзе огромен срам.

„Кой рицар би съсякъл един хилав пияница?“

Но каква зловеща орисница беше изпратила стареца да плаши конете и да троши съчки тъкмо в онзи миг, когато той най-последно притискаше Мириамел в обятията си? Та те се целуваха! Тя, принцесата, красивата Мириамел го целуваше!

Той отново погледна Мириамел. Тя наблюдаваше как Хийнуиг пресушава чашата, но в същия момент го погледна за миг. Дори на светлината на факлата Саймън забеляза, че се изчерви. Жестока съдба... но пък допреди миг беше така благосклонна. О, блажена орис, блажено щастие!

Саймън внезапно се разсмя. Гневът му отлетя като издухана от вятъра плява. Най-прекрасното, умно и схватливо момиче в целия ейдонитски свят го беше целунало. Беше изрекла името му! Той още усещаше очертанията на лицето ѝ с върха на пръстите си. Какво право имаше да се оплаква?

— И какво ще правим? — попита Саймън.

Мириамел отклони поглед.

— Ще изчакаме да се съмне. А на сутринта ще се отдалечим колкото е възможно повече от Огнените танцьори.

Саймън кимна към Хийнуиг, който оглеждаше с надежда дисагите на седлата.

— Ами той?

— Ще го оставим да прекара нощта тук.

— Ами ако изпие всичкото вино и му хрумне да ни удуши, докато спим? — възрази Саймън.

Усети каква глупост е изтърсил по адрес на кльощавия треперещ старец, но страшно му се искаше отново да остане насаме с Мириамел.

Сякаш усетила мислите му и не по-малко твърдо решена да не допусне това да се случи, Мириамел отвърна:

— Нищо няма да направи. А и ще се редуваме да спим. Така по-добре ли ще се чувстваш, Саймън? Тъкмо ще пазиш виното.

Старецът ги изгледа, явно се опитваше да прецени разпределението на силите.

— Няма да ви притеснявам. Няма нужда да будувате, млади господари. Вие сте уморени. Старец като мен няма нужда от сън. Ще стоя буден и ще внимавам да не дойдат Огнените танцьори.

— Да бе — изсумтя Саймън. — Да го отпратим, Мириамел. Щом не ни е следил, няма причина да го държим тук.

— Има огромна причина. Той е стар и е уплашен. Забравяш, Саймън, че съм виждала Огнените танцьори, а ти не си. Не бъди жесток само защото си в лошо настроение.

И го погледна строго, но Саймън си помисли, че долавя някаква закачлива веселост в погледа ѝ.

— Не, не ме пращайте при Огнените танцьори — замоли се Хийнуиг. — Те наистина изгориха Уиклаф. Видях ги. А той не беше сторил зло никому. Изгориха го на пътя Пулей и крещяха: „Ето какво ви чака! Това ви чака!“ — Хийнуиг трепереше. Онова, което беше използвал като основателно самооправдание, беше прераснало в откровен ужас. — Не ме гонете, господари. Няма да ви издам на никого.

Откровеността му беше очевидна.

Саймън въздъхна. Явно го бяха надхитрили.

— Добре де — изръмжа той. — Но ще остана буден, старче, и ако направиш нещо подозрително, моментално ще те изхвърля да мръзнеш на студа.

Погледна още веднъж Мириамел със смесени чувства на раздразнение и копнеж, след което се настани до вратата.

Събуди се рано сутринта и видя Мириамел и старчето да си бърбят приятелски. Помисли си, че на дневната светлина Хийнуиг изглежда още по-зле — сбръчканото му лице беше оплескано с мръсотия, а дрехите му бяха толкова парцаливи й мръсни, че дори бедността му не би могла да послужи за извинение на окаяното им състояние.

— Би трябвало да дойдеш с нас — казваше му Мириамел. — Така ще си в по-голяма безопасност, отколкото сам. Ела с нас, поне докато не се отдалечим от Огнените танцьори.

Старчето поклати колебливо глава.

— Тези луди напоследък са навсякъде.

Саймън се надигна. Устата му беше суха, а главата го болеше, сякаш той беше пияницата в компанията.

— Какво говориш? Не можем да го вземем с нас.

— Можем — отвърна Мириамел. — Разреших ти да ме придружиш, Саймън, но не и да ми казваш къде да ходя и кого да взема с мен.

Саймън я погледна втренчено за момент — предвкушаваше възникването на спор, който нямаше никаква надежда да спечели, каквото и да направеше. Все още обмисляше следващите си думи, но Хийнуиг го избави от излишното усилие.

— Към Набан ли сте тръгнали? — попита старчето. — Никога не съм виждал тези земи.

— Отиваме във Фолшайър — отвърна Мириамел. — А след това в Хасу Вале.

Саймън тъкмо искаше да я укори, че споделя с един напълно непознат плановете им — какво беше станало с необходимостта от предпазливост, за която му бе натяквала самата тя? — но в този момент старчето изохка. Саймън се извърна, вбесен само при мисълта, че на дъртия пияница на всичко отгоре сега пък му е станало лошо, но се стъписа от ужасеното изражение върху сбръчканото му лице.

— Да ходите в Хасу Вале!? — възкликна старецът. — А бе вие да не полудели? Из цялата равнина кръстосват призраци. — Той заотстъпва към вратата, сякаш двамата бяха заплашили да го помъкнат

към това ужасно място насила. — По-скоро ще ида в каменоломната при онези Огнени танцьори.

— Какви призраци? — попита Мириамел. — Не сме чули нищо.

Старчето се опули и извъртя очи така, че се видя бялото им.

— Ами призраци! Вампири, караконджовци, вещици и всяк'ви такива!

Мириамел го изгледа напрегнато. След преживяното през последната година не можеше с лека ръка да пренебрегне подобни приказки като суеверие.

— Отиваме там — каза най-после тя. — Налага се. Но ти не си длъжен да дойдеш с нас.

Хийнуиг се надигна на разтрепераните си крака.

— Не ми се ходи на запад. Ще си седя тук. В Станшайър все още има хора, които да споделят някой залък или глътка даже и в най-тежките времена. — Той тръсна глава. — Не ходете там, госпожице. Толкова бяхте любезна.

И изгледа многозначително Саймън, за да даде да се разбере кой не е бил любезен.

„Дърт пияндур — изруга наум Саймън. — Кой ти даде виното, а? И нали не ти строших главата, когато можех!“

— Вървете на юг — там ще сте щастливи — продължи почти умолително Хийнуиг. — Стойте далеч от Хасу.

— Трябва да отидем — повтори Мириамел. — Но не те караме да идваш с нас.

Хийнуиг — отстъпваше ребром към вратата — спря и приведе глава.

— Хиляди благодарности, госпожице. Дано се върнете здрави и читави.

— Хиляди благодарности на теб, Хийнуиг — отвърна официално Мириамел.

Саймън се овладя да не измърмори от раздражение — напомни си, че един рицар не се цупи и не пъшка като кухненски слуга: особено рицар, който държи да се хареса на дамата си. А и очевидно старчето нямаше намерение да тръгва с тях. Това все пак беше достатъчна причина за известна снизходителност.

Щом напуснаха Станшайър и се насочиха към вътрешността на страната, отново заваля. Отначало само ръмеше, но с напредването на сутринта рукна като из ведро. Вятърът се усили и изливаше водната стена на огромни студени струи отгоре им.

— Сякаш сме на кораб в бурно море — извика Мириамел.

— На кораба поне има гребла — отвърна Саймън. — Скоро може да ни потрябват.

Мириамел се разсмя и придърпа качулката над очите си.

На Саймън сякаш му стана по-топло от мисълта, че е успял да я развесели. Изпитваше известен срам от начина, по който се беше държал със старчето. Още щом Хийнуиг се бе отдалечил, тътрейки крака към центъра на Станшайър, Саймън усети лошото му настроение да се изпарява. Сега му беше трудно да каже какво толкова в старчето го беше смутило — всъщност то не беше направило нищо лошо.

Връщаха се към Речния път по тесни, прорязани от коловози пътища, които се бяха превърнали в кални вади. Местността изглеждаше все по-необитаема. Стопанствата около Станшайър, макар и изцяло завладени от бурените, все пак носеха белезите на някогашна човешка грижа, благодарение на оградите и каменните стени, както и на пръснатите тук-там колиби, но колкото по-надалеч зад гърба им оставаха градчето и околните селца, толкова по-категорично предявяваше правата си пустошта.

Беше странно и мрачно място. Почти безкрайната зима беше съблякла дърветата, освен иглолистните, но дори боровете и елите като че ли бяха пострадали от студа. Саймън си помисли, че странните изкривени силуети на стволите и клоните му напомнят сгърчените човешки тела на стенописа „Деня на Отсъждането“ на стената в параклиса на Хейхолт. Беше прекарал безброй скучни часове в църквата да гледа със страхопочитание сцените на мъченията, удивен от въображението на неизвестния художник. Но тук в истинския студен и влажен свят разкривените силуети действаха твърде тягостно. Към небето се извисяваха безлистни дъбове, брястове и ясени, блъсканите им от вятъра клони се мятаха като ръце на скелети. Почти черното от надвисналите облаци небе и плющящият косо върху подпухналите от кал хълмове дъжд правеха гледката много по-безнадеждна от стенописите в параклиса.

Яздеха сред бурята почти без да разговарят. Саймън бе огорчен, че принцесата не спомена нито веднъж, дори не намекна за среднощната им целувка. Знаеше много добре, че денят не е подходящ за флиртуване, но пък тя се държеше така, сякаш изобщо нищо не се беше случило. Саймън не знаеше как да постъпи: на няколко пъти беше на косъм да я попита, но изобщо не му хрумваше какво да каже — всичко щеше да прозвучи глупаво на дневна светлина. Целувката им му напомняше преживяното при пристигането му в Джао е-Тинукай'и, когато сякаш беше пристъпил извън времето. Може би преживяното през нощта беше като разходка в страната на приказките, нещо вълшебно, на което беше писано да изчезне от паметта, както се стапя снежинка под слънчевите лъчи.

„Не. Няма да позволя да изчезне. Ще го запомня завинаги... дори тя да не го запомни“.

Погледна крадешком Мириамел. По-голямата част от лицето ѝ беше скрита под качулката, но той видя носа, част от бузата и заострената ѝ брадичка. Стори му се, че много прилича на ситка, грациозна и красива, но не особено общителна. Какви ли мисли занимаваха съзнанието ѝ? Как беше възможно така да се прилепи до него, а след това да не отрони нито дума за това, докато той се чуди дали не е сънувал всичко, или полудява? Наистина ли беше отвърнала на целувката му с равностойна на неговата страст? Колкото и да не беше наясно с жените и целуването, не можеше да допусне, че преживяното не означава абсолютно нищо за нея.

„Защо просто не я попитам? Ще полудея, ако не разбера. Но ако ми се изсмее или се ядоса, или изобщо не си спомни?“

Допускането, че Мириамел може да не споделя силните чувства, които бушуваха в него, го смрази. Решението му да я заговори за това моментално изчезна. Щеше да помисли още.

„Но аз искам пак да я целуна“.

Въздъхна. Плющенето на дъжда заглуши едва доловимата му въздишка.

Речният път беше разкалян и пуст. Както беше предположил Саймън, през целия ден се разминаха само с десетина пътници. Само един поспря за нещо повече от кратко кимване: нисичък кривокрак мъж, чийто кон с подути като буци колене теглеше завита с платнище

каруца, натоварена с котли и казани. С надеждата да получи информация за онова, което им предстои, и насърчен от любезния му поздрав, Саймън го помоли да спре. Калайджията стоеше под проливния дъжд, явно доволен да поговори с някого, и им каза, че пред тях имало пътна станция, щели да стигнат до нея малко след залез-слънце. Каза, че бил тръгнал от Фолшайър, и описа града като спокоен, но пък работата, която успял да свърши там, била незадоволителна. След като се увери, че Мириамел няма нищо против, Саймън покани мъжа да се подслонят под близките борове, които предпазваха донякъде от дъжда. Почерпи го с вино и докато новият им познайник пиеше с удоволствие, повтори историята си, че е свещар, който си търси работа.

— Много ви благодаря. — Калайджията му върна меха. — Малко се постопах в този студ. — Той кимна. — Значи можете да се надявате да изкарате някоя пара за празника на свети Тунат и за Ейдонманса. Дано имате късмет. Но ако ми позволите да ви дам един непоискан съвет, мисля, че е по-добре да не продължавате по на запад от Фолшайър.

Саймън и Мириамел се спогледаха.

— Защо? — попита Саймън.

— Ами разправят, че нещата там били зле. — Усмивката на мъжа изглеждаше насилена. — Чули сте сигурно. Бандити и тем подобни. Разправят и за страшни случки по хълмовете.

И присви рамене.

Саймън го поразпита за подробности, но човекът не беше склонен да се задълбочава. Саймън никога не беше чувал за пътуващ калайджия, който да не довърши с удоволствие предложеното му вино, докато разправя на слушателите си истории за пътуванията си. Дали този беше изключение от правилото, или пък нещо го беше смутило дотолкова, че предпочиташе да не говори много, Саймън не можа да прецени. Но му се стори достатъчно разсъдлив.

— Търсим само покрив над главите си и по няколко гроша за труда си от време на време — каза Саймън.

Калайджията изгледа меча на колана на Саймън и ризницата, която се подаваше изпод ръкавите му.

— Прекалено добре сте въоръжен за свещар, сър — тихо каза той. — Но предполагам, че е заради несигурните пътищата

напоследък.

И кимна в знак на нещо като одобрение, сякаш за да подсказе, че каквото и да си е помислил за един свещар, който носи доспехи на рицар — макар и поодрипавял рицар, който е виждал и по-добри времена, — не вижда никакви причини да задава повече въпроси.

Саймън схвана косвения намек за подкана да прояви съответното любезно равнодушие и му подаде ръка за сбогуване, докато се връщаха към пътя.

— Да се нуждаете от нещо? — попита мъжът, щом хвана юздите на коня си, който стоеше търпеливо под дъжда. — Понякога получавам разни неща, тъй като не всеки има с какво да плати — ами... зеленчуци, железария... пирони, такива работи.

Саймън отвърна, че разполагат с всичко, от което имат нужда, докато стигнат до Фолшайър: беше сигурен, че нещата, от които се нуждаят най-много, няма да ги намерят в някаква просмукана от дъжда каруца. Но Мириамел поиска да погледне зеленчуците и избра няколко усукани моркова и четири глави лук, за които предложи на калайджията една монета. После му махнаха за сбогом и продължиха на запад по пльокация от калта път.

Следобедът беше сивкав. Продължаваше да вали.

„Да се бях сетил да си взема шлема — мислеше Саймън. — Но пък сигурно все едно щях да съм като с кофа на главата и да я замерят камъни — докато не полудея“.

За да разсее Мириамел, той се опита да изпее една песен, за Бедулф и разпътната жена, на която го беше научил Шем Коняря и в която се разправяше за дъждовна буря и затова му се струваше подходяща, но повечето думи се изплъзваха от паметта му, а когато пееше частите, които беше запомнил, вятърът мятеше водата в гърлото му и на моменти той имаше чувството, че ще се удави. Накрая се отказа и продължиха безмълвно.

Невидимото през целия ден слънце най-после се показа под надвисналите като покрив над света облаци, от което тъмнината се сгъсти още повече. Продължиха да яздат под още по-студения дъжд, докато зъбите им не затракаха. Саймън вече се съмняваше в думите на калайджията, но най-после стигнаха до пътната станция.

Беше само някакъв навес от четири стени, покрив с дупка за пушека и изкопано в пода кръгло огнище, заградено с камъни. Отзад имаше навес за конете, но след като ги разседла, Саймън ги завърза в близката горичка, където щяха да са почти толкова на сухо, а и щяха да могат да пасат от оскъдната тревица.

Последният обитател на станцията — Саймън предположи, че е калайджията, който му се беше сторил свестен и съвестен мъж — беше донесъл дърва, преди да напусне. Бяха влажни и горяха трудно — наложи му се на три пъти да разпалва огъня, след като праханта изтляваше със съскане под мокрите клони. Двамата с принцесата си направиха яхния с моркови и глава лук, малко брашно и сушено говеждо от запасите на Мириамел.

— Топлата храна — заяви Саймън, докато облизваше пръстите си — е прекрасно нещо.

После вдигна купата и облиза последните капки сос.

— Имаш яхния по брадата — каза строго Мириамел.

Саймън бутна вратата на пътната станция, протегна ръце и напълни шепите си с дъждовна вода. Отпи малко, а с останалата се изплакна.

— Сега добре ли е?

— Горещо-долу — отвърна тя и започна да оправя постелята си.

Саймън доволно се потупа по корема. После измъкна завивките си и ги постла до нейните. Тя ги огледа безмълвно за момент, след което, без да вдигне очи, издърпа своите почти от другата страна на огъня.

Саймън стисна устни, помълча и попита:

— Ще караулим ли? На вратата няма резе.

— Няма да е зле. Кой ще е пръв?

— Аз. Имам да мисля за доста неща.

Тонът му накара Мириамел най-после да вдигне очи. Тя го огледа внимателно, сякаш се опасяваше, че той може да направи нещо неочаквано и заплашително.

— Добре. Събуди ме, като се умориш.

— Вече съм уморен. Но ти също си уморена. Лягай и спи. Ще те събудя, след като поотпочинеш.

Мириамел легна, без да възрази. В пътната станция се възцари тишина, нарушавана единствено от потропването на дъжда по покрива.

Саймън остана дълго неподвижен — наблюдаваше как отблясъците на потрепващите пламъчета подскачат по бледото ѝ спокойно лице.

По някое време в ранните часове след полунощ Саймън усети, че клюма. Тръсна глава и се послуша. Дъждът беше спрял, но водата продължаваше да капе от стряхата.

Той се надигна да събуди Мириамел, но спря до постелята ѝ и се загледа в червеникавите отблясъци на дотляващите въглени по лицето ѝ. Беше отметнала наметалото, с което се беше завила, а ризата ѝ се беше измъкнала от мъжките бричове, които носеше, и виждаше бялата кожа от едната ѝ страна и нежната извивка на кръста ѝ. Саймън усети как сърцето му подскача. Копнееше да я докосне.

Ръката му сякаш сама посегна и пръстите му докоснаха кожата ѝ нежно като пърхаща пеперуда. Беше хладна и гладка. Усети как настръхна при докосването му.

Мириамел изпъшка с безсилно раздражение, замахна и го перца лекичко, сякаш изпитала неприятно усещане от полазили я пеперуди. Саймън моментално дръпна ръката си.

Остана за момент така, опитваше се да успокои дишането си като крадец, когото за малко не са хванали в момента на кражбата. След малко отново протегна ръка, но този път стисна едва-едва рамото ѝ и внимателно го разтърси.

— Мириамел. Събуди се, Мириамел.

Тя изсумтя и се обърна с гръб към него. Саймън отново я раздруса, този път малко по-силно. Тя пак изсумтя протестиращо и посегна да се завие с наметалото, сякаш се опитваше да се защити от някакъв зъл дух.

— Хайде, Мириамел, твой ред е да пазиш.

Принцесата наистина беше заспала дълбоко. Саймън се приведе още по-ниско и каза в ухото ѝ:

— Хайде, събуди се. Време е.

Косата ѝ докосваше бузата му.

Мириамел се усмихна лекичко като на нечия шега. Очите ѝ останаха затворени. Саймън припъзля, отпусна се до нея и се загледа в извивката на шията ѝ. Плъзна ръка от рамото към кръста ѝ, после се примъкна още малко, докато гърдите му докоснаха гърба ѝ. Сега косата ѝ докосваше цялата му буза, а тялото му обгръщаше нейното. Тя

простена тихичко и като че ли доволно и се притисна едва-едва към него, след което отново притихна. Саймън спря да диша — боеше се да не я събуди или пък самият той да не кихне или да не се закашля и да разруши по този начин болезнено прекрасния момент. Топлината ѝ обля цялото му тяло. Беше по-дребна от него, много по-дребна: можеше да я обвие и защити като броня. Мина му през ума, че е готов да лежи така цяла вечност.

Докато лежаха като две сгушили се котенца, Саймън се унесе и заспа, забравил за необходимостта от караулене, отнесена от съзнанието му, както реката отнася по течението си отбрулен лист.

Събуди се сам. Мириамел беше излязла пред станцията и разчесваше коня си. После закусиха — хляб и вода. Тя не спомена нищо за отминалата нощ, но на Саймън му се стори, че не долавя раздражение в поведението ѝ; сякаш частица от хладината ѝ се беше разтопила, докато бяха лежали сгушени един до друг в сънищата си.

През следващите шест дни продължиха по Речния път, забавяни от монотонния дъжд, превърнал всичко в лепкава кал. Времето беше толкова отвратително, а пътят почти през цялото време така пуст, че опасенията на Мириамел да не бъдат разкрити, изглежда, понамаляха, но тя продължаваше да крие лицето си под качулката, когато минаваха през градчета като Брегшейм и Гаруинсуолд. Спяха в пътни станции или под пробитите покриви на крайпътни параклиси. Докато седяха един срещу друг в моментите между вечерята и заспиването, Мириамел му разказваше за детството си в Меремунд. В отговор той ѝ разказваше за кухненските слуги и камериерките, но всяка следваща нощ ѝ разказваше все повече за времето, прекарано с доктор Моргенес, за добронамерения хумор и редките избухвания на стареца, за презрението му към тези, които не задават въпроси, и за възхищението му от непредвидените житейски превратности.

Вечерта, след като минаха през Гаруинсуолд, Саймън се разплака, докато разказваше нещо, което веднъж му беше казал Моргенес за чудесата на пчелните кошери. Мириамел го гледаше изумена, а после го загледа някак особено, някак, както не го беше гледала никога, и въпреки че отначало той се засрами, не можеше да долови в израза ѝ нищо презрително.

— Бих искал да ми е баща или дядо — каза той, когато се успокои.

После легнаха и макар че както обикновено Мириамел беше на една ръка разстояние от него, той усети, че е някак си по-близо, отколкото през всичките нощи, откакто се бяха целунали. Вярно, че след това я беше държал в прегръдката си, но тогава тя спеше. Сега тя лежеше в мрака до него и той почти долови някакво неизречено и нарастващо разбирателство между тях.

— Беше толкова добър с мен. Иска ми се да беше жив.

— Беше добър човек.

— Беше повече от добър. Беше... беше човек, който правеше това, което трябва да се направи. — Гърдите го стегнаха. — Умря, за да можем двамата с Джосуа да се измъкнем. Държеше се с мен, като че ли му бях роднина. Не биваше да умира.

— Никой не бива да умира — промълви Мириамел. — Особено докато е все още жив.

Саймън лежеше безмълвен и объркан. Преди да я попита какво иска да каже, усети хладните ѝ пръсти да докосват ръката му и да се сгущават в дланта му.

— Приятни сънища — въздъхна тя.

Когато пулсът му се поуспокои, ръката ѝ продължаваше да е в неговата. Накрая той заспа, стиснал я нежно, сякаш беше птичка.

Измъчваше ги не само неспирният дъжд и сивите мъгли. Самата земя под покроба на отвратителното време беше почти абсолютно безжизнена и потискаща като осеян с камъни, кости и паяжини пейзаж. В градчетата се мяркаха унили и наплашени минавачи, които не проявяваха дори полагаемите се към чужденци обичайни любопитство и подозрителност. Нощем вратите се залостваха и потъналите в кал улици опустяваха. Саймън имаше усещането, че минават през призрачни селища, чиито жители отдавна са ги напуснали и са останали само безплътните сенки на предишни поколения, обречени да обитават печално и безсмислено домовете на своите предци.

В сумрачния следобед на седмия ден, откакто бяха напуснали Станшайър, след един завой на Речния път зърнаха тантурестия силует на замъка Фолшайър да се извисява на фона на просналия се пред тях западен хоризонт. Някога хълмът под замъка беше покрит със зелени

като кралски шлейф пасища, но сега, въпреки проливните дъждове, склоновете бяха голи. Тук-там билото беше покрито със сняг. В подножието му от двете страни на реката, неговата жизнена артерия, се беше проснал заобиколеният със стена град. На пристанищата покрай реката товареха на корабите фолшайърските кожи и вълна, за да ги откарат до Кинслах и по-надалеч и да ги върнат натоварени със злато и други стоки, благодарение на което Фолшайър отдавна беше един от най-богатите градове в Остен Ард, вторият по значение в Еркинланд след Ерчестър.

— Този замък принадлежеше на Фенгболд — каза Мириамел. — И като си помисля, че баща ми искаше да ме накара да се омъжа за него! Чудя се кой ли негов роднина се разпорежда там сега. — Тя сви устни. — Ако новият господар е като стария, надявам се всичко това да се срути върху главата му.

Саймън се втренчи в сумрака. Замъкът приличаше на причудливо нащърбена черна канара.

— Можем да стигнем в града преди свечеряване — каза той. — И можем да похапнем истинска храна.

— Мъжете мислят единствено за търбусите си.

Саймън реши, че твърдението ѝ е невярно, но му стана приятно, че го нарече мъж, и се усмихна.

— А какво ще кажеш за една суха нощ в топла странноприемница?

Мириамел поклати глава.

— Досега имахме късмет, Саймън, но всеки ден се приближаваме все повече до Хейхолт. Много пъти съм идвала във Фолшайър. Има голяма вероятност някой да ме познае.

Саймън въздъхна.

— Добре. Но нали нямаш нищо против, ако отида да взема нещо за ядене, както направих в Станшайър?

— Само ако не ме оставиш да те чакам цяла нощ. Достатъчно отвратително е да съм съпруга на някакъв нещастен свещар, та да ми се налага и да стоя под дъжда, докато мъжът ми си пие бирата край топлатата камина.

Саймън се ухили още по-широко.

— Ха, съпруга на нещастен свещар!

Мириамел го изгледа строго.

— Нещастен е, щом я ядосва.

Странноприемницата се наричаше „Катраникът“ и беше ярко осветена с факли, сякаш имаше някакъв празник, но щом Саймън надникна през вратата, разбра, че настроението вътре съвсем не е весело. Имаше доста посетители, около трийсетина души, разпръснати из обширното общо помещение, но разговаряха толкова тихо, че Саймън дори чуваше капещата от закачените им до вратата наметала вода.

Той мина между насядалите по пейките хора към дъното на помещението. Доста посетители обърнаха глави, за да го огледат, и мърморенето стана малко по-енергично, но той не отклони поглед към никого. Гостилничарят, слаб мъж с разчорлена коса и изпотено от разпалената пещ лице, вдигна очи, щом се приближи.

— Стая ли искаш? — Той огледа парцаливите дрехи на Саймън. — Две монети за нощ.

— Не. Само овнешко и хляб. И бира. Жена ми ме чака отвън. Пътуваме надалеч.

Гостилничарят викна на някой в другия край да прояви търпение, след което огледа Саймън недоверчиво.

— Имаш ли си съд? Щото отгук нищо не се изнася. — Саймън вдигна каната, която беше донесъл, и мъжът кимна. — Шест петака за всичко. Да ги видя.

Леко засегнат, Саймън тропна монетите на тезгяха. Гостилничарят ги взе и ги огледа, след което ги пхна в джоба си и излезе.

Саймън се обърна да огледа помещението. Повечето посетители изглеждаха местни хора; бяха облечени в прости дрехи и явно се чувстваха като у дома си: съвсем малко бяха тези, които приличаха на пътници, независимо че това беше една от странноприемниците, разположени най-близо до градските порти и до Речния път. Някои също го изглеждаха, но той не долови особена тревога или дори любопитство. Хората във Фолшайър, ако можеше да се съди по присъстващите в помещението, имаха много общо с овците, които отглеждаха и стрижеха.

Обърна се, за да види върнал ли се е гостилничарят, и усети внезапно раздвижване в помещението. Запита се дали фолшайърци не

проявяват по-голям интерес към него, отколкото предполагаше, но в същия момент усети хладен полъх.

Някой беше отворил вратата на странноприемницата. По-точно някои. Тринам облечени в бели роби мъже стояха пред водната завеса, която се изливаше от стряхата, и спокойно оглеждаха помещението. Насядалите по масите сякаш се смалиха по местата си. Някои се заоглеждаха крадешком, други заговориха още по-тихо, трети по-високо, а някои от посетителите до вратата се заизмъкваха боязливо навън.

Прииска му се да постъпи по същия начин.

„Сигурно са Огнени танцьори“, помисли си той. Пулсът му се учести. Дали бяха видели Мириамел? Но пък с какво толкова би могла да привлече вниманието им?

Саймън се облегна на тезгяха и загледа новодошлите с умерен интерес. Двама от тройката бяха едри и мускулести като докерите на пристанището в Хейхолт и държаха дебели сопи, по-подходящи за трошене на черепи, отколкото за ходене. Третият, водачът, ако се съдеше по това, че стоеше пред тях, беше нисък, дебел и с врат като на бик — и също държеше сопа. Щом отметна подгизналата си от водата качулка, плешивата му квадратна глава блесна на светлината. Беше по-възрастен от другите двама и имаше зорки свински очички.

Огнените танцьори закрачиха бавно през помещението; всички ги оглеждаха крадешком. Облечените в бели роби мъже явно търсеха нещо или някого. Саймън усети безпомощен страх, щом тъмните очи на водача се спряха за миг върху него, но мъжът само повдигна насмешливо вежда, щом зърна меча му.

Заля го облекчение. Явно не търсеха него. Усети нечие присъствие до рамото си, извърна се и видя гостилничаря — носеше дървен поднос с поръчаното. Подаде му овнешкото и хляба — Саймън ги уви в чиста кърпа — и наля бира в каната, без да откъсва очи от тримата новодошли. Отговорът му на любезните благодарности на Саймън беше разсеян. Саймън беше доволен, че си тръгва.

Щом отвори вратата, мерна за миг бледото, разтревожено лице на Мириамел в сянката от другата страна на улицата. Силен, насмешлив глас го застигна в гръб откъм помещението.

— Ти сериозно ли си мислеше, че ще се измъкнеш, без да те забележим, а?

Саймън замръзна, после бавно се обърна. В лявата си ръка държеше храната, а в дясната каната. Дали да не пуснеше каната и да извади меча, или да се възползва по някакъв начин от каната — например да я метне? Хейстън го беше обучил на някои номера при кръчмарски спречквания... но пък най-важният съвет на гвардееца беше да се въздържа от тях.

Очакваше да види море от вторачени в него лица и заплашителните физиономии на Огнените танцьори, но за свое изумление установи, че никой не гледа към него. Тримата Огнени танцьори стояха пред една пейка в най-отдалечения от камината ъгъл. Двамата седнали на нея, мъж и жена на средна възраст, ги гледаха безпомощно, с опулени в ням ужас лица.

Водачът на Огнените танцьори се наведе — главата му беше почти на нивото на масата, — но макар позата му да подсказваше дискретност, гласът му проехтя в цялото помещение.

— Кажи де! Наистина ли си мислехте, че ще се измъкнете, без да ви забележим?

— М-мейфуору — заекна мъжът. — Ние... ние не можахме... мислехме, че...

Огненият танцьор удари с яката си ръка по масата и мъжът млъкна.

— Това не е уважението, което очаква Кралят на бурите. — Мейфуору говореше тихо, но Саймън чуваше всяка дума от вратата. Останалите в помещението наблюдаваха във вцепенено безмълвие. — Ние Му дължим живота си, защото Той ни удостои с прозрението какво ще се случи и с шанса да сме съучастници. Не можете да Му обърнете гръб.

Мъжът размърда уста, но не се чу нито дума. Жена му също остана безмълвна, но от очите ѝ потекоха сълзи и раменете ѝ се разтресоха.

— Саймън!

Той се обърна. Мириамел беше застанала на средата на калната улица.

— Какво правиш? — високо прошепна тя.

— Почакай.

— Саймън, вътре има Огнени танцьори! Не ги ли видя?!

Той вдигна ръка, за да я спре, и пак погледна в гостилницата. Двамата едри Огнени танцьори тъкмо вдигаха мъжа и жената от пейката — почти влачеха жената по грубия дървен под, тъй като краката не я държаха. Тя се разплака. Мъжът, вцепенен от ужас, беше забил поглед в пода и мънкаше неразбрано.

Саймън кипна. Защо никой не им се притичаше на помощ? Над двайсет души седяха по масите, а Огнените танцьори бяха само трима.

Мириамел го дръпна за ръкава.

— Хайде, Саймън! Да се махаме!

— Не мога — отвърна тихо, но решително той. — Искат да отведат тези двамата.

— Не бива да ни заловят, Саймън. Сега не е време за подвизи.

— Не мога ей така да ги оставя да отведат тези хора, Мириамел.

Помоли се наум някой друг в пълното с хора помещение да се обади, да се надигне някаква обща съпротива. Мириамел беше права: не можеха да си позволят да постъпват необмислено. Но никой ще правеше нищо, всички само мърмореха и гледаха.

Като проклинаше собственото си безразсъдство, както и Господ и Съдбата, че го забъркват, Саймън издърпа ръката си от пръстите на Мириамел и пристъпи напред. Остави внимателно храната и каната до стената и сложи ръка върху дръжката на меча, който му беше дал Джосуа. После каза високо:

— Спрете!

— Саймън!

Сега вече всички наистина извърнаха глави към него. Последен извърна глава водачът на Огнените танцьори. Беше по-нисък от среден ръст и огромната му глава с уста като цепка странно напомняше главата на джудже. Малките му очички изгледаха Саймън от горе до долу. Този път в тях нямаше насмешка.

— Какво? Да спрем ли каза? Какво да спрем?

— Мисля, че тези хора не искат да тръгнат с вас. — Саймън се обърна към мъжа, който се съпротивляваше едва-едва, сграбчен от единия Огнен танцьор. — Така ли е?

Мъжът зашари с очи между Саймън и този, който го беше сграбчил. Накрая поклати боязливо глава. На Саймън му стана пределно ясно, че онова, от което се плаши мъжът, е наистина ужасно,

щом рискуваше да влоши положението си при отчаяната — и недопустима — надежда, че Саймън би могъл да го избави.

— Ето, видя ли? — Саймън се опитваше с половинчат успех да говори категорично и спокойно. — Не искат да дойдат с вас. Оставете ги.

Сърцето му щеше да се пръсне. Думите му прозвучаха на самия него странно тържествено, дори помпозно, сякаш беше участник в някаква приказка за Талистро или в някоя подобна история за въображаеми подвизи.

Плешивият се огледа, сякаш за да прецени още колко души биха се присъединили към противопоставянето на Саймън. Никой не помръдваше, всички бяха затаили дъх. Огненият танцьор се обърна отново към Саймън и плътните му устни се изкривиха в усмивка.

— Тези двамата нарушиха клетвата си към Господаря. Махай се. Това не е твоя работа.

Обзе го невероятна ярост. Беше виждал всякакви изтезания, които можеше да си представи човек — от залелите цялата страна злодеяния на краля до изтънчените жестокости на Приратес. Стисна здраво дръжката на меча и каза високо:

— Вече е моя работа. Пуснете ги и изчезвайте.

Водачът изсъска нещо през зъби и онзи, който държеше жената, я пусна — тя се стовари на пейката, като събори една чаша върху масата — и се втурна към Саймън, вдигнал сопата си. Някой изкрещя. Саймън за миг се вцепени — беше измъкнал меча от ножницата само до половината.

„Идиот! Малоумник!“

Приклезна и сопата изсвистя над главата му, и събори няколко наметала от стената. Саймън се възползва от това и се хвърли в краката на мъжа. Стовариха се на земята и мечът на Саймън се доизмъкна от ножницата и тупна на постлания със слама под. Саймън си удари рамото — нападателят му беше тежък и як, — а щом успя да се измъкне, Огненият танцьор успя да го цапардоса по крака. Младежът посегна към меча и се зарадва, когато успя да го напипа. Нападателят му вече се беше изправил и пак вдигаше сопата. С крайчеца на окото си Саймън забеляза, че и вторият як Огнен танцьор също връхлита върху него.

„Всичко по реда си“, каза си той — същата глупава мисъл, която Рейчъл му натякваше непрекъснато, когато искаше да го накара първо да си свърши работата и чак после да хукне да се катери по дърветата или да играе. Надигна се, замахна с меча и отклони удара на първия нападател. Беше невъзможно да си припомни всички неща, които беше научил, в суматохата от крясъци, движения и паника, но изпита облекчение, че докато може да размахва меча, ще може да държи Огнения танцьор на безопасно разстояние. Но какво да направи, когато го нападнеш и другият?

Миг по-късно, когато някакво неясно движение на ръба на полезрението му го накара да приклепне, отговорът донякъде му се изясни. Сопата на втория Огнен танцьор изсвистя покрай него и халоса първия. Саймън отстъпи крачка назад и заразмахва меча с все сила. Уцели мъжа зад себе си в ръката и той нададе яростен крясък, изтърва сопата и закуцука към вратата, стиснал китката си. Саймън отново насочи вниманието си към мъжа пред себе си — надяваше се, че вторият, макар и не повален, е изваден от сражението поне за няколко отчайващо необходими му мига. Първият нападател беше усвоил урока да не се приближава прекалено много и използваше дългата си сопа, за да принуди Саймън да премине в отбрана.

Саймън чу някакъв трясък зад гърба си и се сепна. Щом видя това, противникът му нанесе светкавичен удар към главата му, но Саймън успя да вдигне меча навреме, за да го отбие. След това, докато Огненият танцьор отново надигаше сопата си, Саймън замахна с меча и я отблъсна още по-нависоко, така че тя се удари в гредите на тавана и се оплете в провисналата под сламата мрежа. Огненият танцьор погледна изненадано нагоре и в същия момент Саймън пристъпи напред, прониза го в корема и дръпна силно да извади меча — разбираше, че другият нападател или водачът ще връхлетят всеки момент отгоре му.

Нещо го халоса отстрани и го запокити към една от масите. Той зърна за момент опуленото лице на един от пияниците. Извърна се и видя кой го е блъснал — беше плешивият Мейфуору: промъкваше се между масите към вратата. Изобщо не спря да погледне двамата си помощници — прободения от Саймън и другия, който лежеше сгърчен до вратата.

— Ще ми паднеш ти — изкрещя Мейфуору и изскочи в дъждовната нощ навън.

Миг по-късно влезе Мириамел, погледна сгърчения на пода Огнен танцьор, когото Саймън беше ранил в ръката, и каза възбудено и задъхано:

— Счупих каната в главата му! Обаче онзи, който избяга, ще се върне с още свои приятели. Уф! Не можах да намеря нещо, с което да го халосам. Трябва да бягам.

— Конете — промълви задъхано Саймън. — Къде са?

— На няколко крачки оттук — отвърна Мириамел. — Ела.

Саймън се наведе и грабна храната, която беше оставил на пода. Кърпата беше мокра от бирата, която се беше разплискала от пръснатата на парчета кана. Той огледа стаята. Мъжът и жената, които Мейфуору и помощниците му заплашваха, се бяха свили до отсрещната стена и гледаха слисано като всички останали посетители.

— По-добре и вие изчезвайте — викна им той. — Тоя плешивец ще докара още свои хора. Хайде, бягайте!

Всички го гледаха втренчено. Прииска му се да каже нещо мъдро или безстрашно — както обикновено правят героите, — но не се сети за нищо. А и по меча му имаше истинска кръв и стомахът му се беше качил чак в гърлото. Той последва Мириамел навън, като остави зад себе си две тела и пълна стая с опулени очи и зейнали в безмълвие уста.

6. КРЪГЪТ СЕ СТЕСНЯВА

Снежната виелица поотслабна, но вятърът продължаваше да свисти яростно над Наглимунд и в зъберите на високите му стени. Граф Еолаир смуши коня си по-близо до жребеца на Мейгуин — искаше някак си да я защити не само от студа, но и от ужасната гледка на щръкналите каменни кули, в чиито прозорци сега блестеше светлина.

Ийзаши Сивото копие излезе пред редиците на ситите размаха нещо, което приличаше на сребърен жезъл. Чу се силен метален звън, сребърната пръчка в ръката му се разтвори като ветрило и образува блестящ полукръгъл щит.

— А й'ей г'ейзу! — извика той към безмълвно вторачилата се крепост. — Яс'а припурна джо-шой!

Светлините зад прозорците на Наглимунд сякаш се полюшваха като подухвани от вятъра пламъчета на свещи и сенките се въртяха като в призрачен танц. Еолаир изпита огромно желание да обърне коня и да се махне оттук. Това вече не беше място за хора, а смразяващият ужас, който изпитваше, нямаше нищо, общо с възбудата и страха преди всяко сражение между човешки същества. Обърна се към Мейгуин. Тя бе притворила очи и помръдваше безмълвно уста. Изорн изглеждаше не по-малко уплашен. Еолаир се обърна и погледна назад. Бледите лица на хернистирците със зейналите уста и ужасените погледи му заприличаха на черепи.

„Бриниох да ни пази! — помисли си отчаяно графът. — Нямаме работа тук. Ще побягнат моментално, ако объркам нещо“.

Издърпа бавно меча от ножницата си и го показва на хората си, след това го вдигна високо над главата си и го отпусна встрани. Незначителна демонстрация на смелост, но все беше нещо.

В този момент Джирики и майка му Ликимея тръгнаха напред и застанаха от двете страни на Ийзаши. След кратък разговор шепнешком Ликимея подкара коня си няколко крачки напред и неочаквано запя.

В първия момент едва доловим сред яростния вой на вятъра, гласът ѝ постепенно се извиси. Неразбираемата ситска реч се разля нашироко и същевременно някак на тласъци като топло масло от делва. Песента се извисяваше и стихваше, пулсираше равномерно, набираше все по-голяма мощ. Въпреки че не разбираше нищо от думите, Еолаир ясно усещаше как мелодията се разлива като някаква обвиняваща и властна река. Гласът на Ликимея се издигна като зов на предупредителен меден рог, в чиито дълбини се долавяше отекването на хладен метал.

— Какво става? — прошепна Изорн.

Еолаир му махна да мълчи.

Стелещата се пред стените на Наглимунд мъгла започна да се сгъстява, сякаш с приключването на един сън започваше друг. В гласа на Ликимея нещо се промени. Мина известно време, преди Еолаир да осъзнае, че властелинката на ситите продължава да пее същата песен, но към нейния глас се е присъединил и нечий друг. Отначало вторият глас следваше плътно песента-предизвикателство. Беше силен като гласа на Ликимея, но докато нейният звучеше като метал, той отекваше като камък и лед. След известно време вторият глас започна да се извива около основната мелодия, изграждаше някаква странна композиция около отекващите камбанно напеви на Ликимея, сякаш някаква филигранна стъклена украса. Графът на Над Мулах изтръпна и после настръхна.

Вдигна очи. Сърцето му биеше бясно.

В талазите мъгла на върха на стената на замъка се появи бледа сянка, сякаш издигната плавно от невидима ръка. Имаше размерите на мъж, реши Еолаир, но мъглата деформираше очертанията му и силуетът изглеждаше ту по-едър, ту по-дребен и слаб от каквото и да било живо създание. Сянката погледна надолу към тях; беше загърната в черна мантия и бе скрила лицето си под огромната ѝ качулка, но на Еолаир не му беше необходимо да види лицето ѝ, за да разбере, че високите ръбести като камъни звуци идват от нея. Сянката остана дълго сред извиващите се мъгли; гласът ѝ сякаш бродираше около мелодията на Ликимея. Най-накрая, сякаш по предварително споразумение, двамата млъкнаха едновременно.

А после Ликимея извика нещо на ситски. Черното видение отвърна: думите му прозвъннаха като парченца натрошен кристал, но

Еолаир разбра, че изречените и от двамата думи са почти едни и същи, че се различават единствено по ритъма си и по насечената дрезгавост на речта на забуленото създание. Разговорът като че ли беше нескончаем.

Еолаир долови някакво раздвижване зад гърба си и трепна. Конят му се стресна и зарови снега с копита. Снежнокосата Зинджаду, Учената господарка, беше приближила коня си до тях.

— Разговарят за споразумението на Сесуад'ра. — Не откъсваше очи от Ликимея и от този, с когото разговаряше тя. — За стари скърби и траурни песни, които предстои да бъдат изпети.

— За какво са нужни толкова много приказки? — обади се Изорн. Гласът му беше прегракнал. — Това чакане е ужасно.

— Ние правим така. — Зинджаду стисна устни. Слабото ѝ лице сякаш беше издялано от бледозлатист камък. — Въпреки че не бяхме уважени, когато Амерасу беше посечена.

Не каза нищо повече. На Еолаир не му оставаше друго, освен да изчака, обладан от неловък страх, а впоследствие и от нещо като потискаща досада, докато ситите си разменяха предизвикателства и отговори.

Накрая нещото върху стената отклони за момент вниманието си от Ликимея и спря поглед върху графа и петдесетината му хернистирци. С широк жест като на пътуващ артист то отметна назад качулката си и се видя белезникаво лице с рядка, също така безцветна коса, развявана от вятъра като морски водорасли.

— Шу'до-ткзайха! — каза норнът с тон на задоволство. — Смъртни! Те ще бъдат причина за рухването на твоя род, Ликимея Луннооката! — Той, ако съществото беше „той“, говореше западняшки с подчертаната педантичност на пазач на Дивеч, имитиращ предсмъртен писък на заек. — Толкова ли сте слаби, че сте помъкнали на помощ тази тълпа? Това май не е великата армия на Синах!

— Превзел си замък на смъртните — отвърна хладно Ликимея. До нея Джирики продължаваше да седи като вцепенен на коня си, изпитото му лице не изразяваше никаква емоция. Еолаир отново се запита как човек изобщо би могъл да си въобрази, че познава ситите. — А твоите господари са се намесили в споровете между тях. Нямах особени причини да злорадстваш.

Норнът се разсмя — сякаш остри нокти застъргаха по каменна плоча.

— Използваме ги, да. Те са плъховете в стените на нашата къща. Можем да одерем кожата им за ръкавици, но не ги каним да вечерят на масата ни! Това е ваша слабост, каквато проявяваше и Родената на кораб Амерасу.

— Не я споменавай! — извика Джирики. — Устата ти е прекалено скверна, за да изричаш името ѝ, Акхенаби!

Създанието на стената се усмихна и бялата му паст зейна.

— А, малкият Джирики. Чувал съм за теб и за приключенията ти — би трябвало да кажа „глупостите ти“. Би трябвало да дойдеш да живееш на север в нашите студени земи. Поне щеше да позаякнеш. Тази търпимост към смъртните е отвратителна слабост. Това е една от причините за съсипването на твоя род, докато моят ставаше все по-непреклонен и направи онова, което трябваше да се направи. — Норнът вирна глава и викна на Еолаир и тревожно шепнещите си хернистирци: — Ей, смъртни! Вие рискувате повече от живота си, като се сражавате заедно с безсмъртните! Рискувате и душите си!

Еолаир чу уплашените гласове зад гърба си, но пришпори коня си няколко крачки напред, вдигна меча си и извика:

— Заплахите ти са напразни! Нашите души са си наши!

— Граф Еолаир! — извика Мейгуин. — Не! Това е Скадах, Небесната дупка! Не се приближавай!

Акхенаби се приведе напред и се взря в графа с черните си като студени въглени очи.

— Ти ли си водачът на смъртните? Е, дребно човече, ако не се боиш за себе си или за войската си, какво ще кажеш за смъртните, затворени зад тези стени?

— Какво искаш да кажеш? — извика Еолаир.

Създанието се обърна, вдигна ръце и след миг до него изникнаха още два силуета. Макар че и те бяха загърнати в тежки наметала, тромавите им движения, които се различаваха от грациозните като на паяк движения на норна, подсказваха, че са нещо друго.

— Ето двама от събратята ви! — извиси глас Акхенаби. — Те са наши гости. Искате ли да видите как умират заради вашите безсмъртни съюзници?

Двата силуета стояха безмълвни, неподвижни и безпомощни. Лицата под шибаните от вятъра качулки явно бяха човешки, а не на Родени в Градината.

Еолаир бе обладан от безпомощна ярост.

— Пусни ги!

Норнът отново се захили самодоволно.

— О, не, дребно простосмъртно човече. Нашите гости се забавляват изключително много. Искаш ли да ти покажат? Може би да потанцуват?

И той вдигна ръка и махна. Двете фигури започнаха бавно да се въртят, вдигнаха ръце в отвратителна пародия на дворцов танц и се заклатушкаха пред ухиления норн. За момент сплетоха ръце, олюляха се на ръба на високата стена, после се пуснаха и пак затанцуваха сами.

Макар и задавен от сълзи на ярост, които замъглиха погледа му, Еолаир все пак видя как Джирики пришпорва коня си и вдига лъка си. С почти недоловимо светкавично движение ситът измъкна стрела от колчана си и изпъна лъка. Горестен на стената норнът Акхенаби се ухили още по-широко, после сякаш потрепна и миг по-късно изчезна. На ръба останаха само двата тътреци се силуета — в отвратителна вцепенена поза.

Джирики пусна тетивата. Стрелата улучи един от танцьорите в крака и двете вплетени една в друга фигури загубиха равновесие, олюляха се несигурно за момент, след което се прекатуриха от стената, рухнаха от двайсетина лакътя и се стовариха с оглушителен плясък върху покритата със сняг скала. Хернистирците се развикаха ужасено.

— В името на кръвта на Рин! — извика Еолаир. — Какво направи?!

Джирики препусна напред; оглеждаше внимателно вече опустялата стена. Когато стигна до вкопчилите се едно в друго тела, слезе от коня си, коленичи до тях и махна на Еолаир да се приближи.

— Защо го направи, Джирики? — попита графът. Имаше усещането, че нечии пръсти са го стиснали за гърлото. — Нали норнът се скри? — Той сведе поглед към сгърчените фигури. Ръцете и пръстите им се подаваха изпод робите, сякаш те все още се опитваха да се заловят за нещо спасително, което никога нямаше да достигнат. — Искаше да им спестиш мъченията ли? Ами ако успеем да отблъснем норните? Няма ли никакъв шанс да ги спасим?

Джирики не отговори нищо, а протегна ръка и обърна поблиското тяло — трябваше да го дръпне силно, за да го освободи от ръцете на другия труп. После отметна качулката му.

— Бриниох! — задави се Еолаир. — Бриниох на небесата, опази ни!

Лицето беше безоко — само две черни дупки. Кожата приличаше на восък и на места се беше нацепила от удара при падането, но беше очевидно, че трупът не е пресен.

— Който и да е бил, мъртвец е още от момента на падането на Наглимунд — тихо каза Джирики. — Не вярвам зад стените да е останал някой жив.

Граф Еолаир усети, че му прилошава, и се извърна настрани.

— Но те... се движеха!

— Един от Червеноръките е господар тук — отвърна Джирики. — Това вече е ясно, защото никой друг не притежава уменията да прави подобни неща. Тяхната власт е част от властта на господаря им.

— Но защо? — възкликна Еолаир, погледна труповете, след това отмести поглед към скупчилите се в снега около тях хора и сити. — Защо го правят?

Джирики тръсна глава и бялата му коса, същата като на съществото, което им се бе подиграло от върха на стената, се развя.

— Не знам. Но е сигурно, че Наглимунд няма да падне без огромни ужаси.

Еолаир погледна Мейгуин и Изорн, които седяха неподвижно на конете си, изтръпнали от ужас.

— И не можем да спрем, нали?

— Да. Боя се, че започват последните дни — отвърна Джирики. — За добро или за зло.

Херцог Исgrimнур знаеше, че трябва да следи за всичко, случващо се около него, да наблюдава хората от рода Метеса, подредбата и персонала в баронската зала. Метеса се намираше най-източно от отдалечените държавици и можеше да се окаже мястото, където Джосуа щеше да удържи победа или да се провали. Успехът тук можеше да се окаже в зависимост и от най-малката подробност, тъй че Исgrimнур трябваше да обръща внимание на куп неща — но му беше

безкрайно трудно да изпълнява задълженията си, докато момченцето го следваше по петите като сянка.

— Ей — викна херцогът, след като за стотен път едва не го стъпка, — не ми се ври в краката! Нямах ли си друга работа? Къде е майка ти?

Момченцето — със светла коса и слабо личице — го погледна. Явно изобщо не го беше страх от огромния брадат чичко.

— Мама ми каза да стоя далеч от принца и вас, другите рицари. Не съм съгласен.

„Изразява се невероятно добре за възрастта си — помисли херцогът. — А и много добре говори на Западния език“. Струваше му се необичайно как уоринстенският език на Престър Джон се беше разпространил толкова нашироко само за две-три поколения. Но ако нещата се сгромолясаха, както се очертаваше, нямаше ли и общият език, както всичко останало, да изчезне? „Империиите са като вълноломи — помисли си унило той, — дори онези, които са олицетворение на най-прекрасните надежди. Вълните на хаоса се стоварват ли, стоварват отгоре им и когато вече никой не пренарежда камъните...“

Тръсна глава и изръмжа на малчугана малко по-строго, отколкото искаше:

— Е, щом майка ти ти е казала да стоиш далеч от рицарите, какво правиш тук? Тази работа тук тази вечер е мъжка.

Момченцето се изпъчи — главата му стигаше до корема на херцога.

— Един ден ще стана мъж. Омръзна ми да живея с жени. Мама се страхува, че ще избягам да се бия на война, обаче аз тъкмо това ще направя.

Имаше нещо толкова комично в категоричната му решителност, че Исgrimнур неволно се усмихна.

— Как се казваш, момчето ми?

— Пасевалис, сър чуждестранен рицарю. Баща ми е Бриндалис, брат на барон Серидан.

— Рицар не е единственото, което можеш да бъдеш на този свят. А войната не е шега работа. Тя е нещо ужасно, малки Пасевалис.

— Знам — отвърна моментално момченцето. — Но понякога няма друга възможност, така казва баща ми, и трябва мъже, които са

готови да се бият.

Херцогът си помисли за принцеса Мириамел в гнездото на гхантите и за любимата си съпруга, застанала с топор пред Елвритшала, готова да я защити с цената на живота си, преди Изорн най-после да успее да я убеди да се откаже и да се оттегли с останалата част от семейството.

— Жените също воюват.

— Обаче няма рицарки. А аз ще стана рицар.

— Е, понеже не съм баща ти, не мога да те пратя да си легнеш. И очевидно няма да мога да се отърва от теб. Така че можеш да дойдеш с мен и да ми покажеш крепостта.

Доволен, Пасевалис подскочи няколко пъти като кутре. След това пак така внезапно се закова на място и изгледа Исgrimнур недоверчиво.

— Ти враг ли си? — попита остро детето. — Защото, ако си, сър чуждестранен рицарю, не мога да ти показвам неща, от които да пострада чичо ми.

Исgrimнур се усмихна малко огорчено.

— В днешно време, младежо, е трудно да кажеш кой на кого е враг. Но ти обещавам, че моят господар принц Джосуа не възнамерява да стори зло на никого в Метеса.

Пасевалис се замисли за момент и после каза:

— Ще ти се доверя. Мисля, че казваш истината. Но ако не е така, не си никакъв рицар, щом лъжеш едно дете.

Усмивката на Исgrimнур стана по-широка.

„Този малчуган би могъл да преподава уроци по дипломация дори на граф Еолаир“.

— Не ми казвай нищо, което би помогнало на враговете на чичо ти, а аз ще се опитам да не ти задавам никакви въпроси, които биха накърнили достойнството ти.

— Е, така е честно — отвърна сериозно момчето. — Рицарски.

Метеса беше повече от обикновено отдалечено набанско баронство. Разположено почти до Тритингите, то беше обширна и процъфтяваща страна с хълмове и просторни ливади. Дори след необичайните за сезона снегове хълмовете и полята бяха покрити със зеленина. Стефлуд лъкатушеше през пасищата като блестяща сребърна

ивица дори под мрачния сив небосклон. Хълмовете бяха осеяни с овце и крави.

Баронската крепост Чазу Метеса се извисяваше на върха на един от най-високите хълмове още от времената на последните императори — оглеждаше долините, осеяни с малки стопанства и имения, както правеше Исgrimнур в момента.

Той се извърна от прозореца и видя Пасевалис да крачи нетърпеливо напред-назад.

— Ела да видиш броните — настоя момчето.

— Да ти кажа, не ми се гледат брони.

— Но това са стари брони. — Детето беше възмутено от недосетливостта му. — Много стари.

Исgrimнур му позволи да го поведе за ръка. Енергията на малчугана беше неукротима.

„Ако Изорн беше толкова настоятелен — помисли си кисело той, — най-вероятно щях да го отведа във Фростмарч и да го зарежа там, както са правели едно време, когато имало прекалено много гърла за хранене“.

Пасевалис го преведе през цял лабиринт коридори; разминаха се с няколко от обитателите на кулата, които изгледаха Исgrimнур обезпокоено, и накрая стигнаха до една ъглова кула, която, изглежда, беше пристроена към древната крепост сравнително по-късно. След като изкачиха много повече стъпала, отколкото беше здравословно за болния кръст на Исgrimнур, стигнаха до някаква задръстена с вещи стая почти на върха. Таванът не беше почистван скоро — цял балдахин паяжини висеше почти до главата на херцога, а подът и изпотрошените мебели бяха покрити с дебел прах, — но въпреки това Исgrimнур истински се впечатли от видяното.

Няколко редици дървени стойки обграждаха стаята като безмълвни пазачи. За разлика от другите предмети в овалното помещение, те бяха сравнително чисти. На всяка Стойка бяха закачени брони — но наистина стари брони, както беше обяснил сопнато Пасевалис: шлемовете, нагръдниците и странните метални ризници бяха такива, каквито Исgrimнур беше виждал само върху много древни картини и гоблени в Санселан Махистревис.

— Тези брони са от имперските времена! — промълви изумено той. — Или дяволски добри копия.

Пасевалис пак се изпъчи.

— Не са копия! Истински са! Татко ги пази от години. Още дядо ги е купувал в града.

— В Набан, нали? — каза Исgrimнур.

После закрочи покрай стойките, оглеждаше броните, преценяваше с погледа на воин кои са пробити и на кои липсват части. Металът, който бяха използвали старите имперски майстори, беше подебел от използвания сега и броните бяха като изваяни. Той се приведе, за да огледа един шлем с гребен на морски дракон, и за да го види по-добре, издуха тънкия слой прах. После измърмори разсеяно:

— Не са лъскани от доста време.

— Татко беше болен. — В гласа на малкия Пасевалис прозвуча неочаквано раздражение. — Аз ги чистя, но са много високи да ги достигна и много тежки да ги сваля.

Исgrimнур огледа замислено стаята. Празните брони му заприличаха на членове на съвет, които очакват да се вземе решение. Имаше още толкова много неща да свърши. Сигурно беше прекарал доста време с момчето — е, поне достатъчно време. Пристъпи до прозореца и се загледа в сивия западен небосвод.

— До вечеря има още около час — каза накрая херцогът, — а твоят чичо и принц Джосуа няма да разговарят за важните неща, които трябва да обсъдят, преди вечеря. Върви да донесеш поне някаква метличка, за да махнем праха. Двамата ще се справим по-бързо.

Момчето се ококори.

— Наистина ли?

— Наистина. И без това не бързам да слизам по всичките тези стъпала. — Момченцето продължаваше да го зяпа опулено. — Бога ми, дете, тръгвай. И донеси и фенер. Скоро ще се стъмни.

Момченцето хукна надолу по стълбата като заек. Исgrimнур поклати глава.

В банкетната зала на Чазу Метеса имаше по една камина на всяка стена и въпреки хладното време беше топло и светло. Придворните, земевладелци от цялата долина, изглежда, бяха облекли най-достолепните си дрехи: много от жените носеха дълги лъскави рокли и шапки, почти толкова причудливи с изобретателността си, колкото можеха да се видят в самия Санселан Махистревис. Но на

Исgrimнур не убягна усещането за тревога, надвиснало като облак над просторното помещение. Дамите бяха прекалено жизнерадостни и сияещи и се разсмиваха и на най-малката дреболия. Мъжете пък бяха прекалено кротки и малкото, което споделяха, беше повече тихо сумтене.

Едно буре с телигурско вино беше предназначено да постави началото и съдържанието му обикаляше в чаши из залата. Исgrimнур забеляза, че Джосуа, който беше седнал вдясно от техния домакин барон Серидан, доста често надига чашата до устните си — но не беше позволил нито веднъж на застаналия до него паж да я напълни отново. Херцогът одобряваше въздържаността на Джосуа. Принцът не си падаше твърде по пиенето и в най-добрите времена, но тъй като възможността за свалянето на Бенигарис от херцогския трон би могла да зависи от онова, което предстоеше да се случи тази нощ, двойно по-важно беше разумът на Джосуа да е трезв и езикът му — разсъдлив.

Докато оглеждаше помещението, херцогът забеляза една мъничка фигура на входа в другия край на залата и се ухили. Беше малкият Пасевалис — очевидно отново се беше измъкнал от майка си и нейните придворни дами. Беше дошъл, не се съмняваше Исgrimнур, да види истински рицари.

„Е, поне има какво да види“.

Барон Серидан Метесис се надигна от стола си начело на масата и вдигна чашата си. Зад гърба му синият жерав, гербът на метесанския род, бе разперил широко криле върху закаченото на стената знаме.

— Да приветстваме нашите гости — високо каза баронът. Иронична усмивка леко сбръчка опаленото му от слънцето брадато лице. — Аз несъмнено съм вече изменник дори поради простата причина, че те допуснах тук, принц Джосуа, така че няма да ми навреди допълнително, ако вдигна чаша за твое здраве.

Исgrimнур беше установил, че харесва и уважава Серидан. Той не отговаряше на наивната представа за безпомощен набански барон: с дебелия си врат и набраздено от бръчки селско лице приличаше по-скоро на жизнерадостен пройдоха, отколкото на наследствен господар на огромно феодално имение, но очите му бяха проникателни, а маниерите му — подвеждащо присмехулни. Владееше Западния език толкова добре, че красноречието на малкия Пасевалис вече не се струваше изненадващо на херцога.

След тоста Джосуа също се изправи и вдигна чашата си, за да благодари на хората от Чазу Метеса за гостоприемството им. Жестът му беше посрещнат с любезни усмивки и одобрително мърморене, които се сториха на Исgrimнур малко пресилени. Щом принцът седна, шепотът около масата отново се засили, но Серидан даде знак да запазят тишина.

— И така — обърна се той към Джосуа и направи необходимата пауза, за да го чуят всички. — Ние изпълнихме задълженията, които добронамерените ейдонити дължат на близките си, а някои биха казали, че направихме и доста повече от това, като имам предвид, че ти пристигна в нашите земи неканен и с цяла армия зад гърба си. — Устата му се усмихваше, но погледът му беше хладен. — Ще видим ли утре сутринта гърба на тази армия, принц Джосуа?

Исgrimнур насмалко да ахне от изненада. Предварителните му предположения бяха, че баронът ще отпрати незначителните представители на местното благородничество, за да разговаря насаме с принца, но Серидан явно имаше други намерения.

Джосуа също изглеждаше сепнат, но бързо отвърна:

— Ако ме изслушаш и останеш непреклонен, бароне, наистина ще видиш гърбовете ни малко след изгрев. Хората ми не са вдигнали лагер пред стените ти като заплаха срещу вас. Ти не си ми направил нищо лошо и аз също няма да ти направя нищо лошо.

Баронът го изгледа продължително, после се обърна към брат си.

— Какво мислиш, Бриндалис? Не е ли странно, че един еркинландски принц иска да мине през нашите земи? Къде би могъл да отива?

Слабото лице на Бриндалис имаше доста общи черти с това на барона, но ако при Серидан те изглеждаха закачливо заплашителни, зад тези на Бриндалис се спотайваше умора и нерешителност.

— Ако не отива към Набан — отвърна тихо той, — вероятно е намислил да се отправи направо към морето.

Бриндалис се усмихна унило. Трудно беше да си представи човек, че този мъж е баща на бушуващия от енергия Пасевалис.

— Наистина отиваме в Набан — каза Джосуа. — Това не е никаква тайна.

— И каква би могла да е целта ти, която да не заплашва мен и моя сеньор херцог Бенигарис? — попита Серидан. — Защо не би

трябвало да те пленя?

Джосуа огледа смълчаната зала. Най-важните представители на Чазу Метеса седяха около дългата маса и ги наблюдаваха съсредоточено.

— Сигурен ли си, че искаш да говоря напълно открито?

Серидан направи нетърпелив жест.

— Не искам да давам повод да се говори, че не съм разбрал дали да ти позволя да минеш през моите земи, или да те задържа за Бенигарис. Говори, а хората ми ще бъдат свидетели.

— Отлично. — Джосуа се извърна към Слудиг, който, макар да беше пресушил чашата си няколко пъти, следеше разговора много внимателно. — Ще ми подадеш ли свитъка?

Щом жълтобрадият римър бръкна в Джоба на наметалото си, Джосуа каза на Серидан:

— Както вече заявих, бароне, отиваме в Набан. И отиваме там с надеждата да свалим Бенигарис от Санселан Махистревис. От една страна, защото е съюзник на моя брат и падането му ще отслаби позициите на Върховния крал. Обстоятелството, че Елиас и аз сме във война, не е тайна, но причините за това са сравнително неизвестни.

— Ако смяташ, че са съществени — отвърна спокойно Серидан, — кажи ги. Имаме много вино и сме си у дома. Твоята малка армия е тази, която може да потегли или да не потегли на разсъмване.

— Ще ти кажа, защото не бих молил съюзниците ми да воюват, без да знаят за какво — добави Джосуа.

— Аха! Съюзници? Да воюват!?! — Баронът се навъси. — Тръгваш по опасен път, Безръки. Бенигарис е мой сеньор. Истинско безумие е дори само да се замислям да позволя на хората ти да преминат, като знам онова, което знам, но показвам уважение към баща ти, като ти разрешавам да говориш. Но да те слушам да предлагаш да воювам на твоя страна е лудост!

Той махна с ръка и двайсетина въоръжени мъже, застанали в сенките край стените, се размърдаха заплашително.

Джосуа не трепна; не откъсваше очи от Серидан.

— Както вече казах — продължи принцът, — ще ти изложа причините, поради които Елиас следва да бъде свален от Престола от драконова кост. Но не сега. Преди това трябва да ти съобщя други неща. — Той взе свитъка от ръката на Слудиг. — Най-преданият ми

рицар сър Деорнот от Хеуеншайър взе участие в битката, когато херцог Леобардис, бащата на Бенигарис, дойде да ми помогне в Наглимунд.

— Леобардис избра твоята страна — прекъсна го Серидан. — Бенигарис избра страната на брат ти. Решението на стария херцог не може да повлияе на моята лоялност към сина му. — Въпреки думите на барона Исgrimнур долови в погледа му нещо, което го накара да си помисли, че Серидан би предпочел старият херцог да е все още жив и лоялността му да не му създава подобни грижи. — Но какво общо има с Метеса този сър Деорнот?

— Вероятно повече, отколкото би могъл да предположиш.

В тона на Джосуа за първи път прозвуча нотка на раздразнение.

„Спокойно, момче“. Исgrimнур подръпна обезпокоено брадата си. „Не позволявай скръбта ти към Деорнот да те подведе. Не прекалявай. Все пак Серидан те слуша“.

Сякаш доловил неизречената мисъл на стария си приятел, Джосуа направи пауза и пое дъх.

— Прости ми, барон Серидан. Разбирам лоялността ти към рода на Рибарчето. Единственото, което искам да ти съобщя, са неща, които си заслужава да знаеш, а не да те съветвам какви би трябвало да са задълженията ти. Искам да ти прочета думите на Деорнот за случилото се в тази битка. Записани са от отец Странгиард — принцът посочи архиваря, който се опитваше да не бие на очи в края на дългата маса — с клетва пред него и пред Господа.

— Защо ще ми четеш някакъв си пергамент? — запита нетърпеливо Серидан. — Щом този мъж има да ни разкаже нещо, защо не застане тук пред нас?

— Защото сър Деорнот е мъртъв — отвърна Джосуа. — Падна от ръцете на тритингски наемници, които крал Елиас изпрати срещу мен.

При тези думи в залата настъпи оживление. Тритингите бяха едновременно обект на презрение и причина за страх за отдалечените барони на Набан — презрение, тъй като набанците ги смятаха почти за диваци, и страх, тъй като щом тритингите тръгнаха в някой от периодичните си яростни набези, баронства като Метеса понасяха най-голямата част от страданията.

— Чети.

Серидан очевидно беше разгневен. Исgrimнур си помисли, че съобразителният барон вече се досеща за капана, в който го беше

вкарала собствената му предпазливост. Беше се надявал да използва неловката и трудна ситуация, в която се бе оказал принцът, като го накара да признае изменничеството си пред много свидетели. Сега обаче със сигурност предугаждаше, че няма да му е лесно да пренебрегне думите на Джосуа. Ситуацията се беше оказала непредвидима. Но въпреки това господарят на Метеса не отпрати насядалите около масата: беше направил първия ход и трябваше да си понесе последствията. Херцогът на Елвритшала усети, че симпатиите му към този мъж се възвръщат.

— Накарах Деорнот да разкаже тази история на нашия свещеник преди битката за Нови Гадринсет — започна Джосуа. — Онова, което е видял, е достатъчно важно, за да не допусна възможността да умре заедно с него, тъй като имаше нищожна вероятност да оцелеем след тази битка. — Той вдигна свитъка и го разгъна с чукана на дясната си китка. — Ще прочета само частта, която мисля, че трябва да чуете, но с удоволствие ще ти го предоставя целия, бароне, за да можеш да го прочетеш на спокойствие.

Той направи малка пауза, след което продължи. Слушателите около масата се приведоха напред, жадни да научат още неизвестни неща през една нощ, която дълго щеше да бъде обсъждана в Метеса.

— „... Когато достигнахме полесражението, набанците бяха препуснали след граф Гутулф от Утаниат и неговите мъже, които се отдалечаваха с огромна бързина към склоновете на хълма Биволски гръб. Херцог Леобардис и триста рицари ги връхлитаха по такъв начин, че да се промъкнат между утаниатците и армията на Върховния крал, която все още беше далеч, както си мислехме.

Принц Джосуа, като се опасяваше, че Леобардис ще бъде забавен прекалено много и така кралят ще се изправи срещу него върху незащитените открити земи южно от Наглимунд, поведе множество рицари извън замъка, за да спаси Набан от краля и вероятно да залови графа на Утаниат, който беше най-знатният от военачалниците на крал Елиас. Поведо ни сам Джосуа, а Изорн Исgrimнурсон и двайсетина римъри бяха също с нас.

Когато нападناхме по фланга, в първия момент действително нанесохме на врага значителни загуби, тъй като многократно го превъзхождахме по численост. Но Гутулф и кралят бяха подготвили капан, който много скоро щракна. Граф Фенгболд от Фолшайър с

няколкостотин рицари препусна от гората на върха на хълма Биволски гръб.

Зърнах херцог Леобардис и Бенигарис в най-отдалечения край на сражението зад техните воители и видях как Бенигарис извади меча си и замахна към врата на баща си, като го посече направо върху седлото, така че Леобардис се свлече върху конската шия, целият облян в кръв...“

Надвисналата тишина се разкъса от изумени и негодуващи викове. Няколко от васалите на барон Серидан се изправиха и заразмахваха яростно юмруци, сякаш искаха да се нахвърлят върху Джосуа. Принцът само ги погледна — продължаваше да държи пергамента пред себе си, — след което се обърна към Серидан. Баронът продължаваше да седи спокойно, но смуглото му лице беше преbledняло и само върху скулите му се забелязваха две ярки петна.

— Тишина! — извика той и се вторачи в членовете на свитата си, докато те най-после отново не насядаха на пейките, макар и да продължаваха да мърморят гневно. Изведоха няколко от жените — те се олюляваха, сякаш самите те бяха намушкани, причудливите им шапки и воали изведнъж бяха провиснали печално като знамена на победена армия. — Това е стара история — каза най-после баронът.

Гласът му прозвуча напрегнато, но на Исgrimнур му се стори, че долавя нещо повече от гняв.

„Чувства, че примката се затяга“.

Серидан изпразни чашата си и я тресна върху масата, при което доста от насядалите подскочиха уплашено.

— Това е стара история — повтори той. — Често повтаряна, но нито веднъж не е била доказана. Защо сега трябва да повярвам?

— Защото сър Деорнот я е видял с очите си — отвърна простиичко Джосуа.

— Той не е тук. И не знам дали щях да му повярвам, дори да беше тук.

— Деорнот не лъжеше. Той беше достоен рицар.

Серидан се разсмя дрезгаво.

— Разполагам единствено с твоята дума, принце. Хората са готови на какво ли не за кралство и власт. — Той се извърна към брат си. — Бриндалис? Чу ли поне една причина тази вечер, която да ме

накара да не хвърля принца и хората му в килиите под Чазу Метеса, за да се надяват на милостта на Бенигарис?

Братът на барона въздъхна, доближи ръцете си една до друга и докосна върховете на пръстите си.

— Тази история не ми харесва, Серидан. Звучи ми неприятно правдоподобно, тъй като онези, които приготвиха Леобардис за погребението, се учудваха на единствената му и смъртоносна рана. Но думите на един-единствен мъж, та бил той и рицар на принц Джосуа, не са достатъчни, за да бъде обвинен господарят на Набан.

„Родът не страда от липса на благоразумие! — помисли си херцогът на Елвритшала. — Но от тези здравомислещи мъже зависи нашият успех. Или провал“.

— И други са видели ужасното деяние на Бенигарис — каза Джосуа. — Някои от тях са все още живи, макар доста да паднаха при превземането на Наглимунд.

— И хиляда да са, пак не стигат — отсече Серидан. — Защо би трябвало цветът на набанското благородничество да те последва — теб, един еркинландец и враг на Върховния крал — срещу законния наследник на рода на Рибарчето по силата на думите на някакъв мъртвец?

Надигна се одобрително мърморене. Ситуацията ставаше неудържима.

— Ясно — каза Джосуа. — Разбирам, бароне. Сега ще ти покажа нещо, което ще те убеди в сериозността на намеренията ми. А може и да разсее страховете ти да последваш един еркинландец.

Той се обърна и махна с ръка. Един закачулен мъж, който седеше до Странгиард в края на масата, внезапно се изправи. Беше много висок. Някои от въоръжените стражи измъкнаха мечовете си и от съскането на остриетата им в залата като че ли повя хлад.

„Не ни изоставяй“, замоли се Исgrimнур.

— Ти каза едно нещо, което не е истина, бароне — каза кротко Джосуа.

— Наричаш ме лъжец?!

— Не. Но живеем в странно време и дори образован и умен мъж като теб не може да знае всичко. Дори да не е отцеубиец, Бенигарис не е първият претендент за херцогството на баща си. Бароне, хора от

Метеса, ето го истинския господар на рода на Рибарчето... Камарис Бенидривис.

Високият мъж отметна качулката си и всички видяха снежнобялата му коса и излъчващото му печал и достойнство лице.

— Какво?! — ахна баронът.

— Измама! — изкрещя изумен един от васалите му и скочи. — Камарис е мъртъв!

Една жена изпищя.

Камарис постави ръка върху гърдите си.

— Аз не съм мъртъв. — Той се обърна към Серидан. — Дарете ме с прошката си, бароне, загдето злоупотребах с гостоприемството ви по този начин.

Серидан се втренчи в него като в привидение, след което се обърна към Джосуа.

— Що за безумие е това?! Подиграваш ли ми се, еркинландецо?

Принцът поклати глава.

— Не, Серидан. Това наистина е Камарис. Мислех да ти го представя насаме, но не ми се удаде такава възможност.

— Не. — Серидан тресна с ръка по масата. — Не мога да повярвам. Камарис-са-Винита е мъртъв отпреди много години — удави се в залива Фиранос.

— Изгубих единствено разума си, но не и живота си — каза печално старият рицар. — Живях дълги години, без да си спомням нито името, нито миналото си. — Той прокара ръка по челото си. Гласът му потрепна. — Понякога ми се иска никога да не си ги бях спомнял. Но трябва. Аз съм Камарис от Винита, син на Бенидривис. И дори това да е последното ми дело, ще отмъстя за смъртта на моя брат и ще видя своя престъпен племенник свален от трона на Набан.

Баронът беше потресен, но изглеждаше все още неубеден. Брат му Бриндалис се обади:

— Доведете Енепа.

Серидан вдигна грейнал поглед, сякаш току-що бяха произнесли оправдателна присъда след някакво ужасяващо обвинение срещу него.

— Да. — Той се извърна към един от стражите си. — Доведи Енепа от кухнята. И не казвай нищо под заплахата от смъртно наказание.

Мъжът излезе от залата. Докато гледаше след него, Исgrimнур установи, че малкият Пасевалис е изчезнал от входа.

Всички шепнеха възбудено, но Серидан вече не им обръщаше внимание. Докато очакваше завръщането на стража, той пресуши още една чаша вино. Дори Джосуа, сякаш поставил началото на нещо, чието развитие вече не е в състояние да контролира, най-после си позволи да допие собствената си чаша. Камарис продължаваше да стои прав, сякаш потънал във величествено равнодушие. Присъстващите не откъсваха очи от него.

Стражът се върна с някаква възрастна жена. Беше ниска и възпълна, с късо подстригана коса; простата ѝ тъмна рокля беше оплескана с брашно. Тя застана разтревожена пред Серидан — явно очакваше някакво наказание.

— Успокой се, Енепа — каза баронът. — Не си направила нищо нередно. Виждаш ли онзи старец там? — Той посочи. — Иди да го видиш отблизо и ми кажи дали го познаваш.

Възрастната жена се приближи боязливо до Камарис и се втренчи в него малко уплашена, щом той сведе очи към нея.

— Не, господарю — отвърна най-после тя.

— Така.

Серидан скръсти ръце пред гърдите си и се облегна назад; на лицето му се появи усмивка на превъзходство.

— Един момент — каза Джосуа. — Енепа, ако това ти е името, този мъж не си го виждала отдавна. Ако наистина си го познавала, било е преди много време.

Тя извърна подплашеното си като на заек лице обратно към Камарис. И тъкмо щеше да отговори отрицателно като първия път, но нещо привлече вниманието ѝ и тя се взря в стария рицар. И изведнъж ахна и краката ѝ се подкосиха. Камарис я прихвана и я задържа да не падне.

— Улимор Камарис? — попита на набански тя, и се разплака. — Вевеис?

Последва порой от набански думи. Усмивката на Серидан се стопи, изместена от израз на почти комично изумление.

— Разправя, че са ѝ казали, че съм се удавил — обясни Камарис. — Говори на Западния език, жено? — кротко каза той. — Някои хора тук не могат да те разберат.

Енепа го гледаше абсолютно замаяна и мачкаше дрехата си с възлестите си пръсти.

— Ти... ти си Камарис! Дуос претерате! Да не би... да не би мъртвите да се връщат при нас?

— Не мъртвите, Енепа — отвърна Джосуа. — Камарис е жив, но е бил загубил разсъдъка си в продължение на много години.

— Макар да помня лицето ти, добра жено — промълви старият рицар, — името ми е непознато. Прости ми. Беше преди много време.

Енепа отново се разтресе от ридания, но и от смях.

— Защото тогава не се казвах така. Когато работех в двореца на баща ти, ме наричаха Фюири — цвете.

— Фюири — кимна Камарис. — Разбира се. Помня те. Ти беше прекрасно момиче, готово да се усмихне на всеки от цялото си сърце. — Той повдигна сбръчканата ѝ ръка, наведе се и я целуна. Тя се опули и зина, сякаш сам Господ се беше появил в стаята и ѝ предлагаше да я повози в колесницата си из небесата. — Благодаря ти, Фюири. Ти ми върна малко от миналото. Преди да напусна това място, двамата с теб ще поседим и ще побъбрим пред камината.

Изведоха подсмърчащата готвачка от залата.

Серидан и Бриндалис не помръдваха от вцепенение. Останалите приближени на барона бяха не по-малко изумени и известно време никой не каза нито дума. Джосуа — разбираше какво се беше струпало на главата на барона тази вечер — седеше и изчакваше. Камарис, чиято самоличност беше получила потвърждение, си позволи отново да седне и също потъна в мълчание. Очите му не се откъсваха от подскачащите в камината пламъци, но на Исgrimнур му беше ясно, че рицарят гледа през тях, далеч в миналото.

Внезапно шушукане наруши тишината и няколко души извърнаха глави. Исgrimнур се обърна и видя Пасевалис — момчето идваше към тях, притиснало до телцето си нещо огромно и блестящо. После спря, поколеба се, погледна към Камарис, след което се приближи до чичо си и заяви със звънливия си глас:

— Донесох го за сър Камарис.

Потрепващото му гласче издаваше страха му в контраст със смелото му поведение. Серидан го изгледа втренчено за момент, после каза:

— Но това е един от шлемовете от стаята на баща ти!

Момченцето кимна тържествено.

— Искам да го дам на сър Камарис.

Серидан се извърна безпомощно към брат си. Бриндалис погледна сина си, след това Камарис, който беше потънал в размисъл, и накрая помръдна рамене.

— Той е Камарис-са-Винита. Няма чест, която да не е заслужил, Серидан. — Обърна се към сина си. — Добре направи, че първо попита. — Усмивката му беше почти призрачна. — Но пък старите неща понякога трябва да се свалят, да се почистят от праха и да се използват. Върви, момче. Дай му го.

Исgrimнур проследи като омагьосан малкия Пасевалис, който мина покрай него, стиснал тежкия шлем с форма на морски дракон — вървеше със застинал в страхопочитание израз, сякаш приближаваше към бърлогата на великан-човекоядец. Момчето спря пред възрастния рицар и застина в безмълвие, макар да му личеше, че всеки момент може да се стовари под тежестта на шлема.

Накрая Камарис вдигна очи.

— Да?

— Баща ми и чичо ми разрешиха да ти дам това. — Пасевалис се опита да повдигне шлема по-близо до Камарис, който дори седнал се извисяваше над него. — Много е стар.

Камарис се усмихна.

— Като мен, а? — Той протегна огромните си ръце. — Дай да го разгледам, млади сър. — Той обърна златната вещ към светлината и каза изненадано: — Това е шлем от времето на Империята. Наистина е много стар.

— Принадлежал е на император Анитулз или поне така мисля — обади се Бриндалис от другия край на залата. — Ваш е, ако го искате, господарю Камарис.

Възрастният мъж го огледа още известно време, след което внимателно го сложи на главата си. Очите му потънаха в дълбините на шлема, страничните предпазители щръкнаха от двете страни на брадичката му като остриета.

— Съвсем ми е по мярка — каза той.

Пасевалис не откъсваше очи от възрастния мъж и от морския дракон, който се извиваше около гребена на шлема. Гледаше го със зейнала уста.

— Благодаря ти, момче. — Камарис свали шлема от главата си и го сложи на масата. — Как се каваш?

— П-Пасевалис.

— Ще нося шлема, Пасевалис. За мен е чест. Моите доспехи са ръждясали преди много години.

Момченцето сякаш се намираще в някакъв друг свят; очичките му блещукаха като пламъчета на свещи. Докато го гледаше, Исgrimнур усети някаква тъга. След такъв миг, след такова докосване до рицарството какво би могъл да предложи животът на това преливащо от енергия дете, освен разочарования?

„Благословен да си, Пасевалис — помисли си херцогът. — Надявам се животът ти да е щастлив, но поради известни причини се боя, че няма да е така“.

Принц Джосуа, който бе следил внимателно цялата сцена, най-накрая проговори:

— Има и други неща, които би трябвало да знаеш, барон Серидан. Някои от тях ще те ужасят, други ще те разгневят. Някои са още по-изумителни от това, че Камарис е жив. Искаш ли да изчакаме до сутринта? Или все още възнамеряваш да ни затвориш?

Серидан се намръщи.

— Достатъчно. Не ми се присмивай, Джосуа. Ще ми кажеш онова, което трябва да узная. Не ме е грижа, та ако ще да останем будни до първи петли.

Той плесна с ръце за още вино, след което отпрати всичките си онемели от изумление поданици — остави само съветниците си.

„Ех, бароне — помисли си Исgrimнур, — скоро и ти ще се окажеш в ямата като всички нас. Бих искал да мога да ти пожелаая по-добър късмет“.

И щом Джосуа заговори, херцогът на Елвритшала примъкна стола си по-наблизо.

7. БЯЛО ДЪРВО, ЧЕРЕН ПЛОД

Отначало приличаше на кула или на планина — със сигурност нищо толкова високо, толкова източено, толкова безрадостно и еднообразно бяло не можеше да е живо същество. Но щом се приближи, видя, че онова, което приличаше на огромен облак около централната колона, някаква разсеяна млечна белота, е всъщност невероятна мрежа от клони.

Пред нея се извисяваше дърво, огромно бяло дърво, толкова високо, че не можеше да види върха му. Беше толкова високо, че сякаш пронизваше небосвода. Втренчи се, изумена от страховитото му великолепие. Независимо че нещо в нея съзнаваше, че сънува, Мириамел знаеше също така, че тази внушителна белота е нещо реално.

Щом се приближи — всъщност не притежаваше тяло, дали ходеше? или летеше?, не можеше да прецени. — Мириамел забеляза, че дървото се източва от земята в единичен ствол като колона от грапав, но безупречно излъскан мрамор. Ако този белезникав гигант имаше корени, те бяха дълбоко, много дълбоко, достигаха самата сърцевина на земята. Клоните, които обкръжаваха дървото като наметало от раздърпани паяжини, бяха тънки, където поникваха от ствола, и ставаха все по-тънки. Преплетените им върхове бяха толкова деликатни, че ставаха почти невидими.

Мириамел вече се намирал съвсем близо до огромното дърво. Започна да се издига, придвижваше се без усилия все по-нагоре. Стволът се плъзгаше надолу край нея като ручей мляко.

Понесе се през огромния облак от клони. Над преплетените им белезникави краища небето беше плоско и сивкавосиньо. Нямаше хоризонт — сякаш единственото нещо на света беше дървото.

Мрежата от клони стана по-плътна. Пръснати тук-там сред тях провисваха малки зърна от мрак, съсиреци чернота като обърнати звезди. Мириамел се надигна бавно, като подухван от полъх на вятъра лебедов пух, и посегна — неочаквано се беше сдобила с ръце, макар че останалата част от тялото ѝ някак странно отсъстваше — и докосна

едно от черните неща. Приличаше на круша, но беше гладко като зряла слива. Докосна друго и ѝ се стори почти същото. Следващото, което усети с пръстите си, беше малко по-различно. Тя сви неволно пръсти и нещото се откъсна и падна в шепата ѝ.

Погледна го. Беше с подпухнала ципа като останалите, но ѝ се стори някак различно. Може би беше малко по-топло. Знаеше, че е готово и е узряло.

Докато оглеждаше черния плод — белезникавите клони на бялото дърво се плъзгаха безконечно от двете ѝ страни, — той потрепна и се разцепи. Сгушено в сърцевината му, където би трябвало да се намира костилката, лежеше пеленаче, малко по-голямо от пръст. Миниатюрните му като снежинки клепки бяха притворени в сън. То се размърда и се прозя, но не отвори очи.

„Значи всеки един от тези плодове е душа — помисли си тя. — Или са само... възможности?“ Не можеше да проумее съвсем ясно какво означават тези мисли в съня ѝ, но след миг усети да я залива страх. „Но аз го откъснах! Отскубнах го твърде рано! Трябва да го върна на клонката му!“

Нещо продължаваше да я тегли нагоре, но сега тя изпитваше ужас. Беше направила нещо ужасно. Трябваше да се върне и да открие онзи единствен клон сред мрежата от безброй хиляди. Може би все още не беше късно да върне това, което неволно беше откраднала.

Сграбчи гъсто преплетените клони, за да забави издигането си. Някои от тях, крехки и тънки като ледени висулки, се строшиха в ръцете ѝ. Няколко черни плода се откършиха и се запремятаха в сиво-бялата далечина под нея.

„Не!“

Беше като обезумяла. Не искаше да причини подобна вреда. Протегна ръка, за да хване един от падащите плодове, и изтърва мъничкото пеленаче. Посегна отчаяно към него, но не можа да го достигне.

Изстена от отчаяние и ужас...

Беше тъмно. Някой я беше хванал за раменете.

— Не! — задъхваше се тя. — Изтървах го!

— Нищо не си изтървала — каза нечий глас. — Сънуваш кошмар.

Тя се вгледа, но не можа да различи лицето. Гласът... познаваше този глас.

— Саймън?

— Тук съм. — Той приближи уста до ухото ѝ. — Не се плаши — само си сънувала. Викаше насън.

— Съжалявам. Наистина съжалявам. — Тя потръпна и се опита да се освободи от ръцете му. Във въздуха се усещаше остра влага, а с пръстите си докосваше нещо бодливо. — Къде сме?

— В някакъв обор. На два часа от стените на Фолшайър. Не помниш ли?

— Нещо не ми е добре. — Всъщност се чувстваше ужасно. Продължаваше да трепери, а в същия момент ѝ беше горещо и беше замаяна. — Как се озовахме тук?

— Бихме се с Огнените танцьори.

— Това си го спомням. След това препуснахме с конете.

В тъмното Саймън издаде някакъв звук, който напомняше смях.

— Е, след известно време спряхме. Ти реши да спрем тук.

Тя тръсна глава.

— Това не го помня.

Саймън я пусна с известна неохота, което ѝ стана ясно въпреки замъгленото ѝ съзнание, и стана. Миг по-късно нещо изскрибуца и се появи слаба светлинка. На фона на квадратния прозорец се очерта силуетът на Саймън. Опитваше се да намери нещо, с което да закрепил капака.

— Спря да вали — каза той.

— Студено ми е.

Тя се опита да се зарови по-надълбоко в сламата.

— Беше се отвила. — Саймън пак дойде до нея и я зави чак до брадичката. — Ако искаш, ще ти дам и моето наметало.

— Не, моето ми стига — отвърна Мириамел, но зъбите ѝ продължиха да тракат.

— Искаш ли да хапнеш нещо? Оставих ти половината от вечерята, но няма бира — ти счупи каната в главата на онзи тип.

— Само малко вода.

Изобщо не ѝ се ядеше.

Саймън зашумоли из торбите, а Мириамел седна, обви коленете си с ръце и се загледа през прозореца в среднощното небе. Облачната пелена скриваше звездите. Саймън ѝ донесе меха, тя отпи няколко глътки и отново усети да я залива изтощение.

— Лошо ми е — промълви тя. — Трябва да поспя.

В гласа на Саймън прозвуча явно разочарование.

— Разбира се, Мири.

— Съжалявам. Наистина ми е лошо...

Тя легна и се зави. Мракът около нея сякаш бавно се завъртя. Тя отново зърна неясния силует на Саймън до прозореца, после се спуснаха сенки и я отнесоха със себе си.

На сутринта цялата гореше. Саймън не можеше да стори кой знае какво, освен да слага влажни кърпи на челото ѝ и да ѝ дава вода.

Мрачният ден се влачеше сред върволица от смътни образи: прелитащи зад прозореца сиви облаци, гукането на самотен гълъб, разтревоженото лице на Саймън, което изгряваше над нея периодично като луната. Мириамел имаше усещането, че не я интересува особено какво ѝ се случва. Болестта сякаш беше заличила всички страхове и тревоги. Изпитваше желание да заспи и да не се събужда поне година, но вместо това ту изпадаше в унес, ту идваше на себе си като стиснал спасителна греда корабокрушенец. Сънищата ѝ бяха изпълнени с бели дървета и потънали градове, по чиито улици се развяваха водорасли.

В минутите преди зазоряване на втория ден от престоя им в обора Мириамел се събуди със свежа глава, но и ужасно слаба. Обзе я внезапен страх, че е останала сама, че Саймън я е изоставил.

— Саймън? — попита тя. Отговор не последва. — Саймън!?

— Тъъ?

— Ти ли си?

— Какво? Мириамел? Разбира се, че съм аз. — Усети го, че се размърда и допълзя до нея. — Зле ли ти е?

— Мисля, че съм по-добре. — Тя протегна треперещата си ръка, напипа неговата и я стисна. — Но все още не съм оздравяла. Постои при мен.

— Разбира се. Студено ли ти е?

— Малко.

Саймън все наметалото си и го метна върху нейното. Тя се чувстваше така безсилна, че от жеста му ѝ се доплака. Една хладна сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Благодаря.

Известно време не каза нищо. Дори този кратък разговор я беше изтощил. Нощта — когато се събуди ѝ се беше сторила безкрайна и тягостна — вече не ѝ изглеждаше толкова страшна.

— Спи ми се...

Дори самата тя едва долови думите си.

— Тогава лека нощ.

Мириамел се унесе. Запита се дали Саймън е сънувал такъв странен сън като нейния — за бялото дърво и чудноватите плодове, които растяха по него. Едва ли...

Когато се събуди в сивия здрач на дрезгавото зазоряване, наметалото на Саймън беше все така върху нея. Той спеше заровен във влажната слама.

Мириамел спа по-голямата част от втория ден, но когато не беше унесена в полудрямка, се чувстваше доста по-здрава — почти колкото преди. Към обяд вече успя да похапне малко хляб и парче сирене. Саймън беше огледал околната местност и докато тя се хранеше, ѝ разказа за приключенията си.

— Почти не се срещат хора! Видях двама на пътя пред Фолшайър — те не ме видяха, кълна се — и почти никой друг. Наблизо има една срутена къща — сигурно е на хората, чийто е и този обор. Покривът е пробит, но вътре е сухо. Ако се налага да останем по-дълго, там ще е по-добре от тук.

— Ще видим — отвърна Мириамел. — Утре може да съм в състояние да яздя.

— Може би. Но първо трябва да се пораздвижиш. Сега се надигаш за първи път от нощта, когато напуснахме Фолшайър. — Той неочаквано се засмя. — А мен едва не ме убиха!

— Какво?! — Мириамел насмалко да се задави. — Какво искаш да кажеш? Огнените танцьори ли?

— Не — отвърна Саймън и я изгледа тържествено, но след миг пак се ухили. — Но въпреки това бях на косъм. Тъкмо се изкачвах по склона над къщата. Бях набрал... а бе цветя.

Мириамел го изгледа насмешливо.

— Цветя ли? И за какво ти бяха тези цветя?

Саймън продължи, сякаш изобщо не беше чул въпроса ѝ:

— И чух някакъв шум и гледам — точно зад мен един бик.

— Саймън!

— И не изглеждаше особено благоразположен. Много кльоцав, с червени очи, а по хълбока му имаше кървави следи. — Саймън прокара пръсти по ребрата си, за да ѝ покаже. — Един миг се гледахме, после той приведе глава и започна да пухти. И аз бавно започнах да отстъпвам. А той тръгна след мен, после ме подгони.

— Боже мой, Саймън! И ти какво направи?

— Ами да тичам пред бик надолу по склона ми се стори доста глупаво, затова хвърлих цветята и се изкатерих на първото срещнато дърво. Той ме настигна — успях да свия крака в последния момент, — наведе глава и... бух! — Саймън тресна с юмрук отворената си длан, — се фрасна в дървото. То се разтресе и насмалко да падна от клона, на който висях. Изкатерих се по-нагоре и се хванах здраво, което беше добре дошло, защото този смахнат бик продължи да блъска дървото, докато целият не се обля в кръв.

— Но това е ужасно! Сигурно е било лудо, горкото животно.

— Горкото животно! Това ми харесва! — възкликна изненадано Саймън. — То се опита да убие рицаря ти, а ти го съжаляваш! Горкото животно, ха!

Мириамел се усмихна.

— Радвам се, че не те е убил. И какво стана после?

— Ами накрая се умори и си тръгна — отвърна безгрижно Саймън. — Но се обръщаше да ме дебне.

— Е, значи си се отървал. — Мириамел не успя да потисне прозявката си и Саймън се намръщи. — Но съм доволна, че не си съсякъл това чудовище — добави тя, — въпреки че си рицар. То не е виновно за лудостта си.

— Да съсека чудовището ли? Как — с голи ръце? — Саймън се разсмя, но изглеждаше доволен. — Все пак може би щеше да е най-добре да го убия. Явно нищо не може да го спаси. Сигурно затова са го изоставили.

— А може да е полудяло, защото са го изоставили — възрази Мириамел и го погледна. — Ох, уморих се. Благодаря ти за хляба.

— Има и още нещо. — Той бръкна в наметалото си и извади една ябълка. — Само тази намерих.

Мириамел я огледа недоверчиво, после нерешително отхапа малка хапка. Не беше сладка, но беше приятно тръпчива. Тя изяде половината и подаде другата половина на Саймън.

— Много е вкусна. Наистина. Но не мога повече.

Саймън с удоволствие огриза останалото. Мириамел се настани в дупката, която си беше изровила в сламата, и се протегна.

— Ще поспя още малко, Саймън.

Той кимна. Гледаше я с такава загриженост и всеотдайност, че на Мириамел ѝ се прииска да се завие презглава. Нямаше сили да понесе подобно внимание. Не и в този момент.

Събуди се в късния следобед. Дочу някакъв странен шум — удар и свистене... удар и свистене. Стресната и все още изтощена, Мириамел продължи да лежи, без да помръдва, чудеше се дали някой не ги напада или пък е бикът на Саймън, а може би и нещо съвсем друго и още по-лошо. Накрая събра смелост и залази безшумно по сламата. Стигна до ръба и надникна надолу.

В обора Саймън се упражняваше с меча. Въпреки студа беше свалил ризата си и бледата му кожа лъщеше от пот. Той отмери разстоянието пред себе си, след което вдигна меча с две ръце отвесно и постепенно свали върха му надолу. Осеяните му с лунички рамене се напрегнаха. Туп — направи крачка наред той. Туп, туп — отмести се на една страна, придвижваше се около почти неподвижния меч, сякаш беше блокирал с него оръжието на противник. Изражението му беше детински сериозно, розовото връхче на езика му, който беше стиснал със зъби в абсолютна концентрация, се подаваше от устата му, Мириамел потисна кикота си, но не можеше да откъсне поглед от изопнатите му мускули, от помръдващите му лопатки и потрепващите гръбначни прешлени под млечнобялата му кожа. Той се закова на място, стиснал отново меча неподвижно пред себе си. Капчица пот се търкулна от носа му и изчезна в червеникавата му брада. Тя усети внезапно силно желание той отново да я прегърне, но само при мисълта за това стомахът ѝ се сви от болка. Толкова много неща не знаеше за нея.

Колкото можеше по-безшумно се върна до постелята си в сламата. Опита се отново да заспи, но не можа. Дълго лежа по гръб,

вторачена в сенките между гредите и заслушана в тропотенето на Саймън по пода, в свистенето на острието във въздуха и в приглушеното му, учестено дишане.

Малко преди слънцето да залезе, Саймън отново отиде да огледа къщата. Върна се и докладва, че наистина била празна, но забелязал нещо като пресни следи от ботуши в калта. Други признаци за нечие присъствие обаче нямало и Саймън реши, че следите по всяка вероятност са на някой безобиден скитник, побратим на стария пияница Хийнуиг, така че двамата събраха багажа си и тръгнаха надолу. Отначало на Мириамел ѝ се зави свят и трябваше да се опре на Саймън, за да не падне. След дващестина крачки се почувства достатъчно силна да върви без чужда подкрепа, но продължи да стиска здраво ръката му. Той пристъпваше съвсем бавно и ѝ показваше къде пътеката е хлъзгава от калта.

Къщата наистина изглеждаше запусната и в сламения покрив, както беше казал Саймън, имаше дупки, но оборът беше доста по-ветровит, а тук поне имаше огнище. Докато Саймън донесе от нацепените дърва, подредени до стената отвън, и разпали огъня, Мириамел заоглежда новия им дом за през нощта.

Каквито и хора да бяха живели тук, бяха оставили незначителни следи от присъствието си, поради което тя предположи, че обстоятелствата, принудили собствениците да напуснат, не са възникнали неочаквано. Единствената останала мебел беше столче със строшен крак, килнато на една страна до камината. Една строшена чаша лежеше на плочите до него — парчетата ѝ си стояха недокоснати, сякаш беше паднала току-що. Глиненият под беше покрит с влажна потъмняла тръстика. Единственият признак за живот бяха неизброимите паяжини, провиснали от тавана или потрепващи в ъглите, но и те изглеждаха изпокъсани и овехтели, сякаш времето не беше благосклонно дори към паяците.

— Готово. — Саймън се изправи. — Ще доведе конете.

Той излезе, а Мириамел седна до огнището и затършува за храна в торбите. За първи път от два дни усети глад. Прииска ѝ се собствениците да бяха оставили някое котле — куката висеше празна над пукащия огън, — но тъй като нямаше котле, се налагаше да се справи, с каквото може. Набута три камъка под дървата да се

нагорещят, след това извади няколкото останали моркова и глава лук. Щом камъните се нагорещяха достатъчно, щеше да направи супа.

Огледа преценяващо тавана и разстла постелята си в едно местенце, което ѝ се стори достатъчно отдалечено от най-близката дупка, за да остане на сухо, ако отново завали. След кратко колебание постла на Саймън близо до себе си. Остави между двете постели разстояние, което ѝ се струваше безопасно, макар да ѝ се искаше да е по-голямо — но пък трябваше да се съобразява с порутения покрив. Накрая извади ножа от торбата си и почна да бели морковите.

— Задуха по-силно — обяви Саймън, щом влезе. Косата му беше разчорлена и бузите му бяха зачервени; усмихваше се широко. — Приятно ще е да си край огъня в такава нощ.

— Доволна съм, че се преместихме тук — съгласи се тя. — И съм много по-добре. Предполагам, че утре можем да тръгнем.

— Щом си готова.

Докато минаваше покрай нея към огнището, той постави за миг ръката си върху рамото ѝ, а след това я погали нежно по косата. Без да каже нищо, Мириамел продължи да кълца морковите.

Вечерята не беше нещо, което някой от двамата щеше да запомни с особено умиление, но Мириамел се почувства по-добре от топлата храна в стомаха си. След като изплакна купичките и ги изтърка с листа, тя ги прибра и се настани в постелята си. Саймън хвърли още дърва в огъня и също легна. Останаха дълго безмълвни, загледани в пламъците.

— В спалнята си в Меремунд имах камина — промълви Мириамел. — Когато не можех да заспя, обичах да гледам танца на пламъците. Представях си разни картини. Веднъж, когато бях съвсем малка, ми се стори, че виждам усмихнатото лице на Усирис.

— Мммм — изсумтя Саймън. И изведнъж добави: — Имала си своя собствена стая да спиш?

— Нали съм единственото дете и наследничката на принца — отвърна тя малко заядливо. — Не е нещо нечувано.

Саймън изсумтя.

— За мен е нечувано. Спях заедно с цял куп кухненски прислужници. Един от тях, Зебедия Дебелия, хъркаше като трион.

Мириамел се изкикоти и каза:

— После, през последната година, докато живеех в Хейхолт, в стаята ми спеше Лелет. Беше хубаво. Но когато бях в Меремунд, спях сама — с една камериерка зад вратата.

— Това ми се струва... самотно.

— Не знам. Вероятно е така. — Тя въздъхна и се разсмя едновременно с някакъв странен звук, който накара Саймън да вдигне глава. — Веднъж не можех да заспя и отидох в стаята на баща си. Казах му, че под леглото ми има крокодил и че трябва да ми разреши да спя при него. Майка ми вече беше починала и той само ми даде едно от кучетата си, за да се върна обратно. „Това куче е крокодилска хрътка, Мири — така ми каза. — Повярвай ми, така е. То ще те пази“. Не го биваше в лъжите и измислиците. Кучето легна до вратата и скимтя, докато накрая не го пуснах да си излезе.

Отраженията на пламъците подскачаха по сламения таван над главите им.

— Как почина майка ти? — попита Саймън. — Никой не ми е казал.

— Улучи я стрела. — Мириамел все още изпитваше болка, когато се сецаше за това, но вече не така силна. — Чичо Джосуа я водел при баща ми, който се сражавал заедно с дядо с тритингите по време на избухналите бунтове. Войската на Джосуа била изненадана посред бял ден от далеч по-многобройна войска от тритинги. Джосуа изгубил ръката си в битката и успял да защити мама, но я улучила заблудена стрела. Починала, преди слънцето да залезе.

— Съжалявам, Мириамел.

Тя помръдна рамене в мрака.

— Беше много отдавна. Но баща ми страдаше повече от загубата й дори от мен. Толкова я обичаше! О, Саймън, ти знаеш какъв стана баща ми, но някога беше добър човек. Обичаше мама повече от всичко на този свят.

Тя се замисли за посивялото, сгърчено от скръб лице на баща си, за плащаницата на яростта, която се бе спуснала отгоре му и която така и не се вдигна, и се разрида.

— Тъкмо затова трябва да го видя — каза след малко с треперлив глас. — Тъкмо затова.

Саймън зашава върху постелята си.

— Какво? Какво искаш да кажеш? Кого да видиш?

Мириамел пое дълбоко въздух.

— Баща си, разбира се. Затова отиваме в Хейхолт. Трябва да говоря с баща си.

— Какви глупости дрънкаш? — Саймън се надигна. — Отиваме в Хейхолт, за да вземем меч на дядо ти, Блестящ гвоздей.

— Никога не съм казвала такова нещо. Ти го каза.

Гневът ѝ се надигна, въпреки сълзите.

— Не те разбирам, Мириамел. Ние сме във война с баща ти. Да не би пак да искаш да му кажеш, че под леглото ти има крокодил? Какво говориш?

— Не бъди жесток, Саймън. Да не си посмял!

Усети, че сълзите ѝ ще потекат като порой, но вътре в нея мъждукаше и въгленчето на яростта.

— Извинявай — промълви той, — но просто не те разбирам.

Мириамел притисна с все сила дланите си една в друга и се съсредоточи, докато отново не се овладя.

— А и аз нищо не съм ти обяснила, Саймън. И ти извинявай.

— Ами кажи ми тогава.

Мириамел известно време се вслушва в припукването и съскането на огъня.

— Кадрах ми показва истината, но не мисля, че го разбра. Стана, докато пътувахме заедно и той ми разказа за книгата на Нисес. Някога я е притежавал — или пък нейно копие.

— Магическата книга, за която говореше Моргенес?

— Да. Тя наистина е всемогъща. Толкова всемогъща, че след като Приратес научил, че Кадрах я е притежавал... наредил да го хванат. — Тя млъкна за момент и си припомни описанието на Кадрах за кървавочервените прозорци и за железните инструменти, по които все още имало парчета кожа и кичури коса от измъчваните. — Заплашвал го, докато Кадрах не му разказал всичко, което си спомнял. Кадрах ми каза, че Приратес особено се интересувал от възможността да разговаря с мъртви — наричаше го „разговор през воала“.

— От онова, което знам за Приратес, изобщо не се учудвам.

Гласът на Саймън също потрепна. Явно и той имаше лоши спомени от червения свещеник.

— Но тъкмо тези думи ми подсказаха онова, което искам да узная — продължи Мириамел; не можеше да спре, след като най-последно

беше започнала да говори за всичко това. — О, Саймън, толкова дълго се питах защо баща ми се промени така, как успя да го накара Приратес да извърши подобни зловещи неща. — Тя преглътна. Бузите ѝ бяха все още мокри от сълзите, но усещаше в себе си някаква нова сила. — Баща ми обичаше мама. След като тя почина, той се промени напълно. Не се ожени пак, дори не се е замислял за това, независимо от настояванията на дядо ми. Понякога ужасно се караха по този повод. „Трябва ти син за наследник“, повтаряше дядо, а татко ми неизменно отговаряше, че никога няма да се ожени пак, че Бог го е дарил веднъж с жена и си я е взел.

Тя замълча, потопена в спомените си.

— Все пак не разбирам — каза тихо Саймън.

— Не разбираш ли? Приратес сигурно е казал на баща ми, че може да разговаря с мъртвите и че може да направи така, че баща ми да разговаря отново с майка ми и може би дори да я види. Ти не го познаваш, Саймън. Направо се разболя от загубата ѝ. Мисля, че би направил абсолютно всичко, за да си я върне, дори за съвсем малко.

Саймън пое дълбоко дъх.

— Но това е... магьосничество. Това е противно на Бога.

Мириамел се разсмя малко пронизително.

— Сякаш това би могло да го спре! Вече ти казах, че беше готов на всичко, за да си я върне. Приратес сигурно го е излъгал, казал му е, че могат да я открият... през Воала или както там се нарича в онази ужасна книга. Може и да е вярвал, че наистина ще успее. И се е възползвал от това, за да направи баща ми най-напред свой покровител, след това другар... и накрая слуга.

Саймън се замисли над думите ѝ.

— Може би Приратес действително се е опитал — каза накрая той. — Може би тъкмо така двамата са проникнали до... до другата страна. До Краля на бурите.

Споменаването на името му, макар и изречено съвсем тихо, бе съпроводено от порив на вятъра, така внезапен, че Мириамел потрепна.

— Може би.

Дори при самата мисъл за това усети студен полъх. Представи си как баща ѝ очаква с нетърпение да разговаря с любимата си съпруга, а

вместо нея срещу него се изправя това нещо. Спомни си ужасната приказка какво намерил в мрежата си рибарят Буликлин...

— И все пак не разбирам, Мириамел. — Гласът на Саймън беше внимателен, но настоятелен. — Дори всичко това да е вярно, какво добро очакваш от разговора с баща си?

— Не съм сигурна дали мога да очаквам нещо добро. — Това беше самата истина: трудно ѝ беше да си представи някакъв щастлив резултат от срещата им след толкова дълго време и толкова натрупани гняв и скръб. — Но ако има и най-малката възможност да го вразумя, да му припомня, че всичко това започна от обич, и така успее да го накарам да спре... трябва да се възползвам от тази възможност. — Тя вдигна ръка и изтри очи: отново плачеше. — Той само искаше да я види... — След миг се овладя. — Но ти не си длъжен да идваш, Саймън. Това е моя грижа.

Той не отговори. Тя усети неловкостта му.

— Прекалено е опасно — промълви накрая Саймън. — Възможно е изобщо да не видиш баща си. Преди това може да те хване Приратес и никой изобщо да не разбере за теб.

Изрече го с мрачна убеденост.

— Знам, Саймън. Но просто не знам как другояче бих могла да постъпя. Трябва да разговарям с баща си. Трябва да му обясня какво се е случило, а само аз мога да го направя.

— Значи си решила твърдо?

— Да.

Саймън въздъхна.

— В името на разпнатия на Дървото Ейдон, Мириамел, това е лудост. Надявам се да промениш решението си, докато стигнем дотам.

Тя знаеше, че няма да го промени.

— Отдавна го обмислям.

— Ако Джосуа знаеше, щеше да те върже и да те откара на хиляда левги.

— Прав си. Никога не би ми разрешил.

Саймън отново въздъхна в тъмното.

— Трябва да помисля, Мириамел. Не знам как да постъпя.

— Можеш да постъпиш всякак, освен да ме спреш — отвърна спокойно тя. — Не се опитвай да ме спираш, Саймън.

Той отново не отговори. След малко, въпреки страха и възбудата си, Мириамел усети сънят да я привлича в прегръдките си.

Събуди се, уплашена от силен рев. Докато лежеше с разтупкано сърце, нещо над тавана проблесна, по-ярко от факла. Мина секунда, преди да осъзнае, че е зърнала блясъка на светкавица през дупките в покрива. Последва нов гръмотевичен трясък.

Въздухът беше станал още по-влажен и спарен. Блесна нова светкавица и Мириамел зърна за миг как поройният дъжд се излива през пробития покрив. Надигна се и огледа пода. Дъждът шуртеше доста встрани от нея, но обливаше краката на Саймън. Той обаче продължаваше да спи, като похъркваше тихичко.

— Саймън! — Тя го раздруса. — Събуди се!

Той само изсумтя.

— Саймън, премести се. Ще те намокри.

След още няколко разтърсвания той се надигна замаяно, помогна на Мириамел да приближи постелята му до своята и се тръшна с явното намерение моментално да заспи пак.

Лежеше, заслушана в трополенето на дъжда по сламата; усети как Саймън се примъква по-наблизо. Лицето му се оказа почти до нейното в мрака и тя усети топлия му дъх върху бузата си. Изпитваше необичайно спокойствие да лежат един до друг въпреки всички преждия, които бяха преживели и които тепърва им предстояха, заслушана в бурята със сгушения съвсем близо до нея млад мъж.

Саймън се размърда.

— Мириамел? Студено ли ти е?

— Мъничко.

Той се приближи още, след което протегна ръка и я пхна под врата ѝ, притегли я към себе си и тя усети цялото си тяло притиснато до неговото. Почувства се като в капан, но не изпита страх. Устата му докосна бузата ѝ.

— Мириамел... — прошепна нежно той.

— Шшшт. — Остана сгушена в него. — Не казвай нищо.

Останаха така известно време. Дъждът трополеше по сламата. От време на време изтрещяваха гръмотевици — като далечни гигантски тимпани.

Саймън я целуна по бузата. Мириамел усети брадата му да гъделичка брадичката ѝ, но това ѝ се стори толкова необичайно нормално, че не се възпротиви. Той помръдна леко глава и устните му докоснаха нейните. Отекна нов гръм, отдалечен, сякаш от друго място и в друго време.

„Защо трябва да съществува нещо друго? — помисли си тъжно тя. — Защо са нужни всички тези усложнения?“

Саймън я беше обгърнал и с другата си ръка, нежно, но настойчиво, и сега двамата се бяха притиснали плътно един към друг, нейното тяло до неговото. Усещаше жилавите му мускулести ръце и твърдите му гърди върху корема си, върху гърдите си. Да можеше времето да спре!

Целувките на Саймън станаха по-напористи. Той зарови лице в косите ѝ и прошепна:

— Мириамел...

— О... О, Саймън — простена в отговор тя.

Не беше съвсем сигурна точно какво иска, но знаеше, че е щастлива просто да го целува, да го прегръща.

Лицето му се притисна към шията ѝ и тя потрепери. Усещането беше прекрасно, но и плашещо. Той беше момче, но същевременно и мъж. Тя се вцепени, но той отново притисна лицето си в нейното. И отново я зацелува, неумело, но пламенно; притискаше я малко грубовато. Тя вдигна ръка и го успокои, за да могат устните им да се срещнат и докоснат — о, с такава нежност!

Задъхваха се в един и същи ритъм; ръката му обходи лицето ѝ, шията ѝ. Докосваше я навсякъде, където можеше, без да нарушава сгушената между двамата топлина, прокараваше пръсти по възвишението на хълбока ѝ, прокрадваше ги в хлътнатината под ръката ѝ. Тя изтръпна; копнееше да се притисне още по-плътно в него, но същевременно изпитваше странна мекота, сякаш двамата едновременно и бавно потъваха, спускаха се в тъмните океански дълбини. Сърцето ѝ задумка по-силно от трополенето на дъжда по сламения покрив.

Саймън се наведе над нея, затисна я, след това леко се отдръпна. Беше само сянка — но ѝ се стори някак заплашителна. Тя протегна ръка и докосна бузата му, усети нежното боцкане на брадата му.

— Обичам те, Мириамел.

Дъхът ѝ спря. Внезапно тя усети някакъв студен спазъм в стомаха си.

— Не, Саймън — прошепна тя. — Не го казвай.

— Но това е истина! Мисля, че те обичам, откакто те видях за първи път горе на кулата със слънцето в косите ти.

— Не можеш да ме обичаш. — Искаше да го отблъсне, но не ѝ стигаха силите. — Нищо не разбираш.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти... ти не можеш да ме обичаш. Грешно е.

— Грешно? — възкликна гневно той. Тялото му се разтресе до нейното, но сега вече от едва сдържана ярост. — Защото не съм благородник ли? Не съм достоен за една принцеса, така ли? — Той се надигна и коленичи в сламата до нея. — Проклета да е гордостта ти, Мириамел. Аз победих дракон! Дракон — истински дракон! Това не ти ли е достатъчно!? Да не би да предпочиташ някой като Фенгболд — един уб-б-биец, но уб-биец с титла?

Едва се сдържаше да не се разплаче.

Суровите му думи разкъсваха сърцето ѝ.

— Не, Саймън, не е това! Нищо не разбираш!

— Кажи ми тогава! — почти викна той. — Кажи ми какво не разбирам!

— Причината не си ти. Причината съм аз.

Настъпи дълга тишина.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти не си виновен за нищо, Саймън. Знам, че си смел и предан, и всичко останало. Причината е в мен, Саймън. Аз съм тази, която не заслужава да бъде обичана.

— За какво говориш?!

Тя въздъхна дълбоко и тръсна яростно глава.

— Не искам да говоря повече. Остави ме на мира, Саймън. Обичай някоя друга. Много са тези, които ще са щастливи да те имат.

И се извърна с гръб към него. Сега, когато имаше най-голяма нужда от облекчението на сълзите, те не идваха. Изпитваше смесица от всевъзможни объркани чувства.

Той я стисна за рамото.

— В името на окървавеното Дърво, Мириамел, би ли ми обяснила!? Какви ги говориш?

— Аз не съм чиста, Саймън. Не съм девствена.

Най-после. Успя да го каже.

Минаха няколко мига, преди той да успее да проговори.

— Какво?

— Бях с мъж. — Щом беше започнала, беше много по-лесно, отколкото предполагаше. Сякаш говореше друг човек. — Благородникът от Набан, за когото ти споменах, който ни взе с Кадрах на кораба си. Аспитис Превес.

— Изнасили ли те? — Той беше като зашеметен, но в гласа му набъбнаха нотки на ярост. — Този... този...

Смехът на Мириамел беше кратък и горчив.

— Не, Саймън, не ме изнасили. Държеше ме като своя затворничка, но всичко стана след това. Той наистина се оказа чудовище, но аз го допуснах в леглото си, без да се съпротивлявам. — И накрая, за да сложи точка веднъж завинаги, за да я остави Саймън на мира и за да не му причинява повече страдания след тази нощ, тя добави: — Аз също го исках. Стори ми се красив. Аз също го исках.

Саймън изпъшка и се изправи. Дишаше тежко като току-що спасен удавник. Заприлича ѝ на хванато в капан животно. Той изстена и се втурна навън, в стихващата буря.

След малко Мириамел стана и затвори вратата. Беше сигурна, че ще се върне. След което щеше да я изостави или щяха да продължат заедно — но всичко щеше да е различно. Тъкмо това искаше. Тъкмо това ѝ беше необходимо.

Главата ѝ сякаш беше празна. Само тези няколко мисли отекваха като пропадащи в дълбок кладенец камъни.

Дълго лежа будна. Тъкмо беше започнала да се унася, когато го чу да се връща. Той влезе, издърпа постелката си до отсрещната стена и легна. Никой от двамата не пророни нито дума.

Бурята беше стихнала, но водата продължаваше да се процежда от тавана. Мириамел започна да брой капките.

Към обяд на следващия ден се почувства достатъчно възстановена, за да може да язди. Потеглиха под покрилите небето плътни облаци.

След цялата болка и всичките чувства през отминалата нощ се държаха хладно, обидени един на друг и враждебни като двама

дуелиращи се, които очакват последната схватка. Разменяха само най-необходимите думи, но Мириамел долавяше признаците на гнева на Саймън през целия ден — от припряността, с която оседла конете, до начина, по който яздеше доста пред нея.

От своя страна, Мириамел изпитваше нещо като облекчение. Най-лошото беше минало и нямаше връщане назад. Саймън вече знаеше всичко за нея и това в крайна сметка беше за предпочитане. Мъчително ѝ беше да усеща презрението, което очевидно изпитваше в момента към нея, но беше по-добре, отколкото да го заблуждава. И въпреки това не можеше да не изпитва усещане за загуба. Беше толкова топло, толкова красиво да го целува и да го прегръща, без да се замисля за нищо. Само да не ѝ беше споменавал за любов. Само да не я беше накарал да осъзнае отговорността си. Дълбоко в себе си тя съзнаваше, че всичко, което би било повече от приятелство между двамата, би означавало да живеят в лъжа, но имаше моменти, сладки моменти, в които си бе позволявала да се преструва, че би могло да е по-различно.

До вечерта се бяха отдалечили доста от Фолшайър. Когато се спусна мрак — всъщност само малко по-плътен от сумрачния ден, — намериха един крайпътен параклис на Елисия и решиха да пренощуват в него. След оскъдната вечеря и още по-оскъдния разговор легнаха. Този път Саймън очевидно не се засегна, че Мириамел се настани от другата страна на огъня.

След първия си ден върху седлото след неколкодневното боледуване Мириамел имаше чувството, че ще заспи моментално, но сънят така и не идваше. Тя се въртеше, за да си намери по-удобно местенце, но нищо не помагаше. Лежеше в тъмното, вторачена в нищото и заслушана в лекичкото потропване на дъжда по покрива на параклиса.

Запита се дали Саймън ще я напусне. Вероятността за това неочаквано ѝ се стори страшничка. Много пъти беше твърдяла, че иска да предприеме това пътуване сама, както го беше замислила поначало, но сега си даде сметка, че не иска да пътува сама. Може би беше сбъркала, като му се беше разкрила. Може би трябваше да му предложи някаква спасителна лъжа: ако го бе отвратила прекалено много, той като нищо може да се върне при Джосуа.

А тя никак не искаше той да си тръгне. Притесняваше я не само обстоятелството да препуска сама през тази мрачна пустош. Той щеше да ѝ липсва.

Беше странно дори да си го помисли, след като беше вдигнала почти непроницаема стена между двамата, но не искаше да го загубва. Саймън си беше проправил към сърцето ѝ път, който никой друг не бе извървял. Момчешката му глуповатост винаги я беше очаровала, освен когато не я дразнеше, но сега в него бяха настъпили впечатляващи промени. Неколккратно се беше улавяла да го наблюдава изненадана и възхитена от мъжа, в който се бе превърнал за толкова кратко време.

Той имаше множество качества, които ѝ бяха станали скъпи — доброта, лоялност, откровеност. Съмняваше се някой от придворните на баща ѝ да изпитва такъв непредубеден интерес към живота като Саймън.

Стана ѝ страшно само при мисълта, че би могла да загуби всичко това, ако той си тръгне.

Но тя *наистина* го беше изгубила — или най-малкото върху приятелството им завинаги се беше спуснала сянка. Той беше видял опетнената ѝ същност — всъщност тя се беше постарала да му я демонстрира по възможно най-очевидния и непривлекателен начин. Мириамел не искаше да се самоизмъчва повече със самозаблуди, а да наблюдава онова, което той изпитваше към нея, беше по-болезнено от всичко, което можеше да изтърпи. Той беше влюбен в нея.

А и тя започваше да се влюбва в него.

Тази мисъл се стовари върху нея с неочаквана сила. Истина ли беше? Не изригваше ли любовта като светкавица от небесен огън, която те заслепява и стъписва? Или беше като благоуханен парфюм, който се надига и изпълва въздуха, докато вече не си в състояние да мислиш за нищо друго? Чувствата ѝ към Саймън със сигурност бяха различни. Мислеше си за него, за смешния начин, по който изглеждаше сутрин косата му, за сериозното му изражение, когато се тревожеше за нея.

„Елисия, Божа майко — замоли се тя, — освободи ме от тази болка. Влюбих ли се? Влюбена ли съм?“

Това вече нямаше никакво значение. Беше направила всичко възможно, за да отстрани болката. Да продължава да насърчава Саймън да си мисли за нея като за непорочна девойка би било по-лошо

от всичко — по-лошо дори от това да го загуби окончателно, ако се стигнеше дотам.

Тогава защо болката беше все още така силна?

— Саймън? — прошепна тя. — Буден ли си?

Дори и да беше, не ѝ отговори. Мириамел беше сама с мислите си.

Следващият ден беше още по-мрачен. Вятърът беше остър и пронизващ. Яздеха бързо и без да разговарят — Саймън отново беше доста пред Мириамел и все още безименния ѝ жребец.

В късната сутрин стигнаха разклонението, където Речният път се сливаше с Пътя на Старата гора. На кръстовището явно отдавна висяха две железни клетки с два трупа: нито по развяваните им от вятъра парцаливи дрехи, нито по ухилените им черепи беше възможно да се прецени кои са били тези окаяници. Мириамел и Саймън направиха знака на Дървото и минаха колкото е възможно по-далеч от подрънкващите клетки. Завиха по Пътя на Старата гора и много скоро Речният път се скри зад ниските хълмове на юг.

Започнаха да се спускат. На север вече се виждаха покрайнините на гората Алдхеорте, която се разпростираше върху отдалечаващите се към планините хълмове. След като слязоха в Хасу Вале, вятърът позатихна, но Мириамел не почувства особено облекчение. Дори по пладне долината беше мрачна и стихнала, като се изключеше шумът от процеждащите се от безлистните клони на дъбовете и яворите дъждовни капки. Вечнозелените дървета пък бяха изпълнени със сенки.

— Не ми харесва тази долина, Саймън. — Тя пришпори коня си, а той забави Намиращата дома, за да я изчака. — Винаги е била спокойно и тайнствено място, но сега ми се струва по-различна.

Той помръдна рамене, загледан в потъналите в сенки хълмове, и тя разбра, че не иска да срещне погледа ѝ.

— Повечето места, през които минахме, не ми харесаха. — Гласът му бе хладен. — Но не сме тръгнали за забавление.

Тя се ядоса.

— Нямах това предвид и ти го знаеш много добре, Саймън. Искам да кажа, че тази долина е някак... не знам, опасна.

Най-после той се обърна. Стана ѝ болно от престорената му усмивка.

— Населена с призрци ли искаш да кажеш? Както твърдеше онзи стар пияница?

— Не знам точно какво искам да кажа — отвърна раздражено тя. — Но виждам, че си губя времето да разговарям за това с теб.

— Несъмнено.

Той притисна леко, но решително хълбоците на Намиращата дома и тя препусна в галоп. Мириамел едва се сдържа да не му изкрещи. Какво искаше той в края на краищата? Не беше ли най-добре, че му беше казала истината? Може би нещата щяха да се уталожат след известно време, когато Саймън разбере, че все пак могат да си останат приятели.

Пътят се спускаше все по-надолу и гъсто обраслите хълмове се извисяваха все по-нависоко от всички страни. Нямаше жива душа. Редките неугледни колиби по склоновете изглеждаха също безлюдни, но поне можеха да намерят подслон в тях, което все пак беше успокоително, тъй като Мириамел нямаше никакво желание да прекарва нощта под открито небе. Нещо в Хасу Вале не ѝ харесваше, макар да нямаше никаква основателна причина за това. И все пак потискащото мъртвило, обраслите склонове, а вероятно донякъде и собственото ѝ униние бяха причина да очаква с нетърпение момента, в който ще се измъкнат от долината и ще зърнат синорите на Свертклиф — въпреки че това щеше да означава, че Асу'а и баща ѝ вече са на една крачка.

Не по-малко обезсърчаваща беше и мисълта да прекара още една напрегната, безмълвна нощ със Саймън. Преди последната им неприятна размяна на реплики ѝ беше проговорил само няколко пъти, и то само във връзка с пътуването им. Каза, че бил открил следи около параклиса, в който бяха пренощували — съобщи ѝ го малко след като тръгнаха, с подчертано безразличен и небрежен тон. Мириамел тайно се надяваше следите в калта да са техни, още повече че доста бяха обикаляли наоколо, докато търсеха дърва за огъня. Единственото друго нещо, за което я бе заговорил, беше да я попита дали не е време да спрат да похапнат и да дадат почивка на конете и да смънка по някоя полуизречена благодарност, когато му подаваше храна или меха с вода. Беше сигурна, че предстои тягостна нощ.

Бяха слезли съвсем в ниското, когато Саймън неочаквано спря — дръпна толкова силно юздите на Намиращата дома, че кобилата запристъпва нервно встрани.

— Пред нас има хора — тихо каза той. — Ето там. Точно зад дърветата. — И посочи към завоя на пътя. — Виждаш ли ги?

Мириамел присви очи. В сумрака пътят пред тях се виждаше като едва доловима сивкава ивица. Дори зад дърветата да имаше хора, тя не можеше да ги види.

— Е, все пак приближаваме града.

— Да вървим тогава — каза той. — Може би някой се прибира вкъщи... макар да не сме виждали никого цял ден.

И подкара Намиращата дома напред.

Щом излязоха от завоя, видяха двама души, изгърбени от тежестта на кофите, които носеха. Непознатите чуха тропота на конете, трепнаха и погледнаха сепнато през рамо като заловени на местопрестъплението крадци. Мириамел беше сигурна, че са не по-малко изненадани от Саймън да срещнат други хора по пътя.

Доближиха ги. Доколкото Мириамел беше в състояние да прецени по тъмните им наметала, вероятно бяха местни жители. Саймън вдигна ръка за поздрав и каза:

— Господ да ви даде хубав ден.

Мъжът — бяха мъж и жена — го погледна, вдигна ръка, за да отвърне на поздрава, но внезапно спря и се вторачи в тях.

— В името на Дървото! — Саймън дръпна юздите. — Вие сте онези от странноприемницата във Фолшайър!

„Какво прави? — помисли си ужасена Мириамел. — Това Огнени танцьори ли са? Пришпори коня, Саймън, идиот такъв!“

Той се обърна към нея.

— Мириамел! Те са.

Двамата закачулени неочаквано паднаха на колене.

— Ти ни спаси живота — каза жената.

Мириамел се приближи и ги огледа. Бяха двамата, които Огнените танцьори искаха да отведат от странноприемницата.

— Да — добави мъжът малко колебливо. — Усирис да те благослови, достойни рицарю.

— Станете. — Саймън явно бе доволен, но и притеснен. — Сигурен съм, че и някой друг щеше да ви помогне, ако не го бяхме

направили ние.

Жената се изправи. Дългите ѝ поли бяха кални.

— Никой не се беше разбързал да ни помогне — възрази тя. — Така става на този свят. Добрите винаги си патят.

Мъжът я изгледа и изсумтя:

— Стига, жено. Хората нямат нужда от поученията ти кое не му е наред на света.

Тя не му обърна внимание и продължи:

— Срамота е. Срамота е, че светът стигна дотук.

Мъжът пак се обърна към Саймън и Мириамел. Беше на средна възраст, с червено, сбръчкано от слънце и вятър лице.

— Жена ми си е малко особена. Но вие ни спасихте живота, това си е истина. — Той се опита да се усмихне. Изглеждаше притеснен — това, че бяха спасили живота им, изглежда, беше не по-малко опасно, отколкото ако се бе случило обратното. — Имате ли къде да пренощувате? Жена ми се казва Гулейн, а аз съм Роелстан. Ще ни е приятно да споделим с вас нашия подслон.

— Все още е рано да спираме — отвърна Мириамел; не ѝ се искаше да нощува с непознати.

Саймън я погледна и каза:

— Нали беше болна.

— Мога да продължа да яздя.

— Да, сигурно можеш, но защо да се отказваме от покрив над главите дори само за една нощ? — Той приближи коня си до Мириамел. — Може да е последната ни възможност да се скрием от вятъра и дъжда — добави по-тихо той, — последната преди...

Не се доизказа: не желаше дори шепнешком да загатне за мястото, към което се бяха запътили.

Мириамел беше изтощена. Поколеба се още миг и кимна.

— Добре — каза Саймън и се обърна към мъжа и жената. — Ще се радваме да ни предложите подслон.

Не каза на непознатите кои са и какви са и Мириамел безмълвно одобри постъпката му.

— Но ние не можем да предложим нищо подобаващо на такива хора, мъжо. — Лицето на Гулейн, някога може би миловидно, от постоянния страх и трудния живот беше станало отпуснато и унило. — Как така ще ги подслоним в нашата проста колиба?

— Кротувай, жено — отвърна мъжът. — Все ще се сместим някак.

Тя като че ли понечи да възрази, но се отказа.

— Разбрахме се — добави мъжът. — Да вървим. Не е далече.

Саймън и Мириамел слязоха от конете и тръгнаха пеша до новите си познати.

— В Хасу Вале ли живеете? — попита Саймън.

Роелстан се засмя.

— А, отскоро. По-рано живеехме във Фолшайър.

— И... и Огнени танцьори ли бяхте? — попита Мириамел.

— За голямо наше съжаление.

— Те са могъщо зло. — Гласът на Гулейн беше развълнуван. — Не бива да имате нищо общо с тях, милейди, нито с пък нещо, което са докосвали.

— Защо ви преследваха онези мъже? — Саймън несъзнателно докосна дръжката на меча си.

— Защото ги напуснахме — отвърна Роелстан. — Не издържахме повече. Те са луди, но като кучетата могат да вършат злини и в лудостта си.

— И не е толкова лесно да избягаш от тях — добави Гулейн. — Жестоки са и не ти дават да се махнеш. И са навсякъде. — Тя понижи глас. — Навсякъде!

— В името на Изкупителя, жено — измърмори Роелстан, — какви ги бръщолевииш? Видя как този рицар владее меча. Той няма причини да се бои от тях.

Саймън се поизпъчи и Мириамел се усмихна, но щом погледна тревожното лице на Гулейн, усмивката ѝ помръкна. Възможно ли бе да е права? Дали имаше Огнени танцьори наоколо? Вероятно утре трябваше да се отклонят от пътя и да се придвижват по-незабележимо.

Сякаш прочел мислите ѝ, Роелстан спря и посочи една пътека, която се отбиваше от Пътя на Старата гора и лъкатушеше нагоре по гористия склон.

— Направихме си колибка там горе — каза той. — Не е за препоръчване да сме близо до пътя, където пушекът от огъня може да ти докара посетители, не така добре дошли като вас.

Тръгнаха след Роелстан и Гулейн по тясната пътека. След първите няколко извивки пътят изчезна зад гърба им, скрит от

върховете на дърветата. Изкачването беше продължително и тежко, а и със спускането на здрача беше все по-трудно да следват тъмните наметала на водачите си. Мириамел вече започваше да си мисли, че луната ще изгрее, преди да стигнат до колибата, когато Роелстан отмести дебелия клон на един бор, провиснал над пътеката, и каза:

— Тук е.

Мириамел поведе коня си след Саймън. Излязоха на широка поляна. По средата ѝ имаше къщичка, най-обикновена, но изненадващо уютна. Над покрива се извиваше пушек.

Мириамел се сепна и се обърна към Гулейн, изпълнена с лоши предчувствия.

— Кой друг живее тук?

Жената не отговори.

Миг по-късно на утъпканата земя пред вратата излезе мъж. Беше нисък, с дебел врат — и облечен в бяла роба.

— Е, видяхме се — каза Мейфуору. — Срещата ни в странноприемницата беше малко кратичка.

Мириамел чу ругатнята на Саймън, после чу стържещия звук от изваждането на меча от ножницата му. Той дръпна юздите на коня ѝ, за да го обърне.

— А, не — каза Мейфуору.

И свирна. Още неколцина облечени в бели роби Огнени танцьори излязоха от сенките около поляната. В сумрака приличаха на призраци, родени от тайнствените дървета. Повечето държаха лъкове.

— Роелстан, ти и жена ти се дръпнете. — В гласа на плешивия прозвуча самодоволство. — Вече свършихте онова, за което ви изпратих.

— Проклет да си, Мейфуору! — извика Гулейн. — В Деня на Отсъждането ще ядеш собствените си черва вместо наденици!

Мейфуору се изкикоти.

— Така ли? Махни се, преди да съм заповядал да те набучат със стрели като таралеж.

Роелстан я задърпа встрани. Гулейн се извърна към Мириамел с пълни със сълзи очи.

— Простете ни, милейди. Те ни хванаха. Накараха ни насила!

Сърцето на Мириамел се бе вкаменило.

— Какво искаш от нас, страхливецо? — попита Саймън.

Мейфуору отново се изкикоти с едва доловимо хриптене.

— Въпросът не е какво ние искаме от вас, рицарче. Въпросът е какво иска от вас Кралят на бурите. И тази нощ ще го разберем, когато ви предадем на Него. — Той махна с ръка към останалите фигури в бели роби. — Вържете ги. Имаме много работа до полунощ.

Щом първият Огнен танцьор сграбчи ръката му, Саймън се извърна към Мириамел с изкривено от гняв и отчаяние лице. Тя знаеше, че той иска да се бие, че е по-склонен да ги принуди да го убият, отколкото да се предаде, но че се страхува да го, направи — че се страхува заради нея.

Не можеше да му помогне с нищо. Не усещаше в себе си нищо друго освен вцепеняващ ужас.

8. ЕДНА ИЗПОВЕД

— До нея той пристъпи бавно — пееше Мейгуин, —
младежът в черен
плащ с къдрици златни на главата
и сребърна качулка.

— Красавице, какво желаеш? —
усмихна се младежът. —
С какво сега да те даря,
невеста да ми станеш?

Девицата глава извърна.
— С подарък рядък и богат
не можеш ти да ме дариш
за туй, което притежавам.

Младежът тръсна рус перчем,
засмя се и отвърна: — О, ти, девойко сладка,
ти можеш днес да ме отпратиш,
но скоро ще се върна пак,
защото Смърт зова се —
все някога ще бъдеш моя...

Не помагаше. Над думите на песента тя продължаваше да чува странния вой, предвещаващ безкрайно нещастие.

Песента свърши и Мейгуин се втренчи в пламъците на лагерния огън. Напуканите ѝ от студа устни я боляха от пеенето. Ушите я щипеха и главата я стягаше. Нищо не беше, както трябва, нищо не беше, както бе очаквала.

Отначало ѝ се струваше, че нещата се развиват, както трябва. Беше покорна дъщеря на боговете: не беше никаква изненада след смъртта си да бъде вдигната да живее сред тях — не като равна,

разбира се, но като уважавана поданичка и любима помощничка. И по своя си странен начин боговете се бяха оказали точно толкова удивителни, колкото си бе представляла, с техните нечовешки блестящи очи и пъстроцветни като дъги брони и одежди. Дори земята на боговете беше почти такава, каквато си я беше представляла — като нейния любим Хернистир, но по-красива, по-чиста, по-светла. Небосводът в Божията земя беше по-висок и по-син, снегът по-бял, а тревата толкова зелена, че почти я заболяваха очите. Дори граф Еолаир, който също беше починал и се беше преселил в тази прекрасна вечност, изглеждаше по-открит, по-отзивчив и тя можеше да му каже без страх и свенливост, че винаги го е обичала. Еолаир, освободен като нея от бремето на тленността, я беше изслушал с любезно внимание — сякаш сам той беше божество!

Но след това нещата бяха започнали да се объркват.

Мейгуин си беше мислила, че когато тя и останалите живи хернистирци се бяха изправили срещу враговете си и по този начин бяха докарали боговете на този свят, са постигнали някакво равновесие. Самите богове бяха във война, също като хернистирците, но войната на боговете не беше приключила. Нещо по-лошо, май предстоеше.

Така че боговете препускаха из безкрайните бели поля на Небосвода, за да открият Скадах, дупката към мрачния материален свят. И я бяха открили. Беше студена и черна, оградена с камъни, извадени от най-мрачните недра на вечността, както я бяха учили нейните учители, и пълна с най-ужасните врагове на боговете.

Никога не беше вярвала, че е възможно да съществуват подобни неща, същества от абсолютно зло, сияйни вместилища на пустотата и отчаянието. Но тя беше видяла един от тях върху вековечната стена на Скадах, беше го чула да пророкува с мъртвешки глас едновременно гибелта на боговете и простосмъртните. Цялото това зло се беше спотаило зад стената... и сега боговете се опитваха да я срутят.

Мейгуин предполагаше, че средствата на боговете ще са тайнствени. Онова, което не бе предполагала, беше колко странни могат да са.

Тя отново запя с надеждата да превъзмогне тревожния шум, но след малко се отказа. Самите богове пееха и техните гласове бяха много по-мощни от нейния.

„Защо не престанат? — помисли си отчаяно тя. — Защо не изоставят всичко?“

Но беше безсмислено да се пита. Боговете си имаха свои причини. Както винаги.

Еолаир отдавна се беше отказал да проумее ситите. Знаеше, че не са богове, каквото и да се привиждаше на окаяното трескаво съзнание на Мейгуин, но пък и не бяха много по-разбираеми от Господарите на Небесата.

Допреди малко Мейгуин си пееше, но сега беше млъкнала. Имаше приятен глас, но на фона на песента на Миролюбивите той беше слаб и неугледен. Вината не беше в нея. Ничий глас на простосмъртен не би звучал другояче в сравнение с... това.

Графът на Над Мулах потръпна. Хорът от ситски гласове отново се извиси. Беше невъзможно да превъзмogneш въздействието на музиката им, както беше невъзможно да отклониш поглед от котешките им очи, когато се втренчеха в теб. Ритмичната песен се извиси и сякаш запулсира...

Ситите пееха вече цели три дни, струпани пред тъмните стени на Наглимунд под сипещия се сняг. Норните в замъка на няколко пъти се бяха появявали на стените и бяха изстрелвали залпове стрели. Няколко сити бяха загинали при тези обстрели — но и Зида'я имаха добри стрелци и всеки път норните бяха отблъсквани и ситските гласове отново подемаха мелодията.

— Не знам дали още дълго ще издържа всичко това, Еолаир. — Изорн изникна от стелещата се мъгла, брадата му беше поръсена със скреж. — Отидох на лов, само и само да се махна, но това ме преследваше, колкото и да се отдалечавах.

Той пусна един заек до огъня — снегът почервения от процеждащата се от раната кръв — и се обърна към Мейгуин.

— Добър ден, мадам.

Тя беше спряла да пее, но не вдигна поглед към него. Сякаш не беше в състояние да види нищо освен потрепващия огън.

Еолаир помръдна рамене и каза:

— Е, не е чак толкова непоносимо.

Римърсгардецът сбърчи чело.

— Виж, Еолаир, пеенето им даже е великолепно по някакъв начин. Но това е прекалено за мен, прекалено силно, прекалено странно. Направо ме поболява.

Графът се намръщи.

— Знам. Всичките ни хора са неспокойни. Дори нещо повече — уплашени са.

— Но защо го правят? Те рискуват живота си — вчера бяха убити още двама! Ако това е някакъв магически ритуал, който трябва да извършат, не могат ли да пеят извън обсега на стрелите?

Еолаир поклати безпомощно глава.

— Не знам. Багба да ме ухапе, не знам нищо, Изорн.

Неспирни като шума на океан, гласовете на ситите заливаха целия лагер.

Джирики дойде преди зазоряване. Тлеещите въглени осветиха острите му черти в пурпурни отблясъци.

— Утре — каза той и приклепна, втренчен във въглените. — Преди обяд.

Еолаир разтърка очи, за да се разсъни. Беше спал на пресекулки, но все пак беше поспал.

— Утре? Какво искаш да кажеш?

— Утре ще започне битката. — Джирики го погледна с израз, който върху човешко лице би могъл да означава съжаление. — Ще е ужасно.

— Откъде знаеш, че ще започне точно утре?

— Защото ще е утре. Не можем да предприемем обсада — прекалено сме малко. Тези, които наричате норни, са по-малко от нас, но са зад огромна каменна черупка, а ние не разполагаме с машините, които простосмъртните използват в такива битки, нито с време, за да ги построим. Затова ще действваме по нашия си начин.

— Това има ли нещо общо с пеенето?

Джирики кимна по странния си птичи начин.

— Да. Пригответи хората си. И им кажи така: какво и да си помислят и каквото и да видят, те се сражават с живи същества. Хикеда'я са като вас и като нас — тече им кръв и те умират. — Той изгледа Еолаир с безизразния си златист поглед. — Нали ще им кажеш?

— Ще им кажа. — Еолаир потръпна, приведе се по-близко до огъня и протегна ръце към тлеещите въглени. — Значи утре?

Джирики кимна и се надигна.

Най-добър шанс ще имаме, когато слънцето е високо. Ако имаме късмет, всичко ще свърши преди смрачаване.

Еолаир не можеше да си представи непреклонният Наглимунд да бъде превзет за толкова кратко време.

— А ако не свърши? Тогава какво?

— Нещата ще се... усложнят.

Джирики се обърна и потъна в мъглата.

Еолаир остана още известно време пред въглените, стиснал зъби, за да не тракат. Когато реши, че вече се е успокоил, отиде да събуди Изорн.

Блъскана от яростния вятър, сиво-червената шатра на върха на хълма приличаше на кораб, който пори вълните. Още няколко палатки бяха опънати върху билото, а много други бяха пръснати по склона и струпани в долината. По-нататък се беше проснало езерото Клоду, огромно синьо-зелено огледало, което кротуваше като преял звяр.

Тиамак стоеше отвън въпреки мразовития вятър. Толкова много народ, толкова много суматоха, толкова много живот! Изпитваше някакво тревожно усещане, докато оглеждаше огромното море от хора, стреснат от съзнанието, че се намира толкова близо до воденичните камъни на Историята, но все пак му беше някак си непосилно да се обърне. Собствената му незначителна история беше абсолютно погълната от мащабните истории, които се разиграваха в Остен Ард напоследък. Понякога изглеждаше така, сякаш се е изсипал някакъв чувал с най-невероятните сънища и кошмари и че сякаш е най-добре собствените дребни деяния, страхове и желания на Тиамак да бъдат пренебрегнати. Е, не по-малка беше вероятността да бъдат прегазени.

Той потрепери и най-накрая повдигна покривалото и влезе.

Не беше военен съвет, както се беше опасявал, когато Джеръмайъс му съобщи, че принцът го вика. Съветите го караха да се чувства напълно безполезен. Очакваха го само няколко души — Джосуа, сър Камарис, херцог Исgrimнур, които бяха седнали на столове, Воршева, която лежеше подпряна на възглавници в леглото си,

и ситката Адиту, кръстосала крака на пода до Воршева. Единственият друг в помещението беше младият Джеръмайъс, който явно беше много зает целия следобед. В момента беше застанал пред принца, мъчеше се да изглежда голям и си поемаше задъхано въздух.

— Благодаря, Джеръмайъс — каза Джосуа. — Виждам, че си бързал. Моля те само да се върнеш и да кажеш на Странгиард да дойде, когато може. След това си свободен.

— Да, ваше височество.

Джеръмайъс се поклони и тръгна да излиза.

Тиатак, който все още стоеше на входа, се усмихна на приближаващия младеж.

— Не можах да те попитам досега, Джеръмайъс, как е Лелет? Има ли някаква промяна?

Младежът поклати глава. Опита се да отговори спокойно, но болката му беше очевидна.

— Същото. Изобщо не се събужда. Пие по малко вода, но не яде нищо. — Той избърса очите си. — Никой не може да направи нищо.

— Съжалявам — каза тихо Тиатак.

— Не е ваша вината. — Джеръмайъс запристъпва неловко от крак на крак. — Трябва да отида да занеса на отец Странгиард съобщението на Джосуа.

— Разбира се.

Джеръмайъс мина покрай него и излезе.

— Тиатак — извика принцът. — Ела при нас, ако обичаш.

И му посочи един празен стол.

След като вранът седна, Джосуа огледа всички и каза:

— Много ми е трудно. Предстои да направя нещо ужасно и предварително моля за извинение. Нищо не е в състояние да го оправдае, освен непреодолимостта на налагащите го обстоятелства. — Той се обърна към Камарис. — Приятелю, моля те да ми простиш. Ако можех да постъпя другояче, бих го направил. Адиту чувства, че би трябвало да знаем дали си ходил в ситския дом Джао е-Тинукай'и и ако си ходил, защо.

Камарис погледна Джосуа с уморените си очи.

— Един мъж няма ли право на никакви тайни? — попита мрачно той. — Кълна се, принц Джосуа, че това няма нищо общо с битката срещу Краля на бурите. В рицарската си чест.

— Но някой, който не познава цялата история на нашия народ — а някога Инелуки беше един от нас, — не може да познава всички кръвни и легендарни връзки. — В гласа на Адиту отсъстваше притеснението на Джосуа, тя говореше ясно и категорично. — Всички тук знаят, че си достоен мъж, Камарис, но ти не можеш да прецениш дали онова, което си видял и научил, е полезно.

— Искаш ли да кажеш само на мен, Камарис? — попита Джосуа. — Знаеш, че високо ценя достойнството ти. Разбира се, че не е нужно да споделяш тайните си пред толкова много хора, ако това те безпокои, независимо че са твои приятели и съюзници.

Камарис го погледна за момент. Изразът му като че ли беше поомекнал и той явно се опитваше да преодолее някакъв вътрешен импулс, но след миг на нерешителност тръсна гневно глава.

— Не! Хиляди извинения, принц Джосуа, но за мой срам не мога. Има неща, които дори Каноните на рицарството не могат да ме принудят да направя.

Исgrimнур стискаше огромните си ръце с все сила, изпълнен със съчувствие към Камарис. Тиатак никога не беше виждал римърсгардеца толкова притеснен.

— А аз, Камарис? — попита херцогът. — Познавам те поотдавна от всички тук. Заедно служехме на стария крал. Ако е нещо, свързано с Престър Джон, можеш да го споделиш с мен.

Камарис смръщи лице, сякаш за да превъзмогне нещо, което го ядеше отвътре.

— Не мога, Исgrimнур. Това ще натовари с прекалено голямо бреме приятелството ни. Моля те, не ме питай.

— Защо не го оставите на мира? — обади се раздражено Воршева и отпусна ръце върху издутия си корем, сякаш за да защити детето от тези отблъскващи и достойни за съжаление преживявания.

„Защо съм тук? — запита се Тиатак. — Защото пътувах с него, когато беше останал без разум ли? Или защото съм Носител на свитъка? След смъртта на Гелое и заминаването на Бинабик Лигата в момента е в жалко състояние. А къде е Странгиард?“

Хрумна му неочаквана мисъл.

— Принц Джосуа?

Принцът го погледна.

— Кажи, Тиатак?

— Простете ми. Не ми е тук мястото и не познавам всички обичаи... — той се поколеба, — но вие ейдонитите спазвате традицията на изповедта, нали?

Джосуа кимна.

— Да.

„О, ти, който винаги стъпваш на пясък — помоли се безмълвно Тиамак, — помогни ми да тръгна по правилния път!“

После се обърна към Камарис. Въпреки самообладанието си старият рицар го гледаше като преследвано животно.

— Не можеш ли да разкажеш историята си на свещеник — попита го Тиамак, — може би на отец Странгиард, ако той е подходящ свещенослужител? По този начин, ако правилно разбирам, това споделяне ще си остане между вас и Бог. А освен това Странгиард знае толкова много за Великите мечове и нашите битки, колкото никой друг жив човек. Най-малкото той би могъл да ни каже дали трябва да търсим отговори другаде.

Джосуа се плесна по коляното.

— Ти наистина си Носител на свитъка, Тиамак! Наистина си много умен!

Тиамак пропусна комплимента — остави го за по-късна преценка. Не откъсваше очи от стария рицар.

Камарис гледаше безизразно пред себе си.

— Не знам — отвърна бавно той, после пое дълбоко дъх. — Не съм споделял тази история дори в изповедалнята. Това е част от моя срам — но не голямата.

— Всеки таи някакъв срам, всеки е извършвал нещо лошо. — Исgrimнур очевидно губеше търпение. — Не искаме да те принуждаваме насила, Камарис. Просто искаме да разберем дали отношенията ти със ситите могат да дадат отговор на въпросите ни, по дяволите!

Устните на Камарис се извиха в крива усмивка.

— Винаги си бил възхитително прям, Исgrimнур. — Усмивката отстъпи място на ужасяваща, безизходна безизразност. — Добре. Доведете свещеника.

— Благодаря ти, Камарис. — Джосуа се изправи. — Благодаря ти. Той се моли до леглото на Лелет. Ей сега ще го доведе.

Камарис и Странгиард бяха слезли надолу по склона. Тиатак стоеше пред палатката на Джосуа и ги гледаше: питаше се — въпреки похвалата за съобразителността му — дали е постъпил правилно. Може би нещо от онова, което беше чул да споменава Мириамел, беше вярно: може би не бяха направили никаква услуга на Камарис, възвръщайки разсъдъка му. А упражняването на принуда да измъкнат от него такива явно мъчителни спомени изобщо не беше приятно.

Двамата — високият рицар и свещеникът — останаха дълго върху бруления от вятъра склон, достатъчно дълго, за да се изнижат над главите им струпаните купища облаци и най-накрая да се покаже бледото следобедно слънце. Странгиард най-после се обърна и закрачи нагоре. Камарис остана на мястото си, вторачен над долината към сивата огледална повърхност на езерото Клоду. Приличаше на каменна статуя, която с годините щеше да се превърне в безформен стълб, но и след столетия щеше да си е на същото място.

Тиатак надникна в палатката.

— Отец Странгиард се връща.

Свещеникът се катереше прегърбен по склона — дали поради студа, или понесъл бремето на тайните на Камарис, Тиатак не можеше да прецени. Но изразът му, докато се приближаваше, беше на човек, научил неща, които би предпочел изобщо да не е чувал.

— Всички те чакат, отец Странгиард — каза Тиатак.

Архиварят кимна като замаян. Очите му бяха вперени в земята, сякаш не можеше да пристъпва, ако не си гледа в краката. Тиатак го последва в сравнително топлата палатка.

— Свършихте ли, Странгиард? — попита Джосуа. — Преди да започнеш, кажи ми: как е Камарис? Да изпратим ли някого при него?

Свещеникът вдигна отнесен поглед, сякаш се изненадваше, че чува човешки глас. В очите му се четеше странна уплаха.

— Аз... не знам, принц Джосуа. Не разбирам много... почти нищо не разбирам, поне в момента.

— Ще сляза при него — изломоти Исgrimнур и се надигна от стола.

Отец Странгиард вдигна ръка.

— Той... иска да остане сам. — Погледът му блуждаеше; той прокара пръсти през рядката си коса. — О, милостиви Усирис. Клетни души.

— Клетни души?! — възкликна Джосуа. — Какво искаш да кажеш, отец. Странгиард? Можеш ли да ни обясниш нещо?

Архиварят стисна длани.

— Камарис наистина е бил в Джао я-Тинукай'и. Това е всичко... о, боже... това е всичко, което ми каза, преди да поиска да изрека клетвата за съхраняване на тайната на изповедта. Но причината за посещението му и случилото се там са заключени зад Вратата на Изкупителя. — Очите му продължаваха да кръстосват помещението, сякаш му причиняваше болка да задържи поглед в една-единствена точка. Накрая се спряха на Воршева и по някаква неизвестна причина се задържаха на нея. — Но мога да кажа поне следното: не мисля, че преживяното от него има нещо общо с настоящата ситуация, нито пък би могло да помогне да се научи нещичко за Краля на бурите или за Великите мечове, или за което и да е от нещата, които са ви нужни, за да спечелите тази война. О, милостиви Усирис! — Той отново опипа рядката си червеникава коса. — Простете ми. Понякога ми е трудно да запомня, че съм само пазачът на Изкупителя и че не аз нося товара, а сам Бог. Но точно в този момент ми е много трудно.

Тиамак не откъсваше поглед от него. Носителят на свитъка изглеждаше като посетен от отмъстителни духове.

— Това ли е всичко? — Джосуа изглеждаше разочарован. — Сигурен ли си, че нещата, които знае, не биха могли да ни помогнат?

— Не съм сигурен в нищичко освен в страданието, принц Джосуа — отвърна тихо, но с изненадваща категоричност архиварят. — Но наистина смятам, че е малко вероятно, а съм убеден, че да се изисква нещо повече от този човек, би било неимоверна жестокост, и то не само за него.

— Не само за него ли? — възкликна Исgrimнур. — Това пък какво значи?

— Стига! — викна Странгиард почти гневно: нещо, което Тиамак никога не бе допуснал за възможно. — Вече ви казах онова, което трябваше да узнаете. Сега искам да си вървя.

Джосуа го гледаше слисано. После каза:

— Разбира се, отец Странгиард.

Свещеникът кимна.

— Дано Бог опази всички ни.

Тиамак последва Странгиард навън и попита:

— Мога ли да направя нещо? Може би просто да повървя с теб?
След кратко колебание архиварят кимна.

— Да. Би било добре.

Камарис беше изчезнал. Тиатак се огледа, но не го откри.

Докато вървяха надолу, Странгиард заговори замислено:

— Сега разбирам... защо човек би искал да потъне в забрава. В момента подобна възможност е изкусителна и за самия мен.

Тиатак повдигна вежди, но не каза нищо.

— Вероятно пиянството и сънят са единствените предоставени ни от Бог начини да забравим — продължи Странгиард. — А понякога забравата е единственото лекарство за болката.

Тиатак се замисли и после каза:

— Всъщност Камарис сякаш е спал в продължение на почти двайсет и пет години.

— А ние го събудихме. — Странгиард се усмихна печално. — Или по-скоро би трябвало да кажа, Бог ни позволи да го събудим. Вероятно има някаква причина за всичко това. Може би все пак ще има някакъв резултат, освен скръбта.

Не изглеждаше особено убеден.

Гутулф спря, за да установи посоката, от която идваше течението. Искаше да разбере кой от коридорите води нагоре — тъй като песента на меча го отвеждаше тъкмо нагоре. Ноздрите му трепнаха: той се опитваше да долови и най-малката следа във влажния подземен въздух, която да му подсказже накъде да тръгне. Пръстите му опипваха трескаво каменните стени от двете страни — като безоки раци.

Отново го заля безплътна, непозната реч, думи, които по-скоро долавяше, отколкото чуваше. Тръсна глава, за да освободи съзнанието си от тях. Знаеше, че са призраци, но беше разбрал, че не могат да му направят нищо лошо, че не могат да го докоснат. Но му пречеха да чуе онова, което искаше да чуе. Не бяха реални. Но мечът беше реален и го призоваваше.

За първи път бе усетил притеглянето отново преди няколко дни.

Щом се събуди сред объркването си от сляпата самота, както се беше случвало много пъти, нишката на призивната мелодия го изтегли

от съня му в будната чернота. Не беше просто поредният скръбен сън: усещането беше мощно, сплашващо и все пак успокоително познато — песен без думи и мелодия, която звучеше в главата му и го обгръщаше с пипалата на копнението. Дръпна го с такава сила, че той се надигна тронаво на крака, нетърпелив като млад ерген, дочул зова на любимата. Мечът! Беше отново тук, беше наблизо!

Едва след като се освободи от последната замаяност на съня, си спомни, че мечът не е сам.

Никога не беше сам. Принадлежеше на Елиас, някогашен приятел, а сега непримирим враг. Изпитваше мъчителна нужда да е близо до него и да се радва на мелодията му като на топлината на огън, и знаеше, че приближаването му трябва да е много внимателно. Колкото и окаян да беше животът му в момента, той го предпочиташе пред онова, което би му се случило, ако го залови Елиас — или още по-лошо, ако Елиас го остави в ръцете на онази змия Приратес.

Изобщо не му хрумваше, че ще е по-добре просто да се откаже от меча. Песента му звучеше като ромон на поток за слуха на умираец от жажда пътник. Притегляше го и не съществуваше друга възможност, освен да я следва.

Но все пак беше запазил някаква животинска съобразителност. Докато си проправяше път през вече изучените тунели, знаеше, че не само трябва да открие Елиас и меча, но и да се приближи до тях по такъв начин, че да не допусне да бъде разкрит и заловен, както веднъж вече беше успял да проследи краля от ръба на една скала над леярната. Поради тази причина следваше властните призови на меча, но поддържаше възможно най-голямо разстояние — като сокол, който кръжи високо над господаря си. Усилието да се съпротивлява на тези властни призови обаче го влудяваше. През първия ден, когато тръгна след меча, съвсем забрави да отиде до мястото, където жената редовно му оставяше храна. На втория ден — което за ослепения граф на Утаниат беше времето между две заспивания — призивите на меча, които пулсираха в него като второ сърце, почти изтриха от съзнанието му, че такова място въобще съществува. Ядеше всичко пълзящо, което докопваше с опипващите си ръце, и утоляваше жаждата си от всяка процеждаща се струйка, която чуваше и напипваше. Още през първите седмици из тунелите беше научил какво се случва, ако пие вода от застояли локви.

Сега, след три изпълнени със сънища за меча преспивания, вече бродеше в абсолютно непознати проходи. Никога не беше докосвал камъните, които напипваше сега. А и самите тунели, като се изключеха постоянните призрачни гласове и също така постоянното притегляне на Великия меч, му се струаха абсолютно непознати.

Имаше някаква съвсем смътна представа от колко време преследва меча и в редките мигове на ясно съзнание се питаше какво прави кралят из тези тайни кътчета под замъка толкова време.

После му хрумна безумна, прекрасна мисъл.

„Загубил е меча. Загубил го е някъде тук долу и той сега си седи и чака някой да го намери! Чака мен! Мен!“

Изобщо не усещаше, че лигите му се стичат по сплъстената му от прах брада. Мисълта мечът да е само негов — да го докосва, да го слуша, да го обича и да го боготвори — беше така умопомрачително приятна, че той направи още няколко крачки, легна на пода и затрепери, докато мракът не обгърна остатъка от съзнанието му.

След като се свести, Гутулф се надигна и продължи да броди, след това отново спа. Сега отново беше буден и изправен пред разклонението на два тунела — опитваше се да отгатне кой вероятно ще го отведе нагоре. Усещаше по някакъв начин, че мечът е над него, също като къртицата под земята, която знае накъде да копае, за да излезе на повърхността. В предишни моменти на просветление изпитваше тревога, че е станал толкова чувствителен към песента на меча, че той го тегли нагоре към самата тронна зала, където ще го хванат и ще го посекаат, че ще умре като къртица, която прокопава изхода си в кучешка колиба.

А и макар че се промъкваше неизменно нагоре, беше тръгнал от много дълбоко. Беше убеден, че не се е изкачил чак толкова нагоре, колкото се опасяваше. Беше сигурен освен това, че в обиколния си път се е придвижвал постоянно навън, встрани от сърцевината на замъка. Не, прекрасното, ужасяващо нещо, което го теглеше неудържимо, живото, пеещо острие трябваше да е някъде наоколо, под земята, зазидано сред скалите като самия него. А когато го намереше, вече нямаше да е сам. Само трябваше да реши по кой от тунелите да тръгне...

Гутулф вдигна ръка и затърка несъзнателно слепоочието си. Усети огромна слабост. Кога за последен път беше ял? Ами ако жената престанеше да му оставя храна? Беше толкова приятно да яде истинска храна...

„Но ако намеря меч, ако го притежавам единствено аз — иззлорадства той, — няма да ме е грижа за тези неща“.

Той вирна глава. Някъде съвсем наблизко долови драскащ шум, сякаш нещо беше попаднало в капан сред камъните. Вече беше чувал този шум — всъщност напоследък го чуваше все по-често, — но той нямаше нищо общо с онова, което търсеше.

Драскането спря, но той продължи да стои в мъчителна нерешителност пред разклонението на двата тунела. Дори когато оставяше камъни за пътни знаци, беше много лесно да се загуби, но сега все пак беше сигурен, че единият от тези два коридора отвежда нагоре към източника на песента — монотонната, примамлива, сърцераздирателна мелодия на Великия меч. Не искаше да тръгва в погрешна посока — щеше да му отнеме безкрайно много време, за да се върне. Беше примрял от глад и онемял от изтощение.

Може би стоеше тук вече цял час — или цял ден. Най-накрая едва доловим слаб полъх откъм десния коридор разроши косата му. Миг по-късно от тунела се понесе порой от някакви неща и профуча край него — духовете, които преброждаха мрачните пътища за никъде. Гласовете им отекнаха в черепа му, смътни и някак безнадеждни.

„... Езерото. Трябва да го търсим край Езерото...“

Скръб. Те призоваха окончателната скръб и печал...“

След като цвърчащите неща прелетяха край него, слепият Гутулф се усмихна. Каквото и да бяха, духове на мъртвите или неясни представи на собствената му лудост, те винаги се появяваха от дълбините, от най-бездънните, най-древните кътчета на лабиринта. Носеха се отдолу... а той искаше да се изкачи.

Обърна се и се затътри по левия тунел.

Останките от масивната врата на Наглимунд бяха задръстени с чакъл, но тъй като тя беше по-ниска от стените, а купчините разтрошен камък бяха удобни за изкачване като стъпала, на граф Еолаир му се струваше, че тъкмо това е удобно място за предприемане

на щурм. Силно се изненада, когато ситите се струпаха пред един отвесен и абсолютно здрав участък от стената.

Той остави Мейгуин и неспокойните простосмъртни воители под командването на Изорн и се качи по заснежения склон при Джирики и Ликимея сред развалините на някаква постройка на няколкостотин лакътя от външната стена на Наглимунд. Ликимея не му обърна никакво внимание, но Джирики му кимна.

— Почти настъпи моментът — каза ситът. — Извикахме м'йон раши — разрушителите.

Еолаир се загледа в ситската войска пред стената. Бяха спрели да пеят. Учуди се защо трябва да продължават да се излагат на стрелите на норните, след като пеенето им, изглежда, беше приключило, каквото и да беше неговото предназначение.

— Разрушители? Стенобойни машини ли имаш предвид?

Джирики поклати глава и се усмихна.

— Никога не сме имали такива неща, граф Еолаир. Предполагам, че бихме могли да измислим такава машина, но предпочетохме да се уповаваме на онова, което знаем. — Погледът му посърна. — Или по-скоро, което научихме от Тинукедат'я. — Той вдигна ръка. — Виж, м'йон раши пристигат.

Към стената се приближаваха четирима сити. На Еолаир му се стори, че по нищо не се различават от стотиците останали Миролюбивии, които лагеруваха в сянката на Наглимунд: бяха слаби и със златиста кожа. И също като на другите сити, цветовете на броните и на косите им, които провисваха изпод шлемовете им, бяха съвсем различни — м'йон раши проблясваха на фона на снега като попаднали не на мястото си тропически птици. Единствената разлика, която забеляза графът между тях и останалите от хората на Джирики, беше, че всеки носеше дълъг като върлина сиво-черен жезъл. Бяха от същата странна сивкавочерна материя като меча на Джирики Индрежу и на върха имаха сфера от някакъв синкав кристалоподобен камък.

Джирики извърна очи от хернистиреца и извика някакво разпореждане. Майка му се изправи и добави нещо. Няколко ситски стрелци опънаха лъковете си и замръзнаха на местата си, оглеждайки пустите стени.

Водачът на м'йон раши, жена с тревистозелена коса и броня в малко по-тъмнозелено, вдигна жезъла си и бавно го залюля към

стената, сякаш го натискаше срещу течението на река. Синият скъпоценен камък лумна и всички м'йон раши извикаха кратко и мощно. Еолаир усети как костите му изтръпват, сякаш някаква огромна тежест се бе стоварила над него. Земята под краката му се разтресе.

— Какво правят? — задъхано попита той.

Джирики вдигна ръка в знак за тишина.

Останалите трима сити пристъпиха напред и застанаха до жената в зелено. Щом всички запяха, тримата един подир друг нанесоха удари с жезлите си в очертанията на груб триъгълник около точката, където беше нанесла удар тя. Всеки бавен удар разтърсваше земята.

Графът на Над Мулах гледаше невярващо. На около десетина лакътя над мястото, където бяха застанали м'йон раши, снегът се свлече от камъните на стената. Върховете на четирите жезъла бяха опрели стената и камъните ѝ бяха станали по-светлосиви и сякаш бяха осяяни с мрежа от тънки пукнатини.

Ситите вдигнаха жезлите си към небето и запяха по-силно. Водачката им нанесе нов удар, този път по-отривист. Замръзналата земя затътна. Другите също удариха, без да спират да пеят. Когато удариха за трети път, от върха на високата стена започнаха да се откъртват камъни.

— Каква е тази магия? — изумено възкликна графът.

Джирики обърна към него скулестото си лице и каза съвсем спокойно:

— Трябва да отидеш при хората си. Остава съвсем малко време.

Еолаир заслиза по склона. Разперваше ръце, за да запази равновесие, всеки път, когато разтърсващата се земя заплашваше да го събори.

При четвъртия удар огромна част от стената се откърти и рухна навътре, в горната ѝ част зейна процеп, сякаш някакво грамадно чудовище я беше отхапало. Еолаир — бързаше към Изорн и очакващите хернистирци — викна:

— Пригответе се!

Петото разтърсване беше най-силното. Еолаир политна, падна, търкулна се по склона и устата му се напълни със сняг. Очакваше да го посрещне бурният смях на войните му, но те се бяха опутили към нещо по склона зад гърба му.

Еолаир се обърна. Огромната стена на Наглимунд, дебела колкото два човешки боя, се разпаднаше като залят от вълна пясъчен замък; блъскащите се един в друг камъни стържеха и громоляха. Стената се стовари върху бялата пелена на снега със зловещ глух тътен. Вдигнаха се облаци сняг и постепенно снежната мъгла изпълни въздуха, скривайки всичко.

Когато въздухът отново се проясни, четиримата м'йон раши се бяха оттеглили. Към потъналия в сумрак Наглимунд зееше широк десетина лакътя отвор. Море от тъмни силуети бавно изпълваше празното пространство. Проблясваха очи. Блещукаха върховете на копия.

Еолаир се изправи на крака и изкрещя:

— Хернистирци! След мен! Часът настъпи!

Но войската на графа не помръдна; а през процепа от вътрешността на Наглимунд започна да се излива безбройна орда, сякаш блъвнали от разрушеното си гнездо термити.

Откъм ситските редици отекна мощен звън на метални остриета върху щитове, след това изсъска облак от стрели, които повалиха много от спускащите се по хълма норни. Някои норни също държаха лъкове и се катереха по стените на замъка, за да стрелят оттам, но повечето и от двете страни явно нямаха особено желание да чакат. С нетърпението на влюбени древните родственици препускаха един срещу друг да се срещнат.

Битката пред Наглимунд много скоро се превърна в ужасяваща бъркотия. През мятания се във въздуха сняг Еолаир успя да зърне, че от дупката в стената не са излезли само стройните норни. Имаше и великани, високи колкото двама души и покрити със сиво-бяла козина — носеха сопи, с които трошаха костите на неприятелите като изсъхнали клонки.

Още преди графът да успее да се оттегли към своите мъже, един от норните връхлетя отгоре му. Колкото и да беше невероятно, макар че по-голяма част от бледото му лице беше скрита зад шлем, а тялото му беше покрито с броня, черноокото същество не носеше обувки и дългите му стъпала препускаха по мекия сняг като по твърд камък. Беше пъргаво като рис. Докато го гледаше втрещено, Еолаир за малко не загуби главата си при първия бръснещ удар на норна.

Кой би могъл да проумее подобна лудост? Еолаир изтри от съзнанието си всички мисли освен мисълта да оцелее.

Норнът беше въоръжен само с малък боен щит и с дългия си лек меч беше доста по-бърз от графа на Над Мулах. Еолаир моментално се озова в отбранителна позиция — заотстъпва почти тичешком надолу, затруднен от тежката си броня и масивния си щит, и на няколко пъти за малко не рухна на земята от фатални препъвания. Успя да отбие няколко удара, но възбуденото гримасничене на норна му подсказваше, че е въпрос на броени секунди, преди жилавият му противник да открие незащитена пролука.

Норнът неочаквано се изпъна, лъскавите му черни очи се изцъклиха и миг след това той падна по очи. Една стрела със синьо перо потрепваше в тила му.

— Събери мъжете си на едно място, граф Еолаир! — Джирики размахваше лъка си и крещеше от върха на склона. — И запомни — тези противници имат кръв и умират!

Ситът обърна коня си и препусна към центъра на битката. След малко изчезна в снежната пелена и суматохата от сражаващи се силуети.

Еолаир се спусна надолу към хернистирците. По склона отекваше конско цвилене и виковете на хора и всевъзможни странни създания.

Бъркотията беше абсолютна. Еолаир и Изорн тъкмо бяха успели да съберат воините си за щурм нагоре по хълма, когато на върха на възвишението изскочиха два бели гиганта — носеха дебело дърво. Втурнаха се с хриптящ рев към мъжете на Еолаир, като ги събаряха с него. Чу се пукот на трошени кости, няколко окървавени бойци паднаха на снежната пелена. Един обезумял хернистирец успя да улучи със стрела в окото единия от гигантите и той падна, още няколко обсипаха другия със стрелите си и той се олюля. Но още двама души бяха премазани смъртоносно от вършеещия във всички посоки ствол, преди да успеят да съборят гиганта и да го доубият.

Еолаир погледна нагоре и видя, че повечето норни се сражават със ситите. Въпреки ужасяващия хаос на битката графът се закова на едно място и се загледа. Никога от зората на времената никой не беше зървал подобна гледка — безсмъртните да се бият. Тези, които

успяваше да види през снежните въртопи, се придвижваха с призрачна, змийска пъргавина, нападаха, отскачаха и размахваха тъмните си мечове като върбови пръчки. Множество сблъсъци приключваха, без да бъде нанесен нито един удар, а при някои от единоборствата протяжните танцувални движения приключваха с един-единствен удар — фаталния.

От върха на хълма се понесе пронизителен писклив звук. Еолаир погледна натам и видя цяла редица тръбачи — странните им инструменти стърчаха към сивото небе. Но пискливото свирене идваше от няколко музиканти сред сенките на Наглимунд под тях и щом норните върху стената издуха бузи и духнаха, от тръбите им не се понесоха звуци, а излетя оранжев като слънчев залез облак прах.

Еолаир го проследи с тревожно възхищение. Какво можеше да е? Отрова? Или поредният непонятен ритуал на безсмъртните?

Щом оранжевата пелена се спусна върху хълма, вълните на битката сякаш се замяха и заизвиваха — но никой не рухваше. Ако беше отрова, сигурно беше с някакво по-особено действие, отколкото тези, за които знаеше графът. В следващия момент Еолаир усети изгарящи спазми в гърлото и ноздрите си. Опита се да си поеме въздух и за момент му се стори, че ще се задави и ще умре. Миг след това отново можеше да диша. След което небосводът се спусна отгоре му, сенките започнаха да се издължават и снегът сякаш се подпали.

Облада го ужас — разтвори се като огромно черно вледенено цвете. Мъжете наоколо пицяха. Той също пицеше. А норните, които връхлитаха от срутения скелет на Наглимунд, напомняха демони, които дори свещениците не бяха сънували. Графът и воините му се обърнаха и побягнаха, но ситите зад тях, безмилостни и златооки, бяха не по-малко ужасяващи от бледите си като трупове братовчеди.

„В капан сме! — помисли си Еолаир, обхванат от непреодолима паника. — В капан! В капан! В капан!“

Нещо го сграбчи и той се замяха, опитвайки се да се освободи, дереше с нокти ужасяващото създание, някакво чудовище с огромно жълтеникаво и обрасло с ластари лице и крещяща уста. Вдигна меча си да го промуши, но нещо друго го блъсна отзад и той рухна на една страна върху студената белота заедно с все още вкопчилото се в него чудовищно нещо. Беше повален по лице в замръзналия сняг и макар да се съпротивляваше, не можеше да се освободи.

„Какво става?“, помисли си той. Имаше чудовища наистина — гиганти и норни, — но никое от тях не беше толкова наблизно. „А ситите...“. Спомни си колко отвратителни му се бяха сторили, как изпита някаква увереност, че възнамеряват да го хванат в капан заедно с останалите хернистирци между тях и норните и да избият простосмъртните до крак... „Но ситите не са наши врагове!“

Тежестта върху гърба му беше намаляла. Той се измъкна изпод нея и приседна. Нямаше никакво чудовище. До него в снега клечеше Изорн, провесил глава като болно теле. Въпреки че около тях продължаваше да бушува яростна битка, а собствените му мъже се биеха в братоубийствени схватки като побеснели кучета, Еолаир усети, че се освобождава от вцепеняващия страх. Посегна да опипа премръзналото си лице, след това протегна облечената си в ръкавица ръка и заоглежда оцветения в оранжево сняг.

— Снегът я е отмил — промълви той. — Изорн! Издухаха някаква отрова върху нас! Снегът я отмива!

Изорн се оригна и кимна немошно.

— И на мен ми попретина. — Той пое въздух и се изплю. — Опитвах се... да те убия.

— Бързо — каза Еолаир и с усилие се надигна. — Трябва да се опитаме да я махнем и от другите. Ела!

Той загреба сняг с шепа, доизбърса оранжевия прах от лицето си и се олюля към малка купчина пищящи, вчепкани един в друг мъже наблизно. Всички бяха окървавени, но повечето имаха само повърхностни рани от нокти и зъби: макар отровата да ги беше умопомрачила, същевременно ги беше направила тромави и небоеспособни. Еолаир започна да мие със сняг лицето на всеки, до когото успяваше да се докопа.

След като двамата с Изорн успяха да помогнат на намиращите се най-близо до тях да се опомнят и им обясниха набързо ситуацията, ги отпратиха да помогнат на останалите. Един от мъжете не се надигна. Беше загубил двете си очи, а снегът под него беше подгизнал от кръв. Еолаир метна наметалото върху обезобразеното му лице и се наведе да загребе още сняг.

Ситите, изглежда, не бяха пострадали толкова сериозно от отровния прах като Еолаир и воините му. Някои от безсмъртните, които се намираха най-близо до стената, бяха зашеметени и се

придвижваха едва-едва, но никой от тях не показваше симптомите на невъздържана лудост, които демонстрираха хернистирците. Така или иначе, по склона се наблюдаваха ужасяващи гледки.

Ликимея и още няколко сити бяха обкръжени от група норнски пехотинци и въпреки че майката на Джирики и другарите ѝ бяха на коне и имаха възможност да нанасят смъртоносни удари отгоре, гората от бели ръце, която се размахваше и олюляваше като някакво ужасяващо растение, ги смъкваше един по един.

Ийзаши Сивото копие се възправи срещу един виещ гигант, който стискаше по един труп на сит в ръцете си, и с невъзмутимо като на ястреб лице препусна напред.

Джирики и двама други бяха съборили друг от гигантите на колене и мушкаха все още живото чудовище, сякаш колежа вол. От него бликаха огромни фонтани кръв.

Отпуснатото тяло на Зинджаду — светлосинята ѝ коса беше сплъстена от кръвта — стърчеше върху копията на група норни, които препускаха победоносно обратно към стените на Наглимунд. Чекай'со и тъмният Куройи ги настигнаха, преди да са успели да отнесат плячката си, и всеки от двамата уби по трима от бледокожите си родственици, но и двамата получиха множество рани. След като бяха посекали норните, Чекай'со Кехлибарените кичури метна трупа на Зинджаду върху седлото си. Шуртящата от него кръв се смеси с нейната, докато двамата с Куройи я отнасяха обратно към лагера на ситите.

Денят преваляше, изпълнен с безумие и страдания. През мъглата и снега слънцето започна да се спуска към хоризонта. Рухналата западна стена на Наглимунд се озари от светлината на навъсения следобед, а снегът почервеня още повече.

Мейгуин обикаляше покрайнините на полесражението като призрак — какъвто всъщност беше. Отначало се беше скрила зад дърветата, потресена от гледката на подобни ужаси, но след известно време се окопоти и се измъкна навън.

„Щом съм мъртва, от какво се боя?“

Но ѝ беше трудно да наблюдава окървавените трупове, разхвърляни върху покрития със сняг склон, без да изпитва страх от

смъртта.

„Боговете не умират, а простосмъртните умират само веднъж — успокояваше се тя. — Щом всичко приключи, всички отново ще се вдигнат“.

Но щом всички щяха да се вдигнат отново, какъв беше смисълът от тази битка? А щом боговете не можеха да умират, защо изпитваха страх от демонските орди, плъпнали от Скадах? Това я объркваше.

Потънала в размисъл, Мейгуин крачеше бавно покрай убийци и жертви. Наметалото ѝ се развяваше зад нея, а стъпалата ѝ оставяха малки еднообразни отпечатъци в пяната от бяло и пурпурно.

9. ТРЕТАТА КЪЩА

Саймън беше обезумял. Сами се бяха напъхали в капана, послушно и глупашки като поведени на заклание агънца.

— Можеш ли да помръднеш ръцете си? — прошепна той на Мириамел.

Собствените му китки бяха стегнати изключително здраво: двамата Огнени танцьори, които ги бяха завързали, явно имаха опит с възли.

Тя поклати глава. Виждаше я съвсем смътно във все по-гъстия мрак.

Бяха коленичили един до друг по средата на горската поляна. Ръцете им бяха завързани на гърбовете, както и глезените им. Като виждаше Мириамел така овързана и безпомощна, представата за подготвени за клане добичета отново връхлетя Саймън заедно с мрачната ярост.

„Аз съм рицар! Нищо ли не означава това? Как допуснах да ни хванат?“

Би трябвало да се досети. Но вместо това се възгордя като идиот от комплиментите на Роелстан. „Видя как владее меча този рицар — бърбореше предателят. — Той няма защо да се плаши от Огнените танцьори“.

„А аз му повярвах. Явно не ставам за рицар. Аз съм позор за Джосуа, Моргенес, Бинабик и всеки, който се е опитал да ме научи на нещо“.

Саймън предприе поредния напразен опит с примката, но въжетата го стягаха в неумолим възел.

— Нали знаеш нещо за тези Огнени танцьори? — пошепна той на Мириамел. — Как ще постъпят с нас? Какво означава това, че ще ни предадат на Краля на бурите? Ще ни изгорят ли?

Усети, че Мириамел потръпна.

— Не знам. — Гласът ѝ беше безизразен, безжизнен. — Вероятно.

За миг ужасът и гневът на Саймън отстъпиха пред внезапно завладялото го съжаление.

— Не можах да те опазя — каза тихо той. — Голям защитник съм, няма що.

— Ти не си виновен. Измамиха ни.

— Искам да пипна за гърлото този Роелстан. Жена му се опитваше да ни намекне, че нещо не е наред, но в глупостта си изобщо не ѝ обърнах внимание. Но той... той...!

— Той също беше уплашен. — В гласа на Мириамел се усещаше някакво високомерно безразличие, сякаш това, за което говореха, беше нещо несъществуващо. — Не знам дали лично аз бих рискувала живота си, за да спася някакви непознати. Защо да презирам тези двамата заради неспособността им да го направят?

— В името на окървавеното Дърво!

Саймън нямаше сили да изпитва съчувствие към измамните Роелстан и Гулейн. Трябваше да спаси по някакъв начин Мириамел, да разкъса тези въжета и да се освободи. Но нямаше ни най-малка представа какво да предприеме.

Дейностите в лагера на Огнените танцьори продължаваха. Няколко души в бели дрехи поддържаха огъня и приготвяха храна, други хранеха козите и кокошките, а останалите седяха и разговаряха. С тях имаше дори няколко деца. Като се изключеха двамата завързани пленници и вездесъщото мержелеене на белите мантии, пасторалната гледка не се различаваше по нищо от обичайна вечер в някоя ферма.

Мейфуору, водачът на Огнените танцьори, беше влязъл с трима от помощниците си в просторната постройка. На Саймън дори не му се искаше да се замисля какво биха могли да обсъждат.

Вечерта напредваше. Огнените танцьори вечеряха скромно, без да предложат нищо на своите пленници. Огнят танцуваше и потрепваше от подухването на вятъра.

— Изправете ги. — Мейфуору стрелна с очички Саймън и Мириамел, след което огледа синкавочерното небе. — Времето приближава.

Двама от помощниците му изправиха пленниците. Краката на Саймън бяха изтръпнали, а и както бяха вързани, му беше трудно да запази равновесие. Олюля се и щеше да се свлече на земята, ако

Огненият танцър зад него не го бе сграбчил. До него Мириамел също се олюля. Нейният надзирател уви небрежно ръка около нея, сякаш стисна дърво.

— Не я докосвай! — изръмжа Саймън.

Мириамел го изгледа изтощено.

— Това няма да помогне, Саймън. Да става, каквото ще.

Огненият танцър се ухили и заопипва гърдите ѝ, но яростното изсъскване на Мейфуору моментално го отрезви, той се вдърви и Мириамел се отпусна върху ръката му с безизразно лице.

— Идиот — изруга Мейфуору. — Това не са ти детски играчки. Те са за Него — за Господаря.

Надзирателят на Мириамел преглътна и кимна.

— Време е да тръгваме.

Мейфуору се обърна и закрачи към гората.

Огненият танцър зад Саймън го сръга грубо. Саймън се катурна като отсечено дърво. Въздухът изсвистя от гърдите му и нощта се обсипа с безброй искри.

— Краката им са завързани — измърмори Огненият танцър.

Мейфуору се извърна.

— Развържете ги де, какво чакате?

— Ами... ами ако избягат?

— Завържете ги за ръцете — отвърна водачът. — Другият край завържете около кръста си.

И тръсна глава с едва скрито презрение.

Саймън долови искрица надежда, щом Огненият танцър измъкна нож и се наведе, за да среже въжетото на глезените му. Ако Мейфуору беше единственият интелигентен между тях, както изглеждаше, може би все пак съществуваше някаква възможност.

Огнените танцъри ги сръгаха напред като впрегнати волове, побутваха ги с копията си, ако се заклатеха или забавеха. Копията имаха странна форма, възкъси, с изтънени и много остри върхове — Саймън не беше виждал такива.

Мейфуору навлезе в гъстата гора и изчезна. Саймън изпита известно облекчение. Поне ги отвеждаха някъде другаде и това може би увеличаваше шансовете им за бягство. Такава възможност би могла да възникне още по пътя. Погледна зад себе си и щом видя, че ги

следва цялата компания от Огнени танцьори — белите им мантии и роби блещукаха в мрака, — се обезсърчи.

Онова, което изглеждаше да е гъста гора, се оказа добре утъпкана пътека, която лъкатушеше нагоре по хълма. На повече от няколко лакътя не се виждаше нищо: над земята се стелеше гъста мъгла, а сивкавият полумрак поглъщаше шумовете и скриваше гледката. Освен глухите крачки на двајсетината души, гората тънеше в тишина. Не се чуваше дори писък на нощна птица. Вятърът също беше стихнал.

Мозъкът на Саймън работеше трескаво, но моментално отхвърляше един подир друг всеки следващ светкавично възникнал в съзнанието му план за бягство поради неосъществимостта му. Двамата с Мириамел бяха заобиколени от многоброен противник и не познаваха местността. Дори да успееш да се измъкнат от Огнените танцьори, които държаха въжетата, щеше да им е невъзможно да използват ръцете си, за да пазят равновесие или да си проправят път, и моментално щяха да ги заловят.

Той погледна принцесата, която едва пристъпваше зад него. Изглеждаше премръзнала и отчаяна, а така също и мрачно примирена с всичко, което можеше да ѝ се случи. Поне ѝ бяха разрешили да задържи наметалото си. В единствения миг, в който бе демонстрирала смелост, беше успяла да убеди един от пазачите им да ѝ разреши да ѝ го оставят заради нощния вятър. Саймън нямаше този късмет. Бяха свалили наметалото му заедно с меча и канукския нож. Конете с багажа също бяха отведени някъде. Бяха му останали единствено дрехите на гърба му, животът и душата му.

„И животът на Мириамел — помисли си той. — Заклел съм се да я защитавам. Това все още е моя отговорност“.

В това имаше някаква утеха. Докато дишаше, имаше някаква цел.

Един провиснал клон го плесна през лицето и той изплю влажните елови иглички. Мейфуору се мяркаше като дребен призрачен силует в дрезгавината пред тях, водеше ги все по-нагоре.

„Къде отиваме? Сигурно е по-добре, ако не разберем никога“.

Препъваха се през сивкавата мъгла като прокълнати души, които се опитват да се измъкнат от Пъкъла.

Сякаш вече продължаваха да вървят часове. Мъглата беше поизтъняла, но тишината все така тегнеше над тях, а въздухът беше спарен и влажен. Внезапно се измъкнаха от горския гъсталак и се озоваха върху билото на хълма.

Докато се бяха придвижвали по обраслия с гора склон, небето над главите им се беше покрило с облаци, които бяха скрили луната и звездите, и сега единствените светлинки идваха от няколко факли и подскачащите пламъци на огромен огън на открито. Билото беше осеяно със странни огромни силуети — озарени от червеникавите отблясъци, те приличаха на дремещи гиганти. Може би бяха развалини от някаква огромна стена или друга постройка, сега обрасли с килим от пълзящи растения и трева.

В центъра на просторното възвишение стърчеше един каменен отломък — огромна светла скала, изострена като секира и висока около два човешки боя. Между открития огън и необраслата с растителност скала бяха застанали три неподвижни, облечени в черни мантии фигури. Изглеждаха така, сякаш чакат от много дълго — може би откакто чакаха и самите каменни отломки. Щом Огнените танцьори избутаха пленниците към центъра на хълма, тъмната тройка се обърна почти едновременно.

— Привет, Деца на облаците! — извика Мейфуору. — Поздрав на Господаря на първите избраници. Пристигаме, както пожела Той.

Силуетите в черните мантии го изгледаха безмълвно.

— Водим дори повече от обещаното — продължи Мейфуору. — Хвала на Господаря!

Той се обърна и махна с ръка на подчинените си, които забутаха припряно Саймън и Мириамел напред. Но щом доближиха огъня и безмълвните наблюдатели, Огнените танцьори се забавиха, след това спряха и погледнаха безпомощно водача си.

— Завържете ги за онова дърво. — Мейфуору посочи един крив сух бор на двайсетина крачки от огъня. — По-бързо — вече е почти полунощ.

Саймън изстена от болка, щом един от пазачите изпъна ръцете му зад гърба, за да ги завърже за дървото. Щом Огнените танцьори завързаха и Мириамел до него и се дръпнаха встрани, той се приближи към нея така, че раменете им да се докоснат, отчасти защото беше

уплашен и зажаднял за частица от топлинката ѝ, но и за да могат да си шепнат, без да привличат внимание.

— Кои са тези тримата в черно? — попита шепнешком той.

Мириамел поклати глава.

Най-близката от облечените в черни мантии фигури се обърна към Мейфуору и промълви:

— Тези ли са за Господаря?

Думите прозвучаха хладни и режещи като острие на нож и Саймън усети как краката му се подкосяват. В гласа ясно се долавяше дразнещият и същевременно мелодичен акцент, който беше чувал единствено в мигове на ужас... съскането на Стормспайк.

— Те са — отвърна Мейфуору и енергично заклати плешивата си глава. — Сънувах червенокосия преди няколко луни. Знам, че Господарят ми изпрати този сън. Той ги иска.

Облеченото в мантия същество като че ли погледна Саймън за момент.

— Може би — отвърна след малко то. — Но доведе ли и друг, в случай че Господарят има други планове за тези? Осигури ли кръв за Споятката?

— Осигурих, о, да! — В присъствието на странните създания свирепият Огнен танцьор се беше превърнал в покорен и любезен придворен. — Двама, които се опитаха да се измъкнат от великата си клетва към Господаря!

Той се обърна към струпаните Огнени танцьори, които продължаваха да чакат неспокойно по-надолу на склона. Чуха се викове, настъпи някаква суматоха, след което няколко от облечените в бели мантии фигури изтикаха двама души напред. Бяха Роелстан и Гулейн.

— Господ да те убие! — извика Роелстан и заподсмърча. — Нали обеща, че ако ти доведем тези двамата, ще ни простиш!

— Вие сте опростени — отвърна развеселен Мейфуору. — Прощавам ви глупостта. Но не можете да избегнете наказанието. Никой не може да си позволи да избяга от Господаря.

Роелстан се свлече на колене, а хората, които го влачеха, се опитаха да го вдигнат на крака. Съпругата му Гулейн вероятно беше припаднала и висеше отпусната в ръцете на пазачите си.

Сърцето на Саймън подскочи и дъхът му секна. Бяха безпомощни и нищо не беше в състояние да ги спаси този път. Щяха да си умрат тук върху този брулен от ветровете хълм или щеше да ги отмъкне Кралят на бурите, както беше казал Мейфуору, което със сигурност щеше да е много по-отвратително. Той се обърна да погледне Мириамел.

Принцесата сякаш беше задрямала — клепките ѝ бяха притворени, устните ѝ помръдваха. Дали се молеше?

— Мириамел! Това са норни! Слугите на Краля на бурите!

Тя не му обърна внимание, потънала в собствените си мисли.

— По дяволите, Мириамел, стегни се! Трябва да помислим как да се освободим!

— Затвори си устата, Саймън! — изсъска тя.

Той я зяпна слисано.

— Какво!?

— Опитвам се да напипам нещо. — Мириамел се притисна към изсъхналото дърво, мърдаше полака рамене и явно търсеше нещо със завързаните на гърба ѝ ръце. — На дъното на джоба на наметалото ми е.

— Какво е? — Саймън изпъна максимално ръце и успя да докосне шаващите ѝ под наметалото пръсти. — Нож ли?

— Не, взеха ми ножа. Твоето огледало — което ти даде Джирики. Остана у мен, след като ти отрязвах косата. — Докато тя говореше, той усети дървената рамка да се измъква от джоба ѝ и да докосва пръстите му. — Можеш ли да го хванеш?

— С какво ще ни помогне? — Той го напипа. — Не го пускай, докато не го хвана. Ето, готово.

Вече го стискаше със завързаните си ръце.

— Можеш да извикаш Джирики — прошепна тържествуващо тя. — Нали каза, че може да бъде използвано при крайна нужда.

Мигновеното въодушевление на Саймън угасна.

— Но то не действа по този начин. Той не може просто да се появи. Не е такава магия.

Мириамел замълча за момент, после въздъхна отпаднало.

— Но ти ми каза, че е довело Адиту, когато си се загубил в гората.

— Отне ѝ няколко дни, докато ме открие. Ние не разполагаме с дни, Мири.

— Опитай все пак — отвърна настоятелно тя. — Няма да навреди. Джирики може да е наблизил. Няма да ни навреди!

— Но аз дори не мога да го видя — възрази Саймън. — Как да го задействам, без да мога дори да го погледна?

— Само опитай!

Саймън се отказа да възразява повече. Пое дълбоко дъх и се съсредоточи да си представи собственото си лице, както го беше видял последния път в огледалото на сита. Беше запомнил основните неща, но не можа да си спомни подробностите — какъв точно беше цветът на очите му? И белегът върху бузата му, белегът от изгарянето от кръвта на дракона — колко дълъг беше?

За един кратък миг, докато си припомняше пронизващата болка от черната кръв на Игджарджук, усети огледалото да се затопля между пръстите му. Но моментално отново изстина. Опита се да възстанови спомена, но безуспешно. Продължи безплодните си усилия още малко.

— Не се получава — промълви отпаднало той. — Не мога да направя нищо.

— Не се стараеш достатъчно — изсъска Мириамел.

Саймън вдигна очи. Огнените танцьори не обръщаха никакво внимание на тях двамата с Мириамел, съсредоточени върху необикновената сцена край огъня. Двамата дезертъори Роелстан и Гулейн бяха избутани на върха на огромния камък и съборени да легнат по гръб. Четиримата им мъчители също бяха застанали на върха и ги държаха за прасците, така че главите на пленниците висяха надолу, а ръцете им се мятаха безпомощно.

— Усирис Ейдон! — възкликна Саймън. — Погледни!

— Не ги гледай — отвърна Мириамел. — Справи се с огледалото.

— Казах ти, че не мога. А и няма да свърши никаква работа.

Той замълча, загледан в противно зейналата наопаки уста на Роелстан, който крещеше нечленоразделно. Тримата норни стояха пред него и го наблюдаваха като кацнала на клон странна птица.

— В името на Окървавеното дърво — изруга отново Саймън и пусна огледалото на земята.

— Саймън! — прошепна ужасена Мириамел. — Да не си полудял? Вдигни го!

Той повдигна крак и натисна огледалото с пета. Беше много здраво, но той го помръдна, за да го подпре срещу дървото и отново го натисна с всички сили. Рамката не поддаде, но кристалната повърхност се натроши с лек пукот и въздухът се изпълни с ухание на теменужки. Саймън го ритна още веднъж и то се пръсна на прозрачни парченца.

— Наистина си полудял! — промълви отчаяно принцесата.

Саймън притвори очи.

„Прости ми, Джирики — помисли си той. — Но Моргенес казваше, че всеки подарък, който не можеш да захвърлиш, не е подарък, а клопка“.

Приведе се, колкото му беше възможно, но въжето, с което беше завързан за дървото, не му позволи да достигне с пръсти натрошените парченца на огледалото.

— Можеш ли да ги достигнеш? — попита той Мириамел.

Тя го изгледа втренчено за миг, след което се плъзна, колкото ѝ беше възможно по-ниско. И тя не успя.

— Не. Защо го направи?

— Не можеше да ни помогне — отвърна нетърпеливо Саймън. — Не и цяло, така или иначе. — Той притисна едно от по-големите парчета със стъпалото си и го примъкна по-наблизо. — Помогни ми.

Подпъхна с огромни усилия върха на ботуша си под кристалното парче и се опита да го повдигне достатъчно, за да скъси разстоянието до пръстите на Мириамел, но то се беше закрепilo едва-едва, изплъзна се и отново тупна на земята. Саймън прехапа устни и опита отново.

Три пъти парченцето му се изплъзваше и започваха всичко отново. За късмет Огнените танцьори и норните в черни мантии бяха погълнати от подготовката на ритуала, каквото и да представляваше той. В един момент Саймън погледна към центъра на поляната и видя, че Мейфуору и подчинените му стоят на колене пред скалата. Роелстан беше спрял да крещи, издаваше само глухи звуци и се мятеше, и блъскаше глава в камъка. Гулейн висеше неподвижно.

Тъкмо когато нащърбеното парченце отново щеше да се изплъзне от ботуша му, Саймън го наклони на една страна и успя да го заклеши в брича на Мириамел. Притисна го с крак, за да го задържи да

не падне, след което отпусна стъпалото си на земята, за да не се строполи.

— Сега какво? — запита сам себе си той.

Мириамел притисна крака си към неговия, надигна се на пръсти и приплъзна парченцето по-нагоре по крака на Саймън. То се плъзна с изненадваща леснина по грубата тъкан, проби я и дори го одраска, но Саймън не трепна — не можеше да позволи на слабата болка да осуети усилията им. Беше впечатлен от досетливостта на Мириамел.

Тя отново се отпусна на пети. Сега беше ред на Саймън. Процедурата беше мъчително бавна, а и самото кристално парче бе много по-остро от всяко нормално огледало. Когато се оказа достатъчно близо, за да може Саймън да го достигне, краката и на двамата бяха нашарени от ивици кръв.

Саймън протегна пръсти към него и установи, че все още не му достига съвсем малко. И изведнъж настръхна. Норните бяха започнали да пеят.

Мелодията се извиси като глава на усукала се около себе си змия. Саймън изпита усещането, че се унася в нещо като дрямка. Гласовете бяха хладни и страховити, но и странно омайващи. Стори му се, че дочува приглушеното ехо на бездънни пещери и шума от капките на топящ се лед. Не разбираше думите, но неостаряващата магия на мелодията беше покоряваща. Повлече го като подземен поток надолу, все по-надолу в мрака...

Саймън тръсна глава, за да се освободи от унеса. Никой от увисналите на върха на скалата пленници вече не се съпротивляваше. Норните под тях бяха застанали в триъгълник около стърчащата скала.

Саймън опъна въжето с все сила и примижа, когато то се вряза в китките му. Болката изгаряше кожата му като нажежен метал. Мириамел забеляза появилите се в очите му сълзи, приведе се към него и притисна глава в рамото му, сякаш така можеше да облекчи болката му. Саймън се напрегна, задъхваше се. Най-накрая пръстите му докоснаха хладния ръб. Усети едва доловимо боцкане, но слабата болка го накара да изпита опиянение от успеха. Той въздъхна с облекчение.

Песента на норните утихна. Мейфуору се надигна и закрачи към камъка.

— Настъпи моментът — извика той. — Сега Господарят ще се убеди в нашата преданост! Време е да призовем Неговата Трета къща!

Той се обърна и каза нещо на норните, но прекалено тихо, за да го чуе Саймън, който и без това не обръщаше особено внимание. Младежът сграбчи с пръсти кристалния отломък, без да се притеснява, че ще се пореже още малко, стига парчето да не станеше прекалено хлъзгаво от кръвта, след което се изви и започна да търси опипом завързаните китки на Мириамел.

— Не мърдай — прошепна той.

Мейфуору държеше дълъг нож, който проблясваше на потрепващата светлина като в кошмар. Пристъпи към скалата, протегна ръка и сграбчи косата на Роелстан — дръпна толкова силно, че Огнените танцьори върху камъка едва не изпуснаха глезените на жертвата. Роелстан махна с ръце, сякаш за да се възпротиви, но движенията му бяха ужасяващо забавени: вероятно беше потънал в някакви бездънни дълбини. Мейфуору плъзна острието по гръкляна му и отстъпи назад, но не можа да се предпази напълно от рукналата кръв, която блисна тъмни петна върху лицето и бялата му мантия.

Роелстан се замаята. Саймън се вторачи потресено в кръвта, шурнала върху белезникавата скала. Провисналата с главата надолу до издъхващия си съпруг Гулейн закрепя. От образувалата се в основата на скалата червена локва почервения и самата мъгла, сякаш кръвта се просмукваше в нея.

— Саймън! — сбута го Мириамел. — Побързай!

Той напипа пръстите ѝ и налучка взела върху китките ѝ. Нагласи оплесканото парченце кристал върху мъхестото въже и започна да реже.

Не можеха да откъснат погледи от огъня и окървавения камък. Очите на Мириамел се бяха разширили от ужас, лицето ѝ беше пребледняло.

— Моля те, побързай!

Саймън изсумтя. Беше достатъчно непосилно дори да задържи кристалчето в изпорязаната си окървавена ръка. А онова, което се случваше пред тях, го ужасяваше все повече и повече.

Червената мъгла около огромния камък се сгъсти и почти го скри от поглед. Сега запяха Огнените танцьори — дрезгавите им гласове

звучаха като отвратително ехо на отровно упойващото припяване на норните.

В мъглата възникна някакво раздвижване, очерта се някаква белезникава грамада и в първия момент Саймън си помисли, че на самия камък е вдъхнат магически живот. След това грамадата се придвижи напред, измъкна се на четири крака от червеникавия сумрак и земята се разтресе под стъпките ѝ. Беше огромен бял бик, по-едър от всички, които Саймън беше виждал, раменете му се извисяваха много над човешки бой. Въпреки масивността си изглеждаше странно полупрозрачен, сякаш беше направен от самата мъгла. Очите му проблясваха като въглени, а рогата му с цвят на кост сякаш люшкаха небето. Върху гърба му, все едно яхнал кон рицар, седеше масивна фигура в черна мантия. Видението излъчваше ужас като нажежено слънце. Саймън усети как пръстите му, а след това и дланите му изтръпват и след малко вече не можеше да прецени дали все още държи скъпоценната отломка. Единствената му мисъл беше как да се спаси от ужасяващата празна черна качулка. Напрегна всички сили да скъса дебелия въжет, искаше да ги заръфа със зъби, да се освободи и след това да бяга, да бяга, да бяга...

Припяването на Огнените танцьори се разпокъса, викове на страхопочитание и изумление се смесиха с ритуалните думи. Мейфуору застана пред паството си и размаха мощните си ръце в ужасено ликуване.

— Венг'а Сутек! — изкрещя той. — Херцогът на черния вятър! Дойде да направи Третата къща на Господаря!

Масивната фигура върху бика го погледна, след това качулката се извърна — съществото бавно оглеждаше възвишението. Невидимите очи пронизаха Саймън като смразяващ вятър.

— О, Усирис на Д-д-дървото — простена пелтечейки Мириамел. — К-какво е това?

За миг безумието на Саймън изненадващо заглъхна, сякаш сковаващият страх беше станал толкова непосилен, че вече не можеше да се изпитва. Никога не беше виждал Мириамел толкова уплашена — и ужасеният ѝ глас го извади от собственото му вцепенение. Осъзна, че все още стиска парчето кристал с вдървените си пръсти.

— Това е отвратително... отвратително нещо — каза задъхан той. — Един от подчинените на Краля на бурите... — Улови китката ѝ

отново започна да стърже. — О, Мири, не мърдай.

Тя дишаше на пресекулки.

— Ще... опитам...

Норните се бяха обърнали и говореха на Мейфуору, който единствен от паството си изглеждаше способен да издържи гледката на бика и неговия ездач: останалите Огнени танцьори пълзяха из преплетените шубраци, а песента им беше отстъпила място на почти екстатично хленчене от ужас. Мейфуору се обърна и посочи към дървото, за което бяха завързани Саймън и Мириамел.

— Ид-дват за нас — заекна Саймън. В същия момент парчето разряза последните нишки от въжето на Мириамел. — Режи моето, бързо.

Мириамел се поизвърна, за да скрие с наметалото си какво правят. Той усети енергичните ѝ движения, щом тя застърга с ръба на кристалното парченце по дебелия коноп. Норните бавно пристъпваха към тях.

— О, Ейдон, идват! — простена Саймън.

— Почти свърших! — прошепна тя. В същия миг той усети как кристалът го убоде по китката и Мириамел изруга: — Изтървах го!

Саймън се отчая. Значи нямаше никаква надежда. Усети как Мириамел припряно омотава разпокъсаното въже отново около китките си, за да изглежда така, че все още е завързана.

Норните се приближаваха; от грациозната им походка и развените мантии се създаваше впечатление, че се носят над неравната земя. Лицата им бяха безизразни, очите им бяха черни като междузвезден мрак. Един от тях сръза въжето, което стягаше пленниците, след което задърпаха препъващите се Саймън и Мириамел към извисяващия се камък и ужасяващото видение, изникнало от червената мъгла.

Сърцето на Саймън щеше да се пръсне. Норните, които го държаха, бяха заплашително непонятни и неумолимо враждебни, но страхът, който му внушаваха, изобщо не можеше да се сравни с разтърсващия ужас, който излъчваше Червената ръка на Краля на бурите.

Норните го събориха на земята. Рогата на бика, огромни като бурета, се извисяваха на няколко лакътя над него. Той не искаше да поглежда и притискаше лице в спасителната растителност, но нещо

дръпна безжалостно главата му нагоре и той се вторачи в потрепващите като пламъчета светлини в мрака на черната качулка.

— Дойдохме да издигнем Третата къща — каза нещото. Каменният му глас отекна едновременно около и вътре в Саймън, разтърси земята и костите му. — Какво е... това?

Мейфуору беше така уплашен и възбуден; че гласът му прозвуча като писък.

— Имах сън! Господарят пожела него, велики Венг'а Сутек, знам, че го пожела!

Нещо невидимо внезапно сграбчи съзнанието на Саймън като ястребови нокти, докопали заек. Мислите му се разтърсиха и се разпиляха и той се плъосна по очи и запищя от болка и ужас. Едва долови последвалите думи на нещото.

— Спомняме си тази нищожна муха, но вече не е нужен. Червената ръка има друга работа сега... и ни трябва повече кръв, преди да се приготвим. Прибави живота на този до живота на другите върху Ридаещия камък.

Саймън се търкулна на гръб и се вторачи в облачното беззвездно небе; светът около него се завъртя.

„Вече не е нужен...“

Думите се завъртяха като обезумели в главата му. Някой някъде го викаше.

„Вече не е нужен...“

— Саймън! Стани!

Той разпозна смътно гласа на Мириамел — тя пицеше ужасена. Главата му увисна. Някакъв силует се приближи до него, бледо петно пред размътения му поглед. За един вцепеняващ миг си помисли, че е огромният бик, но зрението му се избистри. Към него крачеше Мейфуору с вдигнат нож, който проблясваше от потрепващите пламъци на огъня.

— Червената ръка иска кръвта ти — каза водачът на Огнените танцьори. Погледът му беше съвсем безумен. — Ще помогнеш за издигането на Третата къща.

Саймън се надигна на колене. Мириамел захвърли срязаните въжета и се спусна срещу Мейфуору. Един от норните я сграбчи за ръката и я дръпна към покритите си с черната мантия гърди, притисна я като любовник, но за изненада на Саймън не направи нищо повече,

освен да я държи безпомощна. Черните очи на норна гледаха напрегнато Мейфуору, който продължаваше да пристъпва към Саймън, без да отклони дори за миг вниманието си към девойката.

Сякаш всичко замря — като че ли и трептенето на огъня се забави. Червената ръка, норните, ужасените последователи на Мейфуору, всички застинаха, сякаш в очакване на нещо. Набитият вожд на Огнените танцьори вдигна ножа още по-високо.

Саймън напрегна всичките си сили да скъса въжето и в един момент му се стори, че мускулите му ще се откъснат от костите. Но пък нали Мириамел беше успяла да го среже донякъде.

„Само да... само да...“

Въжето се скъса и ръцете на Саймън отлетяха встрани, намотаните краища се плъзнаха по тях и тупнаха на земята. По китките и дланите му се процеждаше кръв — където го беше порязал кристалният отломък и където се бяха впивали въжетата.

— Ела де — каза задъхано той. — Ела да ме хванеш.

Мейфуору се изсмя. Челото и плешивият му череп бяха плувнали в капчици пот. Дебелите мускули на врата му подскочиха, щом измъкна още един нож изпод робата си. За момент Саймън си помисли, че ще му го подхвърли, за да направи битката честна, но Мейфуору изобщо нямаше подобни намерения. С двата ножа в ръцете той направи още една крачка към Саймън, препъна се в нещо, но направи още една.

В следващия миг Мейфуору посегна към врата си толкова светкавично, че се прониза със собствения си нож. Безумният му възторг премина в недоумение, краката му се подгънаха и той се строполи по очи в шубраците.

Преди Саймън да осъзнае какво се случва, някакъв неясен силует прелетя покрай него, връхлетя върху норна, който държеше Мириамел, и събори белокожото същество на земята. Принцесата беше свободна.

— Саймън! — извика някой. — Вземи ножа!

Замаян, Саймън се втрени в дългото острие, което проблясваше в пестника на Мейфуору, клекна — среднощният въздух внезапно се изпълни със странни шумове, стонове и викове, както и с някакво необяснимо ръмжене — и го издърпа от мъртвата хватка на Огнения танцьор.

Норнът, който бе държал Мириамел, се търкаляше по земята с нещо сиво и ръмжащо. Принцесата беше успяла да изпълзи встрани. Щом зърна Саймън, тя скочи и се завтече към него, като се препъваше в шубраците и камъните.

— Насам! — извика някой. — Насам де!

Саймън сграбчи ръката на Мириамел и хукна към гласа. Двама Огнени танцьори скочиха да ги спрат, но Саймън прониза единия с ножа на Мейфуору и върху бялата му мантия разцъфна кърваво петно. Мириамел отблъсна другия, изподраска паникьосаното му лице с нокти. Глухият рев на съществото върху бика — то говореше нещо, осъзна Саймън, но вече не можеше да го разбере — се засили и по главата на Саймън сякаш започнаха да блъскат чукове.

— Насам! — Една мъничка фигура бе изскочила от дърветата и потрепващият огън я осветяваше в оранжево.

„Бинабик!“

— По-бързо де! — извика тролът.

Саймън не можа да не погледне назад. Край жертвения камък огромният бик пръхтеше и тъпчеше земята, издълбаваше огромни ями във влажната пръст. Слугата на Инелуки пламтеше, през черната му мантия се процеждаше червена светлина — но изобщо не тръгна след Саймън и Мириамел, сякаш нямаше желание да излезе от кръга просмукана с кръв земя. Един от норните лежеше с облян в червено прерязан врат, друг се беше проснал край него, улучен от една от стрелите на трола. Третият силует в черна мантия се бореше с онова, което беше разкъсало врата на другаря му. Но Огнените танцьори вече се бяха окопитили и се впуснаха да преследват доскорошните си пленници. Една стрела изсвистя край ухото на Саймън и изчезна сред дърветата.

— Насам — викна Бинабик; подскачаше чевръсто пред тях надолу по склона.

Махна с ръка на Саймън и Мириамел да минат пред него, след това спря и вдигна ръце пред устата си.

— Куантака! Куантака, соса!

Щом се втурнаха надолу, неясният рев зад тях позатихна. Преди да бяха направили двайсетина крачки, в мъглата пред тях изникнаха два силуета — два коня.

— Яхвайте ги и препускайте! — извика тролът.

— Ела тук, Бинабик, качи се при мен — отвърна задъхано Саймън.

— Няма нужда — отговори тролът.

Саймън се обърна и видя точно до Бинабик голяма сива сянка.

— Браво, Куантака!

Бинабик сграбчи вълчицата за козината и се метна на гърба ѝ.

Шумотевицата от преследването се засили. Саймън заразмотава поводите и най-накрая успя да ги разплете. Мириамел вече бе яхнала другия кон. Саймън също се метна на седлото. Въпреки всички невероятни неща, които се бяха случили, той така се изуми, че отново е с кобилата си, че просто престана да мисли. Куантака ги изпревари с един скок — Бинабик се люшкеше на гърба ѝ — и заподскача надолу. Саймън обгърна Намиращата дома за шията, заби пети в хълбоците ѝ и препусна зад размятаната опашка на вълчицата под надвисналите клони.

Нощта заприлича на сън наяве, изпълнен с неясните очертания на разкривени дървета и влажен мрак. Бинабик най-последно спря. Саймън нямаше представа колко време са препускали. Бяха заобиколени от толкова гъста гора, че не се виждаше дори късче небе. Тъмнината беше така плътна, че от известно време се движеше ходом, а Саймън и Мириамел се напругаха, за да зърнат сивия силует на Куантака, макар вълчицата да беше само на няколко лакътя пред тях.

— Стигнахме — каза тихо Бинабик. — Тук има подслон.

Саймън слезе и тръгна към гласа му; водеше Намиращата дома за поводите.

— Наведи се — каза тролът.

Думите му отекнаха.

Влажната рохкава пръст се смени с по-суха и утъпкана. Миришеше на плесен.

— Сега спрете.

Бинабик млъкна; чуваше се само някакво шумолене. Саймън не помръдваше, заслушан в учестеното си дишане. Сърцето му продължаваше да препуска, целият бе плувнал в студена пот. Наистина ли се бяха спасили? А Бинабик! Откъде се бе появил? Как беше пристигнал по такъв невероятен начин тъкмо навреме?

Чу се съскане и трепна искра, след това блесна факла и огря ниска пещера — дъното ѝ не се виждаше зад извивката на скалата.

— Тръгваме навътре — каза тролът. — Но тук не е безопасно да се движим без светлина.

— Какво е това място? — попита Мириамел.

При вида на окървавените ѝ крака и бледото ѝ уплашено лице сърцето на Саймън се сви от болка.

— Ами пещера. — Бинабик се усмихна и жълтите му зъби лъснаха. — Нямате ли доверие в способността на един трол да намери пещера? — Махна им да го последват. — Скоро ще можете да си починете.

Отначало конете се задърпаха, но след като ги успокоиха, тръгнаха кротко навътре. Пещерата беше суха и равна. Тук-там сред боклуците на пода проблясваха костите на дребни животинчета. След няколкостотин крачки стигнаха дъното ѝ, където беше малко по-високо и доста по-широко. От едната страна по цялата плоска стена се стичаше вода и се събираше в малко езерце. Саймън завърза жребеца на Мириамел и Намиращата дома за един сталагмит до него.

— Тук ще пренощуваме — обяви Бинабик. — Дървата, които съм събрал, са сухи и пушекът няма да е голям. — Той посочи една цепнатина в тавана. — Снощи накладох огън. Пушекът се просмуква горе, така че може да се диша.

Саймън седна и попита:

— А норните и Огнените танцьори?

Попита, въпреки че точно в този момент нищо не беше в състояние да го притесни особено. Ако искаха, нека дойдеха и го хванеха. Цялото му тяло пулсираше болезнено.

— Съмнявам се да ни открият, но още повече се съмнявам, че ще ни търсят дълго. — Тролът започна да подрежда трески над пепелта в кръга от камъни, който беше направил предишната нощ. — Норните се бяха заели с някаква важна задача и изглежда, се нуждаеха единствено от кръвта ти. Мисля, че ще имат достатъчно кръв за целта си.

— Какво искаха, Бинабик? — Очите на Мириамел блестяха като трескави. — Какво говореха? Нещо за някаква Трета къща? И какво беше това... това нещо?

— Това отвратително нещо беше един от Червената ръка — отвърна Бинабик уж спокойно, но тревожният му израз го издаваше. —

Никога не съм виждал с очите си такова нещо, въпреки че Саймън ми е разказвал разни истории. — Той поклати глава и взе факлата, за да запали дървата. — Не знам каква му беше целта, макар да ми се струва ясно, че действаше по заповед на Краля на бурите. Ще помисля повече за това. — След като запали огъня, той вдигна торбата си и затършува в нея. — Сега ще почистя раните ви.

Саймън седеше спокойно, докато тролът почистваше раните на Мириамел с влажно парче плат и ги мажеше с нещо от едно малко гърненце. Докато дойде неговият ред, вече почти заспиваше. Прозя се и попита:

— А ти как се озова тук, Бинабик? — Трепна, щом дребосъкът докосна едно болезнено място.

Тролът се разсмя.

— Скоро ще имаме достатъчно време да се наприказваме. Първо са ви нужни храна и сън. — Той огледа двамата. — Може би първо сън, а после храна? — Надигна се и изтри ръце в широките си бричове. — Донесох нещо, което ще ви е приятно да видите.

И посочи някаква тъмна купчина до конете.

— Какво? — Саймън се вгледа. — А, багажът ни!

— Да. Целият. Имах късмет, че Огнените танцьори не бяха свалили дисагите. Оставих ги тук, когато тръгнах след вас към върха на хълма. — Той се засмя. — Не ми се щеше да яздите тежко натоварени коне в тъмното.

Саймън вече проверяваше дисагите.

— Мечът ми! — възкликна доволно той. После лицето му посърна. — Трябваше да счупя огледалото на Джирики, Бинабик.

Дребосъкът кимна.

— Това го видях. Но се съмнявам, че щях да успея да ви помогна да избягате, ако не бяхте освободили ръцете си. Тъжна, но умна жертва, приятелю Саймън.

— И Бялата стрела — добави замислен Саймън. — Забравих я в Сесуад'ра. — Той подаде на Мириамел постелята ѝ и потърси по-равно място, за да разстеле своята. — Не се грижа добре за подаръците си, нали?

Бинабик се усмихна.

— Имате твърде много други грижи. Сега поспете. Ще ви събудя, за да хапнете нещо топло.

И отново се зае с огъня. Отраженията от пламъчетата на факлата потрепваха върху кръглото му лице.

Саймън погледна Мириамел, която вече се беше сгушила и бе затворила очи. Не изглеждаше много тежко наранена, но беше не по-малко изтощена от него. Но все пак в крайна сметка бяха оцелели. Не беше нарушил обета си.

Той се надигна внезапно и каза сънено:

— Конете! Трябва да ги разседлая!

— Аз ще ги оправя — увери го Бинабик. — Вие си почивайте.

Саймън легна и се загледа в потрепващите върху тавана сенки. След няколко мига вече спеше.

10. РАНА В СВЕТА

Събуди се от нежния ромон на вода.

Беше сънувал, че е заловен в огнен пръстен и че пламъците се приближават все повече и повече. Някъде отвъд огнения кръг Рейчъл Драконката му викаше да отиде да си свърши работата. Опитваше се да ѝ каже, че е хванат в капан, но пушекът и пепелта задръстваха гърлото му.

Ромонът беше приятен като утринна песен в църквата в Хейхолт. Саймън изпълзя до езерцето и накваси ръцете си, после гребна вода в шепи и се зачуди дали е добра за пиене. Помириса я и я лизна, после отпи. Беше вкусна и студена. Ако беше отровна, би предпочел да умре по този начин.

„Глупак. Конете пиха от нея, а Бинабик почисти раните ни с нея“.

Но все пак, дори да се отровеше, щеше да е за предпочитане пред гибелта, която за малко не ги беше сполетяла... миналата нощ?

От студената вода раните върху китките и дланите започнаха да го щипят. Всички мускули го боляха, а ставите му бяха вкочанени и възпалени. Но все пак не се чувстваше чак толкова зле, колкото би могло да се очаква. Вероятно беше спал поне няколко часа — не можеше да прецени кое време на деня е. Огледа пещерата за нещо, което би могло да му подсказе. Колко беше спал? Конете кротуваха на мястото си. От другата страна на огъня зърна златистата коса на Мириамел изпод наметалото ѝ.

— О, приятелю Саймън!

Обърна се. Бинабик подтичваше откъм тунела и носеше нещо в шепи.

— Привет — отвърна Саймън. — И добро утро — ако наистина е сутрин.

Тролът се усмихна.

— Наистина е, макар че скоро ще стане пладне. Току-що бях в студената и потънала в мъгла гора да дебна най-неуловимия дивеч. — Той повдигна ръце. — Гъби. — Приближи се до огъня и изсипа улова

си върху един плосък камък, след което се зае да сортира плячката си. — Това е сива шапка. А това е заешки нос, и е много по-вкусна от истински заешки нос, струва ми се, а и много по-лесно се почиства и приготвя. — Той се засмя доволно. — Ще ги сготвя и ще си направим прекрасна закуска.

Саймън се усмихна.

— Радвам се, че дойде, Бинабик. Дори да не ни беше спасил, пак щях да се радвам да те видя.

Тролът вдигна вежди.

— Вие двамата направихте много, за да се спасите и сами, Саймън. Явно си голям късметлия, като знам, че постоянно се забъркваш във всевъзможни проблеми. Веднъж ми каза, че родителите ти били най-обикновени хора. Понякога си мисля, че поне единият не е бил човек, а нощна пеперуда. — Той се подсмихна и посочи огъня. — Непрекъснато се завираш в пламъците на най-близкия огън.

— Така изглежда. — Саймън седна на един камък: намести се внимателно, за да си намери най-безболезненото положение. — А сега какво ще правим? И как ни откри?

— Колкото до това какво ще правим — свъси съсредоточено вежди Бинабик, докато режеше гъбите, — моето предложение е да се нахраним. Реших, че ще е по-добре да ви оставя да се наспите, отколкото да ви будя. Сега сигурно си страшно гладен.

— Направо ужасно — призна Саймън.

— Колкото до другия ти въпрос, мисля да почакам, докато се събуди и Мириамел. Колкото и да обичам да бърборя, не ми се повтаря всичко това два пъти.

— Ако сте искали да ме събудите — обади се троснато от постелята си Мириамел, — успяхте да го направите. Може ли да приказвате толкова?

Бинабик остана невъзмутим.

— Значи сме ти направили услуга, защото скоро ще имам с какво да ви нахраня. Ето тук има чиста вода за миене, а ако искаш да излезеш навън, огледах наоколо и се убедих, че няма никого.

— О — простена Мириамел, — всичко ме боли.

Измъкна се от постелята, омота се в наметалото си и тръгна олюлявайки се навън.

— Сутрин не е много весела — подхвърли Саймън с известно задоволство. — Е, нали не е свикнала да става рано.

На него също никога не му беше харесвало да го измъкват в ранни зори от леглото, но никой не питаше един кухненски прислужник колко рано да стане и да се захване за работа, а и Рейчъл постоянно повтаряше, че мързелът е най-големият от всички грехове.

— Никой не би се радвал особено след всичко, което ви се случи снощи — отвърна намръщено Бинабик, пусна нарязаните гъби в едно гърне с вода, наръси ги с някакъв прах от една торбичка и сложи гърнето върху въглените откроя. — Изненадан съм, че след всичко, което видя през изминалата година, Саймън, все още не си се побъркал или най-малкото не трепериш постоянно от страх.

Саймън се замисли за момент върху думите му.

— Понякога наистина ме обзема страх Понякога всичко ми се струва толкова голямо — Кралят на бурите, войната с Елиас. Но всичко, което мога да направя, е онова, което ми предстои. — Той повдигна рамене. — Никога няма да успея да го разбера. А и нали се умира само веднъж.

Бинабик го изглежда.

— Разговарял си с Камарис, моя приятел рицаря. Това много ми напомня на неговите рицарски канони, въпреки че думите са по твоето простички. — Той надникна в гърнето и разбърка съдържанието с една пръчка. — Ще прибавя още някои неща и след това ще го оставим да ври.

Той пусна в гърнето няколко ивици сушено месо, накълца една глава лук и сложи и нея, след което отново разбърка сместа.

Когато приключи, придърпа кожената си торба и я отвори.

— Нося нещо, за което си помислих, че ще те интересува... — подхвърли небрежно тролът и измъкна от торбата нещо дълго и тънко, увито в плат. — А, ето го.

— Бялата стрела! — ахна Саймън. — О, Бинабик, благодаря ти! Бях сигурен, че съм я загубил.

— Наистина я беше загубил — отвърна тролът. — Но тъй като така или иначе тръгнах да ви намеря, ми се стори уместно да я донеса.

Мириамел влезе и Саймън викна:

— Виж, Мири! Бялата стрела! Бинабик я е донесъл!

Тя я погледна бегло и каза:

— Много мило. Радвам се за теб, Саймън.

Той я изгледа как кляка до дисагите и тършува за нещо. Сега пък с какво я беше ядосал? Настроението ѝ беше по-непостоянно от времето! А не беше ли по-редно той да ѝ е ядосан?

Измърмори недоволно и пак се обърна към Бинабик.

— Ще ни разкажеш ли най-после как ни откри?

— Търпение! — Бинабик размаха малката си ръка. — Първо нека хапнем и се поуспокоим. Принцеса Мириамел все още дори не е седнала с нас. А има и други новини, някои от които доста неприятни. — Той се наведе над торбата си и отново затършува. — А, ето ги. — Тролът измъкна кесията с ашиците си, обърна я и ги изтръска върху един плосък камък. — Докато чакаме, ще видя какво ще ми кажат.

Кокалчетата затракаха тихичко, щом ги затъркаля в дланите си, после той ги пусна върху камъка и ги заоглежда с присвити очи.

— Сенчестата пътека. — Тролът се усмихна навъсено. — Не за първи път я виждам. — Разбърка ги отново. — Черната пукнатина. — Бинабик поклати глава. — Пак същото. — Разбърка кокалчетата за последен път и ги пръсна пред себе си. — Камъните на Чъку!

В гласа му прозвуча несигурност.

— „Камъните на Чъку“ лошо хвърляне ли е? — попита Саймън.

— Това е проклетие — обясни Бинабик. — Изрекох го, защото никога не съм виждал ашиците да се подреждат така. — Той се приведе над купчинката жълтеникави кокалчета. — Малко напомня „безкрила птица“ — добави той. — Но не е. — Вдигна едно от кокалчетата, подпряно на други две, и пое дълбоко дъх. — Възможно ли е да е „планински танц“? — Той погледна Саймън с блеснали очи, но нещо в погледа му не се хареса на младежа. Никога не съм го виждал и не познавам трол, който да го е виждал. Но ме се струва, че веднъж чух за него, когато моят господар Укикук разговаряше с една мъдра старица от планината Чъгик.

Саймън помръдна безпомощно рамене и попита:

— Какво означава?

— Промяна. Промяна на нещата. Големи неща. — Бинабик въздъхна. — Ако наистина е „планински танц“. Ако свитъците ми бяха тук, може би щях да разбера със сигурност. — Той събра ашиците и ги изсипа в кесията. Изглеждаше малко изплашен. — Това хвърляне се е

появявало само няколко пъти, откакто Пеещите мъже от Канук са записвали живота и знанията си върху кожа.

— И какво?

Бинабик остави кесията.

— Трябва ми известно време, преди да говоря, Саймън. Трябва да помисля.

Саймън никога не беше гледал особено сериозно на предсказанията на ашиците на трола, тъй като винаги му се бяха стрували прекалено общи и безполезни като на панаирджийски предсказател. Но бе объркан от очевидната тревога на Бинабик.

Преди да е успял да притисне трола за повече информация, Мириамел се приближи до огъня, седна и заяви:

— Няма да се върна.

Бинабик и Саймън я погледнаха смаяно.

— Не те разбирам, принцесо Мириамел.

— Напротив, разбираш ме. Чичо ми те е изпратил да ме върнеш. Няма да се върна.

Лицето ѝ беше непоколебимо и решително — Саймън никога не го беше виждал такова. Едва сега му стана ясно защо се държи така троснато. Усети и в него да се надига гняв. Защо винаги беше така упорита, така заядлива? Сякаш ѝ беше приятно да отблъсква хората с думите си.

Бинабик разпери ръце.

— Не мога да те накарам да направиш нищо против волята си, Мириамел, а и въобще не бих опитал. — Кафявите му очи бяха изпълнени със загриженост. — Но е вярно, че чичо ти и много други хора се безпокоят за теб. Тревожат се за безопасността ти и за онова, което си намислила. Аз ще те помоля да се върнеш... но не мога да те принудя.

Мириамел се поуспокои, но продължаваше да стиска челюсти.

— Съжалявам, Бинабик, ако си изминал толкова много път за нищо, но няма да се върна. Трябва да свърша нещо.

— Искане да каже на баща си, че цялата тази война е грешка — измърмори навъсено Саймън.

Мириамел го изгледа с неприязън.

— Не затова отивам, Саймън. Съобщих ти причината.

И заобяснява неуверено на Бинабик предположенията си за причините, вкарали Елиас в ноктите на Краля на бурите.

— Струва ми се, че наистина може да си разбрала грешката му — каза Бинабик, след като тя свърши. — Моите предположения са сходни. Но това съвсем не означава, че има вероятност да успееш. — Той се намръщи. — Ако баща ти се е оказал във властта на Краля на бурите, независимо дали заради измамничеството на Приратес, или поради някаква друга причина, той може да е заприличал на човек, който пие прекалено много кангканг, и затова не може да се впечатли от обстоятелството, че семейството му умира от глад или овцете му са се пръснали. — Той сложи ръка върху рамото на Мириамел. Тя трепна, но не се дръпна. — Освен това — повярвай, че ми е много трудно да ти го кажа, — по всяка вероятност е истина, че баща ти, кралят, вече не би могъл да оцелява без Краля на бурите. Мечът Печал притежава огромна мощ, наистина огромна. Има вероятност, ако му бъде отнет, той да обезумее.

Очите на Мириамел се напълниха със сълзи, но лицето ѝ си остана неумолимо.

— Аз не се опитвам да му отнема меча, Бинабик. Само искам да му кажа, че нещата са стигнали твърде далеч. Баща ми — истинският ми баща — не може да иска да причини толкова много злини заради обичта си към майка ми. Всичко, случило се оттогава, просто трябва да е дело на други.

Бинабик отново разпери ръце, този път примирено.

— Ако си отгатнала причините за неговата лудост, за тази война и за съюза му с Краля на бурите. И ако изобщо може да те чуе. Но както вече ти казах, аз не мога да те спра. Мога само да те придружа, за да се опитам да те опазя от бедни.

— Смяташ да тръгнеш с нас? — попита Саймън.

Изпита удовлетворение и странно облекчение при мисълта, че някой друг ще сподели бремето, което му се струваше непосилно.

Тролът кимна, но усмивката му отдавна се беше стопила.

— Освен ако ти не решиш да се върнеш с мен при Джосуа, Саймън. Това може да бъде причина да не тръгна.

— Трябва да остана с Мириамел — каза Саймън категорично. — Дал съм рицарска клетва.

— Независимо че не съм я искала — подхвърли Мириамел.

Саймън изпита болезнен гняв, но си спомни рицарските канони и се овладя.

— Да, независимо че не я поиска повтори той и я погледна навъсено. Въпреки ужасните събития, които бяха преживели, тя изглеждаше твърдо решена да продължи да го наранява. — Това не променя моя дълг. — Той се обърна към Бинабик. — А щом Мириамел отива в Хейхолт, аз отивам в Свертклиф. Блестящ гвоздей е там, а Джосуа се нуждае от него. Но не мога да измисля никакъв начин да проникна в двореца, за да взема Печал — добави замислено той.

Бинабик се отпусна назад и въздъхна дълбоко.

— Значи Мириамел отива в Хейхолт да се моли на баща си да прекрати войната, а ти отиваш там, за да спасиш един от великите мечове, самотни рицарю? — Той внезапно се наведе напред и разбърка с пръчката къкрещата в гърнето смес. — Чувате ли се какви детински небивалици дрънкате? Мислех, че сте помъдрели след толкова много премеждия и смъртоносни опасности, и няма да се нагърбвате с подобни неща.

— Аз съм рицар — отвърна Саймън. — Вече не съм дете, Бинабик.

— Това означава единствено, че белите, които можеш да направиш, са по-големи — заяви тролът, но тонът му беше отстъпчив, сякаш той предварително бе убеден, че не може да спечели спора. — Хайде да се нахраним. Все пак това е приятна среща, макар и във времена на опасности.

Саймън изпита облекчение от приключването на спора.

— Да, хайде да ядем. А и ти все още не си ни разказал как ни откри.

Бинабик разбърка още веднъж гозбата.

— Това и останалите новини, след като започнете да се храните.

След като лакомото мляскане спря, Бинабик облиза пръсти и каза:

— Сега, след като стомасите ви поне са пълни и се намираме в безопасност, ето мрачните новини, които предстои да ви разкажа.

Докато Саймън и Мириамел слушаха с нарастващ ужас, тролът описа нападението на норните и последиците от него.

— Гелое е мъртва? — Саймън имаше усещането, че земята под него се разпада. Скоро нямаше да остане нито едно безопасно кътче. — Проклети да са! Това са демони! Трябваше да съм там! И аз съм един рицар...!

— Може би е истина, че и двамата трябваше да сте там — отвърна кротко Бинабик — или че поне не трябваше да тръгвате. Но нищо нямаше да можеш да направиш, Саймън. Всичко се случи неочаквано и при абсолютна тишина и беше нападната само една цел.

Саймън тръсна глава, разгневен на себе си.

— И Лелет. — Мириамел изтри сълзите си. — Бедното дете, само болки й се струпват.

След като помълчаха опечалени известно време, Бинабик отново заговори:

— Сега ще ви разкажа за не чак толкова тъжни неща — как успях да ви намеря. Всъщност няма много за разказване. Куантака свърши по-голямата част от работата. Има чудесен нос. Единственият ми страх беше да не изоставам прекалено много, за да не остаряват следите. Но късметът ни съпътстваше.

— Докато вървах по следите ви в покрайнините на Алдхеорте, по едно време нещата се позаплетоха — продължи той. — Най-много се безпокоях, че ще загубим следите ви, тъй като напредвахме бавно, а и валеше. Но Куантака не изпусна следата.

— Значи ти си бил? — попита внезапно Саймън. — Ти ли дебнеш около лагера ни в гората?

Тролът го погледна смутено.

— Не мисля, че съм бил аз. Кога се случи?

Саймън описа случката с мистериозния неизвестен, който се беше прокраднал до лагера им, след което се беше оттеглил в тъмнината.

Бинабик поклати глава.

— Не съм бил аз. Не съм говорил сам на себе си, но понякога казвах по някоя дума на Куантака. Но мога да ви се закълна — изпъна се гордо той, — че кануките не вдигат толкова много шум. Особено нощем в гората. Ние, разбирате ли, винаги се притесняваме да не послужим за храна на нещо по-едро от нас. — Той помълча известно време. — А и времето не съвпада. Тогава сме били поне на ден-два зад

вас. Не, явно е бил някой от тези, за които сте предположили, разбойник или дървар.

Все пак той се замисли известно време, преди да продължи разказа си.

— Така или иначе, двамата с Куантака продължавахме по следите ви. Бяхме принудени да го правим тайно и нямах никакво желание да влизам с Куантака в голям град като Станшайър. Затова единственото, на което се надявах, беше, че и вие ще избягвате такива места. Заобикаляхме големите селища, за да откриваме следите ви. Няколко пъти си помислих, че прекалено затруднявам Куантака, но тя неизменно откриваше следата. — Той се почеса замислено по главата. — Е, ако не се бяхте появили, щях да съм принуден да ви потърся. Доволен съм, че не се наложи да го направя. Тогава трябваше да оставя Куантака в пустошта и сам щях да стана лесна плячка за Огнените танцьори или наплашените жители, които никога не са виждали трол. — Той се усмихна. — Хората в Станшайър и Фолшайър все още не са виждали трол, нали разбирате.

— Кога ни откри?

— Ако се замислиш, Саймън, сам ще се сетиш много лесно. Нямах никаква причина да се крия от вас, тъй че щях да ви се обадя в момента, в който ви видя — освен ако нямаше никаква причина да не го направя.

Саймън се замисли.

— Защото може да сме с хора, които не познаваш?

Тролът кимна удовлетворен.

— Точно така. Един млад мъж и една млада жена могат да пътуват из Еркинланд и да разговарят с непознати, без това да впечатлява никого. Но един трол не може.

— Значи е било, когато бяхме с онези, мъжа и жената, Огнените танцьори. Срецахме и други хора, но след това винаги оставахме сами.

— Да. Открих ви тук, в Хасу Вале. Предишната нощ си бях направил лагер в тази пещера. Проследих ви с онези двамата по хълма. С Куантака се промъквахме между дърветата. Видяхме Огнените танцьори. — Той се намръщи. — Станали са многобройни и безстрашни. Научих го, докато проследявах други пътници и подслушвах разговорите им по пътя. Така видях какво направиха

Огнените танцьори и когато ви поведоха към възвишението, развързах конете и тръгнах след вас.

Той се усмихна, доволен от собствената си досетливост.

— Благодаря ти, Бинабик — каза Мириамел. Малко от предишната ѝ сдържаност се беше стопила. — Досега пропуснах да го направя.

Той се усмихна и помръдна рамене.

— Всички правим каквото можем, когато можем. Както казах веднъж на Саймън, ние тримата сме си спасявали живота толкова пъти, че вече няма нужда да ги броим.

Той отскубна парче мъх и тъкмо щеше да започне да търка купичката си, когато Куантака се вмъкна тихо в пещерата. Козината ѝ беше мокра. Тя се отърси и пръсна стотици водни капки около себе си.

— А. — Бинабик сложи купичката на пода. — В такъв случай ти можеш да свършиш тази работа. — Щом Куантака заоблизва с розовия си език последните остатъци от гозбата, тролът се надигна. — Това е цялата история. Сега, ако се придвижваме внимателно, мисля, че можем да тръгнем още днес. Ще избягваме пътя, докато не се отдалечим на безопасно разстояние от Хасу Вале.

— А Огнените танцьори няма ли да ни намерят? — попита Мириамел.

— След снощното премеждие не вярвам да са останали много или да имат желание за нещо друго, освен да се крият. Мисля, че слугата на Краля на бурите им вдъхна не по-малък ужас, отколкото на вас. — Той се наведе и започна да събира багажа. — А и водачът им вече е мъртъв.

— Благодарение на една от твоите черни стрелички — уточни Саймън и си припомни слисаното изражение на Мейфуору, докато падаше.

— Така е.

— Не съжалявам. — Саймън отиде да сгъне постелята си. — Изобщо не съжалявам. Значи наистина смяташ да тръгнеш с нас?

Бинабик се потупа по гърдите.

— Не смятам, че онова, което правите, е мъдро или правилно. Но не мога да ви оставя да тръгнете сами, щом мога да ви помогна да оцелеете. — Той се намръщи замислено. — Бих искал да има някакъв начин да изпратим съобщение.

Саймън си спомни за тролите в лагера на Джосуа и най-вече за Сиски, любимата, която Бинабик беше оставил, за да дойде тук. Огромната самопожертвователност на дребосъка го порази и той усети внезапен срам. Бинабик беше прав: двамата с Мириамел се държаха като своенравни деца. Но само един поглед към принцесата му беше достатъчен, за да се увери, че всеки опит да бъде разубедена не би бил по-уместен от упрек срещу вълните, че се разбиват в брега, а той не можеше да си представи, че би могъл да я остави да тръгне сама срещу съдбата си. Също като Бинабик, и той беше в капан.

Или Бинабик беше великолепен водач, или Огнените танцьори наистина се бяха отказали да ги търсят. Не срещнаха жива душа, докато пътуваха по влажните, обрасли с гъсти гори хълмове на Хасу Вале, освен няколко сойки и една черна катерица. Дърветата растяха плътно едно до друго, земята беше покрита с гъста растителност, а всеки ствол беше обвит с влажен мъх; всичко бе стихнало в странна мъртваина, сякаш всяка живинка беше заспала или изчакваше стихнала отминаването на неканените гости.

Около час след залез-слънце си направиха лагер под една надвиснала скала, но удобствата бяха далеч по-малко, отколкото в сухата и притаена пещера. Щом завалят и водата шурна по склона, бяха принудени да се сгущат колкото е възможно по-навътре в сушината под скалата. Конете, които не изглеждаха особено доволни, завързаха най-отпред и дъждът ги шибаше безмилостно. Саймън се надяваше — често беше виждал коне напред полето в лошо време, — че не страдат много, но изпитваше някаква смътна вина. Не заслужаваше ли Намиращата дома, спътницата на един рицар, повече грижи?

След като се наложи, Куантака се завърна и се притисна в тримата. Бяха принудени да я търпят заради топлината, която излъчваше, но пък силната миризма на мократа вълчица изпълни сушината. Най-после заспаха и се събудиха на разсъмване, вкочанени и схванати. Бинабик не позволи да палят огън, затова похапнаха сушено месо и някакви набрани от трола горски плодове, след което отново потеглиха.

Целодневното пътуване беше изтощително заради покритите с хлъзгава кал и мокър мъх хълмове и долинки и внезапните водопади на дъжда, който се стоварваше отгоре им и блъскаше клоните в лицата

им. Когато дъждът спря, мъглата отново припълзя и скри дебнещите трапове. Напредваха мъчително бавно. Все пак Саймън беше силно впечатлен, че приятелят му трол изобщо успява да им проправя път при липсата на каквато и да било видимост поради скритото зад плътните облаци слънце.

Някъде следобед Бинабик ги поведе покрай един хълм, за да заобиколят град Хасу Вале. През израсналите едно до друго като стена дървета не се виждаше почти нищо освен неясните силуети на къщите и — когато внезапният вятър вдигаше за кратко мъглата — виещата се като змия черна ивица на пътя на няколкостотин метра от тях. Градът изглеждаше безмълвен и пуст като гората: около дупките за пушек върху покривите на колибите се стелеше само сива мъгла и нямаше нито следа от хора и животни.

— Къде са отишли всички? — попита Мириамел. — Идвала съм тук. Беше оживено място.

— Огнените танцьори — отвърна мрачно Саймън. — Наплашили са всички и те са избягали.

— А може да са съществата, с които Огнените танцьори устройваха празник на хълма през нощта — добави Бинабик. — Мисля, че не е нужно да ги виждаш, както ги видяхте вие, за да разбереш, че нещо не е наред. Усеца се във въздуха.

Саймън кимна. Бинабик беше прав. Цялата тази местност му напомняше за Тистерборг, призрачния хълм между гората и Ерчестър, където се възправяха Камъните на гнева... и където норните бяха предали Печал на крал Елиас...

Не обичаше да си спомня за тази ужасяваща нощ, но поради някаква причина споменът неочаквано му се стори важен. Нещо го теглеше, възникнаха някакви разпокъсани мисли, които искаха да се подредят. Норните. Червената ръка. Тистерборг...

— Какво е това? — извика уплашена Мириамел.

Под него Намиращата пътя се сепна и се плъзна в калта, но успя да се задържи.

В мъглата пред тях се беше появил тъмен силует и жестикулираше като обезумял. Бинабик се приведе към шията на Куантака и присви очи, после се усмихна.

— Нищо няма. Размятан от вятъра парцал. Сигурно някой си е изгубил ризата.

Саймън също се вторачи. Тролът имаше право. Беше някаква изпокъсана дреха, оплела се в клоните на едно дърво. Ръкавите ѝ се развяваха като знамена.

Поуспокоена, Мириамел направи знака на Дървото.

Продължиха напред. Градът потъна в плътната зеленина зад гърбовете им мигновено и абсолютно, сякаш влажната стаена гора го беше погълнала.

Вечерта си направиха лагер в една закътана клисура в подножието на западния склон на долината. Бинабик изглеждаше замислен за нещо, а Саймън и Мириамел се бяха поуспокоили. Похапнаха, без да могат да утолят глада си, и след кратък разговор легнаха да спят.

Саймън усещаше сковаващата дистанция между себе си и Мириамел. Все още не беше напълно сигурен какво да мисли за нещата, които му беше наговорила. Не беше девствена и това беше станало по неин избор. Това беше достатъчно болезнено, но начинът, по който му го беше казала, по който го беше стоварила отгоре му, сякаш за да го накаже, го беше объркал още повече. Защо понякога беше така мила с него, а друг път така злонамерена? Щеше да му е приятно да си мисли, че го разиграва по начина „иди си — ела си“, на който бяха приучени младите придворни дамички в поведението си към мъжете, но я познаваше прекалено добре: Мириамел не обичаше подобни преструвки. Единственото възможно решение на тази загадка беше, че тя наистина държи на него като на приятел, но се бои, че той иска повече.

„Наистина искам повече — помисли си тъжно той. — Дори да не го получа никога“.

Дълго не можа да заспи, заслушан в потупването на процеждащите се от листата капки по горския килим. Сгушен под наметалото си, той опипваше нещастията си, както се опипва рана, за да разбереш колко силно ще те заболи.

До средата на следващия следобед се измъкнаха от долината. Гората продължаваше да се простира вдясно от тях като огромно зелено одеяло чак до хоризонта. Пред тях се изопнаха затревените хълмове между Стария горски път и очертанятията на Свертклиф.

Саймън не преставаше да си мечтае и това пътуване с Бинабик и Мириамел да е като през първите опияняващи дни, след като напуснаха езерната къща на Гелое преди толкова много месеци. Тогава тролът преливаше от песни и безразсъдство, а и принцесата тогава се преструваше на прислужница — изглеждаше опиянена и щастлива от живота. Сега и тримата напредваха като войници, понесли се към сражение, което не очакват да спечелят, потънали в личните си мисли и страхове.

Пустата хълмиста местност на север от Кинслах и без това не предразполагаше към голямо веселие. Беше безрадостна и мъртва като Хасу Вале и не по-малко влажна, но без да предлага потайните местенца и сигурност, които се срещаха в обраслата с гъста гора долина. Саймън имаше усещането, че са ужасяващо незащитени, и не преставаше да се изумява на неописуемата им храброст — или глупост, или и двете — да се приближават практически невъоръжени към вратите на Върховния крал. Ако някой от спътниците му останеше жив след цялата тази история, когато някой ден тези мрачни времена свършеха, със сигурност можеше да се получи прекрасна, невероятна песен! Някой бъдещ Шем Коняря сигурно щеше да разказва на някой опулен кухненски прислужник: „Чуйш ли, хлапе, к’во ти разпра’ям за смелия Саймън и неговите приятели — как препускали с блеснали очи и без оръжие към самите Челюсти на Мрака...“

Челюсти на Мрака. Харесваше му. Беше го чул в една от песните на Сангфугол.

Внезапно се замисли какво точно означава този мрак — нещата, които беше видял и преживял, страховитите дебнещи сенки отвъд светлината и топлината на живота — и целият настръхна.

Отне им два дни, за да прекосят осеяните с ливади хълмисти земи, два дни мъгли и непрестанни студени дъждове. Независимо в каква посока пътуваха, вятърът неизменно духаше в лицата им. През цялата първа нощ Саймън кихаше, тресеше го и беше безсилен като топяща се восъчна свещ. Сутринта вече беше по-добре.

Следобед на втория ден пред тях се показаха очертанията на Свертклиф с нащърбеното високо скалисто било, на чийто връх стърчеше Хейхолт. Саймън присви очи и му се стори, че вижда невероятно тъничка бяла чертица да се мерзелее в небето.

Беше Кулата на Зеления ангел — виждаше се, въпреки че беше на почти цяла левга.

Саймън усети нещо да го полазва по гърба и пак настръхна. Кулата, огромният блестящ шип, който бяха издигнали ситите, докато замъкът е бил техен и където Инелуки се беше простил със смъртния си живот, очакваше, продължаваше да очаква. Но там беше преминало и юношеството на Саймън с неговите скиталчества и фантазии. Беше я виждал — или поне нейното подобие — в толкова много свои сънища, откакто беше напуснал родния дом, че сега отново му заприлича на сън. А под нея, скрит от погледа му, беше самият Хейхолт. Очите му се насълзиха, но не се разплака. Колко пъти беше бленувал за криволичещите коридори, градините и потайните кътчета на момчетата от кухненската прислуга, за топлите ъгълчета и скритите удоволствия!

Обърна се и погледна Мириамел. Тя също се вираше съсредоточено на запад, но дори и да си припомняше нещо радостно, лицето ѝ не го показваше. Приличаше на ловец, който най-последно се е натъкнал на опасен, но отдавна преследван дивеч. Той притвори очи, засрамен, че тя може да забележи сълзите му.

— Чудех се дали изобщо ще я видя отново — промълви той. Струя дъжд обля лицето му и той избърса очи, благодарен на неочакваното оправдание. — Прилича на сън, нали? Странен сън.

Мириамел кимна, без да отговори.

Бинабик не ги накара да побързат. Изглежда, му беше приятно да изчака, оставил Куантака да души земята наоколо, докато Саймън и Мириамел се вираха безмълвни.

— Да си направим лагер — каза накрая той. — Ако продължим малко по-нататък, може да намерим подслон в полите на хълмовете. — Той посочи към масивния силует на Свертклиф. — А на сутринта ще можем на светло да... да се заемем с онова, което възнамеряваме.

— Отиваме на гробната могила на Джон — обяви Саймън по-категорично, отколкото го усещаше. — Поне аз ще отида.

Бинабик повдигна рамене.

— Да продължим тогава. След като накладем огън и се нахраним, ще имаме време да чертаем планове.

Слънцето потъна зад просналата се гърбица на Свертклиф много преди настъпването на вечерта. Продължиха да яздят в хладната му сянка. Дори конете изглеждаха неспокойни: Саймън усещаше нежеланието на Намиращата дома и му се струваше, че ако ѝ позволи, тя ще направи завой и ще препусне назад.

Свертклиф ги очакваше невъзмутимо като търпелив великан. С приближаването им огромният мрачен хълм сякаш поглъщаше все по-големи парчета заедно със самото слънце, извисяваше се и набъбваше, докато накрая сякаш вече изобщо не можеха да тръгнат обратно, дори да се опитаха. На склона на най-предния южен хълм забелязаха сиво-зелен проблясък малко зад зъберите — Кинслах. Сърцето на Саймън се сви от радост и тъга — той си спомни познатите призивни крясъци на чайките и баща си, рибаря, когото не беше виждал никога.

Най-накрая, когато почти отвесният склон на хълма се възправи над тях като огромна стена, си направиха лагер в едно дефиле. Тук вятърът беше по-слаб, а Свертклиф заслоняваше сипеция се дъжд. Саймън се усмихна мрачно при мисълта, че очакването на великана е приключило: той и спътниците му щяха да преспят в скута му тази нощ.

Никой не изпитваше желание пръв да заговори какво да предприемат на следващия ден. Запалването на огъня и приготвянето на скромната вечеря стана почти без разговори и без обичайната сърдечност. Тази вечер Мириамел не изглеждаше гневна, а съсредоточена и дори Бинабик беше разсеян, сякаш мислите му бяха някъде далеч.

Саймън се чувстваше изненадващо спокоен, почти развеселен, и беше разочарован, че спътниците му не споделят доброто му настроение. Разбира се, че мястото беше опасно, а утрешните премеждия щяха да са ужасни — не си позволяваше да се замисля много-много къде е мечът и какво трябва да направи, за да го намери, — но поне вършеше нещо. Беше се заел с изпълнението на задача, за която беше посветен в рицарството. И ако успееше — о, слава на бога!, — ако успееше, Мириамел, която несъмнено вече беше свръх силите му да спре, положително щеше да се увери, че предаването на меч на Джосуа е много по-важно, отколкото да се опитва да убеди побъркания си баща. Да, само да намереха Блестящ гвоздей — Блестящ гвоздей! Прочутият меч на Престър Джон — на тяхно разположение! Тогава

Мириамел щеше да осъзнае, че са се сдобили с най-значимия трофей, на който можеха да се надяват, а двамата с Бинабик щяха да успеят да я убедят да се върне в сравнително безопасния лагер на чичо си.

Саймън тъкмо обмисляше всичко това, вече позаситил глада си, когато Бинабик най-последно заговори.

— Тръгнем ли по този хълм — започна предпазливо тролът, — ще ни е много трудно да се върнем. Нямаме никаква представа къде има поставени войници — Елиас може би е разположил стража, която да пази мечата и гробницата на баща му. Ако продължим на запад, ще се озовем на място, от което хората в огромния замък могат да ни видят. Убедени ли сте — ама наистина убедени, — че сте готови за това? Моля ви да помислите, преди да отговорите.

Саймън се съобрази с настояването на приятеля си. След малко вече знаеше какво да каже.

— Вече сме тук. Следващия път, когато сме толкова близо до Блестящ гвоздей, вероятно навсякъде ще се водят сражения. Може никога да не успеем да се приближим до него. Затова мисля, че ще е глупаво да не се опитаме да го вземем сега. Аз отивам.

Бинабик го погледна и кимна едва-едва.

— Значи отиваме да вземем мечата. — После се обърна към принцесата. — Мириамел?

— Нямам какво да кажа по този въпрос. Ако се наложи да използваме Трите мечата, това ще означава, че съм се провалила. — Тя се усмихна, но с усмивка, която никак не допадна на Саймън. — А ако не успея да убедя баща си, съмнявам се, че каквото и да се случи след това, ще е особено важно за мен.

Тролът събра дланите си.

— Никога не можем да сме сигурни. Ще ти помагам, с каквото мога, а също и Саймън, в което не се съмнявам. Но не бива да се отказваш от всяка възможност за нов опит. Ако мислиш по този начин, ще действаш невнимателно.

— Ще съм много щастлива, ако имам възможност за нов опит — отвърна Мириамел. — Искам да помогна на баща си да проумее какво прави, за да спре убийствата, след което да се сбогувам с него. Не бих могла да живея отново с него след всичко, което направи.

— Надявам се да получиш онова, към което се стремиш — отговори Бинабик. — И така — първо ще потърсим мечата, след това ще

решаваме с какво да помогнем на Мириамел. Преди такива тежки усилия имам нужда да поспя.

Той се сгуши до Куантака и покри лице с качулката си. Мириамел остана втренчена в огъня. Саймън продължи да я наблюдава притеснено известно време, след това се уви в наметалото си и се отпусна на гръб.

— Лека нощ, Мириамел — промълви той. — Надявам се... надявам се...

— Аз също.

Той закри очи с ръка и зачака да заспи.

Сънува, че е застанал на върха на Кулата на Зеления ангел, неподвижен като скулптурен връх на улук. Край него се движеше някой.

Беше самият ангел, явно напуснал своя връх, за да приседне до него — отпусна хладна длан върху китката му. Странно напомняше малката Лелет, но бе излята от неполиран бронз и покрита със зеленикава патина.

— Много е високо.

Гласът на ангела беше приятен и нежен, но мощен.

Саймън се загледа в мъничките покриви на Хейхолт под тях.

— Да, високо е.

— Не това имам предвид. — Тонът на ангела беше деликатно укорителен. — Имам предвид долу, където се намира Истината. До самото дъно, където започват нещата.

— Не разбирам.

Изпитваше странна лекота, сякаш следващият порив на вятъра можеше да го издуха от покрива на кулата и да го завърти като лист. Сякаш стисналата го ръка на ангела беше единственото, което го задържаше на мястото му.

— От такава височина земните проблеми изглеждат твърде дребни — продължи тя. — Това е една от гледните точки, при това добра. Но не и единствената. Колкото по-надолу се спускаш, толкова по-трудни за разбиране стават нещата — но и по-значими. Трябва да слезеш много надълбоко.

— Не знам как да го направя. — Той се загледа в лицето ѝ, но макар че му беше познато, то все пак беше безжизнено, просто груба

отливка от метал. Във вцепенените ѝ черти нямаше и следа от приятелска добронамереност. — Къде трябва да отида? Кой ще ми помогне?

— Дълбоко. Ти. — Ангелът внезапно се изправи и щом вдигна ръка от рамото му, Саймън усети, че полита от кулата. Вкопчи се в някаква издатина и се задържа. — Трудно ми е да разговарям с теб, Саймън — каза тя. — Може би вече няма да мога.

— Не можеш ли просто да ми кажеш? — извика той. Краката му висяха през ръба, а тялото му трептеше като платно, готово да отлети. — Просто ми кажи!

— Не е толкова лесно. — Ангелът се извърна и бавно се изкачи до постаментата си на върха на кулата. — Ако имам възможност да дойда пак, ще го направя. Но е възможно да се говори ясно само за по-незначителни неща. Големите истини са вътре, винаги вътре. Те не могат да бъдат изречени. Трябва да бъдат открити.

Саймън усети, че изпуска издатината. Бавно започна да се върти, понесе се встрани. Небето и земята се завъртяха около него, сякаш целият свят беше детска топка, в която е затворен, сега подритната от отмъстителен шут...

Събуди се под слабата лунна светлина, целият плувнал в пот въпреки хладния нощен въздух. Мрачният масив на Свертклиф бе надвиснал над него като заплаха.

На другия ден Саймън бе много по-неуверен, отколкото вечерта. Докато се подготвяха да тръгнат, се усети, че обмисля с тревога съня си. Ако Амерасу беше права и ако Пътят на сънищата наистина му беше станал по-достъпен, дали нямаше някакъв смисъл в онова, което му беше казал ангелът в съня му? Как би могъл да стигне по-дълбоко? Предстоеше му да изкачи високия хълм. И какъв отговор се съдържаше „вътре“? Някаква тайна, която и ангелът не знаеше? Не долавяше смисъла.

Потеглиха, щом слънцето стопли въздуха. През първата половина на сутринта се изкачваха по ниските хълмчета в подножието на Свертклиф. Щом полегатите склонове останаха зад гърбовете им, трябваше да слязат от конете и да ги поведат.

Спряха да закусят — сушени плодове и хляб, които Бинабик беше взел от лагерните продоволствия на Джосуа.

— Мисля, че е време да оставим конете — каза тролът. — Ако Куантака все още иска да продължи с нас, ще се катери сама, без да ме носи на гърба си.

Саймън не се беше замислял, че ще се наложи да изостави Намиращата дома. Беше се надявал, че ще има път да стигнат с езда до върха, но единствената гладка пътека беше в отдалечения край на Свертклиф — погребалният път, който отвеждаше към върха от ниските хълмчета до Ерчестър и Хейхолт.

Бинабик носеше доста въжета в торбата си и пожертва достатъчно от тях, за да могат Саймън и Мириамел да завържат конете си за едно ниско, изкривено от вятъра дърво, така че да достигат до естественото скално езерце с дъждовна вода. Конете разполагаха с обилна паша за половин ден или дори повече, докато се върнат стопаните им. Саймън потърка лице в шията на Намиращата дома и тихичко ѝ обеща, че ще се върне по възможно най-бързия начин.

— Има ли други неща за свършване? — попита Бинабик.

Саймън погледна острия връх на Свертклиф и му се прииска да се сети за нещо, което би забавило изкачването още известно време.

— Тогава да вървим — добави тролът.

Източният склон на Свертклиф не беше чак толкова стръмен, колкото изглеждаше отдалеч, и следвани от Куантака, те дори имаха възможност от време на време да се придвижват изправени в цял ръст, макар че по-често напредваха приведени, подбирайки внимателно за какво да се заловят. Само на едно място, някаква тясна пролука между отвесния склон и една канара, Саймън изпита значително затруднение, но успя да се промъкне. Куантака, която беше открила някаква вълча пътека, ги чакаше отгоре, провесила розовия си език, и наблюдаваше мъчителните им усилия с нескрита насмешка.

Няколко часа след пладне небето притъмня и въздухът стана тежък. Заръмя лек дъждец, който ги намокри и притесни Саймън. В момента не им беше особено трудно, но много скоро като че ли предстоеше да стане доста по-трудно, а вероятността да им се наложи да преодоляват някоя от вертикално отсечените канари, станали рисковано хлъзгави от дъжда, не беше особено приятна. Но краткият дъждец спря и въпреки заплашително надвесените облаци, като че ли скоро не предстоеше да се разрази буря.

Изкачването наистина стана още по-стръмно, но все пак бе по-леко от очакванията му. Водеше Бинабик — дребосъкът пристъпваше сигурно напред като някой от канукските овни. Използваха въжето само веднъж — завързаха се за по-голяма безопасност, докато прескачаха от една затревена издатина върху друга над един дълъг стръмен сипей. Всички прескочиха успешно, освен че Мириамел ожули дланите си, а Саймън удари коляното си. За Куантака и това препятствие беше съвсем безобидно.

Щом спряха да отдъхнат на срещуположната страна на препятствието, Саймън забеляза на няколко лакътя над себе си туфа бели цветчета — звездички; венчелистчетата им проблясваха като снежинки сред тъмнозелената трева. Гледката го въодушеви: почти не беше виждал цветя, откакто двамата с Мириамел бяха напуснали лагера на Джосуа. Дори зимната шапчица и огнецветът, които обикновено се срещаха в такъв студен сезон, бяха рядкост.

Изкачването на стръмния склон на Свертклиф им отне повече време, отколкото бяха очаквали: когато изкатериха с мъка последното голямо възвишение, слънцето вече се беше спуснало на педя над хоризонта и озаряваше скупчилите се над него облаци. Бяха се превили на две и едва си поемаха дъх. При последния стръмен преход почти през цялото време им се налагаше да пълзят на четири крака и Саймън се питаше какво ли си мисли Куантака, като гледа как двуногите й спътници се превръщат в подобни на нея четириноги същества. Щом изкачиха възвишението и най-после се изправиха на два крака върху затревеното било на Свертклиф, тънък слънчев лъч прониза облаци и обля заобления връх с бледо зарево.

На стотина лакътя от мястото, където се опитваха да възстановят дишането си, пред тях лежах надгробните могили на кралете на Хейхолт. Всички, с изключение на една-единствена, бяха обрасли с трева, до такава степен заоблени от времето, че се бяха превърнали в част от хълма: онази, която със сигурност беше на Джон, все още представляваше само купчина голи камъни. На запад се извисяваше неясният масив на Хейхолт — тънкият като игла връх на Кулата на Зеления ангел блестеше по-ярко от всичко.

Бинабик вдигна очи към мъжделивото слънце.

— Стигнахме по-късно, отколкото се надявах. Няма да успеем да се върнем, преди да се е стъмнило. — Той помръдна рамене. — Но

нищо не може да се направи. Конете имат какво да пасат до сутринта.

— Ами ако се появят... — Саймън погледна смутен Куантака, за малко не бе казал „вълци“ — диви животни? Сигурен ли си, че всичко ще е наред?

— Конете могат да се защитават отлично. А и почти не съм виждал каквито и да било животни по тези места. — Бинабик потупа Саймън по ръката. — А и нищо не можем да направим, освен да рискуваме да си строшим вратовете или най-малкото някой от нас да си изкълчи ръка или крак.

Саймън пое дъх и закрачи към могилите.

— Тогава да вървим.

Седемте надгробни могили бяха разположени в непълна окръжност. Беше оставено място за други да запълнят кръга. Саймън усети как изтръпва от суеверен страх при тази мисъл. Кой щеше да легне тук един ден? Елиас? Джосуа? Или никой? Вероятно ходят на предстоящите събития щеше да се развие така, че нищо от случвалото се досега нямаше да се случи отново.

Стигнаха до центъра на недовършения кръг и спряха. Вятърът рошеше и накланяше тревите. Върхът беше безмълвен. Саймън се приближи до първата могила, която се беше слегнала върху всепоглъщащата земя на височина почти човешки ръст, но беше няколко пъти по-дълга и почти толкова широка. В съзнанието на Саймън изникна един стих, един стих и един спомен за черни статуи в мрачна, стихнала тронна зала.

— Фитил Първи, Кървавия крал На алените криле на войната от север долетял.

След като изрече първия стих, му се стори, че ще е „на кутсуз“ да спре дотук. Приближи се до втората могила, стара и порутена като първата. Сред тревата като зъби проблясваха няколко камъка.

— Хйелдин — синът му, страшният Луд крал, към смъртта от призрачната кула полетял.

Третата се намираше близо до втората, сякаш заровеният в нея продължаваше да търси закрила от предшествениците си.

— После Икфердиг, Изгорелия крал, сред огнени талази в нощ черна изгорял.

Спря. Имаше празно място между първите три могили и следващите три, а следващият куплет се опитваше да изникне в паметта му. След малко си го припомни.

— Трина северни крале — мъртъвци студени — и Северът не царува в Хейхолт извисени.

Приближи се до втората тройка могили. Песента изникваше постепенно в съзнанието му и не му се налагаше да се напъва да си спомни думите. Мириамел и Бинабик стояха на едно място и го наблюдаваха и слушаха безмълвни.

Крал Сулис Чаплата, Отстъпника наречен, избягал от Набан, дошъл и бил посечен.

И кралят най-свещен на Хернистир, Тетаин Стари, той влезе в крепостта и там смъртта го свари.

И начетеният Ейлстан, Рибарския крал, той дракона събудил и в Хейхолт той умрял.

Саймън пое дълбоко дъх. Имаше усещането, че изрича магическо заклинание и че още няколко думи може да накарат обитателите на могилите да се събудят от вековечния си сън и да раздрънкат изгнилите си доспехи, докато се надигат от пръстта.

— Шестима крале царуваха на Хейхолт в просторните зали. Шестима господари сред стените

велики от камък.

*В шест надгробни могили на хълма над залива
Кинслах шестима крале ще почиват до последния ден...*

Щом свърши, вятърът за миг се усили — запривежда още по-силно тревата и сякаш простенваше печално над смълчаното било... но това беше всичко. Могилите останаха тайнствено безмълвни. Издължените им сенки се източваха върху моравата на изток.

— Естествено, сега тук има седем крале — изрече той, нарушавайки тишината.

Усети настъпването на момента и изпита огромна нерешителност. Сърцето му блъскаше в ребрата и изведнъж му се стори трудно да говори, тъй като думите засядаха в гърлото му. Обърна се към последната могила. Беше по-висока от останалите и тревата покриваше само тук-там купчината камъни. Заприлича му на раковина на огромно морско същество, изхвърлена от вълните на дъновен прилив.

— Крал Джон Презвитер — промълви той.

— Моят дядо.

Сепнат от гласа на Мириамел, Саймън се обърна. Сякаш ѝ се привиждаха духове — лицето ѝ беше преbledняло, а погледът ѝ беше пуст и уплашен.

— Не мога да гледам повече — каза тя. — Ще изчакам ей там.

Обърна се и заобиколи могилата на Фингил, приклепна и се скри от погледите им; вероятно гледаше на изток към хълмовете, които току-що бяха прекосили.

— Да се хващаме за работа — обади се Бинабик. — Няма да ми е особено приятно, но ти беше прав, Саймън: след като сме тук, ще е глупаво да не вземем меча.

— Престър Джон би искал да го направим — каза Саймън с повече увереност, отколкото усещаше. — Той би искал да направим всичко възможно, за да спасим кралството и народа му.

— Кой може да знае какво искат мъртвите? — подхвърли мрачно Бинабик. — Хайде да се хващаме. А трябва да си направим и някакъв подслон, преди да се е спуснала нощта, за да скрием светлината на огъня, ако не друго. Мириамел — извика той, — можеш

ли да огледаш дали тези шубраци ей там на склона ще свършат работа за огъня?

Тя се показа и вдигна утвърдително ръка.

Саймън се наведе и се опита да повдигне един от камъните. Беше прилепнал толкова здраво към обраслата с трева земя, че му се наложи да подпре крак на съседния камък, за да намери здрава опора. Изправи се и изтри бликналата по лицето му пот. Ризницата му беше прекалено тежка и неудобна за подобна работа. Той я развърза и я свали, след това свали и ватирания елек и го остави до ризницата на тревата. Студеният вятър го прониза през тънката риза.

— Прекосихме половината Остен Ард — каза Бинабик и зарови пръсти в пръстта, — а никой не се сети да вземе лопата.

— Имам меч — отвърна Саймън.

— Запази го, докато наистина ни потрябва. — В тона му се долови нещо от характерната му острота. — Казвали са ми, че почнеш ли да дълбаеш камъни с меча си, острието му се изхабява. А нищо чудно да ни дотрябва остър меч. Особено ако ни забележи някой, че разкопаваме гроба на бащата на Върховния крал.

Саймън притвори за миг очи и изрече кратка молитва за прошка към Ейдон — а и към Престър Джон за по-сигурно — заради онова, което възнамеряваха да направят.

Слънцето беше залязло. Сивото небе започваше да чернее на запад, което винаги се беше харесвало на Саймън, но сега не му се струваше особено приятно. Успяха да отместят и последния страничен камък от обраслата с трева каменна пирамида на Престър Джон. Черното нищо под камъните приличаше на рана върху тялото на света.

Бинабик затрака с огнивото, блесна искра, той запали факлата и я заслони от бръснещия вятър, докато се разгори. Саймън не изпитваше особено желание да погледне към очакващата го чернота и вдигна очи над тъмнозелената покривка на хълма. Мириамел бе дребна фигурка в далечината — беше клекнала и духаше, за да разпали огъня. На Саймън му се прииска да зареже всичко, да се обърне и да се махне. По-добре изобщо да не му беше хрумвала подобна глупост.

Бинабик размаха пламъка в дупката, извади факлата и отново я пъкна още по-навътре. Свлече се на колене и помириса предпазливо.

— Въздухът поне като че ли не е много тежък. — Изкърти още няколко буци пръст от ръба на дупката и тикна глава вътре. — Виждам дървените стени на нещо. Лодка ли е?

— „Морска стрела“. — Сериозността на онова, с което се бяха заели, започваше да притиска Саймън като непоносимо бреме. — Да, лодката на Престър Джон. Погребах го в нея.

Бинабик се пъкна още малко навътре.

— Вътре е достатъчно просторно да стоя прав — съобщи той. Гласът му звучеше глухо — А гредите отгоре ми се струват съвсем здрави.

— Бинабик — каза Саймън. — Излез.

Дребосъкът се измъкна заднишком и се извърна.

— Какво има, Саймън?

— Идеята е моя. Аз съм този, който трябва да влезе вътре.

Бинабик повдигна вежда.

— Никой няма желание да ти отнема славата за намирането на меча. Просто аз съм по-дребен и подходящ за навирание из пещери.

— Не става дума за слава, а за риска от някоя неприятност. Не искам ти да пострадаш заради глупавата ми идея.

— Твоята идея? Саймън, за нищо не си виновен. Правя онова, което смятам за най-правилно. А и ми се струва, че вътре няма нищо, от което някой би могъл да пострада. — Той замълча. — Но щом искаш...

Той отстъпи встрани.

Саймън се смъкна на четири крака, взе факлата от малката ръка на трола и я напъха в дупката пред себе си. На потрепващата светлина зърна огромната, оплескана с кал извивка на корпуса на „Морска стрела“. Лодката се беше килнала като огромен мъртъв лист, като пашкул... сякаш вътре в него нещо очакваше отново да се роди.

Саймън се надигна и тръсна глава. Сърцето му щеше да се пръсне.

„Малоумник! От какво се изплаши? Престър Джон беше добър мъж“.

Да, но ако неговият дух беше разгневен от онова, което се беше случило в кралството му? А и сигурно на нито един дух не би му се харесало да ограбват гроба му.

Саймън пое колкото е възможно по-дълбоко въздух, след което бавно се промъкна през отвора от едната страна на могилата.

Плъзна се по рохкавата пръст на ямата и докосна корпуса на лодката. Опналият се над главата му купол от греди, кал и белезникави коренчета приличаше на измайсторено от некадърен и полусляп бог небе. Когато най-последно си пое отново дъх, ноздрите му се изпълниха с миризма на пръст, борова смола и плесен, както и други смътни миризми, които не можеше да разпознае — някои толкова екзотични, колкото съдържанието на бурканите с подправки на главната готвачка Джудит. Силните аромати го изненадаха и той се задави. Бинабик напъха глава в дупката.

— Добре ли си? Въздухът лошо ли мирише?

Саймън оправи дишането си.

— Добре съм. Просто... — Той преглътна. — Не се тревожи.

Бинабик се поколеба и се измъкна.

Саймън огледа борда на лодката. Горният ръб беше по-високо от главата му. Не виждаше начин да се изкатери с една ръка, а факлата беше твърде дебела, за да я стисне със зъби. След миг колебание, през който изпита силно изкушение да се обърне, да се измъкне навън и да остави Бинабик да реши проблема, той вклини дръжката на факлата до една от гредите на гробницата, прехвърли ръка над ръба и се издърпа нагоре, като подритваше, за да намери някаква опора. Дъските на „Морска стрела“ бяха хлъзгави.

Саймън прехвърли горната част на тялото си над ръба и увисна за момент по корем — дървото сякаш се заби в него като пестник. Сладникавият мирис на плесен стана по-остър. Той погледна надолу и едва не изруга — преглътна в последния момент думите, които биха могли да му навредят, а и биха осквернили подобно място, — тъй като се оказа, че е оставил факлата ниско и светлината не можеше да освети вътрешността на корпуса. Всичко, което можеше да види, бяха някакви смътни сенки. Разбира се, мина му през ума, че би трябвало да е лесно да намери едно-единствено тяло и меча, който държи, дори в тъмното: можеше да стане с опипване. Но за нищо на света не би се опитал да го направи.

— Бинабик! — извика той. — Ела да ми помогнеш!

Изпита гордост от категоричния си тон.

Тролът се промуши през дупката и се пързулна вътре.

— Заклеци ли се?

— Не, но не виждам нищо без факлата. Можеш ли да ми я подадеш?

Дървеният корпус потрепна. За момент Саймън се уплаши, че може да рухне под тежестта му, а страхът му в никакъв случай не намаля от някакво тихичко проскърцване, което изпълни подземното помещение. Беше почти сигурен, че причина за това е изгнилото дърво — все пак лодката на краля се намираше цели две години под влажната земя, — но беше невъзможно да не си представи една ръка... стара, сбръчкана ръка... да се протяга сред сенките на корпуса...

— Бинабик?!

— Ей сега, Саймън. Беше по-високо, отколкото можех да стигна.

— Побързай, моля те.

Светлината върху тавана на гробницата се размърда от движението на пламъците. Саймън се извъртя и взе факлата от протегнатата ръка на Бинабик. Каза още една безмълвна молитва и присвил очи от ужас какво ли ще види, се извърна и се надвеси над празното пространство във вътрешността на корпуса.

В първия момент не видя почти нищо. Отвори очи по-широко. Малки камъчета и буци пръст се бяха откъртили от тавана и бяха покрили голяма част от предметите в „Морска стрела“, но все пак съвсем не всичко.

— Бинабик! — извика Саймън. — Виж!

— Какво!? — Разтревоженият трол се втурна покрай корпуса до едно място, където лодката допираше стената на гробницата, и се покатери чевръсто като по стръмна пътечка в Минтахок. Изтича пъргаво по ръба и спря до Саймън.

— Виж.

Саймън посочи с потрепващата факла.

Крал Джон Презвитер лежеше в утробата на „Морска стрела“, обкръжен от погребалните си дарове, все така облечен във великолепното одеяние, с което беше погребан. Върху високото чело на Върховния крал блещукаше златна диадема, а ръцете му бяха кръстосани на гърдите върху дългата снежнобяла брада. Кожата на Джон, като се изключеше восъчната ѝ прозрачност, изглеждаше стегната като плътта на жив човек. След няколко сезона гниене под земята той изглеждаше като заспал.

Но колкото и да беше ужасяваща гледката на сякаш недокоснатия от времето крал, това не беше единствената причина за крясъка на Саймън.

— Кикасут! — изруга Бинабик, не по-малко изумен от Саймън.

И миг след това скочи в лодката.

Резултатът от светкавичното претърсване на гробницата беше същият: Престър Джон продължаваше да лежи в мястото си за вечен покой в Свертклиф.

Но Блестящ гвоздей липсваше.

11. СЪРДЕЧЕН ПУЛС

— Това, че Варелан е мой брат, не означава, че ще търпя глупостите му — изръмжа херцог Бенигарис на коленичилиия пред него рицар и плесна с длан страничната облегалка на трона. — Кажи му да издържи, докато пристигна с рибарчетата. Ако не, ще закача главата му над портата на Санселан!

— Моля ви, милорд — смотоледи оръжейникът, който се въртеше от едната му страна, — моля ви, не удряйте така. Опитвам се да взема мярка.

— Да, запази спокойствие наистина — обади се майка му. Беше се настанила върху същия нисък, но богато украсен стол, който използваше, когато съпругът ѝ все още управляваше Набан. — Ако не беше станал такова прасе, старата ти броня все още щеше да ти върши работа.

Бенигарис я изгледа вторачено и помръдна гневно мустаци.

— Благодаря, майко.

— И не бъди така жесток с Варелан. Той е още почти дете.

— Той е един туткав малоумен лигльо и именно ти го разглези. Кой всъщност ме убеждаваше да го оставя да преведе войските през Онестринския проход?

Вдовстващата херцогиня Несаланта махна грациозно с ръка в знак на пренебрежение.

— Всеки би могъл да удържи прохода срещу разпасана сбирщина като тази на Джосуа. Дори аз. А изпитанието ще му е от полза.

Херцогът освободи ръката си от хватката на оръжейника и тресна още веднъж облегалката на трона.

— В името на Дървото, майко! Та той е отстъпил цели две левги за по-малко от две седмици, независимо че разполага с няколко хиляди пехотинци и петстотин рицари. Отстъпва с такава скорост, че докато дойде моментът да излезе през централната порта, веднага ще се бльсна в него.

— Ксанасавин казва, че няма нужда да се притесняваме — отвърна развеселена тя. — Внимателно е огледал небето. Моля те, Бенигарис, успокой се. Бъди мъж.

Погледът на херцога беше вледеняващ. Челюстта му помръдна няколко пъти, преди да заговори.

— Някой много близък ден, майко, ще злоупотребиш с търпението ми извънредно много.

— И какво ще направиш — ще ме хвърлиш в някоя килия? Ще ми отрежеш главата? — Тя го изгледа яростно. — Нуждаеш се от мен. Да не говорим за уважението, което дължиш на тази, която те е родила.

Бенигарис се навъси, пое дълбоко въздух и отново насочи вниманието си към рицаря, който беше донесъл посланието на младия Варелан.

— Какво чакаш още? — попита той. — Чу каквото имах да казвам. Сега върви и му го предай.

Рицарят се изправи, изтанцува някакъв прекалено завъртян поклон, обърна се и напусна тронната зала. Облечените в пъстроцветни рокли дами, които бърбеха тихичко до вратата, го огледаха, след което се скупчиха и закоментираха нещо, което ги накара да прихнат невъздържано.

Бенигарис отново издърпа китката си от хватката на оръжейника, този път за да сграбчи чаша вино от ръката на един от пажовете.

Изпи я на един дъх и избърса устата си.

— Армията на Джосуа е по-голяма, отколкото си мислехме. Казват, че братът на Върховния крал е намерил могъщ рицар, който се бие начело на войските му. Твърдят, че бил Камарис. Серидан от Метеса е убеден в това или най-малкото се е съюзил с тях. — Той направи кисела физиономия. — Предателско псе.

Несаланта се изкикоти злобно.

— Признавам, че не оказах на Джосуа доверието, което всъщност заслужава. Хитро скроено. Нищо не възбужда простолудието така, както самото споменаване на името на чичо ти. Но Серидан? Караш ме да се притеснявам за него и още няколко невзрачни барони от пустошта? Жеравът на Метесан не е излитал от дворцовите кули цели пет столетия. Те са никои.

— И си абсолютно убедена, че приказките за сър Камарис са само номер?

Думите на Бенигарис, с които искаше да ѝ се надсмее, прозвучаха малко несериозно.

— Разбира се, че е номер! Как би могъл да е той? Камарис е мъртъв от четиридесет години.

— Но тялото му така и не е намерено. Баща ми постоянно се измъчваше, че не може да направи ейдонитско погребение на брат си.

Херцогинята изсумтя пренебрежително, но не вдигна очи от ръкоделието си.

— Познавах Камарис, мой храбри синко. Но ти не. Дори да беше отишъл в манастир или да се беше скрил някъде, щеше да се чуе за това: беше така налудничаво честен, че никога не би излъгал, ако някой го беше попитал кой е. Освен това беше толкова самовлюбен, толкова шило, че в никакъв случай не би стоял настрана, докато Престър Джон водеше втората война с тритингите, без да се втурне, за да го обявят за Камарис Великолепния, Камарис Благочестивия, Камарис Великия. — Несаланта убоде пръста си и тихичко изруга. — Не, никакъв жив Камарис не е открил Джосуа, а естествено не е и някакъв призрак. Това е някакъв шарлатанин дългуч, някой прекомерно пораснал наемник селяндур с поръсена с брашно коса. Номер. Но това не променя нещата. — Тя огледа за момент ръкоделието си, след което остави обръча настрана с чувство на задоволство. — Дори истинският Камарис не може да ни свали от престола. Прекалено сме силни... а и неговото време отмина отдавна, отдавна, отдавна.

Бенигарис я изгледа преценяващо.

— Да ни свали...? — започна той, но някакво раздвижване в другия край на залата го прекъсна.

На вратата на тронната зала се беше появил вестител с избродирания златист герб на Рибарчето върху наметалото си.

— Ваше височество — обяви мъжът с церемониален тон. — Граф Стреаве от Ансис Пелипе пристига по ваше повикване.

Херцогът се облегна назад, устните му се присвиха в тъничка усмивка.

— О, да. Пусни графа да влезе.

Внесоха носилката на Стреаве и я поставиха близо до високите сводести прозорци, през които се виждаше морето — но днес пред тях бяха спуснати тежки завеси, за да не влиза студеният въздух.

Хората на графа го вдигнаха с креслото му и го поставиха пред подиума, на който се мъдреше херцогският трон.

Графът се закашля и пое въздух.

— Привет, херцоже — изхриптя той. — И на вас също, херцогиньо Несаланта. Каква радост е за мен да ви видя! Както обикновено ви моля за извинение, че съм седнал без ваше позволение.

— Разбира се, разбира се — отвърна радушно Бенигарис. — Как е катарът ти, Стреаве? Не мисля, че нашият студен морски въздух му се отразява особено добре. Знам колко топъл поддържаш своя дом в Ста Мироре.

— Всъщност, Бенигарис, тъкмо за това исках да си поговорим... — започна възрастният мъж, но херцогът го прекъсна.

— Всичко по реда си, съжалявам да заявя. Прости ми нетърпението, но сме във война, както знаеш. Аз съм пряк човек.

Стреаве кимна.

— Твоята откровеност е добре известна, приятелю.

— Да. В такъв случай, на въпроса. Къде са моите речни кораби? Къде са моите пердруински войски?

Графът повдигна побелялата си вежда едва-едва, но тонът и маниерите му си останаха невъзмутими.

— О, пристигат. Не се бой. Кога Пердруин не е изпълнявал дълга си към Набан?

— Но вече минаха два месеца — отвърна Бенигарис с престорена строгост. — Стреаве, Стреаве, стари приятелю... тъкмо започвах да си мисля, че ме разиграваш, че поради някаква причина се опитваш да ми попречиш.

Този път графът не повдигна изненадано веждите си, но в изражението му все пак настъпи едва доловима и не съвсем ясна промяна. Очичките му проблеснаха сред бръчиците.

— Разочарован съм, че Набан би могъл да предположи подобно нещо за Пердруин след продължилото ни толкова време лоялно партньорство. — Стреаве приведе глава. — Но е вярно, че корабите, които пожела за речен транспорт, все още се бавят, поради което най-покорно моля за извинение. Нали разбираш, дори при многобройните съобщения, които изпратих в родния Ансис Пелипе и в които описах подробно и с голяма загриженост нуждите ви, никой не е в състояние да се справи със задачата по начина, с който бих се справил аз, щом се

заема лично с нея. Не бих желал да zlepоставям приближените си, но, както казваме в Пердруин, „когато капитанът не е на палубата, изникват куп кътчета, където да си проведиш хамака“. — Графът повдигна дългите си разкривени пръсти, за да махне нещо от горната си устна. — Трябва да се върна в Ансис Пелипе, Бенигарис. Колкото и да ми е тъжно да се лиша от твоята компания и от компанията на многообичната ти майка — той се усмихна на Несаланта, — изпитвам абсолютна убеденост, че ще мога да ти изпратя речните кораби и войските, за които се споразумеем, в рамките на една седмица от завръщането си. — Той отново се закашля в хриптящ спазъм и успя да възстанови дишането си едва след доста време. — И въпреки цялата красота на вашия дворец, тук е малко по-хладничко, както се изрази и ти, отколкото в собствения ми дом. Боя се, че здравето ми тук се влоши.

— Точно така — отвърна Бенигарис. — Точно така. Всички се безпокоим за твоето здраве, графе. Напоследък постоянно мисля за това. А така също и за мъжете и за корабите. — Той замълча; наблюдаваше Стреаве с все по-самодоволна усмивка. — Именно затова не мога да позволя да ни изоставиш точно сега. Едно пътуване по море в този момент — о, твоят катар положително ще се влоши. И нека бъда брутално откровен, скъпи графе... само защото Набан те обича толкова много. Ако се разболееш още по-тежко, не само ще се чувствам безкрайно отговорен, но това би забавило още повече пристигането на корабите и войниците. Тъй като, след като сега си позволяват недобросъвестност, въпреки всички твои точни инструкции, представи си колко по-мудно биха действали, ако се разболееш и не си в състояние изобщо да ги контролираш. Сигурен съм, че тогава всички ще се изпонагръшкат в хамаците си!

Стреаве присви очи.

— Аха. Значи искаш да кажеш, че според теб е най-добре да не тръгвам сега?

— О, скъпи графе, аз настоявам да останеш. — Напълно отегчен от взимането на мерки за ризница, Бенигарис най-накрая отпрати оръжейника с махване на ръката. — Ни бих могъл да си простя, ако с теб стане нещо. Несъмнено, след като твоите кораби и войски пристигнат, за да ни помогнат да се защитим от обезумелия Джосуа,

времето вече ще е достатъчно хубаво, за да можеш отново да пътуваш без опасност за здравето си.

Графът се замисли за момент върху аргументите на Бенигарис.

— В името на Пелипа и нейния бокал — отвърна накрая той, — сега разбирам смисъла на казаното от теб, Бенигарис. — Възпитаната му усмивка разкри изненадващо здрави зъби. — И съм развълнуван от загрижеността, която проявяваш към един стар приятел на баща ти.

— Уважавам те точно толкова, колкото уважавах и него.

— Наистина. — Усмивката на Стреаве стана почти сърдечна. — Колко великолепно е това. Уважението е изключително дефицитно в тези сурови дни. — Той махна елегантно към носачите си. — Подозирам, че трябва да изпратя още едно писмо до Ансис Пелипе, за да подтикна моя дворецов управител и моите корабостроители да ускорят изпълнението на задълженията си.

— Благородна идея, графе. Наистина благородна идея. — Бенигарис се облегна в трона си и докосна с пръсти мустаците си. — Ще се видим ли на масата тази вечер?

— О, мисля, че да. Къде другаде бих могъл да намеря такива любезни и внимателни приятели? — Той се приведе в креслото си в нещо като поклон. — Херцогиньо Несаланта, за мен беше удоволствие, както винаги, милостива госпожо.

Несаланта се усмихна и кимна.

— Благодаря, граф Стреаве.

Отново вдигнаха възрастния мъж върху носилката му, спуснаха завеската ѝ и четиримата носачи го изнесоха от тронната зала.

— Не мисля, че трябваше да си чак толкова груб — каза Несаланта, след като отнесоха графа. — Той не представлява никаква заплаха за нас. Кога ли са искали нещо повече стиснатите пердруинци от това да спечелят шепа злато?

— За тях отдавна се знае, че приемат подаяния от много места. — Бенигарис надигна чашата си. — По този начин Стреаве ще има много по-голямо желание да види нас победители. Той не е глупав.

— Да, със сигурност не е. Именно затова не виждам причина да действаш с толкова твърда ръка.

— Всичко, което знам, майко — отвърна искрено Бенигарис, — съм го научил от теб.

Исgrimнур започваше да се дразни.

Джосуа не беше в състояние да се съсредоточи върху най-неотложните проблеми, а вместо това през няколко минути отиваше до входа на шатрата и се взираше над долината към манастира на склона — няколко скромни каменни сгради, озарени в златистокафяво от косите слънчеви лъчи.

— Тя не умира, Джосуа — изръмжа накрая херцогът. — Просто ще ти роди дете.

Принцът вдигна виновно очи.

— Какво?

— Цял следобед не откъсваш поглед от тоя манастир. — Той надигна туловището си от стола, отиде до Джосуа и сложи ръка върху рамото му. — Щом си толкова нетърпелив, върви при нея. Но те уверявам, че е в сигурни ръце. Онова, което жена ми не знае за бебетата, не си заслужава да се знае.

— Знам, знам. — Принцът се върна до разгънатата върху масата карта. — Не мога да се съсредоточа, приятелю. Кажи ми за какво говорехме.

Исgrimнур въздъхна.

— Добре. — Той се наведе над картата. — Камарис казва, че над долината минава пастирска пътека...

Някой изшумоля тихичко пред входа на шатрата и Джосуа вдигна очи.

— А, бароне. Добре, че се връщаш. Заповядай.

Със Серидан бяха Слудиг и Фреозел. Поздравиха се, докато Джосуа вадеше кана телигурско вино. Лицата на барона и лейтенантите на Джосуа бяха покрити с кал от целодневното препускане.

— Младият Варелан се е окопал пред Чазу Ярина — съобщил ухилен баронът. — По-упорит е, отколкото предполагам. Очаквах да се изтегли чак до Онестринския проход.

— А защо не го е направил? — попита Исgrimнур.

Серидан поклати глава.

— Вероятно защото усеща, че започне ли битката за прохода, няма връщане назад.

— Това може да означава, че не е толкова убеден в нашата слабост, колкото е брат му Бенигарис — каза замислено Джосуа. —

Може да се съгласи да преговаряме.

— Не по-малко вероятно е — добави Слудиг, — че се опитва да ни задържи извън прохода, докато херцог Бенигарис пристигне с подкрепления. Каквото и да са предполагали за нашата сила в началото, гарантирам, че сър Камарис ги е накарал да се замислят.

— Къде е Камарис? — попита Джосуа.

— С Хотвиг и останалите на предни позиции. — Той поклати удивено глава. — Милостиви Ейдон, чувал съм всички истории, но все си мислех, че са приказки за деца. Принц Джосуа, не съм виждал човек като него! Когато преди два дни той и конницата на Хотвиг бяха заклещени между двата фланга на рицарите на Варелан, всички бяхме сигурни, че или ще го убият, или ще го заловят. Но той разби блокадата на рицарите на Набан, сякаш бяха подпалки за огън! Един посече почти наполовина с един-единствен удар. Заедно с бронята му и всичко останало! Този меч наистина трябва да е вълшебен!

— Трън е могъщо оръжие — отвърна Джосуа. — Но със или без него, не е имало рицар като Камарис.

— Рогът му Селиан е станал истински ужас за набанците — продължи Слудиг. — Когато отеква над равнината, мнозина се обръщат и хукват да бягат. А от всяка победена войска Камарис освобождава един от пленниците и го изпраща да съобщи: „Принц Джосуа и хората му искат да разговарят с твоя владетел“. Победи в толкова много битки, че досега трябва да е изпратил поне двайсет набанци с едно и също послание.

Серидан вдигна чашата си.

— За негово здраве. Щом е такава хала сега, какъв ли е бил в разцвета на силите си? Бях момче, когато Камарис... — Той се засмя кратичко. — За малко да кажа „умря“. Когато изчезна. Никога не го бях виждал.

— Беше си почти същият — каза замислено Исgrimнур. — Точно това ме изненадва. Тялото му е остаряло, но уменията и смелостта му са си останали същите. Сякаш силите му са били консервирани.

— Сякаш за едно последно изпитание — добави Джосуа. — Дано бог даде да е така и той да успее заради всички нас.

— Но съм озадачен. — Серидан отпи още една глътка. — Ти ми каза, че Камарис ненавижда войната и че би предпочел всичко друго,

вместо да се сражава. Но досега не бях виждал подобна машина за убиване.

Джосуа се усмихна печално и погледът му стана неспокоен.

— В боя Камарис избива всички около себе си като камериерка, на която господарката е наредила да изтрепе паяците.

— Какво? — Серидан свъси вежди и го изгледа; явно се питаше дали не му се подиграва.

— Ако кажеш на една камериерка да отиде и да изтрепе паяците в стаята на господарката си — обясни принцът, — тя ще се опита да измисли хиляди извинения, за да не го направи. Но когато най-накрая я убедят, че трябва да го направи, въпреки целия ужас, който изпитва, тя ще свети маслото и на последния паяк с огромно усърдие, само и само за да е сигурна, че няма да ѝ се наложи да го направи отново. — Беглата му усмивка се стопи. — Ето това е Камарис. Единственото, което ненавижда повече от воюването, е ненужното воюване — и най-вече избиване, което би могло да се избегне, ако нещата бъдат доведени докрай още в самото начало. Така че, захване ли се веднъж, Камарис прави всичко възможно, за да не му се налага да го прави повторно. — Той вдигна чашата си в наздравица за отсъстващия рицар. — Представяте ли си какво изпитва човек, който се справя най-великолепно с онова, което най-малко би желал да върши?

Известно време продължиха да отпиват безмълвно от чашите си.

Тиатак мина с накуцване по терасата, намери едно местенце върху ниската стена, покатери се и повеси крака, наслаждавайки се на късното следобедно слънце. Пред него се простираше долината Фразилис — два нагънати като вълни рида от тъмна пръст и сиво-зелените върхове на дърветата и лъкатушещият като змия между тях път на Анитулз. Ако се взреше, можеше да различи очертанията на шатрите на Джосуа, сгущени сред моравите сенки на югозападния склон.

„Моите спътници си мислят, че ние, хората от Вран, живеем като диваци — помисли си той, — но аз съм щастлив като всеки друг да остана няколко дни на едно място и да имам солиден покрив над главата си“.

Един от монасите мина край него, скрил ръце в ръкавите си. Изгледа Тиатак, докато го подминаваше, но само му кимна едва-едва.

„Монасите май не са много доволни, че сме тук“. Усмихна се неволно. „Не искат да бъдат замесвани във война. Но колко ли повече се притесняват, че в манастира им има жени и хора от мочурищата?“

Все пак Тиатак беше доволен, че Джосуа беше избрал това място за временен подслон и беше разрешил на съпругата си и много други да останат, докато армията се придвижи към дефилето. Вранът въздъхна; усещаше хладния, сух вятър и слънчевите лъчи върху лицето си. Беше хубаво да имаш подслон поне за известно време. Беше хубаво, че дъждовете бяха поспрели и слънцето отново грееше.

„Но както каза Джосуа — припомни си той, — това не означава нищо. Всичко е само временна отсрочка. Досега по никакъв начин не успяхме да попречим на Краля на бурите. Ако не разрешим изпречилите ни се загадки, ако не се сдобием с мечовете и не се научим как да ги използваме, това кратко затишие няма да означава нищо. Ужасната зима ще се върне и вече няма да има никакво слънце. О, ти, който винаги стъпваш на пясък, не ми позволявай да се проваля! Пека двамата със Странгиард открием отговорите, които търсим!“

Но отговорите ставаха все по-малко и бяха все по-несвързани. Диренето им ставаше все по-непосилна отговорност. Бинабик го нямаше, Гелое беше мъртва и сега от всички Носители на свитъка и останалите мъдреци бяха останали само Тиатак и нерешителният свещеник. Двамата заедно умуваха над ръкописа на Моргенес, препрочитаха го от първия до последния лист с надеждата да открият някакво напътствие, което са пропуснали, някакво подсказване за загадката на Великите мечове. Преровиха и преведените свитъци на учителя на Бинабик Укикук, но до този момент не бяха открили нищо друго освен множество тролски мъдрости, повечето от които се занимаваха с предричането на лавини и с прогонването на духовете на замръзването.

„Но ако двамата със Странгиард не постигнем скоро някакъв успех — помисли си мрачно Тиатак, — може би ще имаме повече полза от мъдростта на Укикук, отколкото би ни се искало“.

През последните дни Тиатак непрекъснато подтикваше Странгиард да му обяснява всяко късче информация за Великите мечове и за техния немрящ враг — наученото от книгите, нещата, на които го беше научил старецът Джарнауга, преживяванията на младия Саймън и спътниците му, всичко, което се беше случило през

последната година и което би могло да съдържа някакъв ключ за решаването на тяхната дилема. Тиатак се молеше да се появи някакъв знак, така както вълните на повърхността на реката подсказват наличието на скали под тях. При цялата ученост на тези мъдри мъже и жени, при всичко онова, което бяха видели всички тези пътешественици и неволни свидетели, все някой трябваше да знае как се използват Великите мечове.

Тиатак пак въздъхна и размърда пръстите на краката си. Копнееше отново да е просто един дребосък с дребните си проблеми. Колко важни му се бяха стрували тези проблеми! И как жадуваше да ги има само тях в момента. Вдигна ръка и се загледа в играта на светлината върху кокалчетата му и в комарчето, което се провираше между тънките тъмни косъмчета по китката му. Денят беше измамнически приятен, също като повърхността на поток. Но нямаше никакво съмнение, че отдолу се крият скали. Или нещо много зловещо.

— Моля те, лягай, Воршева — каза Адиту.

Бременната се нацупи.

— Говориш като Джосуа. Болката е съвсем слаба.

— Виждаш ли я каква е? — На лицето на Гутрун се четеше мрачно доволство. — Ако можех да я завържа за това легло, щях да го направя.

— Не мисля, че трябва да бъде завързвана за каквото и да било — отвърна ситката. — Но, Воршева, няма нищо лошо в това да легнеш, когато имаш болки.

Съпругата на принца се отпусна неохотно върху възглавниците и разреши на Гутрун да я завие с одеялото.

— Не съм родена, за да бъда слаба.

На процеждащата се от високия прозорец светлина изглеждаше съвсем пребледняла.

— Не си слаба. Но са ценни и твоят живот, и този на детето — тихо каза Адиту. — Когато се чувстваш добре и силна, движи се, колкото искаш. Когато изпитваш болка и слабост, легни и разреши на херцогиня Гутрун и на мен да ти помогнем.

Тя се изправи и пристъпи към вратата.

— Нали няма да си тръгнеш? — попита ужасена Воршева. — Стой и ми говори. Кажи ми какво става навън. Двете с Гутрун цял ден сме в тази стая. Дори монасите не разговарят с нас. Мисля, че мразят жените.

Адиту се усмихна.

— Добре. Другите ми задължения могат да почакаат поради такава хубава причина. — Ситката отново се настани на леглото и кръстоса крака. — Херцогиньо Гутрун, ако искате да се поразтъпчете, аз ще постоя тук с Воршева.

Гутрун се намръщи неодобрително.

— Аз съм си точно на мястото.

И наведе глава над ръкоделието си.

Воршева протегна ръка и стисна пръстите на Адиту.

— Кажи ми какво си видяла днес. Ходи ли при Лелет?

Ситката кимна и сребристойбялата ѝ коса се люшна.

— Да. Тя е само през няколко стаи. Няма никаква промяна. Слабее все повече. Слагам лечебни билки в глътките вода, които поема, но се боя, че не е достатъчно. Нещо я е приковало в тялото ѝ. Като я гледаш, прилича на заспала, но се питам още колко време ще я стяга тази връзка. — На лицето на Адиту се изписа тревога. — Това е още един пример колко ни липсва Гелое. Горската жена сигурно щеше да знае някой корен или някое листо, което да върне духа на Лелет.

— Не съм много сигурна — обади се Гутрун, без да вдига очи. — Това дете винаги като че ли беше тук само наполовина. Знам го, защото съм се грижила за нея повече от всеки друг. Каквото и дай се е случило в гората, докато е била с Мириамел и са ги нападнали онези кучета, само милостивият Усирис знае какво още са отнели от нея. — Тя помълча. — Вината не е в теб, Адиту. Ти направи всичко, което би могло да се направи, сигурна съм.

Адиту се извърна да погледне Гутрун, но не забеляза никаква промяна в израза на херцогинята, въпреки примирителния ѝ тон.

— Но е тъжно — отрони само тя.

— Да, тъжно е — отвърна Гутрун. — Божиите желания често натъжават децата Му. Предполагам, че ние просто не проумяваме Неговите планове. Сигурна съм, че след всичко, което е изстрадал, Той има нещо по-добро предвид за малката Лелет.

— Надявам се да е така — предпазливо се обади Адиту.

— И какво друго имаш да ми кажеш? — настоя Воршева. — За Лелет си го знаех. Първо да ми беше казала някоя новина.

— Няма кой знае какво друго за разказване. Херцогът на набанските войски е отстъпил малко, но скоро ще спре и отново ще има сражение. Джосуа се опитва да постигне примирие, за да могат сраженията да спрат и да преговарят.

— Набанците ще преговарят ли с нас?

Адиту помръдна рамене гъвкаво като змиорка.

— Понякога се питам дали разбирам дори смъртните, които познавам най-добре. Колкото до онези, който са ми съвсем непознати... не бих могла дори да предположа как биха постъпили. Но ми казаха, че набанският пълководец е брат на управляващия херцог, тъй че се съмнявам да прояви особено разбиране към онова, което ще му каже съпругът ти.

Лицето на Воршева се изкриви и тя изпъшка, но махна с ръка на обезпокоената Адиту да остане на мястото си.

— Не, добре съм. Само ме промуши. — След малко си пое дълбоко дъх. — А Джосуа? Той как е?

Ситката погледна към Гутрун, която повдигна вежди в знак на развеселена безпомощност.

— Та нали той беше тук тази сутрин, Воршева — обади се херцогинята. — Той не участва в сражението.

— Добре е — добави Адиту. — Каза ми да ти предам поздрави.

— Поздрави? — Воршева се надигна. — Що за отношение е това от страна на един мъж, на един съпруг? Поздрави?

— О, Елисия, майко на милосърдието — каза с досада Гутрун. — Знаеш, че той се грижи за теб, Воршева. Престани.

Тритингката се отпусна назад и косата ѝ се разпиля върху възглавницата като лъскав тъмен плат.

— Това е само защото не мога да направя нищо. Утре ще съм по-силна. Утре ще отида на място, откъдето ще мога да наблюдавам битката.

— Само ако ме изтикаш толкова надалеч — отвърна херцогинята. — Трябваше да я видиш, Адиту, не можеше да се изправи тази сутрин — толкова ужасни бяха болките. Ако не я бях хванала, щеше да се строполи направо върху каменния под.

— Ако се чувства достатъчно силна — каза Адиту, — за нея със сигурност би било добре да се разходи, но внимателно и на късо разстояние. — Тя огледа внимателно тритингката. — Мисля, че си прекалено лесно възбудима, за да наблюдаваш битката, Воршева.

— Ха! — Воршева не скри възмущението си. — Ти каза, че твоят народ почти няма деца. Откъде тогава знаеш как би трябвало да постъпвам?

— Тъкмо защото при нас ражданията са много редки, гледаме на тях толкова сериозно. — Адиту се усмихна тъжно. — Много бих искала да си родя дете някой ден. За мен е привилегия да съм с теб, докато ти носиш своето. — Тя се приведе и отметна завивката. — Нека го чуя.

— Само за да кажеш, че бебето ще е крайно недоволно да го поразходя утре — запротестира Воршева, но не попречи на Адиту да постави златистата си буза върху стегнатия ѝ заоблен корем.

Адиту притвори очи, сякаш заспиваше. Финото ѝ лице замря в почти съвършено спокойствие. След това тя отвори широко очи — те грейнаха като кехлибар — и изсъска изненадано:

— Вениха с'ахн!

Вдигна за момент глава, след което отново захлупи ухо върху корема на Воршева.

— Какво? — Гутрун подскочи като ужилена, а ръкоделието ѝ тупна на пода. — Детето! Да не би детето... нещо да не е наред?

— Кажи ми, Адиту. — Воршева продължаваше да лежи абсолютно спокойно, но гласът ѝ беше леко предрезгавял. — Не ме жали.

Ситката се запревива от смях.

— Ти да не полудя? — възкликна Гутрун. — Какво ти стана?

Адиту се надигна.

— Съжалявам. Никога няма да престана да се изумявам и да ви се дивя на вас, простосмъртните. И като си помисля, че собственият ми народ се смята за щастлив, ако ни се родят една шепа деца за цели сто години!

— Какви ги дрънкаш? — почти извика Гутрун.

Воршева беше прекалено уплашена, за да задава повече въпроси.

— Говоря за простосмъртните и за даровете, които имате и не цените. — Тя отново се разсмя, но вече по-весело. — Чувам два пулса.

Херцогинята се опули.

— Какво?!

— Два пулса — повтори Адиту. — Във Воршева растат две деца.

12. БЕЗСЪНИЦИ В МРАКА

Разочарованието на Саймън беше дълбока и куха празнота — като гробницата, в която се намираха.

— Няма го — прошепна той. — Блестящ гвоздей го няма.

— Това е очевидно. — Лицето на Бинабик проблясваше на светлината на факлата. — В името на Кинкипа Снежната! По-добре да не бяхме разбрали, преди да пристигнем тук с армията на принц Джосуа. Нямам желание да му нося подобна новина.

— Но какво може да се е случило?

Саймън се втренчи във въсърното лице на Престър Джон, сякаш очакваше кралят да се събуди от дълбокия си сън, за да му отговори.

— За мен е ясно, че Елиас е знаел за стойността му и го е взел. Няма никакво съмнение, че сега се намира в Хейхолт. — Тролът помръдна рамене и продължи унило: — Всъщност винаги сме знаели, че трябва да вземем Печал от него. Дали мечовете са два, или само един — няма особена разлика.

— Но Елиас не може да го е взел! Нямахме никаква дупка, преди да пробием ние!

— Вероятно го е взел много скоро след погребението на Джон. Следите са изчезнали след толкова дълго време.

— В това няма никакъв смисъл — настояваше упорито Саймън. — Можел е да го задържи още преди това, ако е искал. Таусър твърдеше, че Елиас го е ненавиждал и че е нямал търпение да се отърве от него.

— Нямам никакви сигурни отговори, Саймън. Възможно е тогава крал Елиас да не е знаел за ценността му и да е научил по-късно. Възможно е Приратес да е разбрал за мощта му и да го е отмъкнал. Много неща са възможни.

Тролът подаде факлата на Саймън, прехвърли се през ръба на лодката на Престър Джон и започна да лази нагоре към дупката, която бяха издълбали. През нея мрачно надничаше сиво-синьото небе, сякаш разкаляно от облаците.

— Не мога да повярвам. — Уморените от копаенето и все още болезнено подути от мъченията в Хасу Вале ръце на Саймън лежаха безпомощно в скута му. — Не искам да повярвам.

— Боя се, че второто е по-вярно — отвърна деликатно Бинабик. — Хайде, приятелю Саймън, ела да видим дали Мириамел се е справила с огъня. Малко гореща супа ще ни помогне да обсъдим ситуацията по-добре. — Той изпълзя до дупката, промъкна се през нея и се обърна. — Подай ми факлите, а аз ще ти помогна да се измъкнеш.

Саймън почти не обърна внимание на думите на трола. Вниманието му беше привлечено от нещо и той вдигна двете факли по-високо, наведе се от лодката и се вторачи в отсрещната стена на гробницата.

— Саймън, какво търсиш още? — викна Бинабик. — Почти обърнахме наопаки тялото на бедния крал от тършуване.

— Ей там има нещо. Нещо тъмно.

— Така ли? — В тона на Бинабик се долови тревога. — И какво е това тъмно нещо?

Саймън стисна двете факли с една ръка, смъкна се от „Морска стрела“ и пристъпи напред, за да се увери във връхлетелите го подозрения.

— Дупка е!

— Това не ме изненадва — отвърна тролът.

— Но е голяма. Сигурно са влезли през нея.

Бинабик се вторачи към петното, което му сочеше Саймън, и после изчезна от отвора. Саймън пристъпи малко по-напред. Дупката в стената на гробницата беше голяма като бъчва.

Тролът се появи отново и викна:

— Не виждам нищо от външната страна. Ако са я изкопали отвън, след това са я прикрили много старателно или е направена много отдавна — тревата е недокосната.

Саймън предпазливо се приближи до тясната кърма на „Морска стрела“. Разстоянието между корпуса и стената от кални греди беше малко повече от лакът. Той клекна, за да огледа зейналия отвор по-отблизо. И настръхна от изненада.

— Ейдон! — прошепна младежът. — Води надолу!

— Какво? — В гласа на Бинабик прозвуча нетърпение. — Саймън, имаме да свършим куп работи, преди да се стъмни съвсем.

— Спуска се надолу, Бинабик! Тунел е и се спуска надолу!

Той пхна факлите във входа и се наведе, колкото му стигаше смелостта. Видя само няколко блещукащи тънки като косъмчета коренчета. Светлината на факлите не достигаше по-нататък в лъкатушещия надолу в мрака тунел.

Тролът пак се обади:

— В такъв случай ще го огледаме по-подробно утре, след като обмислим всичко и поспим. Идвай, Саймън.

— Ей сега — отвърна Саймън. — Ти върви.

Промъкна се още по-напред. Съзнаваше, че би трябвало да е поуплашен, отколкото се усещаше — каквото и да беше прокопало толкова огромна дупка, звяр или човек, не заслужаваше насмешка, — но беше абсолютно сигурен, че зеещият в земята проход има нещо общо с изчезването на Блестящ гвоздей. Надникна в празнотата и присви очи.

Нещо проблясваше в мрака — някакъв предмет отразяваше пламъка на факлите.

— Вътре има нещо — викна той.

— Какво нещо? — попита тревожно Бинабик. — Някакво животно ли?

— Не, нещо метално.

Той се надвеси навътре. Не усети воня на животно, а само едва доловим възкисел дъх, като от пот. Блещукащото нещо лежеше малко по-надолу в тунела, тъкмо на извивката, зад която вече не се виждаше нищо.

— Не мога да го достигна, ако не вляза вътре.

— В такъв случай ще влезем сутринта — отвърна категорично Бинабик. — Идвай вече.

Саймън се промъкна малко по-навътре. Може би беше по-близо, отколкото изглеждаше — на тази светлина не можеше да прецени. Вдигна пламтящите факли пред себе си и пропълзя на лакти и колене, докато целият влезе в тунела. Ако можеше да се протегне в-цял ръст, почти щеше да го достигне...

Пръстта под него внезапно поддаде и Саймън се подхлъзна върху меката кал. Сграбчи стената на тунела, която се откърти, но той успя да се задържи за малко, подпирайки се с протегнати ръце. Продължи да се пързая надолу върху необичайно рохкавата пръст и затъна до

кръста в пода на тунела. Беше изтървал една от факлите и тя съскаше върху влажната земя само на две педи от ребрата му. Другата се беше забила в стената на тунела, поради което не можеше да я изтърве, дори да искаше. Изпитваше странна пустота, но не и уплаха.

— Бинабик! — извика той. — Пропаднах!

Докато се опитваше да се измъкне, усети как почвата под него се размества по странен начин, нестабилна като пясък под оттегляща се вълна.

Тролът се опули така, че бялото на очите му заблещука.

— Кикасут! — изруга той и изкрещя: — Мириамел! Ела веднага!

Бинабик се втурна по склона в гробницата и се промъкна покрай огромния корпус на лодката.

— Не се приближавай много — предупреди го Саймън. — Пръстта е несигурна. И ти можеш да пропаднеш.

— Тогава не мърдай. — Дребосъкът се хвана за кила на лодката и протегна ръка към Саймън, но не му достигна повече от лакът. — Мириамел ще донесе въжето.

Гласът на трола беше тих и спокоен, но Саймън усети, че Бинабик е уплашен.

— Има нещо... нещо се движи отдолу — извика притеснено Саймън.

Усещането беше ужасяващо. Някакво свиване и едновременно разхлабване на пръстта около него, сякаш някаква огромна змия се гърчеше в дълбокото. Необяснимото чувство за спокойствие напусна Саймън, заместено от нарастващ ужас.

— Б-бин... Бинабик!

Не можеше да си поеме дъх.

— Не мърдай! — каза припряно приятелят му. — Освен ако не можеш да...

Саймън така и не чу какво точно искаше да му каже тролът. Нещо внезапно го жилна по прасците, сякаш го опари коприва, след това пръстта под него отново се размърда и накрая го погълна. Той успя да затвори уста в последния миг, преди рохкавата пръст да се надигне и да се захлупи над главата му като развълнувано море.

Мириамел видя Бинабик да изпълзява от дупката. Докато подреждаше клонките, които беше събрала за огъня, го наблюдаваше

да се върти около отвора, който бяха изкопали в могилата — разговаряше със Саймън, който беше в гробницата. Запита се разсеяно какво ли са открили. Усилията им ѝ се струваха абсолютно безсмислени. Как биха могли дори всички мечове на този свят, магически или не, да спрат лавината, която беше отприщил обезумелият ѝ от скръб баща? Единствено Елиас би могъл да я спре, но никакви заплахи или магически оръжия не биха го накарали да го направи. Мириамел познаваше отлично баща си, познаваше упоритостта му, която не можеше да бъде възпряна по никакъв начин. А и Кралят на бурите, от който я побиваха тръпки дори насън, господарят на норните? Нали именно баща ѝ беше призовал това неумиращо нещо на земята на смъртните. Мириамел знаеше достатъчно стари приказки, за да е убедена, че единствено Елиас може да отпрати обратно Инелуки и да затръшне вратата зад гърба му.

Но знаеше също така, че приятелите ѝ са твърдо решени да осъществят плановете си, както беше твърдо решена и тя да осъществи своите, и не искаше да им пречи. И все пак нямаше абсолютно никакво желание да се спуска заедно с тях в гроба. Колкото и странно да беше всичко случващо се напоследък, тя не изпитваше никакво желание да зърне в какво се е превърнал дядо ѝ Джон под гниещата пръст.

Достатъчно мъчително беше за нея преживяването да присъства на погребението и да гледа как спускат тялото му в земята. Никога не го беше чувствала близък, но по неговия си съдържан начин той я беше обичал и се беше държал мило с нея. Никога не беше успявала да си го представи млад, тъй като вече беше много стар, когато тя беше съвсем малко момиченце, макар да бе зървала веднъж-дваж някакво пламъче в очите му или внезапен прилив на енергия в приведената му фигура, намекващи за смелия покорител на целия свят, който е бил някога. Не искаше тези мимолетни спомени да бъдат помрачени от...

— Мириамел! Ела веднага!

Тя вдигна очи, сепната от боязливата настоятелност, прозвучала в гласа на Бинабик. Дребосъкът извика, без да погледне към нея, напъха се в отвора на гробницата и изчезна светкавично като къртица. Мириамел скочи, препъна се в купчината струпани клони и забърза към гробницата. Слънцето отдавна беше залязло и небето беше станало моравочервено.

„Саймън. Нещо се е случило със Саймън“.

Отне ѝ сякаш цяла вечност да стигне до гробницата. Беше без дъх и щом се отпусна на колене, ѝ се зави свят. Надвеси се над дупката, но не видя нищо.

— Саймън е... — извика Бинабик, — Саймън е... Не!

— Какво стана? Не те виждам!

— Куантака! — изпищя тролът. — Куантака, соса!

— Какво стана!? — разкрещя се като обезумяла Мириамел. — Какво има!

Бинабик говореше задъхано и на пресекулки.

— Вземи... факла! Въже! Соса, Куантака!

Изведнъж тролът нададе болезнен вик. Случваше се нещо ужасно и Бинабик явно имаше нужда от помощта ѝ. Но ѝ беше казал да вземе факла и въже, а всеки миг нейно забавяне можеше да се окаже фатален и за трола, и за Саймън.

Нещо огромно я избута встрани и я прекатури като невръстно дете. Сивкавите задни крака на Куантака изчезнаха в дупката и потънаха в сенките. Миг по-късно от дълбокото се разнесе яростното ръмжене на вълчицата. Мириамел се втурна към огъня, но спря — спомни си, че беше захвърлила вещите си близо до могилата на Престър Джон. Заоглежда се отчаяно и най-накрая ги видя.

Задъхана — ръцете ѝ трепереха толкова силно, че ѝ беше трудно дори да държи кремъка и огнивото, — Мириамел заудря като обезумяла, докато най-после успя да запали факлата. Грабна и втора и докато ровеше отчаяно за въже, я запали от първата.

Въжетото не беше в багажа ѝ. Тя изреди цяла серия меремундски лодкарски ругатни, докато тичаше обратно към могилата.

Намотаното въже лежеше полузаровено в изкопаната от Саймън и трола пръст. Мириамел го намота хлабаво около себе си, за да са свободни ръцете ѝ, и се спусна в гробницата.

Вътрешността ѝ беше странна като сън. Гърленото ръмжене на Куантака изпълваше пространството като жуженето на разгневен пчелен кошер, но се долавяше и друг шум — странно, настойчиво цвъртене. В първия момент, докато очите ѝ свикнат с тъмнината, на потрепващата светлина на факлите тя успя да зърне само издължената широка извивка на „Морска стрела“ и провисналите греди, които стърчаха като ребра от тавана на гробницата. След малко забеляза някакво движение — развяващата се опашка и задните крака на

Куантака бяха единственото, което виждаше зад корпуса на лодката. Земята около вълчицата сякаш вреше от някакви дребни силуети — плъхове?

— Бинабик! — изпищя тя. — Саймън!

Гласът на трола беше дрезгав и скован от ужас.

— Бягай! Тук е... пълно с богханик! Бягай!

Ужасена, но и притеснена за спътниците си, Мириамел се запромъква покрай корпуса на лодката. Нещо дребно и цвърчащо скочи от парапета над главата ѝ, изпружило нокти към лицето ѝ. Тя изпищя и го блъсна, след което го притисна с факлата към земята. За някакъв кошмарен миг зърна съсухрено човекоподобно личице да се сгърчва под пламтящата главня, сплъстената му косица се подпали и то оголи остри зъбки и нададе мъчителен писък. Мириамел отново изпищя, вдигна факлата и изрита агонизиращото създание към сенките.

Пулсът ѝ блъскаше в слепоочията така яростно, че имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне, но тя пристъпи напред. Още няколко паякоподобни създания се втурнаха насреща ѝ, но тя размаха двете факли към тях и те отскочиха. Беше достатъчно близо, за да докосне Куантака, но не изпитваше подобно желание: вълчицата беше напълно погълната от работата си в тясното като капан пространство — прегризваше вратове и разкъсваше миниатюрните телца.

— Бинабик! — извика Мириамел. — Саймън! Тук съм. Елате на светло!

Викът ѝ привлече нов куп цвърчащи кошмарни създания. Тя цапардоса две с едната факла, но второто почти успя да я издърпа от ръката ѝ, преди да падне с квичене на земята. В следващия миг тя зърна по-голяма сянка и отскочи, като вдигна факлата за удар.

— Аз съм, принцесо — изпъшка Бинабик.

Беше се покатерил върху парапета на „Морска стрела“. Наведе се и изчезна за момент, но изплесканото му с кръв и кал лице, върху което блещукаха единствено очите му, веднага се появи отново и той ѝ протегна едно дълго копие.

— Дръж! Не ги пускай да те доближат!

Тя грабна копието, обърна се и изблъска няколко създания към стената на гробницата. Изтърва едната факла. Докато се навеждаше,

друго съсухрено създание подскочи към нея и тя го прониза като с харпун. То се сгърчи върху острия връх и издъхна.

— Саймън! — извика Мириамел. — Къде е?

Вдигна втората факла и я подаде на Бинабик, който отново се беше привел в лодката и сега стискаше секира, дълга почти колкото него.

— Не мога да държа факлата — задъхано викна Бинабик. — Забучи я в стената.

След това скочи до нея.

Мириамел заби края на факлата в рохкавата пръст.

— Хиник айа! — извика Бинабик.

Куантака заотстъпва заднишком, но явно нямаше особено желание да остави на мира неприятелите и се втурна няколко пъти с ръмжене към цвърчащите създания. При една от атаките ѝ цял рояк букени изприпка покрай нея. Бинабик накълца няколко на кайма с брадвата, Мириамел пък прониза две с копието. Куантака се обърна да довърши останалите. Създанията цвъртяха яростно, опулили белите си очички като стотици лунички, но нямаха особено желание да последват Мириамел и спътниците ѝ, които заотстъпваха към изхода.

— Къде е Саймън? — попита за кой ли път тя.

Още докато задаваше въпроса, разбра, че не иска да чуе отговора. Усети в себе си някаква хладна празнота. Бинабик не би изоставил Саймън, ако той все още беше жив.

— Не знам — отвърна прегракнало Бинабик. — Но не сме в състояние да му помогнем. Да се измъкнем на въздух.

Мириамел се изкатери и се промуши през дупката. Измъкна се от мрака в теменужената вечер и усети хладния вятър. Щом се обърна да подаде дръжката на копието на Бинабик през отвора на гробницата, зърна подрипващите в безсилен гняв покрай „Морска стрела“ създания. В мига преди Бинабик да закрие отвора с раменете си, мярна за миг бледото, спокойно лице на дядо си.

Тролът се беше сгушил до малкия огън със сгърчено от униние и оплескано със засъхнала кал лице. Мириамел се опитваше да усети болка, но не успя. Сякаш беше празна, изчегъртана от чувства. Куантака, която лежеше на земята до тях, вирна глава, сякаш озадачена от тишината. По муцуната ѝ имаше съсирена кръв.

— Пропадна — промълви едва-едва Бинабик. — Както го виждах и изведнъж изчезна. Копах, копах, но имаше само кал. — Той поклати глава. — Продължих да копая. И изскочиха богханик. — Той се закашля и изплю пълна с кал хрчка в огъня. — Бяха безброй, измъкваха се като червеи от калта. На талази. Все повече и повече.

— Каза, че било тунел. Може да има и други тунели. — Мириамел се изненада от спокойния си глас. — Може просто да е пропаднал в друг тунел. Когато тези същества, тези... копачи... се махнат, можем да го потърсим.

— Да, разбира се.

Гласът на Бинабик прозвуча безизразно.

— Ще го намерим. Ще видиш.

Тролът прокара длан по мръсното си окървавено лице и я погледна разсеяно.

— В меха има вода — каза Мириамел. — Дай да почистя раните ти.

— Ти също си цялата в кръв.

Бинабик посочи лицето ѝ с малкия си черен пръст.

— Ще го донеса. — Тя се надигна на разтрепераните си крака. — Ще намерим Саймън. Ще видиш.

Бинабик не отговори. Докато вървеше с несигурни крачки към багажа им, тя опипа брадичката си, където я беше одраскал с нокътя си копачът. Кръвта беше засъхнала, но щом докосна бузите си, разбра, че са мокри от сълзи — дори не ги беше усетила да се стичат от очите ѝ.

„Няма го — помисли си Мириамел. — Няма го“.

Очите ѝ се замъглиха и тя залитна.

Елиас, Върховният крал на Остен Ард, стоеше до прозореца и се взираше в бледата извисяваща се стрела на Кулата на Зеления ангел, посребрена от лунната светлина. Обгърнат в безмълвие и тайнственост, тя напомняше пристигнало от друг свят привидение, вестител на странни послания. Елиас я наблюдаваше, както моряк наблюдава морето, в което знае, че ще премине животът му, и че накрая то ще го погълне.

Кралските покои бяха в пълен безпорядък като бърлогата на звяр. На леглото в средата на стаята нямаше нищо освен вмирисания на пот тюфлек. Няколко неизползвани одеяла лежах скупчени на пода,

превърнали се в убежище на всевъзможни гадинки, които издържаха на студения въздух, който за Елиас беше по-скоро необходимост, отколкото удобство.

Прозорецът, пред който стоеше кралят, както и всички останали прозорци в дългата стая, беше отворен широко. Под перваза се бяха образували локвички от дъждовната вода, която през особено студените нощи замръзваше и образуваше бели вадички по пода. Вятърът беше довял листа и клонки, имаше и едно вкочанено врабче.

Лунната светлина увенча с ореол ангелския силует на върха на кулата. Най-после Елиас се обърна и се уви с парцаливата си мантия. Бялата му кожа се виждаше през дупките, където конците бяха прогнили по шевовете.

— Хенгфиск — прошепна той. — Чашата ми.

Нещо, което приличаше на друга струпана в ъгъла на стаята постеля, се размърда и се изправи. Безмълвният монах изприпка до една маса до вратата и свали капака на една каменна делва. Напълни една чаша с тъмна димяща течност и я донесе на краля. Неугасващата усмивка на монаха, може би не чак толкова широка, както обикновено, потрепна едва-едва в мрачната стая.

— Пак няма да спя тази нощ — каза кралят. — Заради сънищата, нали знаеш.

Хенгфиск стоеше безмълвен, но изпъкналите му очи наблюдаваха съсредоточено Елиас.

— А има и още нещо. Нещо, което чувствам, но не мога да разбера.

Той взе чашата и се върна до прозореца. Дръжката на сивия меч Печал изстърга по каменния перваз. Елиас не беше свалил меча от много време, дори когато лягаше да спи, и очертанятията на оръжието личаха върху тюфлека до вдлъбнатината от тялото на краля.

Елиас надигна чашата до устните си, преглътна и въздъхна.

— Има някаква промяна в музиката — промълви той. — Великата музика на мрака. Приратес не казва нищо, но аз знам. Не е нужно този евнух да ми казва всичко. Сега вече мога да виждам нещата, да ги чувам... да ги подушвам. — Изтри уста с мантията си, като остави ново тъмно петно сред безбройните други, вече засъхнали върху плата. — Някой е променил нещата. — Дълго не каза нищо. — Но може би Приратес не го крие от мен. — Кралят се обърна, за да

погледне виночерпеца си с изражение, което беше почти нормално. — Може би и самият Приратес не знае. Няма да е единственото, което не знае. Все още имам някои свои тайни. — Елиас се замисли. — Но ако Приратес не осъзнава как... как са се променили нещата... питам се какво би могло да означава това. — Отново се обърна към прозореца, загледан в кулата. — Какво би могло да означава това?

Хенгфиск чакаше търпеливо. Накрая Елиас изпи последната глътка и му подаде чашата. Монахът я взе от ръката на краля, върна я на масата до вратата и пак отиде в ъгъла. Сви се до стената, но главата му остана изправена сякаш в очакване на следващите инструкции.

— Кулата чака — добави тихо Елиас. — Отдавна чака.

Наведе се над перваза и появилият се вятър развя тъмната му коса и повдигна няколко листа върху пода — те се понесоха с шепот по каменните плочи.

— О, татко — промълви едва чуто Елиас. — Боже на милосърдието, как искам да мога да заспя.

Вцепенен от ужас, Саймън потъваше в студената влажна пръст. Всички кошмари за смърт и погребения, които беше имал, го сграбчиха, калта запуши очите и носа му, скова ръцете и краката му. Той се мъчеше да се хване за нещо. Накрая престана да усеща пръстите си. Задущаващата тежест го притискаше от всички страни.

Изведнъж, точно толкова внезапно, колкото го беше погълнала, земята го изхвърли от утробата си. Краката му — риташе като човек, който се дави — изведнъж бяха освободени от всякаква съпротива и той усети как пропада сред лавина от рухваща пръст. Тупна тежко и въздухът, който беше задържал толкова дълго в гърдите си, изскочи от тях с болезнено свистене. Вдиша и се нагълта с кал.

Дълго остана на колене, давеше се и повръщаше. Когато искрите в очите му започнаха да се разсейват, повдигна глава. Забеляза някаква светлина — слаба, но достатъчна, за да съзре смътните очертания на овално пространство, съвсем малко по-просторно от онова, от което беше пропаднал. Друг тунел? Или просто друга яма по-надълбоко, този път неговият гроб, в който въздухът скоро щеше да свърши?

Сред могилата от пръст, върху която се беше стоварил, проблесна някакво пламъче. Светлината идваше оттам. Той запълзя към нея и видя, че рухналата земя не беше затрупала едната факла. Разрови с

ръка глинестата пръст, колкото можеше по-внимателно, измъкна факлата, изчисти полепналата кал и изруга като обезумял, понеже се опари. После наведе факлата, та слабото пламъче да се разгори.

Първото, което видя, беше, че наистина се намира в друг тунел. В едната посока той се спускаше надолу, също като този, в който беше проникнал от гробницата, но този тунел нямаше никакъв отвор към горния свят: краят му беше до самия него, безформена купчина пръст от влажни буци и рохкава почва. Зад нея не се виждаше нито светлинка, нито нещо друго. Ямата, през която беше пропаднал, беше запълнена със земя.

Другото, което видя, беше мътен проблясък на метал в купчината кал. Посегна да го вземе и остана разочарован от леснината, с която го измъкна, и от малките му размери. Не беше Блестящ гвоздей. Беше сребърна катарамата от колан.

Саймън вдигна оплесканата с кал катарамата на светлината на факлата. Изчисти с пръсти калта от нея и се разсмя мъчително — прегракналият му глас бързо замря в тясната дупка. Значи за това бе рискувал живота си — това беше примамката, която го беше подмамила в безизходните дълбини. Катарамата беше толкова изподраскана и изтъркана, че фигурите й едва личаха. В центъра имаше глава на някакво животно, нещо с квадратна муцуна като на мечка или прасе. Около нея имаше няколко тънки очертания, пръчици или стрели. Дрънкулка без никаква стойност.

Саймън забучи дръжката на факлата в земята и се закатери по могилата пръст. Небето трябваше да е някъде отгоре. Обземаше го все по-непреодолим ужас. Бинабик положително копаеше от другата страна! Но как можеше да го намери тролът, ако Саймън не му помогнеше!? Отначало за всеки изкатерен лакът се плъзваше по половин назад, докато най-после не откри начин да се придвижва, без да изтиква толкова много пръст зад себе си. Накрая се изкатери на достатъчна височина, за да опипа рохкавата земя в дъното на тунела. Започна да рови като обезумял — откъртваше огромни буци, но на тяхното място се свличаха нови и нови. Колкото повече време минаваше, толкова по-неконтролируеми ставаха действията му. Той къртеше несъпротивляващата се глина, изтръгваше я на огромни буци, смъкваше цели лавини върху себе си, но без абсолютно никакъв ефект.

Сълзи обливаха лицето му и се смесваха с вадичките пот. Нямаше никакъв край, колкото и да копаеше.

Най-после спря, разтреперан и заровен почти до кръста в рухнала мокра пръст. Сърцето му блъскаше толкова силно, че мина доста време, преди да разбере, че тунелът е притъмнял. Обърна се и видя, че пръстта почти е затрупала факлата. Вторачи се в пламъка, изтръпнал от внезапен страх, че ако запълзи надолу по купчината рохкава пръст, търкулналите се буци могат да го загасят окончателно. А угаснеше ли, нямаше с какво да го запали. Щеше да се озове в абсолютно непрогледна тъмнина.

Измъкна се внимателно от свлачището, което заклещваше краката му — придвижваше се толкова предпазливо, както когато дебнеше жаби в рова на Хейхолт.

„Внимателно, внимателно — повтаряше си. — Не, само мрак не. Трябва ми светлина. Никога няма да ме намерят, ако остана без светлина“.

Свлече се малка лавина кал. По наклона се търкулнаха буци пръст и една от тях спря точно пред пламъка, който потрепна. Сърцето на Саймън почти спря.

„Внимателно. Внимателно. Много внимателно“.

Заби ръце в рохкавата пръст под факлата и затаи дъх. Вдигна я и едва тогава издиша. Беше почти изгаснала. Мъждукаше само една тънка ивичка, някакво косъмче на ръба на светлината и мрака.

Саймън повтори цялата процедура по почистването, изгори си пак пръстите и изръмжа същите ругатни, докато не откри, че напъханият в канията канукски нож си е все така вързан за крака му. Благодарни на Ейдон за единствената искрица надежда, която го спохождаше от дълго време, и използва костеното острие, за да довърши започнатото. Запита се бегло колко ли ще продължи да гори факлата, но мигновено отпъди тази мисъл. Ясно беше, че няма никаква възможност да изрови сам пътя си навън. В такъв случай щеше да се премести малко по-надолу в тунела и да изчака Бинабик и Мириамел да го изкопаят отгоре. Те положително щяха да го направят скоро.

Щом приведе главнята, за да може огънят отново да я обхване цялата, от склона се спусна нов поток кал. Саймън беше толкова съсредоточен върху онова, което правеше, че изобщо не погледна,

докато ново свличане не привлече вниманието му. Вдигна факлата и се втренчи в запушеното дъно на тунела. Калта се... движеше.

От пръстта сякаш израсна дребно черно дръвче, разгъваше крехките си клонки. В следващия миг до него израсна друго, а между тях се надигна малка буца. Беше глава. Слепите ѝ бели очички се вторачиха в него, ноздрите ѝ потрепнаха. Устата зейна в ужасяващо подобие на човешка усмивка.

От калта се надигаха още и още ръце и главички. Саймън, който гледаше слисан от ужас, се плъсна на колене, протегнал факлата и ножа пред себе си.

Букен! Копачи! Гърлото му се сви.

Бяха пет-шест. Щом се измъкнаха от рохкавата пръст, те се скупчиха и зацвъртяха тихичко. Тънките им космати крайници се преплитаха така и движенията им бяха толкова резки, че той не можеше да ги преброи. Размаха факлата срещу тях и те се дръпнаха, но не много далеч. Бяха предпазливи, но явно не бяха уплашени.

„Усирис Ейдон — замоли се безмълвно той. — Аз съм в земята с копачите. Моля те, спаси ме. Няма ли кой да ме спаси?“

Копачите тръгнаха в група към него, но неочаквано се разделиха и го нападнаха откъм стените. Саймън извика от страх и цапардоса най-близкия с факлата. Съществуващото изпищя от болка, но подскочи и обви крака и ръце около китката му. Острите зъбки се впиха в дланта му и той едва не изпусна факлата. Уплашеният му вик прерасна в рев от болка и той тресна ръка в стената на тунела, за да се освободи от създанието. Придобили смелост от отдалечаването на пламъка, останалите подскочиха напред и зацвърчаха пронизително.

Саймън замахна към едно от съществата и го улучи с ножа си — острието разкъса прогнилите дрипи, които копачите използваха за дрехи, и се заби в плътта под тях. След това отново стовари другата си ръка в стената с все сила и усети трошенето на тънките кости. Създанието, което се беше впило в китката му, я пусна, но ръката на Саймън пулсираше като ухапана от отровна змия.

Той заотстъпва, плъзгаше се непохватно по склона, мъчеше се да запази равновесие върху ронливата земя, а копачите се втурнаха към него. Саймън размаха факлата пред себе си и трите създания се заковаха на място, втренчили в него съсухрените си личица със зинали

от омраза и страх уста. Три. И две безжизнени телца лежаха в калта, където беше застанал на колене преди малко. Дали бяха само пет?...

От тавана на тунела нещо тупна върху главата му. Изпочупени нокти задраскаха по лицето му и една ръчичка сграбчи горната му устна. Саймън изкрещя, стисна гърчещото се като червей телце с всичка сила и задърпа. След кратко усилие успя да го изтръгне с няколко отскубнати кичура коса в пестниците му. Като продължаваше да крещи от отвращение и ужас, той запокити безжизненото телце към останалите. Видя останалите три да потъват в сенките, обърна се и запълзя надолу по тунела, колкото можеше по-бързо; проклинаше и хрочеше, за да махне от устата си гнусния вкус от мазната кожа на копача.

Очакваше всеки момент нещо да го докопа за крака. След като пълзя известно време, се обърна и вдигна факлата. Стори му се, че зърва блещукащи очички, но не беше сигурен. Обърна се и продължи да лази надолу. На два пъти изтърва факлата, но я грабваше моментално, изтръпнал от ужас, сякаш собственото му сърце беше изскочило от гърдите му.

Копачите, изглежда, не го бяха последвали. Страхът му се поуталожил, но сърцето му продължаваше да блъска. Пръстта под ръцете и краката му беше станала по-твърда.

След малко Саймън спря и се облегна на стената. На светлината на факлата в тунела не се виждаше нищо особено, но нещо беше по-различно. Той вдигна очи. Таванът беше доста по-висок — твърде висок, за да го стигне с ръка, както беше седнал.

Пое дълбоко дъх, после още веднъж. Остана на мястото си, докато отново не усети равномерния ритъм на дишането си, след това вдигна факлата и се огледа още веднъж. Тунелът наистина беше по-широк и по-висок. Докосна стената и установи, че е твърда почти като тухлена.

Погледна за последен път назад и с усилие стана. Таванът беше на една педя над главата му.

Неимоверно изтощен, той вдигна факлата пред себе си и закричи. Вече знаеше защо Бинабик и Мириамел не са успели да изкопаят тунел до него. Надяваше се копачите да не са хванали Бинабик в гробницата. Сега не можеше да отдели повече от миг на подобна мисъл — бедният

му приятел! Храбрият дребосък! Но и Саймън имаше своите неотложни проблеми.

Тунелът се спускаше все по-надолу и по-надолу в мрачните подземни дълбини. Отчаяно му се прииска да се върне под светлината, да усети вятъра. Последното, което можеше да си пожелае, бе да е тук, в тази дълга тясна гробница. Но нямаше къде другаде да отиде. Отново беше сам. Абсолютно, безнадеждно сам.

13. ПАДНАЛОТО СЛЪНЦЕ

Еолаир огледа останките от хернистирската си войска. От стотината мъже, които бяха тръгнали с него, бяха останали малко повече от четирийсет. Оцелелите се бяха сгушили около огньовете си в подножието на хълма под Наглимунд с измъчени лица и празни като пресъхнали кладенци очи.

„Нещастни смели мъже — помисли си Еолаир. — Кой изобщо би могъл да предположи, че ще успеем да победим?“

Графът се чувстваше изцеден и уплашен като всички тях. Бе обхванат от някакво призрачно усещане за нереалност.

Докато обхождаше огньовете един подир друг, от хълма се понесе някаква тиха странна музика. Мъжете настръхнаха и зашепнаха неспокойно. Пееха ситите, които караулеха около разрушените стени на Наглимунд... но и ситските съюзници на простосмъртните хернистирски мъже им бяха достатъчно чужди, така че те се тревожеха. Норните, безсмъртните братовчеди на ситите, също запяха.

Двуседмичната обсада беше сринала до основи стените на Наглимунд, но белоликите защитници се бяха оттеглили във вътрешния замък, оказал се изненадващо непревземаем. Бяха задействани някакви сили, които Еолаир не можеше да проумее, неща, които съзнанието и на най-опитния простосмъртен военачалник не можеше да схване, а граф Еолаир, както често си напомняше, не беше никакъв военачалник. Беше земевладелец, не особено ревностен придворен и способен дипломат. Не беше голяма изненада, че и той като хората си в момента се чувстваше като риба на сухо.

Норните бяха изградили отбраната си по начин, който според описанието на Джирики му приличаше на чиста магия. Бяха „изпели Колебание“, беше му обяснил Джирики. Действаше някаква „сенчеста хипноза“. Докато музиката не бъдеше проумяна, а сенките разпръснати, замъкът не можеше да бъде превзет. Междувременно над главите им се струпваха облаци и се разразяваха кратки бури. Друг път, когато небето беше ясно, затрещяваха светкавици и тътнеха гръмотевици. Мъглите около Наглимунд понякога ставаха твърди като

диамант и блестящи като стъкло, а друг път кървавочервени или моравочерни и от тях високо над стените се откъсваха огромни спираловидни валма и се забиваха като нокти в небето. Еолаир настояваше за обяснения, но за Джирики вършеното от норните — и онова, което неговите хора вършеха в отговор — не беше с нищо различно от временните дървени огради или обсадните машини, използвани от хората по време на война: ситските термини говореха малко или почти нищо на Еолаир, който само поклащаше глава в боязливо изумление. Той и хората му бяха попаднали насред сражение между чудовища и магьосници, изскочили сякаш от песните на бардовете. Тук нямаше място за простосмъртни и те го знаеха.

Замислен, графът се върна при огъня.

— Еолаир — каза Изорн, — запазих ти последните глътки.

И вдигна меха с виното.

Еолаир отпи една глътка, по-скоро от учтивост. Не беше особен почитател на пиенето, особено когато имаше да се върши работа: беше трудно да запазиш хладен разум в някой чуждестранен двор, ако поливаш изобилните вечери със съответните количества алкохол.

— Благодаря. — Той бръсна тъничката снежна покривка от дънера, седна и изпъна крака към огъня. — Уморен съм — каза тихо той. — Къде е Мейгуин?

— Преди малко отиде да се поразходи. Но вече сигурно е легнала да спи.

Той посочи близката шатра.

— Не бива да се разхожда сама.

— Един от хората ни тръгна с нея. А и тя не се отдалечава много. Знаеш, че не бих й позволил да се отдалечи дори с охрана.

— Знам. — Еолаир поклати глава. — Но духът ѝ е толкова болен, че е истинско престъпление да я допускаме до бойното поле. Особено бойно поле като това.

Той махна към склона и заснежената околност, но Изорн беше сигурен, че няма предвид нито местността, нито лошото време.

Младият римърсгардец повдигна рамене.

— Вярно, че е луда, но изглежда по-спокойна от мъжете.

— Не говори така! — отвърна остро Еолаир. — Тя не е луда!

И пое неуверено дъх.

Изорн го погледна загрижено.

— Ако това не е лудост, Еолаир, тогава какво е? Разговаря така, сякаш е в земята на вашите богове.

— Понякога се питам дали не е права.

Изорн разпери ръце и пламъците осветиха огромния белег от китката до лакътя.

— Ако се намираме на небето, значи свещениците в Елвритшала са ме заблудили. — Той се ухили. — Но ако вече сме умрели, значи няма от какво да се боим.

Еолаир потрепна.

— Тъкмо това ме безпокои. Тя наистина смята, че е мъртва, Изорн! Всеки момент може отново да тръгне към разгара на битката, както вече направи, когато я изтървахме...

Изорн отпусна тежката си ръка на рамото му.

— В лудостта си тя ми се струва достатъчно благоразумна, за да го направи. А и макар да не е така ужасена като мъжете, все пак изглежда уплашена. Не харесва повече от нас този проклет брулен от ветровете замък, нито пък проклетите, отвратителни белолики създания. Досега беше в пълна безопасност и занапред ще е така. Нали не изпитваш желание да се тревожиш за още неща?

Графът се усмихна уморено.

— Значи, Изорн Исgrimнурсон, доколкото разбирам, се каниш да заемеш мястото на баща си?

— Какво искаш да кажеш?

— Видях какво прави твоят баща за Джосуа. Вдига го, когато той иска да легне, ръга го в ребрата и му пее песни, когато на принца му се дореве. Значи ти ще си моят Исgrimнур?

Римърът се ухили.

— Ние с баща ми сме простовати хора. Нямаме толкова ум да се притесняваме като теб и Джосуа.

Еолаир изсумтя и взе меха.

Вече трета нощ графът сънуваше схватките зад стените на Наглимунд — по-ярък и ужасяващ кошмар от това човешкото въображение трудно можеше да си представи.

Битката беше неописуемо страховита. Хернистирците — с маски от плат, пропит с мазнина или дървесна мъзга, за да ги предпазват от влудяващия прах на норните — изглеждаха не по-малко чудовищно от

останалите воюващи. Оцелелите след първите дни на обсадата човеци се сражаваха с непоколебима решителност — съзнаваха, че нищо друго не би им осигурило възможност да си тръгнат живи от това населено с призраци място. Повечето сражения бяха в тесните улички между обгорените рухнали сгради и из вкочанените от зимния мраз градини — все кътчета, из които някога Еолаир се беше разхождал през топлите вечери с придворните дами на Джосуа.

Смаляващата се армия на норните защитаваше цитаделата с почти безумно отчаяние: граф Еолаир видя един от тях да се нанизва сам на насочения срещу него меч, за да убие стисналия дръжката простосмъртен, преди да издъхне и от устата му да бликне кървава струя.

Повечето великани вече бяха избити — но след като всеки от тях беше причинил смъртта на ужасяващ брой хора и сити. В един от кошмарите си Еолаир отново беше принуден да проследи как едно от огромните чудовища сграбчи Уле Фрекесон, един от малкото римърсгардци, присъединили се към войската в Хернисадарк, как го завъртя във въздуха и размаза мозъка му в една стена, както човек би убил котка. Щом трима сити го обкръжиха, великанът размаха презрително обезглавения труп срещу тях и ги опръска с кръвта му. След това косматият гигант използва трупа на Уле като боздуган, с който уби един от ситите, преди копията на другите двама да понижат сърцето му.

Сгърчен в неумолимата хватка на съня, Еолаир безпомощно наблюдаваше как великанът размахва мъртвия Уле и как нанася удари с него, докато тялото му не започна да се разкъсва на парчета...

Събуди се разтреперан, главата му сякаш щеше да се пръсне. Притисна с ръце слепоочията си и ги разтри с все сила. Как беше възможно да видиш подобни неща и да запазиш разсъдък?

Нечия ръка докосна китката му.

Ужасен, Еолаир се задъха, метна се на една страна и сграбчи меча си. Над него се извисяваше висок силует.

— Успокой се, граф Еолаир — чу той гласа на Джирики. — Съжалявам, че те изплаших. Извиках отвън, но реших, че си заспал, тъй като не отговори. Моля те да ми простиш за безпокойството.

Еолаир се беше успокоил, но беше раздразнен и объркан.

— Какво искаш?

— Моля те да ми простиш. Дойдох, защото е важно и времето е кратко.

Графът тръсна глава и бавно си пое дъх.

— Какво е станало?

— Ликимея моли да дойдеш. Ще ти обясним всичко. — Той вдигна покривалото на входа и пристъпи навън. — Ще дойдеш ли? Ще те почакам да се облечеш.

— Да... да, разбира се, че ще дойда.

Графът изпита нещо като стаена гордост. Ликимея беше изпратила сина си за него, а тъй като през всичките тези дни Джирики беше ангажиран с най-съществените и съдбоносни задачи, вероятно ситите наистина смятаха срещата с него за важна. В следващия миг гордостта му отстъпи място на тревожно вълнение: възможно ли беше обстоятелствата дотолкова да са се влошили, че да търсят съвет или напътствия от предводителя на четирийсетина наплашени простосмъртни воители? Вече беше започнал да се успокоява, че обсадата им е успешна.

Отне му съвсем малко време да запаше меча си, да надене ботушите и да се загърне в подплатеното с кожа наметало. Последва Джирики по покрития с мъгла склон — учудваше се, че следите от стъпките на сита, висок колкото него и почти толкова едър, бяха почти незабележими върху снега, докато неговите ботуши оставяха дълбоки дупки.

Огледа Наглимунд, който се издигаше на върха като свит на кълбо ранен звяр. Струваше му се невероятно, че някога този замък беше място, където хората танцуваха, разговаряха и се обичаха. Някои бяха смятали двора на принц Джосуа за прекалено неприветлив, но как биха пресъхнали устата и потрепнали сърцата на всички тези, които се присмиваха на принца, ако можеха само за миг да видят какво всъщност е неприветливост.

Джирики поведе графа между тънките като паяжини ситски шатри, които блещукаха върху снега, сякаш просмукани с лунна светлина. Въпреки късния час — между полунощ и зазоряване — много от Миролюбивите бяха излезли навън; бяха се скупчили на групи, гледаха небето и припяваха тихичко. Никой не обръщаше внимание на мразовития вятър, който принуждаваше Еолаир да придърпва качулката почти до брадичката си. Той се надяваше

Ликимея да е запалила огън поне заради изнежеността на един простосмъртен посетител.

— Искаме да ти зададем някои въпроси за това място, което наричат Наглимунд, граф Еолаир.

Гласът на Ликимея прозвуча почти повелително.

Еолаир гледаше към Джирики, майка му и високия чернокос Куройи.

— Какво освен онова, което вече съм ви казал, бих могъл да добавя? — Графът изпитваше сдържан гняв по отношение на смущаващите навиди на ситите, но му беше трудно да се поддаде на това чувство, докато бе пред втренчения, безизразен поглед на Ликимея. — А и не е ли малко късно за подобни въпроси, след като обсадата започна преди цели две седмици?

— Не височината на стените и дълбочината на кладенците е, което ни интересува. — Джирики приседна до графа и ризата му от фин плат проблесна. — Вече ни каза много неща, които ни помогнаха.

— Живял си известно време тук, когато е управлявал принц Джосуа — намеси се Ликимея, сякаш недоволна от дипломатичните усилия на сина си. — Има ли тайни?

— Тайни? — Еолаир поклати глава. — Сега вече съвсем ме объркахте. Какво имаш предвид?

— Това не е справедливо спрямо простосмъртния. — Куройи заговори с безчувствена сдържаност, непривична дори за един сит. — Той заслужава да знае повече. Ако Зинджаду беше жива, би могла да му каже. Тъй като останах без старата си приятелка и сега тя се носи с Предците, аз ще заема мястото ѝ като предоставящ знание. — Той се обърна към Ликимея. — Ако Домът на Годишния танц одобри, разбира се.

Ликимея издаде някакъв безсловесен музикален звук и махна с ръка в знак на разрешение.

— Джирики и-Са'онсерей ти е разказвал за Пътя на сънищата, граф Еолаир, нали? — запита Куройи.

— Да, разказа ми някои неща. А и ние, хернистирците, все още пазим много истории за миналото и за вашия народ. Между нас живеят такива, които твърдят, че могат да бродят по Пътя на сънищата, точно както сте обучавали нашите предшественици да го правят.

С раздражение си помисли за гадателката Диауен: дори някои хернистирци наистина все още да притежаваха тази способност, тя имаше твърде малко общо със здравия разум и отговорността.

— В такъв случай съм сигурен, че ти е разказал и за Свидетелите — онези неща, които използваме, за да пътуваме по-лесно. — Куройи се подвоуми, след това бръкна в млечнобялата си риза и извади овален прозрачен жълт предмет, който проблесна на светлината на огъня като кехлибарена сферичка или стъклена топка. — Ето един от тях — моят собствен. — Той даде възможност на Еолаир да го огледа за момент, след което отново го прибра. — Като повечето други, той не може да бъде използван в тези странни времена — Пътят на сънищата е точно толкова непроходим, колкото всеки път на този свят при ужасна виелица.

— Но има и други Свидетели — продължи ситът, — по-големи, помощни, които не могат бъдат местени и са свързани с мястото, където се намират. Наричат се Главни свидетели, тъй като могат да наблюдават много неща и места. Виждал си един от тях.

— Къса ли?

Куройи кимна.

— Да, в Мезуту'а. Имаше и други, макар че повечето са изчезнали с времето и земните промени. Един лежи под замъка на вашия враг крал Елиас.

— Под Хейхолт?

— Да. Името му е Езерото на Трите дълбини. Но е сухо и безмълвно от векове.

— И всичко това има нещо общо с Наглимунд? Тук има ли нещо подобно?

Куройи се усмихна хладно.

— Не сме сигурни.

— Не разбирам — отвърна графът. — Как така не сте сигурни?

Ситът вдигна ръка и разпери дългите си пръсти.

— Спокойно, Еолаир от Над Мулах. Остави ме да довърша. Според стандартите на Родените в Градината ще съм съвсем кратък.

Еолаир помръдна рамене. Беше доволен от огъня, който скриваше изчервяването му. Как ставаше така, че ситите го обуздаваха с лекота — като че ли беше дете и забравяше за дългите години на държавническо изкуство?

— Извинявай.

— В Остен Ард винаги е имало места — продължи Куройи, — които до голяма степен действат като Главни свидетели... но в които като че ли не е останал нито един Главен свидетел. Това означава, че много от ефектите са останали — всъщност понякога тези места постигат по-мощни резултати от всеки Свидетел, — но не може да бъде намерен нито един предмет, който да прави това. Откакто пристигнахме в тази земя преди много време, изучаваме такива места: допускаме, че те могат да отговорят на въпросите ни за Свидетелите и защо те правят онова, което правят, за самата Смърт, а дори и за Небитието, което ни принуди да напуснем нашата земя и да дойдем тук.

— Извини ме, че отново те прекъсвам — каза Еолаир, — но колко такива места съществуват? И къде са?

— Знаем само за съвсем малко между далечния Наскаду и пустошта на белия север. Наричаме ги А-Генай'асу — „Къщи за пътуване отвъд“ би било в груб превод на вашия език. Но ние, Родените в Градината, не сме единствените, които усещат силата на тези места: често те привличат и простосмъртни, някои от които са обикновени търсачи на след-знание, а други безумни и опасни. Това, което простосмъртните наричат Тистерборг, близкият до Асу'а хълм, е едно от тези места.

— Знам го. — Еолаир си спомни черната шейна и впряга от уродливи бели кози и настръхна. — Вашите братовчеди, норните, също знаят за Тистерборг. Видях ги там.

Куройи не изглеждаше изненадан.

— Ние, Родените в Градината, се интересуваме от тези места много преди разделянето на родовете. Хикедая също като нас са правили много опити да впрегнат силата на такива места. Но тяхната мощ е необуздаема и непредвидима като вятъра.

Еолаир се замисли.

— Значи тук в Наглимунд няма Главен свидетел, а по-скоро едно от онези неща... „отвъдна къща“ ли беше? Не мога да запомня думите на вашия език.

Джирики погледна майка си, усмихна се и кимна почти гордо. Еолаир малко се подразни: нима смъртен, който можеше да изслушва и съобразява, беше чак такава изненада за тях?

— А-Генай'асу. Да, и ние така смятаме — каза Куройи. — Но се сетихме късно, а така и не ни се удаде възможност да разберем, преди да дойдат смъртните.

— Преди да пристигнат смъртните с техните железни шипове.

Гласът на Ликимея изсъска като камшик, преди да изплющи. Изненадан от изблика ѝ, Еолаир вдигна очи и моментално отново се обърна към по-спокойното лице на Куройи.

— И Зида'я, и Хикедат'я продължиха да посещават това място, след като хората построиха своя замък тук в Наглимунд — обясни чернокосият сит. — Нашето присъствие плашеше смъртните, макар че ни виждаха само на лунна светлина, а и тогава твърде рядко. Мъжът, на когото императорите бяха възложили да управлява местността, напълни полетата наоколо с желязото, което даде името на това място: крепостта Гвоздей или Крепостта на ноктите.

— Знаем, че железата са набити, за да спрат Мирололюбивите, както ви наричаме ние, хернистирците — продължи Еолаир, — но тъй като е била построена по времето, когато нашите два народа са били в мир, не разбирам защо мястото се е нуждаело от такава защита.

— Вашият граф Исуайдс, който я вдигна, може да е изпитвал известен срам, че е нарушил границите на нашите земи, като е издигнал крепостта толкова близо до нашия град Да'ай Чикица от другата страна на тези хълмове. — Куройи посочи на изток. — Може да се е уплашил, че някой ден ще дойдем и ще си върнем мястото, а може и да е мислел, че онези от нас, които продължаваха да идват на поклонение по тези места, са шпиони. Кой знае? Той започна да напуска все по-рядко крепостта и най-накрая умря като отшелник — ужасен, както се говореше, да напусне дори собствените си добре охранявани покои, за да не му направят нещо безсмъртните. — Сдържаната усмивка отново се появи върху лицето на Куройи. — Странно е, че макар светът да е препълнен с ужасяващи неща, простосмъртните като че ли непрекъснато си създават нови и нови неприятности.

— Без да изоставяме старите — отвърна Еолаир на усмивката на високия сит. — Все пак се съмнявам, че ме извикахте тук само за да ви кажа какво е направил един отдавна умрял човек.

— Да, не те повикахме за това — съгласи се Куройи. — След като бяхме отблъснати от земите в момент, когато сметнахме, че е по-

умно да не пречим и да ви оставим да строите, където пожелаете, все още има въпроси за това място, на които не сме си отговорили.

— И се нуждаем от отговорите на тези въпроси веднага, граф Еолаир — намеси се Ликимея. — Затова ни кажи: това място, което наричате Наглимунд — известно ли е сред вас с някакви странни особености? Привидения? Необичайни случки? Има ли славата на свърталище на духовете на мъртвите?

Графът се намръщи и се замисли.

— Трябва да отговоря, че никога не съм чувал подобно нещо. Има други места, много други, някои от които на разстояние една левга от моето родно място, за което бих могъл да ви разказвам невероятни истории цяла нощ. Но не и за Наглимунд. А принц Джосуа е голям любител на мистичното познание и съм сигурен, че ако имаше подобни истории, щеше да ги разказва с огромно удоволствие. — Той поклати глава. — Съжалявам, че ви накарах да ми разказвате толкова дълга история заради толкова незначителен резултат.

— Ние продължаваме да мислим, че е възможно това място да е А-Генай'асу — каза Джирики. — Предполагаме го от дълго време, още отпреди Асу'а да падне. Заповядай, граф Еолаир, изглежда, си жаден. Нека ти наляя.

Хернистирецът с благодарност прие още една чаша смес... от нещо. Каквото и да беше, имаше вкус на цветя и го затопли много приятно.

— Така или иначе — каза той, след като отпи няколко глътки, — какво, ако Наглимунд наистина е такова място?

— Не сме сигурни. Това е едно от нещата, които ни безпокоят. — Джирики седна срещу Еолаир и вдигна тънката си ръка. — Надявахме се, че Хикедая са дошли тук само за да платят своя дял от сделката с Елиас и че са останали тук, защото това е крайпътна станция между Стормспайк и замъка, който се издига върху костите на Асу'а.

— Но вече не мислите така.

Това беше констатация, а не въпрос.

— Да. Нашите братовчеди се сражават прекалено яростно дълго време след отминаването на момента, когато биха могли да спечелят нещо от противопоставянето. Това не е окончателната съпротива. Колкото и голяма причина да има да ни мрази Утук'ку, това не е сляпа

ненавист: тя не би жертвала живота на толкова много Деца на облаците, за да задържи една непотребна развалина.

Еолаир не беше чувал много неща за кралицата на норните Утук'ку, но от онова, което беше чувал, го побиваха тръпки.

— И какво иска тя? Какво искат те?

Джирики поклати глава.

— Искат да останат в Наглимунд. Това е единственото, което знаем със сигурност. И ще е ужасно трудно да ги изгоним оттук. Боя се за теб и за оцелелите ти воители, граф Еолаир. Боя се за всички нас.

В съзнанието на хернистиреца изникна ужасяваща мисъл.

— Прости ми, но знам съвсем малко за тези неща — макар сега да знам повече, отколкото бих желал, — но ти каза, че тези „отвъдни места“ имат някаква връзка с тайните на... на смъртта?

— Всички мистерии са еднакви, докато не бъдат разбулени — отвърна Куройи. — Опитвахме се да узнаем повече за Смъртта и Небитието от А-Генай'асу, да.

— Тези норни, с които се сражаваме, са живи същества, но техният господар не е. Дали не се опитват да върнат Краля на бурите... към живота?

Въпросът на Еолаир не предизвика нито подигравателен смях, нито мълчание от изумление.

— Мислили сме за това. — Тонът на Ликимея беше категоричен. — Невъзможно е.

— Инелуки е мъртъв. — Куройи заговори по-спокойно, но със същата убеденост. — За някои неща знаем съвсем малко, но смъртта познаваме много добре. — Устните му потрепнаха в едва доловима, сдържана усмивка. — Наистина много добре. Инелуки е мъртъв. Той не може да се върне на този свят.

— Но ти ми каза, че той е в Стормспайк — обърна се Еолаир към Джирики. — Каза ми, че норните действат по негова заповед. Да не би да сме във война с нещо въображаемо?

— Наистина е объркано, граф Еолаир — отвърна Джирики. — Инелуки — въпреки че той вече не е истинският Инелуки — вече съществува единствено под формата на нещо като сън. Зловец и отмъстителен сън, който притежава цялото лукавство, което притежаваше Кралят на бурите приживе, както и знанието за окончателния мрак, което не е притежавало нито едно живо

същество... но той е само сън, независимо от всичко това. Повярвай ми, че казвам самата истина. Както ние можем да пътуваме по Пътя на сънищата, а така също да виждаме и чувстваме различни неща по него, така Инелуки може да разговаря със своите последователи в Накига чрез Дишащата арфа, която е един от най-великите от всички Главни свидетели, макар да предполагам, че единствено Утук'ку притежава уменията да го разбира. Така че той не е създание, което съществува на този свят, Еолаир. — Той посочи стените на шатрата. — Той не е реален, както е реален този плат или както е реална земята под краката ни. Но това не означава, че не може да върши огромни злини... а Утук'ку и нейните слуги са повече от реални.

— Прости ми, ако съм досаден — каза Еолаир, — но чух толкова много неща, че се обърках съвсем. Щом Инелуки не може да се завърне, то защо норните са така твърдо решени да задържат Наглимунд?

— Тъкмо на този въпрос трябва да отговорим — отвърна Джирики. — Може би се надяват да използват А-Генай'асу, за да направят гласа на своя господар по-разбираем. Може би възнамеряват да използват силата му по някакъв друг начин. Но е ясно, че много силно искат това място. Един от Червената ръка е тук.

— Един от Червеноръките? Слугите на Краля на бурите?

— Най-великите му слуги, тъй като чрез него са минали през смъртта във външните селения. Но те не могат да съществуват на този свят без огромен разход на енергия от негова страна във всеки момент, в който са въплътени, тъй като са почти същото ужасяващо противоречие, каквото представлява той самият. Затова, когато един от тях ни нападна в нашата крепост в Джао е-Тинукай'и, разбрахме, че е дошло времето да вземем оръжията. Инелуки и Утук'ку сигурно са били отчаяни, за да използват такава сила, та да накарат Амерасу да млъкне. — Той замълча. Еолаир го погледна, озадачен от непознатите имена. — Това ще ти го обясня друг път, граф Еолаир. — Джирики се изправи. — Сигурен съм, че си уморен, а ние ти загубихме голяма част от съня в приказки.

— Но това създание от Червената ръка е тук? Виждали ли сте го? Джирики посочи огъня.

— Трябва ли да докоснеш пламъците, за да разбереш, че огънят изгаря? Тук е и затова не сме в състояние да преодолеем най-важните

им защиты, а вместо това събаряме каменни стени и се сражаваме с мечове и копия. Огромна част от мощта на Инелуки пулсира в сърцевината на крепостта на Наглимунд. Но въпреки цялата си мощ Кралят на бурите има своите граници. Много е отслабнал... и следователно има някаква причина, за да иска това място да остане в ръцете на Хикеда'я.

Еолаир също се надигна. Бъркотията от странни идеи и имена беше започнала да го изтощава: наистина имаше нужда да поспи.

— В такъв случай задачата на норните може да има някаква връзка с Червеноръките — каза графът. — Може би...

Усмивката на Джирики беше унила.

— Заразихме те с тези наши „може би“, граф Еолаир. Надявахме се ти да ни дадеш отговори, но вместо това те натоварихме с въпроси.

— Не ми е олеквало от тях, откакто почина крал Джон. — Той превъзмогна прозявката си. — Така че в това няма нищо странно. — Той се засмя. — Ама че го казах! Безумно странно е. Но не и необичайно. Не и в такива времена.

— Не и в такива времена — съгласи се Джирики.

Еолаир се поклони на Ликимея, кимна за довиждане на застиналия с непроницаемо изражение Куройи и излезе на студения вятър навън. Мислите в главата му жужаха като мухи, но знаеше, че не може да стигне доникъде с нито една от тях. Имаше нужда от сън. Може би, ако имаше късмет, щеше да проспие цялата останала част от тази прокълнатата от боговете обсада.

Мейгуин беше напуснала тихичко шатрата си, докато умореният ѝ страж — изглеждаше толкова окаян, за да заслужи небесното благоволение, но коя беше тя, за да се усъмнява в боговете? — бърбореше край огъня с един свой приятел. Сега тя седеше под гъстата сянка на няколко дръвчета на по-малко от стотина лакътя от рухналите стени на Наглимунд. Над нея се извисяваше силуетът на масивната каменна крепост. Тя се взираше в нея, а вятърът навяваше сняг върху ботушите ѝ.

„Скадах — помисли си тя. — Това е Дупката в Небето. Но какво ли има зад нея?“

Беше видяла демоните, които бяха връхлетели от Външния мрак — ужасни бели като трупове същества и космати, чудовищни великани

— и беше наблюдавала битката на боговете и на няколко мъртви простосмъртни с тях. Беше ясно, че боговете искат да излекуват тази дупка в небесната плът, за да не може да се промъква през нея повече зло. За известно време изглеждаше, че боговете лесно ще победят. Сега не беше сигурна.

Имаше... нещо във вътрешността на Скадах. Нещо мрачно и ужасяващо силно, нещо празно като пламък, но в което въпреки това пулсираше някакъв зловещ живот. Усещаше го, почти чуваше страховитото му буботене. Дори незначителната част от него, която долавяше със съзнанието си, я хвърляше в отчаяние. Но същевременно имаше нещо странно познато в мислите за онова, което се спотайваше в Скадах, каквото ѝ проклятие да бушуваше в дълбините му. Тя изпитваше някакво смътно привличане, като към родна сестра: това противно нещо... много приличаше на нея.

Но какво би могло да означава това? Що за налудничава мисъл! Какво би могло да има в тази разяждаща, злокобна горещина, което да е нещо като нея, една простосмъртна кралска дъщеря, посечена възлюбена на боговете, а сега привилегирована да обикаля заедно с тях из небесните селения?

Мейгуин седеше на снега, безмълвна, неподвижна, съсредоточена в непонятните мисли на съществуването във вътрешността на Скадах. Долови неговия смут. От него струеше ненавист... и още нещо. Ненавист към живота, съчетана с мъчителен копнеж към покой и смърт.

Тя потръпна. Как бе възможно небето да е толкова мразовито дори в тази черна външна покрайнина?

„Но аз не копнея за смъртта! Може би копнеех, когато бях все още жива, известно време. Но сега това е зад гърба ми. Защото умрях — умрях — и боговете ме възнесоха в своите селения. Защо би трябвало да го усещам толкова силно? Аз съм мъртва. Вече не се страхувам както по-рано. Изпълних дълга си и доведох боговете да спасят народа ми и никой не може да твърди, че не съм го направила. Вече не тъгувам за брат ми и баща ми. Аз съм мъртва и нищо не би могло да ми стори зло. Нямам нищо общо е това... съществуване там в мрака отвъд тези стени от небесен камък“.

В съзнанието ѝ изникна внезапна мисъл.

„Но къде е баща ми? И къде е Гуитин? Не умряха ли и двамата като герои? Боговете със сигурност са ги възнесли и отнесли след смъртта им, както сториха с мен. И те със сигурност биха настояли да им бъде разрешено да се сражават тук на страната на Небесните господари. Къде са?“

Потрепна още веднъж. Беше непоносимо студено. Разиграваха ли я боговете? Трябваше ли да мине през още някаква проверка, преди да я съберат отново с баща ѝ и брат ѝ и с толкова отдавна починалата ѝ майка Пенемуай? Възможно ли беше?

Разтревожена, Мейгуин се обърна и забърза надолу по склона към светлинките на останалите бездомни души.

Повече от петстотин копиеносци от Метеса стояха рамо до рамо в началото на Онестринския проход с вдигнати над главите си щитове, сякаш някаква гигантска стоножка беше вирнала крака в теснината между канарите. Воините на барона бяха облечени в кожени ризници и на главите си носеха железни шлемове, очукани от дълга употреба. Флагът с жерава на техния род се развяваше над подредените плътно един до друг върхове на копията.

Струпаните върху стените на каньона набански стрелци с лъкове засенчваха небето с тъмни облаци от стрели. Повечето от тях отскачаха безопасно от покрива от щитове, но някои се промъкваха в пролуките между тях. Щом рухнеше някой метески воин, съседите му моментално се скупчваха един до друг.

— Стрелците не могат да ги помръднат! — каза разпалено Слудиг. — Варелан трябва да щурмува! В името на Ейдон, воините на барона са горди копелета! — Той извърна възторженото си лице към Исgrimнур. — Джосуа добре е подбрал съюзниците си!

Херцогът кимна, но не беше в състояние да сподели възбудата на Слудиг. Той стоеше с елитните сили на Джосуа, които сега се наричаха кралската гвардия на принца — странен израз, помисли си Исgrimнур, тъй като принцът нямаше никакво кралство, — и единственото, което искаше, беше битката да свърши. Беше му писнало от сражения.

Прорязаните от дерета хълмове от двете страни на долината напомняха ребра на гръден кош, чийто гръбначен стълб беше Пътят на Анитулз. Разправяха, че когато Престър Джон си проправял пътя към победата в същата тази долина преди повече от петдесет години,

паднали толкова много воини, че труповете им останали незаровени месеци наред. Проходът и откритите земи на север от долината били задръстени от кости, а небето било черно от лешояди дни наред.

„И заради какво? — запита се Исgrimнур. — Не е изминал още и един човешки живот, а ето ни пак тук, за да оставим нов пир за лешоядите. Отново и отново, и отново. До гуша ми дойде“.

Седнал неудобно върху седлото, той огледа просналия се проход. Под него изчакваха редиците на най-новите съюзници на принца, родовите им флагове проблясваха ярко на светлината на обедното слънце, сякаш бяха птичарник, в който имаше и гъска, и фазан, и речно рибарче, и дива кокошка. Съседните барони на Серидан не се бяха забавили да тръгнат след него: никой не изглеждаше доволен от управлението на херцог Бенигарис, а и възкръсването на Камарис не беше за пренебрегване.

Исgrimнур беше смаян от повтарящия се кръговрат на събитията. Войските на Джосуа предвождаше един мъж, отдавна смятан за мъртвец, и сега водеха решителна битка на същото място, където Престър Джон, бащата на Джосуа и най-близък приятел на Камарис, беше спечелил най-голямата си победа. Би трябвало да е добра поличба, помисли си Исgrimнур... но вместо това имаше чувството, че миналото се е върнало, за да изтика живота от настоящето, сякаш Историята беше някакво огромно и ревниво чудовище, което искаше да превърне всичко в злощастно подражание.

„Това не е живот за един възрастен мъж“. Херцогът въздъхна. Слудиг, погълнат от развоя на сражението, не го забеляза. „За да спечелиш една война, трябва да си убеден, че ще постигнеш нещо. Сега воюваме, за да спасим кралството на Джон или дори може би да спасим цялото човечество... но не мислим ли така всеки път? Че всички войни са ненужни, с изключения на онази, която водим в момента?“

Докосна юздата. Гърбът му се беше схванал и болките ставаха все по-силни, а до този момент изобщо не го бе претоварил кой знае колко. Квалнир висеше в ножницата от едната му страна, без да го беше докосвал, след като го наточи и излъска през безсънните часове на отминалата нощ.

„Просто съм уморен — помисли си той. — Искам да се върна в Елвритшала. Да видя внучетата. Да се разхождам с жена си покрай

Гратуваск, докато се троши ледът. Но не мога да имам нито едно от тези неща, докато тази проклетата битка не свърши. И тъкмо затова я водим. Защото се надяваме да ни донесе мир. Но това никога, никога не се случва...“

Слудиг нададе вик. Исgrimнур вдигна сепнато поглед, но в същия миг разбра, че викът на недодялания му спътник е възторжен.

— Виж! Камарис и кавалерията връхлитат срещу тях!

След като беше станало ясно, че обстрелът с лъкове няма да помръдне метесанската стена от щитове на Серидан от центъра на прохода, Варелан беше заповядал нов щурм на своите рицари. И докато войската на Варелан се бе заела да изблъска силите на принца обратно към долината, Камарис и тритингите на Хотвиг се бяха втурнали от пътищата по хълма срещу фланга на основната армия на Варелан.

— Къде е Камарис? — възкликна Слудиг. — А! Ето го! Виждам шлема му!

Исgrimнур също го видя. От такова разстояние морският дракон представляваше златисто петно, но нахлупилият го воин се беше изправил на стремената, а около него се беше образувал видим кръг от уплаха, тъй като набанските рицари се опитваха да останат извън обсега на черния Трън.

Принц Джосуа, който наблюдаваше сражението на стотина лакътя от Исgrimнур и Слудиг по-надолу по хълма, завъртя Вятокрък към тях.

— Слудиг! — викна той. — Кажи на Фреозел, че искам войската му да изчака, докато преброи пръстите си десет пъти, след като дам знак на останалите да щурмуват.

— Слушам.

Слудиг обърна жребеца си и препусна към Фреозел и останалите кралски гвардейци на Джосуа, които чакаха, изтръпнали от напрежение.

Принцът продължи нагоре по склона и се приближи до Исgrimнур.

— Младостта на Варелан най-последно започна да проличава. Въпреки че е доста зрял за годините си.

— Един военачалник може да има и по-големи недостатъци — отвърна Исgrimнур, — но си прав. Трябваше да се задоволи с

опазването на входа на прохода.

— Но си помисли, че е усетил слабостта ни, след като ни отблъсна вчера. — Джосуа присви очи към небето. — Сега е решил да ни отблъсне. Имаме късмет. Бенигарис, въпреки необмислените си действия по други поводи, никога не би си позволил подобен риск.

— В такъв случай защо предпочете да изпрати първо малкия си брат?

Джосуа помръдна рамене.

— Кой знае? Може би ни е подценил. А и не забравяй, че Бенигарис не управлява сам в Набан.

Исгримнур изсумтя.

— Бедният Леобардис. С какво заслужи такава съпруга и такъв син?

— И това никой не знае. Но може би зад всичко това има някаква непонятна за нас причина.

Херцогът повдигна рамене.

Принцът не откъсваше преценяващ поглед от развоя на битката. Беше извадил Найдел, който лежеше върху седлото и коляното му.

— Почти е време — промълви той. — Почти е време.

— Все още са много повече от нас, Джосуа.

Исгримнур извади Квалнир от ножницата. Испита някакво мимолетно задоволство: мечът не му беше изневерявал в безброй много единоборства, доказателство за което беше фактът, че е тук, все още жив, с изтръпнал от болки гръб и очукана броня, изпълнен със съмнения и какво ли не още.

— Но имаме Камарис и теб, стари приятелю. — Джосуа се усмихна непоколебимо. — Не можем да се надяваме на по-големи шансове. — Погледът му не се откъсваше от извивката на прохода. — Да ни пази Усирис Изкупителя.

Принцът очерта с тържествен жест знака на Дървото върху гърдите си и вдигна, ръка. Найдел проблесна на слънчевите лъчи и за момент Исгримнур усети, че губи дъх.

— След мен, храбреци! — извика Джосуа.

От височината над него извири рог. Откъм теснините в прохода Селиан измуча в отговор.

Докато войските на принца и разбунтувалите се барони със своите воители препусаха по пътя, Исгримнур изпитваше истинско удивление. Най-после се бяха превърнали в истинска армия, наброяваща няколко хиляди души. Като си припомни как бе започнало всичко, когато Джосуа и още десетина изтощени оцелели едва бяха успели да се измъкнат през някаква тайна вратичка в Наглимунд, той изпита въодушевление. Милостивият Бог не би им помогнал да стигнат дотук само за да зачеркне надеждите им!

Метесанците се бяха държали мъжки. С Джосуа начело, армията препусна мълниеносно край тях. Освободени от смъртоносното си задължение, копиеносците започнаха да изтеглят ранените си надолу по пътя. Войските на принца се нахвърлиха върху рицарите на Варелан, които благодарение на превъзхождащата си численост и тежки брони бяха непреодолими дори за ожесточения щурм на Камарис и тритингите.

Отначало Исгримнур остана отзад, като оказваше помощ, където можеше, но нямаше желание да се хвърли в разгара на битката, където можеше да го посекаат всеки миг. Мярна един надигащ се от издъхващия си жребец воин на Хотвиг, който успя да парира копието на връхлитащия срещу него рицар. Исгримнур изрева предизвикателно и препусна напред. Чул предизвикателството му, набанският рицар се завъртя към него, а тритингът подскочи мълниеносно и го промуши в ръката, където върху кожената му дреха нямаше метално покритие. Докато окървавеният рицар се свличаше от коня, Исгримнур усети спазъм от ярост заради недостойната тактика на своя съюзник, но след като спасеният мъж му изкрещя някаква благодарност и се затича по склона обратно към разгара на битката, херцогът вече не знаеше какво да мисли. Трябваше ли да умре тритингът в името на лъжата, че войната би могла да притежава достойнство? Но пък заслужаваше ли другият да загине, защото вярваше в тази лъжа?

С превалянето на следобеда Исгримнур се оказваше въввлечен все по-дълбоко в кървавия конфликт. Имаше няколко незначителни рани, но единствено заради невероятния си късмет. Веднъж загуби равновесие и страховитият удар на противника му, стиснал меча си с две ръце, отскочи от върха на шлема му. Ако не беше паднал, по всяка вероятност главата му вече нямаше да е върху врата му. Исгримнур вече не се сражаваше с предишната си ярост, но страхът събуди в него

сили, които изобщо не подозираше, че все още притежава. Всичко беше като в гнездото на гхантите: накъдето ида се обърнеш, го дебнеха същества в твърди черупки, които искаха да го убият.

По-нагоре по склона Джосуа и рицарите му бяха отблъснали армията на Варелан почти до прохода. Исgrimнур си помисли, че някои от сражаващите се в предните редици със сигурност забелязваха окъпаната от слънчевата светлина и потънала в зеленина просторна долина под тях, макар че всеки поглед встрани от противника пред теб означаваше мигновена смърт.

Рицарите на Набан се огъваха, но не се предаваха. Макар да бяха допуснали грешка, опитвайки се да разгърнат предишното си превъзходство, сега нямаше да допуснат втора. Каквото и да искаше да постигне принц Джосуа, беше ясно, че могат да го извоюват единствено само той и неговата армия.

Слънцето започна да се спуска към хоризонта. В един момент Исgrimнур се оказа встрани от битката — или пък тя стихна за известно време около него. Трупове на мъртвците лежах проснати като останки от отлив.

Точно под себе си забеляза златист проблясък: беше Камарис. Херцогът се захласна от изумление. Часове след началото на сражението, въпреки че движенията му изглеждаха позабавени, старият рицар се биеше с неотслабваща целеустременост. Беше изопнал гръб и равномерните му съсредоточени движения напомняха работата на земеделец на полето. Бойният рог се мяташе от едната му страна. Трън свистеше във въздуха като черна коса и обезглавените трупове рухваха като покосени снопове.

„Не е толкова яростен, какъвто е бил винаги — възхити се Исgrimнур. — Още по-яростен е. Сражава се като обречен. Какво измъчва съзнанието на този човек? Какво гризе сърцето му?“

Неочаквано изпита срам, че стои и наблюдава, докато Камарис, двайсет години по-стар от него, пролива кръвта си. Това бе може би най-решителната битка, водена някога, но все още бе увиснала на косъм и нерешена. Той беше необходим. Колкото и стар и уморен да беше, все пак мечът му беше натрупал огромен опит.

Заби шпори в хълбоците на коня си и се понесе към мястото, където сър Камарис държеше на безопасно разстояние трима връхлитащи го пехотинци. Няколко ниски дръвчета ги скриха от

погледа му. Макар да не се съмняваше, че Камарис ще удържи, докато дотичат и други, щеше да мине малко време, преди да го забележат... а и при всяко положение Камарис беше въодушевяваща гледка за останалите воители на Джосуа и беше непрестим срам някакъв храсталак да я закрива.

Не беше изминал и десетина лакътя, когато една стрела внезапно щръкна от тялото на коня точно пред бедрото му. Конят се вдигна на задните си крака и зацвили от болка. Исгримнур усети пареща болка в бедрото си и в следващия миг се свлече от седлото. Земята се надигна и го халоса като тояга.

Последното, което видя и почувства, беше страховит взрив от светлина, сякаш слънцето рухна от небето право върху него.

14. ИМПЕРИИ ОТ ПРАХ

Беше влудяващо. Саймън изгаряше от жажда, устата му беше пресъхнала като брашно от кости, а навсякъде около него отекваше шум от капеща вода... но не се виждаше никаква вода. Сякаш някакъв призрак беше разгадал мислите му и превръщаше най-лелеяната му мечта в ужасяваща подигравка.

Спря, присвил очи в мрака. Тунелът беше станал по-широк, но продължаваше да се спуска надолу, без да прави завои и без да има нито едно разклонение. Шумът от капещата вода беше останал зад гърба му, сякаш я беше подминал сред еднообразните сенки.

„Но това е невъзможно! Току-що беше пред мен, а сега е зад мен, но нито за миг до мен“.

Саймън се опита да превъзмогне страха, който пролази в него като живо същество с миниатюрните си потракващи люспици и дращеци нокти.

Може и да се бе загубил под земята, каза си той, но не беше мъртъв. Беше попадал в лабиринт от тунели и по-рано и се беше измъквал под светлината на слънцето. А сега беше по-голям и беше виждал неща, които малко други хора бяха виждали. Щеше да оцелее по някакъв начин. А ако не? Щеше да посрещне края достойно.

„Смели думи, глупако — присмя му се някакъв глас отвътре. — Сега си смел. Но след един ден без слънце и една нощ без луна, както и цяло денонощие без вода? И след като факлата изгори?“

„Кротувай“, отвърна той на гласа.

— Крал Джон се спусна в дупката на мрака... — Саймън пееше тихичко. Гърлото го болеше, но се чувстваше изтощен от монотонното потропване на токовете на ботушите си по камъните, колкото и да се опитваше да не обръща внимание на потискащата самота, която му внушаваше този звук.

*— ... за да открие огнения звяр
в свърталища на тролове и жаби,
единствен той страха преодолял...*

Намръщи се. Де да беше попаднал в свърталищата на тролове. Би дал всичко за компанията на Бинабик, без да става дума за пълен с вода мех и след това една ободрителна глътка кангканг. А ако Престър Джон не беше донесъл нищо освен един меч под земята — което всъщност не беше направил, като си помислиш: не беше ли дошъл хернистирецът Еолаир в Сесуад'ра, за да им каже именно това? Че Джон е намерил Минияр някъде под земята? — в такъв случай какво беше използвал за светлина? Саймън имаше една факла, чийто пламък вече гаснеше. Чудесно беше да се блъскаш нагоре-надолу в търсене на дракони, но в песните никога не се казваше кой знае какво за храна, вода и светлина.

Стари приспивни песнички, изчезнали мечове и тунели, мрачни, зловонни подземия. Защо непрекъснато се забъркваше в подобни истории? Когато се молеше за рицарски приключения, се надяваше на по-благородни събития — бойни полета и излъскани до блясък брони, геройства, преклонението на тълпите. Беше ги срещал малко или повече, но не бяха това, което очакваше. И отново, и отново на главата му се стоварваха тези безумия с мечове и тунели, сякаш бе принуден да играе някаква детинска игра, след като много отдавна му е дошло до гуша от нея...

Блъсна рамо в стената и едва не падна. Изпусна факлата, изгледа я като замаян за миг, но веднага дойде на себе си, грабна я и я стисна силно, сякаш тя сама се беше опитала да избяга.

„Глупак“.

Отпусна се тежко на земята. Беше изтощен от ходене, изтощен от пустотата и самотата на нищото. Тунелът беше започнал да се вие между неравни скални плочи, което вероятно означаваше, че е проникнал дълбоко сред канарите на Свертклиф, сякаш твърдо решен да стигне до центъра на земята.

Усети, че нещо в джоба жули крака му. Какво имаше вътре? Вече часове наред се клатушкаше из тези проходи, без да се погрижи да провери какви дреболии е помъкнал при пропадането си през рухналата земя.

Изпразни пришитите към бричовете си джобове, като премигваше и охкаше от болките по изподраните си пръсти, и

установи, че не се е лишил кой знае от какво, отлагайки огледа на запасите си. Имаше едно камъче, обло и гладко, което беше вдигнал от земята, защото му беше приятно да го търкаля в дланта си, и почти напълно лишената от отличителни белези катарамата, която мислеше, че е захвърлил. Реши да я задържи — евентуално би могла да му послужи за чегъртане или копаене.

Единственото съществено откритие беше парченце сушено месо, останало от вчерашното следобедно хранене. Той огледа лакомо сбръчканата ивица, дълга и широка почти колкото пръста му, но я остави настрана. По-късно сигурно щеше да изпитва по-голяма нужда от нея, отколкото в момента.

Това беше всичко в джобовете му. Златният пръстен, който му беше изпратил Моргенес, си стоеше на пръста му, почти скрит под засъхналата кал, но каквато и полза или значение да имаше в обления от слънчева светлина свят, тук беше напълно безполезен: не можеше да го изяде, а и не би изплашил с него нито един противник. Канукският нож все още беше напъхан в привързаната за крака му кания. Като махнеше него и факлата, беше напълно беззащитен. Мечът му се намираще на повърхността — при Бинабик и Мириамел, ако се бяха измъкнали от копачите — заедно с Бялата стрела, наметалото, бронята и останалите му оскъдни притежания. Ръцете му бяха почти толкова празни, колкото при бягството му от замъка преди година. И отново се намираще в черните подземия. Сред задушната земя...

„Престани — заповяда си той. — Какво казваше Моргенес? «Не какво е в ръцете ти, а какво е в главата ти». Това все пак е нещо. Сега имам много повече в главата, отколкото тогава. Но каква полза от това, ако умра от жажда?“

Изправи се с мъка и продължи напред. Нямахше никаква представа накъде би могъл да води тунелът, но все трябваше да води нанякъде. Трябваше. Вероятността и в тази посока да стигне до непреодолима стена от рухнала кал или камъни като в другия край не беше нещото, върху което би искал да се замисля.

— *В катранената дупка падна Джон...*

Саймън пак затананика, този път по-тихичко:

*където огнен дракон пазеше имане златно,
без никой за това дори да знае,
защото никому не беше казал той...*

Странна работа. Саймън не се чувстваше полудял, но чуваше неща, които не беше възможно да са наоколо. Звукът на плискаща се вода се беше завърнал, по-силен и категоричен отпреди, но сега сякаш идваше от всички страни, като че ли той се движеше в центъра на водопад. Примесена с него, едва доловима сред ромоленето и плисъка, се чуваше глуха реч.

„Гласове! Може би наблизо има други тунели. Може би отвеждат до хора. До истински, живи хора...“

Гласовете и звънът на водата го придружаваха известно време, без да му подсказват източника си, и отново заглъхнаха, изоставяйки го единствено с шума от стъпките му.

Объркан и отпаднал, уплашен какво ли биха могли да означават тези призрачни шумове, той насмалко не падна в една дупка. Залитна, но се задържа, подпрял ръце върху стената, и се втренчи надолу. В дълбочината като че ли проблясваше светлинката на друга факла и за момент му се стори, че сърцето му ще спре.

— Кой... Какво...

Щом се приведе, светлинката се издигна към него.

Отражение. Вода!

Саймън се тръшна на колене и се наведе над малкото езерце, но спря, усетил тежка и неприятна миризма. Топна пръстите си и ги извади. Водата беше някак необичайно хлъзгава. Приблужи факлата, за да я огледа по-добре. Лумна внезапен пламък и огнената вълна се втурна срещу лицето му. Той изкрещя от болка и изненада и се строполи назад. За един миг му се стори, че гори целият свят.

Седна и внимателно опипа лицето си. Кожата го болеше, а космите на брадата му бяха опърлени, иначе като че ли му нямаше нищо. Пламъкът танцуваше в дупката на пода на тунела.

„Усирис Ейдон! — изруга безмълвно той. — Късметът на глупака. Намерих вода, а тя пламна — каквото и да е това“.

По изгорената му буза плъзна сълза.

Каквото и да имаше в езерцето, то гореше весело. Саймън се вторачи, до такава степен разочарован, че водата, която беше намерил, се бе оказала негодна за пиене, че дълго не може да проумее какво точно вижда. Накрая в съзнанието му изплува казаното му веднъж от Моргенес.

„Пердруински огън — това е. Докторът каза, че се среща в пещери. Народът на Пердруин го използвал за направа на топки, които мятали с катапулти срещу враговете си и ги опърляли като прасета“.

Беше от онези уроци, които впечатляваха Саймън заради интересните случки, които се разказваха в тях.

„Ако имах още пръчки и парцали, можех да си направя факли“.

Тръсна глава, изправи се и отново тръгна напред. След няколко крачки се спря и отново тръсна глава.

„Тъпанар. Глупав тъпанар“.

Върна се до горящото езерце и седна. Свали ризата си и започна да отпаря ивица плат от подгъва. Пердруинският огън го затопли приятно.

„Рейчъл щеше да ми одере кожата, ако ме видеше да разкъсам толкова хубава риза“.

Неочаквано се изкикоти гръмогласно. Ехото отекна по коридора в пустия мрак.

„Би било хубаво да видя пак Рейчъл“, мина му през ума.

Идеята му се стори странна, но пък беше неизпълнима.

След като нацепи няколко ивици — ризата му вече стигаше едва до подмишниците — продължи да оглежда известно време пламъка, опитвайки се да реши как да натопа плата, без да се изгори. Помисли дали да не използва факлата, но се отказа. Нямаше представа колко дълбока е дупката и се страхуваше да не я изтърве. Тогава единствената светлина щеше да му остане тази от кладенеца, а нея не можеше да премести.

Най-накрая след дълго обмисляне забучи факлата встрани и започна да изсипва в дупката буци кал от цепнатините между камъните. След като хвърли двајсетина шепи, пламъкът потрепна и угасна. Той изчака още малко, тъй като нямаше представа колко време ще е необходимо, за да изстине течността, след което избута лепкавата кал встрани, за да направи отвор, в който да натопа парцалите. Щом напои ивиците плат, отдели една встрани, а останалите нави на

стегнати рула и ги подреди едно до друго върху последното и най-широко парче, което беше отпрал от ризата си. Завърза го на вързоп и го закачи на колана си. Отделената ивица уви внимателно около факлата точно под пламъка и я наведе надолу, докато просмуканото с пердруинския огън парче плат не се запали. Гореше с ярка светлина и Саймън кимна удовлетворено. Продължаваше да се нуждае от храна и вода, но ако действаше внимателно, нямаше причини да се тревожи да не остане без светлина поне още известно време. Макар да беше заблуден и самотен, все пак той не беше просто Саймън Идиота, беше и Сеоман Снежния кичур.

Макар да предпочиташе да си остане просто Саймън и да се разхожда необезпокояван из потъналия в зеленина свят с приятелите си.

„Възможността да избираш — помисли си унило той — може да е и дар божи, и проклетие“.

Веднъж вече беше успял да поспи, свит на кълбо на коравия под на тунела, стиснал факлата, около която беше увил нова ивица, напоена с пердруински огън. Събуди се паникьосан от съня, в който беше сънувал, че е изгаснала и че пълзи като слепец сред калната безпросветност. Пламъкът на факлата обаче гореше стабилно.

Струваше му се, че оттогава върви вече няколко часа. Изпитваше все по-непреодолима жажда, имаше усещането, че с всяка следваща стъпка се изпаряват последните капчици от тялото му, и не можеше да мисли за нищо друго, освен как да намери вода. Парченцето месо си стоеше в джоба му, но само при мисълта да сдъвче изсъхналата солена хапка главата го заболяваше въпреки глада, който го измъчваше не по-слабо от жаждата.

Неочаквано в еднообразната каменна стена на тунела се появи пролом. Напречен тунел — грапави, но солидни изкопи от двете страни, които очевидно не бяха естествени образувания. След продължилото почти цяла вечност еднопосочно кретане трябваше да вземе решение: да продължи напред, надясно или наляво?

Онова, което искаше, беше естествено път за нагоре, но и двете разклонения бяха абсолютно хоризонтални. Повървя по малко във всяко от тях — душеше въздуха и се оглеждаше и слушваше за нещо, което би могло да му подсказе присъствие на чист въздух или вода, но

без никакъв резултат: напречният тунел изглеждаше не по-малко еднообразен от онзи, по който се влачеше от... само Ейдон знаеше от колко време.

Върна се в централния тунел и се опита да си представи къде би могъл да се намира. Със сигурност беше някъде дълбоко под Свертклиф — не бе възможно, след като се бе спускал под толкова остър ъгъл толкова дълго, да не се намира под самия хълм. Но посоката се беше променяла толкова много пъти, че беше невъзможно да отгатне къде точно е в момента спрямо света над него. Просто трябваше да направи избор и да види какво ще се случи.

„Ако сменя посоката, мога поне да намеря обратно пътя до мястото, където бях“.

Лишен от възможността да разчита на нещо категорично, реши да тръгне по левия тунел и отсега нататък винаги да завива наляво — ако имаше завой, разбира се. И ако в даден момент му се стореше, че е направил погрешен избор, просто щеше да се върне, като завива постоянно надясно.

Зави наляво и закрета.

Отначало тунелът не се различаваше по нищо от този, който беше оставил зад гърба си — пролом от грапави камъни и пръст без никаква следа за предназначение или цел. Кой беше прокопавал тези тягостни проходи? Трябваше да са били хора или човекоподобни същества, тъй като на отделни места забелязваше сигурни белези за прокопаване или откъртване на скални отломъци, за да се отвори път по-нататък.

Жаждата и потискащата самота така го бяха обсебили, че не долавяше тихите гласове, докато отново не го обкръжиха от всички страни. Този път обаче към тях се прибави и някакво усещане за движение — като порив на вятър и прелитане на сенки, от което светлината в тунела сякаш потрепваше. Гласовете стенеха тихичко на език, който не разбираше. Докато прощумоляваха покрай него или през него, изпита сковаващ хлад. Това бяха нещо като... спомени. Заблудени усещания, силуети и чувства, долетели от своето време. Той не значеше нищо за тях, а и те, колкото и да бяха обезпокоителни, не значеха нищо за него.

„Докато самият аз не се превърна в един от тях“. Усети в него да забълбукват някакви мехурчета от страх. „Докато някой ден друг

скитащ се глупак не усети сянката на Саймън да прелита покрай него и да нашепва: Изгубен, изгубен, изгубен...“

Мисълта беше кошмарна — и не го напусна дълго след като роякът полусилуети отмина и гласовете стихнаха.

Беше завил още три пъти, всеки път наляво, когато нещата започнаха да се променят.

Вече се замисляше да се върне обратно — последният завой го беше отвел до един тунел, който сега се спускаше стръмно надолу, — когато забеляза петна върху стените. Доближи факлата и видя, че пукнатините между камъните са пълни с мъх. Мъхът — сигурен беше — означаваше вода наблизко. Усети такава изгаряща жажда, че откъсна шепа мъх и я лапна. След няколко внимателни сдъвквания успя да я преглътне. Повдигна му се и за момент си помисли, че ще повърне. Беше отвратително горчиво, но съдържаше влага. Ако трябваше, можеше да го яде и вероятно да оцелее за известно време, но се помоли да му се открие друга възможност.

Тъкмо оглеждаше фините листенца, опитвайки да прецени дали е в състояние да преглътне още едно парче, когато забеляза бледи следи в ямката, останала от първото парче. Присви очи и приближи факлата. Ясно личеше, че е контур от някаква рисунка — извити успоредни линии и изтрити фигури, напомнящи листа или венчелистчета. Времето ги беше заличило почти напълно, но му напомниха за грациозните гравюри, които беше виждал в Да'ай Чикица и Сесуад'ра. Ситски произведения? Толкова скоро ли беше стигнал така дълбоко?

Огледа тунела и неравните, нацърбени камъни. Не можеше да си представи сити да изграждат подобно място дори поради крайно основателни причини. Но ако не ситите бяха прокопали тези тунели, защо върху стените имаше ситски гравюри?

Тръсна глава. Излишно много въпроси, след като единственият съществен беше къде да намери вода и кой път води навън.

Започна да оглежда внимателно стените, докато продължи нататък, но откриването на мъха не беше последвано от по-полезна находка. Тунелът започна да се разширява и следващите два прохода, по които тръгна, бяха изградени по-изкусно с гладки стени и равен под. Докато оглеждаше поредното разклонение, стъпи върху... нищо.

С вик на паническа изненада Саймън се вкопчи в стената. Факлата излетя от ръката му, пропадна в тъмнината, в която едва не бе рухнал самият той, и под втрещения му поглед тупна и се търкулна. Най-накрая спря, пламъкът потрепна... но не угасна.

Стълби. Факлата лежеше върху площадка на грубо стълбище, което се спускаше надолу. Първите пет-шест стъпала бяха рухнали или строшени и на мястото им бяха останали едва забележими ръбове.

Не искаше да слиза. Искеше да се изкачва.

„Все пак стълби! Може би там долу има нещо, което може да ми помогне. Какво по-лошо би могло да ми се случи? Нищо. Или всичко“.

Завоят беше наляво, така че нямаше да се заблуди напълно, ако изборът му се окажеше неподходящ. Но щеше да е много по-лесно да преодолее разстоянието от липсващите стъпала — дълго почти два пъти колкото него — надолу, отколкото нагоре, ако реши да се върне. Може би трябваше да тръгне в някоя от другите посоки...

„Какви глупости се мотаят из главата ти?“, наруга се той.

Трябваше да слезе, за да вземе факлата.

Седна, провеси крака над образувалата се от липсващите стъпала яма и измъкна късчето сушено месо от джоба си. Откъсна едно парченце и започна да го смуче, загледан съсредоточено надолу. На светлината на факлата личеше, че стъпалата са изсечени под прав ъгъл, но бяха недовършени: само колкото да може да се стъпва по тях, нищо повече. По никакъв начин не можеше да прецени дали водят нанякъде.

Устата му се напълни със слюнка, докато се наслаждаваше на соления, леко тръпчив вкус. Чудесно беше усещането отново да дъвче нещо!

Саймън се изправи, обърна се и тръгна обратно по коридора, като заопипва стената, когато светлината стана прекалено слаба, докато не напипа прилепналия между камъните мъх. Отскубна няколко шепи и ги натъпка в джоба си. Върна се при стълбите и заоглежда надолу, докато не се увери, че е намерил най-доброто място да скочи. Плъзна крака, обърна се по корем и се спусна максимално внимателно, стиснал зъби — камъните стържеха по корема и гърдите му. Когато почти увисна в цял ръст, се пусна.

Парче откъртен камък, вероятно отломък от липсващите стъпала, го очакваше като дебнеща пепелянка. Едното му ходило се стовари

върху него миг преди другото и глезенът му се изкриви. Болката прониза целия му крак.

От очите му бликнаха сълзи и Саймън прокле отвратителния си късмет. Приседна, плъзна се напред, докато не достигна падналата факла, нагласи я до себе си и свали ботуша, за да огледа навехнатия си глезен.

Можеше да го свива сравнително нормално, но всяко помръдване беше болезнено. Реши, че няма счупване, но и какво ли би могъл да направи, дори да имаше? Свали ризата си и отпра още една ивица, след това нахлузи обратно все по-окъсяващия парцал. След като стегна глезена и стъпалото си възможно най-силно, обу ботуша и пристъпи. Реши, че може да ходи, но болеше.

„Тогава тръгвай. Какво друго ти остава?“

И закуцука надолу.

Надяваше се, че стълбището ще го отведе до някакво по-реално място от безкрайните и безсмислени тунели. Но колкото по-реално изглеждаше заобикалящото го, толкова по-нереално ставаше същевременно.

След двайсетина кратки, но мъчителни спускания, стълбите свършиха и Саймън се промуши през нащърбен отвор в друг коридор, който значително се различаваше от тунелите, по които бе вървял досега. Имаше много мъх и беше облицован с грижливо издялани камъни, а стените му бяха плътно покрити с гравюри. Но щом се загледаше в тях малко по-дълго от миг, онези, които се намираха в периферното му зрение, сякаш потрепваха и се движеха, като че ли не бяха следи върху камъка, а по-скоро тънички като пергамент и нежни като нишки създания. Освен това стените и подът изглеждаха някак нестабилни: щом отклонеше за миг поглед, подмамен от поредното смътно потрепване в крайчеца на окото му или привлечен от потрепналия пламък на факлата, те се променяха. Дългият прав коридор неочаквано тръгваше нагоре или внезапно се стесняваше. Щом отново насочеше очи към тях, всичко си беше както допреди миг.

Но това не бяха всички фокуси, които разиграваше това място. Звучите, които вече беше чувал, се върнаха — гласове и шуртяща вода, сега под акомпанимента на странна, причудлива музика, която се носеше като призрак. Обливаха го неочаквани ухания — упоителен

дъх на цветя, последван отново от мирис на усойна пустота, която биваше измествана миг по-късно от остра миризма на изгоряло.

Това вече беше прекалено. На Саймън му се прииска да легне, да заспи и да се събуди, когато отново всичко си е стабилно и непроменливо. Дори еднообразието на тунелите в по-високото беше за предпочитане. Сякаш се движеше по дъното на море, където теченията и променливата светлина принуждаваха всичко да се полюшва, танцува и потрепва.

„Колко още мислиш, че ще можеш да се скиташ сред пустите подземия, преди да се побъркаш, глупако?“

„Аз не полудявам — каза си той. — Просто съм уморен. Уморен и жаден. Само да ги нямаше всички тези шумове на вода. Те влошават нещата още повече“.

Измъкна малко мъх от джоба си и задъвка — продължаваше да крета, докато се насилваше да преглътне отвратителната каша.

Нямаше никакво съмнение, че бе на място, в което хора... в което някой беше живял някога. Таванът беше по-висок, подът под ситните камъни и прахта беше подравнен, а страничните проходи, почти до един запушени с камъни и пръст, бяха със сводести арки, изпоцапани и нащърбени, но очевидно дело на сръчни майстори.

Саймън спря за момент пред един от тези входи, за да даде малко отдих на пулсиращия си глезен, и заоглежда безразборно струпаните каменни отломъци и калта, с които беше задръстен — и в същия момент те потъмняха, а след това почерняха. В чернотата потрепна малка светлинка и той изведнъж усети, че гледа през входа. Пристъпи напред. В тъмнината навътре зърна светло петно, смътно проблясваща сфера светлина. До нея, окъпано от слабия блясък, имаше... лице.

Саймън се задъха. Лицето се повдигна, сякаш седналият в почти плътния мрак го беше чул, но дръпнатите му очи не срещнаха неговите, а сякаш се взряха зад него. Беше лице на сит — или му заприлича на такова, докато можеше да го наблюдава — и очите му излъчваха цял свят от болка и тревога. Забеляза устните му да помръдват — изричаха нещо, — а веждите да се повдигат в печален въпрос. След това мракът потрепна, светлинката изчезна и Саймън видя, че почти е забил нос в запълнения със ситни камъни вход.

„Сух. Сух. Мъртъв. Мъртъв“.

Спазъм стисна гърлото му. Той се извърна към дългия коридор.

Нямаше представа от колко време се взира в пламъка на факлата. Той потрепваше пред очите му — цяла вселена от жълтеникава светлина. Беше му непосилно да отклони поглед от него.

Стените от двете му страни се бяха превърнали във вода.

Спря, втречен от вцепенение. Подът на тунела представляваше тясна пътечка над безкрайния мрак, а стените се бяха отдалечили: вече не се сливаха с пода, върху който стоеше, а каменната им облицовка беше изцяло покрита от шуртяща вода. Чуваше я да се спуска в празното пространство под него, виждаше трепкащите отражения на факлата върху водната завеса.

Пристъпи до ръба на пътечката и протегна ръка, но пръстите му не достигаха водата. Усети дребните пръски с връхчетата им и щом дръпна ръката си и докосна с нея уста, долови слаб вкус на влажна свежест. Посегна още веднъж, надвесвайки се рисковано над бездънната тъмнина, но не можа да докосне дори с връхчетата на пръстите си изливащите се водни струи. Изруга от безсилна ярост. Само да имаше купа, чаша, лъжичка!

„Мисли, глупако! Използвай главата си!“

След мигновен размисъл остави факлата на пътечката и смъкна останките от ризата си. Коленичи, хвана ризата за единия ръкав и замахна колкото можеше по-надалеч. Ризата докосна едва-едва повърхността на водопада и водата я дръпна надолу. Усетил с разтуптяно сърце, че ризата му е натежала, Саймън отметна глава назад и притисна наквасения плат към устата си. Първите капчици върху езика му бяха с вкус на мед...

Светлината потрепна. Цялата зала сякаш се килна на една страна. Шумът от водните струи се засили и внезапно стихна в гробна тишина.

Устата на Саймън беше пълна с прах.

Той зина и започна да плюе, да плюе, падна на пода в безсилна ярост, заръмжа и се замята като звяр, в чийто хълбок се е забил огромен трън. Щом вдигна поглед, отново видя стените и зейналата яма между тях, и пътечката, на която стоеше — това поне беше реално, — но нямаше никаква плискаща се вода, а само белезникав пласт от трупана векове наред мръсотия върху каменната стена, която беше забърсал с ризата си.

Разтърсиха го безмълвни ридания. Той избърса нечистотията от лицето си и изтри праха от подутия си език. Опитва се да сдъвче малко мъх, за да отстрани вкуса на прах от устата си, но му стана така отвратително, че отново за малко не му прилоша. Изплю лепкавите влакна в бездната.

„Що за прокълнато, призрачно място е това? Къде съм? Аз съм сам, сам“.

Все още разтреперан, той се надигна с мъка и се огледа за безопасно място, където да легне и да поспи поне малко. Трябваше да се измъкне. Нямаше никаква вода. Никъде нямаше вода. И никаква сигурност.

Едва доловими гласчета сред сенките на високия таван запяха думи, които не можеше да разбере. Недоловим вятър развя пламъка на факлата му.

„Жив ли съм?“

„Да, жив съм. Аз съм Саймън и съм жив, и няма да се предам. Аз не съм призрак“.

Беше спал още два пъти и беше сдъвкал достатъчно от нагарчащия мъх, за да продължи да се придвижва между почивките. Беше използвал повече от половината от напоените с пердруински огън парцали, за да поддържа факлата. Вече не си спомняше времето, когато беше виждал света огрян от друга, освен от потрепващото пламъче на факлата светлина и въобще друг свят, който да не се състои единствено от безлюдни каменни коридори и нашепващи безтелесни гласове. Имаше чувството, че самият той започва да изчезва, да се превръща в цвъртящ силует.

„Аз съм Саймън — напомни си той. — Аз се бих с дракона и спечелих Бялата стрела. Аз съм истински“.

Сякаш се движеше като насън из залите и коридорите на огромен дворец. В мигновения като проблясъци на светкавица го виждаше в разгара на оживление, изпълнен с неясни златисти лица сред светли стени, отразили отблясъците на синьото небе. Не напомняше никое от местата, които беше виждал, с потоци, шуртящи между каменни брегове, които изтичаха от една зала в друга, и разпенени водопади, които се спускаха по стените. Но въпреки целия този плясък и шуртене, това беше сънувана вода. Протегнеше ли ръце, илюзията се

превръщаше в прахоляк, стените потъмняваха и се изкорубваха, светлината помръкваше, красивата резба посърваше и Саймън отново бродеше из порутени каменни зали като бездомен дух в огромна гробница.

„Ситите са живели тук — каза си той. — Това е Асу’а, бляскавата Асу’а. И по някакъв начин продължават да обитават тук... сякаш самите камъни сънуват старите дни“.

В съзнанието му започна да се заражда ужасяващо примамлива идея. Родената на кораб Амерасу беше казала, че Саймън живее някак по-близо до Пътя на сънищата от останалите — беше видял Разделянето на родовете по време на бдението си на върха на Сесуад’ра, нали? Може би, в такъв случай, ако успееше да открие някакъв начин да го направи, би могъл да... прекрачи. Да проникне в съня, да заживее в красивия Асу’а и да пъхне лице в истинските потоци, които лъкатушеха из двореца — този път те нямаше да се превърнат на прах. Щеше да заживее в Асу’а и никога нямаше да се върне в този мрачен, призрачен свят на разпадащи се сенки...

„И никога няма да се върнеш при приятелите си? Никога няма да изпълниш дълга си?“

Но присънната му се Асу’а беше толкова красива! В миговете на бляскащото ѝ съществуване зърваше рози и други изумително ярки цветя, които растяха по стените, огрени от проникващите през високите прозорци слънчеви лъчи. Виждаше ситите, сънувания народ, живял някога тук, грациозен и странен като обкичени с ярки пера птици. Сънят му показваше времето, преди предшествениците на Саймън да бяха разрушили най-великия дом на ситите. Безсмъртните със сигурност биха приветствали един заблуден пътник... О, Майко на милосърдието, биха ли приветствали него, пристигащия от мрака?!

Безсилен и грохнал, Саймън се препъна в една откъртена каменна плоча и се строполи на ръце и колена. Сърцето му блъскаше като чук върху наковалня. Не можеше да върви, не можеше да направи дори една стъпка повече. Всичко друго беше за предпочитане пред тази влудяваща самота!

Просторното помещение пред него запулсира, но не изчезна. Сред мъглявия облак от движещи се силуети една от фигурите прие поясни очертания. Беше ситка със златиста като слънчева светлина кожа и черна като тъмен облак коса. Беше застанала между две

преплетени дървета, натезали от сребристи плодове. Тя извърна бавно очи към Саймън. И застина. Върху лицето ѝ се появи странен израз, сякаш бе дочула нечий глас да призовава името ѝ сред пустошта.

— Можеш ли... можеш ли да ме видиш? — Саймън се задъхваше.

Той запълзя по пода към нея. Тя продължи да гледа втренчено натам, където се бе намирал допреди малко.

Разтърси го ужас. Беше я загубил! Крайниците му омекнаха и той се отпусна по корем. Зад чернокосата жена проблясваше фонтан и капчиците, отразили светлината на проникващите през прозорците коси лъчи, блещукаха като скъпоценни камъни. Тя затвори очи и Саймън долови деликатно докосване в покрайнините на съзнанието си. Беше само на няколко нищожни стъпки от него, но същевременно далечна като звезда на небето.

— Не ме ли виждаш!? — изрева той. — Искам да вляза! Пусни ме!

Беше застанала неподвижно като статуя, със скръстени ръце. Залата с високи прозорци притъмня и тя остана самотна в колона от сияйна светлина. Нещо докосна мислите на Саймън — лекичко като стъпка на паяк, нежно като дъх на пеперуда.

„Върни се, малкият. Върни се и живеј“.

След това тя отвори очи и отново го погледна. Очите ѝ бяха преизпълнени с мъдрост, толкова огромна, че Саймън се усети повдигнат, преценен и опознат. Но думите ѝ го огорчиха.

„Това не е за теб“.

Тя започна да посърва. За миг се превърна в един от всички останали сенчести силуети в този дъвен парад от фигури. След това прекрасната просторна зала потрепна и изчезна. Саймън лежеше проснат в прахта. Факлата му припламваше на пресекулки на половин крачка от прострениите му пръсти.

„Изчезна. Остави ме тук“.

Саймън зарева и рева, докато не остана без сили, докато не преградна от плач и главата не го заболя. Надигна се с огромни усилия и закрета нататък.

Почти беше забравил името си. Не помнеше колко пъти беше спал и колко пъти беше дъвкал все по-намаляващия спитен в джоба му

мъх. И тогава намери голямото стълбище.

Бяха му останали само няколко парцалчета, с които да смени онова, което все още мъждукаше на факлата му. Саймън си мислеше какво би могло да означава това и след като си даде сметка, че се е отдалечил безкрайно много, за да намери обратно пътя си до езерцето с пердруинския огън, преди да потъне в абсолютен мрак, прекрачи през един от обширните портали на лабиринтения замък и се озова на просторна площадка. Нагоре и надолу от това открито пространство около пустошта се извиваха безчет широки стъпала към сенките над него и към мрака под него.

„Стълбището!“

Някакъв спомен, неясен като рибка в мътно езерце, затрептя в съзнанието му.

„Стълбището... Тан’жа? Доктор Моргенес каза... каза...“

Много отдавна, в друг един живот, на друг един Саймън бяха казали да потърси това стълбище и то го беше извело към нощния въздух и лунната светлина над влажната зелена трева.

„В такъв случай това означава... че ако тръгна нагоре...“

Внезапно избухнал смях отекна на пресекулки по стълбището. Нещо — прилепи или незначителни спомени — изпърполи в тъмното нагоре като шепя сухи листа. Саймън заизкачва стълбището, сякаш в един миг забравил за пулсиращия глезен, изгарящата жажда и непреодолимото усещане за самота.

„Ще вдъхна въздуха. Ще видя небето. Аз съм... аз съм... аз съм Саймън. Няма да стана призрак“.

Преди да беше изкачил петдесетина стъпала, видя, че част от стената е рухнала, разтрошавайки външния край на стълбището и сега към пустия мрак зееше нащърбена дупка. Останалата част от стълбището беше блокирана от рухналите камъни.

— В името на Окървавеното дърво! — изрева яростно той. — На трижди Окървавеното дърво!

„... рво-о-о“, повтори ехото, „... во-о-о...“

Той размаха факлата над главата си, сякаш отправяше страховито предизвикателство срещу празния въздух. Пламъкът се развя като раздухан от вятъра сред стихналата чернота. Напълно съкрушен, Саймън закрета надолу по широкото стълбище.

Спомняше си твърде малко за първото си изкачване по стълбището Тан'жа преди почти година — то беше протекло едновременно сред външен и вътрешен мрак... но със сигурност тогава нямаше толкова много проклети стъпала! Беше направо невероятно да се спусне по всичките тези стъпала, без да се озове в бездните на Пъкъла.

Кретането му надолу продължаваше вече най-малко ден. Нямаше никакво разклонение: засводените отвори, които извеждаха от площадките, бяха запушени с натрошени камъни, а единственият друг начин да се измъкне беше да прескочи перилата и да се хвърли в... кой знае какво? Най-последно спря да поспи на една покрита с прах площадка; изпитваше желание никога да не беше стигал до това стълбище, до мисълта да се изкатери обратно нагоре по всичките тези почти несвършващи стъпала до мястото, откъдето беше тръгнал, беше още по-ужасяваща. Не, единствената посока, която му беше останала, беше надолу. Все пак дори това чудовищно стълбище трябваше да свършва някъде! Саймън се сви на кълбо и потъна в тежка дрямка.

Сънищата му бяха ярки, но объркани. Преследваха го три почти болезнено ясни привидения — млад мъж със светла коса, който се спускаше с факла и копие по стръмен тунел; възрастен мъж с мантия и корона, върху чиито колене лежеше меч, а над него дебела разтворена книга; и висока, потънала в сянка фигура, застанала в центъра на странно движещ се под. Трите призрака възникваха отново и отново, всеки път леко променени, но без да разкриват нищо. Копиеносецът вирна глава, сякаш дочул някакви гласове. Белокосият мъж вдигна очи от четивото си, сякаш разтревожен от внезапен шум, и червен блясък изпълни тъмнината и озари волевото му лице в алено. Потъналият в сянка се извърна: държеше меч, а над челото му се извисяваше нещо като рога...

Саймън се събуди задъхан, с оросено от хладна пот чело и потрепващи крайници. Това не беше обичаен сън: беше попаднал в някаква буйна река на сънищата, която го подмяташе като парче кора. Седна и разтърка очи — продължаваше да е на просторната площадка на безкрайния океан от стъпала.

„Сънища и гласове — помисли си отчаяно той. — Трябва да се измъкна от тях. Ако не ме оставят на мира, ще умра“.

Вече беше омотал предпоследния парцал около факлата. Времето изтичаше. Ако не намереше изход много скоро, ако не се измъкнеше отново на чист въздух под слънцето и луната, щеше да си остане завинаги в мрака сред сенките на мъртви времена.

Закуцука надолу по стъпалата.

Стълбището Тан'жа сякаш потъна в мъгла, а самият Саймън проскърцваше сред нея като воденично колело — повдигаше и отпускаше, повдигаше и отпускаше крак след крак, при което всяка следваща крачка причиняваше остра болка в навехнатия му глезен, щом отпуснеше тежестта си върху него при забързаното си спускане надолу. Насечените му вдишвания и издишвания хъхреха в пресъхналата му уста. Ако досега не беше полудял, лудостта явно вече го сграбчваше в прегръдката си. Стъпалата бяха зъбите на уста, която искаше да го погълне, и колкото и да се спускаше надолу и все по-надолу, колкото и да се препъваше и да падаше, без да почувства никаква болка, колкото и да се надигаше отново и да слизаше на следващото стъпало, не можеше да избяга. Имаше още и още зъби. Още и още бели и равни зъби...

Замлъкналите отдавна гласове внезапно се надигнаха около него като хора на монасите в църквата в Хейхолт. Саймън не им обърна никакво внимание. Можеше единствено да се спуска стъпало след стъпало, след стъпало. Във въздуха се усещаше някаква промяна, но той не можеше да спре, за да разбере каква е: гласовете го преследваха, а зъбите дебнеха да щракнат и да го схрускат.

На мястото на едно от стъпалата се простираше широко бяло пространство от... нещо. Тъкмо да скочи, Саймън се закова за момент и политна напред. Лактите го заболяха от удара в камъните. Той изхленчи и остана проснат за момент; стискаше факлата с такава сила, че кокалчетата му щяха да изскочат. Бавно надигна глава. Въздухът беше... въздухът беше просмукан от... влага.

Пред него се простираше обширна площадка, която потъваше в мрак. Нямаше повече стъпала или поне не можеше да ги види.

Като охкаше от болка, Саймън запълзя, докато не стигна до мрака. Наведе се напред, ръцете му докоснаха малък сипей от прах и ситни камъни...

Плъок... плъок... плъок...

Ситни камъчета цопнаха във вода. Съвсем близо до него.

Той изпъхтя и се надвеси още повече, протегна факлата над черната бездна. Видя отражението ѝ върху водната повърхност само на няколко лакътя под себе си — смътното потрепване на пламъчето. Усети прилив на надежда, което му се стори някак си по-мъчително от сковаващите болки.

„Това е номер — помисли си той. — Поредният номер. Това е прах... прах... прах...“

Въпреки това запълзя покрай ръба на площадката и затърси път надолу. Откри малка, елегантно издялана стълбичка и запълзя на четири крака надолу като рак. Стълбичката стигаше до кръгла площадка с дълъг каменен кей над черната бездна. На светлината на факлата не можеше да се види колко навътре продължава той, но Саймън виждаше водната повърхност, която чезнеше в сенчестия сумрак от всички страни. Езерото беше огромно.

Свлече се по корем и протегна ръка, но спря и подуши. Ако това огромно езеро беше пердруински огън и доближеше факлата си, от него нямаше да остане абсолютно нищо освен една шепа пепел. Но не долови миризма на масло. Потопи ръката си и усети докосването на вода — студена и мокра като всяка вода. Облиза пръстите си. Имаше леко метален вкус — но наистина беше вода.

Вода!

Гребна с шепи и ги вдигна до устата си — по-голямата част от водата се изля по брадичката и шията му. Сякаш пощипваше и кипеше върху езика му, пронизваше вените му с топлина. Беше великолепа — по-вкусна от всяко питие, по-вълшебна от всяка напитка, която беше вкусвал. Беше вода. Той беше спасен.

Замая се от възбуда. Не спря да пие, докато не усети, че стомахът му ще се пръсне, а коланът не започна да го стяга. Водата беше така възхитително свежа, че просто не можеше да спре да пие. Обля главата и лицето си, блискаше ги така невъздържано, че едва не намокри факлата, което го накара да избухне в смях, който отекна многократно в пещерата. Отнесе факлата на безопасно място малко нагоре по стълбата, върна се и продължи да пие, след това свали остатъка от ризата и бричовите си и се обля целия. Най-накрая усети умора. Легна, затананика удовлетворено и заспа върху мокрите камъни.

Събуди се бавно, сякаш изплуваше от някакви огромни дълбини. Дълго не можеше да разбере нито къде се намира, нито да си припомни какво се е случило. Съновиденията отново го връхлетяха като внезапна буря и се понесоха из мислите му като подгонени от вятъра листа. Мъжете с мечовете се появиха отново, появиха се и проблясващи щитове, когато някаква покрита с брони войска се източи от една висока сребърна врата; появи се разпокъсана редица от многоцветни като дъждовни дъги кули; жълтеникавият проблясък на окоето на килнал глава гарван; припламнал в златисто кръг; белокоро като покрито със сняг дърво; търкалящо се тъмно колело...

Саймън разтърка слепоочията си, за да прогони прилепчивите видения. Главата му, която, докато се обливаше с вода, усещаше лека и освежена, сега пулсираше и му тежеше. Изпъшка и се надигна. Тези сънища щяха да го съсипят, независимо от всичко останало. Но имаше да решава много други неща, за които би могъл да направи нещо — или поне да опита. Храна. Спасение.

Погледна оставената на стълбището факла. Щеше да е голяма глупост, ако я беше намокрил с цялото това невъздържано плискане. Но и без това не ѝ оставаше да гори още дълго. Беше намерил вода, но струпалите му се трудности продължаваха да са твърде заплашителни.

Пламъкът на факлата сякаш неочаквано се засили. Саймън присви очи, но осъзна, че не е факлата — цялото пространство наоколо беше започнало да се изпълва с дрезгава светлина. И имаше... нещо... съвсем наблизко. Нещо могъщо. Усещаше го като топъл дъх върху тила си.

Саймън се отдръпна — даваше си сметка, че е гол и незащитен. Можеше да види по-ясно огромното езеро, започна да различава фантастичните сложни гравюри, с които бяха покрити околните стени и високият таван, но въпреки разпростиращата се светлина все още не можеше да зърне отсрещния край на езерото: над водата сякаш беше провиснала мъгла, която скриваше гледката.

Пред ококорените му очи сред мъглата в центъра на езерото изникна смътен силует — размерите му бяха преувеличени от сивкавите полусенки и струящата отвсякъде светлина. Беше висок и мантията му се издуваше като морска вълна, а на главата му... стърчаха... огромни рога.

Фигурата се поклони — не почтително, а безнадеждно.

„Джингизу“.

Гласът прониза съзнанието на Саймън, скръбен и същевременно гневен, мощен и хладен като разпукващ се лед. Мъглата се изви във вихрушка и сякаш отвя мислите на Саймън.

„Джингизу. Толкова много скръб. Толкова печал“.

За миг духът на Саймън заблещука като свецица сред ураган. Мощта на реещото се сред мъглата създание сякаш го изсмукваше. Опитва се да изкрещи, но не може. Ужасяващата му пустота сякаш го поглъщаше. Испита усещането, че се смалява, посърва, изчезва...

Светлината се промени и внезапно угасна. Езерото отново се превърна в огромен черен овал и единствената светлинка беше жълтеникавото пламъче на догарящата факла.

Известно време Саймън се мъчеше да си поеме дъх като извадена на сухо риба. Страхуваше се дори да помръдне, ужасен да не би да издаде някакъв звук, който би накарал сенчестия силует да се завърне.

„Милостиви Ейдон, дай ми да отдъхна“. Словата на старата молитва сами изникнаха в съзнанието му. „В ръцете Ти ще заспя, върху гърдта Ти...“

Не изпитваше абсолютно никакво желание да пристъпва в селенията на сънищата и да се слее с призраците на това място. От всичко, което беше видял и усетил, откакто беше пропаднал под земята, това място беше най-странното и най-кошмарно страховитото. Дали имаше, или нямаше вода — нямаше значение — не искаше да остава повече тук. А и много скоро факлата щеше да угасне и мракът щеше да го погълне.

Все още разтреперан, той коленичи в подножието на стълбата и пи до насита. Като проклинаше, че няма мех, нахлузи бричовите и ботушите си и натопи ризата си в езерото. Поне известно време щеше да може да изстискава по малко влага от нея. Взе факлата и се заоглежда за изход. Глезенът му се беше схванал, но в момента болката нямаше никакво значение. Трябваше да се махне оттук.

Езерото, което допреди миг беше арена на ужасяващи видения, сега представляваше стихнал кръг чернота.

15. КРИВОЛИЦИ ОТ МАСТИЛО

Мириамел превързваше колкото можеше по-внимателно и Бинабик не отронваше нито дума, но тя знаеше, че болките от покритите му с мехури ръце са ужасни.

— Свършвам. — Тя стегна леко възела. — Сега ги отпусни да почиват. Ще приготвя нещо за ядене.

— Цялото това копаене без абсолютно никакъв резултат — измърмори унило тролът и огледа бинтованите си длани. — Само кал, кал и кал.

— Поне тези... същества не ни последваха.

Слънцето се бе беше скрило зад хоризонта и Мириамел не виждаше почти нищо в дъното на торбата си. Седна и простря наметалото върху скута си, след което изсипа всичко върху него.

— Тези копачи — добави тя.

— Предпочитам да ни бяха последвали, Мириамел. Щеше да ми е приятно да изстребя колкото е възможно повече. Като Куантака щях да ръмжа от удоволствие при вида на рукналата им кръв.

Мириамел поклати глава, обезпокоена от необичайната свирепост на Бинабик, но същевременно притеснена и от собствената си безчувственост. Не изпитваше подобна ярост — не изпитваше почти нищо.

— Ако е... оцелял, ще намери начин да се върне при нас. — На лицето ѝ се появи едва доловима усмивка. — По-силен е, отколкото предполагам, Бинабик.

— Помня, когато го срещнах за първи път в гората — отвърна дребосъкът. — Погледна ме като току-що излюпено пиле с щръкналата си във всички посоки коса. Тогава си помислих: „Това създание ей така щеше да си загине, ако не го бях открил“. Изглеждаше ми безпомощен като заблудено агънце, изгубило стадото. Но оттогава много пъти ме е изненадвал, много пъти. — Тролът въздъхна. — Ако е имало още нещо под него, освен кал и богханик, предполагам, че ще намери начин да се измъкне.

— Разбира се, че ще се измъкне. — Мириамел оглеждаше купчината вързопчета в скута си. Очите ѝ се бяха насълзили и беше забравила какво търси. — Разбира се, че ще се измъкне.

— Така че ще продължим, благодарни на късмета, който го е спасил след всички преживени ужасни опасности.

Бинабик говореше с подчертана категоричност, сякаш уплашен някой да не го опровергае.

— Да. Разбира се. — Мириамел вдигна ръце и стисна слепоочията си, сякаш това щеше да ѝ помогне да събере разпилените си мисли. — Ще се помоля на Божията майка Елисия да се грижи за него.

„Но толкова молитви се изричат всеки ден — помисли си тя. — И само някои получават отговор. Проклет да си, Саймън, защо изчезна?“

Саймън като че ли присъстваше по-силно с отсъствието си, отколкото когато беше тук. Въпреки че беше много привързана към Бинабик, на Мириамел ѝ беше мъчително да споделя с него редицата гозба, която беше приготвила за вечеря. Обстоятелството, че са оцелели и са седнали да се хранят, ѝ се струваше грях спрямо отсъстващия им приятел. И все пак и двамата бяха благодарни за няколкото къса месо — домъкнатата от Куантака катерица. Мириамел попита дали вълчицата първо е осигурила собствената си храна, или се чувства задължена най-напред да се погрижи за господаря си, а след това и за собствените си нужди, но Бинабик призна, че не знае.

— Донася ми по нещо само понякога, обикновено когато съм тъжен или ранен. — Зъбите му проблеснаха. — Този път май съм и двете.

— Благословена да е — каза искрено Мириамел. — Запасите ни са на привършване.

— Надявам се... — започна тролът, но не продължи.

Мириамел беше сигурна, че се е сетил за Саймън, който, дори и да беше оцелял, се намираще някъде под земята без трохичка. Никой от двамата не промълви нито думичка, докато не приключиха с яденето.

— И сега какво? — запита предпазливо Бинабик. — Не искам да изглеждам...

— Не съм се отказала да намеря баща си. Нищо не се е променило.

Бинабик я погледна, без да каже нищо.

— Но ти не си длъжен да идваш с мен. — Недоволна от тона си, тя добави: — Може би даже ще е по-добре, ако не дойдеш. По всяка вероятност, ако Саймън се измъкне, ще се върне тук. Някой трябва да го изчака. А и това не е твое задължение, Бинабик. Той е мой баща, но твой враг.

Тролът поклати глава.

— Когато стигнем до такова място, след което не би било възможно връщане назад, ще реша. Това място не ми се струва сигурно за изчакване. — Той хвърли поглед към далечния Хейхолт. На вечерната светлина дворецът се възправяше като мрачен силует без нито една светлинка. — Вероятно мога да се скрия някъде с Куантака и от време на време да идвам да проверявам. Но все още е рано да обмислям това. Дори не знам какви са ти плановете за проникване в двореца. — Той се обърна и махна с ръка към вече почти невидимата крепост. — Може и да успееш да убедиш баща си по някакъв начин, но едва ли ще те заведат при него, ако се появиш на вратата. А ако те отведат при Приратес, той вероятно ще предпочете смъртта ти, за да не попречиш на плановете му по отношение на баща ти. Просто ще изчезнеш безследно.

Мириамел потрепна.

— Не съм толкова глупава, Бинабик, независимо какво си мислят чичо ми и останалите. Имам си плановете.

Бинабик разпери ръце.

— Изобщо не те смятам за глупава, Мириамел. И не познавам човек, който да те мисли за глупава.

— Хм.

Тя стана и отиде до торбата си. Дъждът ръмеше почти като мъглица. След като порови, намери търсения вързоп и се върна при малкия огън.

— В Сесуад'ра отделих много време за това.

Бинабик разви вързоп и се усмихна.

— Прекопирах ги върху кожа — добави с гордост тя, — за да се запазят по-дълго. Видях свитъците, които ти и Сис... Сис...

— Сискинанамук — прекъсна я Бинабик, съсредоточен над чертежите. — Или Сиски, както е по-лесно на езиците от равнините. — За момент изражението му застина, но след малко лицето му се оживи и той погледна Мириамел. — Значи си прекопирала картите, които донесе граф Еолаир.

— Да. Той каза, че са от старите дуорски тунели. Саймън се е измъкнал от двореца през тях, затова си помислих, че мога да се промъкна през тях, без да ме хванат.

— Не всичко е тунели. — Бинабик оглеждаше лъкатушещите линии върху кожата. — Древният ситски дворец е под Хейхолт и е бил с огромни размери. — Той присви очи. — Тези карти съвсем не са лесни за разчитане.

— Не бях сигурна какво означава всичко това, затова прекопирах всичко, дори ситните рисунчици и знаци от страни — добави скромно Мириамел. — Знам само, че това са точните карти, защото попитах отец Странгиард. — Тя усети внезапен страх. — Нали наистина са точните карти?

Бинабик бавно кимна.

— Наистина приличат на карти на това място — ето това тук наричат Кинслах. — Той посочи огромен полумесец на ръба на най-горната карта. — А това трябва да е Свертклиф, който в момента се намира под нас.

Мириамел се приведе и проследи пръста на Бинабик с напрегнато внимание. В следващия миг изпадна в дълбоко униние.

Ако в момента се намираме тук, там, където пропадна Саймън, няма никакви тунели.

— Може би. — Бинабик наистина не беше сигурен. — Но всяка карта и чертеж са направени в определен момент, Мириамел. Не по-малко вероятно е да са изкопани нови тунели, след като тези са били начертани.

— Елисия, майко на милосърдието, надявам се да е така.

— И къде точно се е измъкнал Саймън от тунелите? — попита Бинабик. — Доколкото си спомням...

— В църковния двор точно от другата страна на стената срещу Ерчестър — довърши вместо него Мириамел. — Видях го, но той избяга, щом го повиках. Помисли ме за призрак.

— Изглежда много тунели излизат на повърхността около това място. Но са прокопани много време преди построяването на Ерчестър и всичко останало. Съмнявам се тези ориентири да са останали.

Той погледна към завръщащата се от лова си Куантака — гъстата ѝ козина проблясваше от дъждовните капки.

— Мисля, че горе-долу знам къде трябва да се е измъкнал — каза Мириамел. — Но можем да проверим.

— Ще го направим. — Бинабик се протегна. — Ще преспим тук, а утре ще слезем при конете.

— Надявам се, че са имали достатъчно паша. Не очаквахме да се забавим толкова дълго.

— Мога да те уверя, че ако са свършили тревата, първото нещо, което биха прегризали, са ремъците, с които са завързани. Конете няма да търпят да останат гладни, но пък ние може да останем без тях.

Мириамел потръпна.

— Както обичаш да повтаряш, в нищо не можем да сме сигурни, докато не се уверим със собствените си очи.

— Повтарям го, защото е самата истина — отвърна замислено Бинабик.

Рейчъл Драконката знаеше какво ще намери, но това съвсем не облекчаваше покрусата ѝ. Вече осми ден храната и водата, които оставяше, бяха недокоснати.

Тя отправи тъжна молитва за търпение към света Риапа, прибора нещата, които не можеха да изтраят, и ги пъкна в торбата. Щеше да изяде малката ябълка и къшея изсъхнал хляб довечера. На мястото на пренебрегнатите дарове остави пресни, след което вдигна капака на каната с вода, за да се увери, че е чиста и добра за пиене.

Свъси вежди. Къде можеше да е бедният Гутулф? Не искаше да си представя как броди сляп из мрака, неспособен да намери пътя до храната, която редовно му оставяше. Почти се изкушаваше да тръгне да го потърси — вероятно просто се беше отдалечил малко повече от нормалното през последните няколко дни, — но знаеше, че това може да ѝ довлече неприятности. Колкото по-надолу се спуснеше в тези тунели, толкова по-голяма беше опасността да падне и да си строши главата или да се катурне в някоя дупка. И щеше да е съвсем

безпомощна. Тя се тревожеше за слепия Гутулф, но изобщо никой не се тревожеше за старата Рейчъл.

Тягостните мисли я накараха да се навъси още повече. Това, което би могло да се случи на нея, можеше да се е случило с Гутулф. Може би се намираше съвсем наблизо и лежеше ранен. Мисълта, че някой се нуждае от помощта ѝ, която тя не е в състояние да окаже, я прониза като отвратително усещане за безсилие. Някога тя беше господарката на цялата дворцова прислуга, почти нещо като кралица, а сега не можеше да помогне дори на един лишен от разум нещастен мъж.

Рейчъл метна торбата през рамо и заизкачва стълбите към потайното си убежище.

След като отмести гоблена и бутна вратичката, която изобщо не изскърца на редовно смазваните си панти, тя запали един от фенерите и се огледа. В известен смисъл беше доста спокойно да се живее в подобно усамотение: кътчето ѝ беше съвсем тясно и лесно за почистване и тъй като единствено тя обитаваше тук, всичко беше организирано, както се следва.

Рейчъл сложи фенера на стола, който използваше вместо маса, и премести другия стол до него, присвила очи от болка. Нощта беше влажна и крайниците я боляха. Не ѝ се шиеше особено, но нямаше какво друго да прави, а и имаше поне час до времето за лягане. Твърдо беше решила да не се отказва от навиците си. Цял живот се беше събуждала малко преди рогът на нощната стража да обяви застъпването на сутрешната стража, но откакто беше тук, единствено сутрешната ѝ разходка нагоре по стълбите да наточи прясна вода в стаята с външен прозорец беше връзката ѝ с външния свят. Не искаше нищо по никакъв начин да прекъсне изтънялата като косъм връзка с предишния ѝ живот, затова щеше да се занимава с ръкоделието си поне един час, преди да си легне, колкото и да бяха вдървени пръстите ѝ.

Извади ножа и нарязва ябълката на малки парченца. Задъвка ги внимателно, но когато приключи с последното, зъбите и венците я боляха, затова топна коричката хляб в чашата с вода, за да омекне, преди да я изяде. Намръщи се. Всичко я болеше тази вечер. Беше сигурна, че се задава буря — кокалите ѝ го подсказваха. Не беше честно. През последната седмица само два-три пъти беше зървала

слънчева светлинка през прозореца на горния етаж, а сега и от това трябваше да се лиши.

Ръкоделието ѝ вървеше трудно. Мислите ѝ непрекъснато бяха надалеч, което обикновено не ѝ пречеше да си върши работата, но тази вечер през няколко бода спираше и правеше големи паузи, преди да продължи.

„Как ли щяха да се подредят нещата, ако не се беше появил Приратес?“, питаше се тя.

Елиас може и да не беше съвършен крал като достойния си за светец баща, но беше силен, умен и способен. Може би щеше да надрасне своята грубоватост и да скъса с лошите си съветници. Дворецът щеше да остане под контрола ѝ, върху дългите маси щяха да продължават да блестят снежнобели покривки без нито едно петънце, каменните плочи щяха да лъщят от безукорна чистота. Камериерките щяха да се трудят усърдно — под строгия надзор на Рейчъл всички се трудеха усърдно. Е, почти всички...

Да, Саймън. Ако червеният свещеник не беше съсипал живота им, Саймън щеше да си е още тук. Досега сигурно щеше да си е намерил подходяща за него работа. Щеше да е порасъл — о, те растяха така бързо на тази възраст — и вероятно вече щеше да му е покарала брада като на мъж, макар да ѝ беше трудно да си представи какъвто и да било белег на мъжественост по отношение на хлапака Саймън. Понякога щеше да я посещава в края на работния ден и вероятно да изпиват по чаша ябълково вино, докато си бърбят. Щеше да се грижи да не му окъсеят прекалено бричовете, да не се увлича по неподходящи девойки — изобщо това момче не биваше да бъде оставяно много-много без надзор...

Нещо влажно тупна върху ръката ѝ и Рейчъл се стресна.

„Плачеш ли? Плачеш, дърта глупачко? Заради това побъркано момче?“ Тя тръсна ядосано глава. „Е, той е в по-добри ръце в момента, а и сълзите ти няма да го върнат“.

И все пак щеше да ѝ е приятно да го види порасъл, вече мъж, който продължава да се хили със същата онази нагла усмивчица...

Рейчъл остави с раздражение ръкоделието си настрана. Ако нямаше да свърши някаква работа, излишно беше да се преструва, че върши нещо. Щеше да се заеме с нещо друго, вместо да си губи

времето като някоя изкуфяла старица, унесена в носталгични спомени край камината. Не беше умряла още. Имаше още работа за вършене.

Някой наистина се нуждаеше от нея. Рейчъл закри из тясната стаичка, без да обръща внимание на тъпите болки в ставите си, и реши да отиде да потърси граф Гутулф. Щеше да е крайно внимателна и предпазлива, но беше нейно ейдонитско задължение да разбере дали не лежи някъде ранен или болен.

Рейчъл Драконката се зае да начертае план за действие.

Над църковния двор се сипеше пороен дъжд — привеждаше високата до коляно трева и плющеше върху старите разхлопани каменни плочи.

— Откри ли нещо? — извика Мириамел.

— Нищо, което да свърши работа.

Тя едва чу трола през плющенето на дъжда и се приведе към вратата на криптата.

— Няма никакъв тунел — добави той.

— Тогава излизай. Станах вир-вода.

Тя се загърна с наметалото си и вдигна очи.

Зад църковния двор се извисяваше Хейхолт с мрачните си островърхи кули, обгърнат от тайнственост на фона на мръсносивото небе. Видя някаква светлинка да проблясва от червените прозорци на кулата на Хйелдин и се сви сред тревата като попаднал в сянката на ястреб заек. Дворецът сякаш беше стихнал в очакване и безжизненост. Върху назъбените стени не се виждаше нито един воин, нито един флаг не се развяваше по покривите. Единствено възвисяващата се над всичко белокаменна Кула на Зеления ангел беше като жива. Спомни си за дните, когато се криеше в нея и дебнеше Саймън, който бленуваше отнесен през свободните си следобеди в камбанарията. Дворецът пред нея сякаш чакаше като някое древно създание в черупката си, като увиснал в центъра на мрежата си паяк.

„Мога ли наистина да се промъкна вътре? — запита се тя. — Бинабик може да е прав. Може би само от инат и твърдоглавство си мисля, че мога да направя нещо“.

Но тролът можеше и да греши. Би ли могла да си позволи да рискува? И още по-важно, можеше ли ей така да зарече баща си, след

като знаеше, че двамата вероятно повече никога няма да се срещнат на този свят?

— Права си. — Бинабик се измъкна от вратата на криптата, заслонил очи с ръка. — Дъждът е много силен.

— Да се върнем, където оставихме конете — предложи Мириамел. — Там можем да се подслоним. Значи нищо не намери?

— Поредното място без никакъв тунел. — Тролът изтри калните си ръце в кожените си бричове. — А и мъртъвците бяха съвсем малко и нито един не заслужаваше да си губя времето с него.

Мириамел направи физиономия.

— Все пак съм сигурна, че Саймън излезе оттук. Трябва да е в някоя от тях.

Бинабик повдигна рамене и тръгна към брулените от вятъра брястове до южната стена на църковния двор, като метна качулката върху главата си.

— Или спомените ти са малко неточни, или тунелът е скрит така, че не мога да го открия. Но прерових всички стени и опипах всички камъни...

— Сигурна съм, че вината не е в теб.

Светкавица озари небето, последвана след малко от буботенето на гръмотевица. В съзнанието ѝ изникна образът на Саймън, който мъчително си пробиваше път през мрака под земята. Беше изчезнал завинаги, въпреки целия оптимизъм, който се опитваха да си внушат двамата с Бинабик. Тя въздъхна и се олюля. По мокрите ѝ от дъжда страни се стичаха сълзи. Спря и се разрида толкова неудържимо, че не можеше да вижда.

Бинабик я стисна с малката си ръка за лакътя.

— Аз съм тук с теб.

Гласът му потрепна.

Дълго останаха под дъжда. Най-накрая Мириамел се успокои.

— Съжалявам, Бинабик. Не знам какво да направя. Търсихме цял ден без никакъв резултат. — Тя преглътна и изтри водата от лицето си. Не можеше да спомене Саймън. — Може би трябва да се откажем. Ти си прав: никога не бих могла да се приближа до тази врата.

— Нека първо отидем на сухо. — Дребосъкът я побутна да побързат към укритието. — След това ще поговорим какво трябва да направим.

— Претърсихме, Мириамел — каза Бинабик и изсумтя неспокойно, щом гръмотевицата забоботи отново по небето. Куантака вирна глава към облаците, сякаш оглушителният трясък беше нещо, което ѝ се искаше да подгони и да хване. — Но ако искаш, ще огледам отново, щом дъждът спре. Може би през нощта ще е по-безопасно.

Мириамел изтръпна при мисълта да претърсват гробниците през нощта. А и копачите бяха доказали, че има много по-страшни неща, от които да се страхуват в тези крипти, отколкото от безутешните духове на мъртъвците.

— Недей.

Той помръдна рамене.

— Тогава какво да правим?

Тя огледа картата. Лъкатушещите мастилени линии бяха почти невидими в мрачния, притъмнял от бурята следобед.

— Има други линии, които би трябвало да обозначават други прокопани навътре тунели. Ето един.

Бинабик присви очи, изучавайки картата.

— Този ми се струва, че излиза на скалната скала над Кинслах. Предполагам, че е много труден за откриване, а е и почти под носа на баща ти и воините му.

Мириамел кимна унило.

— Прав си. А този?

Тролът се замисли.

— Струва ми се, че е на мястото, където сега е градът.

— Ерчестър? — Мириамел погледна назад, но не може да види нищо зад високата стена на църковния двор. — Някъде в Ерчестър?

— Да, виждаш ли? — Той прокара пръст по линията. — Ако това е горичката Кинсуд, а ние се намираме ето тук...

— Да. Би трябвало да е почти в центъра на града. — Тя се замисли за момент. — Ако мога да се маскирам по някакъв начин...

— А аз да се правя, че не съм дребосък? — Бинабик направи кисела физиономия.

Тя гръсна глава — усещаше, че идеята ѝ се оформя.

— Не. Няма нужда. Ако вземем единия кон и яздиш до мен, всеки ще те помисли за дете.

— За мен е чест.

Мириамел се засмя, въодушевена от идеята си.

— Виж, това ще свърши работа! Никой не би те загледал, ако спуснеш качулката пред лицето си.

— А какво ще направим с коня на Саймън и с Куантака?

— Може да ги вземем с нас. — Тя не искаше да се предаде. — Може да помислят Куантака за куче.

Този път Бинабик избухна в искрен смях.

— Едно е да накараш хората да вземат един дребосък като мен за дете, но ако не намериш наметало и за нея, никой няма да хване вяра, че другарката ми е нещо друго освен опасен вълк от Бялата пустош.

Мириамел огледа рунтавата сива козина на Куантака и кимна унило.

— Така е. Просто си помислих, че...

Тролът се усмихна.

— Но останалата част от идеята ти е добра. Струва ми се, че трябва да уточним само още няколко неща...

Довършиха подготовката си в една тополова горичка в покрайнините на незасята нива на запад от главния път, на няколкостотин лакътя от северната врата на Ерчестър.

— Какво сложи в този восък, Бинабик? — намръщи се Мириамел. — Ужасен е!

— Не го пипай с език — отвърна той. — Ще мине. А отговорът е: малко кал за цвят.

— Наистина ли изглежда така, сякаш нямам зъби?

Бинабик кривна глава, преценявайки ефекта.

— Да. Приличаш на някоя повлекана и никой няма да те помисли за принцеса.

Мириамел прокара ръка по намазаната си с кал коса и внимателно опипа оплесканото си с кал лице.

„Сигурно изглеждам ужасно. — Изпита някакво необяснимо задоволство. — Също като игра, като пиеса за Усирис. Мога да се направя на каквото си искам“.

Все пак не беше игра. Лицето на Саймън изникна в съзнанието ѝ и тя си даде сметка колко мъчително е всичко, с което се е заела, и колко опасности ѝ предстоят, и колко мъки вече беше преживяла, за да стигне дотук.

„Всичко е, за да сложа точка на мъките, на убийствата — напомним си тя. — И да върна разсъдъка на баща ми“.

Тя вдигна очи.

— Готова съм.

Тролът кимна, обърна се, потупа Куантака по главата, след това я отведе встрани, приведе се, зарови лице в козината на шията ѝ и зашепна нещо в ухото ѝ. Беше много дълго послание, от което до слуха на Мириамел достигаше единствено гърленото просъскване на тролските съгласни. Куантака изви глава и зави протяжно, но не помръдна. След като Бинабик свърши, отново я потупа и докосна с челото си нейното.

— Няма да позволи на кобилата на Саймън да се отдалечи — каза той. — Хайде, време е да тръгваме.

Мириамел се метна на седлото, наведе се и протегна ръка на дребосъка. Той се изкатери и се настани пред нея. Тя заби пети в хълбоците на коня.

Погледна назад. Намиращата дома пасеше под едно дърво, от което се сцеддаха дъждовни капки. Куантака стоеше изпъната като струна с вирнати уши и не откъсваше съсредоточените си жълти очи от господаря си.

Пътят за Ерчестър бе истинска река от кал. Конят напредваше с огромни усилия — едва измъкваше копита от лепкавата тиня.

Градската порта беше отключена. Притвореното крило се отвори от лекото побутване на Мириамел и тихичко проскърца. Принцесата зашляпа обратно през изровените от фургоните коловози и отново яхна коня. Влязоха между входните кули под неспирно ръмящия от прихлупеното сиво небе дъжд.

— Няма никаква стража — прошепна тя.

— И изобщо не се вижда никой.

Току зад вратата се беше проснал Площадът на битките, обширно павирано с овални камъни пространство със затревена площадка в центъра, арена на безброй паради и тържества. Сега беше пуст, с изключение на няколкото мършави кучета с щръкнали ребра, които ровеха из боклуците в началото на една от улиците. Площадът, изглежда, отдавна не се използваше, забравен от всички освен от

уличните псета. Дъждът къдреше повърхността на широките вади. Затревената площ беше занемарена, осеяна с кални следи.

Тропането на конските копита привлече вниманието на кучетата. Те вторачиха внимателни мрачни погледи, езиците им бяха провиснали. След малко глутницата се обърна и зашляпа по улицата — отдалечаваше се.

— Какво се е случило? — учуди се Мириамел.

— Е, не е трудно да отгатнем — отвърна Бинабик. — Ти видя и други околни градове и села, а аз прекосих опустелите снежни земи на север. А това място, както знаеш, е най-близко от всички до случилото се в Хейхолт.

— Но къде са отишли всички? От Станшайър, от Хасу Вале, от... от тук? Не могат да изчезнат просто ей така.

— Някои са измрели поради лошите реколти, а други са тръгнали на юг, предполагам. Тази година беше ужасна дори за нас, които знаем нещичко за онова, което се случва. Тукашните обитатели сигурно са си помислили, че са преследвани от някакво проклятие.

— О, милостива Елисия. — В мъката ѝ се прокрадваха гняв и съжаление. — Какво е направил баща ми?

Бинабик само поклати глава.

Щом тръгнаха по широкия Главен път, най-после се появиха някакви признаци на живот: през пролуките на спуснатите капаци на няколко прозореца потрепваше светлинка, а по-нагоре по улицата се тресна някаква врата. На Мириамел ѝ се стори, че до слуха ѝ достигна нечия молитва, но не можа да си представи, че жив човек би могъл да произведе подобни звуци — заприличаха ѝ по-скоро на тягостния стон на самотен призрак.

Щом завиха, някакъв силует в опърпано наметало изскочи от тясната пресечка пред тях и затътри крака по улицата. Мириамел толкова се изненада при вида на жив човек, че дръпна юздите и се втренчи в гърба му. Сякаш усетил присъствието на непознати, човекът се извърна. Върху забуленото под качулката сбръчкано лице се мярна уплаха — трудно беше да се прецени дали човекът е мъж, или жена, — след което загърнатият в наметалото силует забърза и изчезна в близката уличка. Когато Мириамел и Бинабик доближиха завоя, от него нямаше и следа. Всички врати в тясната уличка изглеждаха залостени от много отдавна.

— Който и да беше, като че ли се уплаши от нас.

Мириамел не можа да скрие мъчителната си изненада.

— Обвиняваш ли ги за това? — Дребосъкът махна с ръка към пустите улици. — Не обръщай внимание. Не се съмнявам, че много страховити неща са се случили тук, но това не е наша работа. Ние търсим друго.

— Разбира се — съгласи се с готовност Мириамел, но ѝ беше трудно да се съсредоточи върху казаното от дребосъка.

Беше ѝ трудно да откъсне очи от оплесканите с кал стени и мрачните, пусати улици. Сякаш някакъв потоп беше залял града и бе прогонил всичките му обитатели.

— Разбира се — повтори тя. — Но как ще го намерим?

— На картата тунелът като че ли излиза в центъра на града. В тази посока ли се движим?

— Да. Главният път прекосява целия град до портата Нарулах.

— А това там какво е? — посочи Бинабик. — Струва ми се, че блокира пътя за по-нататък.

На няколкостотин лакътя пред тях пътят беше запрещен от огромна тъмна камара.

— Това? — Мириамел беше така замаяна, че ѝ трябваше малко време, за да се ориентира. — О, това е гърбът на „Свети Сутрин“ — катедралата.

Известно време Бинабик не отвърна нищо.

— И се намира в центъра на града?

— Горедолу. — Нещо в тона на трола най-последно отклони вниманието ѝ от напомнящата съновидение пустота на Главния път. — Бинабик? Какво има? Нещо не е наред ли?

— Да изчакаме, докато се приближим, за да го огледаме. Защо няма никаква златна стена? От разказите на пътешественици знам, че „Свети Сутрин“ е прочута с тази стена.

— Тя е от другата страна — която е обърната към двореца.

Продължиха по Главния път. Мириамел се запита дали най-последно няма да се появят някакви хора — градът все пак трябваше да е населен. Ако обитателите му бяха така напласани като онзи, когото бяха зърнали, може би сега надничаха иззад притворените капаци на прозорците. Но и това беше не по-малко неприятно от представата, че всички са избягали.

А може би ставаше нещо още по-невероятно. Сергиите на дребните търговци от двете страни на улицата бяха празни, но ѝ се стори, че изпитва усещането за някакво очакване, сякаш пустите ниши очакваха да бъдат запълнени с някакъв нов живот — нещо толкова различно от земеделците, селяните и местните жители, които се бяха блъскали наоколо, колкото калта е различна от изсъхнала, спечена от слънцето пръст.

Златната фасада на „Свети Сутрин“ беше олющена. Прочутите каменни релефи бяха очукани до неузнаваемост, сякаш златото, с което бяха покрити, беше изкъртено с чукове съвсем набързо.

— Беше красиво. — На Мириамел не ѝ бяха останали сили нито за тъга, нито за изумление. — Когато слънцето я огряваше, катедралата сякаш пламтеше в божествени пламъци.

— В тежки времена златото се цени повече от красотата — отвърна замислен Бинабик, докато оглеждаше изпотрошените лица на светците. — Да опитаме да отворим вратата.

— Мислиш, че е тук? Тунелът?

— Видя на картата, че излиза в центъра на Ерчестър. Струва ми се, че това е най-ниската точка в града.

Масивната дървена порта беше заяла и Мириамел и Бинабик натиснаха с рамене. Пантите изскърцаха и едното крило застърга върху каменните плочи почти цял лакът, което бе достатъчно да се проврат.

Преддверието също беше останало без по-голямата част от украсата си. Пиедесталите от двете страни на вратата бяха пусти, а огромните гоблени, които едно време превръщаха стените на залата в прозорци, надникнали към дните на Усирис Ейдон, сега лежаха смачкали върху каменните плочи, изпоцапани от кални подметки. Миришеше на влага и гнило, но откъм огромния олтар проблясваше светлина.

— Има някой — прошепна Мириамел.

— Може би все още идват да палят свещи.

Направиха само няколко крачки, когато на вътрешния вход изникна някаква фигура.

— Кой сте вие? И какво търсите в божия дом?

Мириамел така се изненада, че чува човешки глас, че в първия момент не отговори. Бинабик направи крачка напред, но тя постави

ръка върху рамото му.

— Ние сме пътници — отвърна тя. — Искаме да разгледаме катедралата „Свети Сутрин“. По-рано вратите никога не се затваряха.

— Ейдонити ли сте?

На Мириамел ѝ се стори, че гласът ѝ е познат.

— Аз да. Моят спътник е чужденец, но е служил на Майката Църква.

Мъжът се поколеба, преди да продължи.

— Тогава влезте, ако се закълнете, че не сте врагове.

Нерешителният му глас накара Мириамел да се усъмни, че мъжът би могъл да ги спре, ако наистина са врагове, но отговори:

— Не сме. Благодарим.

Потъналата в сенките фигура изчезна и Мириамел поведе Бинабик навътре. Но остана нащрек. В този обитаван от призраци град всеки би могъл да живее в една катедрала. Защо да не може да я използва като паяк, който причаква жертвите си?

Вътре не беше много по-топло, отколкото отвън, огромната катедрала беше изпълнена със сенки. Потрепваха само десетина свещици и светлината им беше крайно недостатъчна, за да освети сводестите височини над главите им. Куполът също беше някак странен. След като го огледа внимателно, Мириамел разбра, че витражите са изчезнали — с изключение на няколко строшени парчета, които стърчаха в оловните рамки.

— Строши ги бурята — изрече нечий глас от едната ѝ страна. Тя трепна от уплаха. — Всички тези прекрасни витражи, майсторени векове, бяха изпотрошени. Това е присъда над човечеството.

До нея в смътния сумрак стоеше старец в мръсно сиво наметало и с набраздено от хиляди бръчици лице; над оплешивяващото му теме беше килната шапка със странна форма, изпод която провисваха редки бели кичури.

— Изглеждате толкова тъжна — промълви той; по акцента му личеше, че е еркинландец. — Виждали ли сте нашата „Свети Сутрин“ преди... — Той замълча, търсеше подходящата дума, но се отказа. — Виждали ли сте я някога... преди?

— Да. — Мириамел знаеше, че е по-безопасно да демонстрира незнание, но старецът ѝ се стори така развълнуван, че не си позволи да го излъже. — Виждала съм я. Беше много красива.

— Единствено голямата катедрала в Санселан Ейдонитис би могла да се сравнява с нея — добави с тъга той. — Питам се дали е оцеляла? Напоследък не чуваме почти никакви вести от юг.

— Сигурна съм, че е.

— А, така ли? Това е чудесно. — За разлика от думите му, в тона му се усети леко разочарование, че катедралата на лектора не е постигната от подобна позорна участ. — Но да ни прости нашият Изкупител, ние сме бедни домакини — добави внезапно той, като прихвана леко ръката на Мириамел с треперещата си ръка. — Елате да се скриете от бурята. Ти и синът ти — той посочи Бинабик, който го погледна учудено, явно забравил какво се бяха договорили с Мириамел — ще сте на сигурно място тук. Отнеха ни красотата, но не можах да ни отнемат Божието милосърдие.

Поведе ги по дългата пътека към олтара — масивен каменен блок с метнато отгоре му платнище. Мърмореше си нещо, докато подминаваха покрай пустите сега ниши, където някога се бяха извисявали скъпоценни произведения на изкуството, на които явно се бяха случили ужасяващи неща. Мириамел не го слушаше съсредоточено: вниманието ѝ беше привлечено от подпрелите се покрай стените или налягали в ъглите силуети. Някои лежаха покрити с наметала по пейките, сякаш бяха заспали. В огромната катедрала имаше поне няколко десетки такива силуети, до един безмълвни и явно неподвижни. Стресна я внезапна, ужасяваща мисъл.

— Какви са всички тези хора? — попита тя. — Да не са... мъртъвци?

Старецът я изгледа слисано, след което се усмихна и поклати глава.

— Не, не, странници като вас, пътници, които търсят безопасно небе. Бог ги доведе тук, за да намерят подслон в Неговата църква.

Щом старецът поднови описанието си на някогашното великолепие на „Свети Сутрин“, Мириамел усети подръпване по ръкава си.

— Попитай го има ли нещо под катедралата като онова, което търсим — прошепна тролът.

Старецът замълча за момент и Мириамел се възползва от възможността.

— А има ли тунели под катедралата?

— Тунели? — В сълзящите очи на стареца се появи странна светлинка. — Какво имаш предвид? Има катакомби, в които почиват всички епископи на катедралата в очакване на Деня на Отсъждането, но никой не влиза там. Това е... свята земя. — Изглеждаше обезпокоен и като че ли погледна покрай олтара към нещо, което Мириамел не виждаше. — Това не е място за пътници. Защо питаш?

Мириамел не искаше да го притеснява повече.

— Казвали са ми, че, тук има... свети места. — Тя сведе глава. — Скъп на мен човек е в опасност. Надявах се да има специално светилище...

Хрумването ѝ в първия момент изглеждаше лъжа, но тя веднага си даде сметка, че е самата истина: скъп за нея човек наистина се намираще в опасност. Би трябвало да запали свещ за Саймън, преди да напуснат катедралата.

— Аха. — Старецът изглеждаше поуспокоен. — Не, това място не е такова, изобщо не е. Елате, почти е време за вечерната служба.

Мириамел се изненада. Значи тук продължаваха да спазват ритуалите, въпреки че катедралата беше превърната в развалина. Запита се какво ли се бе случило с дебелия, непрекъснато сипещ ругатни епископ Домитис и неговите подчинени.

Старецът ги поведе към първата редица пейки пред олтара и им посочи да седнат. Иронията на момента не убегна от вниманието ѝ: толкова пъти беше седяла на същото място до баща си, а преди това до дядо си. Старецът пристъпи до спуснатата пред камъка парцалива завеска и разпери ръце.

— Елате, приятели — обяви със силен глас той. — Вече можете да дойдете.

Бинабик погледна Мириамел. Тя помръдна рамене — не знаеше какво иска да направят старецът.

Но той не говореше на тях. В следващия миг сред шумно пърполене и пляскане на крила от потъналите в сумрак останки на купола се спусна цяло ято черни силуети. Мириамел ахна от изненада, докато гарваните кацаха върху олтара. След няколко мига там бяха накацали крило до крило поне двајсетина — на светлината на свещите мазните им пера блещукаха.

Старецът занарежда „Манса Никталис“, а гарваните затракаха с човки и запърхаха с крила заедно с него.

— Какво е това? — запита Бинабик. — Не съм чувал за подобно ваше богослужение.

Мириамел тръсна глава. Старецът явно беше луд. Отправяше набанските си слова към гарваните, които крачеха наперено по олтара и издаваха пронизителни крясъци. Но в разиграващата се сцена имаше още нещо, не по-малко странно от чудноватата церемония, нещо недоловимо...

Щом старецът разпери ръце, за да направи знака на Великото дърво, тя го позна. Беше самият епископ Домитис или по-точно съсухрените му останки, тъй като от него беше останало само половината му тегло. Дори гласът му се беше променил: лишен от огромния му гръден кош, беше станал писклив и тъничък. Но щом стигна до реторичните заключителни тактове на мансата, тя отново позна предишния Домитис и с умореното си съзнание отново го видя такъв, какъвто си беше — надут и важен като огромна жаба.

— Бинабик — прошепна тя, — познавам го! Това е епископът. Но толкова се е променил!

Тролът наблюдаваше подрипващите гарвани със смесени чувства на развеселеност и тревога.

— Тогава можеш ли да го убедиш да ни помогне?

Мириамел се замисли.

— Не мисля. Изглежда твърдо решен да пази катедралата си и няма да ни разреши да се разхождаме из катакомбите.

— В такъв случай ми се струва, че тъкмо това е мястото, където трябва да проникнем — отвърна тихо Бинабик. — Трябва да внимаваме да използваме първата удача ни се възможност.

Той вдигна очи към Домитис, който беше отметнал глава със затворени очи — ръцете му бяха разперени широко, сякаш имитираше птичето си паство.

— Трябва да свърша нещо — продължи Бинабик. — Изчакай ме тук. Ще ми отнеме съвсем малко време.

Той се надигна тихичко от пейката, обърна се и забърза по пътеката.

— Бинабик! — извика едва-едва Мириамел, но тролът само вдигна ръка, преди да изчезне в преддверието.

Смутена от постъпката му, тя се обърна с неохота, за да проследи останалата част от странното представление.

Домитис сякаш беше забравил, че в катедралата има и други освен него и гарваните. Две от птиците бяха кацнали на раменете му. Стояха, без да помръднат, докато той се олюляваше, а щом заразмахваше разпалено ръце като вятърна мелница, пляскаха с черните си криле, за да запазят равновесие.

Най-накрая, щом епископът стигна до последните строфи на мансата, цялото ято се вдигна във въздуха и закръжи като грачещ буреносен облак. Дори до този момент гледката да съдържаше някакъв елемент на забава, сега вече той абсолютно изчезна: изведнъж тя се стори на Мириамел ужасяваща. Не беше ли останало нито едно кътче на този свят, където да не властва абсолютно безумие? Всичко ли се беше разпаднало?

Домитис произнесе монотонно последните набански фрази и замълча. Гарваните продължиха да кръжат още известно време, след което се издигнаха като вихрушка към рухналия купол и изчезнаха в сенките му; във въздуха увисна единствено отекващият грак. След като и той стихна и катедралата потъна в безмълвие, епископ Домитис, посивял от положените усилия, се приведе зад олтара.

След като измина известно време, а той все още не се изправяше, Мириамел започна да се пита дали старецът не е изпаднал в нещо като несвяст, или дали дори не е умрял. Надигна се и запристъпва предпазливо към олтара, без да откъсва очи от тавана, уплашена да не би всеки момент гарваните да връхлетят отгоре ѝ, изпружили клюнове и нокти...

Домитис се беше свил на кълбо върху едно опърпано одеяло и похъркваше тихичко. В съня му отпуснатата кожа върху лицето му изглеждаше още по-безформена, провиснала на издължени гънки, сякаш той носеше някаква маска от разтопен восък. Мириамел потръпна и бързо се върна на мястото си, но след няколко мига я обзе усещането, че е съвсем незащитна. Помещението беше все така пълно с безмълвни фигури, но не беше трудно да си представи, че те само се преструват на заспали и изчакват да се уверят, че спътникът ѝ няма да се върне, за да се надигнат и да тръгнат към нея...

Имаше усещането, че чака вече цяла вечност. В преддверието беше по-студено дори от вътрешността с рухналия купол, но поне можеше да избяга при най-малка опасност. Нощният вятър се

промъкваше през открянатата врата, което я успокояваше, че е по-близо до свободата и затова в по-голяма безопасност, но все пак тя почти подскочи, щом пантите изскърцаха.

— Уф — възкликна Бинабик, докато се промъкваше през вратата. — Продължава да вали като из ведро.

Изтръска водата от дрехите си на каменния под.

— Епископ Домитис заспа зад олтара. Бинабик, къде ходи?

— Да отведе коня ти при Намиращата дома и Куантака. Дори да не открием онова, което търсим, лесно можем да прекосим града пеша. Но ако открием вход към тунела, боя се, че ще се забавим доста време и може да намерим коня ти сготвен на супа от някой умрял от глад.

Мириамел не беше помислила за това, но не се съмняваше, че е прав.

— Радвам се, че си го направил. А сега какво?

— Ще търсим тунела — отвърна Бинабик.

— Докато епископ Домитис говореше за катакомбите, непрекъснато поглеждаше към дъното на катедралата, към стената зад олтара.

— Хм. — Тролът кимна. — Добре е, че си наблюдателна и помниш. Значи трябва да огледаме първо там.

— Трябва да пазим тишина — не бива да го събуждаме.

— Ще пристъпваме като мишки по сняг, без да издаваме нито звук.

Бинабик стисна ръката ѝ.

Притесненията ѝ за заспалия Домитис бяха излишни. Старецът похъркваше тихичко и дори не помръдна, когато го подминаха на пръсти. Огромната стена зад олтара, облицована някога със сцени от мъченичествата на свети Сутрин, сега беше само ронлива мазилка, върху която тук-там бяха останали отделни цветни керамични плочки. В единия ѝ край имаше ниска врата, покрита с изгнила кадифена драперия. Бинабик я натисна с рамо и тя веднага се отвори, сякаш я използваша често. Тролът надникна вътре и прошепна:

— Трябва да вземем свещи, за да запазим факлите във вързопите си за по-късно.

Мириамел се върна и извади две свещи от свещниците. Испита известен срам, тъй като Домитис беше проявил любезност към тях, макар и по неговия си чудат начин, но прецени, че значимостта на

целта им надвишава греха от кражбата, а щеше да е от полза и за епископа — може би един ден щеше дори да види любимата си катедрала реставрирана. Не можа да не се запита дали гарваните и тогава пак ще са тук. Надяваше се, че не.

Хванали по една свещ, Мириамел и Бинабик се спуснаха предпазливо по тясното стълбище. Стъпвалите векове наред по него човешки крака бяха издълбали в центъра на каменните стъпала нещо като улей. След последното стъпало влязоха в ниската катакомба и спряха да се огледат. В стените от двете им страни бяха издълбани ниши — във всички имаше каменни статуи, повечето с мантии и други църковни символи. Ако не се брояха статуите, тесните залички бяха съвсем пусти.

Бинабик посочи една галерия, в която като че ли почти не беше стъпвал човешки крак.

— Нататък, струва ми се.

Мириамел се обърна. По светлите измазани с хоросан стени нямаше никакви следи — там, изглежда, не лежаха никакви бъдещи светци. Тя пое дълбоко въздух и каза:

— Да вървим.

В катедралата над тях два гарвана се спуснаха от тавана и след като покръжиха малко, кацнаха върху олтара. Застанали един до друг, те не откъсваха ярките си очи от вратата на катакомбата. Но не бяха единствените наблюдатели. Един от силуетите се отдели от потъналата в сянка стена и прекоси тихо катедралата. Подмина олтара и се спря пред вратичката, сякаш заслушан. След като мина известно време, тъмният силует се промъкна през входа и се спусна с тихи стъпки по стълбите.

16. КОРЕНИТЕ НА БЯЛОТО ДЪРВО

Саймън дълго не откъсна поглед от смайващата гледка. Направи крачка напред, после нервно отстъпи. Как беше възможно? Сигурно беше сън, както толкова други илюзии в тези безкрайни тунели.

Разтърка очи и ги отвори отново: чинията си стоеше в нишата до стълбищната площадка на височината на кръста му. Върху нея, подредени като за кралски пир, имаше малка зелена ябълка, глава лук и комат хляб. До тях имаше чаша, покрита с кърпа.

Саймън се огледа като обезумял. Кой би направил подобно нещо? Какво би могло да накара някого да остави такава чудесна вечеря наред някакво пусто стълбище под земята? Вдигна мъждукащата си факла, за да огледа вълшебния дар още веднъж.

Не беше за вярване — не, беше направо невероятно. Беше се скитал часове наред, след като остави огромното езеро, опитвайки се да се движи все нагоре, без изобщо да е сигурен, че извитите мостчета, спускащите се надолу коридори и странно конструирани стълби не го отвеждат още по-дълбоко под земята, независимо колко стъпала е изкачил. А пламъкът на факлата ставаше все по-слаб, докато не се превърна в синкаво-жълтеникава ивица, която можеше да угасне при най-слабото случайно подухване. Беше почти убеден, че се е загубил завинаги, че ще умре от глад сред мрака — и точно тогава намери това... това чудо.

Не беше въпросът в самата храна, въпреки че гледката ѝ изпълваше устата му със слюнка и пръстите му се разтрепериха. Но това означаваше, че наблизо има хора, а по всяка вероятност също така чист въздух и светлина. Дори стените, които като че ли бяха прокопани набързо от човешка ръка, подсказваха, че повърхността е съвсем близо. Подсказваха за възможност да се измъкне. Беше почти спасен!

„Задръж за момент“.

Той се закова на място с протегнатата ръка, почти докоснал ябълката.

„Ами ако е някакъв капан? Ако знаят, че долу има някой, и се опитват да го подмамят навън?“

Но кои биха могли да бъдат „те“? Никой, освен приятелите му, не знаеше, че е тук, а така също отворотелните копачи и смътните призраци на ситите в техния дворец-съновидение. Не, някой беше свалил вечеря тук долу и поради някаква причина си беше тръгнал, забравил за нея.

Ако това беше реалност.

Саймън протегна ръка. Очакваше всеки момент храната да изчезне, да се превърне на прах... но не стана нито едното, нито другото. Пръстите му сграбчиха ябълката. Беше твърда. Взе я, помири се — на какво ли мирише отровата всъщност? — и отхапа.

„Благодаря ти, милостиви Усирис. Благодаря ти“.

Беше... великолепна. Не беше съвсем узряла, сокът ѝ беше тръпчив, дори нагарчаше, но той изпита усещането, че отново държи в ръка сочната земна зеленина, че енергията на слънчевите лъчи, вятъра и дъжда се разлива по зъбите и езика му и се спуска през гърлото му. За миг забрави за всичко друго — вкусваше само това блаженство.

Вдигна кърпата от чашата, помири се, за да се увери, че е вода, и я изпи на жадни глътки. После грабна чинията с храната и се спусна да открие затулено кътче, за да се скрие и да се нахрани на спокойствие.

Полагаше усилия, за да се наслади по-дълго на ябълката, сякаш всяка следваща хапка му подаряваше още цяла година живот. Когато приключи с нея и изсмука всяка капчица от пръстите си, впери замечтан поглед в комата хляб и лука. С огромно усилие на волята ги напъха в джобовете си. Дори да намереше пътя към повърхността, дори да беше съвсем близо до някакво място, където имаше хора, нямаше никаква гаранция, че ще го нахранят. Ако се окажеше в Ерчестър или някое от селцата край Кинслах, можеше да намери къде да се скрие, а дори и съюзници, но ако се озовеше в Хейхолт, всички можеха да скочат срещу него. Ако пък се заблуждаваше в заключенията си от наличието на чинията — е, така или иначе щеше да е добре да запази останалата част от храната.

Вдигна факлата — синкавото пламъче вече мъждукаше едва-едва — и тръгна по коридора. Скоро стигна до разклонение. Прониза го хлад. В коя посока беше тръгнал? Така бързаше да се отдалечи, за да не би онзи, който беше оставил храната, да се върне, че не беше

проявил обичайното внимание. Дали беше завил наляво, както би трябвало? Не беше сигурен.

И все пак нямаше какво друго да направи, освен да се довери на рефлексите си. Тръгна надясно. Съвсем скоро се убеди, че това не е правилният избор: пътят водеше надолу. Върна се назад и тръгна по друг коридор, но този също се спускаше надолу. След няколко проверки установи, че всички разклонения се спускат надолу. Върна се до мястото, където беше изгризал ябълката, и намери захвърлената дръжка, но щом приближи мъждукащия пламък до земята, видя, че единствените следи върху пращия под водят натам, откъдето беше дошъл.

„Проклето място! Проклет лабиринт!“

Затътри се обратно към разклонението. Беше ясно, че нещо се е случило — тунелите отново се бяха променили по някакъв странен начин. Примирен, той избра прохода, който се спускаше най-плавно, и тръгна по него.

Коридорът лъкатушеше и извиваше, отвеждаше го отново към дълбините. Много скоро по стените отново се появиха ситски знаци, усукани гравюри под трупания векове прахоляк. Проходът се разширяваше все повече и повече. Саймън излезе в някаква голяма зала — разбра го единствено по отекващите си стъпки: пламъчето на факлата се беше превърнало в тлееща ивица пушек.

Таванът беше висок почти колкото този над огромното езеро. Щом пристъпи напред и очите му попривикнаха с огромните размери, сърцето му се разтупка. Тази зала Приличаше на залата с езерото и по още нещо: нагоре към мрака покрай извивките на стената се изкачваше огромно стълбище. В центъра на помещението мъждукаше някаква слаба светлинка. Той се приближи и видя огромен каменен кръг, като корито на фонтан. В центъра му от черната земя се извисяваше дърво. Или поне приличаше на дърво — в основата му имаше нещо като усукани възлести корени и учудващо преплетени клони над главата му — но колкото и да приближаваше факлата, не можеше да различи нито една подробност, сякаш всичко беше драпирано със слепнали една за друга сенки.

Щом се наведе по-напред, дървото-сянка прошумоля от неподухнал вятър, сякаш хиляди сухи ръце се тръкнаха една в друга.

Саймън отскочи. Тъкмо щеше да го докосне, сигурен че е изваяно от камък. Обърна се и бързо се отдалечи към витото стълбище.

Докато обикаляше покрай стените на залата и се изкачваше по стъпалата на светлинката на издъхващата факла, продължаваше да усеща извисяващото се в центъра ѝ дърво. До слуха му достигаше дишаният шепот на потрепващите му листа, но още по-властно долавяше самото му присъствие: беше осезаемо като легнал в леглото до теб в тъмнината човек. Не можеше да се сравни с нищо, което беше изпитвал досега — не така смайващо като езерото може би, но някак по-неуловимо, притежаващо безкрайна интелигентност, древна и укротена. Езерото му напомняше бушуващ огън на открито — нещо, което да те изгори или заслепи, но не би го направило, ако наоколо нямаше някой, който да използва мощта му. Саймън не можеше да си представи някой или нещо да използва дървото. То се възправяше и сънуваше, и не очакваше никого. То не беше нито добро, нито зло. То просто беше. И той усещаше живота му присъствие.

Светлинката на факлата му ставаше все по-незабележима. Най-после, след като беше изкачил няколкостотин стъпала, пламъчето угасна. Фактът, че отдавна очакваше това да се случи, не му помогна особено: Саймън седна в абсолютния мрак, прекалено изтощен дори за да заплаче. Отхапа залче хляб и парченце лук. После пое дълбоко дъх и залази по стъпалата.

Беше му трудно да прецени дали преследващите го гласове са призрази от подземните селения, или бълбукането на собствените му мисли.

„Давай нагоре. Скоро всичко ще свърши“.

„Пак ли си коленичил, глупако?“

Каменните стъпала се изнизваха едно подир друго под ръцете му. Пръстите му се вкочаниха, колената и пищялите му изтръпнаха от тъпата болка.

„Завоевателят пристига! Скоро всичко ще свърши“.

„Но един липсва!“

„Това няма значение. Дърветата изгарят. Всичко е мъртво, мъртво. Това няма значение“.

Докато пълзеше нагоре по извиващата се стълба, в съзнанието му започнаха да възникват всевъзможни представи. Целият беше нагълтан

и сега бродеше из стомаха на някакъв огромен звяр. Може би беше драконът — драконът, за който ставаше дума в надписа на неговия пръстен. Спря и го опипа. Какво му беше казал Бинабик, че означава надписът? Дракон и Смърт?

„Може би съм убит от дракон. Погълнал ме е и съм мъртъв. Ще се катеря в него завинаги в мрака. Съмнявам се дали е погълнал и някой друг. Толкова е самотно...“

„Драконът е мъртъв“, отвърнаха му гласовете.

„Не, драконът е самата смърт“, уверяваха го други.

Спря и хапна още малко. Устата му беше пресъхнала, но можа да изстиска само няколко капчици влага от ризата си, преди да продължи пълзенето нагоре.

Спря да си поеме дъх и да даде отдих на навехнатия си крак. Правеше го поне за десети път, откакто се беше заизкачвал по стълбата. Докато клечеше задъхан, наблизко внезапно потрепна светлинка. Хрумна му налудничавата мисъл, че факлата му сама се е запалила отново, но си спомни, че беше напъхал угасналата главня под колана си. За един смайващо великолепен момент цялото стълбище се окъпа в бледо златисто сияние и той вдигна очи към снопа светлина, който се спускаше от безкрайното разстояние покрай отдалечаващата се спирала на стълбището към един отвор, отвеждащ направо към небето. Внезапно във висините над него избухна кълбо от безмълвен яростен пламък, нажежи въздуха до червено и за един миг стълбището се нагорещи като фурна. Саймън изкрещя уплашено.

„Не! — запищяха гласовете. — Не! Не изричай думата! Ще призовеш Небитието!“

Тресна гръм, по-силен от гръмотевица, последван от синкавобял блясък, който озари всичко в ослепителна светлина. Миг по-късно всичко отново потъна в мрак.

Саймън лежеше проснат на стъпалата. Едва си поемаше въздух. Наистина ли отново се бе спуснал мракът, или беше ослепял от блясъка? Как би могъл да разбере?

„Какво значение има?“, обади се присмехулен глас.

Той притисна с пръсти клепачите си, докато в мрака не се появиха слаби синкави и червени искрици, но това не доказваше нищо.

„Така и няма да разбере, освен ако не открия нещо, което да съм убеден, че би трябвало да мога да видя“.

Хрумна му вцепеняваща мисъл. Ами ако беше ослепял и пропълзеше покрай някой изход, осветена врата или открит към небето отвор?

„Няма да мисля. Ще се катеря. Няма да мисля“.

Запълзя нагоре. След малко сякаш вече беше абсолютно изгубен, зареян из други места, в други времена. Зърна Ерчестър и цялата околност отвъд, както изглеждаха от камбанарията на върха на Кулата на Зеления ангел — хълмовете и оградените ферми, малките къщички, хората и животните се простираха под него като дървени играчки върху зелено одеяло. Искаше да ги предупреди, да им каже да побягнат от настъпващата ужасяваща зима.

Отново видя Моргенес. Очилата на стареца проблясваха от следобедното зарево и очите му сякаш горяха с някакъв вътрешен огън. Моргенес се опитваше да му каже нещо, но Саймън се беше загледал в една жужаща до прозореца муха. Само да беше го чул! Само да беше разбрал!

Видя и самия дворец, огромна бъркотия от кули и покриви с развени от пролетния вятър флагове. Хейхолт — родният му дом. Такъв, какъвто беше и какъвто никога нямаше да бъде пак. Но, о, какво ли не би дал, за да обърне Времето и да го търкулне обратно по собствените му следи! Беше дори готов да направи сделка с душата си... какво толкова струваше все пак една душа пред щастието на възкръсналия дом?

Небето зад Хейхолт се озари, сякаш слънцето беше надникнало иззад облак. Саймън присви очи. А може би всъщност не беше пролет — може би беше разгарът на лятото?...

Кулите на Хейхолт посърнаха, но заревото остана.

„Светлина!“

Беше някакво едва доловимо сияние без определен източник, не по-силно от лунна светлина през мъгла, но Саймън видя пред себе си неясното очертание на стъпалото и покритата си с кал и пришки ръка върху него. Можеше да вижда!

Огледа, опитвайки се да определи източника на светлинката. Докъдето виждаше пред себе си, стъпалата се извиваха все по-нагоре. Сиянието, мъждукащо като блатен пламък, идваше някъде отгоре.

Изправи се, за момент се олюля замаяно и се заизкачва. Отначало наклонът му се струваше странен и му се налагаше да се подпира на

стената, но много скоро се почувства почти като човешко същество. Всяко следващо стъпало — въпреки всички усилия, които му костваше да го изкачи — го отвеждаше все по-близо до светлината. Всяко пробождане в навехнатия му глезен го приближаваше все повече до... какво? До свободата, надяваше се той.

Онова, което му се бе сторило непостижимост при ослепителния блясък, внезапно се бе оказало току над главата му. Стълбите стигаха до просторна площадка, без да продължават по-нагоре. Вместо това стълбата беше преградена с нисък таван от груби тухли, сякаш някой се беше опитал да запуши стълбищната кула като гърлото на бутилка. Но светлината се процеждаше от едната страна. Саймън се затътри към снопа светлина, приклепна, за да не си удари главата, и намери едно място, където тухлите се бяха откъртили, оставяйки пролука, достатъчно широка, за да се провре. Подскочи, но едва докосна с ръце грубите тухли, които облицоваха отвора. Подскочи още веднъж, но пак напразно.

Вторачи се в отвора. Обзе го непреодолимо, сковаващо изтощение. Отпусна се върху площадката и стисна главата си с ръце. Да се изкачи толкова нависоко!

Довърши коричката хляб и претегли в ръка остатъка от лука — чудеше се дали просто да не го изяде, но накрая го прибра. Все още не биваше да се предава. След кратък размисъл изпълзя до пръснатите тухли, които се бяха откъртили от тавана, и започна да ги подрежда една върху друга, като се опитваше да ги закрепи солидно. След като изгради стабилна купчина, стъпи върху нея. Сега протегнатите му ръце проникваха доста навътре в пролуката, но все така не достигаха до някакъв ръб. Той напрегна мускули и подскочи. За миг докосна горния ръб на отвора, но в следващия пръстите му се плъзнаха надолу и той се стовари върху купчината тухли, точно върху навехнатия си глезен. Прехапа устни, за да не извика от болка, отново заподрежда тухлите, стъпи върху тях, приклепна и подскочи.

Този път беше подготвен. Сграбчи ръба на отвора и увисна, потрепвайки от болка. Пое няколко пъти дълбоко дъх и се издърпа.

„Още малко, още съвсем малко...“

Изпотрошените ръбове на тухлите се изнизваха пред погледа му. В един момент лактите му се притиснаха към тухлената стена и за момент му се стори, че се е заклепил, увиснал безпомощно в отвора

като хваната в капан птичка. Пое въздух още веднъж, стиснал зъби, за да преодолее болката в ръцете си, и се напрегна. Цял разтреперан, се издигна още два-три пръста и очите му се показаха над отвора, после носът и накрая брадичката. Като използваше лактите си като лостове, се запровира през дупката, без да обръща внимание на тухлите, които жулеха гърба и ребрата му, зарита като плувец — и накрая се измъкна и се просна на влажните камъни. Спасен.

Дълго не помръдна — само дишаше и се мъчеше да не мисли за болките в ръцете и раменете си. Изтърколи се по гръб и пак видя каменен таван, не чак толкова висок, колкото предишния. По бузите му потекоха сълзи. Поредната серия от мъките му ли беше това? Щеше ли да се измъква дупка след дупка, разчитайки единствено на собствените си сили, завинаги? Прокълнат ли беше?

Измъкна все още влажното парче риза от бричовете си и изстиска няколко капчици в устата си, след това седна и се огледа.

Сърцето насмалко да изскочи от гърдите му. Това вече беше нещо съвсем различно.

Седеше на пода в помещение, което явно беше склад. Беше дело на човешка ръка и беше пълно с човешки принадлежности, които, изглежда, отдавна не бяха докосвани. В един ъгъл беше подпряно колело на фургон с две липсващи спици до едната стена бяха подредени няколко бурета, а до тях бяха струпани платнени чували с неизвестно съдържание. Единственото, което в първия момент си помисли Саймън, беше вероятността да са пълни с храна. Видя и една дървена стълба, подпряна до отсрещната стена, и разбра откъде идва светлината.

Горният край на стълбата изчезваше през отворения капак на тавана — квадрат, през който струеше ярка светлина. Саймън се вторачи в нея и зяпна. Някой явно беше чул молитвите му и я беше оставил там да го чака.

Изправи се и бавно тръгна през стаята, сграбчи стъпенките и погледна нагоре. Над главата му наистина струеше светлина, дневна светлина. След толкова време нима беше възможно?

Стаята отгоре беше друг склад. В нея също имаше капак и стълба, но в горния край на стената имаше малко тясно прозорче, през което зърна сивото небе.

„Небе!“

Мислеше, че сълзите му вече са пресъхнали, но щом зърна правоъгълника от облаци, отново заплака с хлипове на облекчение като изгубено дете, намерило родителите си. Падна на колене и занарежда благодарствена молитва. Отново му връщаха света. Не, не беше така: той беше открил отново света.

След кратка почивка се изкатери по стълбата. Над капака имаше малка стая, пълна със зидарски инструменти, делви с боя и варов разтвор. В стаята имаше нормална врата и нормални, покрити с мазилка стени. Саймън беше възхитен. Всичко беше така благословено нормално! Открехна предпазливо вратата, внезапно осъзнал, че се намира в обитавано от хора място и че колкото и да бе закопнял да види нечие лице и да чуе нечий глас, който не отекваше сред сенчестата пустош, трябва да внимава.

Зад вратата се простираше огромна зала с излъскан каменен под, осветена единствено от малки високи прозорци. Стените бяха покрити с тежки гоблени. Вдясно се издигаше широко стълбище, което изчезваше от погледа. От срещуположната страна на залата няколко стъпала достигаха до площадка пред затворена врата. Саймън се огледа и се послуша, но изглежда, нямаше друг човек освен него. Пристъпи в залата.

Въпреки многобройните принадлежности за почистване в различните складови помещения, огромната зала като че ли не беше почиствана от много отдавна: бледи петна плесен покриваха гоблените, а въздухът беше тежък от влага като в отдавна непроветрявано помещение.

Изумителното усещане, че отново вижда дневна светлина, и възторгът от измъкването му от дълбините бяха толкова силни, че за известно време Саймън не можа да си даде сметка, че отлично познава това място. Нещо във формата и подреждането на прозорците или някаква смътно доловима подробност върху един от избледнелите гоблени най-после проблесна в паметта му.

„Кулата на Зеления ангел“.

Очевидността го връхлетя като съновидение, познатото му се стори необичайно, а необичайното — познато.

„Аз съм в преддверието. Кулата на Зеления ангел!“

Изненадващото откритие беше последвано от недотам приятно.

„Аз съм в Хейхолт. В двореца на Върховния крал. При Елиас и неговите воители. И Приратес“.

Отстъпи в сенките край стената, сякаш очакваше всеки миг Еркинската стража да се втурне през централната врата на кулата и да го залови. Какво да прави?

Мисълта да се изкачи по широкото стълбище към камбанарията, неговото детско убежище, беше изкусителна. Можеше да наблюдава от високото всяко кътче в Хейхолт, докато си отдъхне и реши какво да прави по-нататък. Но глезенът му пулсираше болезнено и мисълта за всичките тези стъпала го разколеба.

Първо трябваше да изяде спестеното парченце лук, реши той. Имаше право на малък празник. После щеше да помисли.

Спусна се обратно в килера, но прецени, че и това помещение вероятно се посещава често. Може би преддверието на кулата само изглеждаше непосещавано. Спусна се в склада отдолу, като простенваше от болките в ръцете и глезена, измъкна лука от джоба си и го излапа на няколко лакоми хапки. Изстиска последната влага от ризата в гърлото си. Каквото и да се случеше оттук нататък, дъждът се стичаше от всички улуци на двореца и покрай прозорците, така че скоро щеше да има, колкото вода му се прииска. Накрая се отпусна по гръб, подпрял глава върху един от чувалите, и се зае да подреди мислите си.

След малко вече спеше.

„Изричаме лъжи, когато сме уплашени“, каза Моргенес.

Старецът извади от джоба си камък и го метна в рова. Вълничките проблеснаха под слънчевата светлина, докато камъкът изчезваше.

„Уплашени от това, което не знаем, уплашени какво ще си помислят другите, уплашени какво ще узнаят за нас. Но с всяка изречена лъжа онова, от което се боим, става още по-силно“.

Саймън се огледа. Слънцето потъваше зад западната стена на двореца, а Кулата на Зеления ангел беше черно шило с ясни контури. Знаеше, че е сън. Моргенес му беше казал това много отдавна, но тогава се намираха в покоите на доктора, наведени над една прашна

книга, а не сред посърващия следобед. А и Моргенес беше мъртъв отдавна. Това беше сън — и нищо повече.

„Всъщност това е магия — може би най-могъщата от всички — продължи Моргенес. — Изучи я, ако искаш да проумееш силата, млади Саймън. Не си пълни главата с бръщолевения за предсказания и заклинания. Проумей как лъжата ни формира, формира цели кралства“.

„Но това не е магия — запротестира Саймън, въввлечен в спора мимо волята си. — Това не прави нищо. Истинската магия ти позволява... не знам. Да летиш. Да превърнеш в чували злато куп репи. Както в приказките“.

„Но самите приказки често са лъжи, Саймън. Лошите наистина са“. Докторът изчисти очилата си с широките ръкави на мантията си. „Добрите приказки ще ти кажат, че да се изправиш срещу лъжата е най-големият от всички ужаси. И няма нито един талисман или магически меч, които да са дори на половината мощно оръжие като истината“.

Саймън се обърна да погледне бавно разпръсващите се вълнички. Беше великолепно отново да са заедно и да разговарят с Моргенес, дори и само насън.

„Да не би да искаш да кажеш, че ако река на огромен дракон като онзи, който убил крал Джон: «Ти си един отвратителен дракон», това ще е по-добре, отколкото да отсека главата му с меч?“

Гласът на Моргенес беше станал по-слаб.

„Ако си се преструвал, че не е дракон, тогава да, така би било най-правилно да постъпиш. Но има още нещо, Саймън. Трябва да проникнеш още по-дълбоко“.

„По-дълбоко ли? — Саймън се извърна, вече истински ядосан. — Бях дълбоко под земята, докторе. Оцелях и се измъкнах. Какво искаш да кажеш?“

Моргенес беше започнал... да се променя. Кожата му беше станала като от хартия, а бялата му коса беше пълна с листа. Пред погледа на Саймън пръстите на стареца започнаха да се издължават, превръщаха се в тънки клонки, които се разклоняваха още и още.

„Да, вече си разбрал — отвърна докторът. Докато говореше, чертите му започнаха да изчезват сред извивките върху бялата кора на дървото. — Но трябва да проникнеш още по-дълбоко. Има още много

да проумееш. Отваряй си очите за ангела — тя ще ти покаже разни неща както под земята, така и високо над нея“.

„Моргенес!“

Гневът на Саймън се беше стопил. Приятелят му се променяше толкова бързо, че вече не беше останало почти нищо човешко от него, освен едва доловим намек във формата на ствола и неестественото потрепване на клоните на дървото.

„Не ме оставяй!“

„Но аз вече те оставих — промълви гласът на доктора. — Онова, което ти е останало от мен, е единствено в главата ти. Аз съм частица от теб. Останалото от мен отново е част от земята“. Дървото леко се олюля. „Все пак запомни — слънцето и звездите огряват листата, но корените са дълбоко в земята, скрити... скрити...“

Саймън сграбчи бледия ствол на дървото и пръстите му задраскаха безпомощно по твърдата кора. Гласът на доктора остана безмълвен.

Саймън седна, облян в пот от кошмара и със смъдящи от съня очи, и се ужаси от заобикалящия го мрак.

„Всичко беше само сън! Все така съм изгубен сред тунелите, изгубен...“

И в същия момент зърна потрепващата звездна светлина през високото прозорче на склада.

„Идиот! Заспал съм и през това време се е стъмнило“.

Надигна се и разтри възпаления си глезен. Какво да направи сега? Беше гладен и жаден, а имаше нищожна вероятност да открие нещо за ядене в Кулата на Зеления ангел. И все пак не изпитваше особено желание да напусне това сравнително безопасно място.

„Затова ли се измъкнах от мрачните подземия — за да умра от глад в някакъв склад? — смъмри се той сам. — Кой рицар прави така?“

Изправи се и се протегна, усети тъпа болка в глезена. Може би трябваше да се измъкне навън, за да намери вода и да огледа околността. Със сигурност щеше да е най-добре да го направи, докато все още е тъмно.

Беше се сгушил боязливо в сенките край Кулата на Зеления ангел. Пред погледа му на фона на нощното небе се очертаваше познатата бъркотия от покривите във Вътрешния двор, но това изобщо не му действаше успокоително. Причината не беше само това, че е изгнаник в дома на своето детство, макар че и това беше достатъчно притеснително: във въздуха витаеше нещо странно, което не можеше да назове, но въпреки това долавяше съвсем осезателно. Влудяващата несигурност на подземния свят някак си беше полепнала и по камъните на самия дворец. Ако килнеше глава на една страна, можеше да зърне как сградите се полюшват и променят в периферното му зрение. Неясни петънца светлина сякаш потрепваха като призрачни огънчета покрай ръбовете на стените и моментално изчезваха.

И самият Хейхолт ли? Целият свят ли се разпадаше? Какво се случваше?

Насили се да събере смелост, за да продължи огледа си.

Макар огромният дворец да изглеждаше запустял, скоро Саймън откри, че това е само привидно. Вътрешният двор беше мрачен и стихнал, но по коридорите и зад притворените врати шепнеха гласове, а зад много от по-високите прозорци блещукаха светлинки. Дочуваше и музика, странни мелодии и още по-странни гласове, които го караха да се изгърби като котка и да изсъска. Застанал сред дълбоките потайни сенки на Оградената градина, той изпита усещането, че Хейхолт се е разплул като отдавна забравен плод, омекнал и прогнил отвътре под привидно здравата си кора. Не можеше да прецени какво точно не е наред, но цялото пространство на Вътрешния двор, детската вселена на Саймън, сякаш тънеше в разложение.

Прокрадна се предпазливо към кухнята, килерчето за провизии, параклиса, а в един миг на върховна смелост и до преддверието на тронната зала, което излизаше към градините. Всички външни врати бяха залостени и не можеше да влезе отникъде. Саймън не си спомняше изобщо някога да е било така. Да не би кралят да се страхуваше от шпиони или обсада? Или пък мерките не бяха, за да предпазват от натрапници, а за да попречат на намиращите се вътре да се измъкнат? Успокои дишането си и се замисли. Знаеше, че има прозорци, които не се затварят, както и други тайни пътеки, но дали му се искаше да рискува през такива трудни входове? Може би нощем се срещаха по-малко хора, но ако се съдеше по залостените врати, тези,

които бяха будни, особено ако бяха стража, щяха да са още по-нащрек за неочаквани шумове.

Върна се до кухнята, изкатери се на една безплодна ябълка, а оттам се прехвърли върху корнизата на високия прозорец. Дебелото стъкло беше строшено, но отворът беше плътно запушен с камъни. Нямаше никаква възможност да ги махне, без да вдигне ужасна тупурдия. Изруга наум и се спусна обратно.

Всичко го болеше и изпитваше страхотен глад въпреки вкусната почти цяла глава лук. Разбра, че си е загубил времето да обикаля залостените врати във Вътрешния двор. Може би Средният двор оттатък рова беше по-слабо защитен.

Имаше няколко обезпокоително оголени пространства между двата двора. Въпреки че досега не беше зърнал нито един страж, всъщност нито жива душа въобще, Саймън положи максимални усилия, за да прекоси тези открити места, и всеки път се втурваше към безопасните сенки, щом застанеше на открито. Мостът над рова беше най-опасният преход. На два пъти тръгваше и на два пъти се отказваше. Беше дълъг трийсетина лакътя и ако изникнеше някой, когато се намираше по средата му, щеше да е беззащитен като кацнала върху бяла стена муха.

Накрая разтреперан пое дълбоко дъх и се втурна напред. Стъпките му му се струваха оглушителни като гръмотевици. Напрегна волята си, за да спре и да мине с тихи стъпки, въпреки че сърцето му блъскаше като чук. Щом стигна отсрещния край, се пхна под някакъв заслон и остана там, докато се поуспокои.

„Добре се справяш — каза си той. — Наоколо няма никой. Няма от какво да се страхуваш“.

Знаеше, че се самозаблуждава.

„Има безброй причини за страх — опроверга се сам той. — Но все още не са те хванали. Поне засега“.

Щом се изправи отново, не можа да не се запита защо мостът над рова е спуснат, след като всички врати бяха залостени и всички прозорци запушени срещу евентуално нападение.

„И защо Кулата на Зеления ангел не беше заключена?“

Не му хрумваше никакъв отговор.

Преди да направи стотина крачки по калния път през Средния двор, забеляза нещо, което го накара да свърне отново в мрака, отново

изтръпнал от ужас — този път с основание.

В двора лагеруваше цяла войска.

Мина известно време, преди да го разбере, тъй като горяха съвсем малко огньове, а и шатрите бяха от тъмен плат и почти не се виждаха в мрака, но целият двор като че ли беше пълен с въоръжени мъже. В непосредствена близост виждаше няколко стражи, доколкото бе в състояние да прецени по облеклото и въоръжението им — наметала, шлемове и дълги копия. На смътната светлина не можеше да различи лицата им. Докато се криеше в пролуката между две сгради и се чудеше какво да предприеме, го подминаха двамина облечени в мантии и с качулки на главите. И те също носеха дълги копия, но той веднага забеляза разликата. Нещо в поведението им, нещо в грациозността на измамно забързаните им крачки му подсказа без никакво съмнение, че са норни.

Саймън се спотаи още по-навътре в прикриващия го мрак, изтръпнал и разтреперан. Щяха ли да разберат, че е тук? Можеха ли... да го подушат?

Тъкмо се питаше, когато облечените в тъмни мантии същества спряха съвсем близо до укритието му, нащрек като дебнещи кучета. Саймън затаи дъх и застина в абсолютна неподвижност. След като мина доста време, норните се извърнаха рязко и едновременно, сякаш обединени от някаква безмълвна връзка, и продължиха нататък. Саймън изчака още няколко изпълнени с ужас мига и надникна предпазливо иззад ъгъла. В тъмното не можеше да ги види, но виждаше хората-воини, които се отдръпваха мигновено от пътя им като от змии. За миг силуетите на норните се очертаха на фона на един от огньовете — сякаш двама закачулени близнаци, демонстриращи абсолютно пренебрежение към човешките същества около себе си. После норните отново потънаха в мрака.

Това беше нещо неочаквано. Норни! Белите лисици тук в самия Хейхолт! Нещата бяха много по-зле, отколкото беше очаквал. Но нали Гелое и останалите бяха казали, че безсмъртните не могат да се върнат тук? Вероятно бяха имали предвид, че Инелуки и неумрелите му слуги не могат да се върнат. Но дори това да беше вярно, в момента беше съвсем незначителна утеха.

Така че Средният двор гъмжеше от войници и из крепостта свободно обикаляха норни, безмълвни като ловуващи бухали. Саймън

настръхна. Беше сигурен, че Външният двор също е препълнен с черни римърсгардци или наемници от Тритингите, или всевъзможни главорези, каквито Елиас беше успял да закупи с еркинландско злато и магиите на Краля на бурите. Беше му трудно да повярва, че много от самите кралски еркинландски гвардейци, дори най-безмилостните, са останали в това обитавано от призраци място с норните с лица на черепи: безсмъртните бяха заплашително различни. Беше лесно да се забележи дори за съвсем кратък миг, че войниците в Средния двор се бояха от тях.

„Сега вече имам основание да избягам не само за да спася собствената си кожа. Джосуа и останалите трябва да узнаят какво се случва тук“. Той усети порива на надеждата. „Може би обстоятелството, че норните са тук при Елиас, ще убеди Джирики и останалите сити. Народът на Джирики ще трябва да се притече на помощ на простосмъртните, не е ли така?“ Саймън се опита да разсъждава разумно. „Всъщност би трябвало да се опитам да се измъкна веднага. Стига да успея. С какво бих могъл да помогна на Джосуа и всеки друг, ако не го направя?“

Но той все още не знаеше почти нищо. А беше тъкмо онова, от което най-много се нуждае всеки пълководец — внедрен в самия вражески лагер наблюдател. Познаваше Хейхолт като пръстите на ръката си — както фермер познава нивата си и ковач наковалнята си. Трябваше да е благодарен единствено на късмета си, че досега беше успял да оцелее — наистина на късмета, напомни си той, но уменията и съобразителността му също имаха немалък принос, и благодарение на това сега можеше да се възползва от ситуацията.

Така. Сега обратно във Вътрешния двор. Можеше да издържи ден-два без храна, след като разполагаше с вода в изобилие. С предостатъчно време, за да огледа всичко, което би могло да е от полза, и накрая да се промъкне покрай войниците на свобода. Ако се наложеше, дори би могъл отново да прекоси мрачните тунели под замъка. Това всъщност щеше да е най-сигурният начин да се измъкне незабелязано.

„Не. Не през тунелите“.

Излишно беше да се преструва. Дори за Джосуа и останалите не беше в състояние да го направи.

Докато приближаваше моста към Вътрешния двор, силен тропот го накара отново да се притаи в сянката. Щом видя отряда конници да препускат по моста, благодари безмълвно на Усирис, че не беше тръгнал по него няколко мига преди това.

Групата, изглежда, се състоеше от облечени в ризници еркинландски гвардейци, някак странно обезсърчени на вид, въпреки военните си доспехи. Тъкмо се питаше накъде ли са тръгнали, когато зърна сред тях смразяващо позната плешива глава.

Приратес! Саймън се притисна към стената, без да откъсва очи от него. Усети да го задушават ненавист. Чудовището беше съвсем близо до него, на не повече от петдесетина крачки, с блесналото си под лунната светлина лисо теме.

„Можех да скоча отгоре му — хрумна му безумна мисъл. — Ако си вървах бавно, войниците нямаше да ми обърнат внимание — просто щяха да ме вземат за някой прекалил с виното наемник. Можех да му строша черепа с камък...“

А ако не успееше? Лесно щяха да го заловят и желанието му да помогне на Джосуа щеше да бъде осуетено още преди да се е опитал да го осъществи. И още по-лошо — щеше да се окаже пленник на червения свещеник. Както беше казал Бинабик: колко би издържал, преди да издаде на Приратес всяка тайна за Джосуа, за ситите и за мечовете, преди сам да не започне да се моли да разкрие на алхимика всичко, което той би искал да узнае?

Саймън се разтреса като завързано на каишка куче, което дразнят. Чудовището беше така близо...

Групата кавалеристи спря. Свещеникът хокаше един от гвардейците с дрезгавия си глас, който Саймън познаваше безпогрешно. Младежът се приведе колкото е възможно по-напред, без да напуска сянката, и сложи длан зад ухото си, за да чува по-добре.

— ... или аз ще те яздя! — изруга свещеникът.

Войникът отвърна нещо с глух глас. Въпреки широките си плещи и меч, който висеше в ножницата на бедрото му, мъжът беше уплашен като ужасено хлапе. Никой не посмя да отвърне на Приратес. Това беше така и още преди Саймън да избяга от двореца.

— Луд ли си, или просто тъпак? — повиши глас Приратес. — Не мога да яздя куц кон дни наред по целия път до Вентмаут. Дай ми твоя.

Войникът слезе от коня си и подаде юздата на алхимика. След това измърмори нещо. Приратес се изсмя.

— Тогава ще водиш моя. Няма да ти стане нищо, ако повървиш, след като тъкмо заради твоя идиотизъм...

Останала част от подигравателната му забележка беше изречена твърде тихо, но на Саймън му се стори, че отново спомена Вентмаут, скалистото възвишение на юг, където река Гленивент се вливаше в морето. Приратес се покатери върху седлото на гвардееца и пурпурната му мантия се показва за миг под тъмното наметало като кървава рана. Свещеникът пришпори коня от моста през калния Среден двор. Останалите тръгнаха след него, последвани пеша от войника, повел коня на Приратес.

Щом минаха покрай него, Саймън се усети, че стиска камък в ръката си. Не помнеше кога го е вдигнал. Вторачи се в главата на алхимика, кръгла и гладка като черупка на яйце; мислеше си какво огромно удоволствие би изпитал да я зърне разцепена. Зловещият урод беше убил Моргенес и бог знае още колко много хора. Страхът внезапно го напусна и Саймън едва превъзмогна неистовия си порив да изкрещи от ярост и да се втурне напред. Как беше възможно добрите хора като доктора, Гелое и Деорнот да умират, а този звяр да продължава да живее? Заради убийството на Приратес си заслужаваше да загуби собствения си живот. Светът щеше да се освободи от един невъобразимо отвратителен гад. „Да свършиш необходимото — би го нарекла Рейчъл. — Мръсна работа, но все някой трябва да я свърши“. Но той като че ли не разполагаше с правото да се разпорежда със собствения си живот.

Проследи отдалечаването на групата. Конниците заобиколиха шатрите и изчезнаха, насочвайки се към малката врата, която извеждаше към най-външния двор. Саймън пусна камъка в калта и се изправи разтреперан.

Хрумна му неочаквана мисъл, толкова безумна и невъзможна, че го ужаси. Погледна към небето, опитвайки се да прецени колко време остава до зазоряване. По хладния въздух беше сигурен, че има поне още два-три часа.

Кой най-вероятно беше отмъкнал Блестящ гвоздей от гробницата? Приратес, разбира се. Може дори да не беше казал на крал Елиас, ако съответстваше на намеренията му. А ако това беше

така, къде би могъл да е мечът сега? Скрит в крепостта на свещеника — кулата на Хйелдин.

Саймън се обърна. Кулата на алхимика, противно тантуреста до извисеното великолепие на Зеления ангел, стърчеше над стената на Вътрешния двор. Дори в нея да имаше светлини, бяха потулени: червените прозорци бяха мрачни. Изглеждаше изоставена — както всичко в центъра на огромната крепост. Целият интериор на Хейхолт напомняше мавзолей, град на мъртъвци.

Имаше ли дързостта да проникне в нея — или поне да опита? Щеше да му трябва светлина. Може би имаше излишни факли или закрит фенер в Кулата на Зеления ангел, които би могъл да използва. Рискът беше огромен, ужасяващ...

Ако не беше видял със собствените си очи Приратес да заминава, ако не го беше чул да говори за пътуването си до Вентмаут, Саймън дори не би си помислил за подобно нещо: от самата представа да се промъкне в зловещата кула, докато плешивият черноок Приратес се спотайва вътре като паяк в центъра на мрежата си, стомахът му се сви. Но свещеникът беше заминал — в това нямаше никакво съмнение — и Саймън знаеше, че вероятно никога няма да разполага с друга подобна възможност. Ами ако намереше Блестящ гвоздей?! Щеше да го вземе и да се махне от Хейхолт дори още преди завръщането на Приратес. Ето това би било удовлетворяващо го възмездие срещу убиеца с червената мантия. А и нямаше ли да е чудесно да пристигне в лагера на принц Джосуа и да им покаже Блестящ гвоздей на слънчева светлина? Ето това ще е истинският Саймън, господарят на Великите мечове, нали?

Докато минаваше забързано по моста, огледа стената пред себе си. В нея беше настъпила някаква промяна. Беше станала... по-светла.

Слънцето вече изгряваше или поне облачният източен хоризонт просветляваше. Саймън ускори крачка. Беше се заблудил.

„Още два-три часа, а? Имаш късмет. Ами ако се беше разхлопал пред вратата на кулата на Хйелдин тъкмо когато изгрее слънцето? Идиотът си е идиот“.

И все пак не се разочарова напълно от себе си. Рицарите и героите трябваше да са смели, а това, което беше намислил, беше наистина смело. Само трябваше да изчака да се спусне нощният мрак, за да го осъществи. Щеше да е великолепна, истински смела постъпка.

Но още докато бързаше към тайното си кътче в Кулата на Зеления ангел, му се прииска приятелите му да са с него и да го разубедят.

От няколко часа слънцето беше залязло. От нощното небе се сипеше лек дъждец. Саймън стоеше на входа на Кулата на Зеления ангел и се гласеше да излезе.

Не беше лесно. Все още чувстваше слабост и глад, въпреки че след като беше прекарал почти целия ден в сън, беше намерил останките от нечия вечеря — коричка хляб и парченце сирене — върху чиния в една ниша пред преддверието на кулата. И хлябът, и сиренето бяха изсъхнали, но по-скоро преди броени часове, а не дни или седмици. Докато ги преглъщаше, се зачуди чия храна ли е това. Дали клисарят Барнабас се грижеше все още за кулата и огромните камбани? Ако беше така, значи не си вършеше работата, както се полага.

Щом се сети за Барнабас, му дойде наум, че откакто се намираше тук, не бе чул нито веднъж камбаните на Зеления ангел. Сега, докато стоеше на входа на кулата в очакване на тъмнината, в главата му изникна същата мисъл. Мощният отекващ звън на бронзовите камбани някога отмерваше на всеки час сърдечния ритъм на Хейхолт, като напомняне, че нещата вървят, че времето отминава, че животът продължава. Сега бяха безмълвни.

Помръдна рамене и пристъпи навън. Спря, събра длани под една дъждовна струя, която се стичаше от покрива, и изпи жадно събралата се в шепите му вода. Избърса ръце в бричовите си и огледа силуета на кулата на Хйелдин на фона на теменуженото небе. Нямаше какво друго да прави. Нямаше причина да чака още нещо.

Тръгна да обикаля двора — използваше прикритието на сградите, за да не го забележи нечий зорък поглед. Едва не се беше напъхал в ръцете на Приратес и войниците предната нощ и въпреки привидната пустота не приемаше нищо на доверие. Един-два пъти дочу тихи разговори, но не зърна хората, които ги водеха. Понесе се нечий протяжен, напомнящ ридание смях. Саймън потръпна.

Докато се придвижваше покрай една от домакинските постройки, му се стори, че забелязва някакво проблясване в един от горните прозорци на кулата, сякаш кратко червеникаво припламване на

все още незагаснал тлеещ въглен. Спря и изруга тихичко. Защо беше така сигурен, че след като Приратес е заминал, кулата непременно ще е празна? Може би самите норни живееха в нея?

А може би не. Положително и свещеникът се нуждаеше от прислуга, която да се грижи за него, да премита пода и да пали лампите, както едно време Саймън се грижеше за доктор Моргенес. Ако някой се разхождаше из кулата, това най-вероятно беше някой ужасен обитател на двореца, принуден да слугува в покоите на червения свещеник. Може би беше Рейчъл Драконката. Ако беше така, Саймън щеше да спаси и нея, и Блестящ гвоздей. Дали нямаше да си загуби ума — трябваше да внимава да не я изплаши прекалено много. Сигурно се питаше къде ли по света се е запилял вятърничавият ѝ кухненски прислужник.

Саймън зави, преди да приближи вратата на кулата, и се изкатери по един бръшлян по стената на двора. Герой или не, но не беше глупак. Щеше да изчака, за да разбере дали ще забележи някакъв признак, че в кулата има някой.

Сгуши се, стиснал колене. Туловището на кулата над главата му и грубите камъни го караха да се чувства неспокоен. Изпитваше усещането, че тя го дебне като престорил се на заспал великан, че изчаква момента, в който той ще се доближи достатъчно...

Времето течеше ужасно бавно. Когато не можеше да чака повече, той се измъкна от бръшляна. Никой не се беше приближил до вратата, никой не се движеше из Вътрешния двор. Не забеляза повече светлини по прозорците, нито пък чуваше нещо друго освен воя на вятъра на върха на кулата. Време беше.

Но как да влезе? Едва ли имаше някаква възможност да отключи огромната черна врата — потаен човек като Приратес със сигурност имаше ключалки на вратите на убежището си, които да удържат цяла армия. Не, очевидно щеше да се наложи да се изкатери. Вратарската надстройка над входната врата беше вероятно най-добрата възможност. От нея може би щеше да намери начин да достигне някой от горните прозорци. Камъните на стените бяха огромни и ръбести: нямаше да е трудно да се задържа за тях.

Пъхна се под навеса на вратарската надстройка и спря за момент, за да огледа черните греди на централната врата. Наистина бяха масивни — Саймън предположи, че дори на мъже с брадви ще им е

необходим поне половин ден, за да ги разбият. Той сграбчи една от масивните дръжки на вратата и дръпна. Дясното крило се откряна безмълвно, което го изненада, и той се килна назад под лекия дъждец.

Вратите бяха отворени — незаклучени! За момент му се прииска да побегне, сигурен беше, че това е специално подготвен за него капан. Но щом спря с вдигнати ръце, сякаш за да се предпази от удар, реши, че това е невъзможно. Или пък вътре имаше по-сигурни защиты?...

Поколеба се още известно време, сърцето му биеше като лудо.

„Не ставай глупак. Или влизай, или изчезвай. Недей да висиш така, докато някой те забележи“.

Сви юмруци и пристъпи през вратата, след което я притвори.

Тук нямаше нужда от напъханата в колана му факла, натопена в масло в едно от складчетата в Кулата на Зеления ангел — друга факла вече гореше на Стойка върху стената на високото преддверие и от светлината ѝ в ъглите потрепваха сенки. Саймън не можеше да не се запита кой ли я е запалил, но моментално отпъди тази излишна мисъл: трябваше единствено да започне да търси, да се старае да се движи безшумно и да се ослушва за някой друг, който се намира в кулата на Хйелдин заедно с него.

Прекоси преддверието, притеснен от силното скърцане на ботушите си по камъните. Покрай една от стените към високите сенчести части на кулата се изкачваше стълбище. То щеше да изчака засега.

Толкова много врати! Саймън избра една и внимателно я отвори. На светлината на факлата от преддверието видя, че стаята е пълна с мебели, направени от кости, включително едно огромно кресло, което сякаш като посмешище на трона на Върховния крал имаше маркиза, направена изцяло от черепи — човешки черепи. По много от костите все още провисваха парчета потъмняла изсъхнала плът. От някакъв кът в стаята достигаше цвъртене като на щурец. На Саймън му се стори, че ще повърне, и бързо затвори вратата.

Щом се посъвзе, извади факлата и я запали от онази на стената. Ако действително възнамеряваше да открие меч, трябваше да надникне и в най-мрачните ъгълчета, независимо на какво можеше да налети там.

Върна се в стаята с черепите, но по-нататъшният оглед не разкри нищо друго освен отвратителните мебели, истинско стълпотворение от

кости. Надяваше се, че някои от тях са животински, но едва ли. Настойчивото жужене на щуреца отново го изгони навън.

Следващата стая беше претъпкана от стена до стена с покрити с мрежи каци. Някакви твари, които не можеше да различи, шаваха и пляскаха в тъмната течност. От време на време хлъзгав гръб или издатък със странни очертания повдигаше рязко нагоре някоя от мрежите. В друга стая откри хиляди дребни сребристи фигури на мъже и жени, изваяни с изумителна точност и реалистичност: всяка от дребните статуи представляваше вцепенен в поза на ужас и отчаяние човек. Саймън повдигна една от тях и усети хлъзгавата и необичайно топла повърхност на блещукащия метал. Веднага я пусна и бързо излезе заднишком от стаята. Беше сигурен, че я усети да се гърчи като червей при допира му.

Влизаше поред в стаите, все по-силно разстроен от разкритията си — и от безспорната отвратителност на притежанията на свещеника, и от непонятността им. Последната стая от приземния етаж съдържаше също кости, но прекалено големи, за да са на човешко същество. Клокочеха в огромна вана, закачена над горящо масло, и изпълваха влажния въздух с натрапчива, но непозната воня. От един кран от едната страна на ваната в голям каменен бокал се процеждаше на капки гъста лепкава черна течност. От издигащата се нагоре зловонна пара Саймън усети да му се завива свят, а белегът на бузата го засмъдя. Бързото претърсване не разкри никакви следи от меча и той се измъкна с облекчение навън и си пое дъх.

След кратко колебание се изкачи по стълбите до следващия етаж. Долу в катакомбите под кулата със сигурност щеше да открие много повече неща, но изобщо не бързаше да се заеме с това. Щеше да ги остави за накрая — молеше се горещо да намери меча преди това.

Стая, пълна със стъкленици и реторти — много напомняха тези на Моргенес; зала, чиито стени и таван бяха драпирани с необичайно дебели паяжини — претърси я набързо и повърхностно; друга, която напомняше джунгла на закрито, пълна с пълзящи растения с тлъсти гниеци цветове — Саймън ги обходи една след друга, чувстваше се все повече като някое селянче в приказка, попаднало във вълшебния замък на някаква вещица. В някои от стаите имаше такива страхотии, че той едва успяваше само да надникне към надвисналите сенки, преди да затръшне вратата. Все пак имаше неща, които просто не беше в

състояние да се насили да извърши, и ако мечът беше в някоя от тези стаи, щеше да си остане там.

В една от стаите, която в първия момент не му се стори особено страшна, имаше единично легло-люлка, причудливо изплетено от ремъци. Отначало си помисли, че в него може би спи Приратес... докато не видя дупката в каменния под и петната под люлката. Моментално излезе. Трепереше. Не би могъл да остане повече вътре, без да загуби разсъдка си.

На петия етаж от свещеническият склад за кошмари Саймън се подвоуми. Това беше нивото с огромните червени прозорци: ако тръгнеше от стая в стая с факлата, беше напълно възможно някой от друго място в крепостта да забележи движещото се пламъче из кулата, която би трябвало да е празна. След като поразмисли, той постави факлата си в една от високите стойки на стената. Щеше да му се наложи да търси в почти пълен мрак, но все пак беше прекарал достатъчно време под земята, за да е сигурен, че ще се справи по-добре от всеки друг, освен ако не е сит... или норн.

Само три стаи имаха врати към площадката. В първата също имаше легло-люлка, но този път с канализация на пода. Саймън беше почти сигурен, че това вече е спалнята на Приратес: нещо в аскетичната ѝ пустота му се струваше съответстващо. Саймън си представи черноокия свещеник, легнал по гръб, да се вира в нищото и да замисля пъклените си кроежи. Имаше и нужник — твърде естествено място за такъв необикновен ексцентрик.

Втората стая беше нещо като мощехранителница. Цялата беше покрита с лавици, запълнени със статуи. Не бяха еднакви като сребърните фигури на първия етаж, а във всевъзможни форми и размери — някои приличаха на изображения на светци, други бяха несиметрични идоли от дърво, издялани сякаш от дете или умопобъркан. Бяха запленаващи по някакъв особен начин. Ако не изпитваше ужас от всичко около себе си в тази странна кула и от невероятните опасности, които го дебнеха на всяка крачка, Саймън може би дори би отделил известно време, за да разгледа причудливата колекция. Някои статуи бяха направени от восък и от главите им стърчаха фитили, други бяха смесица от кости, глина и пера, но всяка изобразяваше конкретна фигура, в повечето случаи по-скоро животинска, отколкото човешка. Но никъде не се виждаше нищо, което

да прилича на меч. Очите на някои от статуите като че ли проследяваха Саймън, докато напускаше стаята.

Последната и най-голяма стая беше по всяка вероятност кабинетът на червения свещеник. Тук огромните червени прозорци се виждаха най-ясно, тъй като заемаха голяма част от овалната стена, макар на фона на нощното небе да тънеха в мрак. Стаята беше препълнена със свитъци, книги и всякакви струпани предмети, не по-малко фантастични и заплашителни от нещата, които беше видял в останалите стаи. Ако не намереше меч тук, единствената му надежда оставаха катакомбите под кулата. Най-горните лавици бяха натъпкани с приспособления за наблюдаване на звездите и други непознати машинарии — беше ги виждал през късните следобеди от едно от тесните прозорчета на Кулата на Зеления ангел. Съмняваше се, че ще намери нещо ценно сред тях, но така или иначе щеше да провери. Нямаше смисъл да пропусне нещо, което би могло да му спести разходката из подземията под кулата на Хйелдин...

Кабинетът беше изпълнен със сенки и задръстен от всевъзможни вещи, разхвърляни навсякъде по пода, докато стените бяха необичайно празни. В центъра на стаята един стол с висока облегалка беше обърнат с гръб към вратата и с лице към високите прозорци. Около него бяха струпани скринове, отрупани с пергаменти и дебели книги. На бледата светлина от факлата Саймън забеляза, че стената под прозорците е изрисувана с бледи рунически знаци.

Пристъпи към нея, но спря озадачен. Нещо не беше наред: усети странен сърбеж в костите и леко гадене. Миг по-късно една ръка се протегна от потъналия в сянката стол и сграбчи китката му. Саймън изкрещя и падна, но ръката не го пусна. Мощната хватка беше студена като лед.

— Кого хванахме? — изрече глас. — Шпионин?

Саймън не можеше да се освободи. Сърцето му заблъска така, че му се стори, че ще умре от страх. Вдигнаха го бавно на крака и го издърпаха пред стола. Той успя да зърне бледото лице, което се вираше в него от полумрака. Очите, които го наблюдаваха, бяха почти невидими, незабележими искрици отразена светлина, но го приковаваха не по-малко властно от кокалестата ръка, сграбчила китката му.

— Кого хванахме? — повтори силуетът и се приведе напред, за да го огледа.

Беше крал Елиас.

17. ВЪГЛЕН В НОЩНОТО НЕБЕ

Въпреки неотложността на задачата и тъпата болка в седалището, Тиамак не можа да не спре изненадан от случващото се на хълма.

Хрумна му, че е прекарал толкова много време от живота си в четене на свитъци и всевъзможни книги, че е разполагал със съвсем незначителни възможности да изживее описваните в тях неща. С изключение на краткия му престой в Ансис Пелипе и ежемесечните му посещения на пазара в Кванитупул, врявата на живота рядко нахлуваше в къщичката му. Но сега, през последната година, Тиамак се беше забъркал в огромните брожения сред простосмъртни и безсмъртни. Беше се сражавал с чудовища заедно с една принцеса и един херцог. Беше се срещнал и разговарял с един от легендарните сити. Беше видял завръщането на най-великия рицар от времето на Джохан. А в момента сякаш описаното по страниците на прашните томове беше оживяло по някакъв магически начин и той стоеше под облачните небеса и наблюдаваше капитулацията на цяла армия след една битка на живот и смърт в прочутия Онестрински проход. Без съмнение всеки учен, който владееше пачето перо, би дал мило и драго, за да присъства тук.

Тогава защо, запита се Тиамак, изпитваше такъв непреодолим копнеж отново да зърне къщичката си в клоните на смокинята?

„Такъв съм, какъвто са ме направили Тези, които наблюдават и оформят — заключи той. — Не съм герой като Камарис или Джосуа, или дори като Исgrimнур. Аз съм като отец Странгиард и подобните на нас — дребните, кротките. Не искаме хората да са непрекъснато вторачени в нас в очакване да видят какво ще е следващото, което ще направим“.

И все пак, като се замисляше за нещата, които беше видял и дори извършил, не беше съвсем сигурен дали би ги заобиколил, дори да му беше предоставена такава възможност.

„Ще рече, докато мога да отбягвам още известно време Онази, която чака, за да отведе всички. Не бих имал нищо против един ден да

има семейство. Не бих имал нищо против съпруга и деца, които ще изпълват къщата със смехове, когато остаря“.

Но това означаваше да си намери вранка за съпруга, разбира се. Дори да му се харесваха високите жени с рибешка кожа от градовете от сухите земи, дълбоко се съмняваше, че някоя от тях би имала огромно желание да се храни с рачешка чорба и да живее в колиба сред клоните на дърво над блатата.

Гласът на Джосуа прекъсна размишленията му. Тиатак тръгна към принца, за да му предаде съобщението, но видя, че пътят му е блокиран от няколко едри войници, които не откъсваха очи от гледката пред себе си и не се разбързаха да направят път на дребния мъж.

— Виждам, че си тук — каза принцът на някого.

Вранът се повдигна на пръсти, за да види на кого говори.

— Че къде бих могъл да отида, принц Джосуа?

Варелан се изправи, за да поздрави победителя. Въпреки че лицето му беше покрито с рани и охлузвания, а ръката му висеше на превръзка, ролята на пълководец никак не подходеше на по-младия брат на Бенигарис. Беше достатъчно висок и представителен по някакъв деликатен начин, но очите му бягаха настрана, а позата му бе прекалено сервилна. „Прилича на фиданка — помисли си Тиатак, — която не е огрявана достатъчно от слънчевите лъчи“.

Джосуа застана пред него. Принцът все още носеше изпокъсана туника и охлузени ботуши, сякаш битката беше приключила току-що, а не преди цели два дни. През това време не беше напускал лагера — беше ангажиран с толкова много задължения, че Тиатак се съмняваше дали му се събират дори няколко часа откраднат от време на време сън.

— Няма място за срам, Варелан — отвърна отсечено Джосуа. — Твоите войници се сражаваха достойно и ти изпълни своя дълг.

Варелан тръсна яростно глава и за миг заприлича на нещастно дете.

— Аз се провалих. Бенигарис няма да обърне внимание, че съм изпълнил дълга си.

— Провали се само в едно — отвърна Джосуа, — но поражението ти може да причини повече добрини, отколкото предполагаш — независимо че брат ти няма да се облагодетелства от тях.

Камарис пристъпи безмълвно и застана до принца. Варелан опули очи, сякаш чичо му беше някакво огромно чудовище, каквото всъщност действително беше, помисли си Тиатак.

— Невъзможно ми е да съм удовлетворен от случилото се, принц Джосуа — отвърна неотстъпчиво Варелан.

— Когато приключим с всичко това, ще осъзнаеш неща, които могат да променят мнението ти.

Варелан направи кисела физиономия.

— Не съм ли се наслушал на подобни неща? В такъв случай да приключваме. Вече ми отне бойното знаме. Бих предпочел да ти го предам на самото бойно поле.

— Ти беше ранен. — Джосуа му заговори с бащински тон. — Не е срамно да бъдеш отнесен от бойното поле. Познавах добре баща ти: той би се гордял с теб.

— Ще ми се да го вярвам. — Затруднен от превръзката на ръката си, Варелан измъкна от колана си тънък златен жезъл, увенчан с птича глава с висок гребен. Докато приклякваше на коляно, премигна от болка. — Принц Джосуа, вземи моите пълномощия, жезъла на върховния военачалник на рода Бенидривайн. От името на всички воители под мое командване ти поднасям нашата капитулация. Ние сме твои пленници.

— Не. — Отговорът на Джосуа предизвика раздвижване от изненада сред редиците на чулите го. — Вие не капитулирате пред мен.

Варелан го погледна озадачено и се намръщи.

— Милорд?

— Ти не предаваш твоите набански воители на чужда армия. Ти претърпя поражение от законния наследник на вашата кралска фамилия. Въпреки извършеното от брат ти отцеубийство — знам, че все още не ми вярваш, Варелан, — родът Бенидривайн ще продължи да управлява дори след като Бенигарис бъде окован в белезници. — Джосуа отстъпи назад. — Капитулацията ти е пред Камарис-савинита, не пред мен.

Камарис изглеждаше по-изненадан и от Варелан. Възрастният рицар се извърна с въпросително изражение към Джосуа, но след кратко колебание протегна дългата си ръка и внимателно взе жезъла от ръката на младия мъж.

— Изправи се, племеннико — каза той. — Ти донесе единствено достойнство на нашия род.

Изражението на Варелан беше някаква объркана смесица от чувства.

— Как така? — попита той. — Или вие двамата с Джосуа лъжете и аз предадох нашия най-важен проход на един узурпатор, или съм жертвал стотици смели воители заради убиеца на моя баща!

Камарис поклати глава.

— Ако грешката ти е била от незнание, ти не носиш вина. — В тона му се усещаше странна угнетеност, а погледът му сякаш беше съсредоточен върху нещо друго вместо върху измъчения младеж пред него. — Само когато злото е извършено по собствен избор, колкото незначително и глупаво да изглежда то, Бог скърби. — Той погледна към Джосуа, който кимна. Тогава възрастният рицар се обърна с лице към занемелите воители и пленници. — Обявявам, че всички, които отсега нататък се сражават заедно с нас за освобождението на Набан, са свободни мъже — извика Камарис достатъчно мощно, за да го чуят и последните редици. Той вдигна жезъла и за миг сякаш отново се намираще сред разгара на сражението. — Родът на Рибарчето ще възвърне своята чест.

Мъжете отвърнаха с мощен рев. Дори победената армия на Варелан изглеждаше изненадана и въодушевена от случващото се.

Тиамак се възползва от всеобщото въодушевление, за да си пробие с лакти път през войнишката тълпа и да стигне до Джосуа, който в този момент разговаряше тихо с все още объркания и ядосан Варелан.

— Ваше височество?

Вранът стигаше едва до лакътя на принца и изпитваше неловкост от дребния си ръст в обкръжението на всички тези въоръжени гиганти. Как ли се чувстваха Бинабик и неговите троли, които бяха високи малко повече от две трети от неговия ръст?

Джосуа се обърна, за да види кой му говори.

— Един момент, ако обичаш, Тиамак. Варелан, всичко това е много по-сложно от стореното от твоя брат на хълма Биволски гръб. Има неща, които трябва да узнаеш и които ще ти се сторят невероятни, но съм длъжен да ти съобщя, че напоследък невероятното е самата действителност.

Тиатак не искаше да изчака, докато Джосуа разкаже цялата история за войната на Краля на бурите.

— Моля ви, ваше височество. Изпратиха ми да ви съобщя, че съпругата ви лейди Воршева в момента ражда.

— Какво?! — Сега цялото внимание на Джосуа се насочи към него. — Тя добре ли е? Има ли нещо, което да не е наред?

— Не мога да кажа. Херцогиня Гутрун ме изпрати веднага щом почнаха болките. Препусках по целия път от манастира, а не съм много добър в ездата.

Тиатак преодоля изкушението да разтрие изтръпналия си задник — колкото и да се беше сближил с представителите на благородничеството, вероятно все пак трябваше да спазва известно приличие. Но болката наистина беше нетърпима. Имаше нещо рисковано до глупост да препускаш върху гърба на толкова по-огромно животно от теб. Никога не би могъл да свикне с този обичай на сухоземците.

Принцът изгледа безпомощно Варелан, а след това и Камарис. Устните на възрастния рицар се свиха в незабележима усмивка, в която се долавяше известна болка.

— Върви, Джосуа — каза той. — Мога да разкажа много неща на Варелан и без теб. — Замълча за момент, а сърцето му като че ли се сгърчи и от очите му бликнаха сълзи. — Дано бог даде на жена ти безопасно раждане.

— Благодаря ти, Камарис. — Джосуа изглеждаше твърде развълнуван, за да си даде сметка за реакцията на възрастния мъж. — Тиатак. Моля да ме извиниш за непростимото ми поведение. Ще се върнеш ли с мен?

Вранът тръсна глава.

— Не, благодаря, принц Джосуа. Имам да свърша някои други неща.

„И едно от тях е да се съвзема от ездата дотук“, добави наум той.

Принцът кимна и забърза към коня си.

— Ела — каза Камарис, като сложи дългата си ръка на рамото на Варелан. — Трябва да поговорим.

— Не съм сигурен, че имам желание да чуя онова, което ще ми кажеш — отвърна младият мъж.

Но в тона му не прозвуча само шеговитата нотка.

— Аз не съм единственият, който би трябвало да говори, племеннико — продължи старият рицар и изтри очи с ръкава си. — Бих искал да чуя от теб много неща за моя дом и за моето семейство. Ела.

И поведе Варелан към редицата шатри, разпънати успоредно на хребета. Тиатак ги проследи да се отдалечават с чувство на разочарование.

„Ето това е то. Може и да съм в центъра на събитията, но си оставам страничен човек. А ако беше написано в книга, щях да разбера какво ще си кажат. Наистина има какво да се каже за една самотна смокиня“.

След като проследи известно време отдалечаващите се фигури, Тиатак потръпна и се загърна по-плътено в наметалото си. Времето отново се разваляше и вятърът пронизваше като с ножове. Реши, че е крайно време да потърси малко вино, за да облекчи болките в гърба и седалищните си части.

Надвисналата над Наглимунд мъгла беше ужасно студена. Еолаир би дал какво ли не, за да си седи пред камината в Над Мулах, а войната да е само един далечен спомен. Но войната беше тук — само малко по-нагоре по склона.

— Стегнете се — каза той на спотайващите се зад него хернистирски мъже. — Скоро тръгваме. И запомнете — и на тях им тече кръв и умират.

— Но ние умираме по-бързо — отвърна тихо един от мъжете.

Еолаир нямаше сърце да го нахока.

— Това е от чакането — промълви той на Изорн. Синът на херцога го погледна; беше преbledнял. — Това са смели мъже. Чакането и неизвестността ги съсипват.

— Не е само това. — Изорн посочи с брадичка към скалистия силует на крепостта сред мъглата. — Заради самото място е. И заради съществата, с които се сражаваме.

Еолаир стисна зъби.

— Какво спира ситите? Щеше да е по-различно, ако знаехме какво правят съюзниците ни. Кълна се, че чакат да се смени вятърът или да прелетят над главите ни някакви специални птички. Сякаш се бием заедно с армия от гадатели на кристал.

Въпреки собствената си напрегнатост Изорн изглежда състрадателно графа. Еолаир изпита усещането, че го скастрият.

— Те най-добре знаят как да победят сродниците си.

— Знам, знам. — Еолаир плесна дръжката на меча си. — Но бих дал какво ли не...

Откъм склона се понесе пронизителен звук. Присъединиха се още два рога.

— Най-послед! — Графът на Над Мулах пое дъх и се извърна върху седлото. — Тръгваме след ситите — викна той на мъжете си. — Дръжте се един до друг. Пазете си гърбовете и не се губете в тази проклета мъгла.

Ако беше очаквал да чуе в отговор боен вик, би трябвало да остане разочарован. Все пак те го последваха, щом препусна нагоре по склона. Обърна се и ги видя да газят през снега, мрачни и навъсени като затворници, и отново му се прииска участта им да не беше така тежка.

„Какво бих могъл да очаквам? Воюваме със свръхестествен противник, съюзниците ни са не по-малко странни, а и сражението дори не е на наша земя. Трудно им е да осъзнаят, че е за доброто на Хернистир, камо ли за доброто на техните селца и семейства. И на мен ми е трудно да го осъзная, макар да го вярвам“.

Щом се приближиха до потъналата в сянка стена на Наглимунд, мъглите се заусукваха около тях. Зад пролома в стената се виждаше едва доловимо придвижване на силуети, но някаква слухова измама превръщаше пронизителните крясъци на норните и подобните на птиче чуруликане бойни песни на ситите в отекващ тътен. Огромната дупка в стената изведнъж изникна пред тях като уста, зейнала да нагълта всички простосмъртни.

Щом Еолаир мина през нея, светкавица разреза въздуха, последвана от оглушителен трясък. В един миг като че ли всичко се преобърна наопаки: мъглата почерня, а силуетите пред него избеляха. Конят му се вдигна на задните си крака, изцвили и се опита да се освободи от юздите. Стовари се нова мощна светкавица и заслепи графа. Щом зрението му се възстанови, той видя, че конят му препуска ужасен обратно към пролуката в стената наред замаяните и блъскащи се мъже на графа. Еолаир дръпна свирепо юздите, но без никакъв резултат. Изруга, измъкна крака от стремената, скочи от седлото и

падна на покритата със сняг земя; конят продължи да препуска като обезумял — разблъскваше и тъпчеше паникьосаните войници.

Еолаир се мъчеше да си поеме дъх. Нечии яки ръце го сграбчиха и го вдигнаха на крака. Двама от хернистирците му го гледаха ужасено.

— Тази... тази светлина — запелтечи единият.

— Конят ми обезумя — надвика врявата графът.

Изтръска снега от гамашите и туниката си и закрачи напред. Мъжете го последваха. Конят на Изорн не се беше уплашил и младият римър вече беше потънал някъде в мъглата пред тях.

Вътрешният двор на Наглимунд напомняше кошмарна леярна. Мъглата се носеше като едри валма пушек, а от високите прозорци периодично бълваха огнени езици и пролазваха по каменните стени като пламнали завеси. Ситите вече се намираха в непосредствена близост до норнските защитници. Сенките им, преувеличени от пламъците и мъглата, се простираха над замъка като воюващи божества. Еолаир за момент си помисли, че знае какво е видяла Мейгуин. Прииска му се да се захлупи по лице и да остане така, докато всичко не премине.

От мъглата изскочи конник. Беше Изорн.

— Притиснати са пред вътрешната крепост — извика той. На брадичката му имаше кървава ивица. — Там са великаните.

— О, богове — промълви Еолаир.

Той махна на мъжете си да го последват и се спусна след Изорн. Ботушите му затъваха на всяка крачка в снега и той изпита усещането, че се катери по стръмен хълм. Знаеше, че ризницата му е прекалено тежка, за да може да тича дълго. Задъхваше се с последни усилия, понесъл вече не един и два удара.

Битката пред вътрешната крепост представляваше суматоха от остриета, мъгла и почти невидими противници, която погълна воините на Еолаир. Изорн се спря да вдигне едно паднало копие и препусна срещу един окървавен великан, който отблъскваше половин дузина сити с тоягата си. Еолаир долови движение от едната си страна и се обърна — някакъв тъмноок норн връхлиташе насреща му, размахал сив топор. Графът отби удара, но се подхлъзна и падна на едно коляно. Преди противникът му да успее да се възползва от това, той грабна шепа сняг и го метна в лицето на норна. Без да чака да види дали е успял да разсее противника си, се втурна напред, размахал меч си на

височината на глезена му. Чу се стържене на стомана в кост и неприятелят му рухна върху него.

Следващите мигове протекоха в някаква абсолютна тишина. Шумовете на битката заглъхнаха, сякаш той премина в някакво друго измерение — безмълвен свят, широк само един лакът и няколко пръста дълбок, в който не съществуваше нищо друго освен паникьосаните му усилия, учестеното му дишане и костеливите пръсти, стиснали гърлото му. Белезникавото лице се рееше пред него, хилеше се безмилостно като демонична маска. Очите на съществото бяха плоски тъмни камъчета, а дъхът му миришеше на ледена дупка в земята.

Еолаир имаше кинжал на колана, но не искаше да губи нито секунда, за да се пресегне и да го извади. Въпреки по-едрото си телосложение обаче чувстваше, че ръцете му отслабват. Норнът постепенно извиваше врата му и спираше дишането му. Нямаше избор.

Той пусна китките на норна и посегна към ножницата. Пръстите около гърлото му се стегнаха и тишината започна да свисти. Над широкия един лакът свят се спусна мрак. Еолаир заудря с ножа си хълбока на своя враг, докато пръстите не се отпуснаха, след това сграбчи умиращия си противник като любовница, за да попречи на норна да докопа някое от собствените си оръжия. Най-накрая отпуснатото върху него тяло престана да се съпротивлява. Той го блъсна и норнът се търкулна от него и тупна в снега.

Докато се опитваше да си поеме дъх, на ръба на смътното му полезрение изникна тъмнокосата глава на Куройи. Ситът се опитваше да разбере дали графът ще оживее, или не. След това, без да каже нито дума, изчезна от погледа му.

Еолаир с мъка се надигна. Туниката му беше подгизнала от бързо изстиващата кръв на норна. Погледна проснатия труп, след това огледа хаоса около себе си. Нещо във формата и стройното тяло на неговия противник... не беше както трябва.

Беше жена. Беше се сражавал с норнка.

Закашля се — изпитваше парещи болки в гърлото — и се изправи. Нямаше от какво да се срамува — за малко не го беше убила.

„Що за свят?“

Щом тишината в главата му отмина, пеенето на ситите и на Децата на облаците отново го захлупи — смесено с по-човешките

крясъци от гняв и болка, то изпълваше всичко с ужасяващата музика на битката.

Еолаир имаше поне десет рани и крайниците му тежаха като камъни. Слънцето, което през целия ден се беше крило зад облаците, изглежда, вече се беше спуснало зад хоризонта, но му беше трудно да определи дали залезът или подскачащите пламъци обагрят мъглата в червено. Повечето защитници на вътрешната крепост на Наглимунд бяха паднали: бяха останали само малка група норни и последният и най-огромен великан, заклещени в един покрит проход пред високата врата на крепостта. Изглеждаха твърдо решени да удържат последното парче земя. Калната пръст пред тях беше покрита с купчини тела и просмукана с кръв.

Когато битката постепенно затихна, графът заповяда на хернистирците да се оттеглят. Оцелелите десетина души гледаха безизразно и едва се държаха на крака, но настояха да проследят сражението до самия му край. Еолаир изпита неистова обич към тях, макар да ги изруга гръмогласно заради безумството им. Това вече беше битка на ситите, каза им той: трябваша дълги оръжия и светкавични рефлексии, а олюляващите се простосмъртни не можеха да предложат нищо друго освен омаломощените си тела и безстрашните си сърца. Еолаир настоя и отпрати мъжете си към относителната сигурност на външната стена на Наглимунд. Изпитваше отчаяно желание да измъкне поне някои от тях живи от този кошмар.

Самият той остана да издири Изорн, който не се беше отзовал на призива на бойния рог. Закуцука из периферията на битката зад ситските воители, които се мъчеха да измъкнат гиганта от укритието под сводестия вход, където той продължаваше да причинява огромни загуби дори в миговете преди смъртта си. Ситите бяха обзети от яростно бързане, но Еолаир не разбираше защо. Почти всички защитници бяха мъртви, а шепата останали защитаваха вратата към вътрешната крепост, но които и да се намираха все още вътре, изглежда, предпочитаха да ги оставят да умрат, отколкото да се опитат да ги пуснат да влязат. Постепенно ситите щяха да ги изтрепят един по един — воините на Джирики бяха останали с малко стрели, но няколко от норните бяха изгубили щитовете си, а от рунтавия великан,

наполовина скрит зад една от колоните под свода, вече стърчаха десетина окичени с пера стрели.

Земята, по която пристъпваше Еолаир, беше осеяна с телата на простосмъртни и безсмъртни, сякаш боговете ги бяха запокитили от небесата. Графът крачеше покрай множество познати лица, някои от които на млади хернистирци, с които беше седял край лагерния огън предишната нощ, както и на сити, втренчили златистите си очи в нищото.

Най-после откри Изорн. Младият римър лежеше на земята с разперени ръце и крака, шлемът му бе паднал до него. Коня му го нямаше.

„Бриниох небесни!“

Еолаир беше прекарал часове под ледения вятър, но щом зърна тялото на приятеля си, усети вцепеняващ студ. Темето на Изорн беше подгизнало от кръв.

„О, богове, как ще кажа на баща му!?“

Забърза напред и сграбчи Изорн за рамото, за да го обърне. Лицето на младия римър беше покрито с кал и топящ се сняг. Еолаир се опита да го почисти внимателно и Изорн се закашля.

— Жив си!

Младежът откряна очи.

— Еолаир?

— Да, аз съм. Какво стана? Зле ли си ранен?

Изорн вдъхна дълбоко и изхъхри.

— Изкупителят да ме пази, не знам. Имам чувството, че главата ми зее. — Той повдигна треперещата си ръка към темето си и огледа окървавените си пръсти. — Един хунен ме цапардоса. Огромен и космат.

Отпусна се назад и затвори очи — Еолаир отново се скова от ужас, — но пак ги отвори. Изглеждаше по на себе си, но думите му като че ли опровергаха това.

— Къде е Мейгуин?

— Мейгуин ли? — Еолаир хвана ръката на младия мъж. — В лагера е. Ти си в Наглимунд и си ранен. Ще потърся някой, за да ми помогне да те отнесем...

— Не — прекъсна го настоятелно Изорн въпреки немоцта си. — Тя беше тук. Искях да я настигна, когато... когато гигантът ме

цапардоса. Не можа да ме довърши обаче.

— Мейгуин... тук? — За момент му се стори, че севернякът му говори на някакъв неразбираем език. — Какво искаш да кажеш?

— Каквото казах. Видях я да се разхожда покрай биещите се, обикаляше крепостта. Помислих си, че съм се заблудил заради мъглата, но знам, че тя е... особена. Тръгнах след нея и я видях точно... ей там... — Той сви очи от болка и посочи далечния ъгъл на масивната крепост. — Продължих натам, но онова чудо ме изненада отзад. Преди да се усетя, лежах ей тук. Не знам защо не ме доуби. — Въпреки студа по бледото му чело избиха капки пот. — Може би го е нападнал някой от ситите.

Еолаир се изправи.

— Ще доведе помощ. Лежи и не мърдай.

Изорн се опита да се усмихне.

— Мислех да се поразходя из дворцовите градини тази вечер.

Графът зави приятеля си с наметалото си и се втурна към предната част на крепостта, като заобиколи обсадената ѝ врата. Откри хернистирците, които се бяха струпали до една цепнатина във външната стена като ужасени от гръм овце, и подбра четирима от поздравите, за да отнесат Изорн до лагера. Щом се увери, че младежът е в безопасност, се върна да потърси Мейгуин. Беше му коствало огромни усилия да се погрижи първо за приятеля си.

Не му отне много време да я намери. Беше се свила на кълбо на земята от задната страна на крепостта. Макар да не забеляза никъде по нея никакви следи от насилие, щом я докосна, усети, че кожата ѝ е мъртвешки студена. И като че ли не дишаше.

Когато след известно време отново дойде на себе си, Еолаир видя, че носи отпуснатото ѝ тяло на ръце — препъваше се из лагера в подножието на хълма под Наглимунд. Не помнеше как е стигнал дотук. Някакви човешки лица вдигаха очи към него, щом ги приближаваше, но в този момент той по нищо не ги различаваше от проблясващи животински очи.

— Кира'ату казва, че е жива, но много близо до смъртта — каза Джирики. — Поднасям ти скръбта си, Еолаир от Над Мулах.

Щом графът вдигна очи от бледото, отпуснато лице на Мейгуин, ситската лечителка се надигна от сламеника, мина кротко покрай

Джирики и излезе от шатрата. На Еолаир му се прииска да я върне, но знаеше, че има и други, които се нуждаят от помощта ѝ, между които и някои от неговите воители. Беше ясно, че тук тя вече няма работа, макар на самия него да не му беше ясно какво точно е направила. Беше прекалено зает да помогне на Мейгуин да оживее, за да обърне достатъчно внимание, докато стискаше хладната ръка на младата жена, сякаш за да ѝ предаде малко от своята трескава топлина.

Върху лицето на Джирики имаше кръв.

— Ранен си — промълви Еолаир.

— Само драскотина. — Джирики махна с ръка. — Твоите мъже се сражаваха храбро.

Еолаир се поизвърна, за да може да му говори, без да извива врат, но не пусна пръстите на Мейгуин.

— Свърши ли обсадата?

Джирики не отговори веднага. Дори потънал в безмерна скръб, Еолаир изпита внезапен страх.

— Не знаем — отговори най-после ситът.

— Какво означава това?

Джирики и народът му притежаваха някакво ненарушимо спокойствие, което ги различаваше от Еолаир и простосмъртните като него, но въпреки това беше ясно, че ситът е разтревожен.

— Запечатана крепостта с Червеноръкия в нея. Изпяха великото Слово на промяната и вече не можем да проникнем вътре.

— Не можем да проникнем вътре? Как е възможно това? — Еолаир си представи огромни камъни, струпани от вътрешната страна на входа. — Няма ли начин да се атакува вратата?

Ситът наклони по птичи главата си в знак на отрицание.

— Вратата си е на мястото, но крепостта не е зад нея. — Той се навъси. — Не, това заблуждава. Ще ни помислиш за луди, ако ти го кажа по този начин, след като градежът си стои на мястото. — Ситът изкриви устата си в усмивка. — Не знам дали мога да ти го обясня, графе. В нито един от езиците ви не съществуват точните думи. — Той млъкна. Еолаир се изненада, че вижда един сит така объркан, така... човешки объркан. — Те не могат да излязат, а ние не можем да влезем. Това е достатъчно като обяснение.

— Но вие сринахте стените. Нима не можете да срутите и стените на крепостта?

— Вярно е, че сринахме стените, но ако Хикедат'я разполагаха с необходимото време тогава, за да направят онова, което успяха сега, тези стени все още щяха да са си на мястото. Някакви абсолютно неотложни задачи са ги възпрепятствали да го направят, преди да започнем обсадата. Така или иначе, дори сега да изкъртим камъните един по един и да ги отнесем на хиляда левги оттук, пак няма да ги достигнем. И ще си останат там.

Еолаир поклати глава в безсилно недоумение.

— Не разбирам, Джирики. Щом не могат да излязат, а останалата част от Наглимунд е наша, значи няма за какво да се тревожим, не е ли така?

Беше му невъзможно да продължава да слуша неясните обяснения на Мирните. Единственото, което искаше, бе да го оставят на спокойствие с издъхващата дъщеря на Лут.

— Би ми се искало да е така. Но продължава да не ни е ясно какво ги е довело тук, а и по всяка вероятност, докато могат да останат на това място, което е в близост до А-Генай'асу, те ще могат да вършат онова, заради което са дошли.

— Значи цялото това сражение беше за нищо? — Еолаир пусна ръката на Мейгуин и се изправи. В гърдите му се надигаше ярост. — За нищо? Повече от шейсет изклани храбри хернистирци, да не говорим за твоите сънародници... и Мейгуин... — Той махна безпомощно с ръка. — И всичко това... за нищо?!

Той залитна напред с вдигнати ръце, сякаш за да ги стовари върху безмълвния безсмъртен. Джирики реагира толкова светкавично, че Еолаир усети стиснатите си китки в лека, но властна хватка, преди да забележи помръдването на сита. Макар и вбесен, той остана изумен от неподозираната сила на Джирики.

— Скръбта ти е истинска. Както и моята, Еолаир. И не бива да смятаме, че всичко това е било напразно: може би сме затруднили Хикедат'я по начин, който не подозираме. Сега със сигурност ще бъдем нащрек и ще внимаваме какво ще предприемат Децата на облаците. Ще оставим тук някои от нашите най-мъдри и най-стари певци.

Еолаир усети как гневът му се стопява в безнадеждност. Отпусна се и Джирики освободи ръцете му.

— Ще ги оставите тук? — попита като замаян той. — А вие къде отивате? Връщате се у дома?

Нещо в него се надяваше действително да е така. Нека ситите се приберат заедно с причудливите си магии в своите потайни кътчета в този свят. Някога Еолаир се беше питал дали безсмъртните все още съществуват. Сега беше живял с тях и се бе сражавал заедно с тях, бе преминал през ужас и страдания, каквито не беше предполагал, че е възможно да съществуват.

— Не в сегашния си дом. Онова там виждаш ли? — Джирики повдигна покривалото на шатрата. Нощното небе се беше избистрило и над лагерните огньове провисваше звездният покров. — Ето там. Отвъд това, което ние наричаме Сърцето на нощта, ярката звезда над ъгъла на външната стена на Наглимунд.

Озадачен и раздразнен, Еолаир присви очи. Над звездата високо сред черното небе блестеше друга светла точка, червена като тлеещ въглен.

— Тази ли?

— Да. Това е поличба със страшна сила и значение. Простосмъртните я наричат Звездата-завоевател.

Името му прозвуча обезпокоително познато, но обзет от скръб и отчаяние, Еолаир не можа да си спомни нищо.

— Виждам я. Какво означава това?

Джирики се обърна. Погледът му беше хладен и резервиран.

— Означава, че Зида'я трябва да се завърнат в Асу'а.

В първия миг графът не разбра казаното.

— Отивате в Хейхолт? — промълви най-накрая той. — Да се изправите срещу Елиас?

— Време е.

Еолаир се обърна към Мейгуин. Устните ѝ бяха безкръвни. Под клепачите ѝ се виждаше тънка бяла ивица.

— В такъв случай тръгвате без мен и мъжете ми. Наситих се на убийства. Ще отнеса Мейгуин, за да издъхне в Хернистир. Ще я отведа у дома.

Джирики вдигна ръката си, дългите му пръсти се размърдаха, сякаш посягаше към простосмъртния си съюзник. Еолаир очакваше някакъв драматичен жест, но ситът само каза:

— Трябва да направиш онова, което смяташ за най-правилно, Еолаир. Ти вече направи много.

Излезе навън и мрачният му силует се очерта на фона на осеяното със звезди небе. Покривалото изплющя зад гърба му.

Еолаир се отпусна до сламеника на Мейгуин, замаян от отчаяние. Не му се мислеше повече. Отпусна страна върху неподвижната ѝ ръка и се остави в прегръдките на съня.

— Как си, приятелю?

Исgrimнур простена и отвори очи. Главата му пулсираше и го болеше, но това не беше нищо в сравнение с болката под врата му.

— Мъртъв. Защо не ме погребете?

— Ти ще надживееш всички ни.

— Ако ще боли толкова силно, не е никаква привилегия. — Исgrimнур се понадигна. — Какво правиш тук? Странгиард ми каза, че Варелан трябва да капитулира днес.

— Вече капитулира. Имам работа тук в манастира.

Херцогът го изгледа недоверчиво.

— Защо се хилиш, Джосуа? Не съм те виждал да го правиш често?

Принцът се разсмя.

— Станах баща, Исgrimнур.

— Воршева роди ли? — Римърът протегна косматата си ръка и сграбчи ръката на Джосуа. — Прекрасно, човече, прекрасно! Момче или момиче?

Принцът приседна на леглото.

— И двете.

— И двете ли? — Исgrimнур отново го изгледа подозрително. — Това пък що за глупост е? — Макар и бавно, той се досети. — Близнета?

— Близнаци. — Джосуа едва се сдържаше да не избухне в доволен смях. — Чудесни са, Исgrimнур — дебели и здрави. Воршева излезе права, тритингките са яки жени. Почти не гъкна, макар че им трябваше цяла вечност, за да се измъкнат.

— Слава на Ейдон — промълви римърът и направи знака на Дървото. — И бебетата, и майката да са живи и здрави. Слава. — В ъгълчетата на очите му се появиха сълзи и той ги изтри рязко. — Ами ти, Джосуа, я се погледни! Още малко и ще заподскачаш. Кой би могъл да предположи, че бащинството така ще ти приляга?

Принцът продължаваше да се усмихва, но зад усмивката му се долавяше нещо сериозно.

— Сега имам за какво да живея, Исgrimнур. Не разбирах какво е. Не бива да им се случи нищо лошо. Трябва да ги видиш — свършени са, свършени.

— Още сега.

Исgrimнур започна да отмята завивките си.

— Не сега! — Джосуа се притесни. — Няма да ставаш от леглото. Ребрата ти...

— ... са си все още на мястото. Някакъв кон само малко ги понатърти. Случвало ми се е и по-лошо. Повечето пъти е пострадвала главата ми, а това са само някакви си кокали все пак.

Джосуа беше сграбчил Исgrimнур за огромните рамене и за миг като че ли беше готов да се сборичка с него, за да го принуди да остане в леглото. Накрая го пусна с неохота.

— Държиш се глупаво — измърмори той. — Те не заминават за никъде.

— Аз също, ако изобщо се размърдам отново. — Като пъшкаше от болка, Исgrimнур смъкна босите си крака на студения каменен под. — Помня какво се случи с баща ми Избеорн. Когато конят му го хвърли, остана цяла зима в леглото. След това така и не проходи.

— О, богове. Как може... защо става?

На вратата се беше появил отец Странгиард и се бе вторачил укорително в херцога.

— За да види децата — отвърна с примирен тон Джосуа.

— Но... но...

— Да те вземат дяволите, Странгиард, разкудкудякал си се като кокошка — изръмжа Исgrimнур. — Свърши някаква работа. Донеси ми да седна на нещо. Не съм толкова изкуфял, че да стоя прав, докато правя муцки на наследниците на Джосуа.

Разтревоженият свещеник изскочи навън.

— Ела да ми помогнеш, Джосуа. Жалко, че нямаме от онези набански хамути за повдигане на брониран воин върху коня.

Принцът се подпря на ръба на леглото. Исgrimнур сграбчи колана на Джосуа и се изправи. Запъхтя се от усилието.

— Добре ли си? — попита разтревожен Джосуа.

— Не. Дяволски боли. Но съм на крака, а това все е нещо. — Не кипеше от желание да продължи по-нататък. — Колко далеч е?

— Съвсем близо по коридора. — Джосуа подпъхна рамото си под ръката на възрастния мъж. — Ще вървим бавно.

Излязоха внимателно в дългия хладен коридор. След двайсетина крачки Исgrimнур спря да си отдъхне и извинително измърмори:

— Няколко дни няма да мога да яхна кон, Джосуа.

— Няколко дни! — Джосуа се разсмя. — Смел дърт глупак. Няма да те пусна да яхнеш кон поне месец.

— Няма да ме оставиш да лежа тук, да те вземат дяволите!

— Никой няма да те изостави, Исgrimнур. Занапред ще си ми по-нужен от всякога, независимо дали можеш да се сражаваш, или не. Съпругата ми също няма да язди. Ще намерим начин да ви придвижим до Набан и накъдето и да продължим оттам.

— Да се кандилкам с жените и децата?

Отвращението в тона му не можа да скрие страха.

— Само докато се справиш — успокой го Джосуа. — Само не ме лъжи, Исgrimнур. Не ми казвай, че си готов, ако не си. Наистина си ми нужен и няма да ти разреша сам да попречиш на излекуването си. — Той тръсна глава. — Трябва да ме обесят, че ти разреших да станеш.

Херцогът се поразвесели.

— Един татко-новобранец не може да отказва на чуждо желание. Не го ли знаеш? Стар римърски обичай.

— Сигурно — отвърна мрачно Джосуа.

— А и със строшени ребра мога да ти тегля един хубав бой в най-радостния ти ден.

— Да вървим тогава, дърта бойна кранта такава — въздъхна принцът.

Херцогиня Гутрун напусна защитния кръг около леглото на Воршева, за да вдигне грандиозен скандал на Исgrimнур, че се е вдигнал от леглото. Вече дни наред притичваше от едната в другата стая и беше явно изтощена. Херцогът не възрази, а се стовари върху домъкнатата от Странгиард пейка с вид на разкаян пакостник.

Воршева беше нагласена върху цял куп одеяла с по едно новородено във всяка ръка. И тя като Гутрун беше бледа и изтощена, но това не намаляваше горделивото спокойствие, което струеше от нея

като светлина от запален фенер. Двете бебенца бяха повити, така че от пелените надничаха само тъмнокосите им главици. Адиту клечеше до дясното рамо на Воршева, вторачена в бебето откъм своята страна със съсредоточен интерес.

Когато успокои дишането си, Исgrimнур се приведе напред, като поглеждаше крадешком към ситката. Беше доловил в погледа ѝ някакъв странен копнеж и за момент си припомни някакви стари истории за откраднати от ситите деца на простосмъртни, но отблъсна тази мисъл.

— Чудесни са — каза той. — Кое кое е?

— Момчето е в дясната ми ръка. А това е момичето.

— И как ще се казват?

Джосуа се приближи; гледаше съпругата и децата си с нескрита гордост.

— Ще наречем момчето Деорнот в памет на моя приятел. Ако порасне поне наполовина благороден като него, ще съм истински горд.

— Той погледна другото малко личице. — Момичето е Дера.

— Това е тритингската дума за звезда. — Воршева се усмихна.

— Тя ще грее ярко. Няма да е пленничка във фургоните като майка ми и сестрите ми.

— Хубави имена — отвърна Исgrimнур и кимна. — Кога ще е Първата благословия?

— Напускаме след три дни — отвърна Джосуа, без да откъсва очи от семейството си. — Ще направим церемонията, преди да тръгнем. — Той се обърна. — Ако Странгиард се съгласи да я отслужи.

— Аз? — Архиварят се заоглежда, сякаш в стаята би могло да има още някой със същото име. — Но ние сме в Набан, Джосуа. Има църква на всеки хълм. А и никога не съм отслужвал Първа благословия.

— Ти ни ожени с Воршева, така че не бихме предпочели никой друг — отвърна непреклонно Джосуа. — Освен ако не желаш.

— Дали желая? За мен би било чест, разбира се. Разбира се! Благодаря ви, принц Джосуа и лейди Воршева. — Той заотстъпва към вратата. — По-добре да намеря препис на церемонията и да я науча.

— Намираме се в манастир, човече — обади се Исgrimнур. — Няма да ти се наложи да търсиш много.

Но Странгиард вече се беше измъкнал.

Гутрун се изкашля многозначително.

— Така. Ами мисля, че щом всички вече казахте, каквото имахте да казвате, време е Воршева и мъниците да си починат. — Тя се обърна към съпруга си. — А ти се връщаш в леглото, упорит дърт мечок. Сърцето ми за малко да спре, като те видях да те мъкнат с носилката, но днес преживях почти същото, като те видях да влизаш тук. Нямах ли капка разум, Исgrimнур?

— Тръгвам, Гутрун — измърмори неловко той. — Стига си ме хокала.

Гласът на Адиту беше тих, а мелодичната ѝ реч беше изненадващо правилна.

— Воршева, мога ли да ги подържа малко?

— Тя се нуждае от почивка — отвърна рязко Гутрун.

Отговорът ѝ прозвуча рязко и на Исgrimнур му се стори, че долови в погледа ѝ нещо повече от обичайната ѝ непоколебимост — може би лек страх. Дали не си беше помислила същото като него?

— И бебетата също — добави Гутрун.

— Съвсем малко — настоя ситката.

— Разбира се — съгласи се Воршева, макар че и тя изглеждаше леко притеснена.

Адиту се наведе и внимателно взе децата — първо момиченцето, а след това момченцето, — като ги крепеше с огромно старание. Дълго ги оглежда едно след друго, а накрая притвори очи. Исgrimнур усети необяснима паника, сякаш се случваше нещо ужасно.

— Ще си бъдат близки, както могат да са близки само брат и сестра — занарежда Адиту с неочаквано тържествен и силен глас, — независимо че ще живеят много години разделени. Тя ще пропътува земи, върху които не е стъпвал крак на простосмъртен, и ще изгуби онова, което обича най-силно, но ще намери щастие в онова, което преди е презирала. Той ще получи друго име. Никога няма да получи трон, но кралства ще се въздигат и рухvat от ръката му. — Ситката отвори широко очи, но се взираше някъде далеч отвъд стените на стаята. — Стъпките им ще ги поведат към тайнството.

След миг очите ѝ отново се затвориха, а когато пак се отвориха, изглеждаше нормално, колкото нормално можеше да изглежда една ситка на простосмъртни.

— Това някакво заклинание ли е? — Гутрун беше уплашена, но и разгневена. — Какво право имаш да вършиш ситски магии с ейдонитски деца?

— Кротко, жено — обади се Исgrimнур, макар че и той беше потресен от случилото се.

Адиту подаде децата на Воршева, която я гледаше със суеверно страхопочитание.

Джосуа също изглеждаше потиснат, но явно полагаше усилия да не повиши тон.

— Може би това е някакъв дар. И все пак, Адиту, нашите обичаи се различават от вашите...

— Това не е нещо, което ние, ситите, вършим. — Самата Адиту изглеждаше някак изненадана. — О, понякога се правят предсказания при някои наши раждания, но не е някакъв обичаен ритуал. Не, нещо... ме накара. Чух глас в ухото си, както понякога се случва по Пътя на сънищата. Не знам защо ми се стори, че е... малката Лелет.

— Но тя е малко по-нататък по този коридор до моята стая — каза Исgrimнур. — Спи вече от седмици, а и когато беше будна, никога не е говорила. Що за глупост е това?

— Не знам. — Златистите очи на Адиту грееха ярко. След като изненадата ѝ беше поспаднала, като че ли объркването, което беше причинила, я забавляваше. — Съжалявам, ако съм притеснила някого.

— Достатъчно — заяви Гутрун. — Разстройваме Воршева.

— Не съм разстроена — обади се кротко младата майка. Тя също се беше посъзвела от първоначалния шок. Исgrimнур се зачуди дали се случват подобни неща при нейния народ. — Но вече се уморих.

— Да те върнем в леглото, Исgrimнур. — Джосуа погледна притеснено съпругата си. — Ще помислим за това по-късно. Предполагам, че думите... на Адиту... трябва да бъдат записани, макар че, ако са верни, не знам дали искам да узная бъдещето. Може би е по-добре да ги забравим.

— Моля те да ми простиш — каза Адиту. — Някой поиска тези думи да бъдат изречени. А и не мисля, че вещаят зло. Децата ти, изглежда, са предопределени за велики дела.

— Не съм сигурен, че подобно предзнаменование изобщо би могло да е добро — отвърна Джосуа. — На мен например ми е дошло до гуша от велики дела.

Той се приближи до Исgrimнур и му помогна да стане.

Когато отново излязоха в коридора, Исgrimнур попита:

— Смяташ ли, че това беше вярно пророчество?

Джосуа тръсна глава.

— Живея прекалено дълго с поличби и съновидения, за да твърдя, че не би могло да е, но като при всички подобни неща, и то си има особеностите и тънкостите. — Той въздъхна. — Да е милостива Майката на милосърдието, приятелю, но изглежда, и децата ми няма да бъдат пощадени от мистериите, които ни преследват.

Исgrimнур не можа да измисли нищо, с което да успокои принца, затова предпочете да смени темата.

— Значи Варелан е капитулирал. Ще ми се да бях там, за да видя края на битката. А Камарис добре ли е? И Хотвиг и останалите?

— И двамата са ранени, но не сериозно. В изненадващо добро състояние сме, благодарение на Серидан и останалите набански барони.

— Значи тръгваме срещу самия град. Къде смяташ, че ще се опита да ни спре Бенигарис?

Приведен под огромната ръка на Исgrimнур, принцът помръдна рамене.

— Не знам. Но така или иначе няма съмнение, че ще се опита, и може да не извадим късмет в това сражение. Не обичам да се сражавам в тесните пространства между струпаните една до друга къщи на полуострова.

— Първо ще огледаме релефа на местността, Джосуа, и тогава ще решим.

Щом стигнаха до леглото му, Исgrimнур усети, че няма търпение да се просне в него, както на младок би му се искало да се отърве за един ден от задълженията си.

„Ставаш мекушав“, каза си той. Но точно в този момент не му се мислеше за това. Не би било зле да поотпусне причиняващите му болки кокали.

— Децата са прекрасни, Джосуа. — Той се намести удобно. — Не се тормози от думите на Адиту.

— Аз винаги се тормозя — отвърна принцът и се усмихна. — Както пък ти винаги ругаеш.

— Наистина ли не можем да се отървем от навиците си? — Исgrimнур се прозина, за да прикрие с гримаса свирепата болка в ребрата и гърба си. — В такъв случай може би е време младите да ни избутат встрани.

— Длъжни сме да им оставим по-добър свят от този, ако успеем. Направихме ужасна бъркотия от този, който беше предоставен на нас. — Той хвана за момент ръката на Исgrimнур. — Сега поспи, приятелю.

Исgrimнур проследи принца, докато излизаше, доволен да забележи, че походката му все така е съхранила гъвкавостта си.

„Надявам се да имаш възможността да видиш как растат тези две дечица. И това да се случи в този по-добър свят, за който говориш“.

Той се отпусна, затвори очи и потъна в блажен сън.

18. СЕНЧЕСТИЯТ КРАЛ

Целият живот на Саймън се бе скъсил до дължината на две ръце — неговата и тази на краля. Стаята тънеше в мрак. Елиас го стискаше в студената си хватка, неумолима като окови.

— Говори. — Гласът беше облечен в струя пара, сякаш огън от устата на дракон, въпреки че дъхът на Саймън беше невидим. — Кой си ти?

Саймън се опита да каже нещо, но не можа да издаде нито звук. Това беше кошмар, някакъв ужасяващ сън, от който не можеше да се събуди.

— Говори, да те вземат дяволите. Кой си?

Едва доловимият проблясък на очите на краля се стесни и почти изчезна сред скриващите лицето му сенки.

— Н-н-никой — запелтечи Саймън. — Аз... аз съм н-никой...

— Така ли? — Долови някаква гневна развеселеност. — И какво те води насам?

Саймън не можеше да измисли нито едно оправдание или извинение.

— Нищо.

— Значи си никой... и работата ти е нищо. — Елиас се разсмя тихичко, сякаш се скъса лист пергамент. — Което ще рече, че със сигурност си тукашен, подобно на всички останали безименни несретници. — Той привлече Саймън по-близо до себе си. — Дай да те огледам.

Саймън на свой ред беше принуден да огледа краля. Това беше трудно на слабата светлина, но му се стори, че съзира в него нещо нечовешко. Бледата му ръка проблясваше с мътното сияние на тресавище и макар стаята да беше усойна и доста хладна, онази част от кожата му, която можеше да различи, беше покрита с влага. Но въпреки трескавия вид на краля ръката му беше изопнатата от мускули, а хватката му беше неумолима.

До крака на краля бе подпряно нещо тъмно — дълго и черно. Ножница. Саймън долови онова, което се спотайваше в нея. Усещането

беше едва доловимо, но безпогрешно като зов на далечен глас. Песента на меча проникна в най-потайните кътчета на мислите му... но той не можеше да се остави на омаята му. Реалният му страх беше много по-неотложен.

— Виждам, че си млад — промълви Елиас. — И със светла кожа. Да не би да си някой от черните римърсгардци на Приратес? Или от народа на тритингите?

Саймън поклати глава и не отговори.

— Все ми е едно — измърмори Елиас. — Каквито и средства да използва Приратес, все ми е едно. — Той присви очи срещу лицето на Саймън. — А, виждам, че потрепна. Разбира се, че знам защо си тук. — Той се изсмя дрезгаво. — Този проклет свещеник навсякъде държи шпиони — защо да няма и един в собствената си кула, където държи тайни, които не би показал дори на своя господар краля?

Елиас леко отпусна пръсти. Саймън усети пулсът му да се ускорява в очакване да му се удаде възможност да се опита да побегне, но кралят само се наместваше. Преди Саймън дори да си помисли за бягство, пръстите отново се впиха.

„Но трябва да съм нащрек — каза си Саймън в опит да си вдъхне надежда. — О, само да ме пусне, моля се да мога да отворя отново вратата на долния етаж!“

Внезапно дръпване го стовари на колене.

— Долу, момче, за да мога да те виждам, без да извивам врат. Твоят крал е уморен и костите го болят. — Възцари се миг тишина. — Странно. Лицето ти не е римърско или на тритинг. Приличаш повече на някой от моите еркинландски селяци. Тази червена коса! Но нали казват, че обитателите на пасищата някога са били от Еркинланд, много отдавна...

Чувството, че сънува, се завърна. Как беше възможно кралят да различи цвета на косата му в този мрак? Саймън си наложи да успокои дишането си и да потисне страха си. Беше се изправял срещу дракон — истински дракон, а не човешки като този — и беше оцелял сред черната страхотия на тунелите. Трябваше да внимава и да се възползва от първата възможност.

— Някога цял Еркинланд — всички земи на Остен Ард — са били като пасищата — изсъска Елиас. — Нищо друго освен малобройни племена, които са се избивали за пасищата. Диви

конекрадци. — Той пое дълбоко въздух и го изпусна бавно. Дъхът му имаше странен метален привкус. — Нужна била здрава ръка, която да промени това. Нужна е здрава ръка, за да се съгради кралство. Да не би да мислиш, че обитателите на хълмовете не са надавали викове и вопли, когато императорските гвардейци са се появили за първи път? Но децата им са били благодарни, а децата на техните деца не са имали друг избор...

Саймън не схващаше смисъла на дърдоренето на краля, но изпита смътна надежда, щом плътният глас заглъхна и се възцари тишина. След като изчака двайсетина припрени удара на сърцето си, той дръпна съвсем лекичко ръка, но хватката беше все така неумолима. Очите на краля бяха скрити под качулката, а брадичката му беше подпряна върху гърдите. Но той не спеше.

— И виж какво съгради баща ми — продължи внезапно Елиас и отвори широко очи, сякаш зареял поглед отвъд потъналата в сенки стая и струпаните в нея зловещи мебели. — Империя, за каквато старите набански владетели само са мечтали. Извая я с меча си, а след това я защитаваше от завистливи мъже и отмъстителни безсмъртни. Ейдон да е благословен, но той беше човек — човек! — Кралят стегна пръсти върху китката на Саймън толкова силно, че чак костите му изпращяха и той изохка от болка. — И ми я остави да я опазя, също както някой от твоите селяни предци е оставил на сина си малко парче земя и една крава. Моят баща ми остави целия свят! Но това не беше достатъчно — да, не беше достатъчно, че владее кралството му, че пазя границите му непристъпни, че го защитавам от тези, които отново биха искали да го завладеят. Не, това е само част от управлението. И не е достатъчно.

Елиас сякаш си бърбеше със стар приятел. Саймън се запита дали не е пиан, но не усещаше никакъв алкохол в дъха му, а само странния оловен привкус. Чувството, че е попаднал в капан, се засили и го задуши. Дали лудият крал щеше да го държи така, докато се върне Приратес? Или накрая щеше да му омръзне да говори и сам щеше да произнесе кралската си присъда над заловения шпионин?

— Тъкмо това никога няма да проумее твоят господар Приратес — продължи Елиас. — Преданост. Преданост на човек или преданост на кауза. Допускаш ли, че го е грижа какво ще се случи с теб? Разбира се, че не допускаш — дори селско момче като теб не е толкова глупаво. Трудно би било да прекараш дори един миг в компанията на алхимика,

без да разбереш, че той е предан единствено на себе си. И тъкмо тук той не ме разбира. Само ми служи, защото притежавам власт: ако можеше да управлява сам, с удоволствие би ми прерязал гърлото. — Елиас се разсмя. — Или най-малкото би се опитал, така или иначе. Би ми се искало наистина да одита. Но аз имам по-висша преданост — към своя баща и към съграденото от него кралство — и съм готов да понеса всякакви страдания за това. — Гласът му внезапно се скърши. За един момент Саймън беше почти сигурен, че кралят ще се разплаче. — И наистина съм ги изстраждал, Ейдон го знае. Страдал съм като прокълнатите, пържещи се в ада души. Не съм спал... не съм спал...

Кралят отново потъна в мълчание. Вече придобил опит от предишната пауза, Саймън не помръдна въпреки тъпата болка в пулсиращите му колене, притиснати върху твърдия каменен под.

Когато Елиас проговори отново, гласът му вече не беше толкова рязък. Говореше почти като обикновен човек.

— Гледам те, момче, на колко години си? Петнайсет? Двайсет? Ако Хилиса беше жива, можеше да ми роди момче като теб. Беше красива... свенлива като малко конче, но красива. Нямахме син. Там беше проблемът, разбираш ли. Сега щеше да е на твоята възраст. И всичко това не би се случило. — Той притегли Саймън по-близо, след което — за негов ужас — постави студената си ръка върху главата му, сякаш извършваше някаква церемониална благословия. Дръжката на Печал беше само на няколко пръста от ръката на Саймън. Имаше нещо заплашително в меча и от представата, че би могъл да се докосне до него, на Саймън му се прииска да се дръпне и да закрепци, но беше още по-ужасен, че би могъл да събуди краля от странното му отнесено бълнуване. Стегна ръката си и не помръдна дори когато Елиас започна да го гали бавно по косата, макар от докосването да го полазиха хладни тръпки.

— Син. От това имах нужда. Когато да мога да отгледам, както ме отгледа баща ми, който да разбира какво е необходимо. Дъщери... — Замълча и пое няколко хрипливи Вдишвания. — Имах дъщеря. Някога. Но дъщеря не е същото. Трябва да се надяваш, че мъжът, за когото се омъжва, ще разбира, ще има подходящата кръв, защото тъкмо той ще е този, който управлява. А на кой мъж, който не е негова плът и кръв, би могъл да повери целия свят един баща? И все пак щях да опитам. Щях да опитам... но тя не пожела. Проклето, безочливо дете!

— Той повиши глас. — Дадох й всичко, дадох й живот, проклета да е! А тя избяга! И всичко се превърна в пепел. Къде беше моят син? Къде беше той?

Ръката на краля стисна косата на Саймън, сякаш щеше да я изскубне. Саймън захапа устни, за да остане безмълвен, отново ужасен от умопомрачения унес на Елиас. Гласът откъм забуления в сянка стол се извисяваше все по-силно. — Къде беше? Чаках, докато не можех да чакам повече. И тогава трябваше да се заема сам. Един крал не може да чака, нали разбираш. Къде беше? Един крал не може да чака. Инак нещата започват да се разпадат. Нещата се разпадат и всичко, което ми остави баща ми, щеше да бъде изгубено. — Гласът му прерасна във вик. — Изгубено! — Елиас се наведе, приближил лицето си почти на педя от лицето на Саймън. — Изгубено! — изсъска, вторачен в него той. Лицето му блестеше от пот. — Защото ти не дойде!

Като заек в челюстите на лисица, Саймън чакаше с разтуптяно сърце. Щом кралят отпусна косата му, той сви глава, очаквайки да последва удар.

— Но Приратес дойде при мен — прошепна Елиас. — Беше ме разочаровал първия път, но пристигна при мен с думи, думи като пушек. Имаше начин да се поправят нещата. — Той изсумтя. — Знаех, че иска единствено власт. Не разбираш ли, това е, което прави един крал, сине мой. Използва тези, които се стремят да използват него. Така стават тези работи. На това ме научи баща ми, затова слушай добре. Използвах го така, както ме използваше и той. Но сега нищожният му план се разплита и той смята да го скрие от мен. Но аз имам собствени начини да узная, разбираш ли? И не се нуждая от шпиони, от никакви селянчета да дебнат наоколо. Дори да не чувах гласовете, които вият през безсънните ми нощи. Кралят все пак не е глупак. Какво е това пътуване до Вентмаут, което Приратес трябва да предприеме отново, докато се надига червената звезда? Какво има във Вентмаут освен един хълм и пристанищен огън? Какво трябва да се направи там, което вече да не е направено? Той твърди, че е част от големия замисъл, но не му вярвам. Не му вярвам.

Елиас се задъха, сякаш искаше да преглътне, но не можеше. Саймън се дръпна леко, но кралят продължаваше да стиска силно ръката му. Помисли си, че ако се метне рязко назад, може би ще се освободи, но при мисълта какво би последвало, ако не успее, а само

насочи вниманието на краля към себе си и това, което се опитва да направи, остана върху изтръпналите си колене до стола. А и последвалите думи на краля го накараха да се откаже от намерението си.

— Трябваше да се досетя, че нещо не е наред, когато ми каза за мечовете — продължи дрезгаво Елиас. — Не съм глупак, за да се уплаша от някакви кухненски клюки, но този меч на баща ми — направо ме изпепели! Сякаш беше прокълнат. И тогава ми дадоха... другия. — Макар че Печал беше до бедрото му, кралят не го погледна, а вдигна умопомрачен поглед към тавана. Това ме... промени. Приратес твърди, че е за добро. Каза, че няма да получа обещаното, ако не спазя сделката. Но сега е в мен както собствената ми кръв това омагьосано творение. Пее ми през всичките нощни часове. Дори през деня е като приклепнал до мен демон. Проклето оръжие!

Саймън очакваше кралят да каже още нещо, но Елиас изпадна в поредното си задъхано безмълвие, все така отметнал глава. След дълго време, когато му се стори, че кралят най-после е заспал или е забравил напълно какво е казал, Саймън събра смелост да се обади.

— А-а мечът на вашия б-б-баща? Къде е?

Елиас сведе очи.

— В гроба му. — Той остана известно време загледан в Саймън, след което мускулите на челюстите му се стегнаха и зъбите му се оголиха в безжалостна усмивка. — А ти защо се интересуваш, шпионино? Защо Приратес иска да узнае за този меч? Чувал съм да се споменава нощно време. Много неща съм чул. — Той протегна ръка и пръстите му стегнаха лицето на Саймън като стоманени окуви. Елиас се закашля дрезгаво и пое въздух с хриптене, но не отпусна хватката си. — Твоят господар щеше да се гордее с теб, ако се беше измъкнал, за да му кажеш. Мечът — за това ли става дума? Мечът? Това част от неговия план ли е? Да използва меча на баща ми срещу мен? — Лицето на краля беше плувнало в пот. Очите му бяха свършено черни дупки върху лицето му от трептящ мрак. — Какво е намислил твоят господар? — Той отново се опита мъчително да си поеме дъх. — К-к-кажи ми!

— Не знам нищо! — изкрещя Саймън. — Кълна се!

Елиас се затресе от раздираща кашлица. Отпусна се в стола и пусна лицето на пленника си. Саймън усети кожата си като изгоряла

там, където го бяха стискали ледените пръсти. Кралят се закашля отново и стисна още по-силно китката му, поемаше си въздух на пресекулки.

— По дяволите — задъхваше се Елиас. — Върви да намериш виночерпеца ми.

Саймън се вцепени като уплашена мишка.

— Не чуваш ли? — Кралят пусна китката му и размаха гневно ръка. — Намери монаха. Кажи му да ми донесе чашата. — Той отново се опита да си поеме дъх. — Намери виночерпеца ми.

Саймън се плъзна назад по каменния под, извън обсега на краля. Елиас отново потъна в сянката, но хладното му присъствие беше неумолимо. Там, където го бе стискал, китката му пулсираше, но болката беше незначителна в сравнение с невероятната възможност да избяга. Докато се изправяше, се блъсна в купчина книги, които се стовариха на пода, и изтръпна от ужас, но Елиас изобщо не помръдна.

— Намери го — изръмжа кралят.

Саймън бавно запристъпва към вратата, сигурен, че всеки миг ще чуе как кралят скача да го хване. Стигна до площадката, която не се виждаше от стола. В следващия миг вече беше на стълбището. Изобщо не посегна към факлата си, въпреки че беше на една ръка разстояние от него, а се спусна по стълбите в мрака с уверени стъпки, сякаш се разхождаше по огряна от слънцето ливада. Беше свободен! Колкото и да беше невероятно, беше свободен! Свободен!

На стълбите точно над първата площадка се бе изправила дребна чернокоса жена с жълтеникави очи. Отстъпи, за да му направи път, и го изгледа безмълвно, докато я подминаваше.

Той блъсна външната врата на кулата и изскочи в мъгливия, огрян от лунните лъчи Вътрешен двор. Испитваше усещането, че внезапно ще му изникнат криле и ще се извиси в облачното небе. Направи само две крачки, преди тихите като дебнещи котки, облечени в черни мантии фигури да се хвърлят отгоре му. Сграбчиха го силно като краля и стиснаха двете му ръце. Белите им лица го наблюдаваха безизразно. Норните изобщо не изглеждаха изненадани, че са хванали някакъв непознат простосмъртен на стъпалата на кулата на Хйелдин.

Рейчъл се дръпна уплашено, изтърва пакета и изтръпна от тупването му върху грубия каменен под.

Проскързващите стъпки ставаха все по-силни и в тунела постепенно ставаше все по-светло като при развиделяване: след миг щяха да са до нея. Притисната към една пукнатина в каменната стена, Рейчъл се огледа къде да скрие фенера. Изпаднала в отчаяние, сложи коварната издайническа светлинка между ходилата си, наведе се и спусна наметалото си пред фенера като завеса така, че да допре до земята. Единственото, на което можеше да се надява, беше от светлината на факлите си да не забележат светлинката, която прозираше отдолу. Рейчъл стисна зъби и се замоли безмълвно. От миризмата на изгоряло масло започна да ѝ прилошава.

Приближаващите се мъже се движеха бавно — прекалено бавно, за да не забележат една прикрила се с наметалото си старица, мина ѝ ужасяваща мисъл. Стори ѝ се, че ще умре, ако спрат.

— ... щом харесват толкова много тези белокожи същества, да накарат тях да работят — чу тя нечий глас, извисил се над шума от стъпките. — Свещеникът непрекъснато ни кара да пренасяме камъни и кал и да изпълняваме всевъзможни поръчки. Тази работа не е за гвардейци.

— А ти кой си, за да го казваш? — отвърна друг мъж.

— Това, че кралят разрешава на Червената мантия да върши, какво си ще, не означава, че ние... — продължи първият, но го прекъснаха.

— Смееш ли да му кажеш да не го прави? — измърмори трети. — Ще те изяде за вечеря и ще изхвърли кокалите ти!

— Затваряй си устата — изръмжа първият, но тонът му не беше особено убедителен, след което продължи по-кратко: — Както и да е, има нещо абсолютно ненормално тук долу, абсолютно ненормално. Видях един от онези с лица като черепи да го чака в сенките, за да разговаря с него...

Скърцането на ботушите по камъните затихна. След няколко мига коридорът отново потъна в тишина.

Рейчъл си пое дълбоко дъх, вдигна наметалото и се измъкна от нишата. Пушекът от пламъка като че ли беше проникнал направо в главата ѝ. Стените за миг се люшнаха и тя се подпря с ръка, за да не падне.

„Благословена света Риап — зашепна беззвучно тя, — благодаря ти, че спаси скромната си слугиня от нечестивците. Благодаря ти, че ги

заслепи“.

Още войници! Тунелите под двореца гъмжаха от тях, изпълваха ги като мравки. Това беше третата групичка, която виждаше — или в този случай чуваше, — и Рейчъл не се съмняваше, че има още много, които не беше срещала. Какво търсеха тук долу? Знаеше, че тази част от двореца е неизследвана от години, и тъкмо това я беше окуражило да потърси най-напред тук. Но явно нещо беше привлякло вниманието на кралските войници. Изглежда, Приратес ги беше накарал да копаят, но какво? Дали беше свързано с Гутулф?

Рейчъл преливаше от страх и гняв. Този нещастник! Не беше ли страдал достатъчно, лишен от зрение, прогонен от двореца? Какво можеха да искат от него? Ами да, той беше най-довереният съветник на Върховния крал, преди да побегне: вероятно знаеше някои тайни, които кралят непременно би искал да научи. Сигурно бяха ужасно важни, щом бяха пратили толкова много войници да го търсят из тези мрачни подземия.

Сигурно беше заради Гутулф. Кого друго биха могли да търсят тук долу? Положително не и нея: тя знаеше, че не играе никаква роля в игрите на могъщите мъже. Но Гутулф — той се беше спречкал с Приратес, нали? Бедният Гутулф. Беше права да го потърси: той се намираще в огромна опасност! Но как да продължи да го търси из гъмжащите от кралски войници — а и по-неприятни неща — проходи, ако онова, което, изглежда, си говореха гвардейците, беше вярно? Щеше да е късметлийка, ако успееше да се добере незабелязано до убежището си.

„Точно така — каза си тя. — Този път едва не те пипнаха, дърто. Истинско нахалство е да се надяваш светицата отново да те спаси, ако продължаваш с глупостите си. Спомни си какво повтаряше отец Дреосан: «Бог може да направи всичко, но не защитава горделивците от собствената им участ».“

Спря наред коридора, за да успокои дишането си. До слуха ѝ не достигаше нищо освен собствения ѝ учестен пулс.

— Точно така — каза тя високо. — У дома. За да помисля.

И тръгна по коридора, стиснала торбата.

Стъпалата бяха трудни за изкачване и Рейчъл трябваше често да спира, за да си откъхне, подпряна на стената и обзета от гневни мисли

за своята все по-засилваща се немощ. Беше сигурна, че в един подобър свят, не така опетнен от грехове, тези, които крачеха по пътеката на праведността, не биха били подложени на подобни унижения и злокобни удари. Но на този свят всички души бяха заподозрени и спохождащите ги бедствия, както беше научила Рейчъл Драконката още като малко момиченце от майка си, беше проверката, на която ги подлагаше Бог. Теглата, които ѝ се струпаха сега, със сигурност щяха да смекчат наказанието ѝ, когато застанеше върху Големите везни през онзи предопределен ден.

„Слава на Ейдон Изкупителя, надявам се да е така — помисли си угнетено тя. — Ако земните ми тегла са по-тежки, в Деня на Отсъждането ще полетя като семенце от глухарче“. Тя се усмихна на собствената си нечестива самонадеяност. „Рейчъл, дърта глупачко, само се чуй. Все още не е късно да обречеш на вечни мъки душата си!“

Тази мисъл ѝ подеждаше необяснимо облекчително. Повъзвърнала силите си, тя отново се заизкачва по стъпалата.

Беше подминала нишата и се беше изкачила почти на следващото ниво, когато си спомни за чинията. С положителност нищо не би могло да се промени за времето от сутринта, когато я беше видяла, докато слизаше по стъпалата... но дори да беше така, нямаше право да я пропусне. Рейчъл, управителката на камериерките, никога не пропускаше нищо. Въпреки че краката я боляха и схванатите ѝ колене запротестираха, въпреки че единственото, което ѝ се искаше, беше да се дотътри до тясната си стаичка и да се строполи на леглото, тя се насили да се обърне и тръгна надолу по стъпалата.

Чинията беше празна.

Рейчъл дълго не откъсна очи от нея. Значението на опразнената чиния проникна съвсем бавно в съзнанието ѝ.

Гутулф се беше върнал.

Изуми се, че стиска чинията и подсмърча.

„Немощна бабичка такава — упрекна се тя. — Защо ревеш? Защото някакъв мъж, с когото никога не си разговаряла и който дори не знае името ти, който по всяка вероятност вече не знае дори собственото си име, е дошъл и си е взел парче хляб и глава лук от някаква чиния?“

Но още докато се хокаше, усети лекотата на глухарчето, което си бе представила преди малко. Той не беше умрял! Ако войниците

търсеха него, все още не го бяха намерили. И се беше върнал. Сякаш граф Гутулф беше разбрал как се тревожи за него. Съзнаваше, че подобна мисъл е абсурдна, но имаше чувството, че се е случило нещо изключително важно.

Щом се посъвзе, избърса енергично сълзите си с ръкав, след това извади сирене и сухи плодове от торбата си и ги сложи в чинията. Провери и покритата чаша — водата също я нямаше. Изля вода от меха си в чашата. Тунелите бяха сухо и прашно място и несретникът много скоро щеше да ожаднее отново.

Приключила с приятните си занимания, Рейчъл отново се заизкачва, но сега стъпалата не ѝ се струваха толкова стръмни. Не беше успяла да го намери, но беше жив. Знаеше къде да дойде и щеше да го направи пак. Може би следващия път щеше да я изчака и да си поговорят.

Но какво щеше да му каже?

„Какво и да е, каквото и да е. Поне да си поговоря с някого. Поне да си поговоря с някого“.

Като си тананикаше някакъв псалм, Рейчъл крачеше към тайната си стаичка.

Силите напуснаха Саймън. Докато норните го водеха през Вътрешния двор, коленете му омекнаха. Без да се чудят много-много, двамата безсмъртни го вдигнаха за ръцете и го понесоха — само върховете на пръстите му се тътрुзеха по земята.

Мълчаха и вцепенените им лица приличаха на статуи от бял мрамор, задвижени от някаква магия. Единствено черните им очи, които оглеждаха потъналия в сенки двор, подсказваха, че са живи същества. Когато едното проговори тихо на съскащия, щракащ език на Стормспайк, беше така изненадващо, сякаш стените на двореца се бяха изкикотили.

Каквото и да бе изрекло създанието, спътникът му, изглежда, се съгласи. Завиха леко и понесоха пленника си към крепостта, в която се намираха главните сгради на Хейхолт.

Саймън замаяно се запита къде го отнасят. Не че имаше особено значение. Не се беше оказал особено полезен шпионин — първо попадна в ръцете на краля, а след това направо се хвърли в ръцете на тези създания и сега щеше да понесе заслуженото за лекомислието си.

„Но какво ще направят? — Изтощението му беше на път да превъзмogne страха му. — Няма да им кажа нищо! Няма да предам приятелите си. Няма!“

Дори във вцепенението си Саймън съзнаваше, че имаше нищожен шанс да остане безмълвен след завръщането на Приратес. Бинабик беше прав. Беше се оказал един жалък, нещастен глупак.

„Ще намеря начин да се убия, ако трябва“.

Но беше ли редно? В Книгата на Ейдон се казваше, че това е грях... а и се страхуваше да умре, да потегли в това мрачно пътешествие по собствен избор. Пък и изглеждаше съвсем невероятно да му бъде дадена възможност да се измъкне по такъв начин. Норните му бяха отнели кокаления канукски нож, а и изглеждаха способни да се противопоставят без особени усилия на всякакъв негов опит.

Стените на вътрешната крепост, покрити с рисунки на митични зверове и малко известни светци, се мержелееха едва-едва в сумрака. Вратата беше открехната. Зад нея се стелеше мрак. Саймън се опита да се измъкне, но белите пръсти го стискаха неумолимо. Той изви врат, за да зърне небето може би за последен път.

Увиснала сред навъсеното северно нощно небе между кулата на Приратес и Кулата на Зеления ангел, потрепваше червена точка — някаква гневна червена звезда.

Смътно осветените коридори сякаш нямаха край. Всички наричаха Хейхолт най-огромната къща, но въпреки това Саймън наистина беше изумен от размерите му. Сякаш от всяка следваща врата започваха нови безкрайни коридори. Макар нощта навън да беше тиха, из коридорите се носеха пронизващи ветрове. Саймън успяваше да зърне само по някой смътен силует в дъното на проходите, но сенчестите пространства бяха оживени от гласове и странни звуци.

Сграбчили го все така непоколебимо, норните го повлякоха през една врата, зад която имаше стръмно тясно стълбище. След дългото спускане, притиснат толкова плътно между двамата безмълвни безсмъртни, че имаше чувството, че при докосването студената им кожа изсмуква топлината от тялото му, стигнаха до друг пуст коридор и почти веднага се спуснаха по ново стълбище.

„Отвеждат ме към тунелите — помисли си отчаяно Саймън. — Отново в тунелите. О, господи, в непрогледния мрак!“

Най-после спряха пред огромна обкована с желязо дъбова врата. Единият норн измъкна огромен ключ и го пхна в ключалката, след което дръпна вратата, като изви бялата си китка. Отвътре бльвна горещ, задушлив облак пара и защипа очите и носа на Саймън.

Той стисна очи и зачака какво ще стане. Най-накрая погледна. Норните бяха втренчили черните си безизразни очи в него. Запита се дали това е затворническата му килия. Или тук хвърляха телата на жертвите си?

Осмели се да проговори.

— Ако искате да вляза вътре, ще трябва да ме принудите да го направя.

И стегна мускули в съпротива.

Единият норн го блъсна. Саймън сграбчи вратата и се олюля за момент на прага, но загуби равновесие и политна в празното пространство.

Нямаше под.

Миг по-късно разбра, че под има, но на няколко лакътя под вратата. Стовари се върху натрошените камъни и се хързулна напред, като крещеше от стъписване и болка. Останал да лежи задъхан, оглеждаше танцуващите отражения на огнените пламъци върху изненадващо високия таван. Долавяше странни съскащи шумове. Ключалката над главата му изщрака.

Саймън се претърколи и видя, че не е сам. Няколко странно облечени мъже — ако изобщо бяха хора, тъй като лицата им бяха почти напълно покрити с мръсни парцали — го наблюдаваха от известно разстояние. „Ако са мъчители — помисли си Саймън, — сигурно са уморени от работата си“.

Зад тях зееше огромна пещера, приспособена по-скоро за зверове, отколкото за човешки същества. Покрай стените бяха струпани парцаливи одеяла, които приличаха на опустели гнезда. В един улей течеше вода, която отразяваше червеникавите проблясъци, сякаш беше разтопен метал. Вместо солидна каменна стена, каквато очакваше да види в една затворническа килия, в дъното на пещерата имаше отвор към някакво по-обширно пространство, изпълнено с потрепващата светлина на пламъци. Нечий глас изкрещя от болка.

Той се огледа изумено. Да не би да го бяха захвърлили в самия огнен Пъкъл? Или норните си бяха направили своя собствена версия

на ада, за да измъчват ейдонитските затворници?

Мъжете, които до този момент го гледаха тъпо като преживящи животни, внезапно се пръснаха към стените на пещерата. Саймън видя в откритото пространство между двете пещери да се появява ужасяващо познат силует. Без да се колебае, той се дръпна встрани, завря се в някаква потънала в сянка ниша и придърпа някакво вонящо одеяло до очите си.

Приратес все още стоеше с гръб към по-малката пещера и към Саймън и крещеше на някого, който не се виждаше. Главата на алхимика блестеше на огнените пламъци. След като спря да крещи, той се извърна и ботушите му заскърцаха по натрошените камъни. Мина през пещерата, изкачи каменните стъпала до тясната площадка и блъсна с длан вратата. Тя се отвори навън и се затръшна зад гърба му.

Саймън си мислеше, че вече нищо не може да го уплаши или изненада, но сега устата му зееше от изумление. Какво правеше тук Приратес, след като беше казал, че заминава за Вентмаут? Дори кралят смяташе, че е във Вентмаут. Защо алхимикът беше заблудил своя владетел?

„А къде всъщност е това «тук»?“

Саймън долови някакъв шум наблизо и се огледа. Един от забулените с парцали силуети пристъпваше към него със забавените крачки на старец. Мъжът — тъй като очите над плата бяха явно човешки — спря пред Саймън и го огледа за момент. После измърмори нещо, но прекалено глухо, за да може да се разбере.

— Какво?

Мъжът повдигна ръка и бавно свали втвърденото парче плат от лицето си. Беше неописуемо мършав, сбръчканото му лице беше покрито със сива брада, но нещо в израза му подсказваше, че е много по-млад, отколкото изглежда.

— Този път извадил късмет, а? — каза непознатият.

— Късмет ли?

Саймън се озадачи. Да не би норните да го бяха затворили с луди?

— Свещеникът. Късмет, че този път имал друга работа. Втори път няма имаш... затворници трябва за работа.

— Не знам за какво приказваш.

— Ти... ти не ковач — продължи непознатият, присвил очи. — Може мръсен, но няма пушек по теб.

— Норните ме хванаха — отвърна след кратко колебание Саймън. Нямахше никаква причина да се довери на този мъж, но и никаква да не го направи. — Белите лисици — поправи се той, усетил по недоумяващия израз върху мършавото лице, че мъжът не го е разбрал.

— А, дяволите. — Мъжът направи боязливо знака на Дървото. — Понякога ние тях вижда, но само отдалече. Безбожни същества, чудовища. — Той огледа внимателно Саймън, приближи се още малко и прошепна: — Не казва на никой друг ти не ковач. Тук, ела тук.

И отведе Саймън встрани. Останалите маскирани мъже вдигнаха погледи, но не проявиха особен интерес към новодошлия. Очите им бяха празни като втренчения поглед на извадена на брега риба.

Мъжът пхна ръка в купчина одеяла и измъкна една маска срещу пушек и мръсна дрипава риза.

— Ето, вземи това — били на Стар Крив крак, но вече не му трябват, където отишъл. Така приличаш като всички други.

— Това добре ли е?

Саймън бе толкова объркан, че му беше трудно да мисли. Очевидно беше в ковачницата. Но защо? Това ли беше единственото му наказание за шпионирането — да работи в леярната на двореца? Струваше му се прекалено безобидно.

— Ако не иска работи до смърт... — отвърна мъжът и се разкашля с такова сухо хриптене, че сякаш хриповете се откъртваха чак от петите му. Мина известно време, преди да е в състояние да продължи: — Ако доктор забележи ти нов тук — изсвистя той, — направо съсипе от работа, мен слуша. Че и повече. Много, много зъл бъде. — Тонът му беше заплашително убедителен. — По-добре теб не забелязва.

Саймън огледа мръсните парчета плат.

— Благодаря ти. Как се каваш?

— Станхелм. — Мъжът отново се разкашля. — И на други недей казва ти нов тук или те изприпкат до доктор толкова бързо, че твои очи изхвъркнат. Казвай ти носил кофи за руда. Тези спят в друга дупка от другата страна, но Бели лисици и войници хвърлят всички дезертъори през таз врата, без значение от кого побягнали. — Той наведе унило

глава. — Ние малко останали, а работа много. Затуй довели тук, а не убили. Как ти е името, момче?

— Сеоман.

Саймън се огледа. Останалите се бяха отпуснали на одеялата си с притворени очи и не проявяваха никакво любопитство.

— Кой е този доктор?

За част от секундата споменаването на думата го беше изпълнило с безумна надежда, но дори да беше оцелял от ужасния пожар, Моргенес не беше човек, който да предизвиква страх.

— Много скоро видиш — отвърна Станхелм. — Не бърза.

Саймън омота парчето плат пред лицето си. Миришеше на пушек, мръсотия и други неща, а и не беше лесно да се диша през него. Сподели го със Станхелм.

— Държи влажно. Бъдеш благодарен на самия Изкупител, че аз ти го дал, ще видиш. Инак огън влиза право през гърло и изгаря всичко вътре. — Станхелм посочи ризата с черните си пръсти. — Сложи и това.

И погледна притеснено през рамото си към другите леяри.

Саймън разбра. Щом навлечеше ризата, по нищо нямаше да се различава от тях и нямаше да привлича внимание. Ясно беше, че всички те са изнурени, съсипани мъже. Не искаха да ги забелязват, ако можеха да го предотвратят.

Щом провря глава през дупката, видя огромен силует да се клатушка към него. За момент си помисли, че някой от снежните великани е стигнал по някакъв начин чак в Хейхолт.

Огромната глава се завъртя бавно насам-натам. Маската от обезобразена плът се сгърчи от ярост.

— Много спите, плъхове такива — изрева съществото. — Хайде на работа! Свещеникът иска всичко да се свърши веднага.

Саймън поблагодари на Усирис за парцаливото парче плат, превърнало го в един от лишените от лице пленници. Познаваше това еднооко чудовище.

„О, Майко на милосърдието. Дали са ме в лапите на Инч“.

19. КОВАРНИ КАТО ВРЕМЕТО

— Мислиш ли, че Саймън може да е някъде тук?

Бинабик вдигна очи от сушеното месо, което цепеше на малки късове. Това беше закуската им, ако изобщо в едно лишено от слънце и небе място можеше да съществува сутрин.

— Ако е — отвърна дребосъкът, — мисля, че има съвсем нищожен шанс да го открием. Съжалявам, Мириамел, но тук има безкрайно много левги тунели.

Бродещият из мрака самотен Саймън. Тя изпитваше истинска болка при тази мисъл — беше се държала толкова жестоко с него!

Изпитваше отчаяно желание да мисли за нещо друго и смени темата:

— Наистина ли ситите са построили всичко това?

Стените се извисяваха на огромна височина и светлината на факлите не достигаше до тавана. Над главите им бе надвиснала абсолютна чернота, все едно двамата с трола седяха под беззвездно небе.

— С известна помощ. Чувал съм, че са им помагали техните братовчеди — всъщност тъкмо те са направили картите, които си прекопирала. Други безсмъртни, владетели на камъка и земята. Еолаир твърди, че някои от тях все още живеят под Хернистир.

— Но кой би могъл да живее тук долу? — учуди се тя. — Без да види никога деня...

— А, не можеш да разбереш. — Тролът се усмихна. — Асу'а е бил изпълнен със светлина. Дворецът, в който си живяла, е построен върху огромния дом на ситите. Асу'а е бил погребан, за да се роди Хейхолт.

— Но няма да остане погребан — отвърна навъсено Мириамел.

Бинабик кимна.

— Ние, кануките, вярваме, че душата на един убит човек не може да намери покой и остава в тялото на животно. Понякога тя преследва убиеца, понякога остава на мястото, което е обичала най-

много. И в двата случая не намира покой, докато не бъде разкрита истината и престъплението не бъде наказано.

Мириамел се замисли за душите на всички избити сити и потръпна. Откакто се бяха спуснали в тунелите под „Свети Сутрин“, до слуха ѝ бяха стигали не едно и две странни отеквания.

— Не могат да намерят покой.

Бинабик повдигна вежда.

— Тук има не само ненамерили покой души, Мириамел.

— Да, но тъкмо това... — тя понижи глас, — тъкмо това е Кралят на бурите, нали? Убита душа, която търси отмъщение.

Трольът изглеждаше разтревожен.

— Не ми е приятно да разговарям за такива неща тук. А и доколкото си спомням, той сам е станал причина за смъртта си.

— Защото римърсгардците са били обсадили крепостта и така или иначе са щели да го убият.

— Има истина в това, което казваш — призна Бинабик. — Но моля те, Мириамел, нека престанем. Не знам какви същества има тук, нито какви уши биха могли да ни подслушват, но си мисля, че колкото по-малко разговаряме за това, толкова по-добре ще се чувстваме. По много причини.

Мириамел наведе глава в знак на съгласие. Сега ѝ се искаше въобще да не беше споменавала за всичко това. След повече от целодневно блуждаене из тези потискащи сенки мисълта за неумрелия противник и без това витаеше наоколо.

Първата нощ не навлязоха много навътре в тунелите. Проходите след катакомбите под „Свети Сутрин“ постепенно се разширяваха все повече и скоро започнаха да се спускат неотклонно надолу. След първия час Мириамел си помисли, че сигурно вече са се спуснали дори под коритото на дълбоката Кинслах. Скоро откриха сравнително удобно кътче, за да спрат да се нахранят. След като поседяха известно време, и двамата усетиха колко изтощени са всъщност, затова постлаха наметалата си и заспаха. Когато се събудиха, Бинабик запали отново факлите от един малък глинен съд, в който по някакъв начин се съхраняваше тлееща искра, и след няколко залька хляб и малко сухи плодове, наквасени с топла вода, тръгнаха отново.

При целодневното си пътуване се спуснаха по безброй лъкатушещи пътеки. Полагаха всички усилия да следват основната посока според дуорската карта, но тунелите се виеха като змии и ги объркваха. Не бяха съвсем сигурни, че се придвижват в правилната посока. Но където и да се намираха, беше ясно, че са напуснали владенията на хората. Бяха се спуснали в Асу'а — в известен смисъл се бяха върнали в миналото. Докато се опитваше да заспи, Мириамел усети, че мислите ѝ препускат безразборно. Кой би могъл да знае, че светът крие толкова много тайни?

На другата сутрин продължи да се изумява на всяка крачка. Бе посетила множество места дори за една кралска дъщеря и беше видяла много от най-прочутите паметници на Остен Ард, от Санселан Ейдонитис до Плаващия замък в Уоринстен, но в сравнение с този странен скрит дворец дори най-оригиналните творения на човешките строители изглеждаха скромни.

Времето и разрухата бяха превърнали голяма част от Асу'а в развалини, но и онова, което беше останало, демонстрираше в достатъчна степен великолепието му. Напомняше импозантността на останките на Да'ай Чикица, реши веднага Мириамел, но ги превъзхождаше във всяко отношение. Стълбища без никакви видими подпори се издигаха и отдалечаваха, лъкатушеха в мрака като развявани от вятъра дълги тесни знамена. Извити като арки стени се разпростираха във високото като огромни ветрила от многоцветни скали или се спускаха надолу като надиплени гънки. Всяка повърхност беше осеяна с изображения на животни и растения. Създателите на този град бяха притежавали уменията да разтягат камъка като локум и да го оформят като восък.

Улеи, някога корита на потоци, а сега пълни с фин прах, пресичаха разкъртените подове от едно помещение в друго, а над тях се издигаха богато украсени мостове. Огромни стенни свещници над главите им във формата на невероятни фантастични цветя се спускаха от гравирани пълзящи растения и листа, с които бяха осеяни таваните. Мириамел изпита непреодолимо желание да може да ги види така, както са изглеждали, озарени от ярка светлина. Ако се съдеше по избледнелите цветове, запазени в цепнатините на камъните, дворецът

някога беше наподобявал бляскава градина с всевъзможни цветове и почти невъобразими нюанси.

Но въпреки че редуващите се помещения я смайваха с великолепието си, нещо в тези безкрайни зали я караше да настръхва. Въпреки цялата им неописуема красота те очевидно бяха направени за обитатели, които възприемаха нещата по съвсем различен начин от един смъртен: странни ъгли, внушаващи тревога пространства. Някои от залите с извисяващи се внушителни сводове изглеждаха прекалено просторни за изпълващите ги украшения и декорации, докато други бяха почти угнетяващо потискащи, до такава степен ограничени и претрупани с украшения, че беше невъобразимо да са били предназначени за повече от един обитател. Още по-странно беше, че останките от двореца на ситите излъчваха някакво усещане за живот. Освен едва доловимите звуци, напомнящи гласове, и странното раздвижване на въздуха Мириамел навсякъде съзираше неуловимо трептене, някакво загатване за невидимо движение, сякаш беше заобиколена от някаква нереалност. Представяше си, че ще премигне и Асу'а ще засияе пред нея в целия си блясък или — което беше не по-малко вероятно — ще види около себе си покрити с кал празни пещерни стени.

— Бог не е тук.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бинабик.

Бяха се нахранили и отново бяха помъкнали торбите си по дълга галерия с извисяващи се стени. Тъкмо минаваха по тесен мост, проснат над празното пространство като прелитаща стрела. Светлината на факлите не достигаше дъното на бездната под тях.

Тя го погледна притеснено.

— Не съм сигурна. Казах: „Бог не е тук“.

— Това място не ти харесва? — Бинабик показва жълтеникавата си усмивка. — И мен тези сенки ме плашат.

— Не. Всъщност да. Уплашена съм. Но не това имах предвид. — Тя вдигна факлата и огледа редицата изображения на стената отгатык пропастта. — Онези, които са живели тук, са били съвсем различни от нас. Изобщо не са мислили за нас. Трудно ми е да повярвам, че това е същият свят като този, който познавам. Научена съм да вярвам, че Бог е навсякъде и наблюдава всичко. — Тя поклати глава. — Трудно е за

обяснение. Сякаш това място е извън Божието зрение. Както то не го съзира, така и Той не го съзира.

— И това засилва страховете ти?

— Да. Сякаш онова, което се случва тук, няма нищо общо с нещата, на които съм научена.

Бинабик кимна замислено. На светлината на факлите не приличаше на дете, както понякога. Сенките придаваха на овалното му лице усещане за възраст и достойнство.

— Но някои биха казали, че случващото се напълно отговаря на проповядваното от вашата църква — битка между армиите на доброто и злото.

— Да, но не може да е така елементарно — отвърна убедено тя. — Например Инелуки — добър ли е бил? Или лош? Опитал се е да направи онова, което би било добро за неговия народ. Просто не знам...

Бинабик спря, протегна малката си ръчичка и хвана нейната.

— Твоите въпроси са основателни и не мисля, че би трябвало да мразим... нашия противник. Но не изричай името му, моля те! — Той стисна пръстите ѝ настоятелно. — И бъди сигурна в едно: каквото и да е бил някога, сега се е превърнал в заплаха, по-голяма от всичко, което познаваш или би могла да си представиш. Никога не забравяй това! Той ще убие нас и всички хора, които обичаме, ако желанията му се осъществят. В това поне съм сигурен.

„А баща ми? — запита се тя. — И той ли ни е само враг? Ами ако успея да стигна до него, но не е останало нищичко от онова, което обичам? Това ще е като смърт. Няма да ме е грижа какво ще се случи с мен след това“.

И в този момент ѝ стана ясно. Не че Бог не наблюдаваше — просто никой не беше в състояние да ѝ каже кое е добро и кое зло. Беше лишена дори от утехата да направи нещо само защото някой ѝ беше казал да не го направи. Каквито и решения да вземеше, трябваше да го направи сама и да понесе последствията от избора си.

Задържа още известно време ръката на Бинабик, преди да продължат. Поне разчиташе на компанията на приятел. Как ли щеше да се чувства сама в такова място?

След третото им преспиване сред развалините на Асу'а неговото рухнало великолепие вече не я впечатляваше особено. Мрачните зали някак събуждаха спомените ѝ — незначителни случки от детството ѝ в Меремунд, преживяванията ѝ като принцеса в Хейхолт. Сякаш беше увиснала между древното минало на ситите и собствените си спомени.

Стигнаха до широко стълбище, чиито застлани с прах стъпала се изкачваха нагоре, а перилата имаха формата на розови храсти. След като проверката на Бинабик установи, че то е част от техния маршрут, Мириамел усети, че я обзема въодушевление. Най-послед щяха да тръгнат нагоре след толкова дългото спускане към дълбините!

Но след продължило малко повече от час изкачване по очевидно безкрайното стълбище въодушевлението ѝ помръкна и мислите ѝ отново се разпиляха във всички посоки.

„Саймън го няма, а аз така и не успях да... да разговарям истински с него. Обичах ли го? Никога не би могло да се получи — как би могъл да ме обича, след като му разказах за Аспитис? Но можехме да си останем приятели. Но дали го обичах?“

Тя погледна към ботушите си, които се изкачваха ли, изкачваха по стъпалата, изнизващи се като бавен водопад.

„Излишно е да се питам... но мисля, че го обичах“.

И щом си помисли, усети нещо огромно и безформено да се надига в нея, безкрайна скръб, която заплашваше да прерасне в умопомрачение. Потисна го, уплашена от мощта му.

„О, Господи, винаги ли така се случва в този живот? Да притежаваш нещо скъпоценно и да го осъзнаеш, когато вече е твърде късно?“

Едва не връхлетя върху Бинабик, който внезапно беше спрял на стъпалото пред нея — главата му беше почти на височината на нейната. Тролът затисна устата си с ръка — предупреждаваше я да мълчи.

Току-що бяха подминали една площадка, от която няколко сводести изхода извеждаха към различни разклонения, и в първия момент на Мириамел ѝ се стори, че тихите шумове идват от някое от тях, но Бинабик посочи нагоре по стълбището. Жестът му беше красноречив: пред тях имаше някой.

Унесът ѝ моментално се изпари. Кой би могъл да броди из тези мъртви зали? Саймън? Беше прекалено хубаво, за да се надява. Но кой

друг би могъл да се скита из сенчестия свят? Лишените от покой мъртъвци?

Докато отстъпваха към площадката, Бинабик разглоби тояжка си и измъкна частта, която завършваше с острие на нож. Мириамел посегна за своя нож, щом шумът от стъпките се усили. Бинабик свали торбата от рамото си и тихичко я сложи на каменния под до краката на Мириамел.

На тъмното стълбище се появи силует — приближаваше се бавно и уверено към осветеното от факлите пространство. Мириамел изпита усещането, че сърцето ѝ ще изскочи. Беше мъж, когото не беше виждала никога. Изпод дълбоката му качулка очите му гледаха опулено от изненада или страх, но зъбите му се белееха в необяснима усмивка.

След миг Бинабик въздъхна облекчено.

— Хенгфиск!

— Познаваш ли го? — почти изписка тя като малко изплашено момиченце.

Тролът вдигна ножа пред себе си, както свещеник държи свещеното Дърво.

— Какво търсиш, римърецо? — попита той. — Да не си се изгубил?

Усмихнатият мъж не отговори, а разпери широко ръце и пристъпи на долното стъпало. В поведението му имаше нещо ужасяващо непредсказуемо.

— Махай се, ей! — изкрещя тя и неволно отстъпи към един от сводестите входове. — Бинабик, кой е този?

— Знам кой беше — отвърна тролът, насочил ножа напред. — Но ми се струва, че се е превърнал в нещо друго...

В този момент опуленият мъж неочаквано се втурна напред и в следващия миг се озова до Бинабик, сграбчи го за китката на ръката, с която държеше ножа, и изви другата му ръка назад. След кратко боричкане двамата се строполиха на пода и се изтърколиха надолу по стъпалата. Факлата на Бинабик заподскача под тях. Тролът пъшкаше от болка; другият не издаде нито звук.

Мириамел зина от изумление. В следващия миг няколко огромни ръце изскочиха от сенчестия вход и се увиха около нея, сграбчиха я за китките и кръста с груби и същевременно нерешителни при докосването на кожата ѝ пръсти. Нейната факла също падна на пода.

Преди да успее да си поеме дъх и да извика за помощ, нахлузиха нещо върху главата ѝ и светлината изчезна. Тя усети някакво сладниково ухание. Понесоха я нанякъде във внезапно връхлетелия я мрак.

— Защо не желаеш да дойдеш да седнеш до мен? — попита Несаланта като разглезено дете, на което са отказали да изпълнят поредния каприз. — Не сме си говорили от няколко дни.

Бенигарис се извърна от парапета на градината на покрива. Под него горяха първите вечерни огънове. Великият Набан блещукаше в лавандуловия сумрак.

— Бях много зает, майко. Може би ти е убягнало, но сме във война.

— И по-рано сме били във война — отвърна безгрижно тя. — Боже милостиви, тези неща никога не се променят, Бенигарис. Ти искаше да управляваш. Трябва да пораснеш и да свикнеш с бремето на владетеля.

— Да порасна, така ли? — Бенигарис се обърна, стиснал юмруци. — Тъкмо ти си тази, която се държи като дете, майко. Не виждаш ли какво става? Преди седмица загубихме Онестринския проход. Днес ми беше съобщено, че Аспитис Превес си е плюл на петите и областта Еадне е паднала! Губим войната, по дяволите! Ако бях тръгнал сам, вместо да изпращам този идиот брат си...

— Да не си посмял да изречеш нито дума срещу Варелан — викна Несаланта. — Негова ли е вината, че легионът ти гъмжеше от суеверни селяци, които вярват в призраци?

Бенигарис дълго не откъсна очи от нея, но в погледа му не се четеше нито капка обич.

— Това е Камарис — каза тихо той.

— Какво?

— Този мъж наистина е Камарис, майко. Можеш да кажеш, каквото ти скимне, но аз чух докладите на воините, които са се били на бойното поле. Ако това не е той, значи някой от древните богове на войната на нашите предци е пристигнал на земята.

— Камарис е мъртъв! — изсъска тя.

— Да не се е измъкнал от някакъв капан, който си му устроила? — Бенигарис направи няколко крачки към нея. — Така ли успя да стане херцог на Набан баща ми навремето — защото си направила

така, че да убият Камарис? Ако е така, изглежда, си се провалила. Вероятно този път не си избрала точното средство.

Лицето на Несаланта се изкриви от ярост.

— Няма нито едно достатъчно надеждно средство за волята ми в тази страна. Аз ли не го знам! — Тя изглежда втренчено сина си. — Всички са слаби и недостойни. Благословен да е Изкупителят, ако се бях родила мъж, нищо такова не би се случило! Нямах да се кланяме на някакъв си северен крал в престол от кокали.

— Спести ми мечтите си за слава, майко. Какво си направила с Камарис? Каквото и да е било, изглежда, е оцелял.

— Нищо не съм му направила на Камарис. — Вдовстващата херцогиня оправи полите си и възвърна хладнокръвието си. — Признавам, че не страдах особено, когато падна в океана. Колкото и да беше силен, той беше най-безсилен от всички. Съвсем неподходящ да управлява. Но нямах нищо общо с това.

— Почти съм готов да ти повярвам, майко. Почти. — Бенигарис се усмихна едва-едва. Обърна се и видя един от придворните си на входа — на лицето му се четеше зле прикрита тревога. — Какво искаш?

— Стру... струпало се е голямо множество и пита за вас, милорд. Казахте, че желаете да бъдете предупреден...

— Да, да. Кой чака?

— Нискиецът например, милорд. Все още е пред залата за аудиенции.

— Нямам ли други задължения? Защо не разбере намека и да си върви? Какво все пак иска тоя проклет наблюдател на морето?

Придворният поклати глава. Дългото перо върху шапката му се развя, подухнато от вечерния вятър.

— Не желае да разговаря с никого освен с вас, херцог Бенигарис.

— Тогава ще чака, докато не умре от жажда и не легне задъхан на пода. Нямам никакво време да слушам нискийско бърборене. — Той се обърна и погледна към светлините на града. — Кой друг?

— Поредният пратеник на граф Стреаве, милорд.

— А. — Бенигарис подръпна мустака си. — Както би могло да се очаква. Мисля да оставим това вино да отлежи в бурето още известно време. Кой друг?

— Астрологът Ксанасавин, милорд.

— Значи дойде най-последно. Дълбоко опечален, надявам се, че е накарал своя херцог да чака. — Бенигарис кимна. — Прати го горе.

— Ксанасавин ли е дошъл? — усмихна се Несаланта. — Сигурна съм, че ще ни съобщи прекрасни новини. Ще видиш, Бенигарис. Той носи добри вести.

— Без съмнение.

Ксанасавин се появи почти незабавно и сякаш за да намали впечатлението от високия си ръст, веднага коленичи.

— Милорд херцог Бенигарис и милейди херцогиньо Несаланта. Хиляди, хиляди извинения. Пристигнах веднага щом получих повикването ви.

— Ела и седни до мен, Ксанасавин — каза херцогинята. — Напоследък Почти не те виждаме.

Бенигарис се облегна на парапета.

— Майка ми е права — доста отсъстваш от двореца.

Астрологът се надигна и се приближи, за да приседне до Несаланта.

— Моите извинения. Открих, че понякога е по-добре да се отдалечиш от великолепието на дворцовия живот. Усамотението ми помага да разбирам какво ми нашепват звездите.

— О. — Херцогът кимна, сякаш казаното решаваше някаква невероятна загадка. — Значи затова са те видели на площада да се пазариш с някакъв търговец на коне.

Ксанасавин потрепна незабележимо.

— Да, милорд. Всъщност предположих, че това ще ми помогне да яздя под нощното небе. Вашият двор така прелива от приятни развлечения, а времената са сериозни. Реших, че мозъкът ми трябва да е бистър, за да мога да ви служа по-добре.

— Ела тук — каза Бенигарис.

Астрологът се надигна, приглади гънките на тъмното си наметало, приближи се до херцога и застана до парапета.

— Какво виждаш на небето?

Ксанасавин присви очи.

— О, много неща, милорд. Но ако желаете да разгадая правилно звездите, ще трябва да се върна в стаята си и да донеса схемите, които...

— Но последния път, когато беше тук, небето беше преизпълнено с добри предсказания! Тогава не ти трябваха никакви схеми!

— Бях ги изучавал часове наред, преди да дойда при вас, ми...

Бенигарис отпусна ръка върху рамото на астролога.

— И къде са великите победи на династията на Рибарчето?

Ксанасавин се заусуква.

— Пристигат, милорд. Погледнете небето там горе. — Той посочи на север. — Не е ли това, което ви предсказах? Погледнете — Звездата-завоевател!

Бенигарис се извърна, за да проследи накъде сочи пръстът на Ксанасавин.

— Онази малка червена точка?

— Скоро ще изпълни небето с пламъци, херцог Бенигарис.

— Той наистина предсказа нейната поява, Бенигарис — извика Несаланта от стола си, намусена, че я пренебрегват. — Сигурна съм, че и всичко останало, което казва, също ще се случи.

— Сигурен съм, че ще се случи. — Бенигарис се вторачи в червената като карфица точица върху вечерното небе. — Смъртта на империите. Велики дела за династията Бенидривайн.

— Вие помните, милорд! — Ксанасавин се усмихна. — Нещата, които ви тревожат, са само временни. Под огромното небесно колело те са само полъх на вятъра над тревата.

— Може би. — Ръката на херцога все още беше отпусната благоразположено върху рамото на астролога. — Но се тревожа за теб, Ксанасавин.

— Милорд е прекомерно любезен да мисли за мен в тези времена на изпитание. Какво ви тревожи, херцог Бенигарис?

— Мисля, че прекарваш твърде много време във виждане в небесата. Необходимо е да разшириш полезрението си, да погледнеш и надолу към земята. — Херцогът посочи към запалените фенери по улиците под тях. — Когато човек се вижда прекалено дълго в нещо, той пропуска да забележи други не по-малко важни неща. Например, Ксанасавин, звездите ти казаха, че славата ще споходи династията Бенидривайн, но ти не се вслуша внимателно в пазарските слухове, че самият лорд Камарис, братът на баща ми, предвожда армията срещу

Набан. Или пък наистина си се вслушал в слуховете, което те е накарало да вземеш внезапното решение да се заемеш с езда, а?

— М-милорд е несправедлив към мен.

— Тъй като, разбира се, Камарис е най-големият наследник на династията Бенидривайн. Така че славата на династията, за която спомена, може спокойно да се окаже неговата победа, нали така?

— О, милорд, не мисля така!

— Престани, Бенигарис! — обади се безцеремонно Несаланта. — Стига си измъчвал бедния Ксанасавин. Ела да седнеш до мен и ще изпием по чаша вино.

— Опитвам се да му помогна, майко. — Бенигарис отново се обърна към астролога. Усмиваше се, но лицето му беше зачервено, а страните му бяха на петна. — Както вече казах, мисля, че ти прекалено дълго си се взирал в небето, без да обръщаш достатъчно внимание на по-незначителни неща.

— Милорд...

— Ще поправим тази грешка.

Бенигарис внезапно приклепна, сграбчи Ксанасавин за бедрото и уви другата си ръка около него. Изправи се, като изсумтя от усилието. Астрологът се люшна, увиснал на лакът над земята.

— Не, херцог Бенигарис, не!...

— Престани веднага! — изпищя Несаланта.

— Продъни се в ада!

Бенигарис се надигна. Ксанасавин политна над перилата, опитвайки се да сграбчи с пръсти въздуха, и изчезна. След малко откъм двора долетя глухо изплющяване.

— Как... как смееш...?! — заекна Несаланта, опулила очи от ужас.

Бенигарис свирепо се извърна към нея. На челото му червенееше кървава струйка: астрологът беше откъснал кичур от косата му.

— Затваряй си устата — изрева той. — Трябваше и теб да изхвърля, дърта вещице. Ние губим войната — губим я! Може и да не те е грижа, но не си чак в такава безопасност, в каквата предполагаш. Съмнявам се Джосуа да позволи на армията си да изнасилва жени и да избива пленници, но хората, които шушукат по пазарите какво се е случило с баща ми, знаят, че си точно толкова виновна, колкото и аз. — Той изтри кръвта от лицето си. — Не, не си заслужава да те очистя със

собствените си ръце. Сигурен съм, че доста селяни в момента точат ножовете си и само чакат Камарис и останалите да се появят на вратите, за да започнат празненствата. — Бенигарис се изкикоти яростно. — Да не си мислиш, че дворцовите стражи ще се жертват, за да те защитят, след като е ясно, че всичко е загубено? И те са същите като селяните, майко! Гледат да си спасят кожата и изобщо не ги е грижа кой ще седне на трона. Дърта глупачка!

Той продължи да я гледа, стиснал разтреперани юмруци.

Вдовстващата херцогиня се отпусна на стола си и простена:

— Какво смяташ да правиш?

Бенигарис разпери ръце.

— Ще се бия, да те вземат дяволите. Може да съм убиец, но ще защитавам онова, което имам, докато не го изтръгнат от мъртвите ми ръце. — Той закричи към вратата, но се извърна. — И повече не искам да те виждам, майко. Не ме е грижа къде ще се завреш и какво ще правиш... но не искам да те виждам.

Блъсна вратата и изчезна.

— Бенигарис! — Гласът на Несаланта се извиси до писък. — Бенигарис! Върни се!

Безмълвният монах бе вкопчил пръстите на едната си ръка в гърлото на Бинабик и докато го притискаше надолу, вдигна с другата си ръка ръката на трола, в която той стискаше ножа — приближаваше острието все по-близо и по-близо до плувналото в пот лице на Бинабик.

— Защо... ти... ме...

Пръстите му се стягаха все по-силно и лишаваха дребосъка от дъх. Бледото потно лице на монаха се надвеси над неговото. Излъчваше трескава топлина.

Бинабик изви гръб и се повдигна. За момент почти успя да се измъкне от хватката на монаха и използва тази частица от мига, за да се отблъсне с крака от ръба на стълбището. Двамата се претърколиха и когато отново спряха, Бинабик се оказа отгоре. Тролът се наведе напред и стовари цялата си тежест върху ножа, но Хенгфиск го задържахше встрани от себе си с една ръка. Макар да беше слаб, монахът беше два пъти по-едър от трола и единствено странните му конвулсии му пречеха да постигне бърза победа.

Пръстите на Хенгфиск отново се плъзнаха към гърлото на трола. Обезумял, Бинабик се опита да отблъсне ръката му с брадичка, но хватката на монаха беше прекалено силна.

— Мириамел! — изхриптя Бинабик. — Мириамел!

Не последва никакъв отговор. Тролът започна да се задушава, мъчеше се да си поеме дъх. Не беше в състояние да приближи ножа до безжалостно ухиленото лице на Хенфиск или да се освободи от стисналата гърлото му ръка. Монахът успя да свие крака и да притисне с колене ребрата на Бинабик, така че дребосъкът да не може да се измъкне.

Бинабик изви глава и захапа китката на Хенгфиск. В първия миг пръстите се вкопчиха още по-силно в гърлото му, след което тролът откъсна със зъби парче кожа и плът. В устата му шурна гореща кръв, потече по брадичката му.

Хенгфиск не извика, усмивката му изобщо не се промени; той само се изви рязко и отхвърли Бинабик с крака на една страна. Ножът на трола се изплъзна от ръката му и отскочи, но той беше прекалено зает да се задържи на ръба на стълбището и да не отлети в бездната, така че не можеше да направи нищо. Успя да се задържи, притиснал длани върху камъка с увиснали под перилата над ръба на стълбището крака, след което изпълзя на ръце и колене напред, за да стигне до ножа си. Той беше паднал само на педя от Хенгфиск, който се беше подпрял на стената, изцъклил очи срещу трола. От ръката му капеше кръв.

Усмивката му най-последно се беше стопила.

— Вад...?

Гласът на Хенгфиск прозвуча като глух грак. Той се огледа на всички страни, сякаш внезапно бе попаднал на непознато място. Изразът, с който погледна накрая Бинабик, беше на вцепенен ужас.

— Защо ме нападна? — изхриптя с дрезгав глас Бинабик. Брадичката и страните му бяха оплескани с кръв. Говореше едва-едва. — Никога не сме били приятели... но...

Той се задави от пристъп на кашлица.

— Трол? — Лицето на Хенгфиск, допреди миг ухилено до уши, сега беше помръкнало. — Какво?... О, какъв ужас, какъв ужас!

Изумен от внезапната промяна, Бинабик се вторачи в него.

— Не мога... — Монахът изглеждаше съкрушен от мъка и недоумение. Пръстите му трепереха. — Не мога... о, милостиви Боже, троле, толкова е студено...

— Какво се е случило с теб? — Бинабик се приближи малко, без да откъсва очи от ножа — той се намираше съвсем близо до ръката на Хенгфиск, който очевидно не си даваше сметка за това.

— Не мога да кажа. Не мога да го изрека. — Монахът се разрида. — Те ме наляха... с... изблъскаха ме... защо Бог е толкова жесток?...

— Кажи ми. Мога ли да ти помогна с нещо?

Монахът се вторачи в него и за момент в изцъклените му зачервени очи проблесна нещо като надежда. В следващия миг тялото му се скова и той отметна рязко глава и изрева от болка.

— Хенгфиск!

Бинабик разпери ръце, сякаш за да предпази монаха от някакъв неочакван нападател.

Хенгфиск се дръпна рязко и изпружи треперещите си ръце право напред.

— Недей!... — извика той. — Не!!!

За миг като че ли се овладя, но щом извърна изпитото си лице към Бинабик, то започна да се тресе и променя, сякаш под кожата му запълзяха змии.

— Те са измамни, троле. — Думите му прозвучаха с някаква ужасяваща, съдбовна многозначителност. — Ужасно измамни. И коварни като самото време.

Извърна се тронаво и направи няколко несигурни крачки надолу по стълбището — мина толкова близо до Бинабик, че той можеше да посегне и да го докосне.

— Върви — каза с въздишка монахът.

Объркан още по-силно, дори отколкото от нападението, Бинабик залази напред и взе ножа си. Някакъв шум зад гърба му го накара да се извърти. Хенгфиск, чиито устни отново се бяха изпънали в усмивка, залиташе обратно нагоре по стъпалата. Бинабик само успя да вдигне ръце, преди монахът да се стовари отгоре му. Вонящата мантия на Хенгфиск загърна и двамата като саван. Последва кратко боричкане, след което двете фигури застинаха.

Бинабик изпълзя изпод тялото на монаха. След като успокои дишането си, той обърна Хенгфиск по гръб. Дръжката на кокаления му

нож стърчеше от лявото око на монаха. Разтреперан, тролът издърпа острието и го избърса в тъмната мантия. Лицето на Хенгфиск се бе вцепенило в усмивка.

Бинабик вдигна падналата си факла и се затътри нагоре по стъпалата към площадката. Мириамел беше изчезнала. Торбите с храната, водата и останалите важни вещи също ги нямаше. Бяха му останали единствено факлата и тояжката.

— Принцесо! — извика той.

Ехото заподскача из пустошта оттатък стълбището.

— Мириамел!

Беше останал само с трупа на монаха.

— Сто на сто е полудял. Сигурен ли си, че тъкмо това иска?

— Да, принц Джосуа, сигурен съм. Лично разговарях с него. — Барон Серидан се отпусна върху един стол и отпъди с ръка оръженосеца си, щом младежът се опита да вземе наметалото му. — Според мен, ако това не е клопка, трудно бихме могли да се надяваме на по-добро предложение. В противен случай много мъже ще загинат, преди да превземем стените на града. Но наистина е странно.

— Това изобщо не съм го очаквал от Бенигарис — призна Джосуа. — Той сам настоя това да е Камарис? Толкова ли му е омръзнал животът?

Барон Серидан помръдна рамене и се пресегна да вземе донесената от оръженосеца му чаша.

Исgrimнур, който ги наблюдаваше безмълвно, изсумтя. Ясно му беше какво озадачава барона и Джосуа. Бенигарис очевидно губеше. Изграденият през последния месец съюз между Джосуа и набанските барони беше отблъснал силите на херцога и сега под контрола на Бенигарис беше останал единствено градът. Но Набан беше най-големият град в Остен Ард, а обстоятелството, че е морско пристанище, правеше обсадата му много трудна. Някои от съюзниците на Джосуа бяха предоставили флотите си, но те не бяха достатъчни за блокада, чрез която градът да бъде принуден да се подчини заради глада. В такъв случай защо управляващият херцог на Набан предлагаше толкова странна сделка? И все пак Джосуа възприемаше новината така, сякаш той щеше да се сражава с Камарис.

Исgrimнур намести пронизваното си от болки тяло в по-удобна поза.

— Звучи налудничаво, Джосуа, но какво губим? Бенигарис ни се доверява, не обратното.

— Но това е лудост! — отвърна унило Джосуа. — А и всичко, което иска, ако победи, е безопасно оттегляне за себе си, семейството си и слугите си? Това са условия при капитулация. Тогава защо му е да се бие за тях? Няма никакъв смисъл. Трябва да е клопка. — Принцът като че ли очакваше някой да се съгласи с него. — Подобно нещо не е правено от сто години!

Исgrimнур се усмихна.

— Освен от теб само преди няколко месеца в пасищата. Всички знаят за този случай, Джосуа. Дълго ще разправят истории за него край лагерните огньовете.

Принцът не отвърна на усмивката му.

— Но аз използвах хитрост, за да принудя Фиколмий! А и той не допускаше, че неговият боец би могъл да загуби. Дори Бенигарис да не вярва, че това наистина е чичо му, трябва да е чул какъв воин е! И в това няма никакъв смисъл! — Той се обърна към възрастния рицар, който беше седнал в ъгъла, спокоен като статуя. — Какво мислиш по въпроса, сър Камарис?

Камарис разпери огромните си ръце.

— Трябва да се свърши. Ако така може да настъпи краят, ще изиграя ролята си. А барон Серидан казва истината: ще сме глупаци да отхвърлим подобен шанс заради подозрения. Ще спасим много хора. Дори само заради това съм готов да направя всичко необходимо.

Джосуа кимна.

— Разбирам. И макар все още да не разбирам мотивите, мисля, че трябва да се съглася. Народът на Набан не заслужава да страда за това, че владетелят му е отцеубиец. А ако се справим по този начин, пред нас се изправя по-голяма задача, за която ще ни е нужна непокътната и силна армия.

„Разбира се, Джосуа има защо да се тревожи — помисли си Исgrimнур. — Той знае, че ни предстоят ужаси, които могат да засенчат клането в Онестринския проход до такава степен, че да си спомняме това сражение като спортен празник. Единствено Джосуа от

всички в тази стая преживя обсадата на Наглимунд. Той се е сражавал с Белите лисици. Има защо да е мрачен“.

А на глас каза:

— Значи е уговорено. Само се надявам някой да ми помогне да си намеря столче за моя тлъст дърт задник, за да се полюбувам на гледката.

Джосуа го изгледа малко раздразнено.

— Това не е турнир, Исgrimнур. Но ще си там. Всички ще сме там. Изглежда, Бенигарис иска тъкмо това.

„Церемонии — помисли си Тиатак. — Моят народ вероятно изглежда толкова странен на сухоземците, колкото те на мен“.

Стоеше на ветровития склон и наблюдаваше отварянето на огромната градска врата на Набан. Появи се малка процесия конници. Водачът им беше облечен в ризница от метални плочи, които блещукаха дори под облачното следобедно небе. Един от другите конници носеше огромното синьо-златисто знаме на династията на Рибарчето. Но рогове не засвириха.

Тиатак гледаше как Бенигарис и свитата му препускат към тях. Докато чакаха, вятърът се усили. Тиатак го усети през наметалото си и потръпна.

„Ужасно студено е. Прекалено студено за това време на годината дори до океана“.

Ездачите спряха на няколко крачки от принца и спътниците му. Воините на Джосуа се бяха разпръснали в подножието на хълма и наблюдаваха съсредоточено. От прозорците и покривите на предградията и от крепостните стени на Набан надничаха множество лица. Войната внезапно беше прекъснала, за да отстъпи пред този момент. Всички участници в него изчакваха като подредени, а след това забравени играчки.

Джосуа пристъпи напред.

— Ти дойде, Бенигарис.

Водещият ездач вдигна забралото на шлема си.

— Дойдох, Джосуа. Посвоему аз съм достоен мъж. Също като теб.

— И възнамеряваш да съблюдаваш условията, които предложи на барон Серидан? Пряко единоборство? И всичко, което искаш, ако

победиш, е конвой за семейството и свитата ти?

Бенигарис размърда нетърпеливо рамене.

— Имаш моята дума. Аз твоята. Да започваме. Къде е... великият мъж?

Джосуа го изгледа с известно недоверие.

— Тук е.

Щом го каза, струпалите се зад принца отстъпиха и Камарис пристъпи напред. Стариият рицар беше облечен в ризница от метални брънки. Върху туниката му нямаше герб и носеше древния шлем във форма на морски дракон под мишницата си. На Тиатак му се стори, че Камарис изглежда дори по-унил от обикновено.

Щом Бенигарис се взря в лицето на възрастния мъж, мустаците му се увиха в усмивка.

— А-ха. Прав бях. Казах й. — Той кимна на рицаря. — Здрависти, чичо.

Камарис не отвърна нищо.

Джосуа вдигна ръка. Изглежда, сцената му се струваше все по-противна.

— Така. Да започваме. — Той се обърна към херцога на Набан. — Варелан е тук и никой не се е държал зле с него. Обещавам, че каквото и да се случи, ще се отнасяме със сестра ти и с майка ти с нужното внимание и уважение.

Бенигарис го изгледа продължително с хладните си като на гущер очи.

— Майка ми е мъртва.

Той свали забралото си, обърна коня и се отдалечи на известно разстояние нагоре по хълма.

Джосуа кимна уморено на Камарис.

— Опитай се да не го убиваш.

— Знаеш, че не мога да обещаю нищо — отвърна стариият рицар. — Но ще го пощадя, ако ме помоли.

Вятърът стана още по-пронизителен. Тиатак съжали, че не се бе облякъл изцяло с дрехи на сухоземците: панталони и ботуши щяха да го защитават много по-добре от студа, отколкото единствено наметалото над голите му, обути само в сандали крака. Трепереше, докато гледаше как двамата конници застават един срещу друг.

„Онзи, който превива дърветата сигурно се е събудил разгневен — помисли си той. Баща му често повтаряше тези думи. От представата за това му стана още по-студено, отколкото от самия вятър. — Но ми се струва, че не господарят на вятъра на Вран изпраща този студ. Имаме друг враг, който дълго е кротувал, а няма никакво съмнение, че той може да командва ветровете и бурите“.

Тиамак се загледа към хълма, където Камарис и Бенигарис бяха застанали един срещу друг на разстояние, което човек можеше да прекрачи за няколко мига. Намираха се сякаш само на педя един от друг, свързани с неразрушимите връзки на кръвта, но беше ясно, че между тях зее непреодолима бездна.

„А над нея фучи Кралят на бурите — помисли си Тиамак. — Докато тези двамата — племенник и чичо — разиграват някакъв умопомрачителен сухоземски ритуал... също като Джосуа и Елиас...“

Двамата конници внезапно препуснаха един срещу друг и — поне за Тиамак — се превърнаха в някакви неясни петна. Сграбчи го някакво сковаващо усещане, мрачно и заплашително като буреносен облак.

„Непрекъснато си мислим, че крал Елиас е оръдие на отмъстителността на Инелуки. И двамата братя са в несекваща крамола от Наглимунд до Сесуад'ра. Ами ако Елиас е точно толкова сляп относно намеренията на Краля на бурите, колкото сме и ние? И ако в името на някакъв колосален план единствената цел на Инелуки е да ни отвлича вниманието един с друг, докато най-последно не го осъществим?“

Въпреки брулеция студен вятър Тиамак усети струйки пот да застиват върху челото му. Ако това беше истина, какво би могъл да планира Инелуки? Адиту се беше заклела, че той никога не би могъл да се завърне от пустотата, в която го беше запратило смъртоносното му заклинание — но може би замисляше някакво друго отмъщение, много по-ужасяващо от това да властва над хората чрез Елиас и норните. Но какво би могло да е то?

Тиамак се огледа за Странгиард — искаше да сподели тревогата си с Носителя на свитъка, — но свещеникът беше някъде сред неспокойната гълпа. Всички закрепяха възбудено. След миг унеслият се Тиамак разбра, че единият от ездачите е свалил другия от коня му.

Мигновено сковалият го страх го отпусна, щом се увери, че е паднал покритият с лъскавата ризница Бенигарис.

През тълпата се понесоха коментари, щом Камарис слезе от коня си. Две момчета изтичаха, за да отведат конете встрани.

Тиамак изостави мрачните си размишления и се напъха между Хотвиг и Слудиг, които стояха непосредствено зад принца. Римърсгардецът погледна надолу с раздражение, но щом забележа Тиамак, се усмихна.

— Събори го като перце! Старикът му дава суров урок!

Тиамак премигна. Никога нямаше да разбере въодушевлението на другарите си от подобни събития. Този „урок“ можеше да приключи със смъртта на единия от мъжете, които сега обикаляха един около друг, вдигнали щитовете в защита и мечове за нанасяне на удар. Черният Трън приличаше на ивица среднощен мрак.

Началото на единоборството подсказваше, че то може да не продължи дълго. Бенигарис беше опитен боец, по-нисък от Камарис, но набит и с яки рамене. Той размахваше тежкия си меч с лекота, с каквато по-дребен мъж би размахвал Найдел на Джосуа, и отлично владееше щита. Камарис изглеждаше на Тиамак като някакво съвсем различно същество, грациозно като видра и светкавично като връхлитаща змия. В ръцете му Трън се мятеше като неясно черно петно, сякаш мрежа от блещукащ мрак. Въпреки че не хранеше добри чувства към Бенигарис, Тиамак изпитваше някакво съжаление към него. Нямаше съмнение, че нелепата битка ще приключи за броени мигове.

„Колкото по-скоро се откаже Бенигарис — помисли си Тиамак, — толкова по-бързо ще се отървем от този вятър“.

Но много скоро стана ясно, че Бенигарис има други намерения. Макар да изглеждаше почти безпомощен, докато си разменяха първите двайсетина удари, набанският херцог неочаквано установи надмощие над Камарис — нанасяше удар след удар върху щита на застарелия рицар и отбиваше ударите на противника си. Камарис беше принуден да отстъпи и Тиамак долови тревогата в шепота на обкръжението на Джосуа.

„Той е вече стар, в края на краищата. По-стар, отколкото беше дядо ми, когато почина. А и вероятно тази битка не му е така присърце, както другите“.

Бенигарис обсипваше с удари щита на Камарис, опитваше се да намери слабото място на разколебания възрастен рицар. Пръхтеше така оглушително, че всички чуваха задъханото му хриптене на фона на прозвънването на метала. Дори Тиамак, който не разбираше почти нищо от сухоземското дуелиране, се питаше колко време би могла да продължи подобна яростна атака.

„Всъщност не е задължително да се проточи дълго — осъзна Тиамак. — Достатъчно е да пробие защитата на Камарис и да нанесе удар. Той рискува“.

В един момент рискованият щурм на Бенигарис като че ли щеше да бъде възнаграден. Един от безжалостните му удари завари Камарис със свален щит, отскочи от горния му ръб и попадна странично върху шлема на стария рицар, който залитна. Тълпата нададе екзалтиран вой. Камарис се окопоти и вдигна щита с неимоверно усилие. Бенигарис отново се нахвърли върху него.

Тиамак не беше съвсем наясно какво точно се случи отук нататък. За момент старият рицар се поприведе, вдигнал безпомощно щита си срещу стоварващия се меч на Бенигарис. В следващия успя да блокира някак щита на Бенигарис със своя и да го метне нагоре така, че той увисна във въздуха като синкаво-златиста монета. Когато херцогът се стовари на земята, черният връх на Трън бе опрян над металната плоча на шията му.

— Предаваш ли се, Бенигарис? — Гласът на Камарис прозвуча уверено, но с едва доловимо потрепване от умора.

В отговор Бенигарис блъсна Трън с бронирания си пестник и замахна рязко към незащитения корем на Камарис. Старецът като че ли се сгърчи, щом върхът на меча го докосна. За миг Тиамак си помисли, че е пронизан, но в този момент Камарис се завъртя в пълен кръг. Мечът на Бенигарис се плъзна покрай него, а в това време Трън приключваше хоризонталната си, смъртоносна дъга. Черното острие изтреця върху ризницата на Бенигарис точно в основата на ребрата му. Херцогът рухна на земята. Камарис измъкна Трън от пролуката на нагръдника и от нея бликна кървав фонтан.

От двете страни на Тиамак Слудиг и Хотвиг ревяха с прегракнали гласове. Джосуа не изглеждаше особено щастлив.

— Милостиви Ейдон — промълви принцът и се обърна почти разгневен към двамата си капитани, при което погледът му попадна

върху врана. — Поне да благодарим на бога, че Камарис остана жив. Да отидем при тях и да видим можем ли да направим нещо за Бенигарис. Носиш ли си билките, Тиамак?

Мъжът от блатата кимна. Двамата с принца започнаха да си пробиват път през моментално струпалата се около двамата воини тълпа.

Щом стигнаха до тях, Джосуа постави ръка върху рамото на Камарис.

— Добре ли си?

Старецът кимна. Изглеждаше изтощен; косата му бе провиснала на челото на влажни от потта кичури.

Джосуа се обърна към падналия Бенигарис. Някой беше свалил шлема на херцога. Той беше пребледнял като норн, а върху устните му бе избила кървава пяна.

— Лежи спокойно, Бенигарис. Разреши на този мъж да погледне раната ти.

Херцогът завъртя замъглените си очи към Тиамак.

— Мочурливо човече! — изхриптя той. — Странен мъж си, Джосуа.

Вранът коленичи до него и започна да търси катарамите на нагръдника, но Бенигарис отблъсна ръката му.

— Остави ме на мира, да те вземат дяволите. Оставете ме да умра, без да ме опипва някакъв дивак.

Джосуа присви устни, но направи знак на Тиамак да се дръпне.

— Както желаяш. Но вероятно може да се направи нещо за теб...

Бенигарис се изкикоти дрезгаво. Върху мустака му изскочи мехур кървава хрочка.

— Остави ме да умра, Джосуа. Само това ми остава. Ти можеш да имаш... — Той избълва още кървава пяна. — Можеш да имаш всичко останало.

— Защо постъпи така? — попита Джосуа. — Положително си знаел, че не можеш да победиш.

Бенигарис се усмихна едва-едва.

— Обаче ви уплаших всичките, нали? — Лицето му се изкриви, но той успя да се овладее. — Така или иначе, получих, каквото ми се полагаше... също като майка си.

— Какво искаш да кажеш?

Джосуа се беше втренчил в умирация херцог, сякаш никога не беше виждал подобна гледка.

— Майка ми осъзна... с моя помощ... че играта ѝ приключи. Не ѝ оставаше нищо друго освен срам. Затова взе отрова. Аз направих своя избор.

— Но ти със сигурност можеше да избягаш. Все още контролираш моретата.

— Къде да избягам? — Бенигарис изхрани още кървава слюз. — В любвеобилните ръце на брат ти и неговия галеник магьосника ли? А и проклетите пристанища вече принадлежат на Стреаве. Мислех, че го държа в плен, но се оказа, че ме е разяждал отвътре. Графът противопостави всички ни един срещу друг за собствена изгода. — Херцогът хриптеше все по-мъчително. — Не, краят беше настъпил. Разбрах го, щом падна Онестринският проход. Затова сам си избрах смъртта. Бях херцог по-малко от година, Джосуа. Никой нямаше да ме запомни другояче, освен като отцеубиец. Сега, ако някой оцелее, аз ще бъда мъжът, който се би с Камарис за трона на Набан... и за малко не победих, по дяволите!

Джосуа гледаше Бенигарис и май изобщо не го разбираше. Тиамак не се стърпя да не зададе въпроса.

— Какво искаш да кажеш — „ако някой оцелее“?

Бенигарис го изгледа с презрение.

— То говори. — Той бавно извърна очи към принца. — О, да — продължи той, мъчително му дишане не скри явното му задоволство, — забравих да ти кажа. Ти получи наградата си, но тя може би няма да ти достави голяма радост, Джосуа.

— За малко не изпитах съжаление към теб, Бенигарис — отвърна принцът. — Но това чувство се стопи.

Той се изправи.

— Чакай! — Бенигарис вдигна окървавената си ръка. — Наистина би трябвало да узнаеш, Джосуа. Остани още малко. Няма да те тормозя дълго.

— Говори.

— Гхантите изпълзват от тресавищата. Ездачите препускат насам от Езерните земи и крайбрежните градове покрай залива Фиранос. Те прииждат. О, те са много повече, отколкото би могъл да си представиш, Джосуа. — Той се изсмя и от устата му бликна нов кървав

фонтан. — И това не е всичко — оживи се Бенигарис. — Има още една причина, за да не искам да бягам от Набан с кораб. Килпите, изглежда, също са пощръклели. Нискийците са обезумели. Та както виждаш, не само си отвоювах заслужена и достойна смърт... но и смърт, за която ти и всички около теб много скоро ще ми завиждате.

— А твоят народ? — попита гневно Джосуа. — Изобщо ли не те е грижа за него? Ако това, което казваш, е вярно, той вече понася огромни мъки.

— Моят народ? — Бенигарис изхриптя. — Вече нямам народ. Аз съм мъртвец, а мъртъвците не се радват на преданост. Пък и той вече е твой народ — твой и на чичо ми.

Джосуа го гледа дълго, после се обърна и се отдалечи. Камарис се опита да го последва, но любопитната тълпа войници и набански граждани моментално се струпва около него и той не успя да си пробие път.

Тиамак остана на колене до падналия херцог — гледаше го как умира. Слънцето почти докосваше хоризонта и над хълма вече се протягаха студени сенки, когато Бенигарис най-послед спря да диша.

20. ПРИКОВАН КЪМ КОЛЕЛОТО

Отначало Саймън си беше помислил, че огромната подземна леярна е нечий опит да пресъздаде Ада. След като се намираше в плен вече почти от две седмици, беше убеден в това.

Тъкмо успяваха да се дотърят до парцаливите си постели в края на изнурителния работен ден и някой от помощниците на Инч — шепа слуги не чак толкова противни като своя господар, но и не много почовечни от него — вече ги навикваше да се вдигнат и да започнат следващия. Почти замаяни от изтощение още преди да са започнали работа, Саймън и останалите пленници изгълтваха чашата рядка овесена каша, която вонеше на ръжда, и отново тръгваха към леярната.

Ако пещерата, в която спяха, беше неприятно гореща, огромната пещера на леярната беше същински ад. Задушавашата жегла притискаше лицето на Саймън, а очните му ябълки пресъхваха като орехови черупки и кожата му се сбръчкваше и белеше. Всеки следващ ден беше изпълнен с потискащ, умопомрачителен, изгарящ пръстите труд, поносим единствено благодарение на мъжа, който мъкнеше кофата с вода. Но между отделните освежителни глътки изминаваха цели епохи.

Единственият късмет на Саймън беше, че случайно беше срещнал Станхелм, който единствен сред работещите в леярната окаяници беше запазил човечността си. Станхелм показва на новия затворник кътчетата, където можеше да вдъхне малко по-хладен въздух, кои от слугите на Инч да избягва най-усърдно и — най-важното — как да си придава вид, че отдавна работи в леярната. Повъзрастният мъж не допускаше, че Саймън има особена причина да остане анонимен и незабележим, но основателно беше убеден, че е по-добре да не привлича вниманието на Инч, затова научи новия затворник какво се очаква от него — което преди всичко беше демонстриране на абсолютно раболепие. Саймън свикна да свежда поглед и да работи енергично и усърдно винаги когато Инч се въртеше наоколо. Освен това върза един парцал на пръста си, за да скрие

златния пръстен. Нямахше желание да се лиши от тази скъпоценност, но съзнаваше, че ще е ужасна грешка, ако допусне някой да го зърне.

Работата на Станхелм се състоеше в това да отделя парчета бракуван метал за тигелите. Беше взел Саймън да върши същото и научи новия си чирак как да различава мед от бронз и калай от олово, като удря парчето метал върху камък или като надраска повърхността му с остра желязна пръчка.

Какво ли не минаваше през ръцете им, преди да стигне до топилнята — вериги, тенджери, строшени плочи с неясно предназначение, обръчи от колелета на фургони и от бъчви, пълни с криви гвоздеи торби, скари от камини и панти на врати. Веднъж Саймън вдигна една фино изработена Стойка за колби и си спомни, че я беше виждал закачена на стената в кабинета на доктор Моргенес, но докато я оглеждаше, понесен от вихрушката на внезапно възникнали приятни спомени, Станхелм го сръга — предупреждаваше го за приближаването на Инч. И Саймън моментално я хвърли в купа.

Отнасяха късовете метал към редицата тигели, закачени над леярните пещи с огромни като къщи пламъци, поддържани сякаш от несекващи количества въглища и раздухвани с мехове, задвижвани от огромното водно колело на леярната, три пъти по-високо от човешки ръст, което се въртеше неспирно ден и нощ. Раздухван от меховете, огънят се развихряше с такава невероятна ярост, че на Саймън му се струваше истинско чудо, че каменните стени на пещерата не се стопяват. Тигелите, всеки напълнен с различен метал, се придвижваха от свързана с колелото конструкция от почернели вериги и макари. Друга верижна конструкция, толкова по-огромна от тази за придвижването на тигелите, че сякаш беше сглобена от белезници за великани, се извисяваше от главината на колелото и изчезваше в една мрачна цепнатина в покрива на леярната. Дори Станхелм не обичаше да говори къде отвежда тя, но Саймън се досещаше, че има някаква връзка с Приратес.

В откраднатите мигове почивка Станхелм описваше на Саймън целия процес — разтопяването на отломките метал в ослепително червена течна маса, изливането ѝ от тигелите в слитъци — продълговати късове суров метал, — които, след като изстиваха, бяха откарвани от плувнали в пот мъже в друга част на огромното помещение, където ги оформяха в онова, което след това Инч отнасяше

на краля. Ризници и оръжия, предполагаше Саймън, след като сред огромните количества отпадъци почти никога не забелязваше бойни приспособления, които да не са повредени до такава степен, че да са станали съвсем неизползваеми. Разбираше желанието на Елиас да превърне всяко ненужно парче метал в острие на стрела или в меч.

Дните се нижеха един след друг и му ставаше все по-ясно, че няма почти никакъв шанс да се измъкне от това място. Станхелм му беше казал, че през последната година се опитали да избягат само няколко затворници, но само един-единствен от тях не бил заловен веднага и докаран обратно. Нито един от тях не беше живял дълго след това.

„А този, който се е измъкнал, е бил Джеръмайъс. Успял е само благодарение на глупостта на Инч да го изпрати с поръчка горе. Съмнявам се да ме споходи подобен шанс“.

Чувството, че е хванат в капан, беше толкова непреодолимо, а желанието да избяга толкова умопомрачително, че на моменти Саймън не можеше да го превъзмогне. Обсебваше го мисълта огромните вериги на водното колело да го отнесат към мрачните кътчета, до които достигаха. Сънуваше как открива тунел, който отвежда от огромното помещение, както беше направил при първото си бягство от Хейхолт, но сега всички изходи бяха запълнени или отвеждаха към други части на леярната. Продоволствията се носеха от тритингски наемници, въоръжени с копия и брадви, и всяка доставка беше под надзор. Единствените ключове подрънкваха на широкия колан на Инч.

Времето за неговите приятели и за делото на Джосуа се скъсяваше, но Саймън беше безпомощен.

„А и Приратес не е напуснал двореца. Което значи, че е само въпрос на време кога ще се появи пак тук. Ами ако не бърза толкова следващия път? И ако ме познае?“

Винаги, когато оставаше сам и никой не го наблюдаваше, Саймън се оглеждаше за нещо, което би могло да му помогне да избяга, но почти нищо не му вдъхваше надежда. Веднъж напъха в джоба си парче желязо и го точеше в камъните, когато би трябвало да спи. Ако все пак Приратес го откриеше, щеше да направи всичко, което му позволяваха силите.

Двамата със Станхелм стояха до купчината отломки. Възрастният мъж се беше порязал на един остър ръб и от ръката му течеше кръв.

— Стой спокойно. — Саймън отпори парче от изпокъсаните си бричове и започна да превързва ранената ръка на Станхелм. Изтощен до крайност, той се олюляваше като кораб сред бурни вълни. — Ейдон! — възкликна разтревожен Саймън. — Много е дълбока.

— Не мога повече — измърмори Станхелм. Очите над лицевата му маска най-последно бяха придобили безжизнения поглед като този на останалите работници в леярната. — Не мога повече.

— Просто остани тук — отвърна Саймън, докато затягаше възела. — Почивай.

Станхелм поклати безнадеждно глава.

— Не мога.

— Тогава недей. Седни. Ще отида да намеря водопоеца и ще ти донеса вода.

Нещо огромно и мрачно мина пред пламъците и препречи светлината, както планина скрива залеза.

— Почивате, а? — Инч наведе глава и огледа първо Станхелм, а след това и Саймън. — И не работите.

— Той си с-срязва ръката. — Избягвайки очите на надзирателя, Саймън се загледа в огромните обувки на Инч. С учудване забеляза, че сплесканите му палци стърчат от тях. — Тече му кръв.

— Ами да му тече — отвърна с нетърпящ възражение глас Инч. — Няма време за почивка. Има работа да се върши.

Станхелм се олюля, след което неочаквано се отпусна и седна. Инч го изгледа втренчено и пристъпи напред.

— Ставай. Време е за работа.

Станхелм простена едва чуто, стискаше ранената си ръка.

— Ставай — затътна гласът на Инч. — Веднага!

Станхелм изобщо не го погледна. Инч се наведе и го зашлеви толкова силно, че главата му отхвъркна на една страна, а тялото му отскочи. Станхелм извика от болка.

— Стани!

След като и това не даде необходимия ефект, Инч вдигна огромния си пестник и го стовари върху Станхелм — от удара той се просна на земята.

Няколко други леяри бяха спрели да работят, за да погледат — наблюдаваха наказанието на Станхелм с вцепененото смирение на стадо овце, видели вълк да отвлича една от тях и съзнаващи, че поне за известно време са се отървали.

Станхелм лежеше безмълвен. Инч вдигна крак над главата му.

— Стани, ти казвам.

Сърцето на Саймън щеше да се пръсне. Всичко ставаше прекалено бързо. Знаеше, че ще е пълна глупост да се обади — Станхелм явно беше стигнал кулминацията на издръжливостта си и явно искаше да умре. Защо да рискува всичко?

„Глупаво е да се грижиш за някого“, мина му гневна мисъл.

— Спри. — Знаеше, че е неговият глас, но му прозвуча като нереален. — Остави го.

Огромното нашарено от белези лице на Инч се завъртя бавно и единственото му зрящо око замига сред опърлената му плът.

— Ти не се обаждай — изрева той и скрита Станхелм.

— Казах... остави го.

Инч се извърна от жертвата си, а Саймън отстъпи крачка назад и се огледа накъде да побегне. Вече нямаше връщане назад, нямаше спасение от този сблъсък. Ужас и дълго преглъщана ярост го раздираха. Прииска му се конфискуваният му от норните канукски нож да е в ръцете му.

— Ела тук.

Саймън отстъпи още една крачка.

— Ела да ме хванеш, торба с лайна такава.

Обезобразеното лице на Инч се стърчи в озъбена гримаса и той се хвърли напред. Саймън се измъкна и хукна да бяга. Работниците зяпнаха, щом господарят на леярната се заклатушка тромаво подире му.

Саймън се беше надявал да умори огромния мъж, но си бе направил сметката, без да вземе предвид собственото си изтощение през изпълнените с недохранване и недоспиване седмици. След стотина крачки усети, че силите му се изцеждат, макар Инч все още да се олюляваше на известно разстояние от него. Нямаше къде да се скрие и нямаше измъкване от леярната. По-добре беше да се обърне и да се бие на открито, където все още можеше да се възползва от привилегията на бързината, доколкото му беше останала.

Наведе се и грабна един голям камък. Инч, вече сигурен, че го е спипал, предпазливо поглеждаше към камъка, но не спря да пристъпва към него, макар и по-бавно.

— Доктор Инч командва тук — избоботи той. — Има работа да се върши. Ти... ти си...

Той изръмжа, неспособен да намери думите, които да изразят огромното престъпление на Саймън. И направи още една крачка напред.

Саймън запрати камъка към главата му, но Инч я отмести и камъкът го удари по рамото. Саймън се изпълни с мрачно веселие, някаква разрастваща се ярост, която го връхлиташе като необузdana радост. Това беше човекът, довел Приратес до кабинета на Моргенес! Това чудовище бе подпомогнало убийството на наставника му!

— Доктор Инч! — изкреця Саймън и се изкикоти, докато се навеждаше за нов камък. — Доктор?! Ти не ставаш да бъдеш наричан другояче освен плужек, освен гадина, освен кретен! Доктор! Ха!

Метна втория камък, но Инч отстъпи встрани и той изтрополи по пода на пещерата. Огромното туловище подскочи напред със смайваща бързина и удари Саймън със зашеметяваща сила, при което той залитна. Преди да успее да се изправи, една огромна ръка сграбчи неговата. Дръпна го рязко нагоре и го блъсна с главата напред върху каменния под. Саймън удари главата си и остана да лежи замаян. Месестите ръце на Инч го докопаха пак, вдигнаха го отново и нещо го цапардоса по лицето толкова силно, че той чу гръм и видя светкавици. Маската му се смъкна. Друг удар го завъртя и той се стовари на земята. Остана да лежи неподвижен, мъчеше се да си спомни къде е и какво му се случва.

— Дразниш ме... — изломоти гърлен глас.

Саймън чакаше безпомощно следващия удар; надяваше се да е достатъчно силен, за да спре болката в главата и слабостта в корема му завинаги. Но дълго време не последва нищо.

— Малкият кухненски хлапак — измърмори най-после Инч. — Познах те. Ти си кухненският хлапак. Но ти е порасла брада! — Чу някакъв звук, сякаш два камъка се търкаха един в друг. Мина известно време, преди да разбере, че Инч се смее. — Върна се! — Тонът му изразяваше такова задоволство, сякаш му беше стар приятел. — Върна

се при Инч — но сега съм доктор Инч. Ти ми се присмя. Но повече няма да ми се смееш.

Огромните му ръце го сграбчиха и го вдигнаха от пода. Внезапно движение — и главата му се изпълни с мрак.

Саймън се опитваше да помръдне, но не можеше. Нещо опъваше ръцете и краката му с огромна сила.

Отвори очи и видя обезобразеното кръгло като луна лице на Инч.
— Малкият кухненски хлапак. Върна се. Падна ми.

Огромният мъж се приведе. С едната си ръка закрепил дясната ръка на Саймън към нещо зад него, след което вдигна другата, в която стискаше тежък дървен чук. Саймън забеляза насочения срещу китката му клин и не можа да сдържи ужасения си вик.

— Уплаши ли се, кухненски хлапако? Ти взе моето място, мястото, което трябваше да е мое. Настрои стареца срещу мен. Не съм забравил аз.

Инч вдигна чука и го стовари с все сила върху главата на клина. Саймън се задъха и се сгърчи безпомощно, но не усети болка, а само стягане върху китката си. Инч заби клина надълбоко, след което се дръпна да огледа работата си. За първи път Саймън осъзна, че се намират високо над пода на пещерата. Инч беше стъпил върху стълба, облеганата на стената точно под ръката на Саймън.

Но това не беше стената, забеляза в следващия миг Саймън. Въжето около китката му беше приковано към огромното водно колело на леярната. Другата му китка и двата глезена вече бяха обездвижени. Беше прикован на няколко лакътя под ръба на колелото и на десетина лакътя от земята. Колелото не се движеше и струята черна вода изглеждаше на по-голямо разстояние, отколкото би трябвало.

— Прави, каквото искаш. — Саймън стисна зъби, за да овладее набъбващия да изскочи от него крясък. — Не ме е грижа. Прави, каквото щеш.

Инч дръпна китката му за проверка. Саймън започна да усеща напрежението от тежестта си в привързаните места и лекото затопляне в ставите си, предшествано истинските болки.

— Да правя? Аз не правя нищо. — Инч сложи огромната си длан върху гърдите му, натисна рязко и изтласка въздуха от дробовете му

със съскане. — Аз чаках. Ти ми взе мястото. Аз чаках и дочаках да стана доктор Инч. Сега ти ще чакаш.

— К-какво да чакам?

Инч се усмихна и се видяха изпотрошените му зъби.

— Да умреш. Никаква храна. Може да ти давам вода — така ще стане по-бавно. Може да помисля... да направя нещо друго. Няма значение. Ще чакаш. — Инч кимна доволно. — Ще чакаш.

Напъха дървения чук в колана си и слезе по стълбата.

Саймън го гледаше с вцепенено недоумение. Надзирателят стъпи на пода и махна с ръка на двама от слугите да отнесат стълбата. Саймън проследи с тъжен поглед отдалечаването ѝ. Дори да успееше да се измъкне от приковаващите го връзки, щеше да намери смъртта си върху каменния под.

Но Инч все още не беше приключил. Отдалечи се, докато огромното колело почти го скри от погледа на Саймън, и дръпна надолу един дебел дървен лост. До слуха на Саймън достигна стържещ шум и той усети колелото да се задвижва. След миг костите му изпращяха. Колелото се плъзна надолу, разтресе се и разплиска улея.

Бавно... съвсем бавно... колелото започна да се върти.

В първия момент Саймън почувства едва ли не облекчение, че се спуска към земята. Тежестта се премести от двете му ръце към китката и единия глезен, след това напрежението постепенно се прехвърли върху краката, докато помещението се обръщаше. Докато продължаваше да се спуска, усети кръвта да нахлува в главата му, сякаш всеки миг щеше да бликне през ушите му. В най-ниската точка на завъртането водата се пликкаше точно под него, почти мокреше пръстите му.

Огромните вериги над колелото се отдалечаваха, изчезваха нагоре в мрака.

— Не мога да го спра за дълго — изломоти обърнатият с краката нагоре Инч. — Меховете не работят, кофите не работят и кулата на Червения плъх-магьосник не се върти. — Той проследи с поглед Саймън, който започна да се издига бавно към тавана на пещерата. — Прави много неща това колело. — Единственото му оцеляло око проблесна на светлината на пещите. — И убива малки кухненски хлапаци.

Обърна се и се затътри през пещерата.

Отначало не болеше чак толкова много. Китките му бяха толкова стегнати и беше така изпънат върху колелото, че почти не се поклащаше. Беше гладен, което запазваше разсъдъка му и възможността да мисли. Мозъкът му се въртеше много по-бързо от колелото, към което беше прикован, кръжеше през събитията, които го бяха запокитили на това място, и през десетки невероятни възможности за бягство.

Може би Станхелм щеше да дойде, когато станеше време за спане, за да го освободи, каза си Саймън. Стаята на Инч беше в някаква друга част на леярната и с малко късмет Саймън можеше да бъде освободен, без тромавият надзирател дори да разбере. Но къде можеше да отиде? И защо си мислеше, че Станхелм е още жив или ако е, че ще рискува живота си за човек, когото почти не познава?

Някой друг? Но кой? Никой от останалите не го беше грижа дали Саймън е жив, или мъртъв, а и не можеше да ги обвинява за това. Как можеш да обвиняваш някого, когато всеки миг е битка да поемеш глътка въздух, да издържиш на горещината, да си свършиш работата под бича на жестокия господар?

Този път нямаше приятели, които да го спасят. Бинабик и Мириамел, дори да успеяха да проникнат в двореца, никога не биха дошли тук. Те търсеха краля. А и нямаше никаква причина да се надяват, че Саймън все още е жив. Тези, които го бяха спасявали по-рано — Джирики, Джосуа, Адиту — бяха безкрайно далеч, някъде сред пасищата или напредваха към Набан. Каквито и приятели да беше имал в двореца, отдавна ги нямаше. А дори да успееше да се освободи от това колело, къде можеше да отиде? Какво можеше да направи? Инч щеше да го хване пак и следващия път господарят на леярната можеше и да не приложи чак толкова постепенно мъчение.

Отново напрегна всичките си сили да провери въжетата, но те бяха яки, изплетени да издържат огромните тежести в леярната, и въобще не помръднаха. Можеше да се напруга дни наред, но само щеше да разкъса кожата на китките си. Не можеха да му помогнат и клиновете върху гредите на колелото, за които бяха завързани — Инч ги беше забил внимателно между влакната, без да ги поврежда.

Парещите болки в ръцете и краката му се засилваха. Саймън усети как ужасът в него се разраства като тътен на барабани. Не

можеше да помръдне. Каквото и да се случеше, колкото и зле да се почувстваше, колкото и силно да крещеше и да се напрягаше да се освободи, не беше в състояние да направи нищо.

Щеше да е почти облекчение, помисли си той, ако се появеше Приратес и видеше, че Инч го е приковал. Червеният проповедник щеше да извърши ужасяващи неща с него, но поне щяха да са различни ужасяващи неща — остри болки, дълги болки, слаби и непоносими болки. Сегашните, беше сигурен той, щяха да се засилват постепенно и неотклонно. Скоро и гладът щеше да започне да го измъчва до непоносимост. Беше изминал повече от цял ден, откакто беше ял за последен път, и не можеше да престане да мисли за последната пълна с помия чаша с копнеж, който граничеше с безумство.

Щом отново се завъртя с главата надолу, стомахът му се сви и за момент той престана да усеща умопомрачителния глад. Това беше съвсем слаба утеха, но пък и надеждите на Саймън ставаха все по-незначителни.

Болката, която раздираше цялото му тяло, съответстваше на връхлитащата го ярост, която се разрастваше заедно със страданията му — безпомощна ярост, ненамираща никакъв изход, поради което беше започнала да разяжда разсъдъка му. Също като един изпаднал в яростен пристъп мъж, когото беше видял веднъж в Ерчестър да изхвърля цялата си покъщнина през прозореца на дома си, Саймън нямаше какво друго да запокити срещу своите врагове освен онова, което му принадлежеше — убежденията си, нещата, които обичаше, най-скъпите си спомени.

И Моргенес, и Джосуа, и Бинабик, и всички останали го бяха използвали, реши той. Бяха взели едно момче, което дори не знаеше как да напише името си, и го бяха превърнали в свое оръдие. Поради манипулациите им беше изхвърлен от своя дом, беше се превърнал в изгнаник, беше станал свидетел на смъртта на много свои близки и на разрухата на много скъпи и праведни неща. Лишен от правото да направлява съдбата си, беше запокитван в какви ли не посоки и му бяха съобщавали само полуистини, за да го държат в подчинение и да продължава да им служи. Заради Джосуа се беше изправил срещу дракон и беше победил, но му бяха отнели Великия меч, за да го дадат

на друг. Заради Бинабик беше останал в Ийканук — кой можеше да каже със сигурност, че Хейстън ще бъде убит, ако бяха тръгнали преди това? Беше тръгнал с Мириамел, за да я защитава, и беше пострадал, като първо попадна в тунелите, а сега бе прикован към това колело, върху което сигурно щеше и да умре. Всичко му бяха взели, всичко, което имаше. Бяха го използвали.

А Мириамел беше отговорна и за други свои простъпки. Беше го подвела, отнасяйки се с него като с равен, независимо че беше кралска дъщеря. Беше му станала приятелка, или поне твърдеше така, но не го беше изчакала да се върне от пътуването из северните планини. Не, вместо това беше тръгнала сама, без да остави дори една думичка за него, сякаш приятелството им никога не беше съществувало. И се беше отдала на друг мъж — беше му дарила непорочността си, без дори да го харесва! Беше целунала Саймън, беше го накарала да си мисли, че безнадеждната му любов има някакво значение за нея... след което беше се отрекла пред очите му от собствените си постъпки по възможно най-жестокия начин.

Дори майка му и баща му го бяха изоставили — бяха умрели, преди изобщо да ги е видял, бяха го лишили от биография и минало, освен онова, което му разправяха камериерките. Как смееха!? И как го бе допуснал Бог?! Дори Бог го беше измамил. Нали казваха, че се грижел за всички създания на този свят, но явно изобщо не го беше грижа за Саймън, най-нищожния му раб. Как беше възможно Бог да обича някого и да го подложи на такива страдания, каквито беше изстрадал Саймън, който нямаше никаква вина, освен че искаше да постъпва справедливо?

А като прибавка към целия му гняв към така наречените му приятели, злоупотребили с доверието му, изпитваше още по-огромна ненавист към враговете си. Инч, това брутално животно — не, дори по-отвратителен от всяко животно, защото нито едно животно не те подлага на мъчения. Крал Елиас, хвърлил целия свят във война, подложил го на неописуеми ужаси, глад и смърт. Утук'ку със сребърната маска, която бе изпратила ловците си да преследват Саймън и приятелите му и бе убила Амерасу. И накрая убиецът на Моргенес, свещеник Приратес, който не таеше в черната си душа нищо освен унищожителна злоба.

Но най-големият виновник за всички страдания на Саймън, изглежда, беше онзи, чиято ненаситна ненавист беше толкова огромна, че дори гробът беше тесен за нея. Ако някой трябваше да понесе най-мъчителното възмездие, това беше Кралят на бурите. Инелуки беше хвърлил в разруха населението с невинни хора свят. Именно той беше съсипал живота и щастието на Саймън.

Понякога му се струваше, че единствено омразата му го крепи жив. Когато мъките ставаха непосилни, когато имаше усещането, че животът му се изплъзва или вече не е под контрола му, инстинктът да оцелее и да отмъсти беше единственото му спасение. Щеше да остане жив, докато може, дори само за да върне част от страданията си на всички, които го бяха оскърбявали. Щяха да си платят за всяка ужасяващо самотна нощ, за всяка рана, за всяко страдание, за всяка сълза.

Докато се въртеше в мрака на ръба на разсъдъка и умопомрачението, Саймън за хиляден път се заричаше да отмъсти за всяка понесена болка.

В първия момент му се стори, че е светулка, потрепваща в периферията на зрението му — нещо незначително, което блещукаше без светлина, точица не-чернота сред потъналият в тъма свят. Саймън, чиито мисли се лутаха като обезумели сред сковаващите болки и глада, изобщо не разбираше какво би могло да е.

„Ела“, прошепна някакъв глас.

Непрекъснато чуваше гласове през целия този втори ден — или беше третият? — на колелото. Какво значение можеше да има поредният от тях? Какво значение можеше да има някакво танцуващо петънце светлинка?

„Ела“.

Внезапно беше освободен — освободен от колелото, освободен от въжетата, които изгаряха китките му. Искрата го поведе напред, преди да е успял да проумее как е възможно такова лесно бягство... докато не погледна зад гърба си.

Върху бавно въртящата се рамка висеше някакво тяло, отпуснат върху въжетата гол белокож силует. Оранжеви като пламък потни кичури бяха полепнали по челото му. Брадичката му беше увиснала на гърдите.

„Кой е този?“, запита се за миг Саймън... но знаеше отговора. Огледа с безразличие собственото си тяло. „Значи така съм изглеждал? Но в него не е останало нищо — прилича на празна делва“.

Мисълта го връхлетя изневиделица.

„Аз съм мъртъв“.

Но ако беше така, защо все още усещаше смъртно въжетата, все още усещаше изопнатите си до скъсване ръце? Защо му се струваше, че е едновременно в и извън тялото си?

Светлинката пред него отново помръдна призивно, настоятелно. Саймън я последва мимо волята си. Движеха се през хаос от сенки като вятър през дълъг мрачен комин, а покрай и през него преминаваха почти-неща. Връзката му с увисналото върху колелото тяло изтъняваше все повече. Усети свежицата на съществуването му да премигва.

„Не искам да изгубя себе си! Пусни ме да се върна!“

Но предвождащата го искра продължаваше да лети напред.

Развихреният мрак разцъфтя в светлини и цветове и постепенно започна да придобива формите на реални неща. Саймън се намери пред устието на огромния улей, който въртеше водното колело, загледан в спускащата се в дълбините под двореца тъмна вода, която изтичаше към леярната. След това видя безмълвното езеро в пустите зали на Асу'а. Водата се процеждаше в езерото през цепнатините на покрива. Носещите се над езерото мъгли пулсираха от живот, сякаш водата вливаше енергия в нещо, което отдавна беше затихнало в безжизненост. Да не би това да искаше да му покаже потрепващата светлинка? Че водата от леярната е изпълнила ситското езеро? Че то отново се съживява?

Край него прелитаха и други образи. Видя тъмния силует, който израстваше в основата на масивната стълба в Асу'а, подобие на дърво, което почти беше докоснал и чиито странни мисли беше усетил. Самото стълбище представляваше спираловидна тръба, която започваше от корените на дишащото дърво и стигаше чак до Кулата на Зеления ангел.

Щом си помисли за нея, пред очите му моментално изникна острият ѝ връх, извисен като огромен бял зъб. Валеше сняг и небето беше покрито с плътни облаци, но въпреки това Саймън виждаше нощното небе над тях. Надвиснала над мрака на север като тлеещ

въглен с тъничко петънце-опашка, зад нея се носеше Звездата-завоевател.

„Защо ме водиш по всички тези места?“, попита Саймън. Светлото петънце се рееше пред него, сякаш го слушаше. „Какво означава това?“

Не последва отговор. Но нещо студено плисна лицето му.

Саймън отвори очи, превърнал се отново и внезапно в обитател на изтръпналата си от болки плът. Някакъв разкривен силует висеше с главата надолу от тавана и цвъртеше като прилеп.

Не. Беше един от помощниците на Инч и всъщност самият Саймън висеше с главата надолу в долната точка на въртенето на колелото, заслушан в скрибуцането на оста. Помощникът плисна още една кофа вода върху лицето му, но съвсем малко от нея се изля в устата му. Той се задъха, задави се и се опита да преглътне, след което облиза устните и брадичката си. Когато започна да се издига нагоре, мъжът се отдалечи, без да каже нито дума. От косата на Саймън потекоха малки капчици и за известно време той беше изцяло съсредоточен в опитите си да ги улови и погълне, преди да са се стекли, за да има време да се замисли за странното си видение. Едва когато колелото отново го завъртя надолу, си спомни за него.

„Какво ли означава това?“ Парещите болки в ставите разпиляваха мислите му. „Какво беше това блясъче и какво се опитваше да ми покаже? Или просто полудявам?“

Бяха му се присънвали множество странни сънища — видения от отчаяние и превъзбуда, сцени на невероятни триумфи над неговите врагове и на ужасяващи страдания на неговите приятели, но беше сънувал и много по-незначителни неща. Гласовете, които беше чувал из тунелите, се бяха завърнали, понякога като едва доловимо бърборене на фона на тътена и скрибуцането на колелото, друг път като ясен шепот в ухото му, откъслечни фрази, които го измъчваха със своята неразбираемост. Беше обсаден от фантазии, зашеметен като подмятана от яростен ураган птица. С какво беше по-реално това съновидение?

„Но то беше по-различно. Също като разликата между порив на вятъра по кожата ти и нечие докосване“.

Саймън се съсредоточи върху видението. В края на краищата имаше за какво да разсъждава, нещо различно от умопомрачителния глад и парещата болка в крайниците.

„Какво видях? Че езерото под двореца отново е живо, изпълнено с водата, която се разплисква точно под това колело? Езерото! Защо не се сетих за това досега? Джирики, не, Адиту каза, че в Асу’а има нещо, наречено Езерото на Трите дълбини, Главен свидетел. Значи това видях там долу. Видях ли? Аз пих от него! Но какво значение има това, дори да е вярно?“ Продължи да се рови из мислите си. „Кулата на Зеления ангел, онова дърво, езерото — свързани ли са по някакъв начин?“

Спомни си за сънищата си за Бялото дърво, които дълго го бяха измъчвали. Отначало си беше помислил, че е дървото Удун във вкочанения Ийджарджук, огромния вледенен водопад, който го беше поразил със своята величественост и невероятност, но му беше минало през ума, че то има и друго значение.

„Бяло дърво без нито едно листо. Кулата на Зеления ангел. Ще се случи ли нещо там? Но какво?“ Той се разсмя дрезгаво, изненадан от собствения си скрибуцащ глас — не беше изричал нито дума от много, много часове. „А и какво ли мога да направя? Да кажа на Инч?“

И все пак нещо се случваше. Езерото беше живо, Кулата на Зеления ангел очакваше нещо... и водното колело продължаваше ли, продължаваше да се върти неспирно.

„По-рано често сънувах едно колело — огромно колело, което се върти през времето — и издигаше миналото към светлината, а всичко живо свличаше надолу в земята... но не дървено като това, движено от кална вода“.

Сега колелото отново го свличаше надолу, обръщаше го така, че кръвта отново нахлу в главата му и слепоочията му заблъскаха.

„А какво ми каза ангелът в онзи сън?“ Той сгърчи лице от болка и преглътна вика си. Сякаш огромни игли пронизаха краката му. „Проникни по-дълбоко — каза ми тя. — По-дълбоко“.

Стените на Времето започнаха да се ронят около Саймън, сякаш колелото, което го въртеше, също като колелото, което беше посещавало сънищата му, се гмурна направо през тъканта на настоящия момент, повличайки го надолу към миналото и загребвайки

от древната история, за да я разлее върху настоящето. Дворецът под него, Асу'а Великолепния, мъртъв от пет столетия, беше станал реален като извисяващия се над него Хейхолт. Делата на тези, които си бяха отишли — или на такива като Инелуки, които бяха умрели, но все още не си отиваха — бяха живи като делата на живите мъже и жени. А Саймън се въртеше сред тях, немоцно парче кожа и кости върху колелото на Вечността, носен въпреки волята си през призрачното настояще и неумиращото минало.

Нещо опипваше лицето му. Саймън се измъкна от делириума и усети пръсти да докосват страните му. За момент плъзнаха по косата му и изчезнаха, когато колелото го издигна нагоре. Той отвори очи, но или беше загубил зрението си, или всички факли бяха угаснали.

— Какво си ти? — попита потрепващ глас. Беше съвсем близо, но той вече се отдалечаваше от него. — Чух те да викаш. Гласът ти не е като другите. И мога да те усетя. Какво си?

Устата на Саймън беше изприщена и той едва си поемаше дъх. Опитва се да отговори, но изскочи само някакво тихичко бълбукане.

— Какво си?

Докато се мъчеше да отговори, Саймън се запита дали не сънува отново. Но въпреки натрапчивото си присъствие, създанията в нито един от сънищата му не го бяха докосвали с осезаема плът.

Сякаш измина цяла вечност, докато се издигне до върха на колелото, където огромните вериги трещяха оглушително над главата му, и отново започне да се спуска надолу. Докато отново стигне дъното, успя да събере достатъчно плюнка, за да промълви нещо, превъзможвайки раздиращата болка в гърлото си.

— Помогни... ми...

Но ако въобще имаше някой, този път нито го докосна, нито се обади. Той продължи да се върти неумолимо. Зарида без сълзи — сам в мрака.

Колелото се въртеше. Заедно с него се въртеше и Саймън. От време на време върху лицето му плисваше вода и се процеждаше в устата му. Също като Езерото на Трите дълбини, той я поглъщаше жадно, за да поддържа искрицата живот в себе си. Сенки изпълваха замъгленото му съзнание. Гласове шептяха в ухото му. Мислите му се

рееха несвързани, но болката го държеше в капана на измъченото му, агонизиращо тяло. Изпълваше го неутолим копнеж да се освободи.

Колелото се въртеше. Заедно с него се въртеше и Саймън.

Зърна някакъв безформен сив силует в безпределната далечина, но някак си достатъчно близо, за да го докосне. Блещукаше едва-едва, като сиво-зелени изсъхнали листа — ангелът от върха на кулата.

„Саймън — прошепна ангелът. — Искам да ти покажа нещо“.

Дори в мислите си Саймън не можеше да формулира въпроса, който искаше да ѝ зададе.

„Ела. Няма много време“.

Заедно прекосиха някакви неща, запътени към някакво друго място. Като мъгла, която се изпарява под топлите лъчи на слънцето, сивотата затрептя и се стопи и пред очите на Саймън изникна нещо, което вече беше виждал, макар да не можеше да се сети къде. Млад мъж със златиста коса се спускаше внимателно през един тунел. В едната си ръка държеше факла, в другата — копие.

Саймън се озърна за ангела, но беше останал само мъжът с копието, изтръпнал от грозещите го опасности. Кой беше той? Защо трябваше да му показват това видение? В миналото ли беше то? Или в настоящето? Или беше някой, който идваше да го спаси?

Плахиият силует продължаваше напред. Тунелът се разшири и на светлината на факлата се видяха изображения на пълзящи растения и цветя, осеяли стените. Когато и да беше, миналото, бъдещето или настоящето, Саймън беше сигурен, че знае къде се е случило — в Асу'а, сред дълбините под Хейхолт.

Мъжът спря рязко, отстъпи крачка назад и вдигна копието. Факлата освети в залата пред него огромен силует, покрит с хиляди блещукащи червеникави люспи. Само на няколко стъпки от сводестия вход, в който беше застанал копиеносецът, лъсна огромна лапа с извити нокти от жълта кост.

„Внимавай. Това е част от собствената ти история...“

Но още преди ангелът да довърши, картината внезапно угасна.

Саймън се събуди от опипваща лицето му ръка и процеждаща се между устните му вода. Задави се и плю — но същевременно се мъчеше да преглътне всяка животворна капчица.

— Ти си мъж — добави гласът. — И си истински.

Още вода плисна върху лицето му и в устата му. Беше му трудно да я преглътне, докато висеше надолу с главата, но през дългите часове върху колелото вече се беше научил.

— Кой... — прошепна той през напуканите си устни.

Ръката заопипва лицето му, внимателно като любопитен паяк.

— Кой съм аз ли? — запита гласът. — Аз съм този, който е тук. В това място, искам да кажа.

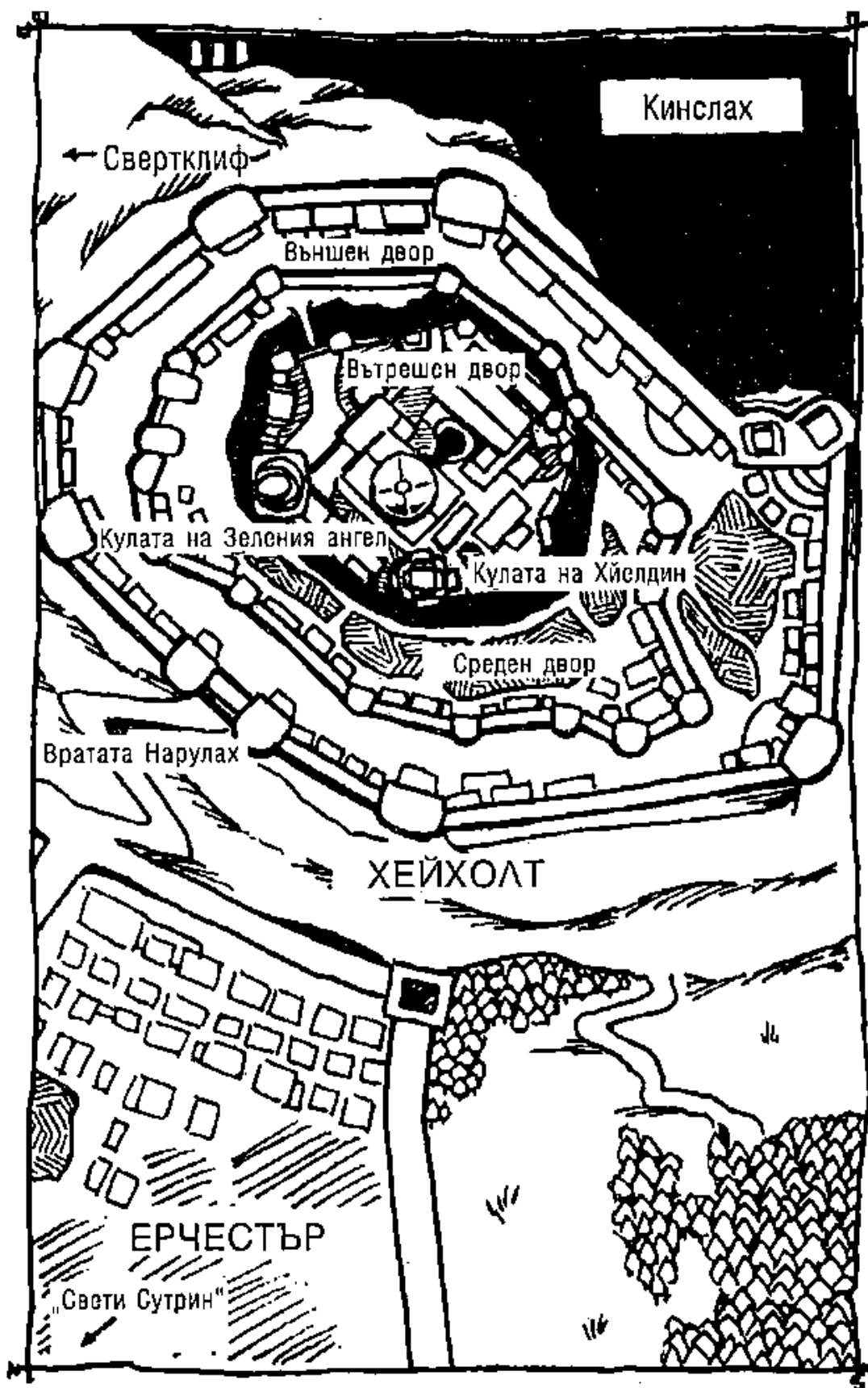
Саймън се вторачи напрегнато. Някъде далеч все още гореше някаква факла и той успя да зърне очертанията на силуета пред себе си — реален човек, мъж, а не шепнеща сянка. Но докато се вглеждаше, колелото отново го заиздига нагоре. Беше сигурен, че когато се спусне пак, живото създание ще си е отишло и той отново ще остане сам.

— Кой съм аз? — повтори замислено мъжът. — Някога имах име, но това беше на друго място. Когато бях жив.

Саймън не можеше да изтърпи подобен разговор. Единственото, от което се нуждаеше, беше реално човешко присъствие, някой, с когото да си поговори. От устата му се откъсна сподавен вопъл.

— Имах име — продължи мъжът, вече по-тихо, тъй като Саймън се отдалечаваше. — В онова друго място, преди да се случи всичко. Наричаха ме Гутулф.

ВТОРА ЧАСТ
ПЛАМТЯЩАТА КУЛА

21. НАПЛАШЕНИТЕ

Мириамел се събуди в мрака. Движеше се, но не със собствената си сила, а понесена от нещо или някого като вързоп дрехи. Продължаваше да усеща сладникавия аромат с носа си. Мислите ѝ бяха разпръснати и неясни.

„Какво стана? Бинабик се сби с онзи отвратително ухилен мъж...“

Спомни си смътно как я сграбчиха и издърпаха в мрака. Беше пленничка... но чия? На баща си? Или по-лошо... много по-лошо... на Приратес?

Размърда предпазливо крака, но те бяха неподвижни, завързани с нещо, което не причиняваше болки като въже или вериги, но бе не по-малко здраво. Не можеше да помръдне и ръцете си. Беше абсолютно безпомощна.

— Пуснете ме! — извика тя, макар да знаеше, че е безполезно, но не искаше да се примири с безсилието си.

Гласът ѝ прозвуча глухо: чувалът — или каквото беше — все още беше върху главата ѝ.

Този, който я беше понесъл, не отговори, нито пък забави крачка. Мириамел направи още няколко опита да се освободи, но накрая се отказа.

Беше се унесла в полудрямка, когато носачът ѝ спря. Пуснаха я с изненадваща деликатност и свалиха внимателно чувала от главата ѝ.

Макар и смътна, в първия момент светлината я заслепи до болка. Пред нея се издигаха мрачни силуети, един от които се беше надвесил толкова близо, че тя дори не разпозна очертанията на глава. Щом зрението ѝ привикна, тя се задъха, залази назад и се притисна към твърдите камъни. Беше заобиколена от чудовища.

Най-близкото до нея подскочи, изплашено от внезапното ѝ движение. Подобно на спътниците си, приличаше малко на човешко същество, но имаше огромни тъмни очи без никакво бяло, а мършавата му глава се поклащаше върху тънък врат. То посегна към нея с дългите

си пръсти, после дръпна ръка, сякаш уплашено да не ги захапел. Избърбори няколко думи на език, който ѝ заприлича на хернистирски. Мириамел го гледаше втрещено. Съществува опита отново, този път на несигурен западняшки със странен акцент.

— Причинихме ли ти някакво зло? — Мършавото създание изглеждаше искрено разтревожено. — Кажу, моля те, добре ли си? Искаш ли нещо?

Мириамел го гледаше зяпнала, после се опомни. Създанието като че ли не възнамеряваше да я нарани — поне засега.

Искам вода — отвърна най-после тя. — Кои сте вие?

— Юис-фидри съм аз — отвърна съществото. — Тези другите са мои приятели, а това е съпругата ми Юис-хадра.

— Но какви сте вие?

Мириамел се запита дали привидната любезност на тези създания не е някаква клопка. Опита се да посегне незабележимо към ножа си, но той не беше в калъфа на кръста ѝ. Чак после огледа мястото, където се намираха. Беше пещера с нащърбени стени. Беше осветена с бледа розова светлина, но тя не забеляза източника ѝ. На няколко крачки от нея до стената на пещерата лежаху торбите, които носеха двамата с Бинабик. В тях имаше предмети, които би могла да използва за оръжия, ако се наложеше...

— Какви сме ние? — Нареклият се Юис-фидри кимна печално. — Ние сме последните, останали от нашия народ, или поне последните, избрали този път — Пътя на Камъка и Земята. — Останалите издадоха мелодичен скръбен звук, сякаш тези нищо не означаващи за нея думи бяха изключително важни. — Твоят народ ни знае като дуори.

— Дуори!

Мириамел нямаше да се изненада по-силно, ако Юис-фидри беше заявил, че са ангели. Дуорите бяха създания от приказките, таласъми, които живееха в земята. Но колкото и да беше невероятно, в момента бяха пред очите ѝ. А и нещо в маниерите на Юис-фидри ѝ беше безкрайно близко, сякаш познаваше него или някой, който много приличаше на него, откакто се помнеше.

— Дуори — повтори тя. Усети в нея да се надига спазъм на смях от уплаха. — Още една измислица се превръща в реалност. — Тя се

понадигна, опитваше се да прикрие страха си. — Щом не ми желаете злото, тогава ме върнете при моя приятел. Той е в опасност.

Създанието с очи като палачинки я изглежда скръбно. След това издаде мелодичен звук и един от другите дуори пристъпи напред с каменна чаша в ръце.

— Вземи и пий. Това е вода — нали ни поиска вода.

Мириамел подуши предпазливо чашата, но си помисли, че щом я бяха пренесли чак тук, дуорите едва ли възнамеряват да я отровят. Отпи с наслада хладната чиста вода — балсам за пресъхналото ѝ гърло.

— Ще ме върнете ли при него? — попита тя, след като се напи.

Дуорите се спогледаха притеснено и поклатиха глави като разлюлени от вятъра макове.

— Моля те, простосмъртна жено, не искай това — отвърна най-накрая Юис-фидри. — Ти беше на много опасно място, по-опасно, отколкото можеш да си представиш, и носеше нещо, което не би трябвало да носиш. Равновесието е извънредно деликатно.

Думите му прозвучаха помпозно и почти комично, но нежеланието му беше съвсем категорично.

— Опасно ли? — Обзе я гняв. — Какво право имате да ме откъвате от моя приятел? Аз съм тази, която решава какво е опасно за мен!

Той поклати глава.

— Не за теб — или поне не само за теб. В равновесието има смъртоносни неща, а това място... не е добро.

Чувстваше се явно неловко. Останалите дуори лекичко се олюляваха зад него и мърмореха притеснено. Въпреки раздражението си Мириамел едва не се разсмя от тази странна гледка.

— Не можем да ти разрешим да отидеш там. Дълбоко съжаляваме. Някои от нас ще се върнат и ще потърсят приятеля ти.

— Защо не помогнахте и на него? Защо не доведохте и него, щом е толкова важно да не сме там?

— Бяхме много изплашени. Той се сражаваше с един нежив. А равновесието там е много деликатно.

— Какво означава това?! — Мириамел се надигна, вече повече разгневена, отколкото изплашена. — Нямате право!

Тя започна да отстъпва към една сенчеста извивка в стената на пещерата с надеждата, че е вход на тунел. Юис-фидри се пресегна и стисна китката ѝ. Дългите му пръсти се склучиха като стоманена скоба. Мършавият дуор притежаваше невероятна, огромна сила.

— Моля те, смъртна жено. Ще ти разкажем всичко, което можем. Съгласи се засега да останеш с нас. Ще потърсим приятеля ти.

Тя се опита да се измъкне, но беше безсмислено. Все едно цялата земна сила се бе изправила срещу нея.

— Добре — промълви накрая тя. На мястото на страха в нея се прокрадна безнадеждност. — Явно нямам избор. Тогава ми кажете какво знаете. Но ако Бинабик е пострадал заради вас, аз... ще намеря начин да ви накажа, които и да сте. Ще го направя.

Юис-фидри наведе глава като нахокано псе.

— Не е наш обичай да насилваме другите мимо волята им. Самите ние много сме страдали от злонамерени господари.

— Щом се налага да съм ваша пленничка, поне ме наричайте по име. Казвам се Мириамел.

— Добре, Мириамел. — Юис-фидри пусна ръката ѝ. — Прости ни, Мириамел, или поне не ни съди, докато не си чула всичко, което имаме да ти кажем.

Тя вдигна чашата и отпи още една глътка.

— Казвайте тогава.

Дуорът огледа спътниците си, които ги наблюдаваха с огромните си тъмни очи, и заговори.

— А как е Мейгуин? — попита Изорн.

От превръзката главата му изглеждаше нереално огромна. Леденият вятър подмяташе платнището на входа на шатрата и развяваше пламъците на малкия огън.

— Бях започнал да си мисля, че ще се оправи — въздъхна Еолаир. — Снощи се поразмърда и започна да диша по-равномерно. Дори каза няколко думи, но ги прошепна едва-едва. Не можах да разбера нищо.

— Но това е добра новина! Защо си така унил?

— Ситката дойде да я види. Каза, че е като треска — че понякога болният се издига до повърхността, както удавник показва глава над водата да поеме въздух за последен път, но това не означава, че... —

Гласът на Еолаир се прекърши. — Каза, че е все така близо до смъртта, ако не и по-близо.

— И ти вярваш на ситката?

— Това не е болест на плътта, Изорн — отвърна тихо графът. — Наранена е душата ѝ, която ѝ без това страдаше. Видя я през последните седмици. — Той сплете пръсти и отново ги отпусна. — А и ситите разбират повече от тези неща от нас. Каквото и да се е случило с Мейгуин, не са останали никакви белези, никакви счупени кости или кървящи рани. Бъди благодарен, че ти пострада от нещо, което е лечимо.

— Наистина съм благодарен. — Младият римър се навъси. — О, в името на милостивия Усирис, Еолаир, това е много лошо. И нищо ли не може да се направи?

Графът помръдна рамене.

— Лечителката каза, че е свръх силите ѝ. Единственото, което може да направи, е Мейгиун да не страда много.

— Проклетата участ за толкова прекрасна жена. Като че ли цялото семейство на Лут е прокълнато.

— Никой не би си помислил подобно нещо допреди година. — Еолаир прехапа устна. Сграбчи го съкрушителна скръб, която сякаш всеки момент можеше да го убие. — В името на щита на Мураг, Изорн, нищо чудно, че Мейгуин търсеше божествата! Как да не си помисли, че са ни изоставили? Баща ѝ беше убит, брат ѝ измъчван и накълцан на парчета, народът ѝ прогонен в изгнаничество. — Той си пое мъчително дъх. — Моят народ! А сега и бедната Мейгуин, доведена до лудост и изоставена да издъхне сред снеговете на Наглимунд. Това е повече от намеса на боговете — сякаш боговете твърдо са решили да ни накажат.

Изорн направи знака на Дървото.

— Никога не бихме могли да проумеем предназначенията на Небето, Еолаир. Вероятно ориста на Мейгуин е по-значима, отколкото бихме могли да разберем.

— Може би.

Еолаир потисна раздразнението си. Изорн нямаше вина, че Мейгуин чезне, а всичко казано от него беше благоразумно и състрадателно. Но графът на Над Мулах не се нуждаеше от благоразумие и състрадание. Искаше му се да завие като вълк от Замръзналите блата.

— О, да ме прокълне Куам, Изорн, само ако я видиш! Когато не лежи, спокойна като смъртта, лицето ѝ се изкривява от ужас, а ръцете ѝ се сгърчват. — Той вдигна ръце и разпери пръсти. — Ето така, сякаш да се защити от нещо. — Еолаир стовари длани върху коленете си от безсилие. — Тя се нуждае от нещо, което не мога да ѝ дам. Загубена е, а аз не мога да я намеря и да я върна обратно!

Той се задъха, дишаше на пресекулки.

Изорн се втренчи в приятеля си. Погледът му се проясни от някакво досещане.

— О, Еолаир. Обичаш ли я?

— Не знам! — Графът покри лице с длани. — Веднъж ми се стори, че се влюбвам, но тя започна да се държи хладно и неприветливо с мен и постоянно ме отбягваше и отблъскваше. Но когато я връхлетя лудостта, ми каза, че ме обича още от дете. Сигурна била, че ще я презра, но не искала да я съжаляват, затова ме държала на разстояние, за да не разбере истината.

— Майко на милосърдието! — въздъхна Изорн.

Той протегна поръсената си с лунички ръка и сграбчи ръката на Еолаир. Усетил облекчение от сърдечността на докосването, графът я стисна.

— Животът и без това е толкова объркан — и без войни между безсмъртни и прочие. О, за бога, Изорн, никога ли няма да намерим покой?

— Някой ден — отвърна римърът. — Някой ден все ще го намерим.

Еолаир стисна ръката на приятеля си и я пусна.

— Джирики каза, че ситите смятат да тръгнат след два дни. Ще тръгнеш ли с тях, или ще се върнеш в Хернистир с мен?

— Не съм сигурен. С тази глава не бих могъл да яздя бързо.

— Тогава тръгни с мен — каза графът, докато се изправяше. — Вече не бързаме за никъде.

— Разбирам, Еолаир.

— Ако искаш, после ще ти донеса ситско вино. Ще ти се отрази добре и ще прогони болките от главата ти.

— И не само тях — разсмя се Изорн, — а и разсъдъка ми. Но не ме е грижа. Няма да ходя никъде и не възнамерявам да правя нищо. Донеси виното, когато можеш.

Еолаир потупа младия мъж по рамото и излезе сред пронизващия вятър навън.

Щом стигна до шатрата, в която лежеше Мейгуин, отново се порази от изумителните умения на ситите. Малката шатра на Изорн беше сравнително здрава и солидна, но студеният въздух проникваше отвсякъде, а от разтопения сняг основата подгизваше. Шатрата на Мейгуин беше ситска, понеже Джирики бе наредил тя да почива при възможно най-големи удобства. Макар блещукащата материя да беше тънка до прозрачност, щом човек пристъпеше през прага, все едно влизаше в солидна къща. Бурята, която беше сграбчила Наглимунд, сякаш беше на левги разстояние.

Но защо беше така, запита се Еолаир, след като ситите сякаш изобщо нямаха сетива за студа и влагата?

Щом пристъпи в шатрата, Кира'ату вдигна очи. Завита с тънко одеяло, Мейгуин потрепваше неспокойно, но очите ѝ бяха все така притворени върху мъртвешки бледото лице.

— Някаква промяна? — попита Еолаир, макар да знаеше отговора.

Ситката помръдна лекичко рамене.

— Бори се, но не мисля, че има достатъчно сили, за да превъзмогне хватката на онова, което я е сграбчило.

Ситката сякаш беше безразлична, златистите ѝ очи бяха непроницаеми като на котка, но графът отлично знаеше, че почти не се е отделяла от Мейгуин. Те просто бяха различни, тези безсмъртни, и беше безсмислено да се опитваш да ги преценяваш по безизразните лица и монотонните гласове.

— Казвала ли ти е някакви думи? — попита внезапно Кира'ату.

Еолаир проследи протегнатите над одеялото пръсти на Мейгуин, с които сякаш искаше да хване нещо, което не беше там.

— Говори ми, да, но не можах да я чуя добре. А това, което чух, беше неясно бърборене. Не долових нито една позната дума.

Ситката повдигна сребрилата си вежда и каза:

— Мисля, че чух...

И се обърна към Мейгуин, която помръдваше беззвучно устни.

— Какво?

— Слова на Градината. — Кира'ату разпери пръсти, после ги събра. — Онова, което наричате ситска реч.

— Възможно е да научила малко през времето, когато пътувахме и се сражавахме заедно.

Гледката на неспокойно търсещите нещо ръце на Мейгуин разкъсваше сърцето на Еолаир.

— Възможно е — съгласи се лечителката. — Но ми се стори, че го изрече, както би го изрекъл Зида'я... почти.

— Какво искаш да кажеш?

Еолаир изпита някакво смущение и нарастващо раздразнение.

Кира'ату се изправи.

— Прости ми. Трябва да поговоря за това с Джирики и Ликимея, вместо да тревожа теб. А и не мисля, че има голямо значение. Съжалявам, граф Еолаир. Искаше ми се да ти съобщя по-добри новини.

Той седна на земята до Мейгуин.

— Вината не е в теб. Ти беше много внимателна. — Той протегна ръка, за да може Мейгуин да я хване, но хладните ѝ пръсти се дръпнаха като уплашени. — Багба да ме прокълне, какво търси тя?

— Има ли нещо, което обикновено да носи със себе си или да закача на шията си? — попита Кира'ату. — Някакъв амулет или нещо друго, което ѝ действа успокоително?

— Не си спомням нищо такова. Може би иска вода.

Ситката поклати глава.

— Дадох ѝ да пие.

Еолаир се наведе и започна да рови разсеяно в торбите с принадлежностите на Мейгуин. Извади един топъл вълнен шал и го притисна в ръцете ѝ, но тя го задържа само за миг и го отблъсна. Пръстите ѝ отново зашаваха, а от устата ѝ се дочуха неразбираеми гърлени звуци.

Обзет от отчаяно желание да я успокои по някакъв начин, той заизмъква всевъзможни неща от торбите, поставяше ги едно по едно в ръцете ѝ — чаша, издялана от дърво птичка, явно от Залата за резби в Тайг, дръжката на напъхана в канията си кама. Последното му откритие го притесни. Уплашен, че заради замъгленото си съзнание тя би могла да се нарани, той ѝ беше забранил да я вземе от Хернисадарк, но Мейгуин очевидно беше пренебрегнала заповедите му. Но нито

едно от тези неща, нито някои от останалите дребни предмети, които ѝ подаваше, не я успокояваха. Тя ги отблъскваше като малко дете с гневни и резки движения, макар изражението ѝ да оставаше непроницаемо.

Пръстите му напипаха нещо тежко. Той го извади и видя изпъстрен с жилки каменен отломък.

— Какво е това?

Тонът на Кира'ату беше изненадващо рязък.

— Подарък от дуорите. — Повдигна го да ѝ го покаже. — Виж, Юис-фидри издълба името на Мейгуин върху него. Поне така ми каза.

Кира'ату взе камъка от ръката му и го завъртя в тънките си пръсти.

— Това наистина е името ѝ. Това са знаците на Тинукедая. Дуори ли каза?

Еолаир кимна.

— Заведох Джирики до подземното им селище Мезуту'а. — Той взе камъка и го притегли в ръка, загледан в преливащите се отражения на огъня в сърцевината му. — Не знаех, че го е взела със себе си.

Мейгуин внезапно простена толкова сърцераздирателно, че графът потрепна и рязко се извърна към леглото. Тя отново издаде някакъв звук, малко по-членоразделен.

— „Изгубена“ — промълви Кира'ату, като се наведе към нея.

Сърцето на Еолаир се сви.

— Какво искаш да кажеш?

— Това каза. Говори на езика на Градината.

Графът се загледа в смръщеното чело на Мейгуин. Устата ѝ отново помръдна, но не се чу никаква дума, а само безсловесно изсъскване; главата ѝ се мятеше върху възглавницата. Внезапно тя протегна ръце и сграбчи неговите. Щом пусна камъка, за да ги поеме, тя го грабна и го притисна към гърдите си. Трескавото ѝ мятане се укроти и тя не издаде нито звук повече. Очите ѝ бяха все така затворени, но сега вече сякаш се беше унесла в спокоен сън.

Еолаир я наблюдаваше като онемял. Кира'ату се приведе и докосна челото ѝ, след което подуши дъхайте.

— Добре ли е? — попита най-после графът.

— Не е по-близо до нас. Но намери за малко покой. Мисля, че е търсела камъка.

— Но защо?

— Не знам. Ще говоря с Ликимея и нейния син, както и с всеки, който би могъл да знае. Но това няма да промени нищо, Еолаир. Тя си е същата. Но вероятно там, където броди — по Пътя на сънищата или другаде, — няма от какво да се плаши. Това не е малко.

Тя издърпа одеялото върху ръцете на Мейгуин, които стискаха дуорския камък, сякаш той беше частица от нея.

— И ти трябва да си починеш, граф Еолаир. — Ситката пристъпи към вратата. — Няма да можеш да се грижиш за нея, ако и ти се разболееш.

Вълна от мразовит въздух премина през шатрата при откряването на покривалото.

Исgrimнур проследи с поглед лектор Велигис, който се изтегляше от тронната зала. Петима изпънали жили от зор гвардейци мъкнеха носилката на огромния мъжага, придружени, както и при влизането, от цяла процесия свещеници, понесли свещени предмети и димящи кадилници. Исgrimнур си помисли, че му приличат на отпавил се към следващото селище пътуващ цирк. Той си беше спестил колениченето заради натъртените си кокали — беше проследил представлението на новия лектор от едно кресло до стената.

Въпреки благородството, което излъчваше, Камарис изглеждаше някак не на място върху високия херцогски трон. Джосуа, който беше коленичил до стола си, докато лектор Велигис даваше благословията си, се изправи, изтупа колената си и каза:

— Е, Майката Църква признава нашата победа.

— Че какъв друг избор има Майката Църква? — изръмжа Исgrimнур. — Ние победихме. Велигис е от онези, които залагат само на фаворита — който и да той.

— Той е лекторът, херцог Исgrimнур — каза със строг глас Камарис. — Божият служител на земята.

— Камарис има право. Каквото и да е бил досега, сега е въздигнат върху Седалището на Височайшия. И заслужава нашето уважение.

Исgrimнур изръмжа презрително.

— Аз съм дърт и всичко ме боли — знам, каквото знам. Мога да уважавам Седалището, но не и човека на него. Като седна на Престола

от драконова кост, твоят брат стана ли добър крал?

— Никой не твърди, че кралството прави един владетел безпогрешен.

— Опитай се да го кажеш на някой крал — изсумтя Исgrimнур.

— Моля ви. — Камарис вдигна ръка. — Стига вече. Денят беше изтощителен, а имаме още много работа.

Исgrimнур погледна стария рицар. Той наистина изглеждаше уморен, какъвто херцогът не го беше виждал никога. Беше нормално да се очаква, че освобождаването на Набан от убиеца на брат му би трябвало да зарадва Камарис, но вместо това то сякаш беше изсмукало жизнеността му.

„Сякаш съзнава, че е свършил едно от нещата, които би трябвало да свърши, но само едно от тях. И сега има нужда от почивка, но все още не може да си я позволи“. Херцогът си помисли, че най-после разбира. „Чудех се защо е толкова странен, толкова сдържан. Не му се живее. Тук е само защото вярва, че Бог желае да приключи задълженията, които му предстоят“. Очевидно всяко подлагане под съмнение на Божията воля, включително непогрешимостта на лектора, беше немислимо за Камарис. „Възприема се като мъртвец“.

Полазиха го тръпки. Едно е да копнееш за покой, за облекчение, но съвсем друго да си мислиш, че си мъртвец. За момент му мина мисълта дали Камарис не разбира по-добре от всички останали Краля на бурите.

— Чудесно — каза Джосуа. — Остава да видим още един човек. Аз ще разговарям с него, Камарис, ако не възразяваш. От известно време мисля доста за това.

Възрастният рицар махна с безразличие. Очите му напомняха замръзнали ивици под гъстите вежди.

Джосуа даде знак на един паж и вратите се отвориха широко. Щом внесоха носилката на граф Стреаве, Исgrimнур се настани в креслото си, вдигна халбата бира, която беше скрил отзад, и отпи стабилна глътка. Навън беше следобед, но пред високите до тавана прозорци в залата бяха спуснати плътни завеси заради бурята, която мятеше вълните под двореца, и в стенните стойки горяха факли. Исgrimнур знаеше, че залата е боядисана в нежни морскосини, жълтеникавочервени като пясък и небесносини нюанси, но на светлината на факлите те изглеждаха мътни и сивкави.

Свалиха креслото със Стреаве от носилката и го поставиха в основата на трона. Графът се усмихна и сведе глава.

— Херцог Камарис. Добре дошъл в своя законен дом. Липсваше ни, милорд. — Той завъртя белокосата си глава. — Принц Джосуа, херцог Исgrimнур. За мен е чест, че ме поканихте. Каква благородна компания!

— Аз не съм херцог, граф Стреаве — отвърна Камарис. — Не приех никаква титла, а само платих за смъртта на брат си.

Джосуа пристъпи напред.

— Нека не те заблуждава неговата скромност, графе. Тук управлява Камарис.

Усмивката на Стреаве се разшири, подчертавайки бръчиците около очите му. На Исgrimнур му хрумна, че прилича на най-достолепния дядо, сътворен някога от Бог. Запита се дали графът не се е упражнявал пред огледало.

— Радвам се, че прие съвета ми, принц Джосуа. Както виждаш, наистина много хора не се чувстваха добре под управлението на Бенигарис. Сега Набан ликува от радост. Докато идвах... тоест докато ме носеха от пристанището, видях хората да танцуват на градския площад.

Джосуа помръдна рамене.

— Причина за това е по-скоро фактът, че барон Серидан и останалите изпратиха войските си в града с пари за харчене. Градът не пострада особено от Бенигарис в тези трудни времена. Отцеубиец или не, той като че ли управляваше сравнително добре.

Графът го изгледа за момент и изглежда, реши да възприеме друг подход. Исgrimнур се любуваше на представлението.

— Да — отвърна тежко Стреаве, — тук си прав. Но хората знаят, не мислиш ли? Усещаше се, че нещо не е наред, а и всички си шушукаха, че Бенигарис е посякъл баща си — любимия ти брат, сър Камарис, — за да вземе короната. Имаше и проблеми, които определено не бяха по вина на Бенигарис, но се усещаше и голямо напрежение.

— Напрежение, което вие двамата с Приратес разпалихте, а след това раздухахте пламъците.

Владетелят на Пердруин изглеждаше искрено изненадан.

— Ти ме свързваш с Приратес!? — В един миг маската на любезност от лицето му падна и под нея се показа гневно, волево изражение. — С тази наметната с червена мантия гнида? Ако можех да ходя, Джосуа, щях да кръстосам меч с теб за тези ти думи.

Принцът го изглежда хладно за момент, след което изразът му поомекна.

— Не твърдя, че двамата с Приратес сте действали съвместно, Стреаве, а че и двамата сте се възползвали от ситуацията за собствена изгода. Която за всеки от вас е твърде различна, сигурен съм.

— Ако това си искал да кажеш, то аз се признавам за виновен и се предоставям на милостта на трона. — Графът изглеждаше удовлетворен. — Да, аз използвам всякакви средства, за да защитя интересите на своите острови. Аз не разполагам със значителна армия, Джосуа, и съм постоянна жертва на капризите на съседите си. В Ансис Пелипе казват: „Когато Набан се обърне насън, Пердруин пада от леглото“.

— Убедителен си, графе — разсмя се Джосуа. — И до голяма степен имаш право. Но се говори също така, че вероятно си най-заможният мъж в Остен Ард. И това ли е в резултат на загрижеността ти за интересите на Пердруин?

Стреаве се изправи в стола си.

— Това, което е мое, не е твоя работа. Разбрах, че ме търсиш като съюзник, а не за да ме обиждаш.

— Спести ми фалшивото си достойнство, графе. Трудно бих могъл да повярвам, че да те нарекат заможен е обида. Но в едно отношение си прав: искаме да разговаряме с теб за някои проблеми от взаимен интерес.

Графът вирна тържествено глава.

— Това съм готов да чуя, принц Джосуа. Знаеш много добре, че те подкрепям — спомни си бележката, която ти изпратих по Ленти! Горя от нетърпение да обсъдим начините, с които бих могъл да ти помогна.

— С които бихме могли да си помогнем взаимно, искаш да кажеш. — Джосуа вдигна глава, за да изпревари възражението на Стреаве. — Моля те, графе, да изоставим обичайните увъртания. Ужасяващо бързам. Ето, аз вече се отказах да се пазаря, като ти казах

това. Умолявам те да не си губим времето с лицемерни възражения срещу едно или друго.

Старецът стисна устни и присви очички.

— Отлично, Джосуа. Признавам, че съм необичайно заинтригуван. Какво искаш?

— Кораби. И моряци да ги управляват. Достатъчно на брой, за да прехвърлят нашите армии в Еркинланд.

Изненадан, Стреаве направи пауза, преди да отговори.

— Възнамеряваш да се отправиш към Еркинланд веднага? След продължилите няколко седмици ожесточени сражения за Набан и при най-свирепите от години урагани, които връхлитат от север дори в момента, докато разговаряме? — Той махна към плътно затворените прозорци. Отвън се чуваше воят на вятъра над хълма Санселан. — Нощес беше толкова студено, че водата в Залата на фонтаните замръзна. Дори камбаната на Клавес едва дрънна веднъж над Божия дом, така беше вледенена. А ти искаш да излезеш в открито море?

Исgrimнур се сепна при споменаването на камбаната. В същия миг Джосуа се извърна и изгледа римъра, предупреждавайки го да не се обажда. Очевидно и той помнеше пророческата поема на Нисес.

— Да, Стреаве — отвърна принцът. — Има бури и бури. Трябва да предизвикаме някои, за да превъзмогнем други. Ще взема корабите колкото е възможно по-скоро.

Графът разпери ръце, все едно да покаже, че не държи нищо.

— Е, ти си знаеш работата. Но какво искаш от мен? Пердруинските кораби не са бойни кораби и всички до един са в открито море. Това, от което имаш нужда, безспорно е великата набанска флота, а не моите търговски черупки. — Той посочи към трона. — Сега Камарис е владетелят на династията на Рибарчето.

— Но ти си владетел на пристанищата — пресече го Джосуа. — Както ми каза Бенигарис, той те е мислел за пленник, но през цялото време си го разяждал отвътре. Използва ли част от златото, с което се говори, че са пълни катакомбите под къщата ти в Ста Мироре? Или нещо по-коварно — клюки, интриги?... — Той поклати глава. — Няма значение. Работата е там, Стреаве, че можеш да ни помогнеш или да ни попречиш. Бих искал да обсъдим с теб цената ти, било във власт или в злато. Трябва да уточним и условията. Искам тези кораби натоварени и на път най-много до седем дни или по-скоро.

— Седем дни? — Графът отново разигра изумление. — Това няма да е лесно. Вече чу за килпата, нали? Пощурели са като акули, само дето акулите не смъкват моряци през перилата, за да ги изядат. Мъжете нямат особено желание да излизат в морето през тези мрачни дни.

— Значи подхванахме пазарлъка? — попита Джосуа. — Дадено. Времената са трудни. Какво искаш, власт или злато?

Стреаве неочаквано се разсмя.

— Да, подхванахме пазарлъка. Но ти ме подценяваш, Джосуа, или подценяваш собствените си съкровища. Ти притежаваш нещо, което ще ми е по-полезно и от властта, и от златото — нещо, което ги гарантира едновременно.

— И какво е то?

Графът се приведе напред.

— Знание. — Той се изпъчи и върху лицето му затрептя едва доловима усмивчица. — Така че сега аз ти връщам жеста. — Графът потри длани от едва прикривано задоволство. — Дай да си поговорим сериозно.

Исgrimнур изруга тихичко, щом Джосуа се настани до владетеля на Пердруин. Въпреки заявеното от принца настояване за експедитивност, се задаваха сложни пируети. Нещо, което явно доставяше огромно удоволствие на Стреаве, за да бърза особено, и на което Джосуа гледаше твърде сериозно, за да го претупа. Исgrimнур се обърна и погледна Камарис, който беше мълчал през цялото време. Старият рицар се взираше в плътно затворените прозорци, сякаш наблюдаваше някаква изцяло погълнала вниманието му картина, подпрял с длан брадичката си. Исgrimнур изпъшка от болка и отново посегна към бирата си. Предстоеше му дълга нощ.

Страхът на Мириамел от дуорите беше понамалял. Постепенно започваше да си спомня какво ѝ бяха казали Саймън и други хора за пътуването на граф Еолаир до Сесуад'ра. Графът беше срещнал дуори — наричаше ги „домайни“ — в мините под хернистирските планини. Разказваше, че са приятелски и миролюбиво настроени, което ѝ се струваше вярно: освен че я бяха отмъкнали от стълбището, не ѝ бяха направили нищо лошо. Но все пак не искаха да я пуснат.

— Ето там. — Тя посочи торбите. — Щом сте толкова сигурни, че нещо от нещата, които нося, би могло да представлява опасност или... или каквото и да е, претърсете сами.

Докато дуорите се съвещаваха разтревожени на мелодичния си език, Мириамел се замисли как би могла да избяга. Запита се дали дуорите понякога спят. И къде всъщност я бяха довели? Как да се измъкне оттук и накъде да тръгне след това? Поне картите бяха все още с нея, макар да се съмняваше, че би могла да ги разчете толкова добре като Бинабик.

Къде беше Бинабик? Жив ли беше? Почти ѝ прилоша, като си припомни хилещото се същество, което беше нападнало трола. Още един изгубен сред сенките приятел. Дребосъкът беше прав — това пътуване се бе оказало пълна глупост. Собствената ѝ упоритост беше станала причина за смъртта на двамата ѝ най-близки приятели. Как щеше да живее отсега нататък с тази мисъл?

Дуорите приключиха обсъждането си, но Мириамел вече не проявяваше особен интерес към решението им. Беше изпаднала в униние, което като че ли изсмукваше силите ѝ.

— Ще преровим принадлежностите ти, с твое разрешение — заяви Юис-фидри. — От уважение към вашите обичаи моята съпруга Юис-хадра само ще ги докосне.

Деликатността на дуорите слиса Мириамел. Какво ли си мислеха, че е помъкнала със себе си под земята — финото бельо на една дворцова принцеса? Малки трошливи сувенири? Напарфюмирани бележчици от обожатели?

Юис-хадра се приближи притеснено и започна да преглежда съдържанието на торбите. Съпругът ѝ се отпусна на колене до Мириамел.

— Болезнено съжаляваме, че сме принудени да постъпим така. Това наистина не е в обичаите ни — да налагаме волята си на някой друг. Никога не сме го правили. Никога.

Той искаше на всяка цена да я убеди.

— Все още не мога да схвана от какво толкова се страхувате.

— От мястото, през което минавахте с твоя спътник. То е... то е — не познавам нито една дума в езиците на простосмъртните, с която бих могъл да го обясня. — Той сви дългите си пръсти. — Има... сили, неща, които дълго време са спали. Сега те се събуждат. Стълбището,

по което се изкачвахте, е място, където тези сили са могъщи. Все още не разбираме какво се случва, но докато не го проумеем, не трябва да се случи нищо, което би могло да наруши равновесието...

Мириамел махана с ръка, за да го накара да спре.

— По-бавно, Юис-фидри. Опитвам се да разбера. Първо, това... нещо, което ни нападна на стълбата, не беше наш спътник. Бинабик като че ли го позна, но аз не съм го виждала никога.

Юис-фидри поклати разтревожен глава.

— Не, не, Мириамел. Не се засягай. Ние знаем, че това, с което се спречка твойт приятел, не е ваш спътник — то беше крачеща празнота, изпълнена с Несъществуване. Може някога да е било простосмъртен. Не, имах предвид онзи спътник, който вървеше малко по-назад от вас.

— Зад нас? Бяхме само двамата. Освен...

Сърцето ѝ подскочи. Дали не е бил Саймън, който е търсел приятелите си? И е бил съвсем близо до тях, когато я бяха отвлекли? Не, би било ужасно жестоко!

— Бяхте преследвани — отвърна категорично Юис-фидри. — За добро или за лошо — не знаем. Само знаем, че на стълбището имаше трима простосмъртни.

Мириамел поклати глава, неспособна да мисли за това. Прекалено много неясни неща се бяха струпали над прекалено голямата ѝ скръб.

Юис-хадра изцвъртя като птичка. Съпругът ѝ се обърна. Дуорката вдигна Бялата стрела на Саймън.

— Ама разбира се! — ахна Юис-фидри. Останалите дуори се приближиха и я заоглеждаха съсредоточено. — Усещахме я, но не знаехме какво е. — Той се обърна отново към Мириамел. — Не е наша изработка, в противен случай щяхме да я познаваме толкова добре, колкото добре познаваш пръстите на ръката си. Но е направена от Виндаомейо, един Зида'я, когото научихме на нашите умения и майсторство. Ето виж — той посегна и я взе от съпругата си, — това е парче от един от Главните свидетели. — Той посочи изпъстрения с жилки синьо-сивкав връх на стрелата. — Не е изненадващо, че я усетихме.

— И носенето ѝ по стълбището представлява някаква опасност, така ли? — Мириамел искаше да разбере, но се чувстваше безкрайно

измъчена, а изтощението я теглеше като подводно течение. — Как е възможно?

— Ще ти обясним, ако можем. Нещата се променят. Равновесието е деликатно. Червеният камък на небето говори на камъните върху земята, а ние, Тинукедат'я, долавяме гласовете на тези камъни.

— И тези камъни ви карат да отмъквате хора от стълбището?

Наистина беше уморена и не можа да овладее раздражението си.

— Не искахме да идваме тук — отвърна мрачно Юис-фидри. — Случилото се в нашия дом и на други места ни накара да тръгнем на юг, но когато пристигнахме тук през старите тунели, разбрахме, че опасността е още по-голяма. Не можем да продължим напред и не можем да се върнем назад. Но трябва да разберем какво се случва, за да вземем решение как най-лесно да го избегнем.

— Искате да избягате? — попита Мириамел. — И затова вършите всичко това? За да си осигурите възможност да избягате?

— Ние не сме воини. Ние не сме като някогашните си владетели Зида'я. Начинът на живот на Децата на океана винаги е бил да оцеляват.

Мириамел тръсна безпомощно глава. Бяха я отвлекли и откъснали от приятеля ѝ само за да се спасят от нещо, което тя не можеше да разбере.

— Пуснете ме.

— Не можем, Мириамел. Съжаляваме.

— Тогава ме оставете да поспя.

Тя изпълзя до стената на пещерата и се сгуши в наметалото си. Дуорите не ѝ попречиха, а отново започнаха да обсъждат нещо. Гласовете им, мелодични и непонятни като цвъртене на щурци, започнаха да я унасят.

22. СПЯЩ ДРАКОН

„О, Господи, умолявам те, не му позволявай да си тръгне!“

Колелото издигна Саймън нагоре. Дори Гутулф да продължаваше да говори в мрака под него, той не можеше да го чуе от скърцането на колелото и тракането на тежките вериги.

Гутулф! Възможно ли беше да е същият мъж, когото беше зървал толкова често, Ръката на Върховния крал с неговото свирепо лице? Но нали той предвождаше обсадата срещу Наглимунд, той беше един от най-могъщите приятели на крал Елиас. Какво правеше тук? Положително беше някой друг. Но който и да беше, поне беше с човешки глас.

— Чуваш ли ме? — изхриптя Саймън, щом колелото отново го спусна надолу и кръвта за пореден път нахлу в главата му като вечерен прилив.

— Да — прошепна Гутулф. — Говори по-тихо. Чух и други наоколо и мисля, че могат да ми причинят зло. Ще ми отнемат всичко, което ми е останало.

Саймън го виждаше — неясен приведен силует, но огромен, какъвто беше Ръката на Върховния крал — широки рамене, което беше очевидно въпреки прегърбената му Стойка. Държеше главата си по особен начин, сякаш го болеше.

— Може ли... още вода?

Гутулф бръкна в улея под колелото и щом Саймън се спусна достатъчно ниско, за да го достигне, изля водата върху лицето му. Саймън задъхано поиска още. Гутулф успя да загребе с шепи още три пъти, преди Саймън да се отдалечи извън обсега му.

— Ти си на... на колело? — каза мъжът, сякаш не можеше да повярва.

За първи път утолил жаждата си от дни, Саймън се учуди на въпроса. Малоумен ли беше? Как можеше човек, освен ако не е сляп, да се съмнява, че това е колело?

Изведнъж му стана ясно защо Гутулф държи главата си по такъв странен начин. Сляп. Разбира се. Нищо чудно, че опипваше лицето му.

— Вие... граф Гутулф ли сте? — попита Саймън, щом колелото отново тръгна надолу. — Графът на Утаниат?

Запомнил думите на своя благодетел, той зададе въпроса си тихо. Наложил се да го повтори, когато се приближи.

— Мисля... че бях. — Ръцете на графа висяха неподвижно и от тях се стичаха капки вода. — В друг един живот. Преди да ми отнемат зрението. Преди мечът да ме...

Мечът? В битка ли беше ослепен? По време на дуел? Саймън отпъди тази мисъл: трябваше да помисли за по-съществени неща. Коремът му беше пълен с вода, но нищо друго.

— Можеш ли да ми донесеш храна? Не, можеш ли да ме освободиш? Моля те!? Те ме измъчват, изтезават ме!

Многото думи раздразниха чувствителното му гърло и той се закашля.

— Да те освободя? — Гутулф беше явно разтревожен. — Но... ти не искаш ли да си тук? Съжалявам, всичко е... толкова различно. Трудно ми е да си спомня.

„Той е луд. Единственият, който може да ми помогне, е луд!“

— Моля те. Много е мъчително. Ако не ми помогнеш, ще умра тук. — Задави го ридание. Веднъж изречена, вероятността стана съвсем реална. — Не искам да умра!

Колелото отново го отнесе.

— Аз... не мога. Гласовете няма да ми разрешат да направя нищо — прошепна Гутулф. — Те ми казват да отида да се скрия, инак някой ще ми отнеме всичко, което имам. — Той заговори с разтърсваща печал. — Но аз те чувах да шумолиш, да дишаш. Знаех, че си нещо реално, и исках да чуя гласа ти. От толкова време не съм разговарял с никого. — С отдалечаването на Саймън думите ставаха все по-тихи. — Ти ли ми оставяше храна?

Саймън нямаше представа за какво говори слепецът, но усети, че се разколебава, обезпокоен от болката в гласа му.

— Аз! — Опита се да не вика. Дали го беше чул. — Аз! Аз ти оставях храна!

„Моля те, нека е там, когато се спусна — замоли се Саймън. — Моля те, нека е там. Моля те“.

Щом наближи отново долната точка, Гутулф протегна ръка и опипа лицето му.

— Ти ме нахрани. Не знам. Боя се. Ще ми отнемат всичко. Гласовете са толкова силни! — Той тръсна чорлавата си глава. — Сега не мога да мисля. Гласовете са много силни.

Той се обърна рязко и се отдалечи, олюлявайки се, изчезна в сенките.

— Гутулф! — извика Саймън. — Не ме оставяй!

Докосването на човешка ръка и звукът на човешки глас отново събудиха ужасяващите болки на Саймън. Отминаващите часове или дни, или седмици — отдавна се беше отказал да отчита времето — бяха започнали да се сливат в постепенно разрастващо се нищо. Носеше се сред мъгла, отдалечаваше се все повече от светлинките на заобикалящото го. Сега отново беше с ума си и изпитваше ужасни мъки.

Колелото се въртеше. Понякога, когато всички факли в леярната бяха запалени, той виждаше почернели от сажди мъже с маски да минават забързани покрай него, но никой не му промълвяше нито дума. Помощниците на Инч му носеха вода мъчително рядко, но дори когато го правеха, не си хабяха думите с него. На няколко пъти дори забеляза огромния надзирател безмълвно да наблюдава въртящото го колело. Странното беше, че Инч като че ли въобще не злорадстваше: той просто навестяваше страдащия Саймън, както стопанин би спрял за кратко, за да провери как се развива разсадът в зеленчуковата му градина, преди да продължи към друго свое задължение.

Болките в крайниците и корема му бяха толкова постоянни, че не си спомняше какво е да се чувстваш по друг начин. Търкаляха се из него, сякаш тялото му беше чувал, подхвърлян насам-натам от невнимателни докери. При всяко завъртане на колелото болката се втурваше към главата му и се засилваше, сякаш в един момент черепът му щеше да се пръсне, след това плъзваше през празните му, изтръпнали черва, за да се вгнезди отново в ходилата му, все едно беше стъпил върху пламтящи въглени.

А и гладът не го оставяше. Беше малко по-деликатен спътник от болките в крайниците, но го сковаваше като глухо и несекващо страдание. С всяко завъртане той като че ли се смалчаваше — ставаше по-малко човек, по-малко жив, по-малко загрижен за случващото се. Единствено смътното пламъче на желанието за мъст и още по-

смътната искрица надежда, че някой ден може да се върне при приятелите си, все още поддържаха някакви остатъци от живот в него.

„Аз съм Саймън — повтаряше си той, докато вече не можеше да си спомни какво точно означава това. — Няма да им го позволя. Аз съм Саймън“.

Колелото се въртеше. Той се въртеше с него.

Гутулф не се върна. Веднъж, докато се носеше сред неясна мъгла от замайващи болки, Саймън усети, че този, който му дава вода, докосва лицето му, но не може дори да помръдне устни, за да зададе въпрос. И да беше слепецът, той си отиде.

Докато Саймън постепенно се свиваше, стопяваше се в нищото, леярната ставаше все по-огромна. Подобно на видението, което му беше показала блещукащата искрица, тя сякаш беше придобила размерите на целия свят — или по-точно целият свят се беше свил до размерите на леярната и сякаш в един и същи момент Саймън се намираще на много различни места.

Усети се като прикован върху пустите, покрити със сняг височини, изпепелен от кръвта на дракона. Белегът върху лицето му се превърна в разкъсваща болка. Нещо го бе докоснало там и го беше променило. И той никога вече нямаше да бъде предишния.

Под леярната, но също вътре в Саймън, се размърда Асу'а. Рухналите камъни се разтресоха и разцъфтяха наново, проблеснали като стените на Небето. Шептящите сенки се превърнаха в златооки смеещи се призраци. Призраците се превърнаха в преливащи от живот сити. Изящна музика като поръсени с роса паяжини изпълни залите.

Огромен червен сноп се издигна към небето над Кулата на Зеления ангел. Небесата го обкръжиха, но звездите потрепваха като боязливи свидетели.

А от север връхлетя яростна буря — развихрен мрак, който бълваше вятър и светкавици, — вледеняваше всичко под себе си и оставяше след себе си само мъртва, безмълвна белота.

Като удавник в колосален въртоп, Саймън сякаш се намираще в центъра на могъщи течения, без капчица сила, за да ги промени. Той беше пленник на колелото. Светът се въртеше към някаква неминуема, гибелна промяна, а Саймън дори не можеше да повдигне ръка към изпепеленото си лице.

„Саймън“.

Мъглата беше толкова плътна, че не виждаше нищо. Заобикаляше го сивкав мрак. Кой го викаше? Не разбираха ли, че иска да поспи? Ако изчакаше, гласът щеше да се отдалечи. Изчакаше ли достатъчно, всички се отдалечаваха.

„Саймън“.

Гласът беше настоятелен.

Не му се слушаха повече гласове. Не искаше нищо друго, освен да заспи — безкраен сън без сънища...

„Саймън. Погледни ме“.

Нещо се движеше в смътния мрак. Не го беше грижа. Защо не го оставеше на мира този глас?

„Махни се“.

„Погледни ме, Саймън. Виж ме. Трябва да протегнеш ръка“.

Опита се да пренебрегне обезпокоителното присъствие, но нещо в него се беше събудило. Той огледа празнотата.

„Виждаш ли ме?“

„Не. Спи ми се“.

„Не още, Саймън. Има неща, които трябва да направиш. Един ден ще можеш да си починеш, но не и днес. Моля те, Саймън, погледни!“

Движещото се нещо придоби по-определена форма. Някакво лице — тъжно и красиво, но безжизнено — се рееше пред него. Нещо като крила или надиплени гънки потрепваше около него в сивия мрак.

„Виждаш ли ме?“

„Да“.

„Коя съм?“

„Ангелът. От кулата“.

„Не. Но няма значение“. Ангелът се приближи. Саймън успя да различи петната върху потъмнялата му бронзова кожа. „Предполагам, добре е, че въобще можеш да ме видиш. Достатъчно дълго те чакам да се приближиш. Надявам се, че все още можеш да се върнеш“.

„Не разбирам“.

Думите му причиняваха болка. Искеше единствено да го оставят; да отлети в забрава, да заспи...

„Трябва да разбереш, Саймън. Трябва. Има много неща, които трябва да ти покажа, а ми остава съвсем малко време“.

„Да ми покажеш ли?“

„Нещата тук са различни. Не мога да ти го обясня лесно. Това място не е като останалия свят“.

„Това място?“ Той се напрегна да разбере, „Какво място е това?“

„То е... отвъд. Няма друга дума“.

Възникна някакъв смътен спомен.

„Пътят на сънищата?“

„Не съвсем: Пътят минава в покрайнините на тези поля и дори на границата на мястото, където скоро ще отида. Но стига за това. Имаме съвсем малко време“. Ангелът като че ли започна да се отдалечава. „Последвай ме“.

„Аз... не мога“.

„Вече си го правил. Последвай ме“.

Ангелът продължи да се отдалечава. Саймън не искаше да я пусне. Беше така самотен. Внезапно се оказа до нея.

„Виждаш ли — каза тя. — О, Саймън, толкова дълго очаквах това място — да бъда тук през цялото време! Прекрасно е! Аз съм свободна!“

Той се запита какво иска да каже ангелът, но нямаше сили за повече загадки.

„Къде отиваме?“

„Не къде, а кога. Знаеш го“. Ангелът като че ли започна да излъчва нещо като радост. Саймън си помисли, че би могла да бъде сравнена с огряно от сноп слънчеви лъчи цвете, около което жужат пчели. „Толкова ужасно беше предишните пъти, когато трябваше да си тръгна. Бях щастлива единствено тук. Веднъж се опитах да ти го кажа, но ти не ме чу“.

„Не разбирам“.

„Разбира се. Никога не беше чувал гласа ми досега. Искам да кажа, моя собствен глас. Чуваше нейния“.

Внезапно Саймън осъзна, че няма никакви думи. Дватамата с ангела не разговаряха, както разговарят хора. Тя просто му предлагаше идеи, които се оформяха в съзнанието му. Когато тя говореше за „нея“, за другата, чийто глас беше чул, той не го възприемаше като дума, а

като усещане за защита, подкрепа, обич, но все пак някак заплашително, женствено.

„Коя е «тя»?“

„Тя продължи напред — отвърна ангелът, сякаш й беше задал съвсем друг въпрос. — Скоро ще я настигна. Но трябваше да те изчакам, Саймън. Но това не ме притеснява. Тук съм щастлива. Доволна съм, че не се върнах назад“. Саймън осъзна „назад“ като капан, като заплаха. „Дори по-рано, когато дойдох за първи път тук, не исках да се върна... но тя ме принуждаваше“.

Преди да продължи да задава въпроси — преди да реши дори дали в този странен сън въобще иска да задава повече въпроси — Саймън се озова сред тунелите на Асу'а. Пред него се ширна позната гледка — русият мъж, факлата, копиецо, огромното блестящо нещо, което се бе проснало зад свода.

„Какво е това?“

„Виж. Това е твоята история — или част от нея“.

Копиеносецът пристъпи напред, цял изтръпнал от ужасни предчувствия. Огромният звяр не помръдна. Червеният му нокът лежеше извит на земята само на няколко стъпки от него.

Саймън се запита дали звярът спи. Белегът му — или споменът за него — го смъдна.

„Бягай, човече — помисли си той. — Не можеш да се сразиш с дракона. Бягай!“

Копиеносецът направи още една предпазлива крачка и спря. Изведнъж Саймън се озова някак по-близо: оглеждаше просторната зала, сякаш гледаше през очите на златокосия мъж. В първия момент му беше трудно да възприеме видяното.

Помещението беше огромно, таванът се извисяваше далеч над светлината от пламъците на факлата. Стените бяха изпепелени и разтопени от колосални пожари.

„Това е леярната — разбра Саймън. — Или каквато е сега. Това сигурно е миналото“.

Драконът се беше излегнал на пода на пещерата, червено-златист, безбройните му люспи отразяваха пламъците на факлата. Беше по-голям от къща, а опашката му се източваше като безкрайна спирала от усукана плът. От хълбоците му се простираха огромни криле чак до издължените шипове зад предните му нокти. Беше някак

по-величествен и ужасяващ дори от ледения дракон Игджарджук. И беше абсолютно и окончателно мъртъв.

Копиеносецът не можеше да откъсне очи от него. Унесен в съня си, Саймън също не можеше да откъсне очи.

„Виждаш ли? — прошепна ангелът. — Драконът беше мъртъв“.

Копиеносецът пристъпи напред и докосна неподвижния нокът с копието си. Успокоен, той закрачи през огромната зала от разтопени камъни.

Под гърдите на дракона блещукаше нещо белезникаво.

„Това е скелет — прошепна Саймън. — Човешки скелет“.

„Тихо — прошепна в ухото му ангелът. — Гледай. Това е твоята история“.

„Какво искаш да кажеш?“

Копиеносецът се приближи до купчинката бели кости и очерта с пръсти във въздуха знака на Дървото. Сянката на ръката му подскочи върху стената. Поприведе се, все така предпазливо и крадешком, сякаш очакваше всеки миг драконът да оживее и да изреве, въпреки че — също като Саймън — виждаше черните дупки, останали от изсъхналите очи на дракона, и съсухрения почернял език, провиснал от зиналата уста.

Мъжът посегна и докосна благоговейно черепа, който се бе търкулнал до гръдната кост на дракона като мънисто от скъсана огърлица. Останалите кости лежах наоколо. Бяха почернели и изкорубени. Загледан в тях, Саймън внезапно си спомни за изпепеляващата кръв на Игджарджук и изпита спазъм от болка и скръб към окаяния клетник, който беше съсякъл злоещото създание и бе намерил собствената си смърт. Защото наистина го бе съсякъл: единствените неразпаднали се кости бяха от ръката му, стиснала забития почти до дръжката в корема на дракона меч.

Копиеносецът дълго не откъсна поглед от странната гледка. Най-накрая вдигна глава и огледа като обезумял пещерата, сякаш уплашен, че някой го наблюдава. Лицето му беше печално, но очите му горяха трескаво. В този миг Саймън почти го позна, но мислите му си останаха все тъй неясни и щом русокосият пак се обърна към скелета, приликата се стопи.

Мъжът пусна копието и с разтреперани пръсти се опита да отдели ръката на скелета от дръжката на меча. Един от пръстите се

отчупи. Мъжът го задържа за момент с неразгадаемо изражение, след което целуна костицата и я пхна под ризата си. Щом освободи дръжката на меча, остави факлата и я стисна решително. Опря ботуша си в сводестата гръдна кост на дракона и дръпна. Мускулите му се напрегнаха, жилите на врата му се издуха, но мечът не помръдна. Мъжът си почина за момент, плю на дланите си и отново стисна меча. Най-накрая той се измъкна от нащърбената дупка между блещукащите червени люспи.

Мъжът вдигна меча и го огледа с широко отворените си очи. В първия момент на Саймън му се стори, че острието му е грубо и недодялано парче метал, но грациозната извивка се долавяше и под съсиреците драконова кръв. Мъжът го огледа с нескрито възхищение, граничещо с искрен копнеж, след което го свали и отново се огледа, сякаш все още уплашен, че някой го наблюдава. Вдигна факлата и закрачи обратно към сводестия вход на залата, но спря, върна се и заоглежда крака и ноктестата лапа на дракона. След продължителен размисъл коленичи и започна да реже с почернелия меч като с трион в най-тънкото място на крака, точно пред зашипеното крило.

Беше непосилен труд, но мъжът беше млад и добре сложен. Докато се напругаше, оглеждаше неспокойно сенчестите кътчета на огромната зала, сякаш го наблюдаваха хиляди изпълнени с презрение очи. По лицето му се стичаха потни ручейчета. Сякаш беше обсебен, обладан от някакъв обезумял дух. Когато беше прерязал половината, внезапно се изправи, започна да нанася мощни удари с меча и във всички посоки се разлетяха отцепени отломки плът. Саймън, все така безпомощен, но изумен, видя, че от очите на мъжа бликат сълзи, а младежкото му лице се е изкривило от болка и ужас.

Най-накрая нокътят се откъсна и се търкулна на пода. Разтреперан като ужасено дете, мъжът напъха меча в колана си и вдигна огромния нокът на рамото си като говежди бут. С изкривено в мъчителна гримаса лице той излезе, олюлявайки се, от залата и потъна в тунела.

„Той усети призраците на ситите — прошепна му ангелът. Саймън беше така впечатлен от страдалческия израз на мъжа, че гласът ѝ го стресна. — Усети, че се срамуват заради лъжата му“.

„Не разбирам. — Нещо се прокрадваше в паметта му, но пък толкова отдавна беше потънал сред мрака... — Какво беше това? И кой

е другият — скелетът на този, който е убил дракона?“

„Това е част от историята ти, Саймън“.

Внезапно пещерата изчезна и те отново се намериха сред нищото.

„Имам да ти показвам още много неща... а времето е съвсем малко“.

„Но аз не разбирам!“

„Тогава трябва да се спуснем още по-дълбоко“.

Сивотата потрепна и се разтвори в друго от виденията, които го бяха спохождали на стълбата Тан’жа.

Пред погледа му се ширна огромна стая. Осветяваха я само няколко свещи и в ъглите се спотайваха сенки. Единственият обитател на стаята седеше в кресло с високо облегалo в центъра ѝ, заобиколен от разпръснати книги и свитъци.

Саймън беше зървал този човек по време на съновиденията си на стълбището. Както и предишния път, в скута на мъжа лежеше отворена книга. Беше над средна възраст, но в спокойното му, съсредоточено изражение се долавяха чертите на някогашното дете, невинно очарование, леко посърнало от дългия му, изнурителен живот. Косата му беше доста побеляла, но в нея бяха останали и тъмни кичури, а по-голяма част от късата му брадичка беше светлокафява. На челото му имаше диадема. Дрехите му бяха семпли, но добре ушити и от хубав плат.

На Саймън му се стори, че го познава, също както и мъжа, когото бе видял в леговището на дракона. Преди да го беше срещал насън, не го беше виждал никога, и все пак беше сигурен, че го познава.

В стаята влязоха две други фигури и мъжът вдигна очи от четивото си. Едната, възрастна жена със завързана с парцалив шал коса, пристъпи към него и коленичи в краката му. Той остави книгата настрана, стана и подаде ръка на жената, за да ѝ помогне да се изправи. След като ѝ каза няколко думи, които Саймън не чу — както в съня с дракона, всички тези силуети бяха безгласни и смътни, — мъжът прекоси стаята и приклекна до спътничката на възрастната жена, момиченце на седем-осем години. Беше плакало: очите му бяха подпухнали и устичката му потрепваше от гняв или страх. То избегна погледа на мъжа; подръпваше колебливо червеникавата си коса. Момиченцето също беше облечено със семпла, обикновена тъмна

рокля и въпреки разстроения си вид, явно беше добре гледано дете. Крачетата му бяха боси.

Мъжът протегна ръце към детето. То се поколеба, но се хвърли към него и зарови разридано лице в гърдите му. Мъжът също заплака, притиснал телцето му, докато милваше детето по гръбчето. Най-накрая го пусна с явно нежелание и се изправи. Момиченцето изтича от стаята. Мъжът го проследи с очи и се обърна към възрастната жена. Без да промълви нито дума, той измъкна един тънък златен пръстен от пръста си и ѝ го подаде. Тя кимна и сви пръсти около него, а той се приведе и я целуна по челото. Тя му се поклони. След това, сякаш самата тя на ръба на самообладанието, се обърна и припряно излезе.

След известно време мъжът отиде до един отрупан с книги шкаф до стената, отвори го и извади меч в ножница. Саймън веднага го позна: преди броени мигове беше видял украсената му дръжка да стърчи от гърдите на дракона. Мъжът стискаше внимателно меча, но дълго не го погледна, повдигнал глава, сякаш доловил някакъв шум. Направи съсредоточено знака на Дървото, като помръдваше устни като в молитва, и се върна в креслото. Сложи меча в скута си, вдигна книгата и я отвори над него. Ако не беше категорично стиснатата му челюст и лекото потрепване на пръстите, докато отгръщаше страниците, човек може да си помисли, че се кани да заспи, но Саймън знаеше, че се е приготвил за съвсем различно нещо.

Гледката се размъти и се разпръсна като пушек.

„Виждаш ли? Сега разбираш ли?“, попита ангелът като нетърпеливо дете.

Саймън имаше усещането, че рови из огромен чувал. В него имаше нещо и той напипваше странни ръбове и многозначителни указания, но тъкмо когато започна да си мисли, че знае какво е съдържанието му, въображението му изневери. Много отдавна се беше загубил сред сивата мъгла. Беше му непосилно да разсъждава и да се съсредоточи.

„Не знам. Защо просто не ми кажеш?“

„Не е този начинът. Тези истини са прекалено силни, а обгръщащите ги митове и лъжи са прекалено значителни. Заобиколени са от стени, които не мога да ти обясня, Саймън. Трябва да ги видиш и проумееш сам. Но това беше твоята история“.

Неговата история? Саймън отново се замисли за онова, което беше видял, но смисълът му като че ли му се изплъзваше. Само да можеше да си спомни какви бяха нещата по-рано, имената и историите, които знаеше, преди да го погълне сивотата!...

„Задръж ги — промълви ангелът. — Ако успееш да се върнеш, тези истини ще ти бъдат полезни. А сега трябва да ти покажа още едно нещо“.

„Уморен съм. Не искам да виждам нищо повече“.

Желанието да потъне в спасителна забрава отново го повлече като непоколебимо течение. Ангелът само го объркваше още повече. Да се върне? В света на болката? Защо трябваше да се напруга? По-лесно беше да заспи, потънал в сънливата пустота на апатията. Просто трябваше да се отпусне и всичко щеше да е толкова лесно...

„Саймън! — В гласа на ангела прозвуча страх. — Недей! Не бива да се предаваш“.

Позеленелите от патината черти на ангела изникнаха отново. Саймън искаше да я пренебрегне, но макар лицето ѝ да беше безжизнена бронзова маска, нещо в гласа ѝ, някаква нотка на искрена необходимост, не му го разрешаваше.

„Защо да не си почина?“

„Разполагам със съвсем малко време за теб, Саймън. Никога не си бил достатъчно близо. След това трябва да те блъсна, за да се върнеш обратно, или ще останеш да бродиш завинаги тук“.

„Защо си се загрижила за мен?“

„Защото те обичам. — Ангелът го изрече с очарователна простота, в която не прозвуча нито задължение, нито укор. — Ти ме спаси — или поне се опита. А има и други, които обичам и които се нуждаят от теб. Съществува съвсем незначителен шанс да бъде отклонена бурята, но това е единственият останал шанс“.

Спасил я е? Спасил е ангела на върха на кулата? Саймън отново усети да го връхлита объркване.

„Тогава ми покажи, щом трябва“.

Този път преходът от сивото нищо към живото видение като че ли беше по-труден, сякаш мястото беше по-недостижимо или пък силите на ангела линееха. Първото, което видя Саймън, беше колосален кръгъл силует и дълго не виждаше нищо друго. Силуетът се

нащърби в единия край. Потрепнаха някакви светлинки и се очерта фигура.

Макар да беше само видение, Саймън усети да го полазват тръпки от ужас. Фигурата, която беше седнала на ръба на сенчестия кръг, имаше корона от разклонени еленови рога. Стискаше дръжката на дълъг сив меч, чийто връх бе обърнат надолу.

„Врагът!“

В съзнанието му не изникна никакво име, но мисълта беше ясна и хладна. Онзи с черното сърце, вкочаненото и същевременно изпепеляващо създание, причинило страданията на света. Саймън усети да го изгарят страх и ненавист с такава сила, че за момент видението потрепна и за малко не изчезна.

„Виж! — Гласът на ангела беше едва доловим. — Трябва да видиш!“

Саймън не искаше да гледа. Целият му живот беше рухнал от това чудовище, този демон на безграничното зло. Защо трябваше да гледа?

„За да разбере как да го разруша — каза си той и се напрегна. — За да съхраня гнева си. Да намеря основание да се върна при болката“.

„Покажи ми. Ще наблюдавам“.

Образът се закрепил. Мина известно време, преди Саймън да разбере, че мракът, който обграждаше врага, беше Езерото на Трите дълбини. То блещукаше под савана на сенките с непомръкнали изображения, а от самото езеро струеше ярка светлина и то трептеше, сякаш водата в него беше жива. Окъпана от потрепващите отблясъци, фигурата седеше върху пиедестал в края на каменен полуостров, стигащ до средата на езерото.

Саймън се престраши да погледне по-отблизо. Каквото и да беше, тази версия на врага беше живо същество от кожа, кости и кръв. Дългите му пръсти потрепваха нервно върху ефеса на сивия меч. Лицето му тънеше в сянка, а превитият врат и отпуснатите рамене бяха на човек, смазан от ужасно време.

Саймън се вгледа по-внимателно и с изненада видя, че рогата върху главата на врага всъщност въобще не са рога, а тънки клонки: короната беше издялана от някакво тъмно сребристо дърво. Върху клонките бяха останали няколко листа.

Врагът вдигна глава. Лицето му беше странно като лицата на всички безсмъртни, които Саймън беше виждал — с високи скули и тясна брадичка, бледо на потрепващата светлина и обкръжено от права черна коса — по-голямата ѝ част бе сплетена на увиснали плитки. Очите му бяха широко отворени и той гледаше вторачено над водата, сякаш отчаяно търсеше нещо. Ако това нещо беше там, Саймън не го виждаше. Но най-силно го смущаваше изражението на врага. То беше гневно, което не го изненада, както и непреклонната решителност, която излъчваха стиснатите челюсти, но погледът му беше помътен. Саймън не беше виждал такава покруса. Зад маската на неумолимостта надничаше пораженчество, някакъв вътрешен пейзаж от ерозирани голи скали, вцепенено безсилие, втвърдило се като изсъхнала пръст. Ако това същество заплачеше някога, сълзите му щяха да са от огън и прах.

„Печал“. Саймън си припомни името на сивия меч. „Джингизу. Толкова много печал“.

Усети спазъм на отчаяние и ярост. Не беше виждал нещо поужасно и страховито от потъналото в печал лице на врага.

Видението потрепна.

„Саймън... — Гласът на ангела беше тих като шепот на лист, плъзнал се върху трева. — Трябва да те върна обратно...“

Беше сам сред мъгливото сиво нищо.

„Защо ми показва това? Какво би трябвало да означава?“

„... Връщай се, Саймън. Ще те изгубя, а си много далеч от там, където би трябвало да бъдеш...“

„Но аз искам да разбера! Имам толкова много въпроси!“

„... Чаках те толкова дълго. Викат меда продължа, Саймън...“

В този момент наистина я усети да се изплъзва. Сграбчи го съвсем различен страх.

„Ангел! Къде си?!“

„... Вече съм свободна... — Гласът ѝ беше като докосване на перо в перо. — Чаках толкова дълго...“

Изведнъж, щом последният дъх на гласа ѝ отлетя, той я позна.

„Лелет! — извика Саймън. — Лелет! Не ме оставяй!“

Полъх от усмивката на вече свободната и отлитаща Лелет го погали и тя се стопи. А на мястото ѝ не се появи нищо.

Той увисна в празнотата — без посока. Опита се да помръдне, както се бяха движили двамата с Лелет, но не се случи нищо. Беше изгубен в пустотата. Развяван сред мрака парцал. Съвсем сам.

„Помогни ми!“, изкрещя той.

Нищо не се промени.

„Помогни ми — промълви той. — Който и да си“.

Нищо не се промени. Нищо никога нямаше да се промени.

23. ПОГУБЕНАТА РОЗА

Корабът отново се люшна и страховито изскърца. Исgrimнур изтърва празната си чаша и тя издрънча на пода.

— Ейдон да ни пази! Това е ужасно!

Усмивката на Джосуа беше едва забележима.

— Вярно е. Само малоумни излизат в открито море в такава буря.

— Не си прави майтап — изръмжа притеснено Исgrimнур. — Не си прави майтап с кораби. И бури.

— Не се майтапя. — Принцът сграбчи стола си при поредното люшване на каютата. — Не сме ли луди да позволяваме страхът от някаква звезда на небето да ни кара да бързаме за това нападение?

Херцогът изсумтя.

— Обаче бързаме. Небето знае, че не ми се ще, но бързаме.

— Да — съгласи се Джосуа. — Нека обаче сме благодарни, че засега Воршева с децата и твоята Гутрун са в безопасност в Набан.

— В безопасност, докато гхантите не стигнат там. — Исgrimнур изтръпна при мисълта за отвратителните твари. — И докато килпите не решат да се опитат да опустошат земята.

— Ама ние оплаквачка ли си имаме? — попита тихо Джосуа. — Както се убедихме, Варелан е кадърен младеж и значителна част от набанската армия остана с него. Нашите дами са в много по-голяма безопасност от нас.

Корабът се разтърси и се залюшка отново. Исgrimнур изпитваше нужда да разговаря, да прави каквото и да е, само да не чува единствено скърцането на гредите на корпуса, които като че ли щяха да се разпаднат.

— Чудех се нещо. Щом нискийците са братовчеди на безсмъртните, както ни каза Мириамел, как бихме могли да им се доверим? Защо би трябвало да са по-благосклонни към нас, отколкото към норните?

Сякаш предизвикана от думите му, песента на нискийците, непонятна и могъща, се извиси над воя на вятъра.

— Защото са. — Джосуа почти извика. — Една от наблюдателките на морето си е жертвала живота, за да успее Мириамел да се спаси. Какъв по-категоричен отговор ти трябва?

— Не държат килпата толкова далеч, колкото бих искал. — Той направи знака на Дървото. — Джосуа, вече три пъти ни нападат!

— И не се съмнявам, че щяха да ни нападат много по-често, ако не бяха Нин Рейсу и брат ѝ и сестра ѝ — отвърна Джосуа. — Нали беше на палубата. Нали видя проклетите създания да плуват наоколо. Морето гъмжи от тях.

Исgrimнур кимна навъсено. Наистина беше видял морето да ври от килпа — бяха енергични като змиорки в каца вода. Бяха се изкатерили няколко пъти върху флагманския кораб, веднъж посред бял ден. Въпреки болките в ребрата херцогът беше убил собственоръчно две от свистящите същества, след което ми с часове оплесканите си с мазната им вонлива кръв ръце и лице.

— Знам — каза накрая той. — Сякаш ги е изпратил нашият неприятел, за да ни отблъснат.

— Нищо чудно. — Джосуа му наля вино. — Намирам за странно килпите да се надигнат и гхантите да се изсипят от мочурищата в абсолютно един и същи момент. Ръката на нашия неприятел е дълга, Исgrimнур.

— Дребосъкът Тиамак е убеден, че тъкмо това се е случвало в гнездото на гхантите, когато го открихме — че Стормспайк по някакъв начин е използвал него и съплеменниците му, за да разговаря с тези бръмбари.

При мисълта за използваните от гхантите земяци на Тиамак, както и за стотиците набански моряци, отмъкнати от килпата, за да бъдат застигнати от отвратителна смърт, Исgrimнур сви юмрук и му се прииска да го стовари върху нещо.

— Що за демон би могъл да направи подобно нещо, Джосуа? Що за неприятел е този, когото не можем да видим и да нападнем?

— Най-големият ни неприятел. — Принцът отпи вино от чашата си и се олюля при поредното разтърсване на кораба. — Когото трябва да победим, независимо на каква цена.

Вратата на каютата се отвори и влезе Камарис — ножницата му се удари в касата. От наметалото на стария рицар шуртеше вода.

— Какво каза Нин Рейсу? — попита Джосуа, докато му наливаше вино. — Ще удържи ли „Скъпоценният камък на Еметин“ още една нощ?

Старикът пресуши чашата си и се вторачи в дъното ѝ.

— Камарис? — Джосуа се приближи до него. — Какво каза Нин Рейсу?

След миг рицарят вдигна очи.

— Не мога да спя.

Принцът и Исgrimнур се спогледаха притеснено.

— Не те разбирам.

— Бях горе на палубата.

Исgrimнур си помисли, че това е очевидно от образувалата локва по пода вода. Старият рицар изглеждаше още по-застрашително отнесен от обикновено.

— Какво има, Камарис?

— Не мога да спя. Този меч е в сънищата ми. — Той опипа дръжката на Трън. — Чувам го... да ми пее. — Камарис измъкна малко от ножницата черното острие. — Нося го от години. — Мъчеше се да намери думите. — Понякога... съм го усещал, особено в бой. Но никога по този начин. Мисля... мисля, че е жив.

Джосуа недоверчиво огледа острието.

— Може би не бива да го носиш, Камарис. Много скоро ще ти се наложи да го вдигнеш пак. Остави го някъде на сигурно място.

— Не. — Старикът тръсна глава. Гласът му беше непреклонен. — Не, не смея. Трябва да науча някои неща. Ние не знаем как да използваме тези Велики мечове срещу нашия враг. Както сам каза, времето настъпва с бързи крачки. Може би ще мога да разбера песента му. Може би...

Принцът вдигна ръка, сякаш за да му възрази, но я отпусна.

— Трябва да постъпиш, както сметнеш за най-правилно. Ти си господарят на Трън.

Камарис вдигна тържествено глава.

— Нали? Помислих си го веднъж.

— Хайде, пийни още вино — подкани го Исgrimнур. Опита се да се надигне от стола си, но се отказа. Битката с килпата бе попречила на възстановяването му. Присвил очи, той даде знак на Джосуа да напълни отново чашата на старика. — Трудно е да не си мисли разни

неща човек, когато вятърът вие като глутница вълци, а морето ни подмята като зарове в чаша.

— Исgrimнур има право. — Джосуа се усмихна. — Ето, пий. — Каютата се разтресе отново и виното плисна върху ръката му. — Давай, докато в чашата все още има повече вино, отколкото на пода.

Камарис дълго остана безмълвен.

— Трябва да поговорим, Джосуа — промълви внезапно той. — Нещо ми тежи на душата.

Озадачен, принцът изчака.

Лицето на рицаря беше почти сиво, когато се обърна към херцога.

— Моля те, Исgrimнур. Трябва да поговоря насаме с Джосуа.

— Аз съм ти приятел, Камарис — отвърна херцогът. — Ако някой трябва да бъде обвиняван, че сега си тук, това съм аз. Ако нещо те измъчва, бих искал да помогна.

— Този срам ме изгаря. Не бих го споделил с Джосуа, ако не трябваше да го чуе. Дори като лежа и не мога да заспя от страх какво може да направи мечът. Бог ме наказва за тайния ми грях. Моля се, ако постъпя правилно, Той да ме дари със силата да проумея Трън и неговите мечове-братя. Но те моля да не ме принуждаваш да стоваря този грях и върху теб. — Камарис изглеждаше много остарял: кожата му бе отпусната и погледът му блуждаеше. — Моля те. От цялото си сърце.

Объркан и повече от уплашен, Исgrimнур кимна.

— Както желаяш, Камарис. Разбира се.

Исgrimнур се питаше дали да чака още в тесния коридор, когато вратата на каютата се отвори и Камарис изскочи. Старият рицар почти се блъсна в него, приведен под ниския таван. Преди Исgrimнур да успее да го попита каквото и да било, Камарис го подмина — блъскаше се в стените от люшкането на кораба в лапите на бурята.

Исgrimнур почука на вратата на каютата. Тъй като принцът не отговори, той откряна внимателно. Джосуа гледаше втренчено лампата със съкрушения вид на човек, видял собствената си смърт.

— Джосуа?

Ръката на принца се вдигна като закачена на конец. Беше пребледнял като мъртвец, а гласът му беше безжизнен и вцепенен.

— Върви си, Исgrimнур. Остави ме сам.

Херцогът се поколеба, но изразът на Джосуа го убеди. Каквото и да се беше случило в каютата, в момента не можеше с нищо да помогне на принца, освен да го остави сам.

— Прати да ме извикат, щом ти потрябвам.

И излезе заднишком. Джосуа не го погледна и не отвърна — не откъсваше очи от лампата, сякаш тя беше единственото, което можеше да го изведе от непрогледния мрак.

— Опитвам се да разбера. — Болеше я глава. — Разкажете ми пак за мечовете.

Вече няколко дни беше с дуорите, доколкото можеше да прецени, което не беше никак лесно да се направи сред скалите под Хейхолт. Плашливите подземни обитатели продължаваха да се отнасят добре с нея, но така и не я освобождаваха. Мириамел бе спорила, умолявала, дори бесняла часове наред — настояваше да я пуснат, заплашваше и проклинаше. Докато гневът ѝ премине, дуорите си бърбореха тревожно. Изглеждаха така смаяни и смутени от яростта ѝ, че тя почти изпитваше срам от себе си, но неудобството ѝ се изпари почти едновременно с гнева ѝ.

„В края на краищата — успокои се тя — не съм ги молила да ме водят тук. Твърдят, че причините им са основателни, тогава нека държат на тях. Аз не съм длъжна да го правя“.

Успяха да я убедят, но не и да я примирят, че са имали основание да я откъснат. Дуорите, изглежда, спяха съвсем малко, ако въобще спяха, и само някои от тях напускаха от време на време просторната пещера. Дали ѝ казваха цялата истина, или не, нямаше никакво съмнение, че нещо ужасно плаши слабичките създания с огромни очи...

— Мечовете — каза Юис-фидри. — Ще се опитам да обясня по-добре. Нали видя, че усетихме стрелата, макар да не сме я направили?

— Да.

Те наистина, изглежда, бяха доловили, че има нещо важно в багажа, но беше възможно и да са си съчинили историята в момента, в който бяха открили стрелата.

— Ние не сме направили стрелата, но е изработена от един, който се е учил от нас. А трите Велики меча наистина са изработени от

нас и ние сме свързани с тях.

— Вие сте направили трите меча? — Това я смути. Не съвпаднаше с онова, което ѝ бяха казали. — Знаех, че вашият народ е направил Минияр за крал Елврит от Римърсгард, но не и че сте изковали и другите два меча. Джарнауга каза, че мечът Печал е направен от самия Инелуки.

— Не споменавай името му! — Някои от останалите дуори вдигнаха глави и изрекоха няколко напевни, неразбираеми фрази, а Юис-фидри им отговори и отново се обърна към Мириамел. — Не споменавай името му. По-близо е, отколкото е бил от векове. Не привличай вниманието му!

„Все едно съм с безброй Странгиардовци в тази пещера — помисли си тя. — От всичко се страхуват“.

Но и Бинабик ѝ беше говорил почти същите неща.

— Добре. Няма да споменавам... името му. Но това не е историята, която са ми разказвали. Един учен човек ми каза, че... той... го е направил сам в ковачницата на Асу'а.

Дуорът въздъхна.

— Истина е. Ние бяхме ковачи в Асу'а — или поне някои от нашите бяха... някои, които не успяха да избягат от нашите господари Зида'я, но които едновременно с това бяха и деца на мореплавателя и подобни на нас като два къса руда от една и съща жила. Всички загинаха, когато рухна замъкът. — Юис-фидри изпя кратък вопъл на дуорски, съпругата му Юис-хадра се присъедини. — Той използва Чука — нашия Чук, — който оформя, за да го изкове, както и Словата на сътворението, на които го научихме. Все едно го е изваяла ръката на нашия Върховен ковач. В този ужасяващ момент, където и да се намирахме, пръснати върху лицето на света... ние усетихме сътворяването на Печал. И все още усещаме болката в себе си. — Той дълго остана безмълвен. — Това, че Зида'я му го позволиха — продължи най-после той, — е една от причините да се отвърнем от тях. Бяхме унижени така дълбоко от тази постъпка, че оттогава сме осакатени.

— А Трън?

Юис-фидри кимна с голямата си глава.

— Простосмъртните ковачи в Набан се опитаха да изковат звездния меч. И не успяха. Някои наши сродници бяха издирени и

откарани тайно в императорския палат. Повечето от простосмъртните ги мислеха за странно племе, което само наблюдава океаните и предпазва корабите от бедни, но някои знаеха, че древното знание на Сътворението и Оформянето тече дълбоко във всички Тинукедатя, дори в тези, които бяха предпочели да останат при морето.

— Тинукедатя? Но това е, което Ган Итай... те са нискийци!

— Всички ние сме Деца на океана — отвърна печално дуорът. — Някои предпочетоха да останат близо до морето и това завинаги ни отдели от Градината на нашето рождение. Други предпочетоха по-скрити и потайни пътеки като мрачните подземия и оформянето на камъка. Разбираш ли, за разлика от нашите братовчеди Зидатя и Хикедатя, ние, Децата на мореплавателя, можем сами да оформяме себе си, както оформяме други неща.

Мириамел беше встрещена.

— Вие сте... вие и нискийците сте едно и също? — Най-после разбра защо ѝ се беше сторило, че Юис-фидри ѝ е познат, когато го видя за първи път. В скулите му, в маниерите му имаше нещо, което ѝ напомняше за Ган Итай. Но изглеждаха толкова различно!

— Вече не сме едно и също. Актът на оформянето ни продължава поколения наред и променя повече неща, а не само външността ни. Но много неща не се променят. Децата на изгрева и Децата на облаците са наши братовчеди, докато Наблюдателите на морето са наши сестри и братя.

Мириамел се облегна назад, опитваше се да проумее казаното.

— Значи вие и нискийците сте еднакви. И нискийците са изковали Трън. — Тя поклати глава. — И казваш, че можете да усещате всички Велики мечове дори по-силно, отколкото усещате Бялата стрела? — Хрумна ѝ внезапна мисъл. — В такъв случай трябва да знаете къде е Блестящ гвоздей — мечът, който се наричаше Минияр!

Юис-фидри се усмихна скръбно.

— Да, въпреки че вашият крал Джон го украси с много молитви, реликви и други простосмъртни вълшебства вероятно с надеждата да прикрие истинската му природа. Но ти усещаш собствените си ръце и пръсти, нали, принцесо Мириамел? Щеше ли да ги усещаш по-зле, ако бяха облечени в други дрехи и ръкавици?

За нея беше необичайно да си представи величествения си дядо да полага толкова усилия, за да прикрие произхода на Блестящ гвоздей.

Дали се бе срамувал, че притежава подобно оръжие? Защо?

— Щом познавате тези мечове толкова добре, можеш ли да ми кажеш къде е Блестящ гвоздей сега?

— Не мога да кажа „Той е на такава и такава място“, не. Но е наблизно. На няколко хиляди крачки.

Значи беше или в двореца, или в тунелите под него, реши Мириамел. Това не помагаше много, но поне баща ѝ не го беше хвърлил в океана или отнесъл в Наскаду.

— Затова ли дойдохте тук, защото знаете, че мечовете са тук?

— Не. Бягахме от други неща, прогонени от нашия град на север. Вече знаехме, че два от мечовете са тук, но тогава това означаваше твърде малко за нас: побягнахме през нашите тунели, които ни доведоха тук. Едва когато се доближихме до Асу'а, разбрахме, че са задействани и други сили.

— И сега сте разпънати между двете и не знаете накъде да тръгнете.

Изрече го с явно неодобрение, макар да осъзнаваше, че ситуацията, в която се намират дуорите, много напомня нейната. Тя също беше тласкана от неща, много по-могъщи от самата нея. Беше избягала от баща си, а сега бе рискувала собствения си живот, както и живота на своите приятели, за да се върне и да го намери — и се боеше какво ще последва, ако успее. Отблъсна тези ненужни мисли.

— Прости ми, Юис-фидри. Просто съм уморена да седя толкова време на едно място, това е всичко.

Беше добре дошло да си почине първия ден, въпреки гнева ѝ, че я държат в плен, но сега копнееше да продължи пътуването, да се движи, да прави нещо, каквото и да е то. Иначе нямаше да може да се измъкне от капана на мислите си, а те не бяха особено приятна компания.

— Наистина съжаляваме, Мириамел. Можеш да се разхождаш наоколо, колкото си искаш. Опитваме се да ти осигурим всичко, от което се нуждаеш.

Имаха късмет, че торбите с останалите провизии бяха с нея, помисли си тя. Ако беше принудена да се препитава с храната на дуорите — плесени и дребни противни заровени под земята гадинки, — щеше да е много по-неудобен пленник.

— Не можете да ми осигурите онова, от което се нуждая, докато ме държите в плен — отвърна тя. — И нищо няма да го промени, каквото и да кажеш.

— Прекалено рисковано е.

Мириамел преглътна гневния си отговор. Това не вършеше работа. Трябваше да помисли.

Юис-хадра стържеше по стената на пещерата с някакъв закривен инструмент. Мириамел не можеше да разбере какво прави съпругата на Юис-фидри, но очевидно ѝ доставяше удоволствие: дуорката си тананикаше тихичко. Колкото повече се заслушваше Мириамел, толкова по-силно я очароваше мелодията. Беше почти само шепот, но в нея се долавяше нещо от мощта и заплетеността на килпа-напевите на Ган Итай. Юис-хадра пееше в ритъма на движенията на издължените си грациозни ръце. Мелодия и движения бяха едно неразчленимо цяло. Мириамел седеше до нея като прикована.

— Извайваш ли нещо? — попита тя при едно затихване на мелодията.

Дуорката я погледна. Върху странното ѝ лице се появи усмивка.

— Това тук с'х'роза — това парче камък тече през другия камък... — Тя посочи по-тъмната ивица, едва забележима сред блещукащите розови кристалчета. — То иска... излезе. Да се вижда.

Мириамел поклати глава.

— Иска да се вижда?

Юис-хадра присви съсредоточено широката си уста.

— Аз не владеем твой език добре. То... нуждае? Нуждае излезе?

„Като градинари — помисли си Мириамел. — Полагат грижи за камъните“.

И попита:

— А рисувате ли разни неща? Всички развалини на Асу'а, които съм виждала, са покрити с красиви рисунки. Дуорите ли са ги направили?

Юис-хадра направи неразгадаем жест със свити пръсти.

— Ние подготвихме някои стените, след това Зида'я направили рисунки там. Но на други места ние дали грижа на камъните сами, помогнали им... да станат. Когато Асу'а е построена, Зида'я и

Тинукедат'я все още работеха едни до други. — Тонът ѝ беше унил. — Заедно правехме великолепни неща.

— Да. Видях някои. — Мириамел се огледа. — Къде е Юис-фидри? Искам да говоря с него.

Юис-хадра като че ли се притесни.

— Аз ли казала нещо лошо? Аз не мога да говоря твой език, както езика на простосмъртните от Хернистир. Юис-фидри говори по-добре от мен.

— Не. — Мириамел се усмихна. — Нищо лошо не си казала. Но ние двамата разговаряхме за нещо и искам да продължим разговора си.

— А. Той ще дойде след малко време. Той напуснал това място.

— Тогава ще те погледам как работиш, ако не възразяваш.

Юис-хадра ѝ се усмихна в отговор.

— Не. Ще ти кажа нещо за камък, стига искаш. Камъните имат истории. Ние знаем тях. Понякога мисля, че знаем техни истории по-добре от наши.

Мириамел се облегна на стената. Юис-хадра продължи заниманието си, като едновременно с това ѝ говореше. Мириамел не се беше замисляла за скали и камъни, но заслушана в плътния, мелодичен глас на дуорката, за първи път разбра, че по някакъв начин и те са живи създания като растенията и животните — или поне са такива за народа на Юис-хадра. Камъните се движеха, но в продължение на цели епохи. Променяха се, но нито едно живо създание, дори ситите, не кръстосваше достатъчно дълго под небесата, за да забележи тази промяна. Дуорите изучаваха и се грижеха и по някакъв начин дори обичаха костите на земята. Възхищаваха се на красотата на блещукащите камъни и метали, но ценяха и наслоеното търпение на пясъчниците, и релефа на вулканичното стъкло. Всеки камък имаше своя собствена история, но бяха нужни специален усет и мъдрост, за да разбереш бавните им истории. Съпругата на Юис-фидри — с нейните огромни очи и деликатни пръсти — ги познаваше отлично. Мириамел изпита някакво странно предразположение към това странно същество и заслушана в бавната ѝ, въодушевена реч, за момент забрави за собствените си неволи.

Ти амак усети някой да хваща ръката му.

— Ти ли си?

В тона на отец Странгиард се усети някакво раздражение.

— Аз съм.

— Никой от нас не бива да излиза на палубата — каза архиварят.
— Слудиг ще се ядоса.

— И ще е прав — отвърна Тиатак. — Навсякъде гъмжи от килпа.

Въпреки това не помръдна. Тясната каюта му пречеше да мисли, а представите, които витаеха из съзнанието му, изглеждаха твърде съществени, за да ги пренебрегне заради страха от морските създания — колкото и зловещи да бяха.

— Не виждам добре — продължи Странгиард, втренчен тревожно в мрака, и вдигна ръка над окото, с което виждаше, за да го предпази от силния вятър. — Вероятно не би трябвало да се разхождам по палубата нощно време. Но се... разтревожих за теб. Излезе отдавна.

— Знам. — Тиатак потупа ръката на възрастния мъж. — Мислех за нещата, които ти казах по-рано, онова, което ми хрумна, когато Камарис се сражаваше с Бенигарис. — Той млъкна, забелязал за първи път странното помръдване на кораба. — На котва ли сме?

— Да. Хайесфур във Вентмаут не е запален и Джосуа се притесни да се приближим до скалите в мрака. Изпрати съобщение със сигналната лампа. — Архиварят потрепери. — Но още по-лошо е да стоим тук. Тези гадни сиви същества...

— Тогава да слезем долу. Пак завалява, така или иначе. — Тиатак се обърна от парапета. — Ще стоплим малко вино — един сухоземски обичай, който ми харесва — и ще помислим за мечовете.

Той хвана свещеника за лакътя и го поведе към каютата.

— Така положително е по-добре — каза Странгиард и се подпря на стената, тъй като корабът се люшна в една бразда между две вълни, след което подаде разплискалата се чаша на Тиатак. — По-добре да угася въглените. Ще е ужасно, ако мангалът се катурне. Надявам се, че всички са достатъчно внимателни.

— Мисля, че Слудиг разрешава на малко хора да държат мангали, а дори и фенери, освен на палубата. — Тиатак отпи глътка вино и млясна. — Аа. Добре. Ние сме привилегирани, защото трябва да изчетем куп неща, а времето е малко.

Архиварят се отпусна върху дюшека на пода.

— Ами да се захванем тогава отново със задълженията си. — Той отпи от чашата си. — Прости ми, Тиамак, но това не ти ли се струва безплодно понякога? Да стоварваме всичките си надежди върху три меча, два от които дори не са наши?

Той се вторачи в чашата си.

— Лично аз се намесих във всичко това по-късно. — Тиамак се чувстваше общо взето нормално. Люшкането на кораба, колкото и да беше яростно, не беше много по-различно от начина, по който вятърът тресеше къщичката му на смокинята. — Ако ме беше попитал преди една година каква е вероятността да съм на кораб, тръгнал към Еркинланд да победи Върховния крал — че ще съм Носител на свитъка, че ще видя възкръсналия Камарис, че ще ме заловят гхантите, а после ще ме спаси херцогът на Елвритшала и дъщерята на Върховния крал... — Той махна с ръка. — Разбираш какво искам да кажа. Всичко, което ни се случило, е истинска лудост, но погледнем ли назад, случилото се изглежда напълно логично. Може би един ден намирането и употребата на мечовете ще ни се струва не по-малко смислено.

— Това е чудесна мисъл. — Странгиард въздъхна и нагласи превръзката на окото си. — Харесвам повече нещата, след като вече са се случили. Книгите може да се различават една от друга, но в повечето случаи всяка книга претендира да знае истината и да я излага ясно.

— Някой ден може би ще сме в нечия книга — предположи с усмивка Тиамак — и който и да я напише, в нея ще е разказано убедително как е преминало всичко. Но сега сме лишени от това удоволствие. — Той се наведе напред. — Къде е онази част от ръкописа на доктора, която разказва за изковаването на Печал?

— Ето тук, предполагам. — Странгиард затършува в една от многото пръснати из стаята купчини пергаменти. — Да, тук е. — Той вдигна ръкописа към светлината и присви око. — Да ти прочета ли?

Тиамак протегна ръка. Изпитваше огромна привързаност към управителя на архивите — такава беше изпитвал единствено към доктор Моргенес.

— Не — отвърна тихо той, — нека аз да чета. Нека не измъчваме повече бедното ти око тази нощ.

Странгиард измърмори нещо и му подаде ръкописа.

— Тъкмо този откъс за Словото на сътворението не ми излиза от главата — продължи Тиатак. — Възможно ли е всички тези мечове да са били направени с едно и също могъщо Слово?

— Защо мислиш така? — попита Странгиард. Лицето му беше съсредоточено. — Книгата на Нисес, поне както е цитирана от Моргенес, не твърди подобно нещо. Всеки меч пристигнал от различно място, а един е бил изкован от простосмъртни.

— Трябва да има нещо, което да ги свързва — отвърна Тиатак, — а не се сецам за нищо друго. В противен случай защо притежаването на всички тях би ни осигурило подобна мощ? — Той зарови из пергаментите. — При изковаването им са използвани могъщи магии. Тъкмо те би трябвало да ни осигурят превъзходството над Краля на бурите!

Докато говореше, отвън се надигна песента на нискиец — пронизваше печалния вой на вятъра. Мелодията запулсира с необузdana сила, непонятна и дори по-тревожна от далечния тътен на гръмотевиците.

— Само да имаше някой, който да знае за изковаването на мечовете — промълви безпомощно Тиатак: очите му се взираха в педантичния почерк на Моргенес, без изобщо да виждат думите. Нискийската мелодия се извиси още по-силно, затрептя и заглъхна в сърцераздирателна покруса. — Само да можехме да поговорим с дуорите, които са направили Минияр, но Еолаир твърди, че те били далеч на север, на много левги отгатык Хейхолт. А набанските ковачи, изковали Трън, от векове са мъртви. — Той се намръщи. — Толкова много въпроси и все още толкова малко отговори. Това е изтощително, Странгиард. Имам чувството, че всяка крачка към изясняването ни коства две крачки назад към още по-голямо объркване.

Архиварят не каза нито дума, докато Тиатак търсеше сред изпоцапаните от многократно разгръщане страници описанието на изковаването на Печал от Инелуки в леярните под Асу'а.

— Ето го — каза накрая той. — Почвам да чета.

— Един момент — спря го Странгиард. — Може би отговорът на едното е отговор и на двете.

Тиатак го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти каза, че може би умишлено сме държани в неведение — че Кралят на бурите е вдигнал Елиас и Джосуа един срещу друг, докато всъщност преследва някаква своя съвсем различна цел.

— Да?

— Може би това не е просто някаква подмолна цел, която иска да прикрие. Може би той също иска да потули тайните на Трите меча.

На Тиатак като че ли нещо му проблесна.

— Но ако цялото съперничество между Джосуа и Върховния крал е само за да ни бъде попречено да разберем как да използваме мечовете, това би могло да означава, че отговорът е съвсем прост — нещо, което бихме могли да разберем много бързо, ако вниманието ни не беше насочено другаде.

— Точно така! — Увлечен в търсенето на отговорите, Странгиард беше изгубил обичайната си сдържаност. — Точно така. Или е нещо толкова елементарно, че не бихме го пропуснали, ако не бяхме заслепени от непрекъснато възникващите неотложни проблеми, или има някой или някакво място от изключително значение, които са недостижими за нас, докато продължава тази война между двамата братя.

„В името на Тези, които наблюдават и оформят — каза си Тиатак, — хубаво е да имаш някого, с когото да споделяш мислите си, който разбира, който задава въпроси, който търси смисъла!“

В момента дори не изпитваше потребност от своя дом в мочурищата.

— Чудесно, Странгиард. Това наистина си заслужава да бъде обсъдено.

Архиварят се изчерви, но отвърна убедено:

— Спомням си, че когато бягахме от Наглимунд, Деорнот каза, че норните, изглежда, искат да ни отклонят да тръгнем в някои посоки — тогава по-точно да не навлезем по-дълбоко в Алдхеорте. Вместо да се опитат да ни убият или заловят, те като че ли се опитваха... да ни отклонят. — Свещеникът разтри разсеяно зачервения си от престоя на палубата нос. — Мисля, че ни пречеха да се срещнем със ситите.

Тиатак остави листовите, които държеше: по-късно щяха да имат достатъчно време за тях.

— Значи по всяка вероятност ситите знаят нещо, което дори и те не осъзнават! В името на Този, който винаги стъпва на пясък, как ми се

иска да бяхме разпитали младия Саймън по-подробно за времето, което е прекарал заедно с безсмъртните. — Тиатак се изправи и се приближи до вратата на каютата. — Ще отида да кажа на Слудиг, че искаме да разговаряме с Адиту. — Той спря. — Но не знам как би могла да се прехвърли от един кораб на друг. Морето е толкова опасно в момента...

Странгиард помръдна рамене.

— Няма да навреди, ако попиташ.

Тиатак се люшна с люлеенето на кораба, после изведнъж пак седна.

— Това може да почака до сутринта, когато ще може да се прехвърли по-безопасно. Преди това можем да направим много неща. — Той отново взе пергаментите. — Би могло да е всичко, Странгиард — всичко! Трябва да си спомним всички места, където сме били, хората, които сме срещали. Досега реагирахме на онова, което е пред нас. Сега зависи от нас двамата да помислим какво сме пропуснали да видим, вторачени в най-належащите проблеми и във войната.

— Трябва да поговорим и с други. Самият Слудиг е преживял доста, а непременно трябва да разпитаме и Исгримнур, и Джосуа. Но дори не знаем какви въпроси да задаваме. — Свещеникът въздъхна и поклати унило глава. — Милостиви Ейдон, жалко, че Гелое вече я няма. Тя положително би знаела откъде да започне.

— Но вече я няма, както каза, а и Бинабик не е тук. Така че ще се наложи да се справим сами. Това е наше ужасяващо задължение, каквото е и задължението на Камарис Да размахва меча, а на Джосуа да носи бремето на управлението. — Тиатак погледна пергаментите в скута си. — Но си прав: най-трудното е да решиш с какво да започнеш. Само да можеше някой да ни каже нещо повече за изковаването на тези мечове. Само да не беше изгубено това знание.

Двамата седяха, потънали в потискаща тишина; гласът на нискиеца отново се извиси, прорязваше фученето на бурята като остър нож.

В първия момент самият размер не позволи на Мириамел да разбере какво точно се извисява пред нея. Проблясващите като утринна зора масивни кадифени

венчелистчета, искрящите като стъклени сфери капчици роса, дори тръните — огромни като тъмни извити дървета шипове, — всяко от тези неща трябваше да бъде осмислено и възприето поотделно. Едва след доста време — или поне ѝ се струваше така — успя да осъзнае, че исполинското нещо, което се извисява пред погледа ѝ, е... роза. Сякаш гигантски, но невидими пръсти усукваха стъблото, а уханието беше толкова силно, че сякаш изпълваше цялата вселена със задушливия си аромат, който като че ли я пронизваше с живот.

Просторното, обрасло с неокосена трева поле, над което се виеше розата, започна да се тресе. Пръстта под могъщия цвят се изкоруби. Изскочиха сиви камъни, високи и назъбени, сякаш вирнали муцуни над земята към слънцето къртици. Щом се освободиха и тя видя, че издължените камъни в основата си са съединени, разбра, че всъщност това е огромна ръка, която се надига изпод земята. Тя се издигна и около нея се посипа трева и рохкава пръст, каменните ѝ пръсти се разпериха и се свиха около розата. В следващия миг ръката я сграбчи. Огромната роза постепенно клюмна в смазващото стискане. Едно-единствено разперено венчелистче се спусна, полюшвайки се във въздуха, към земята. Розата беше мъртва...

Мириамел се надигна, сърцето ѝ блъскаше в гърдите ѝ. Пещерата тънеше в мрак, осветявана единствено от слабото розово сияние на няколко от кристалите на дуорите, също както докато заспиваше. Но въпреки това тя долови някаква промяна и извика:

— Юис-фидри?

Един силует се отдели от близката стена и се приближи към нея, поклащайки глава.

— Още не се е върнал — каза Юис-хадра.

— Какво стана? — Главата на Мириамел пулсираше, сякаш някой я беше ударил с все сила. — Нещо се случи току-що.

— Този път беше много силно. — Юис-хадра беше очевидно притеснена: огромните ѝ очи бяха отворени по-широко от обикновено, дългите ѝ пръсти се извиваха конвулсивно. — Някаква... промяна се случва тук, промяна в костите на земята и в сърцето на Асу'а. — Тя търсеше думите. — Случва се от известно време. И става все по-силно.

— Каква промяна? Какво ще правим?

— Не знаем. Но няма да правим нищо, докато Юис-фидри и останалите не се върнат.

— Всичко около нас се срутва... а вие няма да предприемете нищо?! Дори няма да избягате?

— Не се... срутва. Промяната е различна. — Юис-хадра постави потрепващата си длан върху ръката на Мириамел. — Моля те. Народът ми е уплашен. Ти правиш по-лошо.

Преди Мириамел да успее да каже нещо, някакъв тих тътен премина през нея, абсолютно недоловим за слуха. Цялото помещение като че ли помръдна. За момент дори странното грозновато лице на Юис-хадра сякаш се промени, розовите светлинки от жезлите на дуорите заискриха до бяло, а след това в небесносиньо. Всичко сякаш се изкриви. Мириамел усети, че се люшва на една страна, сякаш я завърта някаква вихрушка.

Миг по-късно светлинките на кристалите отново отслабнаха и пещерата възстанови предишния си облик.

Мириамел пое дъх на пресекулки, преди да успее да проговори.

— Нещо... много лошо... се случва.

Юис-хадра се надигна, олюляваше се несигурно.

— Трябва да се погрижа за другите. Двамата с Юис-фидри се грижим да не се уплашат много. Без Къса и без Залата на образците не остана почти нищо, което да ни крепи заедно.

Мириамел потръпна и проследи с поглед отдалечаващата се дуорка. Огромните камъни около нея надвисваха като стени на гробница. Каквото и да беше онова, от което се опасяваха Джосуа, старият Джарнауга и останалите, сега се случваше. Някаква безумна сила бродеше през камъните под Хейхолт, както кръвта течеше из тялото ѝ. Оставаше още съвсем малко време.

„Тук ли ще приключи всичко за мен? — попита се тя. — Тук долу в мрака, без дори да разбере защо?“

Не помнеше отново да е заспивала, но се събуди — този път по-кратко, — облегната на стената на пещерата. Вратът ѝ беше схванат и докато го разтриваше, забеляза, че някой клечи до торбата ѝ — смътен силует, осветен от слабото розово сияние на кристалите на дуорите.

— Ей! Какво правиш?

Силуетът се извърна, отворил широко очи.

— Събуди ли се? — обади се тролът.

— Бинабик? — Мириамел го изгледа онемяла, след това скочи и изтича до него. Сграбчи го в прегръдката си, разтърсена от бездиханен смях. — Майко на милосърдието! Бинабик! Как си? Как се добра дотук?

— Дуорите ме намериха да бродя по стълбището — отвърна той, след като тя го пусна. — Тук съм отскоро. Не исках да те будя, но умирам от глад, затова тършувах в торбите...

— Мисля, че е останала коричка хляб и може би малко сушени плодове. Тя зарови в багажа. — Толкова съм щастлива, че те виждам. Не знаех какво се е случило с теб! Онова същество, онзи монах! Какво стана?

— Убих го. Или може би го избавих. — Бинабик тръсна глава. — Не знам. За момент той стана себе си и ме предупреди, че норните са... как го каза?... „не за вярване измамни“. — Той взе парчето твърд хляб, което му подаде Мириамел. — Някога го познавах като човек. Двамата със Саймън го срещнахме сред развалините на „Свети Хоудрунд“. Не сме били приятели — с Хенгфиск де, — но да беше видяла очите му!... Такова ужасно нещо не бива да се прави на никого. Нашите неприятели трябва да отговарят за много неща.

— Какво мислиш за дуорите? Казаха ли ти защо ме отвлякоха? Ти също ли си техен пленник?

— Не знам дали пленник е точната дума — отвърна замислено Бинабик. — Да, Юис-фидри ми разказа много неща, когато ме намериха, и после, докато идвахме насам. Поне за известно време.

— Какво искаш да кажеш?

— В тунелите има войници — отвърна тролът. — А също и други, норни, предполагам, макар че не ги видяхме, както видяхме войниците. Но дуорите със сигурност ги усетиха, а не мисля, че се преструваха заради мен. Изпаднаха в ужас.

— Норни? Тук? Но аз мислех, че те не могат да дойдат в двореца!

Бинабик помръдна рамене.

— Кой може да каже? Техният неумиращ господар не може да посети това място, но не ми изглеждаше вероятно живите норни да искат да влязат тук. И все пак, ако всичко, което съм си мислел за истина, сега се окаже измама, не бих се изненадал и от това.

Юис-фидри се приближи и приклепна до тях; подплатената му кожена дреха изскърца. Въпреки добродушното му, скръбно лице, Мириамел си помисли, че дългите му тънки ръце му придават вид на плетящ паяжината си паяк.

— Спътникът ти е в безопасност, Мириамел.

— Радвам се, че го намерихте.

— При това тъкмо навреме. — Юис-фидри беше явно разтревожен. — Тунелите гъмжат от простосмъртни и Хикедая. Единствено умението ни да скрием входа към това помещение ни спасява.

— Тук ли възнамерявате да останете завинаги? Това няма да помогне особено.

Радостта от пристигането на Бинабик отново отстъпи място на чувството ѝ за безпомощност. Бяха хванати като в капан в тази пещера, докато светът около тях като че ли се беше запътил към някакъв ужасяващ катаклизъм.

— Не усети ли какво се случи? — запита тя Юис-фидри. — Всички твои спътници го усетиха.

— Разбира се, че го усещаме. — В тона на Юис-фидри прозвуча раздражение. — Ние усещаме повече от вас. Ние познаваме тези промени от стари времена. Ние знаем какво може Словото на сътворението. А и камъните ни говорят. Но нямаме сила да спрем онова, което се случва, а ако привлечем вниманието към себе си, това ще е краят. Нашата свобода не е нужна на никого.

— Словото на сътворението? Какво искаш да...

Преди Бинабик да довърши въпроса си, се приближи Юис-хадра и каза нещо на дуорски на съпруга си. Мириамел погледна към останалите дуори, сгъшени до отсрещната стена на пещерата. Бяха явно уплашени — бяха ококорили очи в сумрака, бърбореха си тихичко, кимаха и поклащаха огромните си глави.

На лицето на Юис-фидри се появи тревожен израз.

— Отвън има някой — каза той.

— Отвън ли? — Мириамел затвори торбата. — Какво искаш да кажеш? Кой?

— Не знаем. Но зад тайната врата към залата има някой и се опитва да влезе. — Той размаха неспокойно ръце. — Не са простосмъртни войници, но които и да са, притежават някаква власт над нещата. Защитихме вратата до границите на уменията на Тинукедат'я.

— Норните? — Мириамел се задъха.

— Не знаем! — Юис-фидри се изправи и обгърна със слабата си ръка Юис-хадра. — Но трябва да се надяваме, че макар да са открили вратата, няма да могат да я отворят. Нищо друго не можем да направим.

— Би трябвало да има друг изход, нали?

Юис-фидри наведе глава.

— Рискувахме. Потулването на две врати едновременно ги прави по-уязвими и се уплашихме да приложим прекалено много умения, когато нещата са толкова небалансирани...

— Майко на милосърдието! — извика Мириамел, обзета от гняв и безнадежден ужас. — Значи сме в капан! — Тя се обърна към Бинабик. — Бог да ни е на помощ, какъв избор имаме?

Тролът изглеждаше уморен.

— Питаш дали ще се сражаваме ли? Разбира се. Кануките не дават даром живота си. „Миндъноб иник ят“, казваме ние: „Моят дом ще е твой гроб“. — Смехът му беше унил. — Но със сигурност и най-свирепият трол би предпочел да опази пещерата си, без да умре.

— Намерих си ножа — каза Мириамел и опипа с нервни пръсти крака си. Положи усилия да запази самообладание. В капан! Намираха се в капан без никакъв изход, а норните бяха зад вратата! — Милостива Елисия, да бях си взела лъка. Имам единствено Бялата стрела на Саймън, но съм сигурна, че ще е доволен, ако окича някой норн с нея. Предполагам, че ще мога да проникна поне един.

Юис-фидри ги изгледа недоверчиво.

— Не бихте могли да се спасите от Хикедат'я дори с лък и пълен колчан с най-прекрасните стрели на Виндаомейо, камо ли само с един нож.

— Не мисля, че ще се спасим — отвърна рязко Мириамел. — Но вече стигнахме твърде далеч, за да им позволим да ни хванат като наплашени деца. — Тя пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Вие сте силни, Юис-фидри, усетих го, когато ме отвлякохте. Нали няма да се оставите да ви убият ей така?

— Не е в нашия обичай да се бием — обади се Юис-хадра. — Никога не сме били силни — не и по този начин.

— Тогава се дръпнете назад. — Мириамел съзнаваше, че се държи като кръчмарски скандалджия, изтръпнала пред неизбежното. Само от един поглед към разтрепераните от ужас дуори решителността ѝ се изпари и стаеният под нея страх зейна като яма, в която можеше да се катурне завинаги. — Да отидем до вратата, Бинабик, и да струпаме няколко камъка. Тук поне е пълно с камъни.

Сгущените дуори ги наблюдаваха подозрително, сякаш самата им подготовка за съпротива ги правеше почти толкова опасни, колкото врага отвън. Мириамел и Бинабик натрупаха набързо купчина камъни, след което той разглоби тояжката си, напъха ножа в колана си и приготви тръбата за издухване на стрели.

— По-добре да използвам първо това. — Той пъкна една стреличка в тръбата. — Може би една неясно причинена смърт малко ще ги забави.

Входът не се различаваше от неравната каменна стена, но застаналите пред нея Мириамел и Бинабик забелязаха една сребриста ивица да пълзи нагоре по камъка.

— Руян да ни води! — промълви отчаян Юис-фидри. — Пробили са отбраната ни!

Спътниците му нададоха ужасени вопли.

Лазещата по скалата сребриста ивица продължи хоризонтално на височина човешки бой и след това се спусна надолу. След като ивицата светлина очерта цялата секция, тя започна да се огъва навътре, като стържеше по каменния под. Мириамел наблюдаваше бавното ѝ движение изтръпнала от ужас.

— Не заставай пред мен — прошепна Бинабик. — Ще ти кажа кога ще е безопасно да тръгнеш.

Вратата заяде. Някакъв силует изникна в тесния отвор и Бинабик вдигна тръбата до устата си. Тъмният силует се олюля и рухна напред. Дуорите нададоха ужасени стонове.

— Улучи го! — възкликна Мириамел.

Тя грабна един камък, готова да го метне срещу следващия, докато Бинабик нагласи следващата стреличка... но през отворието не се появяваше никой.

— Изчакват — прошепна Мириамел на трола. — Видяха какво се случи с първия.

— Но аз не съм стрелял! — отвърна той.

Силуетът повдигна глава и каза с мъчително усилие:

— Затворете... вратата. Те са... зад мен...

Мириамел зяпна изумена.

— Това е Кадрах!

Бинабик се вторачи първо в нея, а след това и в монаха, който отново се свлече. Тролът пусна тръбата и хукна напред.

— Кадрах? — Мириамел поклати бавно глава. — Ти тук?!

Дуорите се втурнаха покрай нея, за да затворят вратата.

24. ПУСТОШТА

Безцветната мъгла нямаше край — нито под, нито таван, нито изобщо някаква видима граница. Саймън се носеше сред нищото. Никакво помръдване, никакъв звук.

— Помогнете ми! — извика той или само се опита, тъй като гласът му като че ли звучеше само в главата му. Лелет я нямаше, а последното ѝ докосване до мислите му беше хладно и далечно. — Помощ! Някой да ми помогне!

Дори сред пустите сиви пространства да имаше някой, отговор не последва.

„Ами ако тук има някой или нещо? — хрумна му и той си припомни всичко, което му бяха казвали за Пътя на сънищата. — Може да е нещо, което не бих искал да срещна“.

А това може и да не беше Пътят на сънищата, но Лелет му каза, че е наблизо. Укикук, наставникът на Бинабик, беше срещнал някакво ужасно създание, докато беше бродил по Пътя — и то го беше убило.

„А дали ще е по-лошо, отколкото да се нося завинаги тук като призрак? Скоро от мен няма да остане нищо, което да си заслужава да бъде спасено“.

Часовете отминаваха без никаква промяна. А може би дни. Или седмици. Тук не съществуваше време. Нищото беше абсолютно.

След протяжна пустота беглите му разпръснати мисли отново се събраха.

„Лелет трябваше да ме върне обратно, обратно в тялото ми, в живота ми. Може би ще се справя и сам“.

Опита се да си припомни какво е да си в живота си тяло, но дълго в съзнанието му изникваха само несвързани и тревожни представи от последните дни — ухилени на светлината на факлата риещи копачи, шепнещите на склона на Хасу Вале норни... Постепенно изникна видение на огромното колело с приковано върху него голо тяло.

„Аз! — въодушеви се той. — Аз, Саймън! Все още съм жив!“

Увисналата върху колелото фигура тънеше в сянка и беше някак безформена, напомняше грубо изваяно изображение на Усирис върху Дървото, но Саймън долови смътната връзка между нея и себе си. Опита се да придаде осезаемост на силуета, но не можа да си спомни собствените си черти.

„Загубил съм се. — Досещането го обгърна като вледеняваща прегръдка. — Не си спомням как изглеждам — нямам лице!“

Фигурата върху колелото, а и самото колело, потрепнаха и се замъглиха.

„Не!“

Той се притисна към колелото, не искаше силуетът му да помръкне пред вътрешното му зрение.

„Не! Аз съм реален. Аз съм жив. Аз съм Саймън“.

Помъчи се да си спомни как изглеждаше в огледалото на Джирики, но преди това трябваше да извика представата за самото огледало, усещането за хлад под пръстите, нежната гладкост на гравюрата. Беше се затоплило от докосването му, сякаш беше живо същество.

Внезапно успя да си припомни заключеното си в огледалото на сита отражение. Червеникавата му коса беше гъста и разчорлена, прорязана от един бял кичур. На бузата му от окото до брадичката се изопваше белегът от кръвта на дракона. Очите не разкриваха всичко, което се спотайваше в тях. От огледалото на Джирики не го наблюдаваше момчешко лице, а кокалестото лице на млад мъж. Беше собственото му лице, осъзна Саймън — беше се завърнало при него.

Съсредоточи волята си и наложи собствените си черти върху мъглявия силует на колелото. Щом очертанятията се наместиха върху неясната фигура, всичко останало също придоби по-ясни контури. Леярната изпъкна сред смътното сивкаво нищо, неконкретна и призрачна, но несъмнено реално място, отделено от Саймън на незначително, макар и неопределено разстояние. Надежда позатопли сърцето му.

Но колкото и да се напрягаше, не можа да продължи нататък. Отчаяно искаше да се върне — дори на колелото, — но то си оставаше мъчително недосегаемо: колкото повече се устремяваше натам, толкова по-непреодолимо изглеждаше разстоянието между него и празното му, безжизнено тяло.

„Не мога да го достигна! — Обзе го безсилие. — Не мога“.

Видението на колелото помръкна и изчезна. Призрачната леярна също се изпари и той отново се понесе из безцветната пустош.

Напрегна се отново да събере сили, но този път успя да долови съвсем беглите очертания на отдалечилия се от него свят. Които помръкнаха моментално. Обезумял, отчаян, той опитваше отново и отново, но не можеше да се промъкне. Най-накрая волята го напусна. Беше победен. Пустотата го погълна.

„Изгубен съм...“

Обгърна го празнота и безнадеждна болка.

Не знаеше дали е спал, или се е прехвърлил в някакви други селения, но когато установи, че отново може да разсъждава, нещо друго се беше присъединило към него в празнотата. Самотна пращинка светлина мъждукаше пред него като пламъче на свещ в плътна мъгла.

„Лелет!? Лелет, ти ли си?“

Искрицата не помръдна. Саймън устреми волята си към блещукаща светлинка.

В първия момент не можа да прецени дали наедрява, или си остава все така далечна и недостижима като звезда на хоризонта, колкото и да се приближава до нея. Но макар да не долавяше със сигурност дали блясъчето е по-близо, нещата около него започнаха да се променят. Където допреди малко беше само празното нищо, започна да долавя смътни очертания и силуети, които постепенно ставаха все по-категорични и осезаеми, докато най-после не започна да различава дървета и камъни... но всички бяха прозрачни като вода. Движеше се покрай някакъв хълм, но самата земя под него и покрилата я растителност изглеждаха съвсем незначително по-реални от ширналата се над главата му на мястото на небето пустош. Сякаш се носеше през пейзаж от чисто стъкло, но щом се заблуди за момент и стъпи върху една скала по пътя си, премина през нея.

„Аз ли съм призрак? Или самото място?“

Светлинката вече беше по-близо. Саймън успя да зърне отразеното ѝ блещукане върху смътните силуети на дърветата, които я обкръжаваха. Приблужи се още повече.

Блясъчето потрепваше на ръба на призрачна долинка в края на издадена прозрачна канара. Държеше го в ръцете си неясен сивкав

силует. Щом Саймън се приближи, призракът се извърна. Призрак, ангел или демон, имаше лице на жена. Очите ѝ се разшириха, въпреки че като че ли не го забелязваше.

„Кой е?“

Потъналото в сянка женско лице не помръдна, но със съзнанието си Саймън беше сигурен, че е проговорила тъкмо тя. Гласът ѝ беше облекчително човешки.

„Аз съм. Изгубих се“. Саймън се запита как ли би се почувствал, ако някакъв странник се бе доближил до него сред гробната пустота. „Няма да ти направя нищо лошо“.

През женския силует премина вълна и за момент блясъкът на светлинката, която държеше до гърдите си, просветна по-ярко. Саймън се усети като пронизан от успокояваща топлина.

„Познавам те — изрече бавно тя. — Вече си идвал при мен“.

Не можа да схване смисъла на казаното.

„Аз съм Саймън. Ти коя си? Какво е това място?“

„Казвам се Мейгуин. — Долови тревожна нотка в гласа ѝ. — А това е земята на боговете. Но ти сигурно знаеш и двете неща. Ти си пратеникът на боговете“.

Саймън не разбираше думите ѝ, но изпитваше отчаяна нужда от компанията на друго същество, пък било и тази жена-призрак.

„Изгубих се — повтори той. — Може ли да остана да си поговорим?“

Стори му се някак важно да получи разрешението ѝ.

„Разбира се — отвърна тя, но все така нерешително. — Моля, добре си дошъл“.

За момент я видя по-ясно. Печалното ѝ лице беше обградено от гъста коса, носеше и качулка.

„Много си красива“, каза той.

Мейгуин се разсмя — Саймън по-скоро го усети, отколкото го чу.

„В случай че съм пропуснала да ти кажа, ти ми напомни, че съм много далеч от живота, който познавах. — Тя замълча. Светлинката запулсира. — Казваш, че си изгубен?“

„Да. Трудно е да ти обясня, но аз не съм тук — поне останалата част от мен не е. — Замисли се дали да ѝ каже повече, но се поколеба да се разкрие напълно дори на този меланхоличен, безобиден на вид дух. — А ти защо си тук?“

„Чакам. — Гласът ѝ беше скръбен. — Не знам кого или какво чакам. Но знам, че правя тъкмо това“.

Известно време и двамата не казаха нищо. Долината трептеше, прозрачна като мъгла.

„Всичко изглежда така далеч — промълви най-после Саймън. — Всички неща, които изглеждаха толкова важни“.

„Ако се заслушаш — отвърна Мейгуин, — ще чуеш музиката“.

Саймън напрегна слух, но не чу абсолютно нищо. Това само по себе си беше поразително и той се обърка. Нямаше абсолютно нищо — нито вятър, нито птиче чуруликане, нито тихо бърборене на гласове, нямаше го приглушения пулс на сърцето му. Никога не си беше представял подобна абсолютна и плътна тишина. След оглушителното безумие на собствения му живот, изглежда, се беше озовал в спокойния център на нещата.

„Това място малко ме плаши — каза той. — Боя се, че ако остана прекалено дълго, няма да ми се иска да се върна в собствения си живот“.

Долови изненадата на Мейгуин.

„Твоят живот? Не си ли отдавна мъртъв? Когато дойде предишния път, те помислих за древен герой. — Тя ахна притеснено. — Какво съм направила? Възможно ли е да не си знаел, че си мъртъв?“

„Мъртъв ли? — Връхлетяха го изненада, гняв и ужас. — Аз не съм мъртъв! Още съм жив, но просто не мога да се върна. Аз съм жив!“

„Тогава защо си тук с мен?“

Долови някаква странна нотка в гласа ѝ.

„Не знам. Но съм жив!“

И макар да го изрече отчасти в отговор на внезапното си мрачно предчувствие, изпита увереност — нещо макар и недоловимо, но все по-реално го свързваше със събуждащия се свят и изгубеното му тяло.

„Но нали само мъртвите пристигат тук? Само мъртвите — като мен?“

„Не. Мъртвите продължават нататък. — Саймън си помисли за Лелет, която се носеше наоколо, и осъзна, че казва истината. — Това е място за чакане — междинно място. Мъртвите продължават нататък“.

„Но как е възможно, след като аз...“

Мейгуин неочаквано млъкна.

Раздразнението на Саймън не се разсея, но той долови жизненото пламъче все още да потрепва в него, помътено, но не съвсем угаснало, и това го успокои. Знаеше, че е жив. Това беше едничкото му упование, но то беше всичко.

Усети нещо странно до себе си. Мейгуин плачеше, беззвучно, но цялата се тресеше, от което цялото ѝ същество потрепваше и се разсейваше като връхлетян от вятъра пушек.

„Какво има?“

Колкото и странно и объркващо да беше всичко, не искаше да я загуби, но тя беше станала обезпокоително нереална. Сякаш и светлинката, която придържаше, помръкна.

„Мейгуин? Защо плачеш?“

„Защото съм глупачка — простена тя. — Тъпа глупачка!“

„Какво искаш да кажеш?“

Опита се да я докосне, да хване ръката ѝ, но не можа да я достигне. Погледна надолу и не видя нищо, където трябваше да е тялото му. Беше необичайно, но в това призрачно място не му се стори така ужасяващо, както би било другаде. Запита се как ли изглежда на Мейгуин.

„Защо да си глупачка?“

„Защото си мислех, че знам всичко. Защото предполагах, че дори боговете очакват да видят как ще постъпя“.

„Не разбирам“.

Тя дълго не отговори. Той усети тъгата ѝ да го залива на тласъци — последователно гневни и печални.

„Ще ти обясня, но първо ми кажи кой си и как се озова в това място. О, боговете, боговете! — Скръбта ѝ като че ли отново щеше да я отнесе нанякъде. — Позволих си твърде много предположения. Прекалено много“.

Саймън изпълни молбата ѝ, като започна несигурно и колебливо, придобивайки все по-голяма самоувереност, докато миналото му се завръщаше парченце по парченце в него. Изненада се, че си спомня имена, които допреди съвсем малко бяха мъгливи петънца в паметта му.

Мейгуин не го прекъсваше и докато слушаше разказа му, започна да става малко по-реална. Отново я виждаше ясно — светлите ѝ скръбни очи, стиснатите ѝ устни, сякаш за да не им позволи да се

разтреперят. Запита се кой ли я обича, защото със сигурност беше жена, която някой би могъл да обича. Кой скърбеше за нея?

Когато заговори за Сесуад'ра и за идването на граф Еолаир от Хернисадарк, тя за първи път наруши мълчанието си и го помоли да ѝ разкаже повече за графа и казаното от него.

Когато Саймън описа Адиту и какво беше разказала ситката за препускащите към Хернистир Деца на зората, Мейгуин отново се разрида.

„Мирка, вестителка на дъжда! Тъкмо от това се боях. Почти съсипах народа си с моята лудост. Аз не умрях!“

„Не разбирам“. Саймън се наведе едва-едва, грееше се на топлината на светлинката. Така странният призрачен пейзаж като че ли не изглеждаше чак толкова пуст. „Не си умряла?“

Жената-сянка зараказва собствения си живот. Саймън все по-силно се изумяваше, че наистина знае много неща за нея, макар да не се бяха срещали никога: тя беше дъщерята на Лут и сестрата на хернистиреца Гуитин, когото Саймън беше виждал на съветите на Джосуа в Наглимунд.

Историята, която тя му разказа, и последвалият разказ от сънища, превратности и случки, които двамата сглобиха от фрагменти и предположения, наистина бяха ужасяващи. Саймън, който беше прекарал по-голямата част от времето върху колелото, обладан от ярост и самосъжаление, изпита дълбока покруса от загубите на Мейгуин — баща ѝ, брат ѝ, домът ѝ и родината ѝ, отнети ѝ по мъчителен начин, който дори той, въпреки всичките си страдания, не беше изпитал. И жестоките трикове, които с неволната помощ на Саймън ѝ беше погодила съдбата! Нищо чудно, че беше загубила разума си и си беше представила, че е мъртва. Изпитваше огромна жалост към нея.

Щом Мейгуин свърши, над призрачната долина отново се възцари абсолютна тишина.

„Но защо си тук?“, попита накрая Саймън.

„Не знам. Не бях доведена, като теб. Но след като докоснах съзнанието на съществото, в което смятах, че е Скадах — в Наглимунд, ако действително беше там, — известно време не бях абсолютно никъде. След това се събудих в това място, в тази земя, и знаех, че чакам. — Тя замълча. — Може би теб е трябвало да дочакам“.

„Но защо?“

„Не знам. Но изглежда, водим една и съща битка — или по-скоро сме водили, тъй като не виждам никакъв начин някой от нас да се измъкне оттук“.

Саймън се замисли.

„Това нещо... това нещо в Наглимунд... как изглеждаше? Какво... какво почувства, щом докосна мислите му?“

Мейгуин се съсредоточи, за да намери начин да обясни.

„То... то гореше. Имах чувството, че лицето ми е пред отвора на пещ за изпичане на тухли — страхувах се да не ме изпепели. Не долавях думи, както от теб, а... представи. Ненавист, както вече ти казах — ненавист към живота. И копнеж към смъртта, към освобождение, почти толкова силен, колкото копнежа за отмъщение. — Тя въздъхна скръбно. За момент светлинката притъмня. — Това стана, когато за първи път се разтревожих от собствените си мисли, защото аз също изпитах копнеж към смъртта — а ако вече бях мъртва, как бих могла да копнея да се отърва от живота? — Тя се разсмя с някаква горчивина, която бодна дълбоко Саймън. — Мирка да ме закриля! Дори след всичко случило се това е непонятно безумие, скъпи страннико. Че двамата с теб сме тук, в този мойхенег — употреби тя някаква хернистирска дума или понятие, което Саймън не разбра, — и разговаряме за нашия живот, макар да не сме сигурни дали все още сме живи“.

„Ние прекрачихме от света — отвърна Саймън и изведнъж всичко се промени. Усети как върху него се спуска някакво спокойствие. — Може би това е дар. За известно време ни е разрешено да прекрачим от света. Да си отдъхнем“.

Почувства се повече като себе си, както не беше се чувствал, откакто беше пропаднал в подземията от гробницата на Джон. Срещата му с Мейгуин го накара отново да се почувства като живо същество.

„Да си отдъхнем? Може би за теб е така, Саймън, а в такъв случай съм щастлива за теб. Но аз съзирам единствено сторените от мен глупости, което ме изпълва с печал“.

„Има ли още нещо, което научи от... от горящото същество?“

Изпита огромно желание да я разсее. Скръбта ѝ заради допуснатите грешки беше всепоглъщаща и той се уплаши, че ако я

обземе изцяло, отново ще остане сам.

Мейгуин потръпна едва-едва. Неподухнал вятър сякаш разроши косата ѝ.

„Посетиха ме мисли, за които нямам думи. Представи, които не мога да опиша. Много силни, много ярки, сякаш в самата сърцевина на пламъците, които даваха живот на това привидение“.

„Какви бяха?“

Ако описваното от Мейгуин пламтящо създание беше онова, което предполагаше той, всяка улика за неговите намерения — както и за намеренията на неговия неумиращ господар — би могла да предотврати една безкрайна епоха на чернота.

„Ако изобщо успея да се върна — напомни си той. — Ако мога да се измъкна оттук“. Прогони тази тревожна мисъл. Бинабик го беше научил да прави само онова, което би могъл да направи в даден момент. „Не можеш да хванеш три риби с двете си ръце“, повтаряше му често дребосъкът.

Мейгуин се подвоуми, след което сиянието започна да се засилва.

„Ще се опитам да ти покажа“.

Сред долината от стъкло и сенки пред тях нещо помръдна. Беше друга светлинка, но докато тази, която Мейгуин придържаше до гърдите си, беше мека и топла, другата проблесна с яростна наситеност. Докато Саймън я наблюдаваше, около нея заискриха още четири бляскави точки. Миг по-късно централната светлина се превърна в пламък, който се протегна нагоре, като в същия момент започна да се променя и цветът му — все по-блед и по-блед, докато не стана бял като скреж. Едновременно с това отделните пламъци застиваха неподвижно и Саймън занемя от изумление. В центъра на четириъгълника от пламъци се извиси високо бяло дърво, красиво и неземно. Тъкмо то го беше преследвало толкова дълго. Бялото дърво. Блестящата кула.

„Това е Кулата на Зеления ангел“, промълви той.

„Ето тук са съсредоточени всички мисли на духа от Наглимунд. — Гласът на Мейгуин изведнъж отпадна, сякаш усилията да покаже дървото на Саймън я бяха изтощили докрай. — Тази представа пламти в него също като тези пламъци около дървото“.

Видението потрепна и се изгуби, остана единствено сенчестият, призрачен пейзаж.

„Кулата на Зеления ангел — помисли си Саймън. — Там ще се случи нещо“.

„И още нещо. — Мейгуин беше подчертано избледняла. — То някак си мислеше за Наглимунд като за... Четвъртата къща. Това означава ли нещо?“

Саймън имаше някакъв смътен спомен, че е чувал нещо подобно от Огнените танцьори на хълма над Хасу Вале, но в този момент не се сети нищо. Беше обладан от мисълта за Кулата на Зеления ангел. Кулата и нейният огледален призрак Бялото дърво навестяваха сънищата му почти цяла година. Това беше последната ситска постройка в Хейхолт, мястото, където Инелуки беше изрекъл ужасяващите слова, посекли хиляди простосмъртни воители и лишили го завинаги от живия свят на Остен Ард. Ако Кралят на бурите беше замислил някакво окончателно отмъщение, вероятно предоставяйки смъртоносна мощ на своя простосмъртен съюзник Елиас, каква по-подходящо място би могло да се намери за осъществяването на всичко това?

Обзе го безсилна ярост. Да узнае всичко това, най-после да прозре контурите на окончателния план на Врага, но да е безпомощен да направи каквото и да било, беше умопомрачително! Повече от всякога изпитваше нужда да действа, а вместо това беше осъден да витае като бездомен дух, докато тялото му висеше безполезно и напуснато.

„Мейгуин, трябва да намеря начин да се измъкна от това... това място. Трябва някак си да се върна. Всичко, за което двамата сме воювали, е там. Кулата на Зеления ангел в Хейхолт — това е Бялото дърво. Трябва да се върна!“

Мина много време, преди призрачният силует до него да отговори.

„Искаш да се върнеш при онази болка? При всички свои страдания?“

Саймън си помисли за всичко, което вече се беше случило и което все още можеше да се случи, за изтерзаното си върху колелото тяло и мъките, които беше изоставил зад гърба си, тръгвайки насам, но това не разклати решимостта му.

„Ейдон да ме пази, трябва. Не искаш ли и ти да се върнеш?“

„Не. — Неясният силует на Мейгуин потръпна. — Не. Не са ми останали никакви сили, Саймън. Ако нещо не ме задържаше тук, отдавна щях да съм изоставила всичко. — Тя сякаш пое дълбоко дъх. Когато отново заговори, гласът ѝ беше на ръба на риданието. — Има хора, които обичах, и знам, че много от тях са все още между живите. Особено един. — Тя се овладя. — Аз го обичах — обичах го, докато не се разболях от това. И той може би дори не беше безразличен, но аз бяха прекалено и глупаво горделива, за да го разбера... но това вече не е важно. — Гласът ѝ заглъхна. — Не, това не е вярно. В живия свят за мен няма нищо по-важно от тази любов — но тя няма да се сбъдне. Не бих се върнала и започнала отново, дори да можех“.

Мъката ѝ беше така разтърсваща, че Саймън остана безмълвен. „Има неща, които не могат да бъдат поправени“, помисли си той. Някои скърби си оставаха неутешими.

„Но съм сигурна, че ти трябва да се върнеш — добави тя. — При теб е различно, Саймън. И съм доволна да го узная, да открия, че все още има такива, които искат да живеят на този свят. Не пожелавам на никого да изпитва онова, което изпитвам аз. Върни се, Саймън. Спаси онези, които обичаш, ако можеш. А и тези, които обичам аз“.

„Но аз не мога. — Безсилието най-после измести стаения му гняв. Нямахше път назад. Двамата с Мейгуин щяха да обсъждат дреболиите от живота на единия и на другия вовеки веков. — Дори не знам защо го казах, тъй като не мога. Опитвах. Нямам сили да намеря отново тялото си“.

„Опитай. Опитай пак“.

„Мислиш, че не съм го правил ли? Не вярваш, че съм опитвал с всичките си сили? Свърх тях е!“

„Ако си прав, разполагаме с вечността. Няма да навреди да опиташ още веднъж“.

Саймън, който знаеше, че е напрягал силите си докрай, без да успее, не отговори. Тя имаше право. Ако му беше писано да помогне на своите приятели, ако му беше писано да получи поне минимален шанс, за да отмъсти за всичко, което той, Мейгуин и хиляди други бяха изстрадали, трябваше да опита пак. Колкото и невероятен да изглеждаше успехът.

Опита се да освободи съзнанието си от всички страхове и незначителни мисли. Когато почувства известна увереност, извика образа на водното колело и то закръжи в съзнанието му като огромна неясна окръжност над призрачната долина. След това извика образа на собственото си лице, като този път се съсредоточи върху това, което се спотайваше зад изражението му, върху сънищата, мислите и спомените, които правеха от него Саймън. Опита се да си представи смътния силует, прикован върху колелото, изпълнен със Саймънов живот, но в същия момент се усети на границата на силите си.

„Можеш ли да ми помогнеш, Мейгуин?“

Колкото по-осезаемо ставаше колелото, толкова повече избледняваше тя и вече се беше превърнала в неясна светлинка.

„Не мога да го направя“, промълви той.

„Опитай“.

Положи усилия да задържи колелото пред себе си, опита се да извика болката, ужаса и безграничната самота. За момент почти усети грубото дърво да се впира в гърба му, дочу плисъка на водата и стържещия тътен на огромните вериги, но всичко отново започна да му се изплъзва. Колелото затрептя като отражение върху езерна повърхност. Беше толкова близо... но се отдалечаваше все повече и все повече...

„Ето, Саймън“.

Присъствието на Мейгуин внезапно го обгърна от всички страни, проникна дори в самия него. Светлинката, която беше съхранявала, докато разговаряха, сега сякаш премина в него, топла като слънчев лъч.

„Мисля, че затова ме оставиха да чакам тук. За мен е време да продължа, а за теб да се върнеш“.

Силата ѝ го изпълни. Колелото, леярната, разяждащата живота му тяло болка — всичко, което в този момент означаваше за него живот, беше съвсем близо.

Но Мейгуин беше много далеч. Думите ѝ достигаха до него от безкрайно далеч, едва доловими и заглъхващи.

„Аз продължавам, Саймън. Вземи това, което ти давам, и го използвай: вече нямам нужда от моя живот. Направи, каквото трябва. Ще се моля да е достатъчно. Ако срещнеш Еолаир... не, ще му го кажа сама. Някой ден. На друго място...“

Смелите ѝ думи не скриха страха ѝ. Саймън долавяше всяка частица от нейния ужас, докато тя се отдалечаваше, отлиташе към неведомия мрак.

„Мейгуин! Недей!“

Нямаше я. Сега светлинката, която държеше, беше частица от него. Беше му дарила единственото, което притежаваше — най-смелия, най-ужасния от всички дарове.

Саймън се напрегна както никога, решен да не пропилее саможертвата на Мейгуин. Макар живият свят да беше толкова близо, че почти го усещаше, някаква преграда все още го отделяше от тялото, което беше напуснал. Но не можеше да си позволи да не успее. Със силата, която му беше предоставила Мейгуин, той се приближи още повече, докосваше болката, страха и безпомощността, които щеше да изпита, ако се върнеше. Не можеше да направи нищо, ако не приемеше реалността. Напрегна се и усети преградата да рухва. Напрегна се пак.

Смътното сиво се превърна в черно, а след това в червено. Саймън прекрачи обратно от селенията на нищото в света на реалността и изкрещя. Всичко го болеше. Беше възкръснал в света на болката.

Крясъкът продължаваше да раздира пресъхналото му гърло и напуканите му устни. Ръката му гореше от непоносима болка.

— Тихо! — Ужасеният глас беше съвсем близо. — Опитвам се...

Беше отново на колелото. Главата му се блъскаше в него, разцепеното дърво дереше кожата му. Но какво ставаше с ръката му? Сякаш някой се опитваше да я отскубне от китката му с нажежени клещи...

Можеше да я движи! Можеше да движи ръката си!

Отново долови възбуден шепот.

— Гласовете ми казват да побързам. Скоро ще дойдат.

Лявата ръка на Саймън беше свободна. Той се опита да я сгъне и изгаряща болка прониза рамото му. Но ръката му се движеше. Отвори очи и се огледа замаян.

Пред него с главата надолу висеше някаква фигура. Зад нея леярната беше обърната също наопаки. Тъмният силует стържеше с нещо по дясната му ръка, нещо, което проблесна на пламъка на една от

факлите в дъното на пещерата. Кой беше? Какво правеше? Саймън не можеше да подреди разбърканите си мисли.

Пулсираща, изгаряща болка запълзя по дясната му ръка. Какво ставаше?

— Ти ми носеше храна. Аз... аз не можех да те изоставя. Но гласовете казват да побързам!

Беше му трудно да мисли от изгарящата болка в ръцете, но той постепенно започна да схваща. Висеше с главата надолу на колелото. Някой го освобождаваше. Някой...

— Гутулф?

— Много скоро ще забележат. Ще дойдат. Не виждам и ме е страх да не те порежа.

Слепият граф стържеше като обезумял.

Саймън стискаше зъби; кръвта нахлуваше в ръцете му. Опита се да преглътне вика си. Не беше допускар, че е възможна такава болка.

„Свободен. Заслужава си да изтърпя. Ще съм свободен...“

Отново затвори очи и стисна зъби. Другата му ръка също беше свободна и сега двете висяха от двете страни на главата му. Болката беше умопомрачителна. Чу като в просъница Гутулф да пристъпва и ритмичното стържене се прехвърли до глезена му.

„Още съвсем малко“ — убеждаваше се Саймън и се напрягаше да не издаде и звук. Спомни си какво му казваха камериерките, когато беше малък и плачеше, че се е ударил: „Утре няма да помниш нищо и ще си доволен“.

Единият му глезен се освободи и сграбчилата го болка беше не по-слаба от тази върху другия. Саймън изви глава и ухапа рамото си. Беше готов на всичко, за да не издаде някакъв звук, който би докарал Инч и неговите слуги.

— Още малко... — простена с дрезгав глас Гутулф.

Тялото му се наклони, плъзна се и Саймън рухна. Зашеметен, усети, че се дави в ледена вода. Замята се безпомощно, но не усещаше крайниците си. Не можеше да се ориентира.

Нещо сграбчи косата му и го задърпа. В следващия миг друга ръка се обви около гърлото му под брадичката в задушаваша прегръдка. Устата му се издигна над водата и той пое дълбоко въздух. За момент лицето му се притисна в хлътналия корем на Гутулф, докато спасителят му се мъчеше да го хване по-здраво. След това го затегли и

го стовари върху рамката на улея. Саймън не можеше да се хване с ръце, затова заби лакти, превъзмогнал пронизващите болки в ставите. Не искаше отново да се озове във водата.

— Трябва... — започна Гутулф, но внезапно се задъха. Нещо цапардоса Саймън и той едва успя да се задържи на ръба на улея.

— К'во става тук?! — Гласът на Инч се разнесе като страховито ръмжене. — Не пипай моя кухненски хлапак!

Саймън усети как надеждата му се стопява, заместена от вцепеняващ ужас. Как беше възможно? Не беше честно! Да се завърне от смъртта, от нищото, за да се появи Инч малко преди да е успял да се измъкне. Възможно ли беше съдбата да му изиграе такъв чудовищен номер?

Гутулф изрева сподавено, след което до слуха на Саймън достигаше само плискане на вода. Той бавно се спусна надолу, докато ходилата му докоснаха хлъзгавото дъно на улея. Надигна се на изранените си крака, усети пронизваща като черен пламък болка да пронизва главата и гърба му, но се изправи. Знаеше, че след изтърпените изтезания няма да е в състояние да се движи, но беше запазил малко от силата на саможертвата на Мейгуин. Усети я да тлее в него като затрупан огън. Напрегна се да остане прав в бавната вода, примигна и започна да вижда отново.

Инч беше нагазил в улея. Водата му стигаше до кръста, сякаш беше някакъв звяр сред мочурищата. На смътната светлина на факлите Саймън зърна Гутулф да изскача изпод водата — опитваше се като обезумял да се измъкне от ръцете на надзирателя. Инч докопа главата на слепеца и я натика под водата.

— Не!

Гласът на Саймън беше едва доловим шепот. Дори да беше стигнал до ушите на Инч, той не му обърна внимание. Надвисналата тишина се стори на Саймън някак странна. Да не бе оглушал? Не, нали беше чул и Гутулф, и Инч. Защо беше толкова тиха леярната?

Гутулф размаха ръце над водата, но тялото му остана под нея.

Саймън залитна към двамата, пристъпваше срещу бавното течение. Огромното колело висеше неподвижно над улея. Щом го видя, Саймън разбра причината за необичайната тишина: Гутулф някак си беше успял да спре колелото, за да може да го освободи.

В пещерата започна да просветлява, сякаш лъчите на зората бяха успели да проникнат през скалите. Приближаваха някакви смътни силуети, някои от тях с факли в ръце. Саймън ги помисли за войници или слугите на Инч, но щом се приближиха още повече, видя опулените им, уплашени очи. Тупурдията беше събудила работниците и те пристъпваха боязливо, за да видят какво става.

— Помощ! — изхърка Саймън. — Помогнете ни! Той не може да се справи с всички ви!

Покритите с дрипи мъже се заковаха на място, сякаш самите думи на Саймън ги превръщаха в престъпници, подвластни на наказанията на Инч. Гледаха опулени, прекалено наплашени дори за да си пошепнат нещо.

Инч не удостои с вниманието си нито Саймън, нито робите си. Беше позволил на Гутулф да си поеме няколко пъти дъх над водата и сега отново натискаше главата му надолу. Саймън вдигна скованите си от продължителните изтезания ръце и удари Инч с всичката сила, на която беше способен. Все едно че удари планина. Инч се обърна и го изгледа. Осеяното с белези лице на надзирателя беше странно безизразно, сякаш насилническият акт, с който беше ангажиран, поглъщаше цялото му внимание.

— Кухненски хлапако — избоботи Инч, — недей да бягаш. Ти си след него.

Протегна огромната си ръка и дръпна Саймън напред. След това пусна давящия се Гутулф, грабна Саймън с две ръце и го изхвърли от коритото на улея върху каменния под. Дъхът на Саймън секна и нова болка вцепени цялото му тяло, по-свирепа дори от несекващото парене в крайниците му. Остана да лежи, без да може да помръдне.

Някой се наведе над него. Беше сигурен, че Инч е дошъл да довърши работата си, и се сви на кълбо.

— Спокойно, момче — прошепна някой и му помогна да седне.

Станхелм, работникът, с когото се беше сприятелил, беше клекнал от едната му страна. Едва можеше да се движи: едната му ръка беше извита безпомощно пред гърдите, а вратът му бе наклонен под необичаен ъгъл.

— Помогни ни.

Саймън се опита да се надигне. При всяко вдишване в гърдите му като че ли се забиваха ножове.

— Нищо не остана от мен. — Дори говорът на Станхелм беше завален. — Но я си виж колелото, момче.

Докато Саймън се опитваше да разбере смисъла на казаното, се приближи един от помагачите на Инч и изръмжа:

— Не го докосвай! За доктора е.

— Затваряй си устата — отвърна Станхелм.

Помощникът вдигна ръка да го удари, но неочаквано няколко от останалите леяри го приближиха от двете страни. Някои държаха парчета желязо, тежки и с остри ръбове.

— Чу какво ти се каза — изръмжа един от тях на копия на Инч. — Затваряй си устата.

Мъжът се огледа; преценяваше шансовете си.

— Скъпо ще си платите, щом докторът разбере. Вече свършва с оня.

— Тогава върви да гледаш — изсъска друг от работниците.

Мъжете бяха напласнени, но бяха прекрачили някаква граница: макар все още да им липсваше смелост да се опълчат срещу тромавия си надзирател, все пак нямаше да допуснат слугата на Инч да направи нещо на Саймън или Станхелм. Помощникът изруга, но заотстъпва предпазливо, после забърза към безопасната близост на господаря си.

— Сега, момче — прошепна Станхелм. — Виж си колелото.

Замаян от случващото се около него, Саймън се вторачи в леяря. Мъчеше се да проумее думите му. А после се обърна и видя.

Огромното дървено колело беше повдигнато така, че висеше почти на височина два човешки боя над улея. Инч, който беше настигнал опиталия се да се отдалечи Гутулф малко по надолу по улея, сега стоеше точно под него.

Станхелм протегна деформираната си трепереща ръка.

— Ей там. Това е лостът.

Саймън с мъка се надигна и направи няколко несигурни крачки към площадката. Лостът, който беше виждал да използва Инч, беше запънат с въже. Саймън бавно отвърза въжето, напрегнал изпепелените си от болка мускули и премазаните си ръце, след което сграбчи самия лост с хлъзгавите си вцепенени пръсти. Инч отново беше натиснал Гутулф под водата и наблюдаваше мъченията на жертвата си с хладен интерес. Слепецът се мъчеше да се изплъзне от мъчителя си по посока

на Саймън и в момента като че ли беше извън обсега на перките на колелото.

Саймън се помоли на Елисия и натисна дървения лост. Той се помръдна едва-едва, но рамката с колелото проскърца. Инч погледна нагоре, после насочи единственото си око към Саймън.

— Кухненски хлапако! Ти...

Саймън натисна пак, после увисна с цялата си тежест върху лоста. Изкрещя от болка. Лостът изскърца и се отпусна, а колелото се разтресе и се стовари в улея с гръмотевичен плясък. Инч се опита да се измъкне, гмурна се встрани, но изчезна под огромните лопатки.

За един миг в огромната пещера не помръдваше нищо друго освен огромното колело, което бавно започна да се върти. След това, сякаш сред разпенения канал се раждаше някакво чудовище, Инч изригна върху повърхността — реवेशе от ярост, от зейналата му уста се стичаше вода.

— Доктор Инч! — пръскаше слюнки той, размахал пестник. — Не можеш да ме убиеш! Не и доктор Инч!

Саймън се отпусна на земята. Беше направил всичко, което беше по силите му.

Инч пристъпи напред, разплисквайки водата около себе си... и полетя. Саймън зяпна сащисано. Този свят беше напълно обезумял.

Туловището на Инч се издигна над водата. Едва когато се показа целият, Саймън видя, че широкият колан на господаря на леярната се е закачил някак си за една от огромните лопатки на колелото.

То издигна Инч нагоре. Гигантът беше обезумял от ярост — нещо по-колосално от самия него го развяваше като парцал. Той се мяташе, мъчеше се да се освободи, биеше безпомощно с юмруци по лопатката. Щом колелото го издигна в най-високата си точка, той посегна към огромната верига, която се въртеше около оста му, изнизвате се нагоре и изчезваше от поглед към потъналия в сенки таван на пещерата. Сграбчи с огромните си ръце хлъзгавите брънки и се вкопчи в тях. Докато те се изнизваха нагоре покрай колелото, коланът се разтегна докрай. След това катарамата се откачи и Инч се освободи, вкопчил ръце и крака в масивната брънка.

Ревът му беше нечленоразделен, но в него се долови триумфираща нотка, докато веригата го отнасяше бавно нагоре и постепенно го отдалечаваше от колелото, така че сега вече можеше да

цопне във водата под него. Но щом се пусна, туловището му се преметна с главата надолу. Той заудря яростно веригата и се заклатушка безпомощно. Единият му крак се беше заклецил в отвора на широката мазна брънка.

Надзирателят се замъчи да освободи крака си, виеше и ломотеше неразбрано, но не успя да се откачи заради огромната си тежест. Веригата го отнасяше към чезнещите от погледа висини.

Щом изчезна сред сенките, виковете му заглъхнаха. Но след малко отекна ужасяващо болезнен вопъл, умопомрачителен рев без нищо човешко в него. Колелото се забави и за момент спря, разтърсвано едва-едва от блъскането на водната струя върху неподвижните лопатки. След малко отново започна да се върти — беше промушило препятствието през разкъсващите остри зъбчати колела, които въртяха върха на кулата на Приратес. Посипаха се мрачни пръски и тежки късове пльоснаха във водата.

След няколко мига останките на Инч бавно се спуснаха надолу, нанизани на огромната верига като парчета месо на шиш.

Саймън гледаше с втрещен поглед на малоумен. Повдигна му се и той се преви, но в стомаха му нямаше нищо, за да го повърне.

Някой го потупа по главата.

— Бягай, момче, ако имаш къде да отидеш. Червеният свещеник скоро ще се появи. Кулата му спря да се върти, докато колелото беше вдигнато.

Саймън присви очи срещу черните точки, които танцуваха пред очите му, и промълви задъхано:

— Станхелм, ела с мен.

— Не мога. За нищо не ставам вече. — Станхелм посочи с брадичка разкривените си крака. — Ние тук ще си затваряме устата. Ще кажем, че Инч е умрял при злополука. Кралските войници няма да ни мъчат — трябваме им. Бягай. Мястото ти не е тук.

— Мястото на никого не е тук — изпъшка Саймън. — Ще се върна да ви освободя.

— Няма да сме тук — изсумтя Станхелм. — Тръгвай веднага.

Саймън се надигна и се заклатушка към улея; при всяка крачка го пронизваше болка. Двама от работниците бяха извадили Гутулф от водата и сега слепецът лежеше на камъните и се мъчеше да си поеме дъх. Мъжете, които му бяха помогнали, го гледаха вторачено, без да

предприемат нищо повече. Изглеждаха някак вцепенени и мудни като риби в замръзнало езеро.

Саймън се наведе и дръпна Гутулф. Последните сили, които му беше вдъхнала Мейгуин със саможертвата си, се изцеждаха.

— Гутулф! Можеш ли да станеш?

Графът размаха ръце.

— Къде е? Бог да ме пази, къде е?

— Кой? Инч е мъртъв. Ставай! Бързо! Къде да отидем?

Слепецът се задави и избълва вода.

— Не мога да тръгна! Не и без...

Той се обърна по корем, надигна се на четири крака и започна да рие земята до улея, сякаш искаше да си изрови дупка.

— Какво правиш?

— Не мога да го оставя. Ще умра. Не мога да го оставя. — Неочаквано Гутулф нададе животински крясък от радост. — Ето го!

— Ейдон да е милостив, Гутулф, Приратес ще се появи всеки момент!

Гутулф направи няколко несигурни крачки. И вдигна нещо, което проблесна на жълтата светлина на факлите.

— Не трябваше да го нося — забърбори той. — Но ми трябваше, за да срежа въжетата. — Той с мъка си пое дъх. — Всички искат да ми го вземат.

Саймън позна меча дори в полумрака на леярната. Напук на цялата логика, напук на цялата невероятност... това беше мечът, който търсеха.

— Блестящ гвоздей — промълви той.

Слепецът вдигна рязко ръка.

— Къде си?

Саймън направи няколко болезнени крачки.

— Ето ме. Трябва да вървим. Как стигна дотук? Как изобщо се озова тук?

— Помогни ми.

Гутулф протегна ръка. Саймън я хвана.

— Накъде да вървим?

— Към водата. Където водата се спуска надолу.

Той закуцука покрай ръба на канала. Работниците отстъпиха, за да ги пропуснат край себе си, наблюдаваха ги с тревожно

любопитство.

— Свободни сте! — изхърка им Саймън. — Свободни сте!

Гледаха го, сякаш им говореше на непознат език.

„Но как ще са свободни, ако не тръгнат след нас? Леярната е заключена, вратите са залостени. Трябва да им помогнем. Трябва да ги измъкнем оттук“.

Вече не му бяха останали никакви сили. До него Гутулф си мърмореше нещо и тътреше крака като хром старец. Как биха могли да спасят някого? Леярите трябваше сами да се измъкнат навън.

Водата изтичаше през една пролука в стената на пещерата. Докато Гутулф търсеше пипнешком пътя покрай камъните, Саймън за миг си помисли, че слепият граф се е побъркал съвсем и че след като току-що се бяха спасили от удавяне, сега ще изчезнат в черните води. Но успоредно на ръба на улея лъкатушеше тясна пътечка, която Саймън никога не би забелязал в плътния мрак. Гутулф, който не се нуждаеше от светлина, си проправяше път надолу, като опипваше пътя си с пръсти; Саймън се мъчеше да му помага и същевременно да пази равновесие. Дватамата вече напускаха слабо осветеното от факлите пространство и навлизаха в плътния мрак. Водата бълбукаше шумно до тях.

Тъмнината беше така плътна, че на Саймън му се наложи да се напегне, за да си припомни кой всъщност е и какво прави. В съзнанието му се заредиха отломки от нещата, които му беше показала Лелет — вихрушка от цветове и представи, размазани като слой нечистотия върху повърхността на мътна локва. Дракон, крал с книга в скута си, уплашен мъж, който се опитваше да зърне някакви лица сред сенките — какво означаваха всички тези неща? Не му се мислеше повече. Искеше да заспи. Да заспи...

Ревът на водата беше оглушителен. В един момент Саймън изплува от мъглата на сграбчилата го болка и объркване и усети, че се е наклонил опасно встрани. Хвана се за грапавата каменна стена и се изправи.

— Гутулф!

— Говорят на толкова много езици — измърмори слепецът. — Понякога ми се струва, че ги разбирам, но след това отново се загубвам.

Гласът му беше съвсем глух. Саймън усети, че графът трепери.

— Не мога... да вървя. — Саймън се подпря на грапавата стена. — Трябва да спра.

— Почти стигнахме.

Затътриха се нататък. Саймън усети, че минаха няколко пъти покрай разклонения в каменната стена, но Гутулф не зави в нито едно от тях. В тунела започнаха да отекват силни гласове и Саймън се запита дали и той не се побърква като Гутулф, но след малко забеляза на стената на пещерата отражението на кехлибарения пламък на факла и му стана ясно, че някой върви покрай водата зад тях.

— Преследват ни! Мисля, че е Приратес.

Подхлъзна се и пусна слепеца, за да се задържи. Когато посегна отново, Гутулф го нямаше.

Изпаднал в абсолютна паника, Саймън най-после усети отвора на разклоняващ се тунел. Гутулф беше малко по-навътре.

— Почти стигнахме — промълви задъхано графът. — Почти. Гласовете, да ме закриля Ейдон, крещят! Но аз имам меч. Защо крещят така?

Той продължи навътре в тунела, като опипваше стената. Саймън не пускаше рамото му. Направиха още няколко завоя. Това беше обнадеждаващо — който и да ги преследваше, нямаше да ги намери лесно.

Тътренето през мрака сякаш нямаше край. Саймън имаше чувството, че постепенно се разпада, и в един момент му се стори, че е призрак, бездомен дух като онзи, който се носеше съвсем сам из сивата пустош.

„Съвсем сам — освен Лелет. И Мейгуин“.

Припомни си онези, които му бяха помогнали, протегна с последни усилия ръка и продължи да се влачи напред.

Не разбра, че спират, докато Гутулф внезапно не клекна. Когато ръката му го напипа отново, слепецът лазеше. Щом спря, Саймън опипа под себе си и усети проснато на земята смачкано парче плат. Убежище. Саймън продължи да опипва. Докосна потрепващия крак на графа, а след това и хладното метално острие на меч.

— Моят — промълви Гутулф. Саймън усети изтощението в гласа му. — Спасени сме.

В този миг Саймън не се интересуваше нито от меч, нито от Приратес, нито от войниците, които може би ги преследваха, нито

дори от Краля на бурите и Елиас, ако ще да стовареха целия свят отгоре му. Изпитваше пареща болка при всяко вдишване, ръцете и краката му се гърчеха в мъчителни спазми. Главата му бумтеше като камбаните на Кулата на Зеления ангел.

Намери си някакво местенце върху разхвърляните дрипи и се отпусна в лапите на мрака.

25. ЖИВОТ В ИЗГНАНИЕ

Джирики вдигна ръце от дуорския камък.

Еолаир вече знаеше.

— Няма я. — Графът не откъсна поглед от бледото лице на Мейгуин, отпуснато като в сън. — Няма я.

Колкото и да се беше подготвял за този момент, Еолаир изпита усещането, че в него зейва някаква огромна празнота, която никога с нищо нямаше да може да запълни. Грабна ръцете ѝ — бяха все още топли.

— Съжалявам — промълви Джирики.

— Нима? — Еолаир не вдигна поглед. — Какво би могло да означава за вас краткият живот на един простосмъртен?

Ситът не отговори известно време.

— Зида'я умират също като простосмъртните. И когато тези, които са скъпи на сърцето ни, ни изоставят, ние също сме нещастни.

— Щом разбираш, тогава — отвърна Еолаир, полагайки усилия да се овладее, — моля те да ме оставиш сам.

— Както желаш.

Джирики се изправи с грациозните движения на котка. За момент като че ли щеше да добави нещо, но вместо това напусна безмълвно шатрата.

Еолаир дълго гледа Мейгуин. Влажната ѝ от пот коса лежеше на сплъстени кичури върху челото ѝ. Устата ѝ сякаш беше застинала в едва доловима усмивка. Беше почти невероятно, че животът я беше изоставил.

— О, боговете се оказаха сурови господари — простена той. — Мейгуин, с какво заслужихме техните наказания? — От очите му роннаха сълзи. Той зарови лице в косата ѝ и целуна изстиващата ѝ буза. — Всичко е една жестока, жестока измама. Всичко е напразно, щом си мъртва.

Ридания разтърсиха цялото му тяло. Известно време се полюшваше напред-назад, стиснал ръката ѝ. Дуорският камък все още

беше в другата ѝ ръка, притиснат към гърдите ѝ, сякаш за да не ѝ го откраднат.

— Така и не разбрах. Така и не разбрах. Ах, ти, глупаво момиче, защо не ми каза нищо? Защо се преструваше? Сега всичко свърши. Всичко е загубено...

Вятърът развяваше бялата коса на Джирики, който го чакаше пред шатрата. На Еолаир му се стори, че вижда призрака на бурята, някакъв предвестник на смъртта.

— Какво искаш?

— Както вече казах, граф Еолаир, безкрайно съжалявам. Но има някои неща, които би трябвало да узнаеш. Неща, които разбрах в последните мигове от живота на лейди Мейгуин.

„О, Бриниох да ме пази“, помисли изтощено графът.

Всичко на този свят му се струваше безсмислено, а и не би могъл да понесе повече ситски загадки.

— Уморен съм. А утре трябва да потеглим към Хернистир.

— Тъкмо затова искам да ти ги кажа сега — отвърна търпеливо Джирики.

Еолаир го изгледа за момент и помръдна рамене.

— Добре тогава. Казвай.

— Студено ли ти е? — Джирики зададе въпроса със загрижеността на някой, който, въпреки че не страда от капризите на стихииите, съзнава, че другите страдат. — Можем да отидем до някой от огньовете.

— Ще издържа.

Джирики кимна.

— Това парче камък са дали на Мейгуин Тинукедая, нали? Които вие наричате „домайни“?

— Да, подарък е от дуорите.

— Много прилича на големия камък, при който бяхме двамата с теб под планината в Мезуту'а — Къса, Главния свидетел. Щом докоснах малкия камък, почувствах много от мислите на Мейгуин.

Еолаир се разтревожи от представата, че безсмъртният е бил с Мейгуин през последните ѝ мигове по начин, невъзможен за него.

— А не можеше ли да оставиш мислите ѝ на мира — да ги отнесе със себе си в гроба?

Ситът се подвоуми.

— Трудно ми е. Не искам да те заставям, но има неща, които трябва да узнаеш, поне така мисля. — Джирики отпусна дългите си пръсти върху ръката Еолаир. — Аз не съм ти враг, Еолаир. Всички ние сме заложници на капризите на някаква безумна сила. — Той пусна ръката му. — Не мога да твърдя със сигурност, че разбрах всичко, което тя почувства и си помисли. Пътеките на Пътя на сънищата — които свидетели като дуорския камък разбулват — са много объркани напоследък и много опасни. Спомняш си какво се случи, когато докоснах Къса. Нямах особено желание да рискувам по другите пътеки, но почувствах, че ако има възможност да помогна, трябва да го направя.

Ако Еолаир го беше чул от простосмъртен, казаното би му прозвучало егоистично, но в сита имаше нещо, което предполагаше почти умопомрачителна откровеност, и раздразнението на графа утихна.

— Сред тази неразбория от мисли и чувства — продължи Джирики — разбрах със сигурност две неща или почти съм относително убеден, че ги разбрах. Убеден съм, че накрая лудостта ѝ я изостави. Не познавах Мейгуин, която си познавал ти, затова не мога да съм сигурен, но мислите ѝ изглеждаха ясни и избистрени. Мислеше за теб. Усетих го много силно.

Еолаир отстъпи крачка назад.

— Наистина? Не ми го казваш, за да ме успокоиш, както майка би успокоявала детето си?

Върху безизразното лице на сита се изписа изненада.

— Имаш предвид умишлено да ти казвам нещо, което не е вярно? Не, Еолаир. Ние не постъпваме така.

— Мислела е за мен? Горката! А аз нищо не можах да направя за нея. — Очите на графа отново се напълниха със сълзи, но той изобщо не направи опит да ги скрие. — Това не е никаква утеха, Джирики.

— И не може да бъде. Това са неща, които трябва да знаеш. Сега трябва да ти задам един въпрос. Има един млад мъж, наречен Сеоман, който е свързан с Джосуа. Познаваш ли го? И по-важно — Мейгуин познава ли го?

— Сеоман? — Еолаир се смути от внезапно сменената тема и за момент се замисли. — Имаше един млад рицар, Саймън, висок,

червенокос, ако имаш него предвид. Мисля, че съм чувал да го наричат сър Сеоман.

— Той е.

— Съмнявам се Мейгуин да го е познавала. Никога не е пътувала до Еркинланд, а предполагам, че младежът е живял там, преди да избяга на служба при Джосуа. Защо? — Еолаир тръсна глава. — Това не го разбирам.

— Аз също. Но ме притеснява онова, което би могло да означава. Струва ми се, че в последните си мигове Мейгуин мислеше и за младия Сеоман, сякаш почти го виждаше или разговаряше с него. — Джирики се намръщи. — Бедата е, че Пътят на сънищата в момента е забулен и съвсем ненадежден. Само това успях да разбера. Но в Асу'а — в Хейхолт — се случва нещо и Сеоман ще отиде там. Боя се за него, граф Еолаир. Той е... важен за мен.

— Но нали тъкмо там отивате. — На Еолаир не му се разсъждаваше повече. — Пожелавам ви късмет да го намерите.

— А ти? Дори ако Сеоман е бил от значение за нея? Дори ако е имала някакво известие от него или за него?

— Приключих с това. Тя също. Ще я взема, за да я погребва в планината до баща ѝ и брат ѝ. Трябва да свърша много неща, за да възстановя страната си, а и отсъствам от много време.

— С какво мога да ти помогна?

— Не искам повече никой да ми помага. — Еолаир говореше по-рязко, отколкото му се искаше. — Ние, простосмъртните, можем поне да погребваме мъртъвците си.

Той се обърна и се отдалечи, като се уви в наметалото си, за да се защити от връхлитация на срещата му сняг.

Исгримнур куцукаше по палубата и проклинаше измъченото си от болки тяло, което го принуждаваше да пристъпва едва-едва. Забеляза смътния силует почти когато се блъсна в него.

— Здравей, херцог Исгримнур. — Адиту го изгледа продължително. — Не е ли прекалено студено за теб да се разхождаш на вятъра?

За да прикрие сепването си, Исгримнур се зае да наглася ръкавиците си.

— Може би за южняци като Тиатак. Но ние сме римъри, милейди. Калени сме на студено.

— Нима съм ти милейди? — отвърна развеселено тя. — С положителност нямам титла на простосмъртна. А не мога да допусна, че херцогиня Гутрун би се съгласила с друго значение на думата.

Той направи гримаса и изпита благодарност към студения вятър, който бе зачервил бузите му.

— Обикновена вежливост, милей... — Този път се поправи. — Трудно ми е да се обръщам с първото име към някого, който... който...

— Който е по-възрастен от теб? — Тя се разсмя с известно задоволство. — Още нещо, за което да бъда обвинена! Не съм дошла при вас, простосмъртните, с намерение да ви притеснявам.

— Наистина ли си по-възрастна от мен?

Исgrimнур не беше сигурен дали въпросът му не е неучтив, но в края на краищата тя го бе предизвикала.

— О, предполагам, че да... макар за моя народ двамата с брат ми Джирики да сме прекалено млади. И двамата сме деца на Изгнанието, родени след падането на Асу'а. За някои като вуйчо ми Кендхараджа'аро сме още деца, на които не може да се има доверие. — Тя отново се засмя. — О, горкият вуйчо. На толкова невероятни неща стана свидетел напоследък — простосмъртен в Джао е-Тинукай'и, нарушаването на Договора, Зида'я и хора да се сражават отново рамо до рамо. Боя се, че ще приключи настоящите си задължения към майка ми и Рода на Годишния танц, след което просто ще се остави да умре. Понякога най-силните са най-крехки. Не мислиш ли?

Исgrimнур кимна. За първи път разбра какво иска да каже ситката.

— Срещал съм го, да. Понякога тези, които изглеждат най-силни, са най-уплашени.

Адиту се усмихна.

— Ти си много мъдър простосмъртен, херцог Исgrimнур.

Херцогът се изкашля притеснено.

— Аз съм много стар, много измъчен простосмъртен. — Той погледна бурния залив. — А утре слизаме на брега. Доволен съм, че намерихме подслон в Кинслах. Не вярвам да можем да издържим още на бурята и килпата в открито море, а Бог знае как мразя морето.

Но така и не мога да проумея защо Елиас изобщо не си мръдва пръста да се защити.

— Засега — съгласи се Адиту. — Може би смята, че стените на неговия Хейхолт са достатъчна защита.

— Възможно е. — И Исgrimнур каза онова, от което и други от флотата на принца се бояха. — Или очаква съюзници — като онези в Наглимунд.

— Това също е възможно. Твоят народ и моят народ отдавна се опитват да проумеят намеренията му. — Тя помръдна енергично рамене в жест, който би могъл да е част от ритуален танц. — Скоро това няма да има значение. Скоро ще го узнаем от първа ръка, както, изглежда, твърдиш.

Замълчаха. Вятърът не беше силен, но бе леденостуден. Въпреки издръжливостта си, Исgrimнур омота шала около врата си.

— Какво се случва с твоите, когато остаряят? — попита неочаквано Исgrimнур. — Помъдряват ли? Или оглупяват и стават кекави като повечето наши старци?

— „Стар“ означава за нас нещо различно, както знаеш — отвърна Адиту. — Но отговорът е: има толкова много отговори, колкото и Зида'я, което несъмнено е вярно и за простосмъртните. Някои стават все по-затворени: не разговарят с никого и живеят единствено сред собствените си мисли. Други започват да харесват неща, които за други са маловажни. А трети потъват в спомени за миналото, за извършени злини, понесени унижения и пропуснати възможности. Най-старата от всички, онази, която наричате Норнската кралица, остаря тъкмо така. Някога е била известна със своята мъдрост и красота, както и с безпределната си грациозност. Но нещо в нея се е пречупило и изкривило и постепенно я е изпълнило със злоба. С отминаването на почти неизброимите години всичко, което някога е будело възхищение, се е покварило, — Исgrimнур никога не я беше виждал толкова сериозна. — Това може би е най-голямата болка на нашия народ — че разрухата на света може да бъде причинена от двама измежду най-великите от Родените в Градината.

— Двама? — Исgrimнур се опитваше да съгласува историите, които беше чувал за кралицата със сребърната маска, с описанието на Адиту.

— Инелуки... Кралят на бурите. — Тя се обърна и се загледа в Кинслах, сякаш виждаше Асу'а да се възправя сред мрака. — Беше най-яркият пламък, запалван някога по тези земи. Ако не бяха дошли простосмъртните, ако не бяха дошли вашите предци, херцог Исgrimнур, и не бяха нападнали великия ни дом с желязо и огън, той може би щеше да ни изведе от сенките на изгнаничеството и да ни върне в светлината на живия свят. Това беше неговата мечта. Но всяка велика мечта може да се превърне в лудост. — Тя замълча за малко. — Може би всички трябва да се научим да живеем в изгнаничество, Исgrimнур. Може би всички трябва да се научим да живеем с по-обикновени мечти.

Исgrimнур не отвърна нищо. Брулени от вятъра, двамата останаха известно време безмълвни, но не от неловкост.

Херцогиня Гутрун погледна разтревожено, усетила студения въздух.

— Воршева! Да не си полудяла! Махни децата от прозореца.

Тритингката, хванала децата в двете си ръце, не помръдна. Пред отворения прозорец се простираше Набан, огромен, но странно близък — заради прочутите хълмове на града, по които къщите, улиците и големите сгради сякаш се издигаха едни върху други.

— Въздухът не е опасен. В пасбищата цял живот живеем на открито.

— Глупости — отвърна троснато Гутрун. — Била съм там, Воршева, не го забравяй. Вашите фургони са си просто къщи на колела.

— Но ние само спим в тях. Всичко друго — хранене, веселия, любов — го вършим под открито небе.

— А мъжете ви си режат бузите и челата с ножове. Означава ли това, че ще постъпиш така с горкия малък Деорнот?

Самата мисъл за това я накара да настръхне.

Тритингката погледна развеселено приятелката си.

— Не смяташ ли, че малкият трябва да има белези? — Тя погледна личицето на заспалото момченце и прокара пръст по бузката му, сякаш го обмисляше. О, те ги правят толкова красиви... — Тя погледна римърката и избухна в смях, като видя ужасеното ѝ лице. — Гутрун! Шегувам се!

— Дори не изричай подобни неща. И махни нещастните дечица от прозореца.

— Показвам им океана, където е баща им. Но ти, Гутрун, си много гневна и нещастна днес. Не ти ли е добре?

— От какво да ми е добре? — Херцогинята се отпусна върху креслото си и вдигна отново ръкоделието си, но само обърна плата в ръцете си. — Във война сме. Хора умират. Не е минала дори седмица, откакто погребяхме малката Лелет!

— О, съжалявам — каза Воршева. — Не исках да съм жестока. Двете бяхте много близки.

— Тя беше много мило дете. Изстрада ужасни неща, Ейдон да ѝ дари покой.

— Не изглеждаше да изпитва болка накрая. Все пак така е по-добре. Очакваше ли да се събуди след толкова дълго време?

— Не. — Херцогинята се намръщи. — Но това не намалява скръбта ми. Надявам се да не съм аз тази, която трябва да съобщи на младия Джеръмайъс, когато се върне. — Гласът ѝ стана по-глух. — Ако се върне.

Воршева погледна съсредоточено възрастната жена.

— Горката Гутрун. Не е само заради Лелет, нали? Уплашена си и за Исgrimнур.

— Старото ми мъжленце ще се върне живо и здраво — измърмори Гутрун. — Винаги се връща. — Тя вдигна очи към Воршева, която продължаваше да стои пред отворения прозорец, през който се виждаше къс пепеляво небе. — Ами ти, дете толкова трепереше за Джосуа? Къде ти е тревогата? — Тя тръсна глава. — Да ми прости свети Скенди, не бива да говоря така. Кой знае какви неволи можем да си навлечем!

Воршева се усмихна.

— Джосуа ще се върне при мен. Сънувах сън.

— Какво искаш да кажеш? Да не би глупостите на Адиту да са ти объркали главата?

— Не. — Тритингката погледна момиченцето си и гъстата ѝ коса се спусна като завеса, така че за момент лицата на майка и дъщеря останаха скрити. — Но това беше истински сън. Знам. Джосуа дойде и ми каза: „Имам онова, което винаги съм искал“. И беше спокоен. Затова знам, че ще победи и ще се върне при мен.

Гутрун отвори уста да каже нещо, но пак я затвори. Лицето ѝ беше уплашено. Докато Воршева не откъсваше поглед от малката Дера, херцогинята направи светкавично знака на Дървото.

Воршева потръпна и вдигна очи.

— Може би имаш право, Гутрун. Настина става студено. Ще затворя прозореца.

Херцогинята се надигна от креслото.

— Глупости. Аз ще го затворя. Ти отнеси малките и ги пъхни под одеялата. — Тя се спря пред прозореца. — Милостива Елисия!

Воршева се извърна.

— Какво?

— Заваля сняг.

— Човек може да си помисли, че спираме да посетим някоя местна църква — подхвърли Сангфугол. — И че корабите са пълни с поклонници.

Тиамак се беше свил до арфиста и Странгиард на ветровития заскрежен склон на изток от Свертклиф. Под тях акостиращите кораби подмятаха армията на Джосуа върху буйния Кинслах към брега. Принцът и военачалниците му наблюдаваха от брега сложната операция.

— Къде е Елиас? — попита Сангфугол. — В името на костите на Ейдон, брат му стоварва цяла армия на прага му. Къде е кралят?

Странгиард се намръщи — не обичаше проклятията.

— Говориш така, сякаш много ти се иска да дойде! Ние знаем къде е Върховният крал, Санфугол. — Той посочи към Хейхолт, почти скрит зад завесата сипец се сняг. — Чака. Но не знаем защо.

Тиамак се загърна още по-плътно в наметалото си. Сякаш самите му кости бяха замръзнали. Разбираше, че е нормално принцът да не иска да му се мотаят в краката, но не биха ли могли да си намерят местенце встрани, не чак толкова изложено на вятъра и снега?

„Поне имам сухоземски панталони. Но все пак не ми се иска дните ми да свършат тук, в това студено място. Моля ви, богове, нека да видя отново Вран. Нека да отида на Фестивала на вятъра още веднъж. Нека да препия с фернска бира и да поиграя на Грабни перото. Не искам да умра тук и да остана неизгорен и незапомнен“.

Потръпна и се опита да прогони мрачните си мисли.

— Принцът изпрати ли разузнавачи към замъка?

Санфугол поклати глава, доволен, че може да демонстрира добра осведоменост.

— Не наблизо. Чух го да казва на Исgrimнур, че е излишно да се прокрадваме, тъй като кралят би трябвало да е забелязал приближаването ни още преди няколко дни, а да е чул за него много преди това. Сега, след като се увери, че Елиас не е скрил войници в Ерчестър — ха, войници! Там няма нищо освен кучета и плъхове, — Джосуа ще изпрати ездаци напред, когато войската тръгне да прави обсадата.

Докато арфистът обясняваше как, според неговата преценка, би трябвало да разположи войските си принцът, Тиатак видя някой да се катери по покрития със сняг хълм.

— Вижте! — Отец Странгиард посочи. — Кой е този?

— Младият Джеръмайъс. — Санфугол се засегна, че го прекъсват. — Сигурно са го прогонили също като нас.

— Тиатак! — извика Джеръмайъс. — Ела с мен! Бързо!

— За бога! — Странгиард разпери ръце. — Сигурно са открили нещо важно!

Тиатак вече се надигаше.

— Какво има?

— Джосуа те вика веднага. Ситката е болна.

— Ние да дойдем ли? — попита Странгиард. — Не, сигурен съм, че не трябва да се трупаме много народ. А и с какво мога да помогна или успокоя аз някой сит?

Вранът се спусна по хълма, приведен срещу вятъра. Снегът скърцаше под краката му и той отново изпита благодарност към Санфугол за панталоните и ботушите, които му бе дал, въпреки че му бяха доста големи.

„На какво странно място съм — помисли си. — И в странно време. Човек от блатата, който газии из снеговете на Еркинланд, за да помага на сити. Сигурно Тези, които наблюдават и оформят са препили с фернска бира“.

Адиту беше настанена в импровизиран подслон — платнище, което бяха опънали на най-ниските клони на едно дърво върху близко до брега възвишение. Джосуа, Слудиг и няколко войници се бяха струпали в недоумение под ниския покрив.

— Слудиг я намери — каза принцът. — Уплаших се да не я е издебнал някой от шпионите на брат ми, но по нея няма белези от насилие, а Слудиг каза, че не е забелязал и следи от борба. Никой не е чул нищо, макар да беше само на стотина крачки от брега. — Той се намръщи неспокойно. — Също като Лелет след смъртта на Гелое. Заспала е и не може да се събуди.

Тиамак огледа лицето на ситката. Със затворени очи лицето ѝ изглеждаше почти като на човек.

— Не направих почти нищо за Лелет — отвърна той — и нямам никаква представа как биха могли да помогнат билките ми на една безсмъртна. Не зная как да помогна на Адиту.

Джосуа направи безпомощен жест.

— Поне се погрижи за спокойствието ѝ.

— Не забеляза ли нещо, което би могло да е причина за това? — попита вранът Слудиг.

Римърът затръска енергично глава.

— Нищо. Намерих я така, както я виждаш — лежеше на земята, а наоколо нямаше никой.

— Трябва да се върна да наблюдавам дебаркирането. Ако има нещо... — почна Джосуа.

Изглеждаше като обезумял, сякаш дори случилото се с Адиту не можеше да привлече изцяло вниманието му. Принцът винаги се беше струвал на Тиамак малко отнесен, но от деня, в който се бяха насочили към брега, вранът го намираще за необичайно разсеян. Все пак Тиамак реши, че като се имат предвид всичките тревоги, които се трупат на главата му, принцът има причини да не е съвсем на себе си.

— Ще остана при нея, принц Джосуа.

Тиамак се наведе и докосна бузата на ситката. Кожата ѝ беше хладна, но той нямаше представа дали това е необичайно.

— Благодаря ти, Тиамак.

Джосуа се поколеба за момент, след което се приведе и излезе изпод навеса. Слудиг и войниците го последваха.

Тиамак приклекна до Адиту. Беше облечена с дрехи на простосмъртните — светли панталони и кожено яке, не достатъчно топли за времето, но ситите не се влияеха особено от капризите му, напомни си той. Дишаше повърхностно, а едната ѝ ръка беше стисната в пестник. Нещо в начина, по който беше свила дългите си пръсти,

привлече вниманието му и той разтвори дланта ѝ. Тя беше свита с изненадваща сила.

В шепата на Адиту имаше овално огледалце, малко по-голямо от трепетликов лист. Рамката му представляваше тесен пръстен от някаква покрита с гравюри лъскава кост. Тиатак го взе. Беше доста тежко за размера си и необичайно топло.

Усети някакво боцкане и изтръпване. Наклони огледалцето, за да види собственото си отражение, но колкото и да нагласяше ъгъла, не видя нищо друго освен сивкав мрак. Доближи го до лицето си и усети пощипването да се засилва.

Нещо го удари по китката и огледалцето падна от ръката му на влажната земя.

— Остави го.

Адиту се отпусна назад и прикри очи с дългите си пръсти. Гласът ѝ беше глух и напрегнат.

— Не го докосвай, Тиатак.

— Ти си будна!

Погледна падналото на тревата огледалце, но не изпита никакво желание да пренебрегне предупреждението на Адиту.

— Да, вече съм будна. Изпратили са те да се грижиш за мен? Да ме лекуваш?

— Поне да те наблюдавам. — Той се приближи малко към нея. — Добре ли си? Нуждаеш ли се от нещо?

— Вода. Малко разтопен сняг ще свърши работа.

Тиатак се измъкна под тежкото платнище, загреба сняг в шепите си и го внесе вътре.

— Нямам нито чаша, нито купа.

— Няма значение. — Тя се понадигна и той изсипа снега в шепите ѝ. Ситката лапна малко, а с останалото разтри лицето си. — Къде е огледалото?

Тиатак ѝ го посочи. Адиту се наведе и го вдигна от тревата, но в следващия миг ръката ѝ беше отново празна — Тиатак не видя къде изчезна огледалцето.

— Какво стана? — попита той. — Знаеш ли?

— И да, и не. — Тя притисна лицето си с ръце. — Чувал ли си нещо за Свидетелите?

— Малко.

— Пътят на сънищата, мястото, из което бродим ние, Зида'я, когато използваме такива Свидетели като огледалото, което държеше преди малко, е почти напълно блокиран за нас, откакто Родената на кораб Амерасу беше посечена в Ясира. Затова нямах възможност да се посъветвам с Джирики или майки ми Ликимея, или който и да е от моя народ, откакто ги напуснах. Но не спрях да мисля за нещата, за които ме попитахте със Странгиард, въпреки че, както вече ви казах, самата аз не знам отговорите. Съгласна съм, че въпросите ви са може би изключително важни. Надявах се, че след като сме по-близо до моя народ, може би ще мога по някакъв начин да ги уведомя, че имам нужда да разговарям с тях.

— И не успя?

— Дори по-лошо — може да съм направила нещо глупаво. Подцених степента, в която са се променили нещата на Пътя на сънищата.

Носителят на свитъка Тиатак, ненаситен за знания, започна да се намества да чуе разказа, но си спомни за непосредствените си задължения.

— Имаш ли нужда от още нещо, лейди Адиту?

Тя се усмихна на нещо, но не обясни на какво.

— Не. Добре съм.

— Тогава те моля да ми разкажеш за Пътя на сънищата.

— Ще ти кажа, каквото мога — но неслучайно ти отговорих „и да, и не“ на въпроса ти дали знам какво се е случило. Не съм съвсем сигурна какво точно се случи. Пътят на сънищата е ужасен хаос, но това не ме изненада. Онова, което не очаквах, беше, че някакво ужасяващо създание ще ме причака там.

Тиатак се притесни.

— Какво значи „създание“? Демон? Някой от нашите... врагове?

— Не точно това. — Кехлибарените очи на Адиту се свиха съсредоточено. — Беше... структура, предполагам. Нещо много могъщо и много странно, което е било... построено там. Няма друга дума. Беше нещо точно толкова огромно и заплашително по свой си начин, колкото двореца, който Джосуа възнамерява да нападне тук, в живия свят.

— Дворец? — озадачи се Тиатак.

— Не е така елементарно и така подобно на нещата, които познаваш. Убедена съм, че беше конструкция на Изкуството — разумна конструкция, а не като силуетите, които възникват спонтанно по другите пътища. Беше някаква вихрушка от пушеци, искри и черни енергии — създаване с огромна мощ, което би трябвало да е отдавна в постройката. Никога не съм виждала, нито съм чувала за подобно нещо. Грабна ме, както вихрушка грабва листо, и едва успях да се измъкна. — Тя притисна отново слепоочията си. — Май извадих късмет.

— Представлява ли опасност за нас? И ако е така, сега ли се за нещо, което би ни помогнало да разрешим тази загадка?

Вранът си спомни за това, което си беше помислил преди малко за непознатата земя: намираше се на територия, за която не знаеше нищо.

— Трудно ми е да допусна, че подобно необикновено нещо не би имало нещо общо с Инелуки и останалите събития напоследък. — Тя се замисли за момент. — Тогава ми хрумна една мисъл, която би могла да е важна, но не го проумях. Когато го видях за първи път, дочух или усетих думата „Суми’асу“. На речта на Родените в Градината това означава „Петата къща“.

— Петата къща? — попита объркано Тиамак.

— Да. — Адиту се отпусна назад. — И за мен не означава нищо. Но това чух, когато за първи път срещнах това могъщо нещо.

— Ще попитам Странгиард — отвърна Тиамак. — Ще трябва да съобщим и на Джосуа. Ако не друго, ще се успокои, като чуе, че си добре.

— Уморена съм. Мисля да полежа на спокойствие и да помисля. — Адиту направи някакъв непознат на врана жест. — Благодаря ти, Тиамак.

— Нищо не съм направил.

— Направи, каквото можеше. — Тя притвори очи и се облегна назад. — Предците може би разбират всичко това, но аз не го разбирам. Уплашена съм. Бих дала много, за да поговоря с моите.

Тиамак стана и излезе на заснежения бряг на Кинслах.

Каруцата спря и дървените колела спряха да скрибуцат. Графът на Над Мулах знаеше, че това мъчително скрибуцане ще го

съпровожда до края на пътуването.

— Тук ще се сбогуваме — извика той на Изорн.

Остави коня си на грижите на един от войниците и тръгна през снега към младия римър, който скочи от коня си и го прегърна.

— Да, наистина сбогом. — Изорн погледна към каруцата и увитото тяло на Мейгуин. — Не мога да ти изкажа цялата си скръб. Тя заслужаваше по-добра участ. Както и ти, Еолаир.

Графът стисна ръката му за последен път.

— Според собствения ми опит — промълви той огорчено — боговете, изглежда, не се интересуват много какво заслужаваме. Или пък отплатата им за делата ни е прекалено непонятна за мен. — Той притвори очи за момент. — Хайде, стига. Тя е мъртва и всички оплаквания на този свят и вопли срещу Небето няма да я върнат. Ще я погребат при нейните обични, а след това ще помогнат на Инахуен и моя народ да възстановим, каквото можем.

— А след това?

Еолаир поклати глава.

— Мисля, че това зависи от възможността на ситите да спрат Елиас и неговия съюзник. Предполагам, няма да си помислиш, че ти желая зло, ако кажа, че може да подготвим пещерите на Грианспог, в случай че ни потрябват отново.

Изорн се усмихна едва-едва.

— Би било глупаво да не го направиш.

— И ще тръгнеш с тях? Собственият ти народ ще има нужда от помощ, след като Скали вече го няма.

— Знам. Но трябва да намеря семейството си и Джосуа. Раните ми заздравяха достатъчно, за да мога да яздя, така че ще потегля със ситите. Ще съм единственият простосмъртен и ще се чувствам доста самотен по пътя към Ерчестър.

— Народът на Джирики препуска така, че не вярвам пътят да е дълъг. — Графът огледа оредялата си войска. Беше сигурен, че предпочитат да прекосят бруления от снежни хали Фростмарч, отколкото да продължат да се движат с безсмъртните. — Но ако нещата се развият така, че мъжете на Хернистир станат необходими, прати ми съобщение в Хернисадарк. Ще намеря начин да дойда.

— Знам.

— Сбогом, Изорн.

Еолаир се обърна и тръгна към коня си. Щом го яхна, Джирики и Ликимея, които бяха застанали малко по-назад, се приближиха.

— Мъже на Хернистир. — Очите на Ликимея проблясваха изпод черния ѝ шлем. — Знайте, че изразяваме почитта си към вас. От времето на принц Синах нашите два народа не се бяха сражавали рамо до рамо. Вашите паднали лежат заедно с нашите мъртви, както тук, така и във вашата родина. Благодарим ви.

Еолаир искаше да попита ситката с непоколебимото лице каква е цената за смъртта на осемдесетимата хернистирци, но сега не беше подходящият момент за подновяването на подобен спор. Войниците му чакаха неспокойни, но безмълвни да продължат по своя път.

— Вие освободихте Хернистир от огромна беда — отвърна в израз на лоялност той. Имаше си етикет и той трябваше да се спазва. — Ние също ви благодарим и ви почитаме.

— Дано намериш спокойствие в края на пътуването си, граф Еолаир — добави Джирики. Тъмният меч Индрежу висеше на хълбока му. Ситът беше с ризница — странен воин-бог като майка си. — А щом го намериш, да продължи дълго.

— Небето да ви пази.

Еолаир се метна на седлото и махна с ръка на коларя. Колелата се затъркаляха бавно. Острият, пронизващ вятър развя савана на Мейгуин.

„А мен дано боговете вече ме оставят на мира. Те разсипаха народа ми и живота ми. Дано сега насочат вниманието си другаде, за да можем да градим наново“.

Погледна назад и видя, че римърът и ситите продължават да стоят неподвижни на фона на изгряващото слънце. Вдигна ръка. Изорн отвърна на жеста му.

Еолаир погледна над заснежените пространства на запад и каза на опърпаните придружители:

— Да вървим, сънародници мои. Прибираме се у дома.

26. ПЕСЕНТА НА ЧЕРВЕНАТА ЗВЕЗДА

— На, пий. — Тролът протегна меха с вода. — Аз съм. Бинабик от Минтахок. Укикук ми беше наставник. А ти си Падрейк. Много пъти ми е говорил за теб.

— Падрейк е мъртъв — въздъхна монахът, отпи глътка вода и по брадичката му потече струйка. Явно беше уморен. — Сега съм съвсем различен човек. В името на всички стари и нови богове, вратата беше много яко залостена. Не ми се е налагало да преодолявам такова нещо от двайсетина години. За малко не ме уби. — Той поклати глава. — А може би щеше да е по-добре.

— Само се чуй! — извика Мириамел. — Изникваш отникъде, но пак ръсиш същите глупости. Какво правиш тук?

Кадрах не посмя да я погледне в очите.

— Преследвах те.

— Преследва ли ме? От къде?

— През целия път до Сесуад'ра, а после продължих, когато избягахте. — Той погледна към дуорите, които бяха затворили каменната врата и се бяха сгушили в дъното на пещерата и оглеждаха новодошлия, сякаш можеше да се окаже преоблечен норн. — Ето ги и тях — домхаините. — Той направи гримаса. — Мина ми през ума, че те са залостили вратата, но не бях сигурен.

Опитът му да отклони Мириамел не успя.

— Какво правиш тук, Кадрах? И кой те преследва?

Монахът свали очи към ръцете си, които стискаше сред гънките на орфаното си наметало.

— Боя се, че доведох норните при вас и вашите съюзници. Белите чудовища ме преследват почти откакто се спуснах в катакомбите. През цялото време бях принуден да бързам пред тях.

— И ги доведе при нас?

Мириамел все още не беше наясно какви чувства да изпитва от това, че отново вижда Кадрах. След като той беше изоставил групата им край езерото Тритинг, тя се беше постарала окончателно да го

изтрие от съзнанието си. Все още се срамуваше от спора за пергамента на Тиамак.

— Няма да ме хванат никога повече — възкликна пламенно монахът. — Ако не бях успял да насиля вратата, щях да се хвърля от стълбата Тан'жа, за да не попадна в ръцете им.

— Но нали казваш, че сега са зад вратата, а пещерата има само един изход — натърти Бинабик. — Не си направил кой знае какво за себе си, Кадрах или Падреик, или каквото и да е името ти в момента. — Бинабик бе чул много истории за монаха от Мириамел и от Саймън. Сега тя забеляза, че уважението му към онова, за което някога беше воювал хернистирецът, се сблъсква с недоверието към човек, който би могъл да изневери на свой приятел. Той помръдна рамене. — В името на камъните на Чьку! Стига приказки. Да се захващаме с важните неща.

Той се изправи и тръгна през пещерата към дуорите.

— Защо избяга, Кадрах? Казах ти, че съжалявам за пергамента на Тиамак... и за всичко останало.

Монахът най-последно я погледна в очите. Погледът му беше странно безизразен.

— Но ти беше права, Мириамел. Аз съм крадец, лъжец и пияница — и това е истината от много години. Това, че съм извършил няколко честни дела, не променя нищо.

— Защо постоянно говориш такива неща? — попита тя. — Защо непрекъснато виждаш само най-лошото в себе си?

Изречението му стана почти обвинително.

— А ти защо виждаш само доброто в мен, Мириамел? Мислиш си, че знаеш всичко за света, но си само едно малко момиче след всичко казано и сторено. Твоето въображение и твоите знания си имат своите граници и ти дори не можеш да си представиш какво отвратително място е всъщност този свят.

Мириамел се дръпна като ужилена и затършува из торбата. Беше се появил само преди мигове и вече й се искаше да го удуши, но вместо това усърдно търсеше нещо, с което да го нахрани.

„Вероятно ще се грижа така и за здравето му, докато не реша да го убия“.

Кадрах се облегна на стената и затвори очи — явно бе свръхизтощен. Тя се възползва от възможността да го огледа. Беше

отслабнал дори още повече, откакто я беше зарязал сред пасищата, лицето му беше измършавяло, а под отпуснатата му кожа нямаше грам тлъстина. Дори на розовата светлина на дуорските камъни монахът изглеждаше сив.

След малко Бинабик се върна.

— Може да не сме още дълго в безопасност. Юис-фидри ми каза, че вратата вече не е така яка, след като веднъж е била насилена. Не всички норни са такива господари като твоето приятелче монаха, но и сред тях може да се намери някой. А дори и никой от тях да не успее да я отвори, вероятно нищо не би могло да спре Приратес.

— Господари? Какво искаш да кажеш?

— Господари на знанието. Обучени в Умението, в Изкуството, което онези, които не са Носители на свитъка, понякога наричат магия.

— Кадрах каза, че вече не може да прави магии.

Бинабик поклати глава в недоумение.

— Мириамел, някога Падреик от Кранхир беше може би най-посветеният в Изкуството в цял Остен Ард, макар причината за това отчасти да беше в това, че останалите Носители на свитъка, дори най-великият — Моргенес, — предпочитаха да не рискуват в дълбочините му. Изглежда, Кадрах не е загубил уменията си. В противен случай как би могъл да насили вратата на дуорите?

— Всичко стана толкова светкавично, че въобще не успях да помисля.

Тя усети надеждата ѝ да се увеличава. Може би съдбата неслучайно беше докарала монаха тук.

— Направих, каквото трябваше — отсече Кадрах. Мириамел, която мислеше, че е заспал, подскочи. — Белите лисици щяха да ме пипнат всеки момент. Но вече не съм онова, което бях, троле. Упражняването на Изкуството изисква дисциплина, упорит труд... и покой. Тези неща ми бяха чужди дълги години. — Той отново отпусна глава на стената на пещерата. — И сега кладенецът е пресъхнал. Нямам какво повече да дам. Абсолютно нищо.

Мириамел твърдо реши да се домогне до отговори.

— Все още не си обяснил защо ме преследваш, Кадрах.

Монахът отвори очи.

— Защото не остана нищо друго. На този свят вече няма нищо важно за мен. — Той се поколеба, след това погледна с раздражение

Бинабик, сякаш дребосъкът подслушваше нещо, което нямаше право да чуе. Думите му се заредиха бавно. — Защото... защото беше внимателна с мен, Мириамел. Бях забравил какво е да го усещаш. Не можех да продължа с теб и да се изправя пред въпросите, погледите, презрението на всички други — херцог Исgrimнур и останалите, — но и не можех да се лиша от тази частица живот... какъвто беше някога. Не можех да се откажа. — Той вдигна ръце и разтърка лице, след което избухна в горчив смях. — Предполагам, че не съм чак такъв мъртвец, какъвто си мислех.

— Ти ли ни преследваше със Саймън в гората?

— Да, както и в Станшайър и във Фолшайър. Едва когато той се присъедини към вас — той посочи Бинабик, — трябваше да изостана. Тая вълчица има остър нюх.

— Не помогна особено, когато ни заловиха Огнените танцьори.

Кадрах само помръдна рамене.

— И ни проследи през целия път дотук?

— Изгубих следите ви след Хасу Вале. Беше истински късмет, че ви открих пак. Ако не бяхте дошли в „Свети Сутрин“, където бях намерил подслон при побъркания Домитис, сигурно никога повече нямаше да се срещнем. — Той отново се разсмя с дрезгав глас. — Само си помисли, милейди. Късметът да ти изневери, когато посетиш божия дом.

— Достатъчно. — На Мириамел й дотегна да слуша презирацията сам себе си Кадрах. — Вече си тук. Какво ще правим?

Преди монахът да е отворил уста, Юис-фидри се доближи неуверено, изгледа скръбно Кадрах и се обърна към Мириамел и Бинабик.

— Този мъж е прав за едно. Пред пещерата има някой. Хикедат'я са тук.

Думите сякаш увиснаха сред възцарилата се тишина.

— Сигурен ли си?

Мириамел таеше слаба надежда, че той греши, но мисълта, че норните с череповидни лица са пред пещерата, беше ужасяваща. Белите лисици бяха достатъчно страшни в разказите на чичо й за падането на Наглимунд, но на хълма над Хасу Вале ги беше зърнала и със собствените си очи. Нямаше никакво желание да ги вижда отново, но доста се съмняваше, че ще има този късмет. Паниката й, която беше

поотминала след появяването на Кадрах, се завърна. Усети, че се задушаваша.

— Сигурен си, че са норни, а не войници на баща ми?

— Този мъж не го очаквахме — отвърна Юис-фидри, — но знаем какви същества се движат из нашите тунели. Засега вратата ги държи навън, но това скоро може да се промени.

— Щом тунелите са ваши, трябва да знаете начин да се измъкнем!

Дуорът не отговори нищо.

— Може би в края на краищата ще използваме камъните, които натрупахме — обади се Бинабик. — Трябва да се опитаме да се измъкнем, преди да са се струпали прекалено много неприятели. — Той се обърна към Юис-фидри. — Можеш ли да кажеш колко са отвън?

Дуорът изсвири на съпругата си нещо, което би трябвало да е въпрос. Изслуша отговора и се обърна.

— Вероятно колкото пръстите на едната ръка. Но няма да е дълго така.

— Толкова малко? — Мириамел се надигна. — Ще се бием! Ако вие ни помогнете, щом са толкова малко, със сигурност бихме могли да ги победим и да се измъкнем!

Юис-фидри отстъпи назад, изпаднал в явно неудобство.

— Вече ви казах. Ние сме слаби. Ние не се бием.

— Чуй какво казва Тинукедая. — Гласът на Кадрах беше сдържан. — Не че след малко ще има особено значение, но лично аз бих предпочел да изчакам края тук, отколкото да бъда нанизан на някое от копията на Белите лисици.

— Но ако чакаме, краят ни е сигурен. Само ако се опитаме да се измъкнем, имаме някакъв шанс.

— И в двата случая нямаме никакъв шанс — отвърна монахът. — Тук поне можем да се сдобрим и да умрем по собствена воля, когато решим.

— Не мога да повярвам, че си такъв страхливец! — изкрещя Мириамел. — Чу Юис-фидри! Най-много половин дузина норни! Това не е краят на света. Имаме шанс!

Кадрах се извърна към нея. Мъка, презрение и едва прикривана ярост се бореха за надмощие върху лицето му.

— Не от норните се боя — каза накрая той. — Но това наистина е края на света.

Мириамел долови някаква странна нотка, нещо по-силно от обичайния му песимизъм.

— За какво говориш, Кадрах?

— За края на света — повтори той. И пое дълбоко дъх. — Виж, ако ти, аз и този трол бяхме в състояние да съсечем всеки норн в Хейхолт — както и всеки норн в Стормспайк, — пак не би имало никакво значение. Прекалено късно е за каквото и да било. Винаги е било прекалено късно. Светът, зелените поля на Остен Ард, народите по неговите земи... са обречени. И го знаех още преди да те срещна. — Той вдигна умоляващ поглед. — Естествено, че съм отчаян, Мириамел. Естествено, че съм почти обезумял. Защото съм сигурен, че няма никаква надежда.

Саймън се събуди от мъглявите хаотични сънища сред пълен мрак. Някой стенеше наблизо. Всяка частица от тялото му пулсираше и той едва можеше да помръдне китките и глезените си. Дълго му се струваше, че е заловен и завързан в някаква черна килия, но накрая си спомни къде се намира.

— Гутулф? — изхриптя той.

Стенанието продължи.

Саймън се претърколи по корем и залази към стонове. Подпухналите му пръсти докоснаха нещо, той заопипва неуверено, и накрая намери обраслото с брада лице на графа. Слепецът гореше от треска.

— Граф Гутулф. Аз съм, Саймън. Вие ме спасихте от колелото.

— Техният дом гори! — измърмори ужасен Гутулф. — Не могат да избягат. На вратата има непознати с черно желязо!

— Тук има ли вода? Има ли храна?

Усети, че слепецът се мъчи да се надигне.

— Кой е там? Не можеш да го вземеш! Той ми пее. На мен!

Гутулф се размърда и Саймън усети хладно метално острие да разрязва болезнено ръката му под лакътя. Изруга и вдигна ръка до устата си; усети вкуса на кръв.

„Блестящ гвоздей. — Струваше му се невероятно. — Този трескав слепец притежава Блестящ гвоздей“.

За момент си помисли просто да го издърпа от немощната ръка на Гутулф. Все пак нуждите на този умопобъркан не бяха по-важни от спасяването на цели народи! Но още по-притеснително от това да открадне меча от един болен човек, който го беше спасил от сигурна смърт, беше обстоятелството, че Саймън беше загубен без никаква светлинка из тунелите под Хейхолт. Освен ако по някаква непонятна причина слепият граф нямаше факла или фенер, без неговите познания за този лабиринт щеше да блуждае завинаги из сенките. За какво щеше да му е Блестящ гвоздей в такъв случай?

— Гутулф, имаш ли факла? Кремък и огниво?

Графът отново мърмореше нещо, но нищо от това, което Саймън долавяше, не му беше от полза. Извърна се и започна да опипва пещерата, като охкаше и пъшкаше от болките, които му причиняваше всяко движение.

Убежището на Гутулф беше тясно, не по-широко от десетина крачки — ако Саймън можеше да се изправи и да го обходи — във всички посоки.

Усети мъх в цепнатините между камъните под него. Откърти малко парче и го помириса: изглежда, не беше същият като онзи, с който залъгваше глада си сред развалините на Асу'а. Постави късче върху езика си и го изплю веднага. Беше още по-отвратителен от предишния. Но усещаше такива болки в стомаха, че със сигурност много скоро щеше да опита отново.

Освен разхвърлените по неравния каменен под парцали, Гутулф, изглежда, нямаше почти нищо. Саймън напипа нож с наполовина счупено острие. Когато посегна да го напъха в колана си, изведнъж се сети, че няма нито колан, нито изобщо някаква дреха.

„Гол и изгубен в мрака. Нищо друго освен самият Саймън“.

Беше останал Саймън и след като го беше плиснала кръвта на дракона. Беше видял Джао е-Тинукай'и, беше участвал в огромно сражение, беше го целунала принцеса — но малко или повече си оставаше все същия кухненски слуга. Сега му бяха взели всичко, но все още имаше онова, с което беше започнал.

Саймън се разсмя с хриптящ, дрезгав глас. Беше някакво странно усещане за свобода — да нямаш абсолютно нищо. Ако оцелееше още един час, щеше да е абсолютен триумф. Беше избягал от колелото. Какво повече можеха да му сторят?

Постави счупения нож до стената, за да може да го намери отново, и продължи да търси. Напипа няколко предмета, чието предназначение не можа да установи — камъни с толкова причудлива форма, че едва ли бяха естествени, парчета от счупен глинен съд и трески от строшено дърво, дори скелетите на някакви дребни животни, но едва когато стигна до другия край на пещерата, най-после намери нещо наистина полезно.

Вцепенените му подпухнали пръсти докоснаха нещо влажно. Рязко дръпна ръка, след което отново посегна бавно. Беше каменна чаша, пълна до половината с вода. На земята до нея, невероятно като чудо в Книгата на Ейдон, напипа нещо като комат баят хляб.

Моментално го сграбчи, но се сети за Гутулф. Поколеба се, но стомахът му се разбунтува и той отчупи малък зальк, потопи го във водата и го лапна. Изяде още два залька по същия начин, след което внимателно взе чашата с разтрепераната си от болка ръка и запълзя към мястото, където лежеше Гутулф. Потопи пръсти във водата и тръсна няколко капки в устата на графа. Чу слепецът да преглъща жадно. След това отчупи зальк хляб, накусна го и го постави в устата му. Гутулф не затвори уста, сякаш бе неспособен да го сдъвче и да преглътне. След малко Саймън го извади и го изяде. Усети да го връхлита изтощение.

— После — промълви на Гутулф той. — Ще ядеш после. Ще оздравееш, и аз ще оздравея. И ще се махнем оттук.

„Тогава ще отнеса Блестящ гвоздей в кулата. Тъкмо затова трябваше да оживея“.

— Магьосническото дърво е в пламъци, градината гори... — Графът се загърчи и се заизвива. Саймън дръпна чашата встрани, изтръпнал от ужас да не я разлее. Гутулф простена: — Руакха, руакха Асу'а!

Дори на разстояние от него се усещаше топлината, която излъчваше.

Мъжът лежеше на земята с притиснато върху Каменния под лице. Беше толкова мръсен, че бе трудно да се различат чертите му.

— Това е всичко, господарю. Кълна се!

— Стани. — Приратес го срита в ребрата, но не много силно, за да не счупи някое. — Едва те разбирам.

Мъжът се надигна на колене, обраслата му с брада уста трепереше от страх.

— Избягаха, господарю. Надолу по улея.

— Знам, глупако.

Алхимикът не беше разпоредил нищо на войниците си, след като се бяха върнали от безрезултатното си преследване, и сега те очакваха притеснени. Останките на Инч бяха свалени от веригата, която въртеше върха на кулата на Приратес, и сега лежах на мръсна купчина до улея. Беше очевидно, че повечето стражи предпочитат да им разрешат да ги покрият с нещо, но тъй като Приратес не беше разпоредил нищо, се стараяха да гледат някъде встрани.

— И не знаеш кои бяха?

— Беше слепецът, господарю. Някои са го видели, но никой не е успял да го хване. Понякога взема разни неща.

Слепец сред пещерите. Приратес се усмихна. Имаше доста ясна представа кой би могъл да е.

— А другият? Един от наказаните леяри, така ли?

— Точно тъй, господарю. Но Инч му викаше другояче.

— Другояче? И как?

Мъжът замълча с изкривено от ужас лице, после прошепна:

— Не помня.

Приратес се приведе и приближи безкосменото си лице на педя от носа на мъжа.

— Мога да те накарам да си спомниш.

Леярят се вцепени като хипнотизирана от змия жаба. От гърлото му изскочи някакво хриптене.

— Мъча се, господарю — изстена той и изведнъж изквича: — „Кухненски хлапак“! Доктор Инч му викаше „кухненски хлапак“!

— Кухненски хлапак ли — измърмори замислено свещеникът. — Възможно ли е? — Неочаквано той се разсмя дрезгаво. — Великолепно. Трябваше да се очаква. — Той се обърна към войниците. — Нямаме повече работа тук. А и кралят се нуждае от нас.

Помощникът на Инч не откъсваше поглед от гърба му. Устните му се размърдаха: събираше смелост да заговори.

— Господарю?

Приратес бавно се обърна.

— Какво?

— Сега... сега, когато доктор Инч е мъртъв... кой искате да... да отговаря тук? В кралската леярна?

Свещеникът изгледа презрително посивелия от пепелта мъж.

— Сами измислете. — Той махна с ръка към двайсетината чакащи войници и посочи половината от тях. — Вие оставате тук. Не се грижете да защитавате приятелчетата на Инч — не трябваше да го оставям да командва толкова дълго. Единственото, което искам от вас, е колелото да е винаги във водата. То върти прекалено много важни неща, за да рискуваме подобна глупост да се случи втори път. Запомнете: ако това колело отново спре да се върти, ще ви накарам да съжбялявате безкрайно.

Посочените стражи заеха позиция покрай ръба на улея, а останалите се изнизаха в колона по един от леярната. Приратес се спря на вратата и погледна назад. Под безизразните погледи на стражите главният копой на Инч моментално беше обкръжен от все постесняващ се кръг навъсени леяри. Приратес се изкикоти тихичко и блъсна вратата, която изскриптя зад гърба му.

Джосуа се надигна сепнат. Вятърът виеше като обезумял, а силуетът на входа на шатрата беше огромен като гигант.

— Кой е?

Исgrimнур, който беше задрямал по време на отдавна възцарилата се тишина, изсумтя изненадано и посегна към дръжката на Квалнир.

— Не мога да издържа повече. — Сър Камарис се олюляваше на входа като дърво под поривите на силен вятър. — Бог да ме пази, Бог да ме пази... Вече го чувам и когато съм буден. А в мрака е единственото.

— За какво говориш? — Джосуа се изправи и пристъпи към покривалото на шатрата. — Не си добре, Камарис. Влез и седни до огъня. Не е време да се разхождаш навън.

Камарис отблъсна ръката му.

— Трябва да вървя. Време е. Чувам много ясно мелодията. Време е.

— Време за какво? Къде ще вървиш? Исgrimнур, ела да ми помогнеш.

Херцогът се надигна, хриптейки от болката в изтръпналите си мускули и все още натъртените ребра. Стисна Камарис за ръката и усети, че мускулите му са стегнати като желязо.

„Той е ужасен! В името на Изкупителя, какво става с този човек?“

— Ела, седни. — Джосуа го подбутна към един стол. — Кажи ни какво те измъчва.

Старият рицар неочаквано се дръпна и направи няколко несигурни крачки обратно към снега навън. Дългата ножница на Трън се удари в крака му.

— Те се призовават един друг. Те настояват. Острието ще отиде, където ще отиде. Време е.

Джосуа го последва по хълма. Озадачен и разтревожен, Исgrimнур закуцука най-отзад, омотал се с наметалото срещу вятъра. Под тях се простираше Кинслах, мрачна безкрайност оттатък снежната белота.

— Не мога да те разбера, Камарис — надвика вятъра принцът. — За какво е настъпило времето?

— Погледни! — Старикът простря ръка нагоре към скупчените буреносни облаци. — Не виждаш ли?

Исgrimнур и Джосуа вдигнаха глави към небето. На него блестеше смътно кехлибареночервено петно.

— Звездата-завоевател ли? — попита той.

— Те я чувстват. Време е. — Камарис отстъпи крачка назад и се олюля, сякаш всеки момент щеше да се катурне надолу по склона. — Бог да ме дари със сила, вече не мога да му устоя.

Джосуа метна поглед към херцога, умолявайки го безмълвно за помощта му. Исgrimнур пристъпи напред и двамата с принца отново сграбчиха Камарис за ръцете.

— Да се приберем. Студено е — заувещава го Джосуа.

Сър Камарис се освободи — силата му не преставаше да изумява Исgrimнур — и за миг ръката му посегна към сребърната дръжка на Трън.

— Камарис! — възкликна изумено Исgrimнур. — Ще извадиш меч срещу нас!? Твоите приятели!?

Старикът го изгледа втренчено със странно разфокусирани очи. Херцогът усети напрежението му полека-лека да спада.

— Бог да ми е на помощ, ат меча е. Той ми пее. Той знае къде иска да отиде. Вътре.

Той посочи отпаднало мрачния масив на Хейхолт.

— Ще те отведем там — заедно с меча — отвърна със спокоен глас Джосуа. — Но преди това имаме да решим един малък проблем — трябва да разбием стените.

— Има други пътеки — каза Камарис, но неистовата му енергия се беше укротила и той послушно разреши да го отведат в шатрата на Джосуа.

Камарис пресуши напълнената от Джосуа чаша на един дъх, а след това и втората. Това притесни Исgrimнур не по-малко от странните неща, които беше изрекъл старият рицар: Камарис беше известен с умереността си. Но както личеше по безумния му вид, сега беше готов на всичко, което би го облекчило от мъките, които му причиняваше Трън.

Камарис не каза нито дума повече, въпреки че Джосуа го притискаше всячески да изкопчи нещо от него по начин, който на Исgrimнур се стори прекалено предпазлив и някак неуверен. След онази нощ на кораба Исgrimнур беше усетил, че поведението на Джосуа към стария рицар се е променило — сякаш самото присъствие на стареца го караше да се чувства ужасно неловко. Исgrimнур се запита за пореден път какво ли ужасяващо нещо му е казал Камарис.

След известно време принцът се отказа и се обърна към херцога.

— Сега вече знаем, че все още има войски между стените на двореца, Исgrimнур — значителни войски от редовни войници, наемници, както и еркинландската гвардия. — Джосуа се намръщи. — Брат ми демонстрира по-голямо търпение, отколкото очаквах. Нито една атака, докато слизахме на брега.

— Търпение... или може би Елиас ни е подготвил нещо зловещо. — Херцогът подръпна брадата си. — Всъщност, Джосуа, ние дори не знаем дали брат ти все още е жив. Ерчестър е почти безлюден и няколкото души, които все пак срещнахме, не знаеха дали самият Фингил не се е вдигнал от гроба и не е седнал в Престола от драконова кост.

— Може би. — Принцът не беше сигурен. — Но не мога да се освободя от чувството, че щях да зная, ако Елиас е мъртъв. Така или

иначе, дори да е под опеката на Приратес или той самият се е възкачил на трона, все пак сме изправени срещу Краля на бурите и разгневената звезда на Лигата на свитъка.

Исgrimнур кимна.

— Някой там отлично познава плановете ни. А и са взели меча на баща ти.

Настроението на Джосуа помръкна.

— Това е голям удар. Но когато видях, че Свертклиф е незащитен, бях почти сигурен, че няма да го намерим там.

— Винаги сме знаели, че ще се наложи да проникнем в Хейхолт, за да се доберем до легендарния меч Печал. — Исgrimнур отново подръпна брадата си и изсумтя раздражено. Войната беше трудна сама по себе си и без тези магически усложнения. — Предполагам, че можем да проникнем точно толкова лесно вътре за два, колкото и за един.

— Ако въобще е зад стените — уточни Джосуа. — Тази дупка в стената на гробницата на баща ми ми се струва изровена набързо, което не бих очаквал от Приратес и брат ми, тъй като те нямат причини да се крият от някого.

— Но кой друг може да е?

— Все още не знаем какво се е случило с племенницата ми, Саймън и трола.

Исgrimнур изпъшка.

— Съмнявам се, че Мириамел или младият Саймън биха задигнали меча и биха изчезнали с него. Къде може да са? И двамата знаят, че Блестящ гвоздей е много важен за нас.

Внезапният вик на Камарис накара херцога да трепне.

— Всички мечове! Божиите гвоздеи, усещам ги и трите! Те си пеят един на друг — и на мен. — Той въздъхна. — О, Джосуа, как бих искал да ги накарам да замълчат!

Принцът се извърна.

— Наистина ли усещаш Блестящ гвоздей?

Възрастният рицар кимна.

— Това е глас. Не мога да го обясня, но го чувам, както и Трън.

— А знаеш ли къде е?

Камарис заклати глава.

— Не. Това — частта, която ме зове — не е място. Но те искат да се съберат сред стените. Има потребност. Времето намалява.

Джосуа се намръщи.

— Ще излезе, че Бинабик и останалите са имали право. Часовете изтичат: ако мечовете могат да ни бъдат от полза, трябва да ги намерим и да открием ползата много скоро.

„Лудост — помисли си Исgrimнур. — Животът ни, земята ни са зависими от някаква измишльотина от старите приказки. Какво би си помислил Престър Джон, който положи толкова усилия да прогони ситите от кралството си и да отблъсне сенките?“

— Не можем да прехвъркнем над стените, Джосуа — отсече той. — Спечелихме победа в Набан и се придвижихме на север за толкова кратко време, че години наред ще се говори за това. Но не може цяла армия да се прехвърли над стените на Хейхолт като ято скорци.

— Има други пътеки... — прошепна Камарис.

Джосуа го изгледа вторачено, но преди да разбере дали това е поредният му брътвеж за пеещи мечове или нещо, което би било от полза, на входа на шатрата изникна нов силует, съпътстван от ледения порив на вятъра и няколко снежинки.

— Моите извинения, принц Джосуа. — Беше Слудиг, с ризница и шлем. — Той кимна на Исgrimнур. — Милорд.

— Какво има?

— Препуснахме до другия край на Свертклиф, както поискахте. На разузнаване.

— И намерихте ли нещо? — изправи се Джосуа със съсредоточен израз.

— Не намерихме, но чухме нещо. — Слудиг беше явно изтощен от продължително препускане. — Звуци от рогове в далечината. От север.

— От север? На какво разстояние?

— Трудно ми е да кажа, принц Джосуа. — Слудиг разпери ръце, сякаш можеше да намери думите с докосване. — Никога не съм чувал такива рогове. Но бяха много слаби.

— Благодаря ти, Слудиг. Има ли караул на Свертклиф?

— От отсамната страна, ваше височество, извън видимостта на двореца.

— Не ме интересува дали някой ще ги види — отвърна принцът.
— По-загрижен съм кой би могъл да тръгне срещу нас от север. Ако ти и хората ти сте уморени, помоли Хотвиг да вземе от своите и да препусне към полите на Алдхеорте. Кажи им да се върнат веднага, щом забележат нещо да се движи насам.

— Слушам, принц Джосуа.

Слудиг излезе.

Джосуа се обърна към Исgrimнур.

— Какво мислиш? Дали Кралят на бурите ще разиграе същата партия като в Наглимунд?

— Може би. Но там имаше стени. Тук пред нас има само открита земя, а зад нас е само Кинслах.

— Да, но тук имаме няколко хиляди мъже. И никакви деца, за които да се тревожим. Ако основният съюзник на брат ми се надява, че сме трошлив орех като преди, ще остане разочарован.

Исgrimнур погледна ожесточения принц, а след това и Камарис, който беше стиснал главата си с ръце и гледаше вторачено масата.

„Дали е прав Джосуа? Или сме последният неразплетен възел от империята на Джон и само чакаме някой да го дръпне и да скъса последната нишка?“

— Мисля, че е най-добре да отидем да поговорим с някои от капитаните. — Херцогът се изправи и вдигна ръце пред огъня, за да посъбере малко топлинка. — По-добре да им кажем, че нещо идва насам, отколкото да го научават от слухове. — Той изсумтя раздражено. — Уф, изобщо не ни остава време за сън.

Мириамел не откъсваше поглед от Кадрах. Тя, която го беше чувала толкова пъти да лъже, не можеше да се освободи от чувството, че ужасяващата му категоричност този път е самата истина.

„Или истината, каквато я вижда той“, опита се да се успокои тя.

Погледна Бинабик, който беше присвил съсредоточено очи, и отново премести поглед върху посърналото лице на Кадрах.

— Обречени? Имаш предвид някаква друга опасност освен тази, пред която сме изправени?

Той я погледна в очите.

— Безнадеждно обречени. И аз изиграх немалка роля за това.

— Какво искаш да кажеш? — попита настоятелно Бинабик.

Дуорът Юис-фидри нямаше особено желание да присъства на объркания и потискащ разговор и седеше встрани с потрепващи пръсти.

— Това, което казвам, троле, е, че цялата тази наша суетня из пещерите не значи почти нищо. Дали ще се спасим от Белите лисици отвън, дали принц Джосуа ще срути стените, дали сам Бог ще размята светкавици от Небето и ще превърне Елиас в пепел... няма никакво значение.

Мириамел усети стомахът ѝ да се свива от убедителния му тон.

— Обясни.

Измъченото лице на монаха се сгърчи.

— Милостиви Ейдон! Всичко, което си мислила за мен, Мириамел, е истина. Всичко. — По бузата му потече сълза. — Бог да ми е на помощ — макар че не го заслужавам, — извършил съм толкова отвратителни неща...

— Проклет да си, Кадрах, ще обясниш ли най-после!?

Избухването ѝ като че ли беше свръх силите на Юис-фидри. Той се надигна и се отдалечи припряно към шепнещите в дъното на пещерата дуори.

Кадрах изтри очите и носа си с мръсния си ръкав.

— Вече ти казах, че Приратес ме залови — обърна се той към Мириамел.

— Каза ми.

Тя на свой ред го беше разказала на Бинабик и останалите в Сесуад'ра, така че нямаше нужда сега да го повтаря.

— Казах ти, че след като предадох книжарите, Приратес ме изхвърли, мислейки, че съм умрял.

Тя кимна.

— Това не беше вярно — или поне не се случи тогава. — Той си пое дъх. — Накара ме да шпионирам Моргенес и други, които познавах от времето, когато бях Носител на свитъка.

— И ти го направи?

— Ако смяташ, че съм се колебал, милейди, значи нямаш представа колко отчаяно може да се вкопчи в живота един пияница и страхливец, нито пък какъв ужас изпитвах от гнева на Приратес. Нали разбираш, че го познавах. Знаех, че раните, които беше причинил върху плътта ми в неговата кула, не представляват нищо в сравнение с

онова, което можеше да направи, ако наистина пожелаеше да ме накара да страдам.

— И си шпионирал за него?! Шпионирал си Моргенес?

Кадрах разтърси глава.

— Опитвах се — Дървото ми е свидетел как се опитвах! Но Моргенес не беше глупак. Той знаеше, че ужасно съм загазил и че червеният свещеник ни познава и двамата от по-рано. Хранеше ме и ми даваше подслон, но беше подозрителен. Правеше всичко възможно, за да не открия нищо в кабинета му или да не дочуя нищо в разговорите му, което да е от полза на такъв като Приратес. — Кадрах поклати глава. — Ако не друго, моите усилия дадоха на Моргенес да разбере, че разполага с по-малко време, отколкото се надяваше.

— И ти се провали?

Мириамел не долавяше накъде води всичко това, но я обземаше все по-вцепеняващ ужас.

— Да. Изпаднах в умопомрачение. Когато се върнах в кулата на Хйелдин, Приратес побесня. Но не ме уби или нещо още по-отвратително, както се опасявах. Вместо това продължи да ме разпитва за „Ду Сварденвирд“. Мисля, че по това време Кралят на бурите вече беше установил контакт с него и двамата бяха започнали да се пазарят. — На лицето на Кадрах се изписа презрение. — Сякаш един простосмъртен би могъл да се пазари с подобно създание! Съмнявам се Приратес изобщо да е проумял какво е пропуснал през вратата, която отвори.

— Ще поговорим за стореното от Приратес по-късно — прекъсна го Бинабик. — Сега ни разкажи за нещата, които си направил ти.

Монахът го изглежда.

— Не са много по-различни от това, което предполагаш — отвърна накрая той. — Приратес ми задаваше много въпроси, но за мен, който бях прочел „Ду Сварденвирд“ — действително познавам книгата на Нисес толкова добре, че думите ѝ продължават да ме преследват денонощно, — беше много лесно да доловя накъде водят въпросите му. Кралят на бурите беше успял да достигне по някакъв начин до него и Приратес изпитваше огромно желание да узнае за трите Велики меча.

— Значи Приратес наистина знае за мечовете. — Мириамел си пое въздух едва-едва. — В такъв случай сигурно тъкмо той е отмъкнал Блестящ гвоздей от могилата.

Кадрах вдигна ръка.

— Заради провала ми с Моргенес Приратес се отнасяше грубо с мен. След това ме накара да изпратя известие на стария Джарнауга на север, в което настояваше за информация за Краля на бурите. Предполагам, че търсеше начини да се защити от новия си и изключително опасен приятел. Накара ме да го напиша под негово наблюдение и го изпрати сам по едно врабче, което беше откраднал от Моргенес. Отново Ме освободи. Беше сигурен, че няма да избягам, след като можеше да ме открие толкова лесно.

— Но ти все пак си успял да избягаш — каза Мириамел. — Поне така ми каза.

Кадрах кимна.

— По-късно. Не тогава. Страхът ми беше прекалено голям. Но същевременно знаех, че Джарнауга няма да отговори. Римърът и Моргенес бяха по-близки, отколкото си мислеше Приратес, и нямах никакво съмнение, че докторът вероятно вече е писал на Джарнауга за неочакваната ми визита. Така или иначе, Джарнауга от години живееше изолиран сред сенките на Стормспайк и не би се разкрил на никого, ако не е сигурен, че не го е докоснала дългата ръка на Инелуки. Затова бях убеден, че коварството, към което ме беше тласнал Приратес, е безполезно и че когато червеният свещеник разкрие това, няма да има повече никаква нужда от мен. За него бях ценен единствено като прочел книгата на Нисес и като бивш Носител на свитъка. Но вече бях отговорил на всичките му въпроси за книгата, а сега щеше да узнае, че останалите Носители на свитъка са престанали да ми се доверяват отпреди много години...

Той замълча отново, мъчеше се да превъзмогне вълнението си.

— Продължавай.

Тонът на Мириамел беше по-деликатен. Каквото и да беше направил Кадрах, страданията му бяха непресторени.

— Бях обзет от ужас — абсолютен ужас. Знаех, че остава много малко време до пристигането на неминуемо безполезния отговор на Джарнауга. Отчаяно исках да избягам, но Приратес би узнал в секундата, в която напусна Ерчестър, и възползвайки се от Изкуството,

щеше да знае накъде съм тръгнал. Беше ме белязал в онази висока зала в кулата си и щеше да ме открие *някъде*. — Кадрах замълча, за да се овладее. — Мислих, мислих, мислих, но за свой срам не можах да измисля начин нито да се измъкна от Приратес, нито да осуеят плановете му. В своето заслепление и страх измислях единствено начини да удовлетвори този ужасяващ повелител, за да го убедя да ми подари жалкия ми живот.

Той потръпна, неспособен за момент да продължи.

— Дълго време мислих върху въпросите му — подхвана най-после отново монахът. — Особено за трите Велики меча. Беше ясно, че те притежават някаква чудодейна мощ, а така също, че означават много за Краля на бурите. Онова, което не знаеше никой освен мен, беше, че Минияр, единият от трите, всъщност е Блестящ гвоздей, мечът, заровен с крал Джон.

Мириамел зина.

— Ти си знаел?

— Всеки, прочел историческите книги, които бях прочел аз, би го заподозрял — отвърна Кадрах. — Бях убеден, че и Моргенес знае, но го беше скрил в книгата си за дядо ти така, че да го открият само онези, които знаят какво да търсят. — Монахът повъзвърна самообладанието си. — Така или иначе, бях чел същите източници като доктор Моргенес и отдавна бях на това мнение, независимо че не бях го споделял с никого. И колкото повече обмислях пазарските клюки, според които Елиас не би докоснал меча на баща си, който в нарушение на обичая беше заровил с него, толкова по-уверен бях, че предположението ми не само е достоверно, а е самата истина. Затова предположих, че ако това, за което се намеква в „Ду Сварденвирд“, също е вярно — а именно, че единствените оръжия, от които се бои Кралят на бурите, са Трите велики меча, — какъв по-ценен подарък бих могъл да направя на Приратес от един от тези мечове? Предполагаше се, че и трите са загубени. Съобразих, че ако успея да открия един от тях, ще се окажа полезен за Приратес.

Мириамел гледаше втренчено монаха с ненавист и изумление.

— Ти... предател! Ти ли измъкна меча от гробницата на баща ми? И си го дал на Приратес!? Да бъдеш проклет дано, ако си го направил, Кадрах!

— Можеш да ме проклинаш, колкото искаш — както и ще го направиш поради безброй причини. Но изчакай да чуеш цялата история.

„Бях права да се опитам да го удавя в залива Еметин. По-добре да не го бяха измъкнали от водата“.

Тя му махна гневно да продължи.

— Разбира се, че отидох в Свертклиф — започна той. — Но гробниците се охраняваха зорко от кралски войници. Изглежда, Елиас искаше да опази гроба на баща си. Две нощи издебвах възможност да проникна в нея, но такава не възникна. Тогава Приратес ме повика. — Той присви очи при спомена. — Беше усвоил добре наученото. Гласът му звучеше в главата ми — не можеш да си представиш какво е да изпитваш това! Принуди ме да отида при него, разтреперан като непослушно дете...

— Кадрах, пред тази пещера ни причакват норни — намеси се Бинабик. — До този момент не си ни казал почти нищо, което да ни помогне.

Монахът го изгледа хладно.

— Нищо няма да ни помогне. Тъкмо това се опитвам да обясня. Но не ви насилвам да слушате.

— Ще ни разкажеш абсолютно всичко — отсече Мириамел, почти освирепяла от гняв. — Ние спасяваме живота си. Говори!

— Та Приратес отново ме извика при себе си. Както и очаквах, каза ми, че изпратената от Джарнауга информация е напълно безполезна и че очевидно старият римър ми няма никакво доверие. „Ти не ми вършиш никаква работа, Падреик ек-Кранхир“, заяви алхимикът. „Ами ако ти съобщя нещо много полезно?“, попитах го аз. Не, думата не е точна. Умолявах. „Ако ми подариш живота, ще ти служа вярно. Все още има неща, които знам и които ще ти бъдат полезни!“ Той ми се изсмя — изсмя ми се! — и отвърна, че ако съм в състояние да му предоставя и най-нищожната информация, която има някаква стойност, ще ми подари живота. Тогава му казах, че знам, че за него Великите мечове са важни и че всички са загубени, но знам къде е единият.

„Да не искаш да ми кажеш, че Печал е при норните в Стормспайк? — подхвърли с пренебрежение той. — Това вече го знам“. Поклатих глава — всъщност това не го знаех, но се досещах как

го беше разбрал, „И че Трън не е потънал в океана с Камарис?“, продължи той.

Разказах му припряно какво бях открил — че Минияр и Блестящ гвоздей са едно и също и че един от Великите мечове в същия този момент лежи под земята на разстояние по-малко от една левга от нас. Нетърпелив да спечеля благоразположението му, дори му разказах, че съм се опитал да го извадя сам и да му го донеса.

Мириамел го гледаше с ненавист.

— Като си помисля, че съм те мислила за приятел, Кадрах... и ако можеше да си представиш какво би могло да означава за всички нас това...

Монахът сякаш не я чу, а продължи разказа си.

— И когато свърших... той пак се изкикоти. „О, това е много тъжно, Падреик — прихна той. — И това ли е резултатът от великото ти шпиониране? Това ли се надяваш да те спаси? Знам какво точно е Блестящ гвоздей още преди да стъпиш за първи път в тази кула. И ако го беше помръднал от мястото му, щях да ти изтръгна очите и езика със собствените си пръсти. Той ще остане да си лежи върху изгнилите гърди на стария Джон до подходящия момент. Когато му дойде времето, мечът ще се появи. Всички мечове ще се появят“.

Неочаквано Мириамел се разколеба.

— Мечът ще се появи? Той... знаел е през цялото време? Приратес... е искал да си остане на мястото? — Тя погледна безпомощно Бинабик, но дребосъкът изглеждаше не по-малко изумен от нея. — Нищо не разбирам. Елисия, майко на милосърдието, какво ни разправяш, Кадрах?

— Приратес знае всичко. — В гласа на монаха прозвуча някакво мрачно задоволство. — Знаеше какво е Блестящ гвоздей, къде лежи и не намери никаква нужда да го безпокои. Сигурен съм, че всичко, което чичо ти и тези... — той махна към Бинабик — новоизлюпени Носители на свитъка планират, вече му е известно. И ще е доволен да се случи.

— Но как е възможно? Как е възможно Приратес да не се страхува от единствената сила, която би могла да погуби неговия повелител? — Мириамел така и не беше в състояние да го проумее. — Бинабик, какво означава това?

Тролът, загубил самообладание, възкликна:

— Твърде много неща трябва да се обмислят. Вероятно Приратес има някакъв пъклен план срещу Краля на бурите. Вероятно възнамерява да обуздае Инелуки със заплахата на мощта на мечовете. — Той се обърна към Кадрах. — Той каза: „Мечовете ще се появят“? Точно тези думи ли?

Монахът кимна.

— Той знае.

— Но аз не виждам никакъв смисъл в това — отвърна объркано Бинабик. — Защо тогава да не вземе меча на Престър Джон и да не го скрие, докато настъпи времето, което очаква?

Кадрах помръдна рамене.

— Кой може да знае? Приратес е пребродил странни пътеки и е научил скрити неща.

Мириамел усети яростта ѝ срещу монаха да измества уплахата ѝ.

— Как е възможно да си седиш така самодоволно? Ако не си предал мен и всичко, на което държа, не е, защото не си се опитал. Вероятно те е пуснал да продължиш да шпионираш? Затова ли направи всичко възможно да ме придружиш от Наглимунд? Аз мислех, че ме използваш, за да заситиш собствената си алчност... — Осъзнала истината, тя изпадна в отчаяние. — А... а ти си служил на Приратес!

Тя се извърна, неспособна да продължи да го гледа.

— Не, милейди! — Колкото и да бе изненадващо, в гласа му прозвуча болка и вълнение. — Не, той не ме пусна и аз повече не съм му служил.

— Ако се надяваш да ти повярвам — отвърна тя с неопишуема ненавист, — наистина си полудял.

— Имаш ли още какво да добавиш към разказа си? — Колебливото уважение, с което Бинабик се отнасяше към монаха, се превърна в нескрита безпардонност. — Защото ние сме все така хванати в капан тук, заплашени от ужасна опасност, независимо че няма какво особено да правим, докато норните не докажат, че могат да отворят вратата на дуорите.

— Още малко. Не, Мириамел, Приратес не ме освободи. Както ти казах, той се бе убедил, че няма никаква полза от мен. Разказах ти го, когато бяхме в лодката. Дори не си заслужаваше да ме изтезава. Пребиха ме с тояги, след което ме изхвърлиха като боклук на

буницето. Но не на гробището в Кинсуд, както ти казах. А в една яма в катакомбите под кулата на Хйелдин... където се съвзех. Сред мрака.

Той замълча, сякаш този спомен беше още по-мъчителен от страхотиите, които вече беше разказал. Мириамел не отрони нито дума. Беше бясна, но напълно объркана. Ако разказът на Кадрах беше истина, то наистина май нямаше никаква надежда. Ако Приратес наистина беше толкова могъщ — ако притежаваше коварството да подчини дори Краля на бурите на собствената си воля, — то дори да откриеше и да убедеше по някакъв начин баща си да сложи край на тази война, червеният свещеник отново щеше да намери начин да постигне своето.

Никаква надежда. Беше дори странно да го помисли. Колкото и неправдоподобни да изглеждаха шансовете им, смътната надежда да открият мечовете беше единственото упование на Джосуа и съюзниците му. Ако и тя беше загаснала... на Мириамел ѝ се зави свят. Сякаш беше влязла през позната врата, зад чийто праг зееше огромна бездна.

— Бях жив, но ранен и замаян. Намирах се в ужасно място. На никого не пожелавам да зърне мрачните черни пространства под кулата на Приратес. А да излезеш оттам, означава да се измъкнеш през самата кула, покрай самия Приратес. Не можех да си представя, че бих могъл да успея. Единствената слаба надежда, която имах, беше, че той ме смяташе за мъртвец. И тръгнах... по друг път. Надолу.

Кадрах замълча и изтри потта от бледото си лице. В пещерата не беше кой знае колко топло, но той се потеше непрекъснато.

— Когато бяхме във Вран — обърна се внезапно към Мириамел той, — не посмях да се спусна в гнездото на гхантите. Това беше, защото твърде много ми напомняше... тунелите под кулата Хйелдин.

— Бил си тук по-рано? — Тя го погледна втренчено. — Тук, под двореца?

— Да, но не из местата, където бяхте и през които ви следях. — Той отново избърса челото си. — Изкупителят да ме пази, бих си пожелал бягството ми да беше през огромния лабиринт, който видяхте! Местата, през които минах, бяха много по-ужасни. — Опита се да намери думи, но се отказа. — Много, много ужасни.

— Ужасни? Защо?

— Не. — Кадрах тръсна глава. — Това няма да ти го кажа. Има много пътища навътре и навън оттук, но не всички са... нормални. Повече няма да говоря за това, но ако зърнеш само частица от онова, което видях, ще си ми благодарна, че не съм ти го разказал. — Той потръпна. — Но ми се струваше, че съм прекарал години под земята и съм видял, чул и почувствал неща... неща, които...

Той млъкна и отново тръсна глава.

— В такъв случай не ни ги разказвай. И без това не ти вярвам. Как успя да избягаш незабелязано? Нали каза, че Приратес винаги е можел да те намери и да те върне.

— Имам — все още съм запазил — някои незначителни познания от Изкуството. Успях да спусна... нещо като мъгла около себе си. Оттогава я пазя. Затова не те призоваха в Сесуад'ра като Тиамак и останалите. Не можах да ни открият.

— А защо това не те е предпазвало от Приратес преди това, когато те е призовал, когато не си можел да избягаш и се е наложило да шпионираш и дебнеш за него като най-противния предател на света?

Сама се презираше, че отново беше започнала да спори. Още погневна беше, че се беше доверявала и полагала грижи за човек като монаха, който беше способен да извърши подобни чудовищни неща. Беше го защитавала от целия свят, а се оказваше, че е била най-голямата глупачка, че през цялото това време той е бил най-долен предател.

— Защото ме мисли за мъртъв! — почти извика Кадрах. — Ако знаеше, че съм жив, веднага щеше да ме открие. Щеше да издуха нещастната ми защитна мъглица като яростен вятър и щях да съм беззащитен и безпомощен. В името на всички стари и нови богове, Мириамел, защо, мислиш, бях така категоричен да се махна от кораба на Аспитис? След като постепенно осъзнах, че той е един от слугите на Приратес, не можех да мисля за нищо друго, освен за това кога ще съобщи на своя повелител, че съм жив. Ейдон да ни пази, защо, според теб, когато отново го срещнахме в Езерните земи, те помолих да го убиеш? — Той за пореден път изтри потта от лицето си. — Мога единствено да предполагам, че Приратес не се е сетил за името Кадрах, макар че го бях използвал и преди това. Но съм използвал много имена — дори този демон в червено наметало не би могъл да ги знае всичките.

— Та значи си проправяше път към свободата през тунелите — подсказва му Бинабик. — Кикасут! Това място наистина е като нашия пещерен град Минтахок — повечето важни неща се случват под скалите.

— Свобода ли? — Кадрах почти се изсмя. — Как би могъл да се почувства свободен човек със знанието, което бях натрупал? Да, накрая успях да се измъкна нагоре от най-големите дълбини. Струва ми се, че бях напълно умопобъркан. Тръгнах на север, далеч от Приратес и Хейхолт, макар в онзи момент да нямах никаква представа накъде да тръгна. Накрая се дотърсих до Наглимунд — предполагах, че ще съм в най-голяма безопасност на място, където хората са се заклели да се изправят срещу Елиас и главния му съветник. Но скоро стана ясно, че Наглимунд също ще бъде нападен и пометен, затова приех предложението на лейди Воршева да придружа Мириамел на юг.

— Каза, че не си бил свободен заради натрупаното знание — изрече бавно Мириамел. — Но не си споделил това знание с никого. Това е може би най-отвратителното от всичките ти деяния, Кадрах. Обяснимо е страхът ти от Приратес да те накара да извършиш ужасни неща, но да се измъкнеш от него и да не кажеш на никого нищо — докато останалите си блъскат главите, воюват, страдат и умират... — Тя разтърси глава, опитвайки се да даде израз на цялата ненавист, която изпитваше. — Това не мога да ти простя.

Той я погледна, без да трепне.

— Сега вече наистина ме познаваш, принцесо Мириамел.

Възцари се тягостно мълчание, нарушавано единствено от едва доловимото мърморене на дуорите. Най-накрая Бинабик го наруши:

— Стига сме разговаряли за тези неща. Трябва ми време, за да обмисля казаното от Кадрах. Но едно нещо е ясно: Джосуа и другите търсят Блестящ гвоздей, а вече имат Трън. Техните планове са да ги донесат тук, ако успеят, но не знаят нито дума от това, което този човек казва за Приратес. Дори досега да нямахме друга причина да оцелеем и да се измъкнем, сега имаме, и то огромна. — Той стисна пестници. — Но онова, което е зад тази врата, е първото, което ще ни спре. Как ще успеем да се измъкнем?

— А не сме ли изгубили този шанс, докато слушахме историята за предателството на брат Кадрах? — Мириамел въздъхна. — Преди имаше една шепа норни, но за колко време ще станат цяла армия?

Бинабик погледна към Кадрах, но монахът беше отпуснал лице върху ръцете си.

— Трябва да направим опит. Ако поне единият от нас оцелее, за да разкаже историята, ще бъде голяма победа.

— И дори всичко да е загубено — добави Мириамел, — все пак някои норни няма да доживеят, за да го видят със собствените си очи. Ще съм доволна и от такава победа.

Осъзна, че казва самата истина, и в същия момент нещо в нея сякаш се вцепени и скова.

27. ЧУКЪТ НА БОЛКАТА

— Принц Джирики. Най-последно се срещнахме.

Джосуа се поклони и протегна лявата си ръка. Гривната от белезниците, която носеше за спомен от пленничеството си, тъмнееше върху китката му. Ситът от своя страна направи някакъв сложен поклон и също протегна ръка, за да стисне ръката на Джосуа. Исgrimнур наблюдаваше с удивление странната сцена.

— Принц Джосуа. — Току-що изгрялото слънце позлати бялата коса на Джирики и снега. — Младият Сеоман ми разказа много неща за вас. Той тук ли е?

Джосуа се намръщи.

— Не е, за мое съжаление. Имаме много неща да си кажем — ние на вас, а надяваме се и вие на нас. — Той погледна извисяващите се стени на Хейхолт, измамно гостоприемни под лъчите на сипващата се зора. — Не съм сигурен кой от двамата ни би трябвало да каже на другия: „Добре дошъл в моя дом“.

Ситът се усмихна сдържано.

— Това отдавна не е наш дом, принц Джосуа.

— Не съм сигурен дали е и мой. Но хайде, глупаво е да стоим на снега. Ще се присъединиш ли да споделиш закуската ни?

Джирики поклати глава.

— Благодаря ти за любезността, но засега не. — Той погледна назад към пръсналите се върху хълма сити, които пъргаво вдигаха лагера си — първите разноцветни шатри се разтваряха като цветове върху снега. — Мисля, че майка ми Ликимея разговаря със сестра ми. Аз също бих искал да бъда известно време с Адиту. Ако бъдеш така добър да дойдеш в шатрата на майка ми, когато слънцето се вдигне над дърветата, заедно с тези свои приближени, които сметнеш за необходимо да присъстват, ще започнем разговорите. Има, както каза, много за разказване.

Ситът направи нещо като грациозен поздрав, поклони се отново, след което се обърна и се отдалечи по снега.

— Това е безочливост — измърмори Исgrimнур. — Да те кара теб да ходиш при тях.

— Тук наистина първо е бил техният дворец. — Джосуа се засмя тихичко. — Дори да не си го искат обратно.

Исgrimнур изсумтя.

— Е, щом като ще ни помогнат да прогоним врага, предполагам, че можем да направим визита в техния дом. — Той присви очи. — Този пък кой е?

Някакъв самотен ездач се беше появил на хълма над лагера на ситите. Беше по-висок и едър от безсмъртните, но се беше отпуснал уморено върху седлото.

— Благословен да е бог! — Исgrimнур пое дълбоко дъх и се разкрещя възторжено: — Изорн! Хей, Изорн!

И размаха ръце. Ездачът погледна към тях и пришпори коня си надолу по хълма.

— О, татко! — възкликна той, след като попадна в разтърсващата прегръдка на херцога. — Нямах представа колко се радвам да те видя. Този храбър хернистирски кон — той потупа сивия си жребец — яздеше наравно със ситите почти през целия път от Наглимунд. Те яздят изумително бързо! Но на финала изостанахме.

— Няма нищо, няма нищо — ликуваше Исgrimнур. — Ех, защо оставих майка ти в Набан! Благословен да си, синко, сърцето ми се радва, че те виждам.

— Наистина — каза Джосуа. — Двата сте прекрасна гледка. Как е Еолаир? Какво става в Хернистир? Джирики не каза почти нищо. Изорн се поклони уморено.

— Ще ти разкажа всичко, което знам, Джосуа. Има ли нещо за хапване тук? А и нещо за пийване?

— Ела. — Исgrimнур се облегна на високия си син. — Позволи на стария си баща да се подпре за малко на теб. Конят ми ме премаза в Набан, нали разбираш. Но все още се държа! Ще закусим всички заедно. Ейдон ни благослови тази сутрин.

Следобедът се навъси и вятърът се усили и заратърсва стените на шатрите. Безмълвните сити бяха поставили грейнали сфери, които в момента блестяха като малки ярки слънца.

Херцог Исgrimнур вече не го свърташе на едно място. Гърбът не го оставяше на мира, а го бяха насадили върху възглавници — не преставаше да се чуди защо една ситска войска мъкне със себе си възглавници — вече от толкова време, че не вярваше да може да се изправи без чужда помощ. Дори присъствието на Изорн не беше спирачка за нарастващото му раздразнение.

Ситите бяха унищожили Скали и хората му — това беше първата новина, която му съобщи Изорн. Безсмъртните бяха донесли главата на тана на Калдскрайк в Хернисадарк в чувал. Исgrimнур съзнаваше, че би трябвало да ликува, че мъжът, който му бе отнел херцогството и беше причинил толкова много беди на Римърсгард и Хернистир, е мъртъв, но усещаше преди всичко своята възраст и немощ, както и известен срам и раздразнение. Отмъщението, в което се беше заклел на висок глас в Наглимунд, беше извършено от друг. Ако успееше да си възвърне Елвритшала, щеше да е благодарение на ситите. Това не беше редно. Нещастният херцог беше разтревожен и от онова, което вече толкова време занимаваше Джосуа и безсмъртните.

— Всички тези приказки за династии и звезди са чудесни — намеси се троснато той, — но какво точно смятаме да свършим?

И скръсти ръце върху широките си гърди. Някой трябваше да ускори нещата. Тези сити бяха цяла армия златооки джосуасовци, на които явно им доставяше удоволствие да разговарят и размишляват чак до настъпването на Деня на Отсъждането, но от това реално извисяващият се пред тях Хейхолт нямаше да се предаде сам.

— Ние имаме обсадни машини — продължи херцогът, — ако знаете за какво служат. Бихме могли да съборим вратите, а може би и да пробием дупки в стените. Но Хейхолт е изграден по-яко от всичко друго в Остен Ард и няма да стане лесно. Междувременно вашата Звезда-завоевател е точно над главите ни.

Ликимея, която според Исgrimнур беше кралицата на ситите, макар никой да не се обръщаше към нея с подобна титла, го погледна с почти змийските си очи. Римърът положи усилия да отвърне на погледа ѝ.

„Тази ми смразява кръвта. А аз си мислех, че Адиту е особена“.

— Прав си, простосмъртни. Ако нашите разбирания и знанието на вашите Носители на свитъка са верни, разполагаме с твърде малко време. — Тя се обърна към Джосуа. — Ние срутихме стените на

Наглимунд за броени дни, но това не попречи на Хикеда'я да направят онова, което желаят, или поне ние смятаме така. Тук не можем да си позволим подобна грешка.

Принц Джосуа приведе замислено глава.

— Но какво друго можем да направим? Както каза снощи Исgrimнур, не можем да прелетим над стените.

— Има други пътища към двореца, който наричате Хейхолт — отвърна Ликимея. Високата черноока ситка до нея кимна утвърдително. — Не бихме могли и не желаем да изпратим цяла армия през тях, но можем и би трябвало да изпратим достатъчна сила. Инелуки има пръст във всичко това — той или вашите простосмъртни врагове със сигурност пазят тези пътища. Но ако привлечем вниманието на нашите неприятели към случващото се пред стените тук, бихме могли да успеем да проникнем с малка група през тях.

— Какви „други пътища“ имаш предвид? — попита намръщено Джосуа.

— Тунели — обади се внезапно Камарис. — Пътища навътре и навън. Джон ги познаваше. Има един на скалистия склон под Крайбрежната врата.

Старикът изглеждаше малко налудничаво, сякаш всеки момент отново щеше да се разбеснее.

Ликимея кимна. Вpletените в косата ѝ нанизии от лъскави камъчета изтракаха.

— Точно така, макар че бихме могли да изберем по-добър вход от скалите по стръмния склон. Не забравяй, принц Джосуа: някога Асу'а беше наш и много от нас бяха вече живи, когато това все още беше великият дом на Зида'я. Ние познаваме тайните му пътеки.

— Мечът. — Камарис поглади с длан дръжката на Трън. — Искан да влезе вътре. Той е бил...

Спря и не каза нито дума повече. През целия ден беше странно унил, но Исgrimнур забеляза, че ситите го смущават по-малко, отколкото останалите събрани в шатрата на Ликимея простосмъртни. Дори посветените в старото знание Тиамак и Странгиард гледаха ококорени и безмълвни, а когато им се наложи да се обадят, почти заекваха.

Вятърът отвън се засили.

— Това е още една и може би най-важната мистерия — каза Джирики. — Твоят брат притежава единия Велик меч, принц Джосуа. Този простосмъртен рицар Камарис другия. Къде е третият?

Джосуа поклати глава.

— Както ти казах, изчезнал е от гробницата на баща ми.

— А как биха ни служили, ако ги съберем на едно място? — добави Джирики. — Струва ми се, че Камарис е един от тези, които би трябвало да изпратим под стените. Не бихме могли да се доберем до другите два меча, ако оставим това черно острие отвън. — Той разпери дългите си пръсти. — Повече от всякога съжалявам, че двамата с Еолаир не можахме да открием Тинукедата от Мезуту'а, които вие наричате дуори. Те имат повече знания за мечовете и изковаването им от всички и със сигурност са направили Минияр. Несъмнено биха могли да ни разкажат много неща.

— Да изпратим Камарис? През някакви подземни пещери? — Джосуа го изгледа изненадано и в тона му прозвуча безпокойство. — Изправени сме вероятно пред най-грандиозната битка, която е виждал Остен Ард — и със сигурност една от най-важните, — а ти предлагаш да се лишим от най-великия си воин?

Джосуа погледна към стария рицар и Исgrimнур отново забеляза неловкостта му, която бе долавял вече няколко пъти. Какво толкова му беше казал Камарис?

— Но ти положително схващаш смисъла на казаното от брат ми, принц Джосуа. — Адиту беше мълчала почтително почти през целия следобед. — Ако всички знаци, всички сънища и слухове, ако цялото нашепнато знание се окажат достоверни, то само Великите мечове биха могли да осуетят плановете на Инелуки, а не човеците — или дори безсмъртните, — тръгнали да воюват пред вратите на двореца. Тъкмо на тази мъдрост се подчиняват всичките ви планове.

— И защото Трън принадлежи на Камарис, той, при това задължително сам, може да го внесе вътре, така ли? И то не през вратата или през стените с цяла армия зад гърба си, а като някакъв прокрадващ се крадец?

— Трън не ми принадлежи. — Камарис като че ли се напрягаше, за да говори бавно и смислено. — Дори мисля, че е точно обратното. Милостиви Ейдон, пусни ме да тръгна, Джосуа. Съмнявам се, че ще издържа дълго, преди това нещо да ме влуди съвсем.

Джосуа изгледа продължително стария рицар — двамата като че ли си споделиха нещо неизречено.

— Може би има смисъл в онова, което казвате всички — отстъпи най-после принцът. — Но ще е много тежко да се лишим от Камарис... — Той замълча. — Да се лишим от него в предстоящата битка. Ще бъде тежко за воините — когато го следват, те се чувстват непобедими.

— Може би не трябва да знаят, че го няма — предложи Адиту.

Джосуа се извърна изумен.

— Какво? Как бихме могли да потулим подобно нещо?

— Мисля, че сестра ми каза нещо мъдро — обади се Джирики. — Ако се надяваме на шанс да изпратим сър Камарис в двореца на брат ти — при това той няма да е сам, Джосуа, с него ще има Зида'я, които познават тези места — не е нужно да бием барабаните и да обявяваме какво сме направили, а да изглежда така, сякаш Камарис е тук дори след началото на обсадата.

— Обсадата? Но ако единствената ни надежда са мечовете и всъщност решителният удар ще нанесе отрядът, който проникне през тайните ви пътеки, какъв е смисълът да жертваме живота на други? — попита с раздражение принцът. — Да не би да искате да кажете, че трябва да жертваме воини в една кървава обсада, за която предварително знаем, че е закъсняла и обречена на неуспех?

Ликимея се приведе напред.

— Ще жертваме не само хора, но и Зида'я. — Исgrimнур долови някаква искра в кехлибарения ѝ поглед, искра, която напомняше нещо като скръб или болка, но не повярва на очите си. Не можеше да допусне, че зад непоколебимия ѝ безчувствен израз би могло да има нещо друго освен хладна пресметливост. — В противен случай ще разкрием на враговете си, че кроим други планове. Направо ще им изкрещим, че сме предприели някаква друга хитрост.

— Но защо? — Исgrimнур ясно виждаше, че Джосуа истински се измъчва. — Всеки благоразумен военачалник знае, че е по-добре да умориш неприятеля от глад, отколкото да жертваш живота на воините си върху яките каменни стени.

— Вашият лагер е до този на Зида'я. Тези, които и в момента ни наблюдават иззад каменните стени, са се споразумели с Инелуки. Някои от тях може и да са от нашето коляно — Хикедата'я. Те знаят, че Децата на зората виждат червената звезда в небосклона над главите си.

Звездата-завоевател, както я наричате, ни казва, че разполагаме най-много с няколко дни, че каквото и да е намислил вашият простосмъртен магьосник от името на Инелуки, трябва да се случи скоро. Ако забележат, че пренебрегваме този факт, не бихме надхитрили никого. Трябва да предприемем обсадата незабавно и твоят народ — както и нашият — трябва да се сражава така, сякаш няма никаква друга надежда. Пък и кой знае? Може и да нямаме. Не всички приказки имат щастлив край, принц Джосуа. Ние, Родените в Градината, сме се убедили в това.

Джосуа се извърна към Исgrimнур сякаш за подкрепа.

— Значи изпращаме най-великолепния си воин, който е и най-голямото ни вдъхновение, под земята. И захвърляме живота на нашите воители в една обсада, която знаем, че не може да успее. Херцог Исgrimнур, да не би да съм полудял? Това ли е всичко, което ни остава?

Римърът помръдна безпомощно рамене. Беше мъчително да наблюдава откровените страдания на Джосуа.

— В това, което казват ситите, има смисъл. Съжалявам, Джосуа. Аз също съм обезпокоен.

Принцът вдигна ръка в знак на примирение.

— В такъв случай ще постъпя така, както казвате всички. Откакто брат ми седна на трона, ужасите следват един след друг. Изглежда, както ми каза веднъж един мой наставник, бог ни изковава с чука на болката върху наковалнята на задълженията. Но не мога да си представя как ще изглеждаме, когато Той Приключи. — Той се облегна и махна с ръка към останалите да продължат. — Само направете необходимото Камарис да е добре защитен. Той носи със себе си единственото, което все още не притежавахме, когато моят брат и Кралят на бурите разбиха Наглимунд — а оттогава загубихме твърде много неща.

Исgrimнур погледна стария рицар. Камарис беше потънал в размисъл, втренчил поглед в нещо невидимо. Устните му помръдваха.

Кралят се прокрадваше по коридора пред входа на леярната. Войниците, и без това крайно изнервени, се стреснаха, щом видяха забуления в мантия силует да изскача от сенките. Един дори изтегли меч си, но Приратес му изкрещя. Елиас обаче не обърна никакво

внимание на постъпката му, която при нормални обстоятелства би била фатална за младия страж.

— Приратес — изхриптя кралят. — От сума време търся ли, търся. Къде ми е виночерпецът? Гърлото ми пресъхна...

— Ще се погрижа, твое величество. — Той изгледа с черните си като въглени очи опулените войници и те моментално отклониха погледи встрани или ги сведоха надолу.

— Капитанът ще отведе воините върху стените. Тук нямаме повече работа.

И ги отпрати, развявайки червения си ръкав.

Когато тропотът от стъпките се отдалечи по коридора, Приратес подхвана внимателно ръката на Елиас, за да може кралят да се отпусне върху него. Лицето му беше бяло като пергамент и той начесто облизваше устните си.

— Виждал ли си виночерпеца ми?

— Ще се погрижа, твое величество. Мисля, че повече няма да видим Хенгфиск.

— Да не... да не би да е избягал... при тях? — Елиас се послуша, сякаш предателството можеше да има някакъв звук. — Всички са около стените. Трябва да знаеш. Усещам ги. Брат ми и онези светлооки създания... — Той докосна устата си. — Ти каза, че ще бъдат унищожени, Приратес. Каза, че всички, които ми се противопоставят, ще бъдат унищожени.

— Така и ще бъде, кралю.

Свещеникът поведе Елиас през лабиринта от коридори към кралските покои. Минаха покрай един отворен прозорец, през който се сипеите сняг и се стопяваше в локви върху пода. На фона на носещите се буреносни облаци се извисяваше Кулата на Зеления ангел.

— Ти сам ще ги унищожеш и ще ни въведеш в Златната епоха.

— И тогава болката ще стихне — изхриптя Елиас. — Не бих мразил Джосуа така, ако не ми бе причинил такава болка. А и ако не беше откраднал дъщеря ми. Той ми е брат все пак... — Кралят стисна зъби, сякаш пронизан от нож. — Защото семейството е една кръв...

— А кръвта е могъща магия — промълви почти на себе си Приратес. — Знам, кралю. Но те се изправиха срещу теб. Затова ти намерих нови приятели — могъщи приятели.

— Но ти не можеш да заместиш семейството ми — отвърна Елиас с едва доловима печал и сви очи. — О, господи, Приратес, целият горя. Къде е този виночерпец?

— Още малко, твое величество. Още съвсем малко.

— Аз я усещам, знаеш ли — каза задъхано Елиас.

Той се отпусна върху тюфлека, който беше прогнил на толкова места, че конските косми стърчаха отвсякъде. В ръката си стискаше вече празна мръсна чаша.

Приратес се спря на входа.

— Какво усещаш, твое величество?

— Звездата, червената звезда. — Елиас посочи към покрития с паяжини таван. — Виси над главата ми и се вира като око в мен. През цялото време чувам песента ѝ.

— Песен?

— Песента, която пее — или която мечът пее на звездата. Не съм съвсем сигурен. — Отпусна ръка и пръстите му запълзяха по дългата ножница като белезникав паяк. — Пее в главата ми. „Време е, време е“, повтарят отново и отново Гласовете. — Той се изкикоти с дрезгав, насечен смях. — Понякога се събуждам, както се разхождам из двореца, без да знам как съм се озовал точно на това място. Но чувам песента и усещам звездата да гори в мен, независимо дали е ден, или нощ. Тя има огнена опашка като дракон... — Той замълча. — Ще отида при тях.

— Какво!?

Приратес се върна до леглото на краля.

— Ще отида при тях — при Джосуа и останалите. Може би това е моментът, който има предвид мечът. Моментът да им покажа, че съм по-различен от онова, което знаят. Че съпротивата им е глупост. — Той покри лице с ръце. — Те са... те са моя кръв, Приратес.

— Кралю, аз... — За момент свещеникът като че ли се обърка. — Те са твои врагове, Елиас. Желаят ти само злото.

Смехът на краля прозвуча почти като ридание.

— А ти ми желаеш само доброто, така ли? Затова ли всяка нощ, откакто ме заведе върху онзи хълм, имам сънища, които Господ не би изпратил дори на грешниците в ада? Затова ли цялото ми тяло изгаря от болки, от които понякога ми иде да се разкрещя?

Приратес се навъси.

— Страдаш, кралю, но сам знаеш причината за това. Всеки момент часът ще настъпи. Не позволявай мъките да бъдат напразни.

Елиас размаха ръка.

— Върви си. Не ми се разговаря повече. Ще постъпя така, както смятам за най-правилно. Аз съм повелителят на този дворец и на тази земя. — Той зажестичува ожесточено. — Махни се, проклет да си! Боли ме.

Алхимикът се поклони.

— Ще се моля за отдиха ти, кралю. Тръгвам си.

И излезе. Кралят остана да седи вторачен в сенките под тавана.

След като стоя дълго неподвижен в коридора, свещеникът се върна до затворената врата и прокара няколко пъти ръка покрай пантите, рамката и ключалката, като помръдваше безмълвно устни. Накрая кимна и се отдалечи припряно по коридора.

Тиатак и Странгиард крачеха надолу по склона. Снегът беше спрял, но беше натрупал доста и те напредваха доста бавно, преодолявайки неголямото разстояние между ситския лагер и огньовете на армията на принца.

— Направо замръзвам — измърмори, тракайки със зъби, Тиатак.
— Чудя ви се как търпите този студ?

Странгиард също се тресеше.

— Такъв студ не е било никога. А и имаме дебели стени, зад които да се крием, и огньовете — късметлиите, искам да кажа. — Той се препъна и падна на колене във високата пряспа. Тиатак му помогна да се изправи. По полите на наметалото му полепна сняг. — Изкушавам се да изругая — каза Странгиард и се засмя кисело; дъхът му излетя като облак от устата му.

— Подпри се на мен — настоя Тиатак.

Разчорлената коса и скръбното лице на свещеника го разчувстваха.

— Някой ден трябва да дойдеш да видиш Вран. Има и неприятни неща, но пък никога не е студено.

— Точно в т-т-този момент т-това звучи доста привлекат-т-телно.

Вятърът постепенно разпиля буреносните облаци и в небето заблещукаха няколко звезди. Тиатак вдигна очи.

— Изглежда толкова близко.

Странгиард проследи погледа му, при което отново се спъна, но се задържа. Звездата-завоевател беше надвиснала точно над Хейхолт — пламтяща дупка сред мрака с опашка като размазано петно кръв.

— Близко е — промълви свещеникът. — Усещам я. Плесинен пише, че такива звезди изхвърлят лош въздух над света. До с-сега не бях сигурен дали да му вярвам, но ако изобщо съществува звезда, която да заразява с чума, това е тя. — Той се обгърна с ръце. — Понякога се питам дали не настъпва краят на света, Тиатак.

Мъжът от блатата нямаше желание да мисли по този въпрос.

— Всички звезди тук са малко странни. Продължавам да си мисля, че разпознавам Видрата и Пясъчния бръмбар, но изглеждат някак разпънати и променени.

Странгиард присви единственото си око.

— И на мен ми изглеждат особено. — Той потръпна и сведе поглед към високия до коленете сняг. — Уплашен съм, Тиатак.

Двамата се затътриха към лагера.

— Най-лошото е — продължи Тиатак, прострял ръце към огъня, — че не разполагаме с по-добри отговори на въпросите си, отколкото онези от времето, когато Моргенес изпрати първото врабче на Джарнауга. Планът на Краля на бурите е абсолютна загадка, както и единственият начин, по който бихме могли да го спрем.

Тясната шатра се изпълваше с пушек, независимо от отвора на тавана, но в момента Тиатак не го усещаше, в момента това дори му напомняше за родния дом.

— Не е точно така. — Странгиард се закашля и отпъди с ръка дима пред лицето си. — Знаем някои неща, едно от които е, че Минияр е Блестящ гвоздей.

— Но трябваше да ни го каже хернистирецът — отвърна троснато Тиатак. — Няма причина да се чувстваш гузен, Странгиард. От онова, което съм чул, ти си направил много за откриването на Трън. Докато аз съм направил съвсем малко, за да оправдая членството си в Лигата на свитъка.

— Прекалено взискателен си към себе си — каза архиварят. — Ти донесе страницата от книгата на Нисес, която ни помогна да върнем Камарис.

— Поглеждал ли си в очите му, Странгиард? Не тежи ли някакво проклятие над него? И сега той като че ли отново започва да губи разсъдък. Трябваше да го оставим на мира.

Свещеникът се изправи.

— Прощавай, но този пушек...

Той откряна покривалото на шатрата и го размаха енергично. Студеният въздух изблъска голяма част от пушека навътре и ги накара отново да потръпнат от студа.

— Съжалявам — добави безпомощно Странгиард.

Тиамак му махна с ръка да седне.

— Така е малко по-добре. Вече не ми люти толкова на очите. — Той въздъхна. — И тази история с Петата къща — забеляза ли как се притесниха ситите? Казаха, че не знаят какво би могло да означава, но съм сигурен, че знаят нещичко. И то не им харесва. — Вранът помръдна слабичките си рамена. Вече беше научил от Адиту, че онова, което ситите не искаха да обсъждат, си оставаше тайна. Бяха вежливи, но пожелаеха ли, ставаха напълно непонятни. — Предполагам, че не е от голямо значение. Обсадата започва утре сутринта, а Камарис и останалите ще се опитат да проникнат вътре и каквото и да са решили Тези, които наблюдават и оформят да се случи... то ще се случи.

Странгиард го изгледа със зачервеното си воднисто око.

— Май не намираш особена утеха в своите врански богове, Тиамак.

— Мои са си — отвърна мъжът от блатата. — Съмнявам се твоите да ми дадат повече покой. — Той вдигна очи и се слиса от измъченото изражение на архиваря. — О! Съжалявам, Странгиард. Не исках да те засегна. Просто съм ядосан... и уплашен — като теб.

„Умолявам те, не искам да загубя приятелите си. Тогава няма да ми остане абсолютно нищо!“

— Разбира се — съгласи се архиварят и въздъхна. — По нищо не съм по-различен от теб. Не мога да се освободя от чувството, че ми предстои нещо много важно — нещо съвсем просто, както каза. Усещам присъствието му, но не мога да го проумея. — Той се загледа в преплетените си пръсти. — Вбесяващо е. Допуснали сме някаква очевидна грешка или ни предстои да я направим, убеден съм. Сякаш прелиствам добре позната книга, търсейки страница, която съм чел

безброй пъти, но точно сега не мога да я намеря. — Той отново въздъхна. — Нищо чудно, че и двамата сме неспокойни, приятелю.

Тиамак усети приятно чувство при споменаването на думата „приятелю“, но след малко отново се натъжи.

— И нещо друго ме тревожи — каза той.

— Какво?

Странгиард се приведе, за да отметне за момент покривалото на шатрата, след което отново го пусна.

— Осъзнах, че трябва да се спусна с Камарис и останалите в дълбините.

— Какво? Благословена да е Елисия, Тиамак, какво искаш да кажеш? Ти не си войник.

— Точно затова. Нито Камарис, нито някой от ситите е чел книгата на Моргенес или архивите на Наглимунд, като теб, нито пък се е докосвал до мъдростта на Джарнауга, Диниван и Гелое. Но някой, който го е правил, трябва да отиде — инак какво, ако те успеят да осигурят мечовете, но не успеят да се досетят как да ги използват? Втора възможност няма да ни се удаде.

— О! Ами тогава... ох! Предполагам, че би трябвало да отида аз, след като съм разполагал с най-много време от всеки друг да изуча тези неща.

— Да, Странгиард, мой добър сухоземен приятелю, от всички нас ти знаеш най-много неща за мечовете. Но имаш само едно око, а и то не е с добро зрение. Освен това си много по-възрастен от мен и не си свикнал да се катериш и да се провираш през тесни и непроходими места. Ако Бинабик от Ийканук беше тук, бих го накарал да тръгне и щях да му пожелаая успех, тъй като владее тези неща по-добре от мен и е не по-малко способен по отношение на други. — Тиамак сведе скръбно глава. — Но Бинабик замина, а мъдрата жена Гелое ни напусна. Мъртви са и всички стари Носители на свитъка. Затова мисля, че този жребий се пада на мен. Ти ме научи на много неща за кратко време, Странгиард. — Той отново въздъхна сърцераздирателно. — Все още ме спохождат кошмари от пребиваването ми в гнездото на гхантите и от възникналите в съзнанието ми картини и все още чувам собствения си глас в мрака. Но се боя, че това ще е още по-страшно.

След дълго мълчание свещеникът стана, разрови багажа си и извади един мех.

— Ето. Това е силно питие от горски плодове. Джарнауга го донесе в Наглимунд — каза, че е защита срещу студа. — Той се разсмя неспокойно. — А в момента наистина ни е студено, нали? Опитай го.

Той го подаде на Тиатак.

Напитката беше сладникава и лютивата. Тиатак преглътна и отпи още една глътка. След това върна мехата на Странгиард.

— Добро е, но със странен вкус. Свикнал съм с горчивата фернска бира. Опитай.

— О, мисля, че е прекалено силно за мен — опъна се свещеникът. — Искан ти...

— Една глътка само ще те постопли. А може и да ти помогне да си избистриш неясните мисли.

Странгиард се поколеба и надигна мехата. Отпи една малка глътка и я пожабурка, преди да я глътне, след което отпи още малко. Тиатак се зарадва, че не се задави.

— Много е... люто — възкликна изненадано свещеникът.

— И ти го усещаш, нали? — Вранът отпусна гръб върху една от торбите на свещеника. — Пийни още глътка и ми го подай. Ще ми трябват малко повече глътки, за да се престраша да кажа на Джосуа какво съм намислил.

Мехът беше почти празен. Тиатак чу смяната на стражите отвън и разбра, че вече е полунощ.

— Трябва да отида — заяви той. Заслуша се в изречените от самия него думи и остана доволен от добрата си артикулация. — Трябва да отида да кажа на принц Джосуа какво ще направя.

— Какво ще направиш, да. — Странгиард държеше мехата за връвта и го наблюдаваше как се полюшва. — Това е добре.

— След малко ставам — подчерта Тиатак.

— Бих искал Гелое да е тук.

— Гелое? Тук? — Тиатак се намръщи. — И да пие с нас?

— Не. Просто... — Странгиард залюля мехата. — Просто да си поговорим. Беше много мъдра. И малко страшничка — не те ли плашеше? Тези очи... — Той сбърчи чело, припомняйки си тревожния ѝ поглед. — Но разумна. Убедителна.

— Разбира се. Липсва ни. — Тиатак несигурно се изправи. — Ужас.

— Защо тези... същества го направиха? — учуди се свещеникът.

— Да убият Гелое?

— Не, Камарис. — Странгиард внимателно остави меха върху едно одеяло. — Защо убиха Камарис? Не. — Той се усмихна объркан. — Искам да кажа... защо се опитаха да убият Камарис? Точно него. Не виждам смисъла.

— Искаха да вземат меча. Трън.

— Аха — отвърна Странгиард. — Да де. Сигурно.

Тиатак се измъкна през покривалото. Студеният въздух се стовари като пестник върху лицето му. Той вдигна очи към свещеника, който го беше последвал.

— Къде си тръгнал?

— С теб — отвърна той с нетърпящ възражение тон. — Да кажа на Джосуа, че и аз тръгвам. През тунелите.

— Не, не тръгваш. — Тиатак беше категоричен. — Това е невъзможно. Вече ти казах.

— Все пак ще дойда с теб. Да поговоря с него. — Зъбите на свещеника вече тракаха. — Не мога да те оставя сам в този студ. — Направи няколко несигурни крачки, спря, втренчи се нагоре и смръщи чело. — Виж я само тая червена звезда. Побъркано нещо. Създава толкова тревоги. Звездите би трябвало да ни оставят на мира. — Той вдигна пестник. — Не можеш да ни уплашиш! — изкрещя към светлото петънце. — Не можеш!

— Много пи — промълви Тиатак и хвана архиваря за лакътя.

Странгиард тръсна глава:

— Може и да си прав.

Джосуа проследи архиваря и вранът да се измъкват с несигурни стъпки от шатрата му и се обърна към Исgrimнур.

— Никога не бих го повярвал.

— Пиян свещеник? — Херцогът се прозина въпреки напрежението, което стягаше стомаха му. — Не е толкова странно.

Усещаше напрежение и в дъното на очите си. Минаваше полунощ, а следващият ден обещаваше да е ужасен. Имаше нужда от сън.

— Може би. Но пиян Странгиард? — Джосуа поклати глава. — Все пак според мен Тиатак е прав, че трябва да тръгне — а той, както

си ми казал, е полезен мъж.

— Жилав като хрътка — отговори Исgrimнур. — Също така смел и толкова учтив, че все още не мога да свикна с това. Не предполагах, че мъжете от блатата може да са толкова учени. Камарис никак не би сбъркал, ако вземе със себе си Тиатак, нищо, че понакуцва. Ухапал го е крокодил, знаеш ли?

Джосуа се бе замислил за друго.

— Значи двама от контингента ни от простосмъртни. — Той разтърка слепоочията си. — Вече не мога да мисля. Откакто изгря слънцето тази сутрин, сякаш са минали цели три дни. Утре сутринта започваме обсадата, а до вечерта ще има достатъчно време, за да вземем окончателното решение кой да тръгне.

Той се изправи и погледна почти с умиление Камарис, който се беше изтегнал на един дюшек в дъното на шатрата и от време на време помръдваше насън. Оръженосецът Джеръмайъс, който като че ли имаше нюх да се присламчва до всеки, изпаднал в беда, се беше свил на кълбо върху купчина одеяла до краката на стария рицар.

— Ще се оправиш ли сам? — попита Джосуа. — Вземи фенер.

— Няма проблеми. Сигурен съм, че Изорн разказва истории на Слудиг и останалите. — Той отново се прозя. — Не бяха ли времена, когато можехме да пием цяла нощ, цяла сутрин да се бием и след това да продължим да пием?

— Може би ти се можел — усмихна се лекичко Джосуа. — Аз никога. Бог да ти даде хубава почивка.

Исgrimнур изсумтя, взе фенера и излезе от шатрата, като остави застаналия в центъра Джосуа да се взира в спящия Камарис.

Отвън буреносните облаци се бяха вдигнали. Звездите огряваха с леко сияние безмълвните стени на Хейхолт. Звездата-завоевател бе надвиснала точно над Кулата на Зеления ангел като пламък на свещ.

„Махни се, проклето, зловещо създание“, обърна се към звездата херцогът, макар да знаеше, че тя няма да го послуша.

Потрепери от студа и бавно закрочи през снега към шатрата си.

— Джеръмайъс! Момче! Събуди се!

Младият оръженосец се надигна, замаян от съня.

— Какво?

Джосуа се бе изправил над него.

— Няма го. Тръгнал е отдавна. — Принцът грабна колана с меча си и се наведе да вдигне наметалото си от пода. — Нахлузвай ботушите и ела да ми помогнеш.

— Какво? Кой е тръгнал, принц Джосуа?

— Камарис, по дяволите! Камарис! Ела да ми помогнеш. Не, вдигни Исgrimнур и вземете още хора. Да носят факли.

Принцът грабна една факла, обърна се и изскочи от шатрата. Погледна снега, опитвайки се да се ориентира по многобройните стъпки. Най-после избра едни, които се спускаха по склона към Кинслах. След няколко мига вече беше далеч от отблясъците на малкото все още неизгаснали лагерни огньове. Луната се беше скрила, но Звездата-завоевател пламтеше като сигнален фар.

Следата лъкатушеше капризно, но след стотина крачки стана ясно, че се насочва към канарите източно от дигата на Хейхолт. Джосуа вдигна очи и видя блед силует да се движи по бреговата линия на фона на мрачния Кинслах.

— Камарис! — извика принцът.

Силуетът не спря, а продължи с несигурни крачки към ръба, олюляваше се като кукла на конци. Принцът се затича, препъвайки се в дълбокия сняг, но щом наближи скалите, забави крачка.

— Камарис! — каза той с престорено спокоен глас. — Къде отиваш?

Старикът се обърна и го изгледа. Беше без наметало, незапасаната му риза плющеше на вятъра. Под слабото сияние на звездите в стойката му се забелязваше нещо особено.

— Аз съм — Джосуа. — Принцът вдигна ръце, сякаш за да прегърне старика. — Върни се с мен. Ще седнем до огъня и ще поговорим.

Камарис го гледаше втренчено, сякаш беше някакво животно, след което се запуска надолу по скалите. Джосуа избърза напред.

— Спри! Камарис, къде си тръгнал? — Той се олюля на ръба и едва запази равновесие на калния склон. — Върни се с мен.

Старият рицар се обърна и изтегли Трън от ножницата. И въпреки че изглеждаше ужасно объркан, надигна меча с неподозирано майсторство. Рогът Селиан се люшна на ремъка си.

— Време е — прошепна Камарис.

Гласът му беше едва доловим в грохота на вълните върху брега под него.

— Недей! — Джосуа вдигна ръка. — Не сме готови. Трябва да изчакаш, докато дойдат и другите. — Той се хързулна по склона. — Върни се.

Камарис неочаквано замахна с меча в огромна хоризонтална дъга. В мрака острието беше почти невидимо, но принцът го чу да изсъсква край гърдите му.

— В името на кръвта на Ейдон, Камарис, не ме ли позна?

Джосуа отстъпи крачка назад. Старикът вдигна меча за втори удар.

— Време е! — промълви той и замахна този път със смъртоносно намерение.

Джосуа се метна назад. Краката му се хлъзнаха и той размаха ръце, за да запази равновесие, но падна и се търкулна по склона, в снега и камъните; спря в една мръсна пряспа и изпъшка от болка.

— Принц Джосуа?! — На ръба на склона изскочи нечия глава. — Долу ли сте?

Джосуа с мъка се изправи. Камарис се беше спуснал до подножието на хълма и крачеше по брега. На фона на скалите приличаше на призрак.

— Тук съм — викна Джосуа. — По дяволите, къде е херцогът!?

— Тръгна, но още не го виждам — отвърна възбудено младежът. — Казах му и побягнах след вас. Да слеза ли да ви помогна? Да не сте ранен?

Джосуа се обърна и видя Камарис да се колебае пред един от тъмните отвори в канарата. Миг по-късно старецът хлътна в дупката.

— Не! — изкрещя Джосуа след него, после викна на Джержмайъс: — Намери Исgrimнур и го накарай да побърза! Кажу ми, че Камарис е влязъл в пещерите — ще поставя знак на входа! Ще го изгубим, ако се забавим дори още малко. Отивам да го спра.

— Вие... вие... — Оръженосецът се обърка. — Вие ще го последвате?

— По дяволите, не мога да го оставя да тръгне сам надолу — той е луд. Само Ейдон знае какво може да му се случи — може да падне, да се изгуби... Ще го върна някак, дори ако се наложи да се сбия с него

и да го влача след това на гръб. Но за бога, кажи на Исgrimнур да побърза с факлите и мъжете. Хайде, момче, тичай!

Джеръмайъс се поколеба още един момент, после изчезна от погледа на принца. Джосуа допълзя до факлата си, която прашеше в снега наблизко, взе я и заслиза към брега. Бързо стигна до мястото, където беше изчезнал Камарис, и видя входа на пещерата — почти по нищо не се различаваше от останалите в скалата. Джосуа грабна няколко камъка и ги струпа до отвора, след което влезе вътре, вдигнал факлата пред себе си.

Исgrimнур гледаше недоумяващо войниците.

— Как така изчезнал?

— Ами... тунелът се разклонява на няколко места. Видяхме някакви следи като от пушек на факла, но не открихме човек в тази посока. Проверихме и другите коридори. Това тук е някакъв лабиринт — пълно е с тунели.

— А викахте ли?

— Колкото ни глас държи. Но никой не отговори.

Исgrimнур огледа дупката в скалите, обърна се към Слудиг и изсумтя:

— Изкупителят да ни е на помощ! И двамата изчезнали. Ще трябва да накараме ситите да ги последват. — После се обърна към войниците. — Ще се върна преди изгрев-слънце. Дотогава продължавайте да оглеждате и да викате.

Воинът кимна и каза:

— Слушам.

Исgrimнур подръпна брадата си и тръгна по брега.

— О, Джосуа — измърмори тихо той. — Глупако. И аз също. Всички се оказахме глупаци.

28. ИЗОСТАВЕНИ ПЪТИЩА

Бинабик докосна ръката ѝ.

— Мириамел, за какво мислиш?

— Опитвам се да измисля какво можем да направим. — Главата ѝ пулсираше. Потъналата в сенки пещера сякаш ги държеше в капан. — Трябва да се измъкнем по някакъв начин. Трябва. Не искам да оставам тук. — Тя пое дълбоко дъх и погледна към Кадрах, който се беше оттеглил в дъното на пещерата. — Как е могъл да направи всичко това, Бинабик? Как е могъл да ни мами през цялото това време?

— Тогава все още не те е познавал — напомни ѝ тролът. — Така че не е можел да знае, че мами теб.

— Но той не каза нищо след това! Нищо не ни каза! А през цялото това време бяхме заедно.

Бинабик наведе глава.

— Това вече се е случило. Сега трябва да мислим за други неща. — Той посочи дуорите, които бях насядали в кръг и пееха тихичко. — Те смятат, че норните ще влязат много скоро — така ми казаха. Защитата вече се руши. Вратата няма да издържи дълго.

— И просто така ще седят и ще чакат — отвърна горчиво Мириамел. — Не ги разбирам, както не мога да разбера и Кадрах. — Тя се изправи и мина покрай трола. — Юис-фидри! Защо си губите времето, след като норните са отвън? Не разбирате ли какво ще ни се случи?

Усети се, че почти крещи, но не се опита да се овладее.

Дуорите я погледнаха неспокойно със зейнали уста и на Мириамел ѝ заприличаха на пълно с новоизлюпени птичета гнездо.

— Чакаме... — започна той.

— Чакате! Точно това правите — чакате. — Тя се разтреса от гняв. Всички те чакаха белезникавите като рибешки кореми твари да влязат и да ги хванат. А да хванат също така нея и трола. — Тогава хайде да им отворим вратата сами. Защо да отлагаме повече? Дватамата с Бинабик ще се опитаме да се измъкнем и вероятно ще ни убият, а ще ни убият, защото вие ни докарахте в този капан въпреки волята ни. А

сега си седите и чакате да ви заколят. В такъв случай няма никакъв смисъл да чакаме повече.

Юис-фидри я погледна опулено.

— Но... те може да си тръгнат...

— И сам не го вярваш! Хайде, отворете вратата! — Страхът ѝ се извиси като размятана от ураган вълна. Тя се приведе, стисна тънката китка на дуора и го дръпна. Той не помръдна, тежеше като камък. — Ставай, проклет да си! — разкрещя се тя и задърпа с всичка сила.

Паникьосаните дуори забърбориха. Очите на Юис-фидри се разшириха от ужас, той размята силната си ръка и се изтръгна от хватката на Мириамел. Тя залитна назад и падна.

— Мириамел! — Бинабик бързо дойде при нея. — Удари ли се?

Тя хвана ръката на трола и се надигна. После каза триумфиращо:

— Видя ли! Юис-фидри, ти не ми каза истината.

Дуорът я изгледа така, сякаш от устата ѝ беше бликнала пяна, и сви пръсти в самозащита пред гърдите си.

— Излъга — продължи тя и се изправи. — Блъсна ме, за да се противопоставиш на насилието над волята ти. Тогава защо не се противопоставиш и на норните? Да не би да искаш да умреш? Защото норните без съмнение ще убият теб, ще убият мен и всички нас. Или пък отново ще ви превърнат в слуги — на това ли се надявате? Защо се съпротивляваш на мен, но не и на тях?

Юис-фидри се извърна към съпругата си; тя отвърна на погледа му безмълвно и съсредоточено.

— Но ние не можем да направим нищо.

Дуорите сякаш умоляваха Мириамел да ги разбере.

— Винаги може да се направи нещо — отсече тя. — Може нищо да не се промени, но поне ще сте направили опит. Вие сте силни, Юис-фидри, вие дуорите сте много силни и можете да направите много неща. Видях как съпругата ти вае камъка. Може би досега винаги сте се спасявали с бягство, но сега няма къде да се скриете. Застанете до нас, по дяволите!

Юис-хадра изпя на дуорски нещо, което предизвика мърморещия коментар на останалите. Юис-фидри застана в центъра на кръга и дуорите заспориха; гласовете им напомняха блъскащи по камъни струи вода.

Най-накрая Юис-хадра се изправи и заяви:

— Аз ще застана до вас. Ти казваш справедливо. Не е останало къде да бягаме, а ние последни оцелели дуори. Ако ние умрем, няма остане никой, който да грижи се и отглежда камъка и да открива красотата под земята. Това ще е срам.

Тя се обърна към съпруга си и отново зачурулика припряно. След малко Юис-фидри вдигна огромните си очи.

— Аз ще постъпя като своята съпруга — обяви той с очевидна неохота. — Но ние не говорим от името на всички Тинукедата'я.

— Ами тогава поговори *на тях* — настоя Мириамел. — Нямаме никакво време!

Юис-фидри се поколеба, но все пак кимна. Останалите дуори се озъртаха страхливо.

Мириамел клечеше в мрака; сърцето ѝ тупкаше силно. Принцесата не виждаше почти нищо, но излъчваното от кристалните жезли сияние очевидно беше достатъчно на дуорите: Мириамел ги чуваше да крачат из пещерата точно така уверено, както тя би се придвижвала из ярко осветена зала.

Протегна ръка и докосна дребния, но вдъхващ увереност Бинабик, който бе притихнал до нея.

— Страх ме е.

— Всички ни е страх.

Той я потупа по ръката.

Мириамел понечи да каже нещо, но в този момент долови леко раздвижване на камъка зад себе си. В първия момент ѝ се стори, че е разтърсване като онова, което преди беше паникьосало Юис-хадра и останалите дуори, но забеляза слаб синкав пламък на скалата, където се намираще вратата. Не приличаше на светлините, които беше виждала, тъй като не освети нищо друго. Беше просто увиснала сред мрака небесносиня ивица.

— Идват — каза тя със свито гърло.

Сърцето ѝ заблъска още по-силно. Всичките ѝ дръзки думи сега ѝ изглеждаха глупост. От другата страна на Бинабик долови свистящото дишане на Кадрах да се усилва. Помисли си, че той всеки момент ще се разкреши, за да предупреди норните. Не му беше повярвала, че е забравил всичките си умения, които биха могли да им помогнат срещу норните, и че е съвсем безсилен.

Синкавата линия се удължи. Лъхна топъл вятър, осезаем като плесница върху изострените ѝ сетива. За стотен път, откакто дуорите бяха затъмнили пещерата, тя подръпна ремъците на торбата си и изтри потта от дръжката на кинжала си. Беше стиснала и Бялата стрела на Саймън. Ако норните посегнеха да я хванат, щеше да ги прониже и с двете си ръце. Потрепери. Норните. Белите лисици. Всеки миг щяха да влязат...

Юис-фидри каза нещо тихо, но настоятелно. Юис-хадра отвърна със същия тон от другия край на пещерата. Дуорите престанаха да се движат. Залата стихна като гробница.

Синкавото сияние се изви в груб овал и двата му края се срещнаха. За момент топлината се усили и сиянието помръкна. Нещо изскърца и падна тежко. В залата проникна студен въздух, но дори вратата да се беше отворила, не проникна никаква светлина.

„Проклети да са! — Обзе я отчаяние. — Достатъчно умни са, за да не носят факли“.

Стисна кинжала още по-силно, но се разтресе така неудържимо, че се уплаши да не го изтърве.

Разнесе се внезапен тътен и писък, който не можеше да се изтръгне от човешко гърло. Сърцето на Мириамел подскочи. Огромните канари, които дуорите бяха разхлабили над вратата на пещерата, рухнаха. Тя чуваше пискливия разярен вой на норните. Трясъкът беше последван от някакъв стържещ шум, след което се понесоха виковете на множество гласове — но нито един не беше на човешки език. На Мириамел ѝ залютя на очите. Пое си дъх и усети парещата болка да прониква до гърдите ѝ.

— Ставай! — викна Бинабик. — Това е отровен пушек!

Мириамел се изправи, объркана от мрака. Имаше чувството, че вътрешностите ѝ горят. Нечия мощна ръка я сграбчи и я поведе през тъмното. Отвсякъде се чуваха странни дрезгави викове, писъци и тътен на рухващи камъни.

Врълетя я сляпо умопомрачение. Издърпаха я някъде и след малко тя отново можеше да диша, но все още не виждаше нищо. Ръката, която я беше сграбчила, я пусна, тя се препъна в нещо и се стовари на земята.

— Бинабик! — изкрещя Мириамел.

Опита се да се изправи, но нещо я държеше като в примка.

— Къде си!?

Някой отново я сграбчи, но този път я вдигна във въздуха и я понесе през изпълнения с оглушителни шумове мрак. Върху нея се стовари зашеметяващ удар. Този, който я носеше, спря и я пусна на земята. До слуха ѝ достигнаха непонятни звуци — някои напомняха пъшкане или болезнени стонове. След малко отново я грабнаха.

Най-накрая отново я пуснаха на твърдите камъни. Мракът беше непрогледен.

— Бинабик? — извика тя.

Наблизо проблесна искра, след това лумна блясък. За миг тя зърна изправения до стената на пещерата трол — в шепите му се разгоря пламък. В следващия момент той подхвърли онова, което държеше, във въздуха и то се пръсна в порой съскащи искри. Тя зърна неподвижните — сякаш изтъкани върху гоблен — силуети на Бинабик, няколко дуори и десетина потънали в сумрака фигури, пръснати из продълговатата пещера.

Един от бледоликите силуети се втурна към нея, вдигнал високо дълъг нож. Мириамел също вдигна ножа си, но глезените ѝ, изглежда, бяха завързани и тя не можа да се изправи. Острието полетя към лицето ѝ, но внезапно спря на педя от очите ѝ.

Дуорът, сграбчил ръката на създанието, замахна нагоре. Чу се някакъв пукот и миг по-късно норнът полетя с главата напред през пещерата.

— Насам — каза задъхано Юис-фидри и посочи една тъмна дупка в стената.

На слабата потрепваща светлина изглеждаше още по-невероятно от противника, когото беше ликвидирал: едната му ръка висеше безпомощно, а от рамото му стърчеше счупена стрела. Дуорът потрепна, щом друга стрела се строши в каменната стена до него.

Мириамел посегна и освободи краката си от онова, което ги стягаше — норнски лък. Собственикът му лежеше на няколко крачки — малко по-навътре от входа на убежището на дуорите. От строшения му гръден кош стърчеше огромен скален отломък.

— По-бързо, по-бързо — подкани я Юис-фидри. — Изненадахме ги, но може да пристигнат още.

Припреният му тон не беше в състояние да скрие обладалия го ужас — опулените му, големи като палачинки очи сякаш щяха да

изскочат. Един от дуорите запрати камък по норна, изстрелял стрелата. Движението му беше наглед непохватно, но камъкът излетя с такава скорост, че белоликият падна и се сгърчи още преди дуорът да е завършил движението си.

— Бягай! — извика Бинабик. — Сигурно ще дойдат стрелци!

Мириамел се втурна след него през отвора на тунела, стиснала лъка в ръка. Докато тичаше, успя да вдигне от земята няколко разпилени норнски стрели. Напъха стрелата на Саймън в колана си, за да не я изгуби, след което нагласи една от черните стрели на тетивата и погледна назад. Юис-фидри и останалите дуори отстъпваха заднишком зад нея, без да откъсват ужасени погледи от норните, който ги следваха на достатъчно разстояние извън обсега им, но очевидно бяха решени да не им дадат възможност да се измъкнат: напредваха спокойно и непоколебимо като дебнеци насекоми.

Мириамел се обърна и ускори крачка. Бинабик беше успял да запали факла и тя следваше светлинката по неравния тунел.

— Продължават да ни преследват! — каза задъхано тя.

— Тичай, докато не намерим по-удобно място за водене на битка — извика тролът. — Къде е монахът?

— Не знам — отвърна Мириамел.

„А може би ще е по-добре за всички, ако е умрял там някъде. — Мисълта ѝ се стори жестока, но справедлива. — Би било най-добре за всички“.

Затича след подскачащата факла.

— Джосуа го няма? — Изорн гледаше встрецен. — Но как е могъл да рискува живота си, дори заради Камарис?

Исgrimнур не знаеше какво да отговори — само подръпна яростно брадата си и отвърна:

— И все пак го е направил. — И огледа тревожните лица на присъстващите в шатрата. — Войниците претърсваха пещерите часове наред без никакъв успех. Ситите се подготвят да тръгнат след двамата, а Тиамак ще ги придружи. Не можем да направим нищо повече. — Той изпухтя и мустаците му се люшнаха. — Да, по дяволите, Джосуа ни постави в тежко положение, но сега повече от всякога трябва да направим всичко възможно, за да отвлечем вниманието на Елиас. Нямаме време за вайкания.

Слудиг надникна навън и каза:

— Вече се зазорява, херцог Исgrimнур. И пак заваля сняг. Войниците знаят, че се е случило нещо особено, и са неспокойни. Трябва да вземем решение какво ще правим, милорд.

Херцогът кимна и изруга наум, че съдбата стоварва отговорността върху неговите плещи.

— Ще постъпим, както сме планирали. Единствената промяна след вчерашния съвет е изчезването на Джосуа. Затова ще са ни нужни не един, а двама двойници.

— Готов съм — отвърна Изорн. — Наметалото на Камарис е у мен. И гледайте — той измъкна меча си от ножницата: острието и дръжката бяха лъскави и черни, — малко боя и става истински Трън. — Забеляза смущението на Исgrimнур. — Татко, ти вече даде съгласието си, а нищо не се е променило. От всички, на които можем да се доверим, аз единствен съм висок почти колкото Камарис.

Херцогът се навъси.

— Така е. Но ако ще се правиш на Камарис, да не си повярваш, че наистина си Камарис: трябва да останеш жив на коня си, за да те виждат всички. Не предприемай необмислени действия.

Изорн го изгледа с нескрито раздражение, че дори след всичко преживяно се отнасят с него като с дете, и Исgrimнур почти съжали за бащинската си тревога — почти, но не много.

— Разбрахме се. Кой ще замества Джосуа?

— Има ли някой, който може да размахва меча с лявата си ръка? — попита Слудиг.

— Да — съгласи се Фреозел. — Никой няма да повярва на деснорък Джосуа.

Исgrimнур се обърка още повече. Това беше истинска лудост — все едно избираха придворни за празничното карнавално шествие в чест на Тунат.

— Трябва само да го виждат, а не да се сражава — изръмжа Исgrimнур.

— Но той трябва да взема някакво участие в битката — настоя Слудиг, — инак никой няма да го види.

— Аз ще се заема — обади се Хотвиг, вдигна ръце и гривните му издрънчаха. — Мога да се бия и с двете ръце.

— Но... но той не прилича на Джосуа — намеси се притеснено Странгиард. — Не е ли така? — Беше поизтрезнял, но все още изглеждаше леко замаян. — Хотвиг, ти си... ти си много широк в раменете. И косата ти е прекалено светла.

— Ще си сложи шлем — предложи Слудиг.

— Арфистът Сангфугол прилича много повече на принца — не отстъпваше Странгиард. — Поне е строен и тъмнокос.

— Ха. — Исgrimнур избухна в смях. — Не бих изпратил музикант наред такава кръвопролитие. Дори да не се наложи да се бие, ще се наложи да остане върху коня си наред ожесточеното сражение. — Той тръсна глава. — Но и от теб не мога да се лиша, Хотвиг. Твоите тритинги са ни нужни — вие сте най-бързите ездачи и трябва да сме готови, в случай че кралските рицари препуснат през вратата. Кой друг? — Той се обърна към Серидан. Набанските капитани не казаха нито дума, втрещени от изчезването на Джосуа. — Някакви идеи, бароне?

Преди Серидан да успее да отговори, брат му Бриндалис се изправи и каза:

— Аз съм горе-долу колкото принца. И мога да яздя.

— Не, това е глупост — възпротиви се Серидан, но Бриндалис го спря с ръка.

— Аз не съм боец като теб, братко, но с това мога да се справя. Принц Джосуа и хората му рискуваха много за нас. Дотам, че да бъдат хвърлени в тъмница или осъдени на смърт, за да ни отворят очите. А след това ни помогнаха да свалим Бенигарис от трона. — Той огледа навъсено присъстващите. — Но каква ще е ползата от всичко това, ако не оцелеем, за да му се радваме, и ако децата ни бъдат оставени без покрив над главите от Елиас и неговите съюзници? Аз съм все така объркан от всички тези приказки за мечове и странни магии, но ако тази хитрост е наистина решаваща, това е най-малкото, което бих направил.

Исgrimнур се убеди в хладната му непоколебимост и кимна.

— Разбрахме се значи. Благодаря ти, Бриндалис, и дано Ейдон те дари с късмет. Изорн, дай му дрехи на Джосуа, които ще са му по мярка, а след това вземете от принадлежностите на Камарис, които ви трябва. Според онова, което ми каза Джержмайъс, не вярвам да е взел шлема със себе си. Фреозел?

— Да, херцог Исgrimнур?

— Кажи на сапърорите да са готови. Дано Бог е милостив към всички ни.

— Да — добави припряно Странгиард. — Да, разбира се — дано Бог е милостив към всички нас.

„О, Ти, който винаги стъпваш на пясък — молеше се безмълвно Тиамак, — след малко ще се спусна в едно много мрачно място. Далеч от нашите блата, по-далеч от когато и да било. Моля те, грижи се за мен!“

Слънцето не се виждаше, но гъстият нощен мрак започваше да избледнява. Тиамак вдигна поглед над брега на Кинслах към едва доловимите сенки, където би трябвало да са тунелите на Хейхолт. Струваха му се на огромно разстояние, далечни и заплашителни.

„Изведи ме жив от тях и аз ще... и... — Не можеше да се сети за никакво обещание, което би изкусило бога закрилник. — Ще те почитам. Ще върша само, което е праведно. Изведи ме отново жив, моля те!“

Снегът се мяташе, вятърът фучеше и превръщаше черния Кинслах в котел от разпенени вълни.

— Тръгваме, Тиамак — обади се Адиту зад гърба му.

Беше толкова наблизо, че той подскочи, изненадан от гласа ѝ.

Брат ѝ потъна в тъмния отвор на пещерата. Тиамак го последва. Воят на вятъра зад гърба му започна да стихва.

Тиамак се изненада, когато видя малобройната група на ситите, но още повече го изненада присъствието на Ликимея.

— Но майка ти не е ли прекалено важна, за да изостави народа си и да се спуска тук с нас? — прошепна той на Адиту.

Препъна се в някакъв камък, но успя да задържи сияйната сфера, която му бе дал Джирики. Забеляза, че Ликимея се обърна и го изгледа с нескрито презрение. Това го смути и той се ядоса на себе си, че е подценил острия слух на ситката.

Адиту вървеше до него, пъргава като сърна.

— Ако някой трябва да говори от името на рода на Годишния танц, вуйчо Кендхараджа'аро е там. Но всеки сам взема своето решение според конкретната ситуация, а всички заедно ще постъпят

така, както е необходимо да се постъпи. — Тя спря, вдигна нещо от пода и го огледа съсредоточено: беше твърде малко и Тиамак не видя какво е. — Така или иначе, нещата, които трябва да се направят тук, са поне еднакво важни, затова тръгнаха всички, които биха могли да се справят с тях.

Двамата с Адиту пристъпваха на опашката на малката групичка, предвождана от Джирики и Ликимея, след които крачеха Кира'ату, дребна кротка ситка, още една ситка на име Чия, която се струваше на Тиамак доста по-различна от останалите, и висок чернокос сит, на име Куройи. Всички се придвижваха с неописуемата грациозност, с която Адиту още в началото беше впечатлила Тиамак, и като се изключеха двамата с брат ѝ Джирики, никой не обръщаше на врана повече внимание, отколкото биха обръщали на влачещо се зад гърбовете им псе.

— Намерих пясък — подвикна Адиту на останалите.

Цяла сутрин тя упорито разговаряше на западняшки дори със сънародниците си, за което Тиамак ѝ беше искрено благодарен.

— Пясък ли? — Тиамак присви очи срещу невидимата пращинка, която тя държеше между палеца и показалеца си. — И?

— Доста се отдалечихме от крайбрежната ивица — обясни тя, — но песъчинката е овална, загладена от прибой. Което означава, че се движим по следите на Джосуа.

Тиамак предполагаше, че ситите следват принца благодарение на някаква магия на безсмъртните. Не знаеше как да реагира на подобно откритие.

— Не можете ли... нима просто не... знаете къде са принцът и Камарис?

Развеселената ѝ усмивка беше твърде човешка.

— Не. Има неща, които понякога сме в състояние да направим, за да улесним издирването на някой или нещо — но не и тук.

— Не и тук? И защо?

Усмивката ѝ се стопи.

— Защото тук нещата се променят. Не го ли усещаш? За мен е толкова силно, колкото беше вятърът навън.

Тиамак поклати глава.

— Ако нещо опасно се спусне насреща ни, надявам се, че ще ми кажеш. Това не е моето мочурище и нямам представа къде са

смъртоносните подвижни пясъци.

— Мястото, където отиваме, някога беше наше — отвърна със сериозен тон Адиту. — Но нищо повече.

— Познавате ли пътя?

Тиамак огледа спускащия се тунел, безбройните пукнатини и почти напълно еднакво редуващите се разклонения, потънали в плътен мрак отвъд осветеното от сферите пространство. Мисълта да се изгуби тук беше влудяваща.

— Майка ми знае или много скоро ще знае. Чия също е живяла тук.

— Майка ти е живяла тук?

— В Асу'а ли? Живяла е тук хиляда години.

Тиамак потръпна.

Групата не се движеше по някаква логически ясна за него пътека, но той отдавна се доверяваше безпрекословно на ситите, въпреки че твърде много неща в тях го плашеха. Срещата му с Адиту на Сесуад'ра беше достатъчно странна, но там тя беше сама, особнячка, какъвто особняк вероятно и самият той изглеждаше на сухоземците. Присъствието им заедно на едно място — било в големи маси върху хълма източно от Хейхолт или тук в малка група, чиито членове, освен че вземаха всяко решение без обсъждане, но и бяха в някакво ненаруσιμο съгласие — му даваше възможност за първи път да усети истински колко са особени. Някога бяха управлявали цял Остен Ард. Историята твърдеше, че са били добронамерени владетели, но Тиамак не можеше да спре да се пита дали наистина са били такива, или просто не бяха обръщали внимание на подвластните си простосмъртни. А ако действително бе така, бяха жестоко наказани за своята непредпазливост.

Куройи спря — останалите спряха заедно с него — и изрече нещо на плавната ситска реч.

— Има някой — обясни тихо Адиту на Тиамак.

— Джосуа? Камарис?

Въобще не искаше да си мисли, че е някаква опасност.

— Ще разберем.

Куройи зави в едно разклонение и направи няколко крачки навътре. Миг по-късно отскочи пъргаво назад и изсъска нещо. Адиту профуча край Тиамак и изтича до Куройи.

— Не бягай! — извика тя към тъмнината. — Аз съм Адиту!
След няколко мига се появи силует с насочен напред меч.

— Принц Джосуа! — Тиатак почувства огромно облекчение. —
Значи не сте пострадали.

Принцът ги гледаше и примигваше от светлината на кристалните
глобуси.

— Милостиви Ейдон, наистина сте вие. — Той се отпусна тежко
на пода на тунела. — Факлата ми изгоря. От доста време съм в
абсолютен мрак. Стори ми се, че чувам стъпки, но се движите толкова
тихо, че не бях съвсем сигурен...

— Намерихте ли Камарис? — попита Тиатак.

Принцът поклати притеснено глава. Изражението му стана
безнадеждно.

— Не. Загубих го от поглед много скоро, след като тръгнах след
него. Не искаше да спре, колкото и да му виках. Няма го! Няма го! —
Опита се да се овладее. — Оставих воините си без предводител,
изоставих хората си! Ще ме върнете ли при тях?

Той огледа умоляващо обкръжилите го сити.

— Херцог Исgrimнур се справя отлично на твоє място —
отвърна Ликимея. — Никой от нас не разполага с време, за да те върне,
а сам не можеш да намериш обратния път.

Джосуа наведе глава засрамено.

— Направих голяма глупост и провалих тези, които ми имаха
доверие. Исках да настигна Камарис... но той изчезна. А взе и Трън.

— Не се притеснявай за вече случилото се, принц Джосуа. —
Адиту говореше с изненадваща деликатност. — Колкото до Камарис,
не се бой. Ще го намерим.

— Как?

Ликимея се загледа за момент в Джосуа, след което насочи очи
към прохода пред тях.

— Ако мечът е привлечен от Печал и другия меч, както по всяка
вероятност е според казаното ни от теб, ние знаем накъде се е запътил.
— Тя погледна Чия, която кимна утвърдително. — Ще стигнем там по
най-прекия път или приблизително най-прекия. Или ще го открием,
или ще стигнем на горното ниво преди него и ще го изчакаме.

— Но той може да броди тук долу завинаги! — възрази тревожно
Джосуа и Тиатак си спомни какво си беше помислил преди малко.

— Не мисля — отвърна Ликимея. — Ако някаква сила привлича мечовете един към друг — което е най-голямата ни надежда, тъй като би привлякла и Блестящ гвоздей, — той ще намери пътя, дори да е с помътено съзнание, както твърдиш. Ще се придвижва като слепец към топлината в студена зала. Ще намери пътя.

Джирики протегна ръка към принца.

— Ела, принц Джосуа. Имам храна и вода. Подкрепи се, а след това ще го намерим.

Щом двамата се спогледаха, тревогата на Джосуа като че ли поспадна.

— Благодаря ти. Благодарен съм ви, че ме открихте. — Той хвана ръката на Джирики и се изправи, след което се разсмя, сякаш се присмиваше сам на себе си. — Стори ми се... стори ми се, че чувам гласове.

— Сигурен съм, че си чул — отвърна Джирики. — А ще чуеш и още.

От вниманието на Тиатак не убягна, че дори непроницаемите сити като че ли не се зарадваха особено на забележката на Джирики.

Бавно и съвсем незабележимо обстановката започна да се променя. Докато двамата с Джосуа пристъпваха по лъкатушешките коридори след безсмъртните, Тиатак най-напред забеляза, че подовете станаха по-равни, а тунелите — малко по-прави. Скоро започна да вижда явни признаци от използване на сечива за изглаждане на стените, прави ъгли, каменни сводове, които свързваха разклоненията в по-големите кръстовища, дори няколко повърхности върху каменните стени, които изглеждаха гравирани, въпреки че рисунките бяха само схематични изображения на вълни или разлюлени треви.

— Тези най-външни проходи не са завършени — обясни му Адиту. — Или са били започнати твърде късно, или са били изоставени заради по-необходими тунели.

— Изоставени? — Тиатак не можеше да си го представи. — Кой би дълбал през камъка толкова време, за да изостави всичко накрая?

— Някои от тези проходи са построени от моя народ с помощта на Тинукедат'я — дуорите, както ги наричате вие — продължи тя. — Този влюбен в камъка народ е дълбаел единствено заради себе си, без да ги е интересувало довършването или запазването, както дете може

да грабне един кошница с играчки и да я захвърли, щом майка му го извика.

Мъжът от мочурищата поклати глава.

Загрижени за своите простосмъртни спътници, ситите най-последна спряха за почивка в обширна пещера, от чийто таван висяха източени сталактити. На мекото сияние на глобусите гледката се стори на Тиамак абсолютно магическа и за момент той изпита задоволство, че е тръгнал със ситите. Очевидно подземният свят бе пълен не само с ужаси, но и с чудеса.

Докато похапваше парче хляб и някакъв вкусен, но непознат плод, вранът се запита какво ли разстояние са изминали. Изглежда, вървяха вече почти цял ден, но цялото разстояние на повърхността между точката, от която бяха тръгнали, и стените на Хейхолт не би им отнело и четвъртината от това време. Дори по обиколния маршрут през тунелите би трябвало да са стигнали до нещо, но те продължаваха да прекосяват само еднообразни пещери.

„Също като призрачната колиба на Буайег от приказките — помисли си той. — Малка отвън, огромна отвътре“.

Обърна се да попита Джосуа дали тази особеност му е направила впечатление. Принцът гледеше втренчено своето парче хляб, сякаш беше прекалено изтощен или объркан, за да го изяде. Пещерата внезапно се разтърси — или поне така се стори Тиамак: изпита някакво усещане за движение, някакво приплъзване, но нито Джосуа, нито ситите реагираха. Сякаш всичко в пещерата се беше плъзнало на една страна заедно с хората в нея, без те да могат да му се противопоставят. Изкривяването беше стряскащо и дълго и след като премина, Тиамак имаше чувството, че обитава две пространства едновременно. По гърба му полазиха тръпки.

— Какво е това? — задъха се той.

— Това, за което ти говорех одева — отговори Адиту. — Колкото повече приближаваме сърцевината на Асу'а, толкова по-силно става.

Ликимея се изправи и бавно се огледа; Тиамак беше сигурен, че използва не само очите си.

— Нагоре — каза тя. — Мисля, че времето е кратко.

Тиамак се надигна. Строгото изражение на Ликимея го вцепени. Изведнъж му се прииска да си беше държал устата затворена и да беше

останал над земята с простосмъртните си спътници. Но вече беше прекалено късно да се върне.

— Къде отиваме?

Мириамел се задъхваше.

Юис-хадра, която беше сменила ранения си мъж като водач, изви глава и я изгледа втренчено.

— Отиваме? — отвърна дуорката. — Бягаме. Бягаме, за да се измъкнем.

Мириамел спря и се преви, за да си поеме въздух. Норните ги бяха нападнали още два пъти, докато тичаха през тунелите, но без стрелци не бяха в състояние да се справят с ужасените дуори. И все пак още двама от каменоделците бяха загинали при сблъсъците, а бледоликите безсмъртни нямаха никакво намерение да се отказват. След последното сражение Мириамел отново беше забелязала веднъж преследвачите им, докато навлизаха в широк прав проход, който позволяваше достатъчна видимост назад. В този миг те наистина ѝ заприличаха на същества от най-мрачните дълбини — бледи, безмълвни и безпощадни. Норните изобщо не бързаха, сякаш преследваха Мириамел и спътниците ѝ, убедени, че техните сънародници всеки момент ще пристигнат с лъкове и копия. Тя вече едва се крепеше да не се строполи на земята и да се предаде.

Бяха имали голям късмет, че изобщо бяха успели да се измъкнат от пещерата на дуорите. Ако Белите лисици бяха очаквали някаква съпротива, вероятно бяха предполагали, че тя ще е близък бой в тесни пространства. Но отчаяното нападение на дуорите в мрака и срутвачите се изневиделица върху главите им каменни лавини бяха изненадали безсмъртните и бяха позволили на Мириамел и спътниците ѝ да се измъкнат. Принцесата обаче не хранеше никакви илюзии, че биха могли и втори път да скроят номер на коварните норни.

— Може да се окажем принудени да бягаме завинаги пред тях — каза тя на Юис-хадра. — Вие може и да ги надживеете, но ние не можем. А и нашите хора над земята се намират в опасност.

Бинабик кимна.

— Тя казва самата истина. Бягството за нас не е достатъчно. Ние трябва да се измъкнем оттук.

Дуорката не отговори, а погледна към съпруга си, който се приближаваше с накуцване зад тях, следван от последните дуори и Кадрах. Лицето на монаха беше пепеляво, сякаш беше ранен, но Мириамел не забеляза никакви рани. Тя сви устни — не искаше да му съчувства.

— На доста голямо разстояние са от нас — каза изтощеният Юис-фидри. — Изглежда, нямат нищо против да ни позволят да се отдалечим.

Седна, облегна се на стената и отпусна глава върху камъните. Юис-хадра внимателно опипа раната от стрелата на рамото му с широките си пръсти.

— Шо-венна и още трима са мъртви — проплака дуорът и промълви няколко думи на съпругата си, която нададе скръбен вопъл. — Смазани като крехки кристали. Няма ги.

— Ако не бяхме избягали, и без това щяха да ги избият — както и вас и всички нас. — Мириамел млъкна, за да овладее гнева и ужаса си от преследващите ги норни. — Прости ми, Юис-фидри. Съжалявам за твоите близки. Наистина съжалявам.

Челото на дуора беше покрито с пот, която блещукаше на светлината на жезлите.

— Никой не тъгува за Тинукедат'я — отвърна тихо той. — Превръщат ни в слуги, открадват ни Словото на сътворението, молят ни за помощ, когато им е необходима, но никога не тъгуват за нас.

Мириамел се почувства засрамена. Той със сигурност намекваше, че тя е точно толкова виновна за злочестината на дуорите — и на niskийците, помисли си Мириамел, припомняйки си саможертвата на Ган Итай, — колкото някогашните им господари ситите.

— Отведи ни до някое място, откъдето можем да излезем на горния свят — каза тя. — Това е всичко, за което те моля.

Преди дуорът да отговори, неочаквано се намеси Бинабик.

— Словото на сътворението. Всички ли Велики мечове са изковани със Словото на сътворението?

Юис-фидри го изгледа с известно подозрение и премигна от болка, докато съпругата му правеше нещо на рамото му.

— Да. Беше необходимо, за да се втвърди същността им — да се поставят в съответствие със Законите.

— Какви закони?

— Неизменните закони. Законите, които превръщат камъка в камък, а водата във вода. Те могат да бъдат... — той се замисли за точната дума — разтегляни или променяни за кратко, но това има своите последствия. И никога не могат да бъдат нарушавани.

Един от дуорите в дъното на тунела заговори неспокойно.

— Имай-ан казва, че ги усеща да се приближават — извика Юис-хадра. — Трябва да бягаме.

Отново продължиха мъчителното си напредване. Сърцето на Мириамел вече изнемогваше. Нямаше ли да има някога край това тичане?

— Помогни ни да излезем на повърхността, Юис-фидри — замоли тя. — Моля те.

— Да! Това е най-важното, особено сега.

Мириамел се обърна, сепната от тревожния тон на Бинабик. Дребосъкът изглеждаше ужасен.

— Какво има? — попита тя.

По тъмното му чело се стичаше пот.

— Трябва да помисля за това, Мириамел, но никога не съм се страхувал, както сега. За първи път съм сигурен, че виждам отвъд сянката, до която стигаха разсъжденията ни до този момент, и ми се струва — о, Кикасут! Да изрека подобни думи! — че монахът може би има право. Може би вече не сме в състояние да направим абсолютно нищо.

Внезапното му отчаяние сякаш се стовари отгоре ѝ и я обгърна с безнадеждност.

29. РЪКАТА НА СЕВЕРА

Ветровете бушуваха около върха на Стормспайк, но в подножието на планината цареше абсолютно спокойствие. Мрачните спяха дълбоко. Коридорите на Долна Накига бяха почти пуссти.

Облечените в ръкавици пръсти на Утук'ку, издължени и крехки като крачета на щурец, хванаха облегалките на трона ѝ. Тя отпусна древните си кости върху камъка и освободи мислите си през Дишащата арфа, последва нейните извивки и лъкатушения, докато Стормспайк не помръкна и тя не се превърна в чист разум, бродещ из черните междупространства.

Гневният Мрачен беше изоставил Арфата. Беше се преместил в мястото — ако това би могло да се нарече място, — където можеше да действа в единодушие с нея, за да осъществят последната стъпка от своя многовековен план, но тя все още усещаше бремето на омразата и завистта му, вплътена от мрежата от бури, които вилнееха над земята.

В Набан, където някога бяха управлявали първите императори, по улиците се беше натрупала дебела снежна покривка. Високите вълни блъскаха един в друг закотвените в голямото пристанище кораби или ги тласкаха към брега, осеян с изпотрошените им талпи — сякаш кости на великани. Обезумелите килпа нападаха всичко, което се движеше върху водата, и дори предприемаха пълзящи нахлувания в крайбрежните градове. А дълбоко в сърцевината на Санселан Ейдонитис камбаната на Клавес висеше безмълвна и вкочанена от леда, както беше вцепенена от страх Майката Църква на простосмъртните.

Въпреки че вътрешността на Вран беше защитена от най-яростните бури, той също беше сграбчен в лапите на студа. Въпреки че безброй гханти бяха измрели от лошото време, пълчищата им продължаваха да извират нескончаемо от блатата и да опустошават крайбрежните селища. Малцината в Кванитупул, осмелили се да излязат сред мразовитите хали на открито, се придвижваха само в групи, въоръжени с железни оръжия и ветроустойчиви факли срещу гхантите, които като че ли гъмжаха във всяко сенчесто кътче. Децата

си стояха вкъщи, а вратите и прозорците бяха залостени дори през кратките часове, когато бурята стихваше.

Дори гората Алдхеорте сякаш спеше под белия саван, но дори да страдаха под смразяващата ръка на Севера, вековните ѝ дървета оставаха безмълвни. Сърцевината на гората Джао е-Тинукай'и беше пуста и забулена от смразяващи мъгли.

Всички земи на простосмъртните се гърчеха в ръката на Стормспайк. Бурите бяха превърнали Римърсгард и Фростмарч — Замръзналото блато — в ледена пустиня, а Хернистир страдаше не помалко. Още преди да успеят да възстановят домовете си, от които ги беше прогонил Скали от Калдскрайк, хернистирците бяха принудени пак да се скрият в пещерите на Грианспог. Духът на уважаваните от ситите хора, запламтял високо за кратко, сега мъждукаше като помръкнало пламъче.

Бурята бе връхлетяла и Еркинланд. Черните ветрове превиваха и кършеха дърветата и затрупваха къщите с дълбоки преспи. Гръмотевици тътнеха като освирепели зверове по цялата земя. Злокобното сърце на бурята мяташе снежни вихрушки и раздиращи светкавици над Ерчестър и Хейхолт.

Утук'ку изпитваше хладно задоволство от всичко това, но нямаше време да се наслаждава на изпадналите в ужас и безнадеждност омразни простосмъртни. Тя имаше да върши нещо, което беше очаквала, откакто бяха поставили пред нея бледото студено тяло на сина ѝ Друки. Утук'ку беше стара и коварна. Не беше забравила, че собственият ѝ праправнук беше станал причина най-после да си отмъсти и че самият той беше потомък на рода, разрушил щастието ѝ. Усмихна се едва-едва.

Мислите ѝ препускаха сред шептящите нишки на битието, достигаха най-отдалечените селения, сред които тя единствена от всички живи създания можеше да проникне. Доловила присъствието на онова, което търсеше, тя се пресегна, умолявайки стародавните сили на Вениха До'сае то да ѝ даде това, от което се нуждаеше, за да постигне окончателната си, отдавна бленувана цел.

Прониза я ликуващ пламък. Силата беше там, предостатъчна за целите ѝ. Оставаше единствено да я овладее и да я направи своя. Часът настъпваше и Утук'ку нямаше защо да отлага повече.

— С това око не виждам хубаво и при най-добро време — оплака се Странгиард. — А в такъв ден без слънце и с изобилен снеговалеж не виждам абсолютно нищо! Сангфугол, кажи ми какво става, моля те!

— Все още не се вижда нищо.

Бяха на склона на един от хълмовете на Свертклиф над Ерчестър и Хейхолт. Дървото, под което се бяха сгушили, и ниската стена от струпани камъни почти не ги предпазваха от вятъра. Въпреки дебелилото си наметало и двете одеяла, в които се беше омотал, арфистът се тресеше от студ.

— Нашата армия е пред стените и вестителите надуха тръбите. Исgrimнур или някой друг вероятно чете в момента Нотата с исканията. Все още не виждам нито един кралски воин... не, сред зъберите се движат няколко силуета. Почвах да се чудя дали там въобще има някой...

— Кой? Кой е на зъберите?

— Милостиви Ейдон, Странгиард, не знам. Само силуети, нищо повече.

— Трябваше да сме по-близо — каза с раздражение свещеникът. — Този хълм е прекалено отдалечен — особено в такова време.

Арфистът го погледна за момент.

— Да не си полудял? Аз съм музикант, а ти си библиотекар. Дори в момента сме прекалено близо — трябваше да си останем в Набан. Но сме тук и тук ще си останем. Ха, по-близо! Само това оставаше!

Той задуха в измръзналите си длани.

Сред воя на вятъра се дочуха рогове.

— Какво става? — попита Странгиард. — Какво правят?

— Прочетоха Нотата и предполагам, че не са получили никакъв отговор. Това е все едно Джосуа да предложи на Елиас да се предаде с достойнство, след като предварително знае, че никога няма да го направи.

— Принцът е... твърдо решен да предприеме необходимото — отвърна Странгиард. — Надявам се, че нищо не му се е случило. Направо настръхвам, като си представя, че двамата с Камарис са се изгубили сред тези пещери.

— Ето го онзи набанец — възкликна развълнувано Сангфугол. — Наистина много прилича на Джосуа — поне оттук. — Той се обърна

рязко към свещеника. — Ти наистина ли предложи аз да се направя на принца?

— Много приличаш на него.

Сангфугол го изгледа с раздразнение и неприязън.

— В името на божията майка, Странгиард, моля те повече да не ми правиш никакви услуги. — Той се уви по-плътно в одеялата. — Представяш ли си ме да яздя под стените и да размахвам меч? Изкупителят да ни е на помощ!

— Но ние всички трябва да направим, каквото можем.

— Да! И това, което аз мога да правя, е да свиря на арфата си или на лютнята си, или да пея. Ако победим, гарантирам ти, че ще го направя. А ако не — е, пак може би ще го правя, ако оцелея, но няма да е тук. Но това, което не мога да правя, е да яздя кон, да се бия и да се правя пред хората на Джосуа.

Останаха безмълвни известно време, заслушани във воя на вятъра.

— Ако загубим, боя се, че няма да има къде да избягаме, Сангфугол.

— Вероятно. — Дълго време арфистът не каза нищо повече, но накрая се обади: — Най-последно!

— Какво? Нещо става ли?

— Доближават стенобойната машина — майчице, това е наистина нещо страшно. Има огромна желязна глава, която е като истински коч с извити рога и всичко останало. Но е толкова огромна! Колкото и много войници да я тикат, истинско чудо е, че въобще могат да я помръднат. — Той ахна. — Кралските войници стрелят от стените! Ето, някой падна. И още неколцина... Но стеноломът продължава напред.

— Господ да ги пази — промълви тихо Странгиард. — Тук е ужасно студено, Сангфугол.

— Как е възможно да се стреля с лък в този вятър, камо ли да улучиш? А! Един падна от стената. Един от техните свърши. — Арфистът почти крещеше от възбуда. — Трудно се разбира какво става, но нашите войници са съвсем близо до стената. Ето, някой вдига стълба. По нея се изкачват наши воини.

В следващия миг той възкликна с изумление и ужас.

— Какво стана?

Странгиард присви око, но не виждаше нищо през плътния снеговалеж.

— Нещо се стовари отгоре им. — Арфистът беше поразен. — Огромна канара, струва ми се. Сигурен съм, че всички са мъртви.

— Дано Изкупителят да ни опази — промълви ужасен Странгиард. — Започна се. Сега ни остава да дочакаме края. Какъвто и да е той.

Исgrimнур бе вдигнал ръка пред лицето си, за да се предпази от брулеция вятър. Изпитваше невероятни трудности да следи какво точно се случва, въпреки че стените на Хейхолт бяха на по-малко от петстотин лакътя. Стотици бронирани мъже газеха през преспите пред стените — щъкаха като насекоми. Стотици други, които виждаше още по-неясно, се движеха по стените на Хейхолт. Херцогът изруга. Всичко му се струваше толкова надалеч!

Фреозел се качи на дървената платформа, която сапъорите бяха издигнали между подножието на хълма и опустелия, скрит от бурята Ерчестър. Фолшайърецът явно полагаше усилия, за да преодолее вятъра.

— Стеноломът е почти до вратата. Вятърът май е на наша страна днес — връхлита право срещу стрелците им.

— Но и ние не можем да стреляме по-добре — изръмжа херцогът. — Те могат да действат необезпокоявани върху стената и да изблъскват съвсем лесно стълбите ни. — Той удари с пестник по облечената си в ръкавица длан. — Слънцето изгря преди няколко часа, а всичко, което сме направили досега, е да утъпчем снега.

Фолшайърецът го изгледа критично.

— Извини ме, херцоже, но ти като че ли очакваш да бутнем стените до залез-слънце.

— Не, не. Господ знае, че Хейхолт е изграден много яко. Но не знам с колко време разполагаме. — Той погледна надвисналото небе. — Тази проклета звезда, за която говорят всички, е точно над главите ни. Почти усещам блясъка ѝ. Принца и Камарис ги няма. Мириамел също. — Той отново погледна към Хейхолт. — А войните ще се вкочанят, ако ги държим навън прекалено дълго. Би ми се искало *наистина* да срутим стената до залез-слънце — но не тая особена надежда.

Изорн посочи и струпаните около него воини погледнаха нагоре.
— Там. На стената.

До покритите с шлемове глави, които надничаха между зъберите, имаше и няколко други — с призрачни лица и развявани от вятъра бели коси.

— Бели лисици! — възкликна Слудиг.

И направи знака на Дървото.

— Наистина. И то зад стените на Хейхолт. Проклети твари! — Изорн вдигна боядисания си в черно меч и го размаха предизвикателно, но далечните силуети върху стената, изглежда, не го забелязаха. — Проклет да е и Елиас заради мерзката сделка, която е сключил с тях.

— Никога не съм ги виждал — извика над врявата Слудиг. — Милостиви Ейдон, та те приличат на демони!

— Те са демони. А Хейхолт се е превърнал в тяхно леговище.

— Но те не правят нищо.

— Толкова по-добре — отвърна Изорн. — Може би защото са прекалено малко. Но са много опасни стрелци. Чудя се защо никой от тях не държи лък.

Слудиг тръсна озадачено глава. Не можеше да откъсне очи от бледите лица.

— Бог да ни пази — промълви прегракнало той.

Барон Серидан се изкачи тромаво по стъпалата на платформата, затруднен от тежката си броня.

— Какво ново? — попита Исgrimнур.

Серидан свали ръкавиците и приближи ръце до мангала с въглените.

— Струва ми се, че всичко се развива добре. Стрелците на Елиас обстрелват стенолома и това забавя придвижването по склона, но нашите скоро ще го изтикат срещу вратата. Някои от обсадните кули също скоро ще заемат местата си и по всяка вероятност тогава те ще насочат стрелбата към тях. Имаме късмет, че вятърът е толкова силен — това много пречи на кралските стрелци да се целят добре.

Това го повтарят всички — измърмори херцогът. — Но аз тука много скоро ще полудея. Проклет да е Джосуа, че ме изостави по този

начин. — Той се намръщи и направи знака на Дървото. — Да ме прощаваш. Не исках да го кажа.

Серидан кимна.

— Знам. Ужасно е, че не знаем къде е.

— Не само това ме притеснява. Останаха прекалено много въпроси без отговори.

— Какво имаш предвид?

— Ако се стремят единствено да ни задържат и ако тази пламтяща звезда наистина предрича, че ще се случи нещо, което ще помогне на Елиас, то защо поне не се опитвах да преговарят? Човек би очаквал, че кралят ще иска да зърне брат си, най-малко, за да му изкрещи в лицето, че е предател.

— Елиас може да знае, че Джосуа не е тук.

Исгримнур трепна.

— Как би могъл да знае? Джосуа изчезна едва снощи!

— Ти разбираш по-добре от мен тези неща, херцог Исгримнур. Сражавал си се с краля и вещерските му съюзници много пъти.

Исгримнур се приближи до ръба на платформата и заоглежда смътните стени на Хейхолт.

— А може и наистина да знаят. Може да са подмамили Камарис някак си. Само че, по дяволите, това не би могло да означава, че Джосуа ще хукне след него. Не биха могли да го планират.

— Нищо не мога да предположа — отвърна баронът. — Дойдох само да ти кажа, че искам да взема няколко от хората си и да се приближим до западната стена. Мисля, че е време да ги притесним от още едно място.

— Върви. Но това е другото, което ме тормози: Елиас изобщо не изглежда разтревожен. След като стеноломът се доближи толкова много, очаквах поне една атака, с която да се опита да ни попречи да го дотикаме до мястото му.

— Не мога да ти отговоря. — Серидан го тупна по рамото. — Но ако това е всичко, което му е останало на Върховния крал, ще успеем да бутнем вратата най-много след ден-два.

— Може и да не разполагаме с толкова — отвърна навъсено Исгримнур.

— Но поне правим, каквото можем. — Серидан слезе тромаво по стъпалата и тръгна към коня си. — Кураж, херцог Исгримнур — викна

той пътьом. — Нещата се развиват добре.

Исgrimнур се огледа.

— Джержмайъс!

Момчето се измъкна от групичката мъже в брони в задния край на платформата.

— Да, сър.

— Виж да ми намериш малко вино, момче. Червата ми са поизмръзнали и от пръстите ми.

Адютантът му се втурна към шатрите, а Исgrimнур пак се обърна към бруленото от вятъра и забулено от снежни вихрушки полесражение и замърмори сърдито.

— Бог да ни пази! — Слудиг зяпна от изумление. — Какво правят?

— Поят — отвърна Изорн. — Виждам съм го пред стените на Наглимунд. Продължи сума време.

Той се загледа в двайсетината сити, които бяха излезли най-отпред и сега стояха на разстояние един изстрел с лък от стената, нагазили до колене в снега.

— Какво искаш да кажеш — „поят“?

— Така се сражават — поне така се сражават със своите братовчеди норните. Ако проумявах нещо повече, щях да ви го обясня.

— И това са съюзниците, на които толкова се надявахме? — Слудиг направо беснееше. — Ние се бием да си спасим живота, а те поят! Погледнете! Нашите мъже там гинат!

— Ситите могат да се сражават и по друг начин, Слудиг. И това им свърши работа в Наглимунд, макар да не разбрах как. Успяха да срутят стената.

Спътникът му изсумтя присмехулно.

— Предпочитам да се доверя на стенолома и обсадните кули и на мъже със силни мускули. — Той огледа небето. — Притъмня. Но не е много след пладне.

— Вероятно бурята се засилва. — Изорн дръпна юздите на коня си, който пристъпваше неспокойно. — Това там не ми харесва. Виждаш ли онзи облак над кулите?

Слудиг проследи насочения пръст на Изорн и премигна.

— Светкавица! Това ситите ли го правят?

И наистина, почти единственото, което се извисяваше на фона на виещия вятър, беше странното ритмично припяване на безсмъртните.

— Не знам, но е възможно. Наблюдавах ги да правят същото дни наред пред Наглимунд, но пак не мога да ти кажа какво точно правят. Джирики ми каза, че така блокирали някои магии на норните.

Изорн премигна при поредния оглушителен трясък, отекнал надолу по склона и из пустите улици на просналия се зад армията на принца Ерчестър. Блесна нова светкавица, сякаш вцепенила за миг всичко върху и пред стените на Хейхолт — воители, бойни машини, кръжащи снежинки и дори полетелите стрели, — след което всичко отново потъна в сумрака на бурята. Тресна нов гръм. Вятърът зафуча още по-силно.

— Може би затова норните не са сред стрелците — почти извика Изорн. — Сигурно подготвят някаква хитрост, някакво заклинание, което надали ще ни хареса. О, аз видях истински ужаси в Наглимунд. Слудиг, моля се воините на Джирики да са достатъчно силни, за да ги удържат.

— Това е истинска лудост! — изкрещя Слудиг. — Не виждам почти нищо!

Изтрещя нов тътен, този път малко по-глух. Не беше гръмотевица.

— Слава на Усирис! Дотикали са стенолома пред вратата — изкрещя възбудено Изорн. — Виж, Слудиг, нанесох първия удар!

Той вдигна черния меч и пришпори коня си няколко крачки по-напред. С шлема-дракон и с развятото от яростния вятър наметало дори на Слудиг му се стори, че това е Камарис, а не синът на неговия владетел.

— Трябва да открием ездачите на Хотвиг и да сме готови, ако разбият вратата.

Слудиг се огледа за пратеник, но наоколо се мъкнеха само пехотинци.

— Трябва да кажем и на баща ти — извика той.

— Върви тогава. Аз ще изчакам. Но побързай! Кой да се надява, че всичко ще стане толкова бързо?

Слудиг отговори нещо, но воят на бурята погълна вика му. Той обърна коня си и препусна надолу към наблюдателницата на херцог Исgrimнур.

— Стеноломът е пред вратата — обяви възбудено Сангфугол. — Само го погледни! Голям е колкото три къщи!

— Вратата е по-голяма. — Странгиард се тресеше. — Но съм изумен, че съпротивата е толкова незначителна.

— Нали видя Ерчестър. Всички са избягали. Елиас и неговият любимец вешер са превърнали това място в пустош.

— Но по стените има достатъчно воини, за да защитят двореца. Защо не са изкопали никакви траншеи, за да забавят стенобойните машини? Защо са натрупали толкова малко камъни, за да отблъснат обсадните стълби?

— Камъните, които бяха струпали, свършиха не малко работа — отвърна Сангфугол, ядосан, че Странгиард не споделя въодушевлението му. — Воините, които се катереха по тях, не могат да са по-мъртви.

— Елисия, майко на Изкупителя! — Свещеникът беше потресен. — Сангфугол, не говори така за падналите воини! Искрах само да кажа, че защитниците изглеждат доста зле подготвени за обсада, която Елиас би трябвало да очаква от седмици, а дори и от месеци.

— Кралят е полудял — отвърна арфистът. — Чу какво казаха бегълците от Еркинланд. А и много малко са останали да се сражават за него. Това е все едно да накараш мечок да излезе от леговището си. Мечокът може и да е освирепял, но си остава звяр, който човек би могъл да победи с разум.

— Разум? — Архиварят се опита да изтръска снега от одеялото си. Вятърът брулеше яростно дори през ниската преграда от камъни, които бяха натрупали. — Какво толкова разумно сме направили? През цялото време ни теглят за оглавника като волове.

Сангфугол махна пренебрежително с ръка, въпреки че и той трепереше от студ.

— Това, че Изорн и набанецът заеха местата на Камарис и Джосуа, е разумно — не можеш да го отречеш... като изключим собственото ти предложение аз да се правя на принца. А проникването през пещерите и тунелите под Хейхолт е наистина много умен ход! Кралят не би се досетил за това хиляда години.

Странгиард, който търкаше яростно длани, за да ги постопли, внезапно спря.

— Кралят може и да не се досети, но съюзниците му положително знаят за тези тунели. — Гласът му потрепна. — Норните със сигурност знаят.

— Именно затова нашите легендарни съюзници се спуснаха след принца и Камарис. Видях ги — брата и майката на Адиту, и останалите. Не се съмнявам, че ще се погрижат за себе си... дори норните да знаят за тунелите и да ги очакват, както, изглежда, предполагаш.

— Нямам това предвид. — Странгиард се изправи. Вятърът моментално издуха снега от наметалото му. — Изобщо нямам предвид това. Норните знаят всичко за тунелите.

Той прекрачи ниската ограда от камъни и събори няколко.

— Хей! Какво правиш?

— Трябва да намеря херцог Исgrimнур. Дебнат ни по-големи опасности, отколкото предполагаме.

Той се обърна и закричи през преспите надолу по хълма, приведен срещу вятъра, немощен, но решителен.

— Странгиард! — изкрещя Сангфугол. — По дяволите! Нямам намерение да остана тук сам. Идвам с теб, каквото и безумие да ти е щукнало. — Той също прекрачи преградата и викна: — Тръгнал си право срещу сражението! Ще те улучи някоя стрела!

— Трябва да намеря Исgrimнур — извика в отговор Странгиард. Като сипеше ругатни, арфистът се втурна след него.

— Изорн има право — повтори Слудиг. — Ако проникнем през вратата, трябва да предприемем мощно нападение. Войниците вече видяха норните и са уплашени. Ако се колебаем, предимството отново ще премине на страната на краля. Ами ако той предприеме атака и ни се наложи да контраатакуваме по височината?

Исgrimнур за стотен път огледа извисяващите се стени на Хейхолт. Единствено на фона на подобна буря човешките творения — дори такъв колосален градеж като Хейхолт — изглеждаха незначителни. Може би наистина щяха да успеят да съборят вратата. Може би Слудиг и другите имаха право — кралството на Елиас беше прогнил плод, който всеки момент ще падне от клона.

Над върховете на кулите се разнесе нов странен трясък, последван почти веднага от мощен тътен, щом огромният стенолом се

стовари върху вратата.

— Върви тогава — каза Исgrimнур. Слудиг не беше слязъл от коня си, от чиито ноздри извираха гъсти облаци пара, а се беше приближил до ръба на дървената платформа. — Хотвиг и кавалеристите му все още чакат на края на Кинсуд. Не, по-добре остани тук.

Исgrimнур викна при себе си един от току-що завърналите се конници, предаде му съобщение за тритингите и го отпрати.

— Ти се върни при Изорн, Слудиг. Кажи му да се държи и да пусне през вратата първо пехотинците. Никакви героични щурмове, поне докато не разбере какви са намеренията на Елиас.

Стеноломът се стовари още веднъж върху вратата Нарулах. Гредите, изглежда, поддадоха, сякаш огромните болтове се бяха разхлабили.

— Слушам.

Слудиг обърна коня си към стената.

Бойците стовариха стенолома за пореден път. Обкованата в желязо глава изхрущя върху гредите и една от тях се разцепи. През воя на бушуващата буря до слуха на Исgrimнур достигнаха въодушевените крясъци на воините. Те изтеглиха стенолома и отново го люшнаха напред. Портата се разтърси и се сгромоляса навътре сред взрив от натрошени греди и метални скоби. Снежната вихрушка нахлу през зейналата празнота. Исgrimнур се опули, неспособен да повярва, че вратата е рухнала. Щом снегът се разнесе, петдесетина копиеносци застанаха в открия се отвор плътно един до друг, готови да посрещнат атаката. Отвътре не се втурна никаква многобройна армия.

Вражеските войски дълго се гледаха през снежната мъгла. Сякаш нито едните, нито другите бяха в състояние да предприемат каквото и да било, изумени от случилото се. Най-накрая един конник със златист шлем вдигна меча си и препусна напред. Двайсетина рицари на коне и няколко пехотинци се втурнаха към пролома в стената на Хейхолт.

— По дяволите, Изорн! — разкрещя се херцог Исgrimнур като обезумял. Беше се надвесил толкова напред, че загуби равновесие и залитна от ръба на наблюдателницата. — Назад! Къде е Слудиг!? Слудиг! Спри го! — Някой го теглеше за ръкава, за да го издърпа върху платформата, но Исgrimнур не му обърна никакво внимание. — Не

вижда ли, че е прекалено елементарно? Изо-о-орн!!! — Знаеше, че не може да надвика колосалната врява. — Серидан! Къде си!? Препусни към него... В името на червения млат на Дрор, къде са ми вестоносците!?

— Херцог Исgrimнур!

Беше архиварят Странгиард, който продължаваше да го дърпа за ръкава.

— Махай се, да те вземат дяволите! — изрева Исgrimнур. — Нямам нужда от поп, трябва ми рицари на коне. Джеръмайъс, тичай при Серидан — викна той. — Изорн се увлече. Кажи на барона да препусне след него.

Странгиард не се отказваше.

— Моля ви, херцог Исgrimнур, трябва да ме чуете!

— Нямам никакво време сега за теб, човече! Синът ми в момента щурмува като кръгъл глупак. Сигурно си е въобразил, че е Камарис — и то след всичко, което му казах!

Той закричи по платформата, удовлетворен, че и останалите са не по-малко обезумели от самия него. Свещеникът го следваше неотстъпно като кутре, което подскача в краката на бик. Накрая Странгиард сграбчи наметалото на Исgrimнур и го дръпна с такава сила, че херцогът загуби равновесие и за малко не се стовари на пода.

— В името на всички светии, Исgrimнур! — закреця той. — Трябва да ме изслушаш!

Херцогът се втренчи в зачервеното лице на архиваря. Превръзката на Странгиард се беше смъкнала почти върху носа му.

— Какво се дърлиш? — попита Исgrimнур. — Срутихме вратата! Ние сме във война, човече!

— Норните положително знаят за тунелите — възкликна Странгиард.

Исgrimнур забеляза спотайващия се до платформата Сангфугол и се слиса какво търсят един свещеник и един арфист наред битката, която изобщо не беше тяхна работа.

— И какво от това?

— Те положително знаят. И ако смятаме да пратим някого под стените на двореца...

Врявата на щурмуващите рухналата врата мъже и дори тътенът на бурята и воят на вятъра неочаквано бяха заглушени от кошмарен,

стържещ звук. Конете се вдигнаха на задните си крака, няколко войници върху платформата запушиха ушите си.

— О, милостиви Ейдон — промълви Исgrimнур, вторачен в Хейхолт. — Не!

Последните щурмоваци на Изорн вече прекосяваха пролома. Зад гърбовете им от покритата със сняг земя сред натрошените от стенолома отломки се издигаше втора врата. Издигаше се много бързо и стържеше като гигантски зъби по кости. За броени мигове проломът отново беше запушен. Новата врата, изскочила изпод снега и калта, беше бронирана с матови железни плочи.

— О, Бог да ми е на помощ, прав бях — изстена Исgrimнур. — Хванаха в капан Изорн и останалите. Всеблагии Усирис!

Той проследи примаял от ужас как бойците разлюляват стенолома и го стоварват върху новата врата. Облицованото с метал дърво дори не трепна.

— Мислят, че са хванали Камарис — промълви Странгиард. — Това е бил планът им.

Исgrimнур се завъртя, сграбчи наметалото на свещеника и навря лицето си почти в неговото.

— Знаеше ли? Знаеше ли?

— За бога, Исgrimнур, не знаех. Сега го разбрах.

Херцогът го пусна и закрепця заповеди като обезумял — изпращаше останалите стрелци в подкрепа на бойците със Стенолома, върху които от зъберите на Хейхолт заваляха стрели като из ведро.

— И ми намерете този проклет ситски генерал! — изрева той. — Онзи в зеленото! Легендарните трябва да ни помогнат да свалим тази нова врата!

— Все пак трябва да ме чуеш, Исgrimнур — не се отказваше свещеникът. — Ако ситите познават тези тунели, значи и норните ги познават. Приживе Кралят на бурите е бил владетел на Асу'а!

— Какво значи това? Кажии го направо, да те вземат мътните! — Исgrimнур беше като умопомрачен. — Синът ми е в капан с шепа воинии. Трябва да разбием тази врата и да влезем вътре.

— Мисля, че трябва да погледнеш... — продължи Странгиард, но го прекъсна нов взрив от крясъци.

Този път те се понесоха зад гърба на Исgrimнур.

— Нападат ни откъм Ерчестър! — изкрещя един от конниците.
— Гледайте! Това са Белите лисици!

— Исках да те накарам да разбереш. Странгиард тръсна глава. —
Щом ние можем да се промъкнем под стените, и те могат.

Дори в сумрака се виждаше, че войската, който се придвижва по
Главния път, не е човешка. В полумрака блещукаха бели лица. Бели
ръце стискаха дълги остри копия. Разбрали, че са забелязани и не се
налага да се прокрадват безшумно, норните запяха триумфиращо и
Исгримнур усети оглушителни болки в ушите.

— Изкупителят да ни е на помощ, стащиха ни като зайци. —
Херцогът тупна с жест на неизречена благодарност свещеника по
рамото и застана в центъра на платформата. — При мен, воини на
Джосуа! При мен!

И махна на Джеръмайъс да доведе коня му.

Пеейки, норните маршируваха по Главния път.

30. ПОКРАЙ ЕЗЕРОТО

— Горе при дървото... — измърмори Гутулф, Лицето му под ръката на Саймън гореше като пещ и беше мазно от потта. — При пламтящото дърво. Иска да отиде...

Състоянието на графа се влошаваше и Саймън не знаеше какво да прави. Все още едва креташе от собствените си рани, нямаше почти никаква представа от лекуване, а и се намираще сред пълен мрак и не разполагаше с нищо, което би могло да облекчи треската на Гутулф. Имаше някакъв смътен спомен, че високата температура трябва да се смъкне, и беше покрил страдащия граф с няколко от разхвърляните по пода парцали, но се чувстваше като палач, че е завил човек, който направо изгаря.

Приседна безпомощно до Гутулф и заслушан в несвързаното му бълнуване, се замоли графът да оцелее. Мракът надвисваше като смазващите дълбини на океан и му пречеше да диша и да мисли. Опитва се да се разсее, като си припомняше нещата, които беше виждал, и местата, които беше посетил. Най-много от всичко му се искаше да направи нещо, но точно в този момент не се сещаше какво би могъл да направи, освен да чака. Не искаше да остане отново сам и изгубен в пустошта.

Нещо докосна крака му и Саймън протегна ръка — предположи, че в страданието си Гутулф се опитва да стисне нечия ръка. Но вместо ръка пръстите му напипаха нещо топло и покрито с козина. Той извика от изненада и изпълзя назад, очакваше да го полазят плъхове или нещо още по-отвратително. След като докосването не се повтори, той приклепна и остана неподвижен. В един момент чувството му за отговорност надделя и той припълзя към графа. Опипа предпазливо и отново докосна козината. Този път съществуването се дръпна, но не се отдалечи много. Беше котка.

Саймън се разсмя беззвучно, после протегна ръка и погали животинчето. То изви гръб под ръката му, но не се приближи повече. Вместо това се настани до слепаца и гърчовете на Гутулф се поукуротиха, а дишането му се поуспокои. Присъствието на котката,

изглежда, го облекчаваше. Саймън също вече се чувстваше по-малко самотен и взе твърдо решение да внимава да не подплаши животинчето. Отчупи троха от останалата коричка хляб и му я подаде, но котката я помириса и не я лапна. Саймън я изяде, изяде и още няколко трохи и се опита да си намери удобно местенце за спане.

Събуди се внезапно с усещането, че нещо се е случило. В тъмнината му беше невъзможно да долови някаква промяна, но имаше явното усещане, че нещата са се променили някак си, че е попаднал на непознато място без никаква представа как се е озовал в него. Парцалите наоколо бяха същите и той продължаваше да чува затрудненото дишане на Гутулф, макар и по-тихо. Саймън пролази до графа, премести лекичко топлатата мъркаща котка и се зарадва, като усети, че парализиращите гърчове в крайниците на слепеца са понамалели. Може би се оправяше от треската. Може би котката му беше правила компания и присъствието ѝ беше възвърнало отчасти разсъдъка му. Така или иначе, Гутулф беше спрял да бълнува. Саймън остави котката да се намести отново в извивката на ръката на графа. Това, че не чуваше гласа на Гутулф, му подежда странно.

В началото на треската бърборенето на графа от време на време беше почти смислено, независимо че беше до такава степен изтормозен от гласовете, които чуваше, и доскорошната самота, че на Саймън му беше трудно да разбере кое е истина и кое кошмарни сънища. Гутулф бърбореше за пълзене из мрака, за отчаяния си стремеж да намери Блестящ гвоздей, макар че, колкото и да беше странно, изобщо не го възприемаше като меч, а като нещо живо, което го зове. Саймън си припомни смущаващата жизненост на Трън и му се стори, че схваща част от онова, което иска да каже графът.

Не беше леко да схване смисъла на бълнуванията на един полуобезумял слепец, но думите му помогнаха да си представи как графът се лута из тунелите, подмамен от нещо, чийто зов не може да пренебрегне. Изглежда, Гутулф се беше отдалечил от обичайния си район и беше дочул и усетил много ужасяващи неща. Най-накрая беше долазил и когато дори и най-тесните пътечки се бяха оказали непреодолими, беше ровил, за да си проправи път през последните лакти пръст, които го разделяха от обсебилият го меч.

„Промъкнал се е до гробницата на Джон — осъзна Саймън и потръпна. — Като сляпа къртица, която се опитва да открие морков — рови, рови...“

Гутулф беше се докопал до плячката си и беше успял по някакъв начин да намери обратния път до леговището си, но очевидно дори радостта от притежаването ѝ не беше достатъчна причина, за да го накара да се скрие. По някаква причина се беше престрашил да тръгне отново, може би за да задигне храна от леярната — откъде иначе можеха да са хлябът и водата? — или поради някаква по-съществена и непонятна причина.

„Защо дойде при мен? — запита се Саймън. — Защо се подложи на риска да го хване Инч? — Той отново си спомни за Трън и за това как сякаш почти усещаше къде иска да отиде той. — Може би Блестящ гвоздей е искал да открие... мен“.

Тази мисъл беше поразяващо съблазнителна. Ако Блестящ гвоздей беше привлечен от приближаващия огромен сблъсък, то може би някак усещаше, че Гутулф никога не би излязъл отново на дневна светлина по собствено желание. Така както Трън беше избрал Саймън и приятелите му да го свалят от Урмшайм и да го занесат при Камарис, може би Блестящ гвоздей беше избрал Саймън, за да го занесе горе в Кулата на Зеления ангел, за да срази Краля на бурите.

Спомни си още нещо.

„В съня ми Лелет каза, че мечът е част от моята история. Това ли искаше да каже?“

Подробностите бяха някак мъгляви, но беше запомнил мъжа с печалното лице, който беше поставил меча в скута си, докато очакваше нещо.

„Драконът?“

Саймън плъзна пръсти по гърба на котката, продължи по ръката на Гутулф и стигна до Блестящ гвоздей. Графът простена, но не се противопостави, докато Саймън внимателно разтваряше пръстите му. Младежът благоговейно прокара пръст по меча чак до предпазителя. Гвоздей от Дървото на екзекуцията на благочестивия Усирис! И някаква свещена реликва от свети Ейлстан беше напъхана в кухнята дръжка, спомни си той. Мечът на Престър Джон. Беше невероятно, че някакъв си едновременен кухненски хлапак изобщо можеше да докосне такава светиня!

Обви пръсти около дръжката. Сякаш... прилепна върху дланта му. Толкова удобно, като че ли беше изваяна за него. Всякакви други разсъждения за меча и за Гутулф отлетяха. Седнал в мрака, той изпита усещането, че острието е продължение на ръката му, на самия него. Изправи се, забравил за болките в мускулите си, и разреже мрачната бездна пред себе си. В следващия миг, ужасен, че може неволно да стовари Блестящ гвоздей върху каменната стена на пещерата и да повреди острието, той отново седна, изпъгна до собственото си ъгълче и се отпусна върху каменния под, притиснал меча до себе си като дете. Металът беше хладен, където докосваше кожата му, а острието сякаш току-що наточено, но той не искаше да го остави. В другия край Гутулф промърмори неспокойно.

Мина известно време — той не знаеше дали е заспивал, или не — когато изведнъж си даде сметка, че нещо липсва: вече не чуваше дишането на графа. Докато лазеше по неравния под, за миг го обнадежди невероятната мисъл, че Гутулф се е оправил достатъчно, за да излезе от пещерата, но Блестящ гвоздей, който продължаваше да стиска, беше доказателство, че това едва ли е възможно: слепецът не би позволил нито за миг някой друг да притежава меча.

Саймън докосна Гутулф; кожата на графа беше студена като речна тиня.

Не се разплака, но усещането за загуба беше разтърсващо. Дожаля му не за Гутулф, когото — освен от последните няколко преминали като насън часове или дни — познаваше като доста страховит мъж, а за него самия: отново беше останал сам.

Почти сам. Нещо докосваше пищяла му. Котката се опитваше да привлече вниманието му. Липсваше ѝ нейният приятел, беше сигурен Саймън. Може би се надяваше, че той ще може да събуди Гутулф, което тя не бе успяла да направи.

— Съжалявам — прошепна той, погали я по гърба и подръпна лекичко опашката ѝ. — Той се пресели някъде другаде. Аз също съм самотен.

Изпълнен с празнота, Саймън седна и започна да обмисля ситуацията. Вече нямаше друг избор, освен да се опита да се измъкне от лабиринта на тунелите без искрица светлина, макар да се съмняваше, че би могъл да се справи без водач. Вече два пъти беше

бродил из този призрачен лабиринт, преследван на толкова близко разстояние от смъртта, че сякаш долавяше крачките ѝ зад гърба си. Беше прекалено да се надява отново да има късмет. Но не му оставаше почти нищо друго. Кулата на Зеления ангел се извисяваше някъде над него и той трябваше да отнесе Блестящ гвоздей там. Ако Джосуа и другите не бяха донесли Трън, щеше да направи, каквото може, въпреки че беше обречен на неминуем неуспех. Дължеше го на всички, които бяха рискували живота си за неговата свобода.

Не можеше да се раздели с Блестящ гвоздей дори за миг. Постепенно го обладаваше манията на Гутулф, макар че в тясната пещера едва ли имаше нещо, което да застраши меча. Но пък и не можеше да направи почти нищо, докато го стискаше в ръката си. Подпря го на стената и се зае с неприятното занимание да разсъблече мъртвия граф. Когато свали окъсаните му одежди, събра няколко от разхвърляните из пещерата парцали и имитирайки надве-натри свещеническия ритуал от Дома на подготовката, уви тялото. Чувстваше се странно, че отдава такава почит на един мъж, който, доколкото му беше известно, не се беше радвал на особено уважение приживе и който щеше да остане да лежи тук сам и захвърлен, но изпитваше непреодолимо желание да се отплати на слепеца. Моргенес и Мейгуин бяха жертвали живота си за него и не бяха почетени нито с паметна плоча, нито с обредна церемония, освен тези, които Саймън бе скътал в сърцето си. Гутулф нямаше да се пресели в Отвъдните поля неопят.

Щом свърши, Саймън се изправи.

— Бог да те защити — започна той, като се напрягаше да си припомни думите на Молитвата за мъртвите —

и Усирис, Негов единствен Син, да те възкачи.

Нека бъдеш отнесен в зелените долини

на Неговите селения,

където душите на добрите и праведните пеят от хълмовете,

а ангелите са по дърветата

и изричат радостта с Божия глас...

— Благодаря ти, Гутулф — добави Саймън, след като свърши молитвата. — Извинявай, че ти вземам меча, но ще се опитам да направя онова, което трябва.

Направи знака на Дървото с надеждата, че и в мрака Бог го вижда и ще си спомни Гутулф, когато графът най-после се изправи пред Него. Накрая навлече дрехите и ботушите му. Преди година сигурно доста би премислил, преди да облече дрехите на мъртвец, но оттогава толкова пъти беше усещал дъха на смъртта, че в момента най-важна за него беше практичността. В пещерата беше топло и безопасно, но кой знае какви ледени ветрове и назъбени камъни го очакваха...

Докато изгълтваше последните капки вода, котката отново се тръкна в крака му.

— Можеш да дойдеш с мен или да останеш — каза ѝ той. — Твой избор.

Вдигна Блестящ гвоздей, омота острието под дръжката с един парцал, завърза останалия без катарама колан на графа около кръста си и запаса меча, за да са свободни ръцете му.

Докато си проправяше опипом път към отворието на пещерата, котката непрекъснато се усукваше между краката му.

— Ще ме спънеш — каза ѝ той. — Престани.

Измина известно разстояние по прохода, но животинчето отново се навря в краката му и го препъна. Той се наведе да го хване и се разсмя на собствената си глупост, че се опитва да хване котка в абсолютен мрак. Тя се изплъзна под дланта му и измяука от противоположната посока. Саймън спря и каза високо:

— Натам, не насам, така ли?

След миг колебание сви рамене и отново се разсмя. Въпреки всички отминали и предстоящи ужаси се чувстваше странно свободен.

— Добре, тогава ще те следвам поне известно време. Най-много да ме отведеш до най-огромното свърталище на пльхове в Остен Ард.

Котката пак се отърка в крака му и го поведе по коридора. Като опипваше стената в пълния мрак, Саймън се повлече след нея.

Юис-хадра спря под стълбата и припряно каза нещо на съпруга си. Юис-фидри ѝ отвърна и двамата се наведоха да огледат напукания каменен парапет.

— Тук е — каза Юис-фидри. — Ако тръгнете нагоре по тези стъпала, ще излезете в двореца на простосмъртните, построен над този.

— Къде? — попита Мириамел, пусна лъка и торбата си на пода на тунела и се отпусна върху камъните. — Къде точно в двореца?

— Не знаем — отвърна Юис-хадра. — Всичко това е било построено след нас. Нито един Тинукедатин не е докосвал тези камъни.

— А вие? Къде ще отидете вие?

Тя огледа издигащото се пред тях стълбище. То извиваше далеч отвъд обсега на слабото сияние на жезлите на дуорите и потъваше в мрака.

— Ще открием друго място. — Юис-фидри погледна съпругата си. — Останахме съвсем малко, но има още места, които очакват нашите ръце и очи.

— Време е да тръгваме — обади се настоятелно Бинабик. — Някой знае ли на какво разстояние зад нас са норните?

— Защо не дойдете с нас? — попита Мириамел дуорите. — Силни сте и можем да използваме силата ви. Трябваше да осъзнаете досега, че нашата битка е и ваша.

Юис-фидри потръпна и вдигна тънките си ръце, сякаш да се предпази от нея.

— Не разбирате ли? Ние не принадлежим на светлината, на света на Судхода. Вие вече ни променихте, накарахте ни да извършим неща, които Тинукедатин не вършат. Ние... ние убихме някои от тези, които някога ни бяха владетели. — Той измърмори нещо на дуорски и Юис-хадра и останалите дуори се присъединиха единодушно със скръбни гласове. — Ще ни трябва много време, за да свикнем с това. Ние не принадлежим към света над нас. Оставете ни да тръгнем и да намерим мрака и дълбините, за които копнеем.

Бинабик, който беше разговарял дълго с Юис-фидри през последната част от бягството им, пристъпи напред и протегна малката си ръка.

— Дано намерите спасение.

Дуорът го погледна за момент, сякаш не го разбра, след което протегна тънките си като крачета на паяк пръсти и стисна пръстите на трола.

— И вие. Няма да изрека мислите си, защото са изпълнени със страх и тревога.

Мириамел преглътна възраженията си. Дуорите искаха да си тръгнат. Бяха изпълнили обещанието, което беше изтръгнала от тях. И

без това бяха уплашени и безпомощни и може би на повърхността щяха да са по-скоро излишно бреме, отколкото надеждна подкрепа.

— Сбогом, Юис-фидри — каза му тя и се обърна към съпругата му. — Юис-хадра, благодаря ти, че ми показва как се грижиш за камъка.

Дуорката вирна глава.

— Дано и вие успеете.

Светлинките на жезлите потрепнаха и подземието сякаш се размърда в поредната конвулсия. В следващия миг, след като всичко отново застана на мястото си, дуорите си зашепнаха нещо.

— Вече трябва да тръгваме — каза Юис-хадра — очите ѝ бяха разширени от уплаха.

Двамата със съпруга ѝ се обърнаха и поведоха групичката тътрещи се дуори към сенките. След няколко мига коридорът опустя, сякаш никога не бяха съществували. Мириамел премигна.

— И ние трябва да тръгваме. — Бинабик се заизкачва по стъпалата и се обърна. — Къде е монахът?

Мириамел се взря в сумрака. Кадрах, който беше стоял зад струпалите се на купчина дуори, седеше на земята с притворени очи. На потрепващата светлина от факлата на Бинабик сякаш се олюляваше.

— Не ни е притрябвал. — Тя се наведе, за да вдигне нещата си. — Би трябвало да го оставим тук. Ако иска, да дойде.

Бинабик се намръщи.

— Помогни му, Мириамел. Инак ще попадне в ръцете на норните.

Тя си помисли, че монахът заслужава тъкмо това, но тръсна глава и се приближи до него. Хвана го за ръката и го изправи.

— Тръгваме.

Кадрах я изгледа за миг, после каза:

— А, да.

И я последва по древното стълбище.

Колкото по-навътре в дълбините под Хейхолт ги отвеждаха ситите, толкова по-изумени бяха Тиамак и Джосуа — оглеждаха се като попаднали в Набан фермери от Езерните земи.

— Каква съкровищница се крие тук! — въздъхна Джосуа. — И като си помисля, че се е намирала под краката ми през всичките

години, докато живях в замъка. С радост бих прекарал цял живот в изследване и проучване...

Тиатак също беше поразен. Грубо издълбаните коридори във външните тунели бяха отстъпили място на рухнало великолепие, което не би могъл да си представи, а и сега му беше трудно да повярва на очите си. Огромни зали, издълбани с невероятни усилия в самата скала, със стени, плътно покрити с изящни изображения; безконечни стълбища, източени и фини като паяжини, които се извиваха сред сенките или се изопваха над празните мрачни пространства; цели скални помещения, които напомняха горски пейзажи с изрисуваните по стените им планински водопади и затревени полянки — макар и порутен, Асу'а беше изумителен.

„О, вие, които наблюдавате и оформяте — помисли Тиатак, — това, че зърнах цялата тази хубост, възмездява всеки миг страдание, който преживях. Хромият ми крак, прекараните в гнездото на гхантите часове не бих сменил с нищо, ако заедно с тях трябва да се откажа и от спомените си от последния час“.

Докато лъкатушеха през прашните разклонения, Тиатак откъсваше за дълго очи от заобикалящите ги чудеса, за да проследи странното поведение на ситските им спътници. Когато Ликимея и останалите спряха, за да позволят на простосмъртните да отдъхнат в една зала с висок таван, чиито сводести прозорци бяха задръстени с пръст и ситни камъни, Тиатак седна до Адиту и тихо каза:

— Извини ме, ако въпросът ми е неделикатен, но твоят народ не тъгува ли за древния си дом? Изглеждаш... разстроена?

Адиту сведе глава, като изви изящната си шия.

— Донякъде да. Тъжно е, като виждаме красотата, създадена от нашия народ, в такова състояние, а за тези, които са живели тук... — тя направи неопределен жест, — е още по-мъчително. Помниш ли помещението с изрисувани с огромни цветя стъпала — наричаме го Залата с петте стълбища?

— Да.

— Там е починала Бризейу Донфедър — майката на майка ми.

Мъжът от блатата се замисли за застиналата в центъра на обширното пространство с безизразно лице Ликимея. Кой би могъл да проумее тези безсмъртни?

Адиту поклати глава.

— Но не това е главната причина за нашето, както си забелязал, безпокойство. Има... присъствия тук. Каквито не би трябвало да има.

Самият Тиамак беше доловил доста осезаемо онова, което вероятно имаше предвид Адиту — като полъх на вятъра по врата, настоятелен като опипващи пръсти, и отекувания на едва доловими гласове.

— Но какво означава това?

— Нещо се е събудило в Асу'а, нещо, което не би трябвало да е будно. Трудно е за обяснение. Каквото и да е то обаче, придало е подобие на живот на нещо, което не би трябвало да го притежава.

Тиамак се намръщи в недоумение.

— Да не искаш да кажеш... призраци?

Адиту се усмихна за миг.

— Ако правилно съм разбрала Първата баба, когато ме учеше какво означават думите на простосмъртните, не. Не в този смисъл. Но е трудно да ти обясня разликата. Вашият език не е пригоден за това, а и вие не чувствате и не усещате като нас.

— Но ти как го разбираш?

Той погледна към Джосуа, но принцът наблюдаваше съсредоточено богато гравирани стени.

— Защото ако беше така — отвърна му Адиту, — едва ли щяхте да сте така спокойни в момента.

Тя се изправи и тръгна по покрития с дребни камъни под към майка си и Джирики, които разговаряха тихо.

Насред цялата тази пустош Тиамак неочаквано се усети заобиколен от опасности. И се примъкна по-близо до Джосуа.

— Долавяш ли нещо, принц Джосуа? — попита вранът. — Ситите го долавят. И са уплашени.

Принцът се беше навъсил.

— Всички сме уплашени. Бих предпочел да разполагам с една нощ, за да се подготвя за всичко това, но Камарис ми отне тази възможност. Опитвам се да не мисля накъде сме тръгнали.

— И никой няма никаква представа какво ще правим, щом се озовем там — проплака Тиамак. — Как се печели битка при това положение? — Той се поколеба. — Нямам никакво право да те питам, принц Джосуа, но защо тръгна след Камарис? Трябваше някой друг,

който няма чак толкова решаваща роля за нашия успех, да се опита да го открие.

Принцът се вторачи в сенките.

— Просто бях там. Искях да го настигна, преди да изчезне в тунелите. — Той въздъхна. — Нямахше кой друг да го спре. А и...

Отново се усети странното отклонение на въздуха и камъните, внезапно и объркващо, и Джосуа спря по средата на думите си. Светлините на ситите потрепнаха. Самите безсмъртни изобщо не помръднаха. За миг на Тиатак му се стори, че усеща присъствието на цяла тълпа, някаква сумрачна орда, която изпълва рухналите зали. Усещането моментално помръкна и всичко отново си беше същото, освен възникналата миризма на пушек.

— Милостиви Ейдон! — Джосуа погледна към краката си, сякаш изненадан, че все още са стъпили на земята. — Какво е това място?

— Трябва да побързаме — настоя Джирики. — Ще можете ли?

— Единият ми крак е хром — отвърна Тиатак, — но ще се постарая.

Джосуа отпусна ръка върху рамото на врана.

— Няма да те изоставя. Ще те нося, ако се наложи.

Тиатак се усмихна развълнуван.

— Не мисля, че ще се стигне чак дотам, принц Джосуа.

— Давай, тогава. Ситите искат да побързаме. Да се опитаме да го направим.

Забързаха по лъкатушещите коридори. Като гледаше гърбовете на ситите, Тиатак почти не се съмняваше, че ако решат, могат да изоставят простосмъртните си спътници далеч зад себе си. Но не го правеха и това означаваше много: ситите смятаха, че Тиатак и Джосуа могат да свършат нещо важно. Той превъзмогна болката в крака и ускори крачка.

Като че ли подтичваха вече цели часове, макар Тиатак да нямаше никаква представа дали е така: както самият Асу'а беше странно нестабилен, така и времето течеше по начин, който Тиатак изобщо не беше сигурен, че може да прецени точно. Времевата разлика между две крачки понякога се издължаваше до безкрайност, а в следващия миг той внезапно се озоваваше в съвсем друга част на порутения подземен дворец и все така бързаше без никакъв спомен за току-що изминатото разстояние.

„О, Ти, който винаги стъпваш на пясък, запази разсъдъка ми, докато направя онова, което мога“, замоли се той.

Принцът също като че ли общуваше безмълвно с нещо или с някого.

За момент ситите се отдалечиха толкова далече напред, че светлинките им се превърнаха в едва Доловими петънца. Глобусът на Тиатак, който се поклащаше в ръката му, не осигуряваше постоянна светлина и на моменти двамата с Джосуа нагазваха сред руини, които едва можеха да видят, препъваха се, падаха и ставаха, вече целите бяха изподраскани и натъртени. Най-накрая настигнаха безсмъртните.

Ситите бяха спрели под един извисен свод, силуетите им се очертаваха на фона на проникващото от съседната зала разсеяно сияние. Тиатак спря зад тях запъхтян от изтощение и се запита дали това най-после не са светлините на горния свят. Докато се мъчеше да си поеме дъх, той се втренчи в подобната на дракон змия, гравирана върху свода. Опашката ѝ се спускаше от едната страна на входа, продължаваше по покрития с прах под, след което се издигаше по отсрещната стена до трегера и крайт ѝ влизаше в устата ѝ. Боята върху някои от хилядите миниатюрни люспици все още беше запазила цвета си.

Замъглената от пушеци светлина пред ситите деформираше силуетите им — издължаваше ги прекомерно и размазваше очертанията им. Джирики се обърна и погледна запъхтените простосмъртни. На лицето му беше изписано съчувствие, примесено с огромна загриженост.

— Оттатък е Езерото на Трите дълбини — каза той. — Ако ви кажа, че то е Главен свидетел, вероятно ще придобиете някаква представа какви сили действат тук. Това е едно от най-могъщите енергийни места: дори великите дракони на Остен Ард са идвали да пият от водите му и да споделят безсловесната си мъдрост — дълго преди моят народ да е стъпил на тази земя.

— Защо спряхме тук? — попита Джосуа. — Дали Камарис...?

— Може да е тук, а може и да е бил и да е продължил. Това е място на сила, както вече казах, и е един от източниците на промяна, която усещаме навсякъде около себе си. Нищо чудно да е бил привлечен тук. — Джирики вдигна предупредително ръка и Тиатак за първи път забеляза умора върху лицето на безсмъртния. — Моля ви да

не правите нищо, без да попитате. Не пипайте нищо, освен пода, по който стъпваме. Ако нещо ви заговори, не му отговаряйте.

Тиамак изтръпна и кимна в знак, че е разбрал. Имаше хиляди въпроси, които искаше да зададе, но напрежението, което долавяше в сита, беше достатъчно силен аргумент да се въздържа.

— Да продължим — каза Джосуа.

Явно неуверени, ситите пристъпиха през сводестия вход в просторното помещение, изпълнено с непряка светлина. Онези части от стените, които Тиамак успяваше да зърне през странно непрозрачния въздух, изглеждаха почти току-що съградени, неповредени и подсилени с колони, които се извисяваха към невидимия таван. Езерото, овална шир от искряща вода, се простираше в центъра на залата. Вито стълбище, колосално и същевременно изящно, започваше от отсрещната страна на езерото, издигаше се спираловидно и чезнеше в мъглите нагоре.

Нещо в залата беше... живо. Тиамак не можеше да изрази по друг начин усещането си. Дали беше самото езеро с непрекъснато променящите се синкави и зеленикави проблясъци, които извираха от дълбините, не беше в състояние да прецени, но в това място имаше нещо много повече от вода и камъни. Въздухът беше напрегнат като пред буря и той затаи дъх. Ситите — пристъпваха предпазливо като ловци, които дебнат ранен глиган — се пръснаха покрай брега на езерото, отдалечаваха се все повече и повече от него с всяка следваща крачка. Светлината потрепваше.

— Камарис! — извика Джосуа.

Тиамак вдигна уплашено очи. Принцът гледаше напрегнато някакъв силует зад най-отдалечения от ситите — висока фигура с дълга сянка в едната ръка. Принцът забърза покрай ръба на езерото. Ситите тръгнаха с него към самотната фигура. Тиамак закуцука след тях, моментално забравил болките в крака си.

За момент му се стори, че принцът се заблуждава и че това може да е всеки друг, но не и Камарис: за някаква частица от мигновението той видя съвсем различен човек — със смолисточерна коса, облечен в странни одежди и с разклонена корона върху главата. В същия момент залата потрепна, наклони се и вранът залитна. Но не падна и в същия момент видя, че наистина е старият рицар. Камарис огледа приближаващите, отстъпи назад с разширени от ужас очи, след това

вдигна черния меч пред гърдите си. Джосуа и ситите спряха извън обсега му.

— Камарис — каза принцът, — аз съм — Джосуа. Виж, аз съм. Търся те отдавна.

Старикът го изгледа, но мечът не трепна.

— Това е греховен свят — отвърна дрезгаво той.

— Ще дойда с теб — продължи Джосуа. — Където искаш да отидем. Не се страхувай. Няма да те спра.

Гласът на Ликимея беше изненадващо деликатен.

— Можем да ти помогнем, Хикка Ти-туно. Няма да те задържим, но можем да облекчим мъките ти. — Тя пристъпи напред с вдигнати нагоре длани. — Помниш ли Родената на кораб Амерасу?

Устните на стареца се опънаха в гримаса на болка и страх и той вдигна Трън, сякаш готов да нанесе удар. Тъмният меч на Куройи изсъска от ножницата, щом той пристъпи пред Ликимея.

— Няма нужда — каза сдържано тя. — Недей.

Високият сит се поколеба за момент, после плъзна меча си от вълшебното дърво в ножницата. Камарис отново наведе черното острие.

— Жалко. — В гласа на Куройи прозвуча искрено съжаление. — Винаги съм се питал какво ще се случи, ако кръстосаме мечове с най-великия от простосмъртните воители...

Преди някой да е казал и дума, светлината се разискри ослепително и внезапно цялата зала потъна в мрак. В следващия миг отново стана светло, но сега въздухът беше синкав като сърцевина на пламък. Тиатак усети да го пронизва смразяващ вятър. Напрежението във въздуха се увеличи толкова много, че ушите му забумтяха.

„Колко само обичате простосмъртните“.

Страховитият глас разтърси мислите и цялото му тяло. Изречените думи препуснаха като насекоми по кожата на врана.

„Просто не можете без тях“.

Всички се обърнаха. В кръжащите мъгли зад тях се оформяше силует с белезникаво наметало и сребърна маска, възседнал трон във въздуха над центъра на езерото. Слаби синкави проблясъци се издигаха едва-едва над водата и цялата зала се изпълни със сенки. Вранът се скова от ужас. Не можеше да помръдне, а само да се моли да остане незабелязан. Кралицата на Стормспайк — коя ли друга можеше

да е? — беше страховита, все едно в кошмар се появяваше Онази, която чака, за да отведе всички.

Ликимея заговори вдървено, сякаш всяка изречена дума изискваше огромно усилие.

— Е, Най-стара. Намерила си начин да стигнеш до Езерото на Трите дълбини. Но това не означава, че можеш да се възползваш от него.

Фигурата с маската не помръдна, но Тиамак усети от нея да се излъчва нещо като триумф.

„Аз накарах Амерасу да замлъкне — аз я унищожих, преди моите слуги да я ликвидират. Мислиш ли, че си й равна, дете?“

— Сама не. Но с мен има и други.

„Други деца“.

Сред завихрените мъгли се издигна покрита с бледа ръкавица ръка.

Тиамак долови някакво смътно раздвижване в периферията на обкръжилите го фигури, но не можеше да откъсне очи от потрепващата сребърна маска.

— Камарис тръгва! — извика Джосуа.

— Върви с него — каза Джирики. — Ти също, Тиамак. Последвай го.

— А вие? — Гласът на принца беше прегракнал. — А и как ще намерим пътя?

— Той отива там, където го теглят. — Джирики се доближи до майка си, която изглеждаше вкопчена в някаква битка със Северната кралица. Мускулите върху лицето на Ликимея се гърчеха. — Вие трябва да стигнете там. Това тук е нашата битка.

Джирики се обърна към езерото.

— Върви! — каза настойчиво Адиту и побутна Тиамак към Джосуа. — Ние ще призовем силата на Древното дърво и ще я удържим, докато можем, но не сме в състояние да разрушим техния план тук. Утук'ку вече тегли енергия от Главния свидетел. Усещам го.

— Но какво прави тя? — попита ужасено Тиамак.

— Не можем да го разберем — простена Адиту със стиснати зъби. — Разполагаме с всичко необходимо, за да я удържим. Вие трябва да свършите останалото. Това е нашата битка. Хайде върви!

И му обърна гръб.

Пулсиращото сияние на езерото се усили и по стените припламнаха светлолилави пламъци, сякаш раздухани от внезапно връхлетял вятър. Цялата зала се изопна като кожа на барабан. На Тиатак му се стори, че се свива, усуква, пречупва от необуздаеми енергии. Нещо всемогъщо, макар и без форма и същност, се стоварваше върху него от обгърнатия в мъгли силует, който се носеше над водата.

Стъпка по стъпка, сякаш брулени от яростни ветрове, ситите застанаха в редица един до друг пред езерото, сключиха ръце и запяха.

Щом странната мелодия на безсмъртните се извиси, светлините в езерото затрептяха неистово. Тиатак се взираше безпомощно през блещукащите мъгли; не можеше да си спомни как се ходи. Стените около езерото сякаш се извиха навътре и отново се изметнаха назад, приведоха се и пак се изметнаха — сякаш цялата зала дишаше. На самия ръб на езерото Адиту се олюля и залитна напред, но брат ѝ, който беше застанал до нея, я хвана. Песента на ситите за момент се разколеба, но отново се извиси.

В отговор на тяхната напомняща вой мелодия сред мъглявините на езерото започна да се оформя нещо, което много скоро впримчи бледия силует на Северната кралица. Тиатак съзря някакъв смътен, мрачен, масивен ствол с олюляващи се клони и призрачни листа, които потрепваха, сякаш галени от вятър. Адиту беше казала „Древното дърво“. Тиатак долавяше древността на този колос, дълбоките му корени и разпростиращата се, невъобразима сила. За момент усети някаква надежда.

Синкавите проблясъци във водата заискриха още по-яростно и постепенно залата се изпълни с ослепително сияние. Дървото като че ли се сгърчи. Вранът се притисна до земята, смазан от задушавашата, смразяваща мощ, която излъчваше Езерото на Трите дълбини.

— Тиатак!

Гласът идваше някъде от много далеч зад него и не означаваше почти нищо. Нищо не беше в състояние да проникне през мъглата, която забулваше ушите, сърцето, мислите му...

Високо над центъра на езерото Северната кралица се извисяваше като някакво изваяно от лед създание, но в сърцевината ѝ пулсираше нещо мрачно, а около главата ѝ потрепваха пурпурни и синкави пламъци, проблясваха върху искрящата ѝ маска. Тя разпери ръце и

стисна облечените си в ръкавици пестници. Куройи изпищя и се загърчи на земята. Тъмнокосият сит започна да променя по невъобразим начин формата си, сякаш го мачкаха невидими ръце. Останалите сити отпуснаха ръце и отстъпиха назад. Призрачното дърво изчезна. След няколко мига Адиту и останалите около нея се посъвзеха и се заеха да попълнят празнината, където беше стоял Куройи — това им струваше огромни усилия, сякаш се намираха под дълбока вода и се напругаха да сключат отново ръце. Падналият сит вече не помръдваше. В очертанятията на силуета му нямаше нищо човешко.

Нещо разтърси ръката на Тиатак — веднъж, втори път. Той се извърна с усилие. Джосуа му крещеше нещо, но той не го чуваше. Принцът го вдигна на крака и го задържа. Сърцето на Тиатак блъскаше, сякаш щеше да се пръсне всеки момент. Краката му отказваха да го държат, но Джосуа продължи да го влачи, докато Тиатак най-после не успя да тръгне сам. Принцът го остави и се спусна да настигне Камарис. Старият рицар се беше отдалечил на петдесетина крачки — пристъпваше вдървено към мрачните коридори в дъното на залата. Тиатак бавно закуцука след двамата.

Песента на Децата на зората отново се надигна зад гърба му, но вече беше по-разпокъсана. Тиатак не посмя да погледне назад. По целия таван на пещерата пулсираха синкави отблясъци и мрачните сенки се оттегляха и надвисваха, оттегляха се и надвисваха в същия ритъм.

Въпреки странните размествания из пространството около него и безтелесните гласове, които пищяха или мърмореха нечленоразделно в мрака, Саймън не позволяваше на страха да го сграбчи. Беше преживял колелото, беше рухнал в празнотата и отново беше изплувал. Беше се завърнал в живота, макар да не го държеше толкова здраво, както преди, но все пак изпитваше по-голяма сигурност. Имаха ли особено значение такива дреболии като глада и временната слепота? Беше гладувал и преди. Беше скитал из мрака.

Котката стъпваше безшумно пред него, връщаше се от време на време да се поотърка в краката му, преди отново да продължи напред; водеше го бавно през лъкатушешките тунели. Беше се доверил изцяло

на животинчето. Нямаше какво друго да направи и беше излишно да се тревожи по този повод.

Около него се случваше нещо, но той не можеше да придобие ясна представа какво точно е то. Призрачните присъствия и причудливите изкривявания ставаха все по-осезаеми и връхлитаха с регулярността на вълни върху морския бряг — помитаха всичко пред себе си и после се отдръпваха. Той се напрягаше да пренебрегва тези усещания, както и собствените си болки.

Напредваше пипнешком през черните коридори. Блестящ гвоздей стържеше по стените като антена на бръмбар. Пръстите на младежа се плъзгаха по потънали в прах и обрасли с влажни мъхове стени, разкъсваха паяжини и докосваха всевъзможни още по-неприятни неща. Не можеше да направи абсолютно нищо друго. Беше се изправил срещу ледения дракон и бе изкрещял името си срещу него, беше бродил из пустошта отвъд сънищата и беше устоял на всичко. Не можеше да се откаже от отговорността, която беше поел, и нямаше да го направи.

Блестящ гвоздей като че ли се променяше заедно с потъналото в мрак обкръжение. В един момент беше най-обикновено оръжие, което го потупваше по бедрото, а в следващия започваше да пулсира в ритъма на конвулсиите на дълбините на двореца като жива твар. В такива моменти му беше трудно да прецени дали са просто човек и меч, или и двамата — също както той и котката — са две същества, които бродят из мрака в някакво чудновато партньорство.

В такива моменти започваше да долавя с мислите си призивите на меча. Беше едва осезаемо присъствие, само намек за мелодията, която беше изпълвала Гутулф, но ставаше все по-властно и по-властно. В отделни мигновения почти я разбираше, сякаш мечът му проговаряше на отдавна забравен език, който постепенно изплуваше от дълбините на съзнанието му, сред които беше заровен. Но Саймън не изпитваше желание да разбере какво му нашепва оръжието. Изпитваше страх, че ако броди прекалено дълго, най-накрая наистина ще заприлича на Гутулф и ще престане да усеща всичко освен всевластната мелодия на меча.

Надяваше се да не остане толкова дълго в мрака.

В един момент котката спря и се заусуква около краката му, сякаш настояваше да я погали. Щом се наведе, тя притисна влажната си муцунка в пръстите му, но не продължи. Той зачака. Питаше се дали не се е предоверил на едно обикновено зверче.

— Сега накъде? — попита той. Гласът му отекна едва-едва: намираха се в някакъв тесен коридор. — Давай нататък. Чакам.

Котката се отърка в него и замърка. След като почака малко, Саймън протегна ръце и зашари внимателно по стената, търсейки да напипа нещо — може би някакъв отвор, който не стигаше до пода, и затова не можеха да продължат по-нататък. Но вместо това откри в скалата ниша почти на височината на главата му и напипа в нея чиния и покрита чаша.

„Вече съм минавал оттук! — осъзна той. — Освен ако някой умопобъркан не оставя храна навсякъде из тунелите. Дори да е така, благословен да е“.

Благодари на Ейдон, щом напипа парчето хляб, сушеното месо и парченцето сирене в чинията. След това седна на земята и хапна по малко от всяко; изпитваше истинско блаженство и възторг, което не му се беше случвало от много време. Изпи половината вода в чашата, поразмисли и изпи и останалата. Нямаше мех и ако трябваше да носи водата в чашата, можеше да я носи и в корема си.

Котката отново започна да се отърква в него и да мърка. Саймън откъсна парченце сушено месо, за да го сподели с водачката си — котката го грабна с такава скорост, че остриите ѝ зъби одраскаха пръстите му — и пхна останалото в джоба на ризата си. След това се изправи.

„Може би няма да ме поведе наникъде другаде — мина му през ума. — Сигурно това е била крайната ѝ цел“.

Но котката, сякаш удовлетворена от съблюдаването на някакъв ритуал, отново се тръкна между пиццалите му и тръгна. Саймън се наведе и усети под пръстите му да се плъзват главата, гърбът и опашката ѝ. Усмихна се в мрака и я последва.

Отначало беше почти недоловимо, но Саймън осъзна, че стените около него постепенно започват да се провиждат. Все пак светлината беше толкова слаба, че в продължение на няколко стотин крачки той си мислеше, че това е по-скоро някаква зрителна измама. След известно

време се убеди, че действително съзира неравните повърхности, по които се плъзгаха пръстите му. Котката също придоби конкретни очертания и вече не беше само някаква представа, едва доловимо движение по пода на тунелите пред него.

Продължи да крачи след смътния ѝ силует нагоре по лъкатушещите коридори. Тук скалата беше издялана по-грубо, отколкото в тунелите в руините на Асу'а, и той изпитваше все по-категорична увереност, че отново е достигнал пространствата на двореца на простосмъртните. Щом излезе иззад поредния завой, смътната подземна светлина се превърна във факла върху стенна Стойка в дъното на дългия коридор.

„Светлина! Успях!“

Той падна на колене, пренебрегнал за момент болките в крайниците, и притисна чело в каменния под. Цялото му тяло се тресеше. Светлина! Отново беше излязъл на белия свят.

„Благодаря ти, Мейгуин. Благословена да си. Благодаря ти, Гутулф“.

Котката се беше превърнала в сивкав силует на фона на сивкавата стена. Нещо в паметта му се размърда.

„Виждал съм вече тази котка... Наистина ли? Хейхолт гъмжеше от котки“.

Въздухът внезапно се сви, а стените се разтресоха и се огънаха навътре, сякаш за да го хванат в капан. През съзнанието му премина образът на огромно дърво, брулено от яростни ветрове, които скършваха клоните му и ги отнасяха надалеч. За момент изпита усещането, че го преобръщат наопаки. Дори след като видението изчезна и всичко застана на мястото си, той дълго остана задъхан на колене.

Четирикраката му водачка спря и се обърна да види дали ще продължи да върви след нея, после се отдалечи, демонстрирайки явното си котешко пренебрежение към подобни чудатости. Саймън изпъшка и се надигна.

Животинчето изви гръб. Саймън погледна нагоре и видя тясна Стълба към тъмнината. Котката се отърка в пищяла му, но не продължи по стъпалата.

— Дали трябва да се изкача? — прошепна той.

Пъхна глава през входа. На голяма височина, потулена от извиващия се парапет, забеляза слаба светлина.

Загледа се за момент в котката. Тя отвърна на погледа му, втренчила в него жълтите си очи.

— Така да бъде.

Докосна Блестящ гвоздей, за да се увери, че дръжката му не се е омотала в парцалите около колана, и заизкачва стъпалата. След няколко крачки спря и се обърна. Котката продължаваше да го наблюдава от пода на тунела.

— Няма ли да дойдеш?

Сивата котка се обърна и бавно се отдалечи по коридора. Дори да можеше да говори, не би могла да му даде по-ясно да разбере, че от този момент той може да разчита единствено на себе си.

Саймън се усмихна криво.

„Всъщност едва ли има толкова глупава котка на този свят, че да се запъти натам, накъдето съм тръгнал аз“.

Обърна се и се заизкачва по потъналите в сянка стъпала.

Стълбището извеждаше в просторна стая без прозорци. От един вдигнат на тавана капак проникваше слаба светлина. Щом се измъкна иззад дървения параван, който скриваше стълбището, Саймън разбра, че се намира в един от складовете под трапезарията. Вече беше идвал тук през онзи изумителен и кошмарен ден, когато откри затворения в килията от Приратес принц Джосуа... но тогава складът беше претъпкан до тавана с всевъзможна храна и всякакви други стоки. Сега каците бяха празни, много от тях дори натрошени. Огромни натежали от прах плащаници от паяжини покриваха всичко, а разсипаното по пода брашно беше изпъстрено със следи от крачетата на мишките. Изглежда, в склада дълго време не беше стъпвал човешки крак.

Саймън знаеше, че високо над него е обширната трапезария, както и останалите сгущени една до друга постройки във Вътрешния двор. А над всички тях се извисяваше шилото с цвят на слонова кост на Кулата на Зеления ангел.

Щом се сети за нея, долови, че мелодията на Блестящ гвоздей става по-настоятелна.

„Отиди...“

Усети шепота в най-дълбоките гънки на съзнанието си.

Вдигна падналата на пода подвижна стълба, подпря я и се заизкачва. Тя изскърца заплашително, но издържа. На фона на скръбното ѝ проскърцване младежът долови слабо мърморене, сякаш съскащите гласове от тунелите го бяха последвали от мрака.

Единственото осветление в трапезарията идваше от слабото потрепващо сияние, което се процеждаше през капациите на високите прозорци. Масите и пейките бяха разбутани, а някои бяха насечени на ситни трески, но повечето изобщо ги нямаше, вероятно ги бяха използвали за дърва за горене. Всичко беше покрито с пласт почернял прах, включително изпотрошените отломъци, сякаш унищожителната разруха се беше случила преди сто години. Два плъха изприпкаха по една от строшените маси, без да се впечатлят особено от присъствието на Саймън.

Шепотът, който беше дочул, тук беше по-силен. Състоеше се най-вече от воя на вятъра зад прозорците, но се долавяха и гласове, които се провикваха от болка, гняв и страх. През счупените капаци влиаха снежинки. Стори му се, че Блестящ гвоздей потръпна — като дебнещ звяр, доловил миризма на кръв.

Саймън огледа още веднъж трапезарията, давайки си сметка за връхлетялата родния му дом разруха, и закрачи колкото можеше тихо към източната врата. Беше се килнала на една страна на строшените панти и той се притесни, че няма да може да я откrexне безшумно, но щом се приближи още повече и до слуха му достигна врявата отвън, разбра, че никой не би чул, дори ако му се наложи да я изкърти с ритник. Страховитият вой на вятъра се беше засилил, но още по-оглушителни бяха крясъците и всевъзможни други шумове, сякаш точно зад вратата на трапезарията се водеше грандиозна битка.

Саймън се приведе и надникна през една пролука. В първия момент му беше трудно да разбере какво точно вижда.

Точно отвън наистина кипеше битка или поне купчини облечени в ризници войници се мятаха напред-назад из двора. Хаосът се усилваше от сипеция се върху калната земя сняг, който задръстваше въздуха като гъста пушилка и всичко тънеше в полумрак. Късчето небе, което успя да зърне, беше забулено от препускащи черни облаци.

Тресна светкавица и за миг цялата гледка стана ослепително ярка, а в следващия сякаш се спусна абсолютен мрак. Като че ли беше попаднал в разгара на някакво умопомрачително сражение пред

вратите на самия Ад — пред погледа му се мяркаха разкривени в крясък лица и ужасени коне. Да се опита да си проправи път през подобно страховито стълпотворение беше все едно да предпочете смъртта.

В срещуположния, безнадеждно отдалечен от Саймън край на двора се извисяваше Кулата на Зеления ангел. Около шпила ѝ в цвят на слонова кост се вихреха буреносни облаци. Нова светкавица проряза небето, нащърбена, ослепителна стрела, която сякаш се усука около кулата. Тътенът разтърси костите му. В поразяващия проблясък Саймън зърна бледо лице да наднича през един от прозорците на огромната камбанария.

31. ФАЛШИВИЯТ ПРАТЕНИК

Мириамел залиташе от изтощение. Питаше се как Бинабик с неговите къси крачета все още е в състояние да се движи. Беше сигурна, че се катерят вече повече от час. Как беше възможно стъпалата да са толкова много? Досега със сигурност щяха да стигнат до Хейхолт, дори да бяха тръгнали от центъра на света.

Едва си поемаше въздух. Спря да изтрие потта от лицето си и погледна назад. Кадрах беше на две извивки по-надолу и едва го зърна на светлината на факлата. Монахът не се отказваше и това му правеше чест.

— Бинабик, изчакай — извика тя. — Ако... ако направя още една крачка... ще припадна.

Тролът спря, обърна се и слезе обратно по стъпалата. Подаде ѝ меха с вода и щом тя отпи няколко глътки, каза:

— Почти стигнахме двореца. Усещам разликата във въздуха.

Мириамел се отпусна на широкото гладко стъпало и остави лъка и торбата, която през последния час беше готова да захвърли неведнъж.

— Какъв въздух? Не съм поела глътка чист въздух от не помня колко време.

Бинабик я погледна загрижено.

— Ние кануките се научаваме да се катерим по планините, преди да проговорим. Много добре се справяш, щом се изкачваш почти с моето темпо.

Мириамел не отговори. След малко се дотътри Кадрах и се тръшна на стъпалото под нея. Цялото му лице беше плувнало в пот, погледът му беше замаян. Тя го гледа известно време как се мъчи да си поеме дъх и след кратко колебание му подаде меха. Той го взе, без да вдигне очи.

— Добре, починете си малко — каза Бинабик. — Остава ни последното изкачване. Близо сме, съвсем близо.

— Близо до какво? — Мириамел взе меха от скованите пръсти на Кадрах и отпи още една глътка, след което го върна на трола. —

Бинабик, отдавна се опитвам да си поема дъх, за да те попитам — какво става? Нещо, което казаха дуорите, нещо, за което си мислеше и ти... — Гледаше го втренчено, макар да усещаше, че той иска да отклони поглед. — Какво става?

Тролът не отговори, но вдигна глава, сякаш дочул нещо. По цялото стълбище не се чуваше нищо освен собственото им дишане. Той приседна до нея.

— Наистина е нещо, което казаха дуорите, но ако беше само това, нямаше да съм толкова объркан. — Бинабик се втренчи в краката си. — Спохождат ме и други мисли. Нещо, за което мисля много отдавна — „фалшивия пратеник“ от съня на Саймън.

— В къщата на Гелое — прошепна Мириамел.

— А и това не беше единственият път. Получихме известие и в Бялата пустош, донесе го врабче, което сега си мисля, че е било изпратено от Диниван от Набан, нали Исгримнур по-късно го е чул също да го изрича. То също предупреждаваше за фалшиви пратеници.

Сърцето я заболя, като си спомни за Диниван. Беше така мил, толкова умен, но въпреки това Приратес го беше скършил като тресчица. Ужасите в Санселан Ейдонитис, за които разказваше Исгримнур, все още навестяваха кошмарите ѝ.

Хрумна ѝ внезапна мисъл: беше се спречкала с Кадрах, когато се опита да я измъкне от Санселан, беше се съпротивлявала и го наричаше лъжец, докато най-накрая не го бе принудила да я удари толкова силно, че да изпадне в безсъзнание и да я изнесе, но всъщност той ѝ беше казал истината. Защо просто не беше избягал, защо не бе спасил себе си и не я бе зарязал да се оправя сама?

Тя се обърна и го погледна. Монахът все още не можеше да си поеме дъх — беше се свил до стената с безизразно като на восъчна кукла лице.

— Отдавна се питам кой би могъл да е такъв пратеник — продължи Бинабик. — Много пратеници пристигаха при Джосуа, както и при Саймън и Диниван, които бяха получили по някакъв начин предупреждението. За кой пратеник би могло да става дума?

— А сега смяташ, че знаеш ли?

Бинабик понечи да отговори, но пое дълбоко въздух.

— Нека да ти кажа какво мисля. Може би ще откриеш някаква неточност. Ти също, Кадрах. Единственото, на което се надявам, е да

греша. — Той преплете пръстите на малките си ръце и се намръщи. — Дуорите казват, че всички Велики мечове са били изковани с помощта на Словото на сътворението. Слово, което според дуорите служи за заобикаляне на правилата на света.

— Това не го разбрах.

— Ще се опитам да го обясня — отвърна притеснено Бинабик. — Но наистина имаме много малко време за приказки.

— Когато си поема дъх, можеш да продължиш, докато се изкачваме.

Тролът кимна.

— Тогава ето го моето обяснение за правилата на света. Едното е, че нещата искат да падат надолу. — Той запуши меха и го пусна за илюстрация. — Ако някой иска някакъв друг начин на падане, да накара това да падне нагоре, това може да е — това е едно от нещата, за които се използва Изкуството. Да прави нещо, което да става обратно на правилата на света.

Мириамел кимна. До нея Кадрах беше вдигнал глава и като че ли слушаше, но продължаваше да се взира в отсрещната стена.

— Но ако някое правило трябва да бъде разрушено за дълго, тогава Изкуството, или Умението, трябва да има огромна сила, както повдигането на нещо тежко, което след това пускаш, е по-лесно, отколкото държането му във въздуха за много часове. За такива цели дуорите и други, които са практикували Умението, използвали...

— ... Словото на сътворението — довърши вместо него Мириамел. — И са го използвали при изковаването на Великите мечове.

Бинабик кимна.

— Правилата са го, защото всички Велики мечове са изковани от неща, които ги нямало в Остен Ард, неща, които са се съпротивлявали на Изкуството, използвано за създаване на магическо оръжие. Това трябвало да се превъзмогне, но не само за един момент. Завинаги било времето, през което тези съпротивляващи се сили е трябвало да бъдат подчинени, затова е било използвано най-могъщото Слово на сътворението. — Беше започнал да говори по-бавно. — Така че тези мечове, според моето мислене, са като гигантските катапулти, които твойт народ използва срещу оградени с крепостни стени градове — балансирани така, че само с едно докосване да запратиш цяла огромна

канара да полети като мъничка, мъничка птичка. Такава огромна сила е заключена във всеки от тези мечове. Кой може да знае какво може да направи силата на трите, щом се съберат заедно?

— Но това е добре — отвърна объркана Мириамел. — Не се ли нуждаем тъкмо от това — от сила, с която да победим Краля на бурите? — Тя погледна посърналото лице на Бинабик и усети тежест в сърцето. — Има ли някаква причина да не можем да я използваме?

Кадрах се размърда и най-последно погледна трола. В очите му припламваше любопитство.

— Но кой точно ще я използва? — попита монахът. — Това е въпросът, нали?

Бинабик кимна неспокойно.

— Точно от това се страхувам. — Той се обърна към принцесата. — Мириамел, защо Трън е донесен тук? Защо Джосуа и други търсят Блестящ гвоздей?

— За да ги използват срещу Краля на бурите — отговори Мириамел.

Тя все още не можеше да разбере накъде водят въпросите на трола, но Кадрах явно разбираше. Върху устните на монаха — като че ли в знак на неохотно възхищение — се появи крива полуусмивка. Мириамел се запита към кого ли е насочено възхищението му.

— Но защо? — попита тролът. — Какво ни казваше да ги използваме срещу нашите врагове? Не искам да те обърквам, Мириамел — това е нещото, за което непрекъснато се питам, и главата ми вече като че ли е пълна с остри камъни.

— Защото... — известно време тя не можеше да си спомни. — Заради стихчетата. Стихчетата, които казват как да прогоним Краля на бурите.

— „Щом скреж покрый... камбаната на Клавес“ — зарецитира Бинабик и гласът му странно отекна по цялото стълбище, а лицето му сякаш се изопна от болка:

*и Сенки изпъзят на пътя,
щом притъмней във Кладенеца и водата,
три Меча ще се появят.*

*Щом Букен от Земята изпълзи
и спусне се от висотите Хунен,
кошмарът щом налегне Сън спокоен,
три Меча ще се появят.*

*Да променят Съдбата те,
на Времето Мъглите да разсеят,
щом Древното е устояло,
три Меча ще се появят...*

— Слушала съм ги стотици пъти! — почти извика Мириамел. Раздразнението ѝ едва прикриваше страха, който ѝ внушаваше странният израз на дребосъка. — Какво искаш да кажеш?

Бинабик вдигна ръце.

— Чуй, само чуй какво казват те, Мириамел. В началото се говори за истински неща — копачи, великани, огромната камбана в Набан. Но накрая само за обръщане хода на съдбата, за разсейване на мъглите... и за... Древното.

— И какво?

— Какво тогава казва, че става дума за нас!? — изсъска Бинабик.

Тя беше така удивена, че ѝ беше нужно известно време, за да осъзнае думите му.

— Да не искаш да кажеш...?

— Че биха могли също така да говорят какво ще помогне на самия Крал на бурите! Че какво друго сме за него ние, простосмъртните, в сравнение с неговата древност? Кой обръща хода на съдбата? И за чия съдба става дума?

— Но... но...

Бинабик продължи да приказва, като изпаднал в транс, сякаш думите се бяха отприщили след дълга ферментация и сега се изливаха на свобода.

— Как се появи идеята да търсим тези стихчета? От сънищата на Саймън, Джарнауга и други! Пътят на сънищата отдавна е компрометиран — Джирики и другите сити ни го казваха, — но ние бяхме прекалено уплашени, за да повярваме на тези сънища, отчаяно търсехме някакъв начин, за да се противопоставим на завръщащия се

Крал на бурите! — Той спря задъхан за момент. — Съжалявам, но страшно ме яд на собствената ми глупост!... Ние грабнахме едно тъничко клонче и направихме от него цял мост, без да помислим малко повече. Сега сме над половината на бездната. — Той стовари длани върху бедрата си. — И това ми било Носители на свитъка. Кикасут!

— Значи... — Тя се напрегна да схване сложните криволици на казаното от трола и усети постепенно да я обладава отчаяние. — Значи сънищата за книгата на Нисес — това са били фалшивите пратеници? Които ни накараха да си спомним за тези стихове?

— Точно това ми се струва в момента.

— Но в това няма никакъв смисъл! Защо ще прибегва до толкова странна хитрост Кралят на бурите? Ако не сме в състояние да го победим, защо да ни кара да вярваме, че ще успеем?

Бинабик си пое въздух.

— Вероятно се нуждае от мечовете, но не може да ги привлече сам. Приратес е казал на Кадрах, че знаел къде е Блестящ гвоздей и не искал да бъде докосван. Може би Червеният свещеник няма собствени планове и изпълнява единствено заповедите на Краля на бурите. Аз мисля, че Мрачната на север се нуждае от огромната сила, заключена в тези остриета. — Гласът му помръкна. — Най... най ме е страх, че всичко това е една много сложна игра — както ситския шент, — замислена, за да ни накара да донесем останалите мечове.

Мириамел се отпусна потресена върху стената.

— Тогава и Джосуа, и Саймън... всички ние...

— ... през цялото време изпълняваме заповедите на противника — обади се внезапно Кадрах. Мириамел очакваше да долови задоволство в думите му, но усети единствено безразличие. — Бяхме негови слуги. Врагът вече е победил.

— Затваряй си устата — изсъска тя. — Проклет да си! Ако ни беше казал това, което знаеш, вероятно щяхме да се досетим. — Тя се обърна към Бинабик. — Ако си прав, има ли нещо, което можем да направим?

Тролът помръдна рамене.

— Да се опитаме да се измъкнем и после да намерим Джосуа и останалите, за да ги предупредим.

Мириамел се изправи. Преди няколко мига се беше почувствала отпочинала и готова отново да се закатери по стъпалата. Сега

изпитваше усещането, че са стоварили цял биволски ярем върху раменете ѝ и че не може да се освободи от смазващата му мъчителна тежест. Нямаше почти никакво съмнение, че всичко е загубено.

— А и дори да ги намерим, няма да разполагаме с никакво оръжие срещу Краля на бурите, нали?

Бинабик не отговори. Като че ли се беше смалил още повече. Изправи се и отново се заизкачва по стълбището. Мириамел обърна гръб на Кадрах и го последва.

Редът беше рухнал и пред стените на Хейхолт бушуваше неописуем хаос. Бледолики норни и рунтави лаещи великани бяха плъзнали навсякъде и се биеха, без изобщо да ги е грижа за собствения им живот, сякаш единствената им цел беше да всяват ужас в сърцата на противниците си. Един от гигантите беше останал без по-голямата част от едната си ръка — един воин я беше посякъл с брадвата си, — но докато продължаваше да газии паникьосаните войници, размахваше остатъка от ръката си, от която шуртеше кръв, така яростно, както тоягата в здравата си ръка, и въздухът около него се беше превърнал в червеникава мъгла. Някои от великаните изобщо не бяха ранени и около тях израстваха цели купчини от осакатени тела. Норните, не по-малко яростни, но много по-коварни, се подреждаха в малки кръгове: заставаха рамо до рамо с насочени навън остри като игли копия. Бързината и бойните умения на белокожите безсмъртни бяха толкова зашеметяващи, че те поваляха по двама-трима души срещу всеки свой повален... и докато се сражаваха, пееха. Зловещите им пронизителни гласове отекваха дори над тътена на битката.

А над всичко бе надвиснала Звездата-завоевател и проблясваше със зловещата си светлина.

Херцог Исgrimнур вдигна Квалнир и изкрепя за Слудиг и Хотвиг, но врявата погълна гласа му. Завъртя коня си в кръг, за да открие повече струпани на едно място воители, но армията му вече беше пръсната на хиляди отделни отломки. Макар че от известно време се сражаваше яростно, Исgrimнур все още не можеше да повярва напълно на случващото се. Бяха нападнати от създания от древни приказки. Полесражението, мрачно, но обичайно допреди час, сега се

беше превърнало в някаква кошмарна преизподня за наказване на грешници.

Знамето на Джосуа беше повалено. Исgrimнур напразно търсеше нещо, което би могло да послужи за отправна точка за контранападение на неговите войски. Един от великаните рухна в предсмъртна агония на снега, пронизан от десетина стрели — трошаха се като клечки под туловището му, и запремазва всичко около себе си и конят на херцога препусна обезумял, въпреки опитите му да го овладее.

Когато най-после успя да успокои животното, Исgrimнур тикна Квалнир в ножницата, свали шлема и издърпа нагоре туниката си, като стенеше от болките в гърба и ребрата. Ризницата му пречеше да си смъкне туниката през главата и Исgrimнур плувна в пот, ужасен от мисълта, че някой може да го нападне изневиделица и да го повали в тази нелепа поза. От опъването ръкавите на туниката се разпориха и той най-после успя да я смъкне през главата си, след което се огледа за нещо, на което да я завърже. Видя на снега едно норнско копие, извади меча от ножницата, приведе се и го надигна, за да може да го хване. Завърза ръкавите за гладкото сивкаво дърво, вдигна импровизираното знаме над главата си и се понесе към разгара на сражението. Ревеше римърска бойна песен, която дори той не можеше да чуе.

Вече беше отклонил първия удар с брадва, който един норн се опита да стовари отгоре му, когато се сети, че шлемът му все още е закачен на седлото. Квалнир отскочи от причудливо боядисаната ризница на създанието, без да успее да я съсече, и Исgrimнур блокира ответния удар с ръка, при което една брънка от ризницата му се скъса и той получи повърхностна рана, но норнът беше невероятно чевръст върху хлъзгавия сняг и вече се извърташе за нова атака. Вятърът неочаквано метна знамето върху лицето на херцога.

„Убит от собствената си риза“, мина му светкавична мисъл, но в същия момент парчето плат се отметна встрани. Нещо тъмно прелетя край него и норнът залитна встрани, а от разцепения му шлем бликна кръв. Избавителят на херцога се завъртя сред снежна вихрушка и довърши клатушкация се противник на Исgrimнур.

— Жив си — отбеляза задъхано Слудиг, докато изтриваше окървавената си брадва в наметалото си.

Исgrimнур пое дълбоко дъх и изкрещя над оглушителния тътен на битката:

— Къде е Фреозел?

Слудиг посочи един куп сражаващи се фигури на стотина лакътя от тях.

— Ей там. Ела. И си сложи проклетия шлем.

— Спускат се по стените! — изкряска някой.

Исgrimнур вдигна очи и видя размотаващите се въжени стълби на наклонената външна стена на Хейхолт. Навъсеното небе и ослепителните светкавици му пречеха да получи ясна представа, но му се стори, че воините, които се спускат по тях, са обикновени хора.

— Бог да прокълне наемническите им душички! — изрева херцогът. — Сега ни сгасиха от двете страни. Натикват ни към стената и много скоро няма да имаме количествено превъзходство.

Той огледа обкръжената си войска. Успя да забележи набанските легиони на Серидан и кавалерията на Хотвиг, които се опитваха да си проправят път към неговото знаме-туника, което се развяваше върху една от обсадните стълби, забучена в калната пръст. Не беше ясно обаче дали ще успеят да се присъединят към тях, преди малобройната войска на Исgrimнур да бъде притисната между норните и наемниците.

„Може би трябва да се оттеглим към стените на двореца — помисли си той — и дори да се опитаме да се изтеглим пред новата врата“.

Нямаха почти никаква друга възможност: във всички случаи щяха да бъдат изтласкани, така че поне можеха да си изберат позиция за изтегляне. Херцогът беше успял да забележи, че над вратата няма нито един войник на Елиас. Значи малобройната му войска можеше да я използва като ариергард, без да се притесняват от обстрелване от горе. При положение, че тилът им е надеждно защитен, биха могли да удържат дори страховитите норни, докато останалите воини си проправят път до тях... или поне така се надяваше.

„А ако си осигурим малко място, можем да форсираме тази проклетата врата или да използваме стълбите и да влезем след Изорн. Няма причина Елиас да няма в кокошарника си простосмъртни лисици за разнообразие“.

Обърна се отново към ордата бледолики чернооки твари и мечовете им от вълшебна дърво. Нова светкавица проряза небето и за момент аленото сияние на Звездата-завоевател помръкна. Исgrimнур долови глух звън на камбана, който разтърси вътрешностите и костите му. За миг в периферното му зрение плъзнаха ярки пламъци, но в следващия буреносният мрак отново се стовари отгоре му.

„Бог да ни помага — мина тревожна мисъл през главата му. — Това е обедната камбана на кулата. А е тъмно като нощ. Ейдон, толкова е тъмно...“

— О! Майко на милосърдието!

Мириамел наблюдаваше ужасена от балкона. От височината на кралската резиденция Вътрешният двор представляваше море от воини и коне, които връхлитаха едни срещу други като разбушувани вълни. Вятърът извиваше снежни вихрушки във въздуха и забулваше всичко като с мъгла. Небето беше задръстено от буреносни облаци, но червената звезда се виждаше и през тях — дългата ѝ опашка мятеше кървавото си сияние над всичко.

— Чичо Джосуа е започнал обсадата! — извика тя.

Усилието им да го намерят и предупредят бяха напразни.

Стълбището най-накрая ги беше отвело до една тайна врата в складовете под кралската резиденция. Мириамел, която се гордееше с познанията си за потайностите на Хейхолт, повечето от които беше открила предрешена като Малахиас, беше изумена, че през цялото време, докато беше живяла тук, под носа ѝ се е намирал този проход към стария Асу'а. Но ѝ предстояха още куп изненади.

С втората се сблъска, когато пристъпиха предпазливо върху приземното ниво на резиденцията. Въпреки воя на вятъра и рева на битката отвън, многобройните стаи бяха пуси и изглеждаха така, сякаш отдавна никой не живее в тях. Докато минаваха през студените зали и мрачните коридори, страхът на Мириамел да не бъдат разкрити понамаля, но усещането ѝ, че нищо не е както трябва, постоянно се засилваше. А когато влезе в спалнята на баща си, я намери не само празна, но и зловонна като леговището на някакъв звяр. Просто не можеше да си представи кой би могъл да я обитава.

Най-накрая излязоха на малкия заслонен балкон на една от стаите на третия етаж и сега, приклекли зад каменните перила, се

взираха през декоративните пролуки към безумието отдолу. Въздухът беше наситен със задушливата миризма на светкавици и кръв.

— Боя се, че е така — отвърна високо Бинабик. Сред рева на битката и воя на вятъра нямаше опасност да ги чуе някой. — Долу кипи сражение, но нещо не е както трябва. Би ми се искало да виждаме и зад стените на двореца.

— Какво ще правим? — Мириамел се огледа като обезумяла. — Джосуа, Камарис и останалите сигурно са все още отвън. Трябва да стигнем някак до тях!

Буреносните облаци обгръщаха всичко в полумрак и дворецът като че ли беше потопен под водата. Внезапно целият свят сякаш изкрещя и се обля в ярко бяло сияние. Тресна светкавица като огнен камшик и тътенът на гръмотевицата разтърси въздуха, сякаш щеше да срути балкона под краката им. Светкавицата се изви около Кулата на Зеления ангел и сякаш се вцепени, докато отекне гърмът, след което се стопи с пращане.

— Как? — извика Бинабик. — Не познавам този дворец. Какви места за бягство може да има?

На Мириамел ѝ беше трудно да се съсредоточи. Тътенът на битката и воят на вятъра я караха да се разкрещи и да запуши уши. От препускащите над главата ѝ облаци ѝ се зави свят. Изведнъж си спомни за Кадрах, който се влачеше зад гърба им безмълвен и тих като сомнамбул. Обърна се, убедена, че той се е възползвал от объркването им, за да се измъкне, но монахът беше приклепнал на входа и примирено оглеждаше буреносното, обляно в червеникаво сияние небе.

— Вероятно можем да се измъкнем през Крайбрежната врата — отвърна тя на трола. — Ако армията на Джосуа е пред стените на Ерчестър, може би ще има само няколко...

— Виж там! — Бинабик протегна ръка през пролуката. — Това не е ли?... О, Дъще на планините!

Мириамел присви очи и се вгледа в хаоса долу. В момента битката се водеше на самия мост към Средния двор. Значителна войска в Средния двор изтикваше по-малка войска от кавалеристи и пехотинци през него. Един от конете се вдигна на задните си крака и се стовари заедно с ездача си в тъмната вода на рова. Дали войските на Джосуа бяха успели да преодолеят стената и вече напредваха към

Вътрешния двор? Възможно ли беше малцината на моста да бяха последните защитници на баща ѝ? Но тогава какви бяха всички тези въоръжени мъже под нея, които не предприемаха абсолютно нищо, за да се притекат на помощ на отстъпващите конници? Кои бяха те?

След малко, когато малобройната войска върху моста беше изтикана още по-навътре, тя видя онова, което беше забелязал Бинабик. Един от ездачите, невъобразимо висок върху седлото, размахваше меч над главата си. Дори в полумрака тя успя да види, че острието е черно като въглен.

— О, Бог да ни пази. — Прилоша ѝ. — Това е Камарис!

Бинабик беше притиснал лице към каменните колони.

— Мисля, че виждам и принц Джосуа — ето там, в сивото наметало, язди близо до Камарис. — Той се обърна към нея с вцепенено от страх лице. Нова нащърбена светкавица посребри небосвода. — Войската им е толкова малобройна! Не е възможно сами да са проникнали през стената! Били са подмамани някак си, за да влязат с меч в двореца.

Мириамел заудря с длани по каменния под на балкона.

— Какво да направим?!

Тролът отново се втрени между колонките и почти изкрещя:

— Не зная! Нищо не се сещам! Кикасут! Ще ни нарежат на парчета, ако слезем при тях, а и те вече са донесли меча! О, Кикасут!

— Зад прозореца на кулата има пламъци — обади се Кадрах със силен безизразен глас.

Мириамел огледа бегло двете кули — на Зеления ангел и на Хйелдин, — но освен струпаните над високия шпил на първата буреносни облаци не видя нищо необичайно.

— Виж! — извика Бинабик. — Нещо става! — Гласът му беше едновременно гневен и озадачен. — Какво правят?

Джосуа и Камарис заедно с малцината си бойци бяха изтикани от моста към Вътрешния двор. Но наемниците, струпани в безпорядък из двора, не се спуснаха да ги пресрещнат, а постепенно оформиха нещо като проход между моста и стъпалата на Кулата на Зеления ангел. Останалата част от кралските воители прекосиха моста и Джосуа и спътниците му бяха изтикани към кулата. Поразителното беше, че наемниците от двете им страни не ги атакуваха по никакъв начин, докато Камарис върху светлия си кон не се опита да изтегли групата

встрани, за да се вреже в стената от неприятели. Тогава кралските воители оказаха яростна съпротива и групичката беше отблъсната на откритото пространство към стъпалата на Кулата на Зеления ангел.

— Кулата! — промълви Мириамел. — Изтикват ги към кулата! Какво?...

— Да! — Бинабик внезапно скочи, изоставил всякаква мисъл за криене. — Това е мястото на последното сражение на Краля на бурите. Баща ти и Приратес събират мечовете там!

Мириамел се изправи. Коленете ѝ се подгъваха. Що за чудовищна гледка се разиграваше пред очите им, неумолима и неизбежна като прегръдката на кошмар?

— Трябва да стигнем до тях! Някак! Може би... може би все още може да се направи нещо!

Бинабик грабна торбата си и попита:

— Как? И къде точно?

Мириамел погледна първо него, а след това и безмълвния Кадрах. За момент в главата ѝ сякаш не беше останало нищо освен воя на вятъра отвън. Най-после в дълбините на спомените ѝ нещо потрепна.

— Тръгвай след мен.

Тя метна през рамо торбата и норнския лък и хукна. Бинабик забърза след нея. Мириамел дори не погледна назад към Кадрах.

Тиамак и Джосуа се катереха запъхтени по стълбището, без да проронят нито дума — напругаха сили да не изостанат зад Камарис. На една извивка над тях рицарят се изкачваше уверено и непоколебимо като сомнамбул, вземаше с мощните си крака по две стъпала наведнъж.

— Как е възможно да има толкова висока стълба? — промълви задъхано Тиамак.

Хромият му крак пулсираше.

— В това място съществуват мистерии, за които дори не съм сънувал. — Джосуа вдигна високо факлата и сенките подскочиха сред пукнатините на надвисналите стени. — Кой би могъл да предположи, че тук долу се е запазил цял един свят?

Тиамак потръпна. Северната кралица със сребърната маска, която се носеше над свещеното езеро на ситите, беше сред мистериите, които би предпочел никога да не узнава. Думите ѝ, хладната ѝ

непоколебимост и особено страховитата сила, изпълнила пещерата на Езерото на Трите дълбини, го преследваха неотклонно, докато се катереше по безкрайната стълба.

— Невежеството ни си отмъщава — промълви той. — Воюваме срещу неща, за които само сме се досещали или сме зървали в кошмарите си. Сега ситите са впримчени в битка с това... с нея, сражават се и умират... а ние дори не знаем защо.

Джосуа отклони поглед от гърба на Камарис и го изгледа за миг.

— Мислех, че тъкмо това е задължението на Лигата на свитъка. Да проумява тези неща.

— Тези, които ни напуснаха, знаеха повече от нас — отвърна Тиатак. — Но има много неща, които дори Моргенес и останалите никога не проучиха и които са останали непонятни дори за Ейлстан Фискерн, за когото твърдят, че е бил истински, макар и таен приятел на ситите. Безсмъртните винаги са пазели усърдно знанията си.

— Кой би могъл да ги обвинява след причиненото им зло с камък, желязо и огън? — Джосуа отново погледна мъжа от блатата. — О, милостиви боже, пилеем дъха си за приказки. По изражението ти виждам, че се измъчваш, Тиатак. Позволи ми да те понося.

Тиатак тръсна глава.

— Камарис не се мотае. Ще изостанем много, а ако се отклони от стълбището, може пак да го изгубим и този път ситите няма да могат да ни посочат пътя. Той ще остане сам, а ние може да бродим тук цяла вечност. — Изкачи няколко стъпала безмълвно, за да си поеме дъх, преди да проговори отново. — Ако се наложи, избързай напред. Поважно е да си близо до Камарис, отколкото до мен.

Джосуа не отвърна нищо, само кимна унило.

Ужасното усещане за разместване се оттегли заедно с танцуващите светлини, които за момент бяха накарали Тиатак да си помисли, че огромното стълбище гори. Той разтърси глава, опитвайки се да избистри хаотичните си мисли. Какво би могло да е това? Въздухът беше необичайно горещ.

— Става нещо ужасно! — извика Тиатак.

Залитна. Питаше се дали увеличаващата се мощ на странните приплъзвания не означава, че Северната кралица взема надмошцие над ситите. Тази мисъл го сграбчи, все едно имаше нокти. Може би беше

долетяла от езерото. Дали щеше да ги преследва двамата с принца нагоре по мрачното стълбище с безизразността на сребърната си маска и развята бяла мантия?...

— Няма го! — Гласът на Джосуа беше скован от ужас. — Но как е възможно?

— Какво? Как така го няма?

Тиамак погледна нагоре.

Светлината на факлата осветяваше пространство, където стълбището внезапно свършваше под ниския каменен таван. Камарис не се виждаше никъде.

— Няма къде да се е скрил! — възкликна принцът.

— Не, погледни!

Тиамак посочи една пролука в тавана, достатъчно широка, за да се промъкне през нея човек.

Джосуа го повдигна в дупката и го задържа, докато вранът се опитваше да се хване за нещо. Тиамак напрегна изтощените си мускули, изтегли се нагоре, легна разтреперан на пода и извика през цепнатината:

— Идвай! Това тук е мазе!

Джосуа метна факлата нагоре и с помощта на Тиамак, който му подаде ръка, се промъкна през пукнатината. Двамата хукнаха през помещението, като заобикаляха разхвърляните по пода вехтории, изкачиха се по една паянтова стълба и излязоха през капака на върха ѝ. Пред тях се ширна нов склад, който имаше малко прозорче високо на стената. През квадратния отвор се виждаха заплашително препускащи черни облаци и духаше студен вятър. Друга стълба достигаше горното ниво.

Щом Тиамак пристъпи върху най-долното стъпало, през капака над главите им внезапно отекна мощен тътен. Джосуа, който се изкачваше пред него, избърза нагоре и изчезна.

Когато Тиамак най-после се изкачи, се озова в малко сумрачно помещение, чиято врата беше натрошена на трески. В съседното помещение проблясваше светлината на факла и се движеха някакви сенки. Гласът на Джосуа се извиси.

— Ти! Дано Бог прати душата ти в ада!

Тиамак бързо се приближи до вратата, спря и запремига, докато се опитваше да се ориентира в просторната кръгла зала, изникнала

пред него. Вляво през прозорците над централната врата се процеждаше алена светлина, която се смесваше с мътното блещукане на забучените в стенните стойки факли. Само на няколко лакътя пред врана се беше изправил Камарис сред парчетата на по-малката врата, които му пречеха да продължи нататък. Старият рицар не помръдваше, сякаш се бе вцепенил. На една ръка разстояние от Камарис се намираще Джосуа с извадения от ножницата Найдел. На двайсетина крачки от тях, в другия край, имаше малка врата в стената, абсолютно копие на тази, която Камарис току-що беше направил на трески. Вдясно от Тиатак под един висок свод започваше стълбище, което извиваше нагоре и изчезваше от погледа.

Но това, което беше сграбчило вниманието както на Тиатак, така и на Джосуа, бяха фигурите върху долните стъпала на това стълбище и най-вече тази на плешивия мъж в развяна червена мантия, който се извисяваше сред проснатите около него безжизнени тела като рибар наред плитък поток. Той продължаваше да държи един облечен в ризница воин за раменете, независимо че начинът, по който се полюшваше покритата със златен шлем глава на воина, подсказваше, че той отдавна е престанал да се сражава.

— Проклет да си, Приратес, пусни го! — извика Джосуа.

Свещеникът се изкикоти, помръдна рамене и метна без усилия встрани... Камарис, който изтрополи по каменните стъпала и остана да лежи неподвижен, стиснал черния меч в пестника си.

Тиатак се вторачи, онемял от изумление. Онзи Камарис, след когото бяха тичали, продължаваше да стои изправен до тях: олюляваше се като дърво под поривите на силен вятър. Как беше възможно да са двама? Кой лежеше проснат там?

— Изорн! — изкрещя Джосуа с пресипнал от болка глас.

В този момент Тиатак си спомни и връхлетелият го ужас го стисна като в клещи. Заблудата, която бяха съчинили със ситите ли беше причина за грозната картина — тази купчина безжизнени мъже? Поне десетима воители, включително силният Изорн — и свещеникът беше успял да ги победи с голи ръце? Какво би могло да спре Приратес и безсмъртния му съюзник сега? Джосуа и спътниците му имаха само единия от Великите мечове, но неговият владетел Камарис изглеждаше като замаян в някакъв унес...

— Ще ти изтръгна сърцето за това — изръмжа принц Джосуа и скочи към стълбището.

Приратес вдигна ръце и около пръстите му затрептя ореол от жълтеникаво сияние. Джосуа замахна с Найдел, но Приратес стрелна светкавично ръка и сграбчи острието. Чу се съскащ звук като от потопено във вода нагорещено желязо, след което свещеникът стисна ръката на принца, с която държеше меча, и го притегли. Джосуа замахна с другата си, отрязана до китката ръка, но свещеникът сграбчи и нея и го привлече към себе си. Лицата им се приближиха толкова много, като че ли алхимикът искаше да целуне принца.

— Прекалено лесно е — изкикоти се Приратес.

Обезумял от страх, Тиатак отстъпи към сенките на входа.

„Трябва да направя нещо! Но кой съм аз? — Едва стоеше на крака. — Дребно човече, никой! Аз не съм боец! Ще ме хване и ще ме размаже като муха“.

— Не съществува достатъчно дълбок ад за теб — изскриптя гласът на Джосуа.

По лицето му струеше пот; ръката му, стиснала меча, потрепваше, но той беше безпомощен като дете в безмилостната хватка на свещеника.

— Ще ги преброя до един. — Приратес отново простря ръце. Жълтата светлина затрептя около него. — Ти си сред малцината, които са се опитвали да ми се противопоставят, Безръки. Сега ще разбереш, че усилията ти са били напразни.

И той метна Джосуа към стената. Принцът се удари силно, свлече се и остана да лежи неподвижно до облечения в неговата туника и ризница воин — Бриндалис, брата на набанския барон. Дясната ръка на Бриндалис също като на Джосуа свършваше с черен кожен капак и беше извита под такъв ъгъл, че стомахът на Тиатак се сви. Върху бледото му, опръскано с кръв лице нямаше никаква следа от живот.

Тиатак се сви още по-навътре сред сенките, но Приратес дори не го погледна. Вместо това се заизкачва по стъпалата, но се спря и се обърна към Камарис.

— Да вървим, старче — каза той и се усмихна. Усмивката му се стори на Тиатак безизразна и зловеща като на крокодил. — Усещам, че

защитата укрепва, което означава, че времето е дошло. Ще се наложи да поносиш бремето си още съвсем малко.

Камарис направи крачка към него, но спря и бавно разтърси глава.

— Не — каза дрезгаво той. — Не. Няма да го дам...

Частица от истинската му същност като че ли се беше събудила. Тиамак изпита някаква смътна надежда.

Приратес само скръсти ръце върху червения си нагръдник.

— Ще ми е интересно да те наблюдавам как се съпротивляваш. Ще загубиш, разбира се. Мощта на меча е прекалено голяма за всеки простосмъртен — дори и за съдрана легенда като теб самия.

— Проклятието да те настигне — отвърна задъхано Камарис, залитна внезапно напред, но запази равновесие и се олюля, сякаш се беше вкопчил в нещо невидимо, което го теглеше към стълбището. — Що за създание си ти?

— Създание? — Безкосменото лице на Приратес се развесели. — Аз съм това, което може да стане човек, преодолял всякакви ограничения...

Последните му думи все още висяха във въздуха, когато нещо изтрещя. Там, където върху отсрещната стена на залата се намираше вратата, се появи тъмен облак. Няколко силуета се прокраднаха в него, неразличими от дима.

— Колко вълнуващо.

Тонът на Приратес беше саркастичен, но Тиамак забеляза в израза на алхимика известно оживление, което не се беше появявало до този момент. Свещеникът отстъпи крачка назад и се взря втренчено в мъглата. В следващия момент залитна назад и изхъхри — в гърлото му се бе забучила черна стрела, чийто край стърчеше цяла педя отзад. Приратес се олюля, после падна и се търкулна надолу по стъпалата до жертвите си. Под главата му се образува локва кръв, сякаш мантията му се беше разтопила и потекла.

Мириамел огледа тесните коридори. Мъчеше се да се ориентира. Канцлерството представляваше вдъхващ ужас лабиринт и когато живееше тук, но сега хаосът беше още по-невероятен. Познатите врати и коридори не бяха съвсем на местата си, а дължините на коридорите бяха по-различни, сякаш цялото Канцлерство се беше променило

някак. Мириамел се напрягаше да запази разсъдъка си. Беше сигурна, че ще намери пътя, но я притесняваше загубата на ценно време.

Докато чакаше спътниците си, смразяващият вятър, който свистеше през отворените прозорци, издуха покрай краката ѝ няколко смачкани пергаментата.

Бинабик дотърча иззад ъгъла.

— Извинявай, че се забавих — каза той. — Спрях да взема тези стрели. Долетяха през прозореца. — И ѝ подаде три стрели човешка изработка, не като тези на норните, които беше взела от пещерата. — Имаше и други, но се счупиха в каменните стени.

Мириамел нямаше колчан, затова пъкна стрелите в торбата си до скъпоценната стрела на Саймън и другите, които беше събрала в тунелите. Дори с донесените от Бинабик все още имаше много по-малко стрели, отколкото ѝ се искаше, но все пак изпита известно облекчение, че ако се стигне дотам, няма да се раздели лесно с живота си.

„Само каква съм — учуди се тя на себе си. — Настъпва краят на света, Денят на Отсъждането най-после дойде... а аз си играя на войник“.

Но все пак беше по-добре, отколкото да позволи на ужаса да я обладае. Усещаше го стаен в себе си и знаеше, че ако дори за миг загуби самообладание, той ще я сграбчи в лапите си.

— Няма нищо. — Тя се отблъсна от стената. — И без това се чудех дали това е пътят. Тук винаги си е било като лабиринт, но сега е направо невъзможно. И не е само заради това... — Тя посочи изтърбушените мебели, парчетата пергамент, изкъртените врати, които лежаха напречно на коридора. — Има и други промени, които не мога да разбера. Но вече мисля, че съм на прав път. Оттук нататък трябва да се придвижваме тихо, независимо дали има, или няма вятър — почти стигнахме параклиса, а той е точно до кулата.

— Кадрах идва.

Тролът го каза така, сякаш очакваше, че това я интересува.

Мириамел присви устни.

— Няма да го чакам. Ако иска да ни настигне, да побърза.

Тя се поколеба за момент, след което извади една от стрелите и я нагласи върху тетивата. Вече въоръжена, принцесата тръгна по тесния коридор. Бинабик хвърли поглед назад и забърза след нея.

— Той е понесъл много мъки, Мириамел — каза тролът. — Никой не знае какво бихме направили ние, ако бяхме подложени на мъченията на Приратес!

— Той ме излъга повече пъти, отколкото съм в състояние да преброя. — Мисълта за предателствата на Кадрах така я разгневи, че за момент тя престана да изпитва дори страх. — Една-едничка казана истина за мечовете или за Приратес можеше да спаси всички ни.

Лицето на Бинабик беше тревожно.

— Все още не сме изгубили всичко.

— Да, все още.

Кадрах ги настигна в коридора на капелана. Не каза нищо — може би и защото се мъчеше да си поеме въздух, — а само тръгна след трола. Мириамел го изгледа хладно.

Щом стигнаха до вратата, всичко сякаш отново се измести. За момент ѝ се стори, че вижда бледи пламъци да лижат стените. Напрягна се да не извика, изпитала за момент усещането, че я разкъсват. То отмина, но някаква следа от него остана загнездена в нея.

Мина дълго време, преди да успее да проговори.

— Па... раклисът е от... другата страна.

Въпреки несекващия вой на вятъра зад стените Мириамел шепнеше. Стаеният в нея ужас се опитваше да изскочи навън и тя беше напрегнала всичките си сили, за да не му позволи. Пребледнелият като смъртник Бинабик се беше ококорил, сякаш очите му щяха да изскочат. Кадрах изглеждаше болен — челото му беше плувнало в пот, а погледът му бе помътен като от треска.

— От другата страна има къс коридор, който извежда направо в кулата. Гледай си в краката. С всички тези натрошени боклуци по земята може да се спънеш и да паднеш... — демонстрираше загрижеността си тя единствено към Бинабик, — или пък да вдигнеш толкова шум, че който и да е вътре, ще ни чуе.

Тролът се усмихна едва-едва.

— Ние кануките стъпваме като зайци — прошепна той. — Леко и върху сняг, и върху камък.

— Добре.

Мириамел огледа монаха; опитваше се да предугади каква подлост би могъл да таи зад воднистите си сиви очи, но реши, че това няма особено значение. Кадрах не можеше да направи почти нищо, за

да влоши повече положението им: времето на потайностите щеше да приключи всеки момент, а онова, което им се беше струвало най-голямата надежда, май се беше обърнало срещу тях.

— Следвай ме тогава — каза тя на Бинабик.

Щом отвори вратата към страничния кораб на параклиса, студът се пресегна и я сграбчи. Във въздуха увисна издишаното облаче пара от устата ѝ. Тя спря за момент и се заслуша, преди да поведе спътниците си. По ъглите и край стените се беше натрупал сняг и навсякъде върху камъните се виждаха локви вода. Повечето пейки ги нямаше, а малкото гоблени бяха увиснали на изпокъсани, парцаливи ивици. Трудно беше да се повярва, че това място някога е било кътче за утеха и спасение.

Воят на бурята и тътенът на битката тук бяха още по-оглушителни. Щом вдигна глава, тя разбра причината.

Огромният купол беше разцепен и изрисуваните върху витража светци и ангели бяха рухнали, разбивайки се на цветни стъкълца. Мириамел потръпна, поразена дори след всичко преживяно, че едно толкова познато място е станало толкова неузнаваемо. Снежниците се сипеха, а свъсеното от бурята небе, озарено от кървавото сияние на пламтящата звезда, надничаше през строшената рамка на купола като разярено лице.

Докато прекосяваха предната част на абсидата покрай олтара, Мириамел забеляза, че и други сили освен безличната природа са светотатствали тук: груби ръце бяха разбили лицата на статуите на светите мъченици, а други бяха изпоплескали с кръв и отвратителни нечистотии.

Въпреки надвисналата опасност продължиха безмълвно до отсрещния кораб. Тя ги поведе по тесен коридор и стигнаха до врата, вдълбана дълбоко в стената. Мириамел се наведе и долепи ухо до ключалката, но не чу нищо от отекването на врявата, която се носеше от горе. Обзе я странно, болезнено, тръпчиво усещане, сякаш въздухът беше пронизан от светкавици. Но светкавици наистина се сипеха, напомни си тя.

— Мириамел... — обади се уплашено Кадрах.

Тя не му обърна внимание; опитваше се да отвори вратата.

— Заключена е — прошепна тя и разтърси рамене, за да се освободи от пълзящия сърбеж по кожата, който се засилваше. — А и е

прекалено масивна, за да я строшим.

— Мириамел! — Кадрах я дръпна за ръкава. — Издигат някаква преграда. Ще ни хванат в капан.

— Какво искаш да кажеш?

— Не го ли усещаш? Да лази по кожата ти? Издигат преграда и я изтеглят около кулата. Това е дело на Приратес — усещам гибелната му мощ.

Тя се вторачи в лицето на монаха, но не откри нищо освен непресторена тревога.

— Бинабик? — попита тя.

— Мисля, че е прав. — Той също беше започнал да потръпва. — Ще бъдем смачкани по най-неприятен начин.

— Кадрах, ти отвори вратата на дуорите. Отвори и тази.

— Това е обикновена ключалка, принцесо, а не отбранително заклинание.

— Но нали си бил и крадец!

Той се разтресе. Косата му щръкна. Мириамел също усещаше, че ръцете и главата ѝ изтръпват.

— Нямам никакви шперцове, никакви инструменти — безсмислено е. А и може би така е по-добре. Поне ще е бърза смърт.

Бинабик изсъска гневно:

— Аз не искам никаква смърт, нито бърза, нито бавна, ако можем да я избегнем.

Той се вторачи за момент във вратата, след това тръсна торбата си на пода и затършува в нея.

Мириамел го наблюдаваше безпомощно. Угнетителното усещане се засилваше с всеки момент. Като се молеше да намерят друг път към кулата, тя забърза обратно по коридора, но след десетина крачки въздухът като че ли се сгъсти и стана труден за дишане. В ушите ѝ възникна странно жужене, а кожата ѝ сякаш пламна. Тя не желаше да се предаде така лесно и направи още няколко крачки, но всяка следваща беше още по-трудна от предишната, сякаш нагазваше във все по-дълбока кал.

— Върни се! — извика Кадрах. — Няма да постигнеш нищо!

Тя се извърна с усилие и се върна до вратата.

— Прав си — няма връщане. Но това нещо, тази преграда се движи така бавно!

Монахът чешеше ръцете си като обезумял.

— На такива неща им е нужно известно време, за да възникнат, а свещеникът изразходва много енергия, за да го осъществи. Очевидно държи нищо да не влиза и да не излиза.

Бинабик беше открил малка кожена торбичка и търсваше в нея.

— Откъде знаеш, че е Приратес? — попита Мириамел. — Може би е... другият.

Кадрах поклати унило глава, но под вцепенението му бълбукаше ярост.

— Познавам почерка на червения свещеник. О, богове! Никога няма да забравя усещането за лепкавото му присъствие в главата ми, в мислите ми...

— Мириамел, Кадрах — каза тролът. — Повдигнете ме.

Те се наведоха и го вдигнаха до горния ръб на вратата. Въздухът около тях се сгъстяваше и усилието да повдигнат дребния Бинабик беше колосално. Тролът се покатери и стъпи с крачетата си върху потрепващите им рамене.

— Много... трудно... се диша — задъха се Мириамел.

Ушите ѝ бучаха. Кадрах стоеше с отворена уста и си поемаше въздух с огромни усилия.

— Никакви приказки. — Бинабик изсипа нещо от шепата си върху горната панта на вратата.

Ушите на Мириамел започнаха да бумтят и сякаш я стисна някакъв огромен, задушаваш я пестник. В сенките пред нея избухна взрив от искри.

— Извърнете лица — каза задъхано Бинабик и стовари нещо върху пантата.

Ярката светлина за миг заслепи Мириамел. Задушаваният пестник се превърна в огромна разтворена ръка, която я изблъска от вратата. Въпреки силата на удара тя отстъпи само на една-две крачки и се задържа на крака, подпряна върху невидимата, но все по-плътна бариера. Бинабик се стовари от рамото ѝ на пода между нея и Кадрах.

Когато Мириамел отново отвори очи, забулената от пушеци врата се беше килнала на една страна.

— Хайде! — каза тя и дръпна трола за ръката.

Той грабна торбата си и пристъпиха в мрака. За момент Мириамел не можа да помръдне от входа, тъй като торбата ѝ се

заклеци в тясната пролука, а лъкът ѝ се закачи за строшената панта, но се напъна и най-после се промъкна. Щом пристъпиха в просторното преддверие на Кулата на Зеления ангел, налягането внезапно изчезна.

— Имахме късмет, че пантите бяха от външната страна — каза Бинабик и си пое дълбоко дъх.

Мириамел спря и се втренчи напред. В полумрака забеляза яркочервено петно на стълбището на кулата. Пушекът бързо се разсея достатъчно, за да види блестящото розово теме на Приратес. Около краката му лежаха разхвърляни тела, а в центъра на залата пред него се беше изправил Камарис. Старецът се вираше в свещеника с такава безнадеждна безпомощност, че сърцето на Мириамел се сви.

Ухиленият Приратес се обърна с гръб към стария рицар, отстъпи крачка назад и насочи бездънните си черни очи към входа, където стоеше изправена тя. Разбиването на вратата като че ли не го беше изплашило изобщо — сякаш в краката му беше паднало изсъхнало листо. Без да се замисля, Мириамел вдигна лъка, опъна тетивата и пусна стрелата. Прицели се в най-широката част на тялото на свещеника, но стрелата улучи малко по-нагоре. Стори ѝ се истинско чудо, че Приратес залитна. Щом видя, че стрелата стърчи от врата му, вцепенена от изумление, тя дори не изпита радост. Свещеникът се строполи и се свлече безжизнено по стъпалата.

— Камъните на Чьку! — задъха се тролът. — Ти го довърши!

— Чичо Джосуа! — изкреця тя. — Къде си? Камарис! Това е клопка! Искаха да донесем мечовете!

„Убих го! — Мисълта я изпълни с безмълвен възторг. — Убих чудовището!“

— Мечът не трябва да мръдне по-нататък — извика Бинабик.

Старият рицар направи няколко колебливи крачки към тях, но независимо от падналия по лице Приратес — мъртъв или агонизиращ, — Камарис все още като че ли беше сграбчен от някаква ужасяваща сила. От Джосуа нямаше и следа — освен стареца, подът на залата беше покрит с безжизнено проснати тела.

Преди да се обади някой друг, от върха на кулата дрънна камбана, чудовищно оглушителна, по-плътна и заплашителна от всеки камбанен звън, който Мириамел беше чувала. Дори камъните в огромната зала потрепнаха и звънът я прониза до мозъка на костите. За момент преддверието сякаш се разтвори и почернелите от влагата

гоблени отстъпиха място на ослепително бели стени. Въздухът се изпълни с блещукащи светлинки, сякаш рояк светулки. Със заглъхването на камбанния звън илюзията помръкна и изчезна.

Докато Мириамел се напрягаше да дойде на себе си, един силует се надигна бавно от пода до стълбището. Беше Джосуа — с провиснало разкъсано наметало и отпрана яка на ризата.

— Чичо! — Мириамел се втурна към него.

Той я погледна с широко отворени, недоумяващи очи.

— Жива си — промълви най-последно принцът. — Слава богу.

— Това е клопка — повтори тя и го прегърна. Слабо проблесналата надежда сред огромните надвиснали опасности беше мъчителна като рана от нож. — Фалшивият пратеник — стихчето за мечовете е тъкмо това! То е клопката. Те искаха мечовете тук, искаха да ги донесем ние!

Той внимателно се освободи от ръцете ѝ. По косата му имаше кръв.

— Кой е искал мечовете? Не те разбирам.

— Изиграни сме, принц Джосуа. — Бинабик пристъпи към тях. — Всичко това е било планирано от Приратес и Краля на бурите, за да бъдат донесени мечовете тук. Предполагам, че ще ги използват за някаква огромна магия.

— Не успяхме да намерим Блестящ гвоздей — каза припряно Мириамел. — Във вас ли е?

Принцът тръсна глава.

— Гробницата беше празна.

— Значи има надежда! Той не е тук!

Джосуа отвори уста, за да отговори, но оглушителният болезнен вик на Камарис го спря.

— О, Господи, защо ме изтезаваш? — извика старецът и вдигна свободната си ръка към главата си, сякаш го удариха с камък. — Това е грешка — този отговор е грешен!

На лицето на принца се изписа тревога.

— Трябва да го изведем навън. Мечът го доведе тук. Докато все още е на себе си, трябва да го изведем.

— Но Приратес изгражда някаква преграда около кулата — напомни тревожно Бинабик. — Единствената ни надежда сега е...

— Това е моето наказание! — извика отново Камарис. — О, Господи, толкова много мрак, толкова много грях. Съжалявам... много съжалявам!

Джосуа пристъпи към него, но отскочи назад от проблесналия във въздуха Трън. Принцът отстъпи към стълбището, за да застане между Камарис и онова, което го притегляше толкова мощно.

— Започнатото от Приратес все още не е приключило — изкрещя Бинабик. — Мечът не трябва да отива по-нататък!

Джосуа се дръпна от поредния неочакван удар. Държеше Найдел пред себе си, но дори не се защитаваше — може би се страхуваше да не нарани стареца. Потресената Мириамел знаеше, че принцът ще загине, ако не се съпротивлява с цялата си сила.

— Чичо Джосуа! Не отстъпвай! Спри го!

Докато Джосуа отстъпваше нагоре по широкото стълбище, Камарис стигна до първото стъпало. Застаналият до нея Бинабик се втурна напред, прескочи проснатите пред стълбата безжизнени тела, метна се в краката на стария рицар и го повали на земята. Мириамел се втурна да помогне на трола и забеляза някой да изтичва до нея. За свое изумление видя врана Тиатак.

— Хвани едната му ръка, лейди Мириамел. — Очите на мъжа от блатата бяха опулени от страх и гласът му потрепваше, но вече се беше навел. — Аз ще хвана другата.

Макар Бинабик да беше обвинил едновременно ръце и крака около коленете на стария рицар, той отново беше започнал да се надига. Мириамел сграбчи ръката му, с която се опитваше да се освободи от Бинабик, но той я измъкна от потните ѝ длани. Тя го сграбчи за китката и този път успя да я задържи; усещаше стегнатите му мускули. В следващия миг и четиримата се строполиха на пода сред проснатите тела. Мириамел се озова точно пред бялото като на норн лице на Изорн и зърна изцъклените му очи. Прииска ѝ се да изкрещи, но така се беше впила в ръката на Камарис, която той се опитваше да измъкне, че нямаше време да мисли за сина на Исgrimнур. Въздухът бе пълен с миризма на пот, страх и изстиващи тела.

Тя видя за момент изправения върху стълбището Джосуа. Камарис отново започна да се надига, повлякъл нападателите си заедно със себе си.

— Джосуа — задъхваше се тя, — той ще... ще се измъкне от нас! Убий го... ако трябва... но го спри!

Принцът гледаше втренчено. Мириамел усещаше огромната сила на стария рицар. След мигове щеше да се отърси от тях.

— Убий го, Джосуа! — изпищя тя.

Камарис почти се беше изправил, но Тиатак се беше вкопчил в ръката му, с която стискаше меча, и гърдите и коремът на рицаря бяха незащитени.

— Хайде! — простена от болка Бинабик, напрегнал се да задържи краката на Камарис. — Направи нещо!

Но Джосуа само пристъпи нерешително напред, отпуснал Найдел.

С едната си ръка Мириамел посегна към колана на Камарис. Щом го хвана, пусна китката му и се вкопчи в колана с две ръце, запъна краката си в най-долното стъпало и затегли назад с все сила. Старецът се задържа за момент, но увисвалите върху него Тиатак и Бинабик му пречеха да запази равновесие и той залитна назад и рухна като отсечено дърво.

Краката на Мириамел останаха заклещени под рицаря. При падането му беше останала без въздух. След известно време Камарис отново се размърда, но тя знаеше, че вече няма сили да го задържи.

— О, Господи — замърмори с лице към тавана рицарят. — Освободи ме от тази песен! Не искам да отида, но е прекалено силна за мен. Аз съм плащал, плащал...

Джосуа изглеждаше не по-малко измъчен от Камарис. Той пристъпи още крачка напред, но после спря и отстъпи.

— Милостиви боже — промълви принцът. — Милостиви боже. — Той се изправи и викна: — Задръжете Камарис, колкото ви е възможно. Мисля, че знам кой чака на върха на стълбището.

И се обърна.

— Върни се, чичо! — извика Мириамел. — Не отивай!

— Не остава никакво време — викна през рамо той, докато тичаше нагоре. — Трябва да стигна до него, докато мога. Той ме очаква.

Изведнъж тя разбра кого има предвид и прошепна:

— Не!

Камарис продължаваше да лежи на пода — Бинабик не пускаше краката му. Тиатак се беше свил встрани и разтриваше навехнатата си ръка, втренчил ужасен поглед в Камарис.

— Тиатак, върви с него — промълви умолително Мириамел. — Върви с чичо ми. Побързай! Не им позволявай да се убият.

Вранът се опули. Погледна я, после погледна Камарис с израз на уплашено дете. Накрая се надигна и закуцука нагоре по стъпалата след Джосуа, който беше изчезнал в сенките.

Камарис успя да седне.

— Пуснете ме горе. Не искам да ви наранявам, които и да сте. — Очите му гледаха втренчено в някаква точка отвъд преддверието. — То ме зове.

Мириамел успя да се освободи и разтреперана хвана ръката му.

— Сър Камарис, моля ви. Това, което ви вика, е проклетие. Не ходете. Ако отнесете меч там, всичко, за което сте воювали, ще рухне.

Старият рицар я погледна. Лицето му беше сиво, сгърчено от мъка.

— Накарай вятъра да не духа — отвърна с дрезгав глас той. — Накарай гръмотевицата да не тътне. Накрай този проклет меч да не ми пее и да не ме тегли.

Беше някак отпуснат, сякаш призивите бяха поотслабнали.

Безсловесен, изпълнен с нечовешки ужас крясък разцепи преддверието. Мириамел си спомни за Кадрах, извърна се и го видя свит до входа. Монахът изкрещя отново; сочеше нещо.

Приратес бавно се надигаше на крака, олюляваше се като пиан. Стрелата продължаваше да стърчи от двете страни на шията му, а от разкъсаната му плът струеше жълтеникаво сияние.

„Но той е мъртъв!“ Прониза я ужас. „Той е мъртъв! Благословена Елисия, Божия майко, нали го убих!“

Свещеникът се олюля, изпъшка, после погледна Мириамел с очите си като на акула. Гласът му, по-дрезгав отпреди малко, изръмжа:

— Ти... ме нарани. Затова ще... ще те оставя жива дълго, женско дете.

— Дъще на планините! — промълви безпомощно Бинабик.

Тролът продължаваше да стиска краката на стария рицар. Камарис лежеше, втренчен в тавана, равнодушен към всичко случващо се, съсредоточен единствено върху зова, който го викаше горе.

Свещеникът вдигна ръка, сграбчи черната стрела точно до върха, счупи я и от раната бликна прясна кръв. Той пое със свистене няколко пъти въздух, сграбчи перата и изтръгна останалата част от стрелата от гърлото си, зинал от пронизващата болка. Огледа оплесканата с кръв пръчка и я захвърли с презрение на пода.

— Стрела на Накига — изсъска той. — Трябваше да се сетя. Норните правят мощни оръжия, но не достатъчно.

Кървенето беше спряло, от едната дупка в шията му се изви струйка пушек.

Мириамел беше нагласила нова стрела; опъна с разтреперани ръце тетивата, като насочи черния връх към лицето му.

— Дано... дано Бог те запокити в ада, Приратес! — Опита се да го каже с овладян тон, без да изпищи от ужас. — Какво си направил на баща ми?!

— Той е горе. — Внезапно свещеникът се разсмя. Вече не се олюляваше и сякаш беше опиянен от демонстрацията на собствената си сила. — Чака. Времето, което чакахме двамата, настъпи. Чудя се кой ли ще се зарадва повече.

Приратес вдигна пръстите си и ги сви. Въздухът около китката на Мириамел се нажежи и стрелата се прекърши. Освободеният лък почти излетя от пестника ѝ.

— Не е особено приятно да измъквам стрели от себе си, за да те оставя да ме пронизваш цял ден, момиче.

Приратес се обърна и погледна към Кадрах в дъното на преддверието. В срутения вход зад монаха, преграден със защитата на алхимика, потрепваха червеникави сенки. Свещеникът махна с ръка.

— Ела тук, Падреик.

Кадрах простена тихо, после се надигна и нерешително пристъпи напред.

— Не го прави! — извика му Мириамел.

— Не бъди жестока — каза Приратес. — Той иска да обслужи господаря си.

— Не се подчинявай, Кадрах!

Свещеникът вирна глава.

— Достатъчно. Скоро трябва да тръгна и да се заема със своите задължения. — Той отново вдигна ръка. — Ела тук, Падреик.

Монахът закрета напред, плувнал в пот; мърмореше нечленоразделно. Пред безпомощния поглед на Мириамел той се свлече в краката на Приратес и притисна лице в каменния под. Треперейки, прилази напред и отпусна буза върху черния ботуш на свещеника.

— Така вече е по-добре — каза нежно Приратес. — Доволен съм, че не си толкова глупав да ме дразниш. Доволен съм, че ме помниш. Страхувах се, че си ме забравил по време на скитосванията си. А къде скита толкова дълго, драги Падреик? Изостави ме и се запиля да правиш компания на предатели, виждам.

— Ти си предателят — изкрещя Бинабик. Лицето му се сгърчи, щом Камарис най-после помръдна, за да се освободи от хватката на трола, който продължаваше да стиска краката му. — На Моргенес, на моя наставник Укикук, на всички, които те приютяваха и те обучаваха на тайните си.

Свещеникът го изгледа развеселено.

— Укикук? Значи ти си чиракът на тлъстия трол? Колко очарователно, наистина. Всичките ми стари приятели са се събрали, за да споделят този ден с мен.

Камарис вече се изправяше. Бинабик се напрегна да го задържи, но старецът протегна ръка и се освободи без никакво усилие, след това се изправи с провисналия в ръката му Трън и направи няколко нерешителни крачки към стълбището.

— Още съвсем малко — каза Приратес. — Зовът е много силен. — Той насочи вниманието си към Мириамел. — Боя се, че ще се наложи да отложим разговора си за по-късно. Много скоро ритуалът ще доближи един деликатен момент. Добре би било да съм там.

Мириамел отчаяно искаше да го забави, да го задържи по-далеч от чичо си и баща си.

— Защо правиш всичко това, Приратес? Какво можеш да спечелиш?

— Да спечеля? Ами всичко. Мъдрост, каквато ти дори не би могла да си представиш, дете. Целият космос, проснат гол пред мен, неспособен да скрие и най-малката си тайна. — Той разпери ръце и за момент сякаш започна да расте. Мантията му се развя и из цялата зала плъзнаха прашни въртопчета. — Ще узная неща, за които дори безсмъртните биха могли само да се досещат.

Камарис изкрещя, сякаш намушкан с нож, и залитна към широкото стълбище. В същия момент огромната камбана отново отекна някъде от висотите и всичко наоколо се разтrese и подскочи. Пред очите на Мириамел пространството се олюля, по стените полазиха пламъци, но със заглъхването на еката изчезнаха.

На Мириамел ѝ се зави свят, но на Приратес му нямаше нищо.

— Това означава, че моментът е съвсем близо — каза той. — Надяваш се да ме забавиш, докато Джосуа застане срещу брат си. — Свещеникът разтърси лисата си глава. — Чичо ти не е в състояние да спре онова, което предстои да се случи, както не е в състояние да повдигне този замък върху плещите си. Нито пък ти. Надявам се да те намеря, щом всичко приключи, малка Мириамел. Не съм съвсем сигурен какво ще остане, но ще е жалко да те загубя. — Той я изгледа със смразяващ поглед. — Имаме да свършим много работа. И ще разполагаме с достатъчно време — завинаги, ако се наложи.

Мириамел усети сърцето си сграбчено в железен юмрук.

— Но ти се провали! — изкрещя му тя. — Другият меч не е тук! Ти се провали, Приратес!

Той се усмихна подигравателно.

— Така ли?

Тя долови някакво движение с периферното си зрение. Съпротивата на Камарис най-после беше сломена и той се тътреше нагоре по витото стълбище и след няколко мига изчезна от погледа ѝ. Тя го проследи с безпомощно примирение. Бяха направили всичко възможно, но се бе оказало недостатъчно.

Приратес мина покрай Бинабик и Мириамел, за да последва стария рицар, но се спря на първото стъпало и се плесна по врата. Обърна се бавно и погледна трола, който тъкмо сваляше тръбата от устните си. Приратес издърпа нещо иззад ухото си и го огледа.

— Отрова? — попита той. — Ставаш за чирак на Укикук. Той винаги разбираше много бавно.

Пусна стреличката на пода и я размаза с черния си ботуш, след което се заизкачва по стълбището.

— Нищо не може да го уплаши — прошепна със страхопочитание Бинабик. — Аз не...

Тролът тръсна глава.

Мириамел проследи червената мантия на свещеника, докато той не потъна в сенките, след това сведе поглед към проснатите трупове на Изорн и останалите воители. Пламъкът на гнева ѝ, почти потушен от страха, отново припламна.

— Баща ми е горе.

На пода до тях Кадрах ридаеше, заровил лице в ръкавите си.

Тиамак бързаше нагоре по стълбицето.

„Всичките ни пресмятания, всичките ни мъдри планове, надежди — преследваха го скръбните мисли, — всичко беше напразно. Мечовете се оказаха клопка, а ние глупаци, абсолютни глупаци...“

Куцукаше нагоре, превъзможвайки разгарящата се с всяка следваща крачка болка, за да не изостава от Джосуа, който беше едва доловима смътна сянка в плътния мрак над него. Устата му беше пресъхнала. Нещо очакваше на върха на стълбицето.

„Смъртта — мина му през ума. — Смъртта, притаена като гхант на върха на някое дърво“.

Някъде над главата му отново отекна камбана — разтърсващ удар, който го раздруса като разгневен баща, сграбчил провинило се дете. Пред очите му отново потрепнаха пламъци и всичко около него сякаш се разпадна на ситни отломки. Стори му се, че измина мъчително дълго време, преди отново да види стъпалата пред себе си и да накара тремавите си, безчувствени крака да продължат нагоре. Кулата... оживяваше ли? След като всичко останало щеше да умре?

„Защо ме прати тя? Какво мога да направя? О, Ти, който винаги стъпваш по пясък, толкова съм уплашен!“

Принц Джосуа се отдалечи още повече и изчезна от погледа му, но хромият вран продължаваше да се катери. От време на време поглеждаше през прозорците на кулата и виждаше бушуващия в непознатата му околност долу хаос. Звездата-завоевател проблясваше като разгневено око над главата му. Снегът забулваше червеникавото небе, но той различаваше смътните силуети на тичащите по стените воители, които водеха битки край зъберите; други се сражаваха в двора около кулата. За момент Тиамак изпита бегла надежда — предположи, че херцог Исgrimнур с останалата част от армията на Джосуа е успял да нахлуе вътре, но веднага си спомни за защитата, с която според

Бинабик беше запечатана кулата. Исgrimнур и останалите нямаше да могат да предотвратят нищо от предстоящото да се случи тук.

Толкова много неща го объркваха. Какво точно искаха да кажат за мечовете Мириамел и тролът? Че били някаква клопка и — още по-важно — че Приратес и Елиас искали да бъдат донесени тук. Но защо? Какви бяха плановете им? Беше ясно, че присъствието на Утук'ку под двореца имаше нещо общо с това. Ситите бяха казали, че могат да я забавят, но не и да я спрат. В Езерото на Трите дълбини имаше някаква могъща сила и Тиатак беше усетил, че Северната кралица иска да я впрегне. Ситите се опитваха да я забавят, но като че ли не успяваха да направят дори това.

Чу наблизко гласа на Джосуа. Спря разтреперан, уплашен да изкачи последните стъпала. Испита внезапно нежелание да види онова, което принцът беше открил на върха на стълбището. Стисна очи и се замоли от все сърце да се събуди в смокиновата си горичка и всичко случило се да се окаже само зловец кошмар. Но воят на несекващия вятър отвън не престана и щом отвори очи, отново го заобикаляха бледите, излъскани стени на стълбището на Кулата на Зеления ангел. Знаеше, че трябва да продължи, въпреки че всеки бумтящ като чук удар на сърцето му го принуждаваше да побегне надолу по стъпалата. С изтръпнали от изнемога крака — вече не го държаха прав — клекна и излази по последните няколко стъпала, докато главата му не се показа над последното. Прониза го студеният вятър, който духаше в просторната камбанария.

Огромните бронзови камбани висяха под сводестия таван като отровни зелени блатни цветя — и наистина, въпреки яростния вятър, въздухът беше пропит с миризмата на гнило, която излъчваша такива цветя. В центъра на помещението няколко тъмни колони се издигаха до тавана, от четирите страни зееха огромни сводести прозорци, през които се виждаше вихрещият се сняг и гневните пурпурни облаци. Джосуа стоеше на няколко крачки пред Тиатак с лице към северния прозорец. Стойката му беше вдървена, сякаш не знаеше какво да направи и как да се държи. Обърнат с лице към него пред прозореца върху обикновен дървен стол беше седнал брат му Елиас.

На бледото чело на краля имаше тъмна желязна корона, а в ръцете си държеше дълъг сив предмет, който Тиатак не виждаше ясно. Имаше подобна на меч форма, но Тиатак не можеше да задържи

поглед върху него, сякаш той не принадлежеше изцяло на този свят. Кралят беше облечен в пълно кралско великолепие, но дрехите му бяха оплескани, а по развяваната му от вятъра мантия имаше повече дупки, отколкото плат.

— Да го захвърля? — промълви бавно Елиас. Очите му гледаха надолу и това явно беше отговор на казаното преди това от Джосуа. А тонът му беше като на човек, който сънува наяве. — Да го захвърля? Никога не бих могъл да го направя. Не и сега.

— В името на Божията обич и милосърдие, Елиас! — каза с отчаян глас Джосуа. — Той те убива! А ще направи и много други злини. Каквото и да ти е казал Приратес, той замисля единствено зло!

Кралят повдигна глава и Тиатак, макар да се намираше зад гърба на Джосуа и сенките на стълбището да го скриваха, се дръпна от ужас. Проникващата през прозорците червеникава светлина затанцува върху бледото лице на краля, мускулите под кожата му се гърчеха като червеи. Но онова, което накара Тиатак почти да изкрещи от страх, бяха очите му. В тях блещукаше някакъв мътен блясък — сякаш бледо сияние на блатни свещи.

— Ейдон да ни опази! — задъха се Джосуа.

— Това не е планът на Приратес. — Устните на Елиас се разтвориха във вцепенена усмивка, сякаш бе неспособен да я задържи върху лицето си. — Аз съм Върховният крал, не го забравяй: всичко се случва по моя воля. Това е мой план. Свещеникът само изпълняваше моите заповеди и много скоро изобщо няма да имам никаква нужда от него. А ти... — той се надигна с резки конвулсивни движения, докато се изправи в цял ръст; върхът на неясното сиво нещо продължи да допира пода — ... ти беше мой брат. Някога.

— Някога!? — извика Джосуа. — Елиас, какво се е случило с теб? Превърнал си се в нещо отвратително — нещо демонично!

Той отстъпи крачка назад и едва не рухна в отвора на стълбището, след което обърна нагоре ефеса на Найдел и с разтреперани ръце направи знака на Дървото върху гърдите си. Отвън тресна гръм и светлината потрепна. Кралят не откъсваше пустия си поглед от него.

— Не съм демон — отвърна Елиас, сякаш сериозно се беше замислил над казаното. — Не. Но много скоро ще бъда повече, много повече от човек. Вече мога да го почувствам, да почувствам как се

отварям към ревящите сред звездите ветрове, да се почувствам като нощно небе, осеяно с блясъка на комети...

— Дано ми прости Усирис Изкупителя — въздъхна Джосуа. — Прав си, Елиас. Ти вече не си мой брат.

Спокойното лице на краля се сгърчи от ярост.

— А чия е вината за това?! Завиждаше ми още от дете и направи всичко възможно, за да ме унищожиш. Отне ми съпругата, моята любима Хилиса, открадна я и я предаде на смъртта! Оттогава не съм имал миг покой! — Кралят вдигна потрепващата си ръка. — Но това не ти беше достатъчно — не ти беше достатъчно да понижеш сърцето ми, но пожела и полагащото ми се кралство! Ламтиш за короната ми, нали? — изрева той. — Ето, вземи я! — Той посегна към тъмната диадема. — Проклето желязо! През цялото време ме изгаря, направо ще полудея!

Той я изтръгна със стон от главата си и я запокити на пода. Върху челото му остана корона от съсухрена, разранена, почерняла кожа.

Джосуа отстъпи още една крачка. Очите му бяха пълни с ужас и болка. По страните му потекоха сълзи.

— Моля за... милосърдието на Ейдон! Моля се за душата ти, Елиас. — Принцът повдигна отсечената си ръка, сякаш за да отпъди гледката. — О, Господи, нещастнико! — Той изпъна гръб, вдигна Найдел и го протегна така, че върхът му затрептя пред гърдите на краля. — Но ти трябва да предадеш този прокълнат меч. Остават броени мигове, докато се появи Приратес. Не мога да чакам.

Кралят провеси брадичка и огледа втренчено Джосуа изпод вежди; главата му увисна, сякаш вратът му беше счупен. Гъста капка кръв се процеди от челото му, където беше стояла короната.

— А-а. А-а. Значи е дошло времето? Това ме обърква, след като вече всичко се е случило — или така изглежда...

Той вдигна сивото нещо и то моментално придоби осезаемост — дълго острие, набраздено с огнени ивици. Тиатак се вцепени от страх, но не помръдна от мястото си, неспособен дори да отмести поглед.

— Добре тогава...

Джосуа подскочи с вик напред и Найдел блесна като светкавица. Кралят замахна леко с Печал и отби удара, но не отвърна. Джосуа отскочи назад, разтърсен като от треска. Тиатак се запита дали не го е разтърсило самото докосване до сивия меч. Принцът отново се метна

напред и сякаш безкрайно дълго се опитваше да пробие защитата на брат си. Елиас се сражаваше като насън, придвижвайки се с внезапни спазми, но напълно достатъчни, за да блокира нападенията на Джосуа винаги в последния момент, сякаш предварително знаеше къде точно ще го атакува принцът.

Най-накрая Джосуа се отдръпна, за да си поеме въздух. Потта върху челото му отрази блесналата навън светкавица.

— Сам виждаш — каза Елиас, — че е твърде късно за такива груби методи. — Той замълча, докато камбаните се олюляха в глух тътен. — Твърде късно. — Мътните му очи грейнаха, щом надигна Печал. — Но за мен не е твърде късно да изпитам задоволство от едно малко възмездие за всички злини, които си ми сторил — смъртта на съпругата ми, заплахата над трона ми, настройването на дъщеря ми срещу мен. По-късно ще имам други грижи. Но засега мога да се съсредоточа върху теб, мой някогашен братко.

Той пристъпи напред с превърналия се в размазано петно меч.

Джосуа се отбраняваше отчаяно, но силата на краля беше нечовешка. Той моментално изтика Джосуа до южния прозорец и въпреки необичайната скованост на движенията си стоварваше върху принца тежки удари — Джосуа едва успяваше да отбива само най-смъртоносните. Деликатният Найдел не беше в състояние да отблъсне краля и след броени мигове Джосуа беше притиснат до парапета на прозореца, неспособен повече да се защитава. Неочаквано Елиас протегна ръка, сграбчи Найдел за острието и го изтръгна от пестника на Джосуа. Обезумял от отчаяние, Тиатак изскочи от стълбището, метна се върху гърба на краля, докато той надигаше Печал, и се вкопчи в ръката му, с която държеше меч.

Това не помогна за спасението на принца. Джосуа вдигна ръце, за да се защити, но сивото острие се стовари върху шията му. Тиатак не видя раната, но чу отвратителния звук от посичането и усети разтърсването по цялата дължина на ръката на краля. Главата на Джосуа се килна и цялото му тяло залитна на една страна, а от врата му плисна кръв. Принцът се отпусна като празен чувал и остана да лежи безжизнен на пода.

Загубил равновесие, кралят се олюля, но вдигна ръка и сграбчи Тиатак за врата със свободната си ръка. За момент вранът стисна Печал — мечът беше толкова студен, че го изгори. Ужасяващ мраз

прониза гърдите на Тиатак, ръцете му престанаха да усещат. Той успя само да издаде страдалчески вик от болка, от мъка по Джосуа и заради всичко, което се беше случило, преди кралят да се освободи от него и да го запокити с все сила настрани. Тиатак безпомощно се запързая по каменния под на камбанарията, докато главата му не се удари в нещо твърдо.

Остана да лежи сгърчен до стената.

Не можеше нито да каже нещо, нито да помръдне. Гледката пред него се размаза от бликналите от очите му сълзи. Камбанарията внезапно се разтърси от мощен тътен, от който потрепна чак каменният под, върху който беше проснат. Червената светлина зад прозорците грейна още по-ярко, сякаш кулата беше обхваната от пламъци, извисили се толкова нависоко, че той видя върховете им през прозорците, а на фона на един от тях се очертаваше мрачният силует на краля.

Камбаната беше ударила за трети път.

32. КУЛАТА

Саймън спря пред вратата на тронната зала. Въпреки необичайното спокойствие, което долови, докато прекосяваше подземията на Хейхолт, и въпреки че Блестящ гвоздей висеше до бедрото му, сърцето му блъскаше като лудо. Дали кралят щеше да очаква безмълвно в мрака както в кулата на Хйелдин?

Влезе през входа, стиснал дръжката на меча.

Тронната зала беше пуста — нямаше жива душа. Шест безмълвни фигури се възправяха около Престола от драконова кост, но Саймън ги познаваше отдавна. Пристъпи навътре.

Хералдическите знамена, които по-рано висяха покрай стените, бяха паднали, разкъсани от пронизващия вятър, който нахлуваше през високите прозорци. Извезаните зверове и птици бяха струпани на купчини, някои бяха провесени върху костите на огромния престол. Саймън прекрачи един подгизнал от влагата флаг — пришитият върху него сокол беше опулил око в недоумение как е рухнал от небесата. Близо до него, отчасти покрито от други влажни знамена, лежеше парче черен плат със стилизирана златна рибка. Щом я забеляза, в съзнанието на Саймън проблесна някакъв спомен.

Вривата навън се усилваше. Той знаеше, че не разполага с много време, но бледият спомен не го оставяше на мира. Пристъпи към черните малахитови статуи. От пулсиращите проблясъци на бурята лицата им сякаш се гърчеха и за миг Саймън се уплаши, че магиите, от които целият дворец потръпваше и се променяше, могат да съживят каменните крале, но за негово успокоение те си оставаха безжизнено вкаменени.

Саймън се загледа във фигурата, изправена точно до дясната пожълтяла облегалка на огромния престол. Ейлстан Фискерн беше вирнал глава, сякаш вторачен в някакво великолепие отвъд тези прозорци, отвъд този замък и неговите кули. Саймън много пъти се беше заглеждал в лицето на краля-мъченик, но този път то му се стори различно.

„Това е този, когото видях — сети се изведнъж той. — В съня, който ми показа Лелет. Той четеше книгата и очакваше дракона. Тя каза: «Това е част от твоята история, Саймън».“

Погледна малкия златен пръстен на ръката си. Гравираната върху него рибка го погледна. Какво му беше казал Бинабик, че означава ситският надпис върху пръстена? Дракони и смърт?

„Драконът беше мъртъв“.

Това му беше прошепнала Лелет в онова не-място, прозореца към миналото.

„Нима крал Ейлстан е част от моята история? — запита се Саймън. — Това ли ми повери Моргенес, когато ми изпрати този пръстен? Най-великата тайна на Лигата на свитъка: че нейният основател е убил дракона, а не Джон?“

Саймън беше пратеник на Ейлстан след пет века. Това беше бреме на чест и отговорност, които в момента дори не можеше осъзнае, всеобщо признание, ако успееше да оцелее, дълбока тайна, която би могла да промени живота на почти всички, които познаваше.

Но Лелет му беше показала и нещо друго. Беше му показала видението на Инелуки с Печал в ръцете му. А цялото зломислие на Инелуки беше насочено срещу...

„Кулата!“ Неминуемостта на надвисналата опасност отново го сграбчи в лапите си. „Трябва да отнеса Блестящ гвоздей там. Пилея си времето!“

Саймън отново огледа каменното лице на Ейлстан. Поклони се на основателя на Лигата като на свой владетел, наслаждавайки се на ритуалността на момента, след което обърна гръб на охранявания от статуите трон и се отдалечи забързан по каменните плочи.

Гоблените в чакалнята ги нямаше и стълбището към нужника беше открито. Саймън се изкачи по стъпалата и се промъкна през прозоречната пролука, обладан едновременно от нервна възбуда и ужас. Дворът можеше и да гъмжи от въоръжени воители, но те бяха забравили за Саймън Призрачното момче, което познаваше всяко кътче в Хейхолт. Не, не Саймън Призрачното момче, а сър Сеоман, Носителя на велики тайни!

Студеният вятър го блъсна като препуснал коч и едва не го събори от перваза. Бръскаше снега почти хоризонтално право в лицето и очите му и той не виждаше почти нищо. Продължи да се държи за

цепнатината и се заоглежда, присвил очи. Стената пред прозореца беше широка една стъпка. На десет лакътя под него надаваха викове покрити в ризници мъже и се носеше дрънчене на блъскащ се метал. Кои се сражаваха? Ревовете на великани ли стигаха до слуха му, или само воят на бурята? Стори му се, че различава огромни бели силуети, които се биеха в сумрака, но не посмя да оглежда дълго и подробно какво го очаква, ако падне долу.

Погледна нагоре. Над главата му се извисяваше Кулата на Зеления ангел, щръкнала над безразборно струпаните покриви на Хейхолт като ствол на бяло дърво, сякаш господар на някаква древна гора. Над върха ѝ надвисваха черни облаци. Светкавица разцепи небето.

Саймън се пусна от перваза и запристъпва покрай стената. Пръстите му моментално изтръпнаха и той изруга наум, че няма ръкавици. Притисна се до ледените камъни, за да не го събори пронизващият вятър.

„Усирис на Дървото! Тази стена никога не е била толкова дълга!“

Все едно минаваше по тесен мост над бездната на ада. От полумрака под него се издигаха писъци на болка и ярост, както и други, по-неясни звуци, някои от които толкова пронизителни и внезапни, че на няколко пъти той едва не се стовари от високото. Студът беше сковаващ, а вятърът брулеше ли, брулеше. Накрая стигна до края. Между ръба на стената и една от куличките, които се издигаха по ъглите около четвъртия етаж на Кулата на Зеления ангел, зееше пропаст, широка колкото неговия ръст. Саймън се сви на ръба, закрепил се срещу връхлитащия го вятър, докато се опитваше да събере смелост за скок. Един порив на вятъра го блъсна и той се олюля.

„Хайде де — каза си той. — Правил си го стотици пъти“.

„Но не и в буря — обади се друг глас. — И със сражаващи се под тебе воини, които ще те накълцат на парчета още преди да разбереш дали си оцелял при падането“.

Свъси лице срещу лапавицата и пхна ръце под мишниците си, за да позатопли вкочанените си пръсти.

„Ти пазиш тайните на Лигата — каза си той. — Моргенес ти се довери“.

Беше нещо като самонавивка, като заклинание. Докосна Блестящ гвоздей, за да се увери, че все още е на колана му — при докосването тихата му песен се надигна като гръб на погалена котка, — след което застана на самия ръб на стената. След продължително олюляване в очакване вятърът да позатихне поне малко, изрече кратка молитва и скочи.

Вятърът го застигна наскоро и го метна на една страна. За момент той сякаш щеше да рухне в бездната, но ръката му докопа корниза и той го сграбчи и провисна от него. Вятърът го люшна пак и му се стори, че кулата и небето ще се завъртят наопаки. Влажните му пръсти се хлъзнаха по камъка, той успя да се хване и с другата ръка, но това не му помогна особено. Краката му увиснаха над нищото и всеки момент щеше да се изпусне.

Опита се да превъзмогне болката, която прониза и без това изтръпналите му стави. Сякаш отново го бяха завързали за колелото, изопнат до разкъсване, но този път имаше изход от изтезанията. Ако се пуснеше, всичко щеше да приключи за миг и най-после щеше да намери спокойствие.

Но беше видял и изстрадал прекалено много, за да си позволи да се отпусне в забравата.

Напрегна се до изнемога и се издърпа малко нагоре. През стиснатите му зъби се процеди неволен болезнен стон. Камъкът беше хлъзгав, но с последно усилие Саймън издърпа горната част на тялото си над корниза и се плъзна напред с все още увиснали крака.

Един гарван, който се беше сгушил на сушина под навеса, го оглеждаше с жълтеникаво безразличие. Младежът се изтегли още малко напред и гарванът се оттегли на няколко крачки, но отново спря и продължи да го оглежда с килната на една страна глава.

Саймън се издърпа към прозореца на кулата — мислеше единствено как да се измъкне от пронизващия вятър. Ръцете и раменете му пулсираха, лицето му се беше сковало от острия студ. Щом се хвана за перваза, нещо го сграбчи от главата до петите и кожата му пламна, сякаш по цялото му тяло бяха полазили освирепели, безмилостно хапещи мравки. Гарванът подскочи и се превърна в неясно петно от черни пера сред връхлетелия го вятър, след което отлетя нагоре в небето.

Парещата болка се усилваше и крайниците на Саймън се тресяха безпомощно. Нещо започна да изтласква въздуха от гърдите му. Разбра, че е скочил направо в капан, нагласен за залавяне и ликвидиране на поотрасли кухненски прислужници.

„Идиот — мина му през ума. — Беше си идиот и идиот си остана...“

С последни усилия той се прехвърли през прозореца на кулата и се свлече на стълбището. Мъчителното напрежение внезапно изчезна. Саймън остана да лежи на студените камъни, разтърсван от гърчове, докато се мъчеше да си поеме дъх. Главата му щеше да се пръсне, а белегът върху бузата му пулсираше болезнено. Стомахът му сякаш всеки момент щеше да изскочи през гърлото му.

Нещо разтърси цялата кула — чудовищен, плътен камбанен звън, какъвто не беше чувал никога — отекна чак до костите му и разцепи черепа му. Целият свят сякаш се обърна наопаки.

Саймън се сви разтреперан на стъпалата.

„Това не са камбаните на кулата! — мина му през ума, след като тътенът отмина и мислите му се подредиха. — Слушах ги всеки ден, докато живеех тук. Какво беше това? Какво се е случило с всичко!?“

Студът понамаля и кръвта отново се втурна по артериите и вените му. Болката не пронизваше само бузата му. Саймън прокара ръка по челото си. Напипа някаква буца над дясното си око. Дори при лекото докосване изпита задушавача болка. Сигурно си беше ударил главата при падането от прозореца на стълбището.

„Можеше да е и по-лошо — утеша се той. — Можеше да се ударя, когато скочих от ръба. Сега щях да съм мъртъв. Но вместо това съм в кулата — където Блестящ гвоздей иска да... няма търпение да...“

„Блестящ гвоздей!“

Посегна панически, но не беше загубил меча: той продължаваше да е до бедрото му, напъхан в колана му. В някакъв момент явно се беше порязал на острието му и върху лявата ръка над китката му имаше две съсирени струйки кръв, но раните не бяха опасни. Мечът продължаваше да е с него. Което беше най-важното.

И продължаваше да му пее тихичко. Саймън по-скоро го долавяше, отколкото чуваше, някакво настоятелно притегляне, което превъзможваше болките в главата и разнебитеното му тяло.

Искаше да продължи нагоре.

„Сега ли? Дали трябва просто да се изкача? Милостиви Ейдон, толкова ми е трудно да мисля!“

Надигна се, изпълзя до едната страна на стълбището и подпря гръб на гладката стена. Разтри изтръпналите си мускули. Когато крайниците му отново можеха да се прегъват почти нормално, се улови за стената и се изправи. Целият свят сякаш се олюля и завъртя, но той притисна ръце към назъбените релефи, които покриваха камъните, и след малко вече можеше да стои, без да се подпира.

Заслуша се във воя на вятъра зад стените на кулата и в смътния тътен на битката. Долови и друг звук, който ставаше все по-силен. Отдолу се качваше някой.

Саймън се огледа безпомощно. Нямахше къде да се скрие. Извади Блестящ гвоздей и усети пулсациите му в ръката си — изпълваха го с упойваща топлина като глътки тролско ловджийско вино. За момент се замисли дали да не се пристраши да остане на мястото си с изваден меч и да изчака онзи, който се изкачваше по стъпалата, но реши, че постъпката му би била демонстрация на изключителна глупост. Ами ако бяха повече хора? Биха могли да бъдат кои ли не — воители, норни, дори кралят и Приратес. Саймън носеше отговорност за живота и на други хора, както и за Великия меч, който трябваше да качи горе за окончателната битка, и подобна отговорност не можеше да се пренебрегне. Обърна се и се изкачи тихо по стъпалата, насочил Блестящ гвоздей напред, като внимаваше да не удари в нещо върха му, за да не издрънчи. Някой вече беше минавал по стълбището: на стенните стойки горяха факли и пламъците им изпълваха пространствата между прозорците с потрепваща жълтеникава светлина.

Стълбището се виеше нагоре и след двайсетина стъпала Саймън стигна до тежка дървена врата в стената. Почувства облекчение: можеше да се скрие в стаята зад нея, а ако беше достатъчно предпазлив, да надникне и да види кой се изкачва по стълбището зад него. Беше стигнал до вратата почти навреме. Макар че беше избързал нагоре, не беше успял да се отдалечи особено от стъпките зад гърба си, а докато се занимаваше с резето, те се засилваха все повече и повече.

Вратата се откряна навътре. Саймън надникна към сенките зад нея и прекрачи. Подът сякаш хлътна под краката му, щом се обърна да

я затвори. Отстъпи малко, за да може вратата да мине покрай него, и единият му крак увисна във въздуха.

Саймън възкликна от уплаха и сграбчи вътрешната дръжка. Вратата се люшна от тежестта му и го избута още по-навътре, докато той размахваше крак, за да стъпи на нещо. Потната му от връхлетелия го ужас длан се плъзна по дръжката. На светлината на факлата от стълбището той забеляза, че подът продължава само на лакът от прага — оттам нататък стърчаха прогнили трески, под които не се виждаше нищо освен мрак.

Едва успя да запази равновесие — и в този момент за втори път отекна разтърсващият, оглушителен камбанен звън. За миг светът около него се сгромоляса, а залата без под се изпълни с ярки подскачащи пламъци. Мечът, който стискаше здраво, дори когато беше увиснал над нищото, се изхлузи от ръката му. В следващия миг пламъците изчезнаха и Саймън залитна на самия ръб на пода. Блестящ гвоздей — най-скъпоценната надежда на целия свят! — потъна в сенките под него.

Стъпките се приближаваха. Саймън бутна вратата и прилепи гръб към нея, стъпил върху тясната ивица дърво над празната чернота. Чу стъпките да подминават скривалището му и да продължават нагоре, но вече изобщо не го интересуваше кой друг се намира с него в кулата. Блестящ гвоздей беше изгубен.

Бяха се изкачили толкова нависоко! Стените на стълбището се надвесваха над нея като зейнала да я погълне паст. Мириамел се олюля. Ако тази оглушителна камбана издрънчеше за четвърти път, със сигурност щеше да загуби равновесие и да се строполи. Търкалянето ѝ по стъпалата нямаше да има край.

— Почти стигнахме — прошепна Бинабик.

— Знам. — Долавяше, че нещо ги очаква малко по-нагоре: сякаш самият въздух потрепваше. — Не знам дали мога да отида там...

Тролът хвана ръката ѝ.

— Аз също съм уплашен. — Тя едва можеше да го чуе през писъка на вятъра. — Но чичо ти е там, а и Камарис отнесе меча горе. Приратес също е там.

— И баща ми.

Бинабик кимна.

Мириамел пое дълбоко въздух и погледна нагоре, където иззад извивката на стълбището се процеждаше слабо червеникаво сияние. Там чакаше смъртта — и нещо още по-ужасно. Знаеше, че трябва да отиде, но с ужасяваща яснота разбираше, че с всяка следваща крачка светът, който познаваше, щеше да се скъсява все повече.

Мириамел прокара ръка по потното си лице.

— Готова съм.

Там, където стъпалата се насочваха към помещението над тях, потрепваше дрезгава светлина. Отвън изтрещя гръмотевица. Мириамел стисна Бинабик за ръката, а след това потупа колана си, където беше пъкнала кинжала, който беше извадила от хладната ръка на един от воините на Изорн. Извади една стрела от торбата си и я нагласи на тетивата на лъка. Веднъж беше улучила Приратес: дори да не можеше да го убие, би могла да предизвика съдбоносно важна бъркотия.

Заизкачваха се към кървавото сияние.

Първото, което видя, бяха тъничките крачета на Тиамак. Вранът лежеше неподвижен до стената с усукано около коленете му наметало. Тя потисна вика си и преглътна с усилие, но продължи нагоре с обърнато към брулещия вятър лице.

От небето се надвесваха мрачни облаци, които се виждаха през високите прозорци, разръфаните им краища бяха озарени от потрепващото сияние на Звездата-завоевател. Под тавана на камбанарията, от който висяха огромните камбани, се извиваха снежни вихрушки като пепел. Усецането за очакване, за един вцепенен пред предстоящото свят, беше поразяващо. Мириамел се задъха.

Чу тихото възклицание на Бинабик до себе си. Камарис беше застанал на колене върху пода под зелениясалите камбани. Раменете му се тресяха, беше вдигнал черния Трън право нагоре като свещено Дърво. На няколко крачки от него стоеше Приратес с развята от яростния вятър червена мантия. Но нито един от двамата не привлече вниманието ѝ.

— Татко?

Гласът ѝ се понесе почти като шепот.

Кралят повдигна глава, но движението продължи някак безкрайно дълго. Бледото му изпито лице напомняше череп с дълбоко

хлътнали очи, проблясващи като едва мъждукащи фенери. Той се втренчи в нея и тя изпита усещането, че се разпада. Прииска ѝ се да заплаче, да избухне в смях, да се втурне към него и да го накара да се почувства отново добре. В същия момент нещо в нея, впримчено като в капан и надаващо вопли, искаше да види тази разкривена развалина — която се представяше за него, но не беше възможно да е мъжът, който я беше отгледал — унищожена, запратена в мрака, за да не я тормози вече нито с обичта си, нито с ужаса, с който я изпълваше.

— Татко?

Този път гласът ѝ се чу.

Приратес изви глава към нея. На лъскавото му лице се изписа раздразнение.

— Виждаш ли? С нищо не се съобразяват, твое величество — каза той на краля. — Винаги се промъкват, където не им е мястото. Нищо чудно, че управлението ти причинява толкова мъки.

Елиас разтърси рамене от гняв — или може би от погнуса. Лицето му беше отпуснато.

— Махни я оттук.

— Татко, почакай! — извика Мириамел и пристъпи напред. — Бог да ни пази, не го прави! Пребродих целия свят, за да поговоря с теб! Не го прави!

Приратес вдигна ръце и изрече нещо, което тя не чу. Неочаквано я връхлетя нещо невидимо, което я сграбчи и изгори, и в следващия миг двамата с Бинабик бяха запратени в дъното до стената на камбанарията. Торбата ѝ се свлече от рамото ѝ и съдържанието ѝ се разпиля върху пода. Лъкът излетя от ръката ѝ и изтрополи надалеч — не можеше да го достигне. Опита се да помръдне, но сковаващата сила ѝ позволи само няколко бавни спазматични движения. Не можеше да се придвижи напред. До нея Бинабик също се напрегна, но със същия успех. Бяха безпомощни.

— Махни я оттук — повтори още по-гневно Елиас, без изобщо да я поглежда.

— Не, твое величество — настоя свещеникът, — нека да остане. Нека наблюдава. От всички хора на света тъкмо твой брат — той посочи към нещо, което Мириамел не можеше да види, — който за нещастие не може да възприеме нищо в момента, и твоята коварна дъщеря те принуди да тръгнеш по този път. — Той се изкиска. — Но

те не подозираха, че изборът, който ти предпочете, ще те направи още по-велик.

— Тя изпитва ли болка? — попита грубо кралят. — Вече не ми е дъщеря, но няма да ти разреша да я измъчваш.

— Никаква болка, твое височество — отвърна алхимикът. — Двамата с трола ще са само... публика.

— Добре. — Кралят най-после вдигна очи към Мириамел и погледна напрегнато, сякаш беше на цяла миля от нея. — Само да беше ме послушала — промълви хладно той, — само да беше се покорила...

Приратес отпусна ръка върху рамото на Елиас.

— Така стана по-добре.

„Твърде късно“.

Пустотата и отчаянието, които Мириамел потискаше в себе си, се отрициха и я заляха като черна кръв. Баща ѝ беше загубен за нея и тя беше мъртва за него. Всички опасности и страдания бяха отишли напразно. Болката я сграбчи с невероятна сила и ѝ се стори, че сърцето ѝ ще спре.

Разклонена светкавица раздра небето зад прозореца. От тътена камбаните отекнаха.

— От... обич. — Тя напрегна челюсти, за да превъзмогне сковаващото заклинание на алхимика. Всяка едва доловима дума отекваше в собствените ѝ уши, сякаш беше застанала на дъното на дълбок кладенец. Каза му го, но беше много късно, прекалено късно. — Ти... аз... направих всичко това... от обич.

— Тишина! — изсъска кралят. Лицето му се превърна в кокалеста маска на гнева. — Обич! Става ли нещо от нея, след като червеите оглозгат кокалите ни? Не познавам такава дума.

Елиас бавно се извърна към Камарис. Старият рицар не беше помръднал от мястото си на пода, но сега, сякаш насоченото към него внимание на краля го накара да се подчини, той изпълзя няколко стъпки по-близо до него; върхът на Трън стържеше пред коленете му.

Гласът на краля прозвуча необичайно деликатно.

— Не се изненадвам, че черният меч е избрал теб, Камарис. Казаха ми, че си се завърнал сред живите. Знаех, че ако това е вярно, Трън ще те намери. Сега ще действваме заедно, за да защитим кралството на твоя любим Джон.

Мириамел се ужаси, щом позна този, когото допреди малко Камарис беше закривал от погледа ѝ. Джосуа лежеше проснат на пода с неестествено разперени ръце и крака. Лицето на принца беше извърнато встрани, но ризата и наметалото около врата му бяха подгизнали от кръв. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Време е, твое величество — обади се Приратес.

Кралят протегна Печал като сив език, чийто връх почти докосна стария рицар. Макар Камарис видимо да се съпротивляваше, започна да издига Трън срещу мрачното острие в ръката на краля.

Опивайки се да превъзмогне силата, която сковаваше Мириамел, Бинабик нададе глух предупредителен вик, но Трън продължи да се издига в разтрепераните ръце на стареца.

— Прости ми, Господи! — изкрещя отчаяно Камарис. — Този свят е грешен... и аз отново Ти измених!

Двата меча се срещнаха с тих звън, който отекна в помещението. Шумът на бурята стихна и за миг във въздуха увисна единствено мъчителното стенание на Камарис.

В точката, където двата меча се докосваха, запулсира черно сияние, сякаш светът се беше разцепил и оттам проникваше някаква изначална пустота. Въпреки заклинанието на алхимика Мириамел усети, че въздухът във висока камбанария внезапно натежа и стана крехък. Студът стана още по-смразяващ. По сводовете на прозорците и по стените мълниеносно започнаха да се оформят фигури от лед. За броени мигове цялото помещение се покри с тънък слой ледени кристали, проблясващи в хиляди необикновени цветове. От огромните камбани се източиха ледени висулки като прозрачни зъби, блещукащи с отразеното сияние на червената звезда.

Приратес вдигна триумфиращо ръце. По мантията му заблещукаха ледени люспи.

— Започна се.

Мрачният грозд от камбани под тавана не помръдна, но разтърсващият костите камбанен тътен отекна отново и навсякъде се посипаха ледени кристалчета, а кулата потръпна като връхлетяно от ураганен вятър крехко дръвче.

Саймън натисна дръжката на вратата на долното ниво и изруга тихичко. Беше залостена. Нямахше да е лесно да влезе в стаята под

липсващия под, а и отново чу, че някой се изкачва по стълбището.

Болките в ставите му бяха все така изпепеляващи, но той забърза обратно към горната врата, промъкна се през нея, като внимаваше този път да застане в самия край на пода, който беше издържал тежестта му предишния път. Принуди се да се изтегли в единия край на вратата, щом тя се затвори. След като стъпките отминаха, пристъпи внимателно по тънката дървена ивица, за да надникне през тясната пролука, но успя да зърне само дребен тъмен силует, който изчезна зад извивката на стълбата, като залиташе странно. Изчака заслушан двайсетина удара на сърцето, после се измъкна навън и взе една факла от най-близката стойка.

За огромно свое облекчение на светлината на факлата успя да забележи, че долното помещение има под и че макар отделни части от него също да са прогнили, е почти непокътнат. Блестящ гвоздей блещукаше сред струпани на купчина мебели. Щом го видя да лежи като захвърлено върху бунице скъпоценно бижу, Саймън усети болезнен спазъм. Трябва да си го вземе. Блестящ гвоздей трябваше да стигне до върха на кулата. Дори от разстояние усещаше копнежа му.

Тъничка нишка от песента на острието проникна в мислите му, щом откри мястото на пода под него, което му се стори най-стабилно. Захапа дръжката на факлата със зъби и спусна крака от ръба на ивицата. Отпусна се с изпънати ръце в цял ръст и скочи с разтуптяно сърце. Дървото изскърца шумно и поддаде малко, но издържа. Той пристъпи към Блестящ гвоздей, но кракът му хлътна като в кална почва. Моментално го издърпа и видя, че малко по-голямо от подметката му изгнило парче от пода се е откъртило.

Свлече се на четири крака и залази през опасното място много внимателно, като проверяваше всяка педя от пода пред себе си. Воят на вятъра беше приглушен. Пламъкът на факлата пареше бузата му, а сянката му върху стената приличаше на някакъв изгърбен звяр.

Протегна ръка. По-близо... по-близо... ето! Пръстите му се сключиха около дръжката на Блестящ гвоздей и песента моментално се усили, завибрира през него, приветства го... и дори повече. Копнежът на меча стана негов копнеж.

„Горе — помисли си внезапно той. Думата проблесна като пътеводен фар в съзнанието му. — Време е да се кача горе“.

Но беше по-лесно да си го помисли, отколкото да го направи. Отпусна се на пода и изтръпна при заплашителното проскърцване на дъските. Извади факлата от устата си, вдигна я и се огледа. Стаята беше по-голяма от тази над нея, а половината таван, който не беше рухнал, се състоеше от белезникави каменни плочи без никаква подпора. Стените бяха голи, изподраскани с неясни рисунки под слой прах и сажди. Нямаше нищо, което да му помогне да се качи, а дори и да подскочеше, не можеше да достигне нерухналата ивица под пред вратата над главата му.

Замисли се за момент. Песента на меча пронизваше мислите му, настояща и призивна като тих, но несекващ барабанен тътен. Напъха Блестящ гвоздей в колана си и отново захапа факлата. Допълзя до вратата, която се беше опитал да отвори откъм стълбището, но установи, че не може да я отвори и отвътре: или се беше изметнала от влагата, или някак беше блокирала и колкото и да се напругаше, не можа да я помръдне. Въздъхна и залази обратно към центъра на стаята.

С изключителна предпазливост започна да пренася парчета изпотрошени мебели, подреждаше ги пред залостената врата, докато не се образува купчина на височината на раменете му. Докато мъкнеше плота на една строшена маса, за да го постави най-отгоре, отново чу някой да се изкачва по стъпалата.

Не беше сигурен, но този път му се стори, че изкачващите се са повече. Притихна, както крепеше плота с една ръка, заслушан в подминаващите вратата стъпки, които след малко отекнаха и покрай горната врата. Задържа дъх и се запита кой ли от многобройните му врагове би могъл да се изкачва към върха на кулата, убеден, че ще открие отговора твърде скоро. Блестящ гвоздей не го оставяше на спокойствие нито за миг.

Щом шумовете утихнаха, Саймън побутна купчината, за да се убеди, че е стабилна. Беше се постарал да я нагласи така, че всички остри ръбове и изпотрошени краища да сочат надолу, за да не го наранят, ако падне, но знаеше, че ако това се случи, вероятно ще рухне заедно с всички тези покрити с опасни шипове трески през пода в още по-долната стая. Не му се мислеше за шансовете му да оцелее.

Изкатери се по купчината максимално предпазливо и се отпусна с цяло тяло върху плота на масата на върха ѝ, за да свие крака отгоре. Пламъкът на факлата между зъбите му опърли краищата на косата му.

Изправи се и усети нестабилната купчина лекичко да се размърдва. Като се мъчеше да запази равновесие, хвана факлата и я вдигна, за да открие най-здравото местенце на ръба на дъсчената ивица над главата си.

Докато пристъпваше едва-едва върху нестабилната купчина, камбаната отекна за трети път.

Оглушителният камбанен тътен се стовари върху кулата и я разтърси и купчината рухна под краката му, но в същия момент Саймън хвърли факлата и подскочи. Парче от прогнилия дъсчен под над главата му се откърти в едната му ръка, но той се задържа с другата. Задъхан, сграбчи по-здраво място със свободната си ръка и се напегна да се изтегли нагоре; червени пламъци ближеха стените и всичко около него се тресеше в спусналия се полумрак. Повдигна се още по-нагоре, така че успя да се улови за прага на вратата, сви единия си крак и го преметна на ивицата под. Камбанният тътен заглъхна, но все още разтърсваше зъбите, костите и черепа му. Светлината потрепна и угасна и под него остана само едно смътно пламъче. До ноздрите му достигна миризма на пушек, който се издигаше от падналата сред отломките от изпотрошени мебели факла.

Успя да се покатери върху спасителната ивица дърво и докато си поемаше дъх, видя надигащите се от пода под него пламъци.

Изпълзя на една страна, колкото е възможно по-бързо, откряна вратата и се измъкна на стълбището. Блъсна вратата, през която се промъкнаха и се разсеяха във въздуха няколко струйки пушек, след което се опита да овладее разтърсваните си от гърчове ръце.

Извади меча от колана си. Блестящ гвоздей отново беше негов. Той все още беше жив и на свобода. Все още имаше надежда.

Щом се заизкачва по стъпалата, усети песента на острието да се усилива, бе сякаш някакъв възторжен химн на предстоящо събъване. Сърцето му също се разтупка по-силно. Всичко щеше да се подреди.

Мечът в ръката му се затопли, сякаш беше част от тялото му, някакъв нов орган, чувствителен и нащрек като нос на преследваща хрътка или уши на прилеп.

„Нагоре. Време е“.

Болката в главата и краиците му стихна, заместена от нарастващия възторг на Блестящ гвоздей, който стискаше

непоколебимо в пестника си, невредим и в безопасност.

„Най-после настъпи моментът. Всичко ще се подреди. Време е“.

Зовът на меча се разрастваше все по-неудържимо. Саймън не беше в състояние да мисли за нищо друго, освен да премества един пред друг краката си, понесъл се към върха на кулата, към мястото, за което копнееше Блестящ гвоздей. През прозорците, които подминаваше, зърваше озарени в червено облаци, разсичани от време на време от ослепителния блясък на светкавиците, но ревът на бурята беше някак необичайно приглушен. Несравнимо по-мощна — поне в мислите му — беше песента на меча.

„Най-после всичко ще свърши“, мина му през ума.

Беше сигурен, защото му го обещаваха Блестящ гвоздей. Мечът щеше да постави точка на целия този хаос и страдания, които го преследваха от толкова дълго време. Щом се събереше със събратята си, всичко щеше да се промени. Цялото това нещастие щеше да приключи веднъж завинаги.

По стълбището нямаше никой друг. Никой друг не се движеше освен Саймън и той усещаше, че всички и всичко очакват него. Целият свят беше стихнал в очакване върху опорната точка на Кулата на Зеления ангел и тъкмо той щеше да промени равновесието. Усещането беше неистово, опияняващо. Мечът го теглеше нагоре, пееше му и с всяка следваща крачка го изпълваше със смъртно, но непреодолимо усещане за предстояща слава и облекчение.

„Аз съм Саймън — каза си той и почти чу да тръбят тържествени фанфари. — Извърших велики дела! Съсякох дракон! Спечелих битка! А сега нося Великия меч“.

Докато се изкачваше все по-нагоре, стълбището затрептя под краката му като рукнала надолу река с цвят на слонова кост. Каменната стена като че ли засия, сякаш отразила светлината, която излъчваше самият той. Небесносините изображения проблеснаха като пръснати пред краката на победител цветя. Триумфът беше пред него. Заедно с края на мъките му.

Камбаната звънна за четвърти път, още по-оглушително.

Саймън се олюля, разтърсен като плъх в зъбите на йес, докато тътенът отекваше надолу по стълбата. Мразовит порив профуча покрай него и покри изображенията върху стената с тънък леден пласт.

Той вдигна ръце към главата си, изкрещя и едва не изгърва меч. Залитна и се хвана за рамката на един от прозорците, за да не падне.

Изстена. Целият трепереше. Небето отвън се промени. Струпалите се облаци изчезнаха и небето над него зейна като черна пропаст, осеяна с малки студени звезди, сякаш Кулата на Зеления ангел бе разкъсала стягащите я окови и се бе понесла над бурята. След три удара на сърцето Черното небе отново се покри с озарени в червеникаво сияние сиви облаци и бурята се стовари върху кулата с нова сила.

Някаква тревожна мисъл помръдна в съзнанието му, противопоставяйки се на неотслабващия призив на Блестящ гвоздей.

„Нещо... не е... наред“.

Обладалият го възторг, чувството, че ще постави всичко на мястото му, помръкна. „Случва се нещо лошо — нещо ужасно!“

Но продължаваше да крачи нагоре, изкачваше стъпалата към смътното сияние. Не беше господар на тялото си.

Напрегна се. Крайниците му изстинаха и се вцепениха. Забави крачка и с усилие успя да спре. Потръпваше от мразовития вятър, който фучеше надолу по стълбището. От стените провиснаха тънки ледени висулки, парата от дъха му образува облак около главата му — но някъде над себе си той усети да се спотайва още по-вцепеняващ мраз, който някак си мислеше.

Остана дълго на стъпалата, като се мъчеше да овладее собствените си ръце и крака и се сражаваше с нещо невидимо, чието присъствие се долавяше единствено в нечовешкия мраз. Усети алчното му привличане, щом бликналата по кожата му пот замръзна и вледенените капчици изтропаха по каменните стъпала. От сгорещеното му тяло се вдигна пара и на мястото на отстъпващата топлина се настани вледеняващ студ.

Най-накрая студът го сграбчи и го изпълни, принуди го да продължи нагоре като марионетка. Той заизкачва сковано стъпалата, като стенеше безмълвно от вцепеняваща болка в черепа.

Стигна до последното стъпало и закрачи към замъглената от пара камбанария. Покритите с леден пласт стени блещукаха и проблясваха. Буреносните облаци надничаха през високите прозорци, а светлините и сенките пълзяха едва-едва, сякаш студът беше сковал и тях.

До вратата седяха Мириамел и Бинабик — потрепваха безпомощно като попаднали върху капка смола мушици. Щом ги зърна, той се ококори и сърцето му заблъска мъчително под ребрата, но нито можеше да им викне, нито да спре понеслите го напред негови собствени крака. Мириамел отвори уста и нададе глух стон. Сълзи премрежиха очите му и за миг бледото ѝ лице задържа погледа му като самотна светлинка в мрачна стая. Но всевластното притегляне беше неудържимо. То го плъзна покрай приятелите му като понесена от течението на река треска към колоните в центъра на камбанарията.

Под вледенените камбани чакаха три силуета — единият коленичил. Онази част от Блестящ гвоздей, която го беше впримчила, трепна и подскочи... но тази, която Саймън успяваше да удържи, се сви от страх, щом Елиас извърна към него мъртвешкото си лице. Изпъстреното с цветни петна сиво острие, което кралят стискаше с две ръце, беше насочено срещу черния Трън и от точката на допирането им бликаше небитие — пустота, която вцепени съзнанието на Саймън.

Разтърсван от гърчове, Камарис — косата и веждите му блещукаха от ледените кристали — се обърна към Саймън. Лицето на стареца беше разкривено от мъка.

— Вината е моя... — прошепна той с тракащи зъби.

Приратес не откъсваше очи от колебливо пристъпващия Саймън.

После му кимна и се усмихна едва-едва.

— Знаех, че си някъде в кулата, кухненски хлапако — заедно с последния меч.

Саймън усети нещо да го притегля още по-неудържимо към мястото на срещата на Трън и Печал. Чрез Блестящ гвоздей, чиято песен го пронизваше, той долови песента и на другите две остриета: танцуващите енергични пулсации в тях се разраснаха с настъпването на сливането им. Саймън изпита усещането, че течението го отнася към бързей, но в същия момент усети и някаква преграда, която разделяше остриетата. Независимо че две от тях се докосваха, а третото се намираще само на няколко лакътя от тях, и трите бяха безкрайно разделени както винаги досега.

Но по-различното сега, което Саймън усещаше дълбоко и неизразимо в дълбините на съзнанието си, беше непосредствено предстоящата огромна промяна. Сякаш някакво могъщо вселенско колело беше готово да се завърти и в същия този миг всички прегради

щяха да рухнат, всички стени щяха да се изпарят. Мечовете пееха в очакване.

Без да се усети, Саймън пристъпи напред и Блестящ гвоздей докосна другите две остриета. Разтърсването от контакта прониза не само Саймън, но и цялата камбанария. Черната пустота в мястото на докосването им се сгъсти, сякаш целият свят щеше да се провали и да изчезне в нея. Светлината се промени: проникващото през прозорците звездно сияние стана по-ярко и обагри в кървавочервено цялото пространство. И в същия момент оглушителната камбана дрънна за пети път.

Саймън се разтърси и изкрещя, щом кулата се разтресе и го пронизаха енергиите на мечовете — все така заключени в тях, но устремени да се отрицат. Сърцето му запрескача, поколеба се и почти спря. Погледът му се замъгли, след това постепенно се избистри отново. Сграбчи го нещо неумолимо, изгарящо като огън, и го привлече като фар в мрачна нощ. Той се опита да се дръпне, но макар да напрегна максимални усилия, само се олюля, впримчен в дръжката на Блестящ гвоздей като закачена на въдица издъхваща рибка. Камбанният тътен замря.

Обладан от музиката на мечовете, Саймън усещаше мразовитото присъствие, което го връхлетя върху стълбището, да се разраства, огромно и потискащо като планина и хладно като междузвездните пространства. Вече беше съвсем наблизо, но същевременно потрепваше отвъд някаква непонятна стена.

Вцепенен от бушуващата мощ на мечовете, Елиас втренчи обезумелите си зелени очи в Саймън.

— Този не го познавам, Приратес — измърмори той, — макар нещо в него да ми е познато. Но това няма значение. Всички уговорки са спазени.

— Истина е.

Свещеникът мина толкова близо до Саймън, че мантията докосна ръката му. Дълбоко в Саймън нещо изкрещя от отвращение и ярост, но през сгърчените му устни не излезе нито звук: той не беше нищо повече от Стойка на Блестящ гвоздей. Неукротимият дух на меча, най-после свързан със своите събрата, равнодушен към човешките усилия и ненавист, очакваше единствено предстоящото, нетърпелив като пес, който чака да бъде нахранен.

— Всички уговорки са спазени — продължи с дрезгав глас Приратес, след като застана до рамото на краля — и вече всичко е задвижено. Скоро Утук'ку Древната ще обузда Езерото на Трите дълбини. Така ще довършим Петата къща и всичко ще се промени. — Той метна поглед към Саймън и очите му грейнаха. — А този, когото не познаваш, е кухненското кутре на Моргенес. — Приратес се ухили. — Това ме радва. Видях какво направи с Инч, момче. Много добра работа. Спести ми досадни усилия.

Саймън усети яростта в него да набъбва. Самодоволното лице на свещеника сякаш увисна сред червеното сияние и Саймън не виждаше нищо друго. Напегна се да помръдне крайниците си, да отдели Блестящ гвоздей от събратята му, за да го стовари върху убиеца, но беше безпомощен. Пламъците на гнева лумнаха в него, неспособни да намерят излаз, и му се стори, че го изпепеляват отвътре.

Кулата отново подскочи от гръмовития тътен на камбаната. Саймън опули очи, усетил пода под краката му да се разтърсва и ушите му да изпукват, но бронзовите камбани в центъра на помещението не помръднаха. Вместо това изникна някакъв призрачен силует, подобен на камбана, но издължена и цилиндрична. В миговете, докато призрачната камбана продължаваше да вибрира, Саймън видя огнени езици да се издигат зад прозорците на фона на катраненочерното небе.

Щом звукът утихна, Приратес вдигна двете си ръце.

— Тя победи. Време е.

Кралят сведе глава.

— Господ да ми помага, много дълго чаках.

— Чакането ти приключи. — Свещеникът кръстоса ръце пред лицето си, след което ги свали. — Утук'ку обузда Езерото на Трите дълбини. Мечовете са тук и очакват Словото на разрухата да освободи онова, което ги свързва, и тогава силата, заключена в тях, ще се отприщи на свобода и ще те дари с всичко, което си пожелал.

— Безсмъртие? — попита Елиас, свенлив като дете.

— Безсмъртие, което надживява звездите. Ти търсеше мъртвата си съпруга, но намери нещо много по-велико.

— Недей... не споменавай за нея.

— Ликувай, Елиас, не скърби! — Приратес приближи дланите си и светкавица разцепи небосвода зад прозорците. — Боеше се, че ще

останеш без наследник, когато непокорната ти дъщеря избяга, но ти самият ще бъдеш свой наследник. И никога няма да срещнеш смъртта!

Елиас вдигна глава, притворил очи сякаш срещу ослепителните лъчи на слънцето. Устата му потрепна.

— Никога няма да срещна смъртта — промълви той.

— Ти спечели могъщи приятели и в този час те ще ти се отплатят за всички понесени страдания. — Приратес се отдалечи от краля и вирна червения си ръкав към тавана. — Призовавам Първата къща!

Огромната невидима камбана отекна отново, сякаш Божият чук се стовари върху ада. Пламъци облизаха заледените стени на камбанарията.

— Насред древните камъни на Тистерборг очаква един от Червеноръките. За своя повелител и теб той използва силата на това място и отваря процеп в междупространствата. Той раздипля първата от А-Генай'асу'е и поражда Първата къща.

Саймън усети мразовитото, ужасяващо нещо, което чакаше, да се усилва. Беше навсякъде около Кулата на Зеления ангел и се приближаваше като дебнещ звяр, който се прокрадва в мрака към огъня.

— На Вентмаут — извика Приратес, — върху канарите над безграничния океан, където някога пламтеше Хайесфур за пътниците от изгубения Запад, сега се издига Втората къща. Слугата на Краля на бурите е там сега и много по-огромен огън се издига към небесата.

— Не... дей... — Скован в заклинанието на Приратес, Бинабик се напрегна да се отдели от стената. Гласът му сякаш идваше от безкрайно далеч. — Не... дей...!

Свещеникът махна към него и тролът стихна, сгърчен безпомощно.

Камбаната отново отекна и мощта ѝ запулсира, нараствайки с вибрациите на тътена. До слуха на Саймън достигнаха викове от болка и ужас на езика на ситите. Червени отблясъци пробягаха по надвисналите от сводестия таван на камбанарията ледени висулки.

— Над Хасу Вале до древния Ридаещ камък, където Древната преди Древната някога е танцувала под вече изгаснали звезди, е издигната Третата къща. Слугата на Краля на бурите разпалва друг пламък до небесата.

Елиас внезапно се олюля назад и се приведе. Острието на Печал потрепна, но продължи да докосва другите два меча.

— Приратес — задъха се той, — нещо... нещо ме изгаря... отвътре!

— Татко!

Гласът на Мириамел беше едва доловим, но лицето ѝ беше сгърчено от ужас.

— Защото настъпи времето, величество — отвърна алхимикът. — Ти се променяш. Твоята тленност трябва да бъде изпепелена с пречистващ пламък. — Той посочи към принцесата. — Погледни, Елиас! Виждаш ли какво ти причинява слабостта? Разбираш ли докъде ще те доведат преструвките на обичта? Тя ще те превърне в старче, което хленчи да го нахранят и се подмокря в леглото!

Кралят се изправи и обърна гръб на Мириамел.

— Няма да успее да ме прекърши — изсъска той през зъби. Изричаше всяка дума с усилие. — Аз ще... приема... обещаното.

Саймън видя, че свещеникът се усмихва, макар челото му да беше плувнало в пот.

— Ще го получиш.

И отново вдигна ръце. Саймън се напрегна, докато не му се стори, че слепоочията му ще се пръснат, но не можа да се дръпне от кръстосаните мечове.

— В твърдината на брат ти, Елиас — продължи Приратес, — в сърцето на неговото предателство — в Наглимунд — ние издигаме Четвъртата къща!

Саймън отново зърна непознатото черно небе в рамката на прозореца. Долу в ниското Хейхолт се беше превърнал в гора от бледи, изящни кули. Сред тях пълзяха пламъци. Странната гледка не изчезна. Хейхолт го нямаше, изместен от... Асу'а? До слуха му достигнаха отекващите писъци на ситите и рева на пожарите.

— А сега Петата къща! — извика Приратес.

Звънът на призрачната камбана този път върна пред погледа на Саймън гледката на буреносни облаци и снежни вихрушки. Пронизителните ситски писъци отстъпиха пред приглушените викове на простосмъртни.

— Насред Езерото на Трите дълбини Утук'ку отстъпва мястото си на последния от слугите на Краля на бурите и под нас израства

Петата и последна Къща.

Приратес разпростря ръце с дланите надолу и цялата кула се разтресе. Някакво засмукващо притегляне прониза Блестящ гвоздей надлъж, премина в ръката на Саймън, сграбчи сърцето му, а след това и мислите му, сякаш искаше да ги изтръгне. Срещу него Камарис беше оголил зъби в мъчителна гримаса, а Трън се тресеше в пестника му.

Гейзер от ледена синя светлина избухна през пода на камбанарията, забушува и запращя, щом мина през чернотата, където се докосваха мечовете. Помръкнала и изкривена, светлината мина покрай лицето на Саймън и се разплиска върху блещукация таван като синкави искри. Саймън усети как цялото му тяло се сгърчва в конвулсии, докато могъщите енергии се вихреха около и през него. Сред разпокъсаните му мисли отприщените духове на трите меча потрепнаха в триумф. Той се опита да отвори уста и да изкрещи, но челюстите му сякаш бяха заключени и Саймън само изскърца със зъби. Ослепителна синя светлина изпълни очите му.

— А ето че и Трите меча успяха да достигнат до това място под Звездата-завоевател. Печал, защитникът на Асу'а, камшикът за живите; Трън, звездното острие, знамето на умирация Империиум; Блестящ гвоздей, последното желязо на изчезналия Запад.

Щом Приратес изрече трите имена, огромната камбана затътна. Кулата и всичко около нея започна да се променя с всеки следващ звън — изящните кули и пламъците отстъпваха място на тантурестите, покрити със сняг покриви на Хейхолт и отново изникваха при следващия звън.

Сграбчен в хватката на могъщи сили, Саймън сякаш изгаряше отвътре. Изпепеляваше го разтърсваща ярост. В него се надигнаха гневни облаци от ненавист, че са го изиграли, че е свидетел как ликвидират приятелите му и на цялата тази причинена от Приратес и Елиас гибелна разруха. Искаше да размаха меча, да унищожи тези около себе си, да ликвидира тези, които му бяха причинили толкова страдания. Не можеше да изкрещи — дори не можеше да помръдне, освен да се гърчи от безпомощност. Яростта му, която нямаше как другояче да излее, изглежда, изтичаше през ръката му, която държеше меча. Блестящ гвоздей се замъгли, превърна се в нещо не съвсем реално, сякаш част от него се беше стопила. Трън беше някакво неясно петно в ръцете на Камарис. Очите на стареца се бяха подбелили.

Саймън усети чудовищния му гняв и отчаяние да се отприщват. Чернотата в пресечната точка на мечовете се разшири в някаква безкрайна празнота, вход към Небитието, през който се изля ненавистта му. Пустотата започна да пълзи по острието на Печал към Елиас.

— Ние обуздаваме огромния страх. — Приратес застана зад краля, който изглеждаше не по-малко вцепенен и безпомощен от другите двама мечоносци. Свещеникът разпери широко ръце, сякаш на Елиас израснаха още един чифт ръце. — Страхът пълзи по всички земи. Моретата кипят от килпа. Гхантите пълзят по улиците на градовете на юг. Зверовете от легендите крачат из снеговете на севера. Страхът е навсякъде.

— Ние обуздаваме огромния страх — продължи той. — По всички земи брат се възправя срещу брата. Чума, глад и бичът на войната превръщат хората в развилнели се демони.

— Цялата мощ на ужаса и беса е наша, пронизваща Петте къщи. — Приратес неочаквано се изкикоти. — Всички вие сте така нищожни! Дори ужасите ви са мизерни. Страхувахте се да видите армиите си победени? Ще зърнете много повече от това. Ще видите самото Време да се търкаля назад по своя коловоз.

Крал Елиас се разтресе в спазми, щом чернотата пролази по острието към него, но не беше в състояние да се освободи от Печал.

— Бог да ме спаси, Приратес! — Прониза го конвулсивен гърч, който го разтърси с такава мощ, че би трябвало да рухне на пода. Черната пустота докосна ръцете му. — А-а-а! Бог да ме спаси, изгарям! Душата ми гори!

— Нали не се надяваше, че ще е лесно? — Приратес се беше ухилил. Пот се стичаше по челото му. — Ще стане още по-лошо, глупако.

— Не искам безсмъртие! — изкреця Елиас. — О, Господи, Господи, Господи! Освободи ме! Изгарям!

Гласът му се промени, сякаш нещо невъобразимо беше проникнало в дробовете и гърдите му.

— Не е важно какво искаш — викна Приратес. — Ще получиш своето безсмъртие, но то може би няма да е всичко, на което си се надявал.

Елиас се сгърчи. Крясъците му станаха безсловесни.

Приратес протегна ръце, така че надвиснаха от двете страни на дръжката на Печал съвсем близо до пръстите на Елиас.

— Време е за Словото на Разрухата — каза той.

Камбаната изтрещя и около Кулата на Зеления ангел отново изникна скръбното изящество на Асу'а. Звездите сред черното небе блещукаха хладни и нищожни като снежинки. Кулата се люшна като агонизиращо живо създание.

— Аз проправих пътя! — извика Приратес. — Аз изваях съда. Сега, в това място, нека Времето потече назад! Завъртете се, столетия, до мига, в който Инелуки беше прогонен в селенията отвъд смъртта. Докато изричам Словото на Разрухата, нека той се завърне! Нека се завърне!

Гласът му се превърна в ревящ вой и той заговори на груб като търкалящи се камъни и трошащ се лед език. Чернотата се разпростря над Елиас и за момент кралят изчезна напълно, сякаш изблъскан през стената на реалността. Той сякаш погълна чернотата или тя го изпълни, след което отново се появи, като се мяташе и крещеше.

„Елисия, майко на милосърдието! Те победиха! Те победиха!“

Главата на Саймън сякаш се изпълни с ураганни ветрове и огън, но сърцето му се превърна в черен лед.

Камбаната отново изтрещя и този път самият въздух в камбанарията сякаш се втвърди и вледени, като че ли попадна в огледален тунел, в който не съществува горе и долу. Звездите се превърнаха в петна от издължени бели нишки, гърчещи се като червеи върху пръст. Докато животът се изцеждаше от него през Блестящ гвоздей на затихващи вълни, той усети как целият свят се обръща наопаки.

Камбанарията помръкна. Лумнаха разкривени силуети и се размятаха из вледененото пространство, чиито стени някак се разтвориха и рухнаха. Нахлу мрак заедно с още по-плътен, смразяващ, безграничен студ.

Болезнените крясъци на Елиас се бяха превърнали в задавени глухи стенания. Сега двамата с Приратес бяха единственото, което се виждаше. Ръцете на свещеника потрепваха в жълтеникаво сияние. Лицето му блестеше. Цялата топлина на света се изцеждаше.

Кралят започна да се променя.

Силуетът на Елиас се приведе и видоизмени, разрасна се чудовищно, макар че собствените му разкривени очертания все още прозираха в сърцевината на мрака.

Смразяващият студ проникна и в Саймън, просмукваше се там, където пламъците на яростта бяха изпепелили надеждата. Животът изтичаше от него, изсмукван като мозък от кост.

Студеното, вцепеняващо създание, което беше чакало толкова дълго, пристигаше.

— Да, ще живееш завинаги, Елиас — викна Приратес. — Но като пърхаща сянка в собственото си тяло, нищожна в сравнение с яркия пламък на Инелуки. Нали разбираш, че след като колелото на Времето се завъртя назад по своята следа и всички врати отново се разтвориха пред Инелуки, неговият дух трябва да се всели в плътски дом.

Шумовете на бурята отвън бяха стихнали или вече не можеха да надмогнат странните сили, които бяха впримчили камбанарията. Фонтанът от синя светлина, изригнал от Езерото, се беше стеснил в безмълвна струйка, която се вливаше в чернотата на пресечната точка на мечовете. Приратес млъкна и в мрачната стая не се чуваше никакъв друг звук освен насеченото, хъхрещо дишане на краля. Пурпурни пламъчета припламваха в дъното на очите на Елиас, а главата му се пречупи назад като прекършена. От устата му като пара блъвна червено сияние.

Саймън наблюдаваше ужасен. Усети, че пътят през мечовете е отворен, както беше казал Приратес. Нещо прекалено чудовищно, за да съществува, идваше по него към света. Тялото на краля се разтърси като опъната от конец детска кукла. Навсякъде от него струеше дрезгава светлина, сякаш самата му плът се разпадаше, разкривайки нещо обгърнато от пламъци.

Някъде викаше Мириамел. Недоловимият й, изгубен гласец сякаш идваше от другия край на вселената.

Камбанарията беше изчезнала. Наоколо, странно ъгловати, сякаш отразени в счупени огледала, се възправяха тънките като игли кули на Асу'а. Те горяха едновременно с тялото на краля и се ронеха, както се ронеше и самото Време. Пет столетия изтичаха обратно в замръзналата черна пустош. Нямаше да остане нищо, освен пепел и камък — и окончателния триумф на Инелуки.

— Ела при нас, Кралю на бурите! — извика Приратес. — Аз проправих пътя. Словото на Разрухата отприщва мощта на мечовете и времето вече тече обратно. Историята е заличена! Ние ще я напишем наново!

Гърчовете на Елиас ставаха все по-мъчителни: онова, което го изпълваше, беше прекалено огромно за което и да било простосмъртно създание, изопваше го до точката на пръсване. Върху челото на краля потрепваха подобия на масивни рога, а очите му се бяха превърнали в ямки от трептящо, разтопено червено. Очертанията му затрептяха като вълни от мрачни сенки и се замъглиха. Ръцете на краля се разделиха. Едната продължаваше да държи неясното петно пустота, което допреди малко беше Печал, а другата се протегна, разперила пръсти, черни като овъглени трески, от чиито сгъвки бликаше кехлибарена светлина.

Нещото спря, трептящо и колебливо, сякаш току-що излюпена от пашкула си пеперуда.

Приратес отстъпи крачка назад и извърна лице.

— Направих... направих онова, което пожела, всемогъщи.

Самодоволната му усмивка се беше стопила: свещеникът охотно беше отворил вратата сам, но онова, което влезе през нея, уплаши дори него. Той пое дълбоко дъх и като че ли се посъвзе от уплахата. Върху лицето му отново се изписа тържествуващ израз.

— Часът настъпи — но това не е твой час, а моят. Как бих могъл да се доверя на някого, който ненавижда всяко живо създание, да спази договореното? Знаех много добре, че в мига, в който престанеш да се нуждаеш от мен, твоите обещания ще се превърнат във вятър в мрака. — Той разпротря широките си ръкави. — Може и да съм простосмъртен, но не съм глупак. Ти ме дари със Словото на промяната, предполагайки че ще се зарадвам като дете на подарената му играчка и ще изпълня заповедите ти. Но аз също научих много неща. Това слово ще се превърне в твоя капан и ти ще станеш мой слуга. Цялото мироздание ще ти се кланя, а ти ще се кланяш на мен!

Нещото в центъра на помещението се завъртя като вихрушка от пушек, но черното му сърце продължи да излъчва пурпурно сияние. Приратес запя монотонно с мощен глас нещо, което приличаше на език само благодарение на паузите между странните звуци. Алхимикът започна да се променя, олюляваше се в озарения в червено мрак,

обградил краля като мъгла. Крайниците му се сгърчиха и заусукваха като отвратителни змии, след това той се превърна в навита на кълбо сянка, дебело въже от мрак, което се изви около мястото, където сега стоеше кралят или онова, което го беше погълнало. Сенчестата намотка се стегна около тлеещото сърце. Светът продължи да изтича навътре и да деформира двата силуета, докато най-после в центъра на камбанарията не останаха да пулсират единствено пламък, пара и мрак.

Сякаш цялото мироздание рухваше в това място и в този момент. Саймън усети ужасът да изригва от него и да преминава през ръката му и през Блестящ гвоздей, за да се вмъкне в сърцевината на сплъстения мрак.

Мракът набъбна. Ситни светкавици осеяха пространството. Саймън долавяше, че някъде отвън Асу'а отпреди пет века гори, а обитателите ѝ гинат от ръцете на отдавна мъртвата армия на Фингил. А всички останали? Всичко ли, което познаваше Саймън, щеше да смели неумолимото колело на Времето?

Светкавици кръстосваха въздуха. В центъра пулсираше огнен ураган от мълнии, който внезапно зейна и изпълни пространството с ослепително ярка светлина. Придобил предишните си очертания, Приратес залитна встрани от пулсиращото сияние, което отново се сви в черна сянка. Свещеникът вдигна за миг триумфиращо ръце над главата си, след което се олюля и рухна на колене. Сред мрака изникна смътен силует и се извиси над него; най-отгоре потрепваше пурпурно подобие на уродливо лице.

Приратес се разтресе и зараида.

— Прости ми! Прости невежеството и глупостта ми! О, умолявам те, господарю, прости ми! — И запълзя към създанието, като блъскаше главата си в почти невидимия под. — Все още мога да ти бъда от огромна полза! Спомни си какво ми обеща, господарю — че ако ти служи добре, ще съм пръв сред простосмъртните.

Създанието продължаваше да стиска с едната си ръка променения Печал, но другата протегна към алхимика и обви почернелите си пръсти около влажната му гладка глава. Глас, потътнещ от камбанния звън и дрезгав и свистящ като смразяващ вятър, изпълни мрака. Въпреки всичко случило се досега при звука му очите на Саймън се напълниха със сълзи.

— ДА. ТИ ЩЕ СИ ПРЪВ.

Струйки пара се издигнаха измежду пръстите на краля. Приратес изкрещя и вирна нагоре ръце, сграбчи ръката, но кралят не помръдна и Приратес не успя да се освободи. По мантията на алхимика потекоха огнени вадички. Над него лицето на краля беше неясна буца мрак, от чиито очи и разкривена уста бликаше пурпурно сияние. Крясъкът на свещеника беше вик, който никое човешко същество не би могло да издаде. Обгърнаха го пари, но Саймън успя да зърне размятаните му ръце, които димяха, пукаха и се огъваха като клони на дърво, връхлитано от яростен вятър. След известно време свещеникът, от когото бяха останали само кокали и догарящи дрипи, рухна на пода и потрепна като стъпкан скакалец. Гърчовете му намаляха и най-накрая престанаха.

Създанието, което доскоро беше Елиас, се отпусна с наведена глава и цялото се обгърна в сянка. Все пак Саймън усещаше, че то изсмуква бушуващите в Блестящ гвоздей, Трън и Печал енергии, че възстановява силите си, за да контролира откраднатото си тяло. Приратес го беше наранил по някакъв начин, но Саймън усети, че са му необходими само няколко мига, за да се възстанови. Надеждата потрепна в него и той се опита да пусне дръжката на меча, но той се беше превърнал в част от него, каквато беше и ръката му. Нямаше спасение.

Създанието като че ли усети опита му да се освободи и вдигна поглед към него. Сърцето на Саймън подскочи и почти спря, но той долови непреклонната мисъл на създанието. Беше смачкало самото Време, за да се завърне. Дори простосмъртният свещеник с всички енергии, които беше обуздал, нямаше да успее да затвори отново вратата. Тогава с какви шансове би могъл да разполага Саймън?

В този миг на вцепенен ужас Саймън неочаквано усети потреса от докосването на драконовата кръв, която някога го беше изгорила и променила. Той се втренчи в неустойчивия черен силует, който допреди малко беше Елиас, някаква разнебитена черупка и нещо тлеещо в нея, и усети болезнен бодej в белега от черната субстанция на дракона. През пулсиращата несветлина, която протичаше между Блестящ гвоздей и Печал, Саймън усети не само унищожителната ненавист, която изпълваше гробовното изгнаничество на Краля на бурите, но и ужасяващата, умопомрачителна самота на Инелуки.

„Той е обичал своя народ — помисли си Саймън. — Дал е живота си за него, но е умрял“.

Вторачен безпомощно през нищожното разстояние между тях, докато наблюдаваше как създанието възстановява силата си, Саймън си спомни видението на Инелуки край огромното езеро, което му беше показала Лелет. Такова разтърсващо нещастие беше изписано върху това лице, но непоколебимостта му беше точно копие на тази на Ейлстан, който беше очаквал седнал върху стола си ужасяващия дракон, който знаеше, че трябва да срещне и който щеше да го умъртви. Те двамата — Инелуки и Ейлстан — някак си си приличаха: правеха онова, което трябва да се направи, независимо че цената за това беше собственият им живот. Саймън не беше по-различен.

„Печал“. Мислите му потрепваха и изчезваха като молци в пламък, но тази той задържа. „Инелуки нарече меча си Печал. Тя защо ми показва това?“

Нещо в периферното му зрение се беше раздвижило. Освободени след смъртта на Приратес, Бинабик и Мириамел пристъпиха олюлявайки се няколко крачки напред. Мириамел се свлече на колене, а Бинабик продължи, привел глава, сякаш пристъпваше срещу връхлитащ го яростен вятър.

— Ще унищожиш този свят — промълви задъхано тролът. Макар устата му да беше широко отворена, думите му бяха тихи като пърхане на кадифени крила. — Ти вече загуби своята принадлежност, Инелуки. Няма да има над какво да властваш. Ти не принадлежиш на този свят!

Сгъстеният мрак се извърна и го погледна, след което вдигна тлеещата си ръка. Бинабик потръпна в очакване на гибелното докосване и Саймън усети как страхът и омразата му отново се надигат и им се противопостави, без сам да знае защо.

„Ненавистта го е държала жив в мрачните селения. Пет столетия е горял в пустотата. Ненавист е всичко, което има. Аз също съм изпитвал омраза. Чувствал съм се като него. Ние сме еднакви“.

Саймън се напрегна да запази образа на страдалческото лице на живия Инелуки пред себе си. Това беше истината, която криеше ужасяващото, изтляващо в пламъци създание в себе си. Нито едно същество в целия космос не заслужаваше случилото се с Краля на бурите.

— Съжалявам — прошепна той на образа в съзнанието си. — Не би трябвало да страдаш така.

Мощта на Блестящ гвоздей внезапно понамаля. Създанието, което държеше Печал, се извърна отново към него и вълните на ужаса отново заляха Саймън. Нещо сграбчи неумолимо сърцето му.

— Не — продължи задъхано той и се сви в себе си, търсеше място да се скрие, да се спаси. — Аз ще се... страхувам от теб, но... няма да те мразя.

Настъпи миг спокойствие, продължил сякаш години. След това сър Камарис бавно се надигна, изправи се и се олюля. Трън продължаваше да тъмнее в ръцете му, но Саймън усети силата му да отслабва, сякаш онова, което беше почувствал самият той, беше протекло някак си през точката на докосване и в Камарис.

— Опростени... — изхъхри старият рицар. — Да. Нека всички бъдат...

В центъра на мрака, който обгръщаше Краля на бурите, нещо потрепна. Пурпурното сияние намаля и след малко угасна. Бликна блещукаща червеникава мъгла, пърхаща като рояк пчели. В самия център на обгърнатата от пушеци сянка потрепна бледият образ на крал Елиас със сгърчено от болка лице. От косата му се надигнаха струйки дим. По пелерината и ризата му пробягаха пламъци.

— Татко!

Сякаш цялото същество на Мириамел беше съсредоточено в този вик.

Кралят обърна очи към нея.

— О, Господи, Мириамел — въздъхна той. Гласът му не бе съвсем човешки. — Той чака дълго за това. И няма да ме пусне. Бях глупак и сега... съм наказан. Съжалявам... дъще. — Той се сгърчи и за миг очите му блеснаха в червено, макар вцепененото му изражение да не се промени. — Прекалено е силен... ненавистта му е прекалено силна. Той... няма... да ме... пусне...

Главата му започна да провисва. От устата му лумна кехлибарен блясък.

Мириамел изкрещя и вдигна ръце. Саймън по-скоро почувства, отколкото забеляза, че нещо изсъска край него.

Върху гърдите на Елиас разцъфна бяла стрела с пера.

В продължение на един удар на сърцето кралят погледна Мириамел със собствените си очи. След което чертите му се изкривиха. От зейналата му уста се откърти рев, по-оглушителен от гръм, и Елиас се люшна назад сред сянката. Ревът се превърна в отекващ, оглушително силен писък, който сякаш никога нямаше да заглъхне.

За част от мигновението Саймън усети смразяващо одраскване върху белега, където кръвта на дракона беше докоснала сърцето му, сякаш нещо търсеше убежище в него, след като другият му домакин му я беше отказал. Рвението на нещото беше всепоглъщащо и отчаяно.

„Не. Ти не принадлежиш на този свят“.

Мисълта на Саймън повтори думите на Бинабик.

Драскането замря, надало безмълвен писък.

На мястото, където се намираше кралят, се издигнаха пламъци като гъба. В сърцевината им пулсираше ужасяваща хладна чернота, но докато Саймън ги наблюдаваше с вцепенено страхопочитание, тя се разпадна на трепкащи сенки. Светът отново се олюля и кулата се разтърси. Блестящ гвоздей се сгърчи в ръката му и се разтвори в мрачна вихрушка. След миг в дланта му имаше само шепя прах. Той повдигна трепереща ръка пред очите си и огледа блещукащите пращинки изумен.

Отново можеше да се движи!

От тавана над главата му се откърти каменен отломък и се разби на парчета до него, като го обсипа с остри късчета. Саймън се дръпна и се олюля. Камбанарията гореше, сякаш самите камъни се бяха подпалили. Една от почернелите камбани се откъсна от грозда на тавана, стовари се на пода и издълба цял кратер в каменните плочи. Около него затанцуваха смътни силуети, изкривени от потрепването на огнените езици.

Нечий глас го викаше, но застанал в центъра на огнения хаос, Саймън не виждаше накъде да се обърне. Зърна развихреното небе през един назъбен отвор над главата си — камъните продължаваха да се срутват. Нещо го удари.

33. СКРИТИ ОТ ЗВЕЗДИТЕ

Тиамак стоеше неловко и чакаше. Херцогът изслуша търпеливо двамата тритинги, след което кимна и им отговори. Те се обърнаха и нагазиха в разтопения сняг към конете си. Херцогът и вранът останаха сами до огъня.

Исgrimнур вдигна очи и щом видя посетителя си, направи усилие да се усмихне.

— Тиамак, какво си щръкнал така? Милостиви Ейдон, ела да седнеш и да се стоплиш.

Херцогът се опита да му махне с ръка, но превръзката му попречи. Тиамак се доближи накуцвайки и приседна върху дънера. Вдигна за момент ръцете си към пламъците и след малко каза:

— Така съжалявам за Изорн...

Исgrimнур извърна зачервените си очи встрани и се загледа над обгърнатия в мъгли нос към Кинслах. Мина дълго време, преди да се обади:

— Не знам как ще съобщя на Гутрун. Това ще я съсипе.

Тишината се проточи. Тиамак изчака, несигурен дали трябва да продължи. Познаваше Исgrimнур много по-добре, отколкото беше познавал високия син на херцога, когото бе срещнал само веднъж в шатрата на Ликимея.

— Не само той загина — добави най-после Исgrimнур и избърса носа си. — А трябва да се погрижим и за живите. — Той взе една цепеница и я метна в огъня, загледан в него със стаена ярост. Върху клепките му потрепнаха сълзи. Отново се възцари тишина, която надвисна застрашително, но Исgrimнур най-накрая я наруши: — Ах, Тиамак, защо не бях аз? Неговият живот предстоеше. Аз съм старец. Животът ми изтече.

Вранът тръсна Глава. Знаеше, че този въпрос няма отговор. Никой не можеше да вникне в промисъла на Тези, които наблюдават и оформят. Никой.

Херцогът изтри с ръкав очите си и се окашля.

— Стига толкова. Ще му дойде времето да скърбим.

Той отново се обърна към Тиатак и вранът за първи път си даде сметка колко верни са думите на Исgrimнур: херцогът наистина беше остарял и отдавна беше прехвърлил разцвета на силите си. Единствено огромната му жизненост скриваше това, но сега като че ли жизнените му сокове се бяха изцедили и той изглеждаше съсипан. Тиатак изпита истински гняв, че такъв великолепен мъж е подложен на такова страдание.

„Но всеки е страдал някога — каза си той. — Сега е моментът да съберем сили, да се съсредоточим и да вземем решение какво следва“.

— Кажи ми какво стана, Тиатак. — Херцогът се насили да се поизправи и да възвърне воинската си самодисциплина, от която явно се нуждаеше. — Разкажи ми какво видя.

— Сигурно е много малко онова, което ти вече... — започна той.

— Просто ми разкажи. Исgrimнур нагласи счупената си ръка поудобно. — Имаме малко време, докато дойде Странгиард, но предполагам, че вече си говорил с него.

Тиатак кимна.

— Докато мажех с мехлем раните му. Всеки има какво да разкаже, но все неприятни неща. — Той се замисли за момент и подхвана: — Струваше ми се, че сме вървели със ситите доста дълго, когато открихме Джосуа...

— Значи си сигурен, че Джосуа е мъртъв?

Спокойният тон, с който херцогът зададе въпроса си, не отговаряше на нервното потрепване на здравата му ръка, което се опита да прикрие, като подръпваше брадата си, която изглеждаше порядка и занемарена, сякаш през последните дни я беше скубал прекалено често.

Тиатак кимна унило.

— Кралят го съсече с все сила с меч си през врата. Чу се ужасен звук, хрущене и после бликна кръв... — Дребосъкът потръпна. — Не би могъл да оцелее.

Исgrimнур замълча умислено, после поклати глава.

— Е, добре. Благодаря на Усирис Ейдон за милосърдието, че поне Джосуа не се е мъчил. Нещастен мъж, но го обичах. Нелеп край. — Той вдигна очи при един вик в далечината и отново погледна врана. — А след това те удариха и загуби съзнание.

— Не помня нищо, докато... докато не се съвзех. Бях на същото място, където висяха камбаните, но в първия момент не го разбрах. Видях само, че съм заобиколен от огнена вихрушка, пушеци и странни сенки. Опитах се да се изправа, но главата ми се въртеше и краката не ме държаха. Някой ме грабна за ръката и ме задърпа. Помислих си, че съм полудял, защото нямаше никой. След това погледнах надолу и видях, че е Бинабик, който ми беше помогнал. „Бързо — каза ми той. — Кулата рухва“. И отново ме задърпа. Бях замаян и не можех да го разбера много ясно. Навсякъде се стелеше пушек и подът потрепваше под краката ми, разтърсван от оглушителни удари. Докато се клатушках неуверено, видях Мириамел — влачеше някакво тяло по пода с огромни усилия. Трябваше ми известно време, за да видя през праха и пепелта, че е младият Саймън.

— „Аз го убих“, повтаряше непрекъснато Мириамел. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Не можах да разбера защо смята, че е убила Саймън, след като виждах, че пръстите му помръдват, а гърдите му се отпускат и издигат, Бинабик избърза да ѝ помогне и двамата издърпаха Саймън по пода към стълбата. Тръгнах след тях. В следващия миг кулата отново се разтърси и върху мястото, където бях стоял допреди миг, се стовари огромен каменен отломък. — Тиатак показва омотаното около крака му парче плат. — Едно парче се отчупи и ме поряза, но не много лошо.

— Мириамел искаше да се върне за Джосуа, но подът вече се тресеше ужасно и от тавана и стените започнаха да падат още каменни блокове — продължи той. — Бинабик се колебаеше и двамата се скараха. Постепенно започнах да идвам на себе си. Казах им, че видях как кралят съсече Джосуа. Мириамел не можеше да проумее — беше като полузаспала, въпреки че плачеше. Тъкмо започна да казва нещо за Камарис, когато една от камбаните се откачи и се сгромоляса през пода. Чухме я как издрънча, като се удари в нещо отдолу. Всичко потъна в пушеци. Разкашлях се и очите ми се насълзиха като на Мириамел. В този момент не се притеснявах особено, макар да бях сигурен, че или ще изгорим, или ще бъдем премазани, без така и да разбера какво е причинило всичко това. Бинабик сграбчи Мириамел за ръката, засочи тавана и закрепя, че няма никакво време. Достатъчно трудно щеше да е да носим Саймън. За момент тя му се противопостави, но след това се примири. Тримата вдигнахме Саймън,

както сварим — беше се отпуснал и беше труден за носене — и заслизахме по стълбището...

— След първата извивка пушекът се поразреди. Огънят, изглежда, гореше само в камбанарията, макар че малко преди това Бинабик каза, че цялата кула била обхваната от пожара. Но макар да започнахме да дишаме по-леко, бях сигурен, че няма да успеем да стигнем до долу: кулата се олюляваше като дърво под напора на яростен вятър. Чувал съм, че много-много отдавна един или два от най-южните острови в залива Фиранос изчезнали, защото земята се разтърсила толкова силно, че морето ги погълнало. Ако това е истина, сигурно в последните мигове се е случвало същото, каквото се случваше около нас. Едва се държахме на краката си върху тясното стълбище. На няколко пъти се блъснах в стената и имахме късмет, че изпуснахме горкия Саймън само два пъти. Камъните се срутواха и всичко потъна в гъст прах, който ме давеше не по-малко от пушеците. — Тиатак млъкна и притисна с ръце слепоочията си. Главата го болеше. При спомена за отчаяното спускане по стълбата болката стана почти толкова силна, колкото тогава. — Бяхме слезли малко по-надолу — беше невероятно мъчително, тъй като самите стъпала сякаш се натрошаваха под краката ни, — когато под нас сред мъглата от прах изникна някаква фигура. Цялата беше покрита с пепел, кал и кръв и ни гледаше втренчено. В първия момент си помислих, че е някакъв ужасен демон, призован от Приратес, но Мириамел извика: „Кадрах!“ и аз го познах. Бях изумен, разбира се, тъй като нямах представа как се е появил там. Едва можех да го Чуя от бученето и тътненето на кулата, но той каза, че ни е чакал, обърна се и ни поведе надолу по стъпалата. Бях разгневен и уплашен и се чудех защо не ни помогна да носим Саймън, който тежеше ужасно за една млада жена, един трол и дребосък като мен. Саймън започна да помръдва, започна да мърмори нещо и да се дърпа. Стана още по-труден за носене.

— Следващото си спомням трудно. Бързахме, колкото сили имаме, но шансът да се измъкнем, преди кулата окончателно да рухне, изглеждаше нищожен. Все още бяхме много нагоре, може би на височина десет човешки боя. Докато минавахме покрай един от прозорците, видях върхът на кулата да се навежда надолу, сякаш се беше превила в кръста. В такива моменти сигурно можеш да видиш най-невероятни неща, но ми се стори, че бронзовият ангел на върха

беше разперил ръце, сякаш се канеше да отлети. Неочаквано цялата кула се разтърси, шпилът ѝ се откърти и изчезна от погледа ми... По стените се появиха пукнатини, в които можеше да пъхнеш ръката си, Исgrimнур. През тях се виждаше сивото небе над главите ни. Кулата отново се разтресе толкова силно, че паднахме. Продължи да се тресе и след големи мъки най-после успяхме да се изправим. Спуснахме се още няколко стъпала и след поредната извивка се озовахме пред нищото. Стената на стълбището беше рухнала — видях огромните бели каменни отломъци пръснати върху белия сняг под нас, — а заедно с нея се беше откъртило и голямо парче от самото стълбище. Под краката ни зееше мрачна бездна, дълбока двайсетина лакътя, а на дъното ѝ се търкаляха камъни. — Тиамак отново замълча. — Случилото се след това е много странно. Ако си бях останал в блатата, не бих повярвал, ако някой ми го разкажеше. Но видях неща, които промениха мнението ми за възможно и невъзможно.

Исgrimнур кимна скръбно.

— Аз също. Продължавай, човече.

— Стояхме пред бездната и се вирахме безпомощно във все по-често откъртващите се от нащърбените ръбове на стълбището каменни късове, които се стоварваха сред сенките. „Значи това е краят“, изрече Мириамел, но трябва да ти кажа, че не беше особено разтревожена. Беше сякаш обречена, Исgrimнур. Беше направила всичко възможно да оцелее, както всеки от нас, но изглежда, единствено, за да помага на другите. „Не е краят...“, обади се Кадрах, коленичи до самия ръб и разпери ръце над нищото. Кулата се разпадаше на късчета, а този човек като че ли се молеше — макар да си призна, не виждах какво друго бих могъл да направя и аз в този момент. Лицето му се изопна като на човек, който повдига огромен товар. След малко погледна Мириамел през рамо и каза с напрегнат глас: „Сега минавай“. „Да минавам ли?“. Тя го изгледа втренчено. Лицето ѝ се беше изкривило от гняв. „Що за номер си измислил за накрая?“ „Веднъж ти каза... че ще ми се довериш отново... когато звездите изгреят посред бял ден“, отвърна тихо монахът. Всяка дума изричаше с усилие. Едва го чувах и не можех да разбера нито какво иска, нито какво говори. „Ти ги видя — добави той. — Те изгряха“.

— Тя го гледа ужасно дълго, а кулата се тресеше все по-заплашително — продължи Тиамак. — След това отпусна внимателно

раменете на Саймън и пристъпи към бездната. Посегнах да я дръпна, но Бинабик ме спря. Изражението му беше особено. Нейното също. И на Кадрах също... И Мириамел притвори очи и направи крачка над бездната. Бях сигурен, че ще падне и ще се пребие и сигурно съм изкрещял, но тя закрачи по твърдия въздух, все едно стъпалата си бяха на мястото. Разбираш ли, Исgrimнур, под краката ѝ нямаше абсолютно нищо!

— Вярвам ти — отвърна херцогът. — Казвали са ми, че някога Кадрах е бил много могъщ.

— Тя отвори очи, без да поглежда надолу, и се обърна към Бинабик и мен и ни махна да донесем Саймън. За първи път върху лицето ѝ се бе появил живец, но не и радост. Успяхме да помъкнем някак си Саймън, който беше започнал да мърмори и да се съвзема. Щом я наближихме, тя го хвана за краката и заотстъпва заднишком над нищото. Не можех да повярвам на очите си! Присвих очи, за да виждам единствено спускащата се внимателно надолу Мириамел, докато крачех след нея. До мен Бинабик държеше Саймън за другото рамо. В един момент погледна към краката си, но моментално вдигна очи. Явно и един планински трол не може да понесе абсолютно всичко.

Тиамак въздъхна.

— Отне ни много време. Под краката си усещах нещо като стъпала, но тъй като не ги виждахме, не можехме да преценим колко са широки, затова пристъпвахме изключително предпазливо. Кулата като че ли започна да стене, сякаш някой се опитваше да я изтръгне от корен. Ако ще да живея още хиляда години, Исgrimнур, никога няма да забравя, че съм вървял върху нищото, крепейки се върху краката си, докато всичко около мен се олюлява и руши! Този, който винаги стъпва по пясък наистина беше с нас. Наистина.

— Най-накрая стигнахме до истински камъни и щом стъпихме върху тях, си поех дъх и се обърнах назад. Кадрах продължаваше да стои в другия край. Лицето му беше пепелявосиво и целият се тресеше. Приличаше на удавник, който се е показал над водата за последен път. Каква сила му беше необходима, за да направи това, което направи? Изглежда, цялата му сила. Мириамел се обърна и му викна да тръгне, но той само вдигна ръце и се отпусна. Едва можеше да говори. „Вървете — каза той, — все още не сте в безопасност. Това

беше всичко, което мога“. И се усмихна — усмихна се, Исgrimнур! — след което добави: „Вече не съм този, който бях някога“. Принцесата започна да го ругае да ни последва, но започнаха да падат все повече камъни и двамата с Бинабик й извикахме, че нищо не може да се направи и щом Кадрах не може, значи не може. Мириамел погледна Саймън, а след това отново вдигна очи към монаха. Накрая каза нещо, което не чух, и пак хвана Саймън за краката. Докато бързахме надолу, погледнах назад и видях Кадрах да стои на ръба на рухналата стълба, осветен от сивото небе през рухналата стена. Беше затворил очи и като че ли се молеше или просто чакаше. Спуснахме се до следващата извивка и Саймън започна да размахва ръце, за да го пуснем. Оставихме го на земята, защото ни беше невъзможно да го носим, като се дърпа така — много е силен! — но и не можехме да си позволим да чакаме, докато се съвземе напълно. Бинабик го задърпа за китката, като му говореше през цялото време, и той се запрепъва след нас. Въздухът беше така плътно наситен с прах от трошащите се камъни, че едва дишах, а се появи и пожар, който беше изпепелил една от вътрешните врати и изпълваше стълбището с пушек. През прозорците виждахме как рухват отломъци от горните етажи на кулата. Саймън посочи през един от прозорците и изкрещя, че трябва да отидем там. Помислихме, че се е побъркал, но той грабна Мириамел и я помъкна към прозореца... Не се беше побъркал — зад прозореца имаше каменна тераса, а зад края й се издигаше стена. Все още бяхме на голяма височина от земята, но горният край на стената не беше далеч — малко повече от моята височина. Кулата вече се сгромолясваше на парчета и ние почти паднахме от терасата. Навсякъде около нас заваляха камъни. Саймън се наведе, сграбчи Бинабик, каза му нещо и го метна във въздуха! Вцепених се! Тролът стъпи на стената, подхлъзна се на снега, но запази равновесие. Следващата беше Мириамел, която скочи без чужда помощ. Бинабик й помогна да се задържи. Саймън ме побутна, аз поех въздух и скочих. Щях да се стоваря, ако двамата долу не ми помогнаха, тъй като в последния момент терасата се разтреса и почти не можах да отскоча. Саймън беше останал последен и се опитваше да запази равновесие, а Мириамел и Бинабик се развикаха да скача веднага и той най-накрая скочи и в този момент по-голяма част от терасата рухна зад гърба му. Тримата го задържахме и го издърпахме, за да не падне от ръба на

стената. След няколко мига цялата кула се сгромоляса с оглушителен тътен и трясък, каквито не бях чувал никога, по-разтърсващи и от гръмотевица... но ти сам си ги чул. Покрай нас летяха камъни, поголеми от палатка, но нито един не уцели стената. По-голяма част от кулата беше рухнала и към небето се издигнаха облаци прах, сняг и пушек на височината, на която се беше извисявала самата кула, и постепенно се разнесоха. — Тиатак въздъхна дълбоко. — Дълго не можахме да откъснем погледи. Все едно бях станал свидетел на смъртта на божество. Чак по-късно научих на какво са станали свидетели Мириамел и останалите на върха на кулата, което е било още по-невероятно. Когато се посъвзехме, Саймън ни поведе през тронната зала покрай изумителния престол от кости и най-накрая излязохме навън и се срещнахме с вас. Поблагодарих на вранските си божества, че сражението е приключило — не бях в състояние дори да вдигна ръка, ако някой норн насочеше нож срещу мен.

Той млъкна и поклати глава.

Исгримнур се окашля.

— Значи не биха могли да оцелеят. Дори да бяха останали живи, Джосуа и Камарис щяха да бъдат заринати под руините.

— Никога няма да разберем какво е останало сред тях — отвърна Тиатак. — Не бихме могли да разпознаем... — Той си спомни за Изорн. — О, Исгримнур, моля те, умолявам те да ми простиш. Забравих.

Исгримнур тръсна глава.

— Вратата на преддверието се отвори малко преди края — предполагам, че смъртта на Приратес е сложила точка на демоничното му заклинание, на магическата му преграда или каквото там е било. Войниците, които бяха наблизко, изтеглиха няколко от телата, които успяха, преди кулата да започне да се сгромолясва. Поне успях да спася тялото на сина си. — Той сведе поглед, за да се овладее, и въздъхна. — Благодаря ти, Тиатак. Съжалявам, че те накарах да си спомниш всичко това.

Тиатак се разсмя тихичко.

— Не съм спрял да го разказвам. Всички в този лагер сме заприличали на деца, които не спират да бърборят за рухването на кулата... а и за всичко, което се случи.

Херцогът се надигна бавно и с мъка.

— Идва Странгиард. И другите ще се съберат. Ще дойдеш ли и ти, Тиамак? Това са важни неща и бих искал да присъстваш на този разговор. Твоята мъдрост ни е необходима.

Вранът сведе леко глава.

— Разбира се, Исgrimнур. Разбира се.

Саймън се разхождаше сред изпотрошените камъни във Вътрешния двор. Под топящия се сняг се виждаше покрита с мъртва трева земя, само тук-там имаше свежа растителност, устояла на магьосническата зима. Всевъзможните багри от зелено до кафяво действаха успокоително на очите му. Беше се нагледал на черни пушилки, замръзнала белота и червени кървища за няколко живота занаяпред.

Единственото, което искаше, беше всичко да започне да се възстановява по нормален начин. Бяха изминали само два дни от рухването на кулата и сломяването на Краля на бурите, през които би трябвало да празнува с приятелите си победата, но вместо това се разхождаше, потънал в размисъл.

След като се бяха спасили, беше спал цяла нощ и цял ден дълбоко и непробудно. Бинабик дойде при него на втората вечер, за да му разкаже за всичко случило се, да му обясни онова, което не разбираше, и да изкаже съчувствията си за преживените страдания. Най-накрая млъкна и остана при него, докато Саймън не заспа пак. Сутринта на втория ден се изредиха много приятели и познати, за да го видят и да се убедят, че е жив. Това го накара да повярва, че в този свят все още има някакъв смисъл.

Но Мириамел така и не дойде.

Когато слънцето върху безоблачното небе започна да се спуска от най-високата си точка на запад, той събра кураж да отиде да я види. Бинабик му беше казал, че е жива и здрава, като се изключели няколко незначителни натъртвания, така че той не се безпокоеше за здравето ѝ, но думите на трола го натъжиха още повече. Щом като беше добре, защо не беше дошла да го види или не му беше изпратила съобщение?

Беше я намерил в шатрата ѝ да разговаря с Адиту, която го бе посетила сутринта. Мириамел го поздрави с приятелско благоразположение и двамата размениха взаимни съчувствия за безбройните рани, но когато той ѝ изказа съболезнованията си за

смъртта на чичо ѝ и баща ѝ, неочаквано беше станала сдържана и хладна.

Искаше му се да вярва, че причина за това е обяснимата покруса от преживените от нея ужасни мъчения, както и от смъртта на семейството ѝ, без да става дума за ролята ѝ за смъртта на собствения ѝ баща, но не беше толкова глупав да не долови, че има и друга причина. А тя беше в самия него, което я караше да се чувства ужасно неловко в негово присъствие. Саймън се почувства много зле от равнодушния ѝ поглед след всичко, което бяха преживели заедно, и изпита силно раздразнение, учуден защо тя се държи с него така, сякаш неговата неприязън към нея беше помрачила пътуването им до Еркинланд, а не тъкмо обратното. Макар да се беше опитал да превъзмогне раздразнението си, отчуждението между двамата стана още по-явно и накрая той се извини и излезе.

Тръгна срещу вятъра нагоре по хълма, за да се поразходи из покритите с развалини пространства на изоставения Хейхолт.

Саймън спря, загледан в огромната купчина камънаци, на чието място доскоро се възправяше Кулата на Зеления ангел. Сред развалините се щураха местни жители, които събираха всичко, което заслужаваше да бъде откъснато, или за да го продадат за храна, или за спомен от едно събитие, което вече беше започнало да се превръща в легенда.

Всичко беше така странно. Беше проникнал сред най-големите подземни дълбини и се бе изкачил на също толкова огромни височини, но не се беше променил кой знае колко. Може би беше станал малко по-силен благодарение на преодолените невероятни трудности, но във всяко друго отношение си беше останал същият. Приратес го беше нарекъл кухненски хлапак. Свещеникът се беше оказал прав. Въпреки рицарското си звание, въпреки всичко, което беше преживял, в него винаги щеше да си остане сърцето на кухненския прислужник.

Очите му забелязаха нещо и той се наведе. От калта на дъното на ямата до краката му стърчеше зелена ръка с разперени пръсти, сякаш чакаше избавление. Саймън се наведе и изстърга мократа кал, докато не се покаже цялата ръка и най-накрая бронзовото лице.

Беше рухналият на земята от върха на кулата ангел. Младежът гребна шепа вода от една локва и почисти скулестото лице, докато не

се показаха очите. Бяха отворени, но безжизнени. Ангелът беше просто една паднала статуя — нищо повече.

Саймън се изправи и избърса длани в бричовите си. Нека друг я измъкне от боклуците и да си я отнесе в къщи, а там да си я сложи в ъгъла, за да му нашепва приказки за дълбини и висоти.

Но щом обърна гръб на останките от кулата и закрачи през двора, гласът на ангела — на Лелет — му заговори отново.

„Тези истини са прекалено мощни — промълви тя, — а митовете и легендите около тях прекалено съществени. Трябва сам да ги разбереш и проумееш. Това е твоята история“.

Тя наистина му беше показала важни неща. Доказателството за това, поне отчасти, беше пръснато по земята зад него. Но имаше още нещо, което почти беше проумял, но не му бяха достигнали време и обстоятелства, за да размисли над него. Сега странната нишка на спомена отново започна да се различава и той не можеше да я прекъсне. Най-много се беше доближил до разгадаването ѝ в тронната зала...

Стъпките му отекнаха по плочите. Това беше единственият звук в залата. Още никой не беше дошъл да тършува тук. Безмълвният силует на Престола от драконова кост беше достатъчно заплашителен и в най-спокойните времена, а сега те далеч не бяха такива.

Следобедната светлина, по-ярка от последния път, когато беше влязъл тук, проникваше през прозорците и оцветяваше едва-едва избелелите знамена. Малахитовите крале бяха все така забулени в неизменните си сенки. Саймън си спомни за надвисналата пустота и се поколеба с разтуптяно сърце, но преглътна мигновения си страх и пристъпи напред. Този мрак се беше стопил. Този крал беше мъртъв.

На пълна дневна светлина огромният трон не изглеждаше по-малко страховит. Огромната озъбена уста беше все така заплашителна, но жизнеността, която излъчваше по-рано, като че ли беше помръкнала. В очните ями нямаше нищо освен паяжини. Дори масивната клетка от свързани кости провисваше на места и се виждаше, че някои липсват, въпреки че не се виждаха около трона. Саймън имаше някакъв смътен спомен, че е виждал пожълтели кости и някъде другаде, но го отблъсна: нещо друго привлече вниманието му.

Ейлстан Фискерн. Той застана пред каменната статуя и я заглежда, опитваше се да открие онова, което щеше да събуди

спомена му. Когато зърна лицето на краля-мъченик във видението си от Пътя на сънищата, му се стори познато по някакъв начин. Когато прекосяваше последния път тронната зала на кулата, му се беше сторило, че открива прилика със статуята, която беше разглеждал толкова често. Но сега знаеше, че открива и друга прилика в това лице. Много приличаше на друго, което също беше зървал безброй пъти — отразено в огледалото на Джирики, в езерна вода и по лъскавата повърхност на щитовете. Неговото лице.

Той вдигна ръка и се загледа в златния пръстен. Народът на Краля-рибар се беше оттеглил в изгнание, а по-късно Престър Джон беше предявил претенции към убийството на дракона и едновременно с това към трона на Еркинланд. А Моргенес му беше поверил пръстена, който пазеше тази тайна.

„Това е твоята история“, беше казал ангелът. На кого другото би могло да се поверят знанието и летописът за династията на Ейлстан освен... на наследника на Ейлстан?

Неочакваното, неумолимо прозрение го плисна като студена вода и той целият настръхна от страх и недоумение.

Следобедът се изнизваше. Саймън крачеше из празната тронна зала, потънал в размисъл. Отново се беше втренчил в статуята на Ейлстан, когато дочу шум откъм вратата. Обърна се и видя херцог Исgrimнур и още няколко души да влизат в залата.

Херцогът го огледа внимателно и каза:

— А! Значи знаеш, така ли?

Младият мъж не отговори нищо, но върху лицето му бяха изписани всевъзможни чувства. Исgrimнур го наблюдаваше внимателно и се чудеше как е възможно това да е същият онзи юноша, когото му бяха довели сред равнината на юг от Наглимунд преди една година, метнат като чувал върху седлото на един останал без ездач кон.

И тогава беше израснал, но сега беше станал още по-висок, а току-що наболият момчешки мъх се беше сменил с гъста червеникава брада. Но промяната беше още по-значителна. Саймън излъчваше някакво спокойствие и самообладание, което би могло да бъде както израз на сила, така и на равнодушие. Исgrimнур истински се тревожеше какви промени са настъпили в това момче: случилото се със Саймън беше променило непоправимо и неузнаваемо онзи юноша

отпреди една година. Детинското в него беше си отишло безвъзвратно и на негово място се беше настанила мъжествеността.

— Да. Мисля, че осъзнавам някои неща — отвърна най-последно Саймън. — Но не смятам, че означават твърде много — дори за мен.

Исgrimнур изхъмка уклончиво, после каза:

— Е, добре. Търсихме те.

— Ето ме.

Щом групичката пристъпи напред, Саймън кимна на херцога, а след това поздрави Тиамак, Странгиард, Джирики и Адиту. Промълви няколко тихи думи на ситите и за първи път Исgrimнур си даде сметка колко е заприличал на тях младият мъж — сдържан, предпазлив, умерен в думите си. Херцогът поклати глава. Кой би могъл да допусне подобно нещо?

— Добре ли си, Саймън? — попита Странгиард.

Младежът помръдна рамене и се усмихна едва-едва.

— Раните ми заздравяват. — После се обърна към Исgrimнур. — Джеръмайъс ми съобщи твоето известие. Щях да дойда в шатрата ти, но Джеръмайъс настоя, че вие ще дойдете при мен, когато се подготвите. — Той огледа малобройната група със сдържаност и внимание. — Изглежда, вече сте се подготвили, но сте изминали дълъг път от лагера, за да ме намерите. Имате ли още въпроси?

— Освен другите неща.

Херцогът видя, че другите се настаняват на каменния под, и направи физиономия. Саймън се усмихна и му посочи Престола от драконова кост. Исgrimнур изтръпна и тръсна глава.

— Е, щом не искаш...

Саймън събра няколко паднали знамена и ги нагласи на стъпалото под подиума на трона.

С единствената си здрава ръка Исgrimнур се поизмъчи, докато се настани върху импровизираното седалище, но беше твърдо решен да не допусне някой да му помогне.

— Радвам се да те видя на крака сред нас, Саймън — каза той, след като успя да си поеме дъх и да заговори спокойно. — Тази сутрин не изглеждаше много добре.

Младият мъж кимна и приседна до него. Движенията му също бяха предпазливи, тъй като цялото му тяло беше в рани, но Исgrimнур

знаеше, че скоро ще се излекува — нали беше млад, — и не можа да си спести връхлетялото го чувство на завист.

— Къде са Бинабик и Мириамел?

— Бинабик скоро ще дойде — отвърна Странгиард. — И... и Мириамел...

Спокойствието на младежа се изпари.

— Тя все още е тук, нали? Не е избягала или ранена?

Тиамак махна с ръка.

— Не, Саймън. В лагера е и се лекува като теб. Но тя...

Той се обърна за помощ към Исgrimнур.

— Но имаме да обсъдим някои неща в отсъствието на Мириамел — отсече без церемонии херцогът. — Това е.

Саймън помълча, после каза:

— Добре. Тогава аз имам въпроси.

Исgrimнур кимна.

— Задай ги.

Очакваше го от мига, в който беше заварил Саймън да съзерцава безмълвно статуята на Ейлстан.

— Вчера Бинабик каза, че донасянето на мечовете е било клопка, „фалшив пратеник“, и че Приратес и Кралят на бурите са ги искали през цялото време. — Саймън стъпи върху едно от влажните знамена с тока на ботуша си. — Били са им необходими, за да върнат времето преди последното заклинание над Инелуки, преди всички защити, молитви и какво ли не още, стоварени над Хейхолт.

— Всички ние отвън видяхме дворецът да се променя — отвърна бавно херцогът, изненадан от въпроса на Саймън. Беше очаквал младежът да зададе въпрос за току-що разкритата си биография. — Още докато се сражавахме с норните, Хейхолт просто... се стопи. Навсякъде изникнаха странни кули, пламнаха пожари. Стори ми се, че виждам... предполагам, че бяха призраци на сити и римъри в древни одежди. Те се сражаваха наред нашата битка. Какво друго би могло да е?

От ярката следобедна светлина, която се изливаше през високите прозорци, на Исgrimнур всичко наоколо му се стори съвършено нереално. Само преди броени дни целият свят беше сграбчен от магьосническо безумие и яростни зимни урагани. Сега отвън чуруликаше птичка.

Саймън поклати глава.

— Вярвам го. Бях там. Отвътре беше още по-зле. Но защо искаха ние да донесем мечовете? Блестящ гвоздей беше на по-малко от левга от Приратес цели две години. И несъмнено, ако се бяха опитали, можеха да вземат Трън или когато се връщахме от Ййканук, или когато лежеше върху каменната плоча в Дома на раздялата горе в Сесуад'ра. Не виждам смисъла.

Джирики заговори:

— Да, вероятно това е най-трудното за проумяване, Сеоман. Бих могъл да го обясня отчасти. Докато се сражавахме с Утук'ку при Езерото на Трите дълбини, много нейни мисли ни станаха ясни. Тя не се защитаваше, а по-скоро използваше силата си, за да обуздае и използва Езерото. Беше убедена, че не бихме могли да направим почти нищо, дори да узнаем истината. — Бавният му широк жест беше в израз на съжаление. — Имаше право.

— Задържахте я дълго време — каза Саймън. — И на голяма цена, според онова, което чух. Кой знае какво би могло да се случи, ако Кралят на бурите не беше принуден да изчака?

Джирики се усмихна.

— От всички, които се сражаваха край Езерото, Ликимея проумя най-много за краткото време, през което докосвахме мислите на Утук'ку. Майка ми се съвзема много бавно от битката със своята предшественичка, но потвърди много от онова, което ние останалите подозирахме.

— Мечовете са били почти живи същества — продължи той. — Това не би изненадало никого от онези, които ги носеха. Огромна част от мощта им, както подозираше Бинабик от Минтахок, беше в безсловесните сили, заключени в Словото на съзиданието. Но не по-малка част от силата им се състоеше в ефекта от това Слово. По някакъв начин мечовете притежаваха живот. Не бяха създания като нас — нямаха нищо в себе си, което хората или дори ситите могат напълно да разберат, — но все пак живеяха. Именно това ги правеше по-велики от всяко друго оръжие, но и благодарение на това бяха много трудни за контролиране и използване. Можеха да бъдат призовани — копнежът им да се съберат и да освободят енергиите си рано или късно щеше да ги събере в кулата, — но не можеха да бъдат принуждавани. Част от ужасяващата магия, от която Кралят на бурите

се нуждаеше, за да осъществи плана си, беше мечовете да се отзоват на призива сами в подходящото време. Те трябваше сами да изберат кой да ги донесе.

— Но Бинабик ми каза, че през нощта, когато двамата с Мириамел напуснахме лагера на Джосуа, норните са се опитали да убият Камарис. А мечът вече го беше избрал, при това го е избрал много отдавна! Тогава защо са искали да го убият?

— Може би знам началото на отговора на този въпрос — обади се Странгиард. Беше почти толкова неуверен, както когато Исgrimнур го срещна за първи път преди доста години, макар че напоследък беше станал малко по-уверен. — Когато напуснахме Наглимунд, норните, които ни подгониха, се държаха много странно. Сър Деорнот пръв осъзна, че бяха... о!

Архиварят погледна сепнато към вратата.

Някакъв сив силует се втурна в тронната зала, скочи върху стъпалата пред подиума и блъсна Саймън отстрани. Младият мъж се разсмя и зарови пръсти в козината на вълчицата, като се мъчеше да предпази лицето си от дръзката ѝ муцуна и дългия ѝ език.

— Много е доволна да те види, Саймън — извика Бинабик, докато влизаше. — Отдавна чака да те поздрави. Държах я на разстояние, докато раните ти бяха пресни. — Тролът избърза напред, като поздравяваше бегло останалите, докато се мъчеше да накара Куантака да легне на каменните плочи пред подиума. Най-накрая тя отстъпи и се настани между него и Саймън, огромна и доволна. — Сигурно ще се зарадваш, ако ти каже, че открих Намиращата дома днес следобед — съобщи тролът на младия мъж. — Беше избягала от сражението и скиташе из гъсталаците на Кинсуд.

— Намиращата дома — бавно каза Саймън. — Благодаря ти, Бинабик. Благодаря.

— После ще те заведе да я видиш.

Когато се успокоиха, Странгиард продължи:

— Сър Деорнот пръв осъзна, че всъщност не толкова ни преследваха, колкото ни... отвеждаха. Гониха ни, но не ни убиха, въпреки че спокойно можеха да го направят. И направиха всичко възможно да ни спрат едва когато тръгнахме към най-дълбоките части на Алдхеорте.

— Към Джао е-Тинукай'и — каза тихо Адиту.

— И убиха Амерасу едва когато започна да проумява плана на Инелуки — довърши замислено Саймън. — Но все пак не мога да разбера защо се опитаха да убият Камарис.

Джирики се намеси.

— Те бяха доволни, когато мечът беше у теб, Сеоман, макар да съм сигурен, че Утук'ку не остана никак доволна, когато Инген Джегер ѝ съобщи новината, че те придружават Децата на зората. Все пак двамата с Инелуки вероятно са се усъмнили, че толкова бързо ще разберем замисъла им и, както се оказа, излязоха прави. Единствено Първата баба долови контурите на намеренията им. Отстраниха я и посяха много други неразбории. За тези, които обитаваха тогава Стормспайк, Зида'я бяха незначителна заплаха. Сигурно са били уверени, че когато настъпи моментът, черният меч ще избере теб или римъра Слудиг, или някой друг за свой приносител. Джосуа щеше да дойде за Блестящ гвоздей — меча на баща му, в края на краищата — и окончателният ритуал можеше да се осъществи.

— Но Камарис се върна — добави Саймън. — Предполагам, че не са очаквали това да се случи. Но той беше носил Трън десетилетия наред. Било е напълно вероятно мечът отново да избере тъкмо него. Защо са се страхували от него?

Странгиард се окашля.

— Сър Камарис, да даде Господ покой на неспокойната му душа... — свещеникът направи припряно знака на Дървото, — ми изповяда нещо, което не можеше да каже на друг. Тази изповед ще отнесе със себе си в гроба. — Странгиард поклати глава. — Изкупителят да го закриля! Но причината изобщо да ми се изповяда беше, че Адиту и Гелое искаха да разберат дали е ходил до... Джао... дали се е срещнал с Амерасу. Беше я срещнал.

— Сигурен съм, че той съобщи тайната си на принц Джосуа — измърмори Исgrimнур и като си припомни онази нощ и ужасеното изражение на Джосуа, отново се запита какви биха могли да бъдат думите, които бяха накарали принца да изглежда по такъв начин. — Но Джосуа също е мъртъв, мир на праха му. Никога няма да узнаем.

— Макар отецът да се кълне, че това няма нищо общо с нашите сражения тук — продължи Джирики, — изглежда, Утук'ку и нейният съюзник не са го знаели. Кралицата на Накига знаеше, че Амерасу се е срещала с Камарис. Може би се е сдобила с това знание от Първата

баба по време на техните тестове на волята. Неочакваната и внезапна поява на Камарис на сцената, при това вероятно с някакъв много съществен съвет от страна на Амерасу, както и с продължителния му опит с един от Великите мечове... — Джирики поклати глава. — Не можем да сме сигурни, но вероятно са решили, че рискът е прекалено голям. Може би са си помислили, че след смъртта на Камарис мечът ще си намери нов приносител, който едва ли би усложнил техния план. Все пак Трън не беше предано същество като вълчицата на Бинабик.

Саймън се облегна назад и се вторачи в нищото.

— Значи всичките ни надежди, цялото търсене на мечовете е било само капан. В който сами влязохме като деца.

Той се намръщи. Исgrimнур знаеше, че упреква себе си.

— Дяволски хитър капан — обади се херцогът. — Замислян и осъществяван в продължение на много дълго време. Но накрая загубиха.

— Сигурни ли сме? — Саймън се обърна към Джирики. — Убедени ли сме, че са загубили?

— Исgrimнур разказа как побягнали Хикедая, когато кулата рухна — тези от тях, които оцелели. Не съжалявам, че не ги е подгонил, защото останаха съвсем малко, а ние раждаме деца много рядко. Много загинаха в Наглимунд и много тук. Фактът, че са побягнали, вместо да се сражават до смърт, говори много: те са разбити.

— Дори след като Утук'ку изтръгна контрола над Езерото от нас — добави Адиту, — ние продължихме да се сражаваме. И когато Инелуки се появи горе, усетихме. — Дългата пауза беше красноречива. — Беше ужасно. Но усетихме и когато неговото простосмъртно тяло — тялото на крал Елиас — умря. Инелуки беше напуснал своето място-никъде, което беше негово убежище, и рискува фаталното разпадане, за да се завърне в света. Рисува и загуби. Със сигурност нищо не е останало от него.

Саймън повдигна вежда.

— А Утук'ку?

— Тя оцеля, но силата ѝ е разрушена. Тя също рискува много и единствено нейните магии закрепиха съществото на Инелуки в кулата в момента, когато Времето беше върнато обратно. Провалът я поразил. — Адиту втренчи кехлибарените си очи в него. — Аз я видях, Сеоман,

видях я в мислите си така ясно, сякаш беше застанала пред мен. Огньовете на Стормспайк са изпепелили всичко и залите са пусти. Тя е съвсем сама, а сребърната ѝ маска е строшена.

— Искаш да кажеш, че си я видяла? Видя лицето ѝ?

Адиту наклони глава.

— Ужасът от собствената ѝ древност я накара да скрие чертите си много отдавна, но на теб, Сеоман Снежен кичур, тя би се сторила само една старица. Чертите ѝ са сбръчкани и увиснали, а кожата ѝ е на петна. Утук'ку Сейт-Хамакха е Най-древната, но мъдростта ѝ беше унищожена от егоизъм и суета още преди векове. Срамуваше се, че годините са я променили. А сега дори ужасът и мощта, които владееше, вече ги няма.

— Значи силата на Стормспайк и Белите лисици е сразена — обади се Исgrimнур. — Понесохме много загуби, но можем да понесем и много повече, Саймън — да загубим всичко. Имаме много, за което да благодарим на теб и на Бинабик.

— И на Мириамел, — добави тихо Саймън.

— И на Мириамел, разбира се.

Младият мъж огледа събралите се и отново се обърна към херцога.

— Знам, че още нещо ви доведе тук. Вие отговорихте на въпросите ми. Какви са вашите?

Исgrimнур не можеше да не си даде сметка за порасналата самоувереност на Саймън. Беше все така учтив, но тонът му подсказваше, че не се подчинява на никого. Както и трябваше да бъде. Същевременно долови някакъв подмолен гняв, което го накара да се поколебае, преди да заговори.

— Джирики ми разказа за теб, за твоето... наследство. Трябва да призная, че бях изумен, но не мога да не му вярвам, след като съвпада с всичко останало, което научихме — за Джон, за ситите, всичко. Мислех, че ние ще ти съобщим новината, но нещо в изражението ти ми подсказа, че вече си разбрал.

Устните на Саймън потрепнаха в странна полуусмивка.

— Така е.

— Тъй че знаеш, че във вените ти тече кръвта на Ейлстан Фискерн. — Исgrimнур повиши глас: — Последният крал на Еркинланд от вековете преди Престър Джон.

— И основател на Лигата на свитъка — добави Бинабик.

— И който всъщност е убил дракона — продължи сухо Саймън.
— Какво от това?

Независимо от спокойния тон, отдолу се долавяше нещо напрегнато и застрашително. Исgrimнур се озадачи. Но преди да успее да каже нещо, заговори Джирики:

— Съжалявам, че не можех да ти кажа по-рано онова, което знаех, Сеоман, мой приятелю. Страхувах се да не те обременя и обърка или да те накара да предприемеш опасни рискове.

— Разбирам — отвърна Саймън, но не изглеждаше удовлетворен. — Как узна?

— Ейлстан Фискерн беше първият простосмъртен крал след падането на Асу'а, който подаде ръка на Зида'я. — Слънцето залязваше и небето зад прозорците притъмняваше. Свеж вятър подухна в тронната зала и някои от знамената на пода прощумоляха. Бялата коса на Джирики потрепна. — Той ни познаваше и някои наши сънародници идваха от време на време да се срещат с него в пещерите под Хейхолт — сред развалините на нашия дом. Той се опасяваше, че онова, което знаем ние, Зида'я, ще бъде загубено завинаги и че дори ние може да се опълчим изцяло срещу човечеството сред причинената от Фингил гибелна разруха. И не беше далеч от истината. Почти никой от нас не изпитваше особена обич към простосмъртните. Както и те не изпитваха особена обич към безсмъртните. Но докато отминаваха годините под управлението на Ейлстан, бяха осъществени малки стъпки, възникна известно минимално доверие, което лека-полека започна да укрепва. Тези от нас, които бяха ангажирани, пазеха всичко това в тайна. — Джирики се усмихна. — Казвам „нас“, но аз само разнасях съобщенията по заръка на Първата баба, която не можеше да си позволи да оповести все по-големия си интерес към простосмъртните дори на собственото си семейство.

— Винаги съм ти завиждала, Върбова клонке — каза със смях Адиту. — Толкова млад и натоварен с толкова важни поръчения!

Джирики се усмихна.

— Така или иначе, явно не беше писано да разберем какво би се случило, ако Ейлстан беше живял по-дълго и започнатото от него беше продължено. Появи се огненият червей Шуракай и Ейлстан го уби, но загина и самият той. Дали бъдещият му наследник Джон знаеше нещо

за тайните споразумения на Ейлстан с нас и се страхуваше, че ще го разобличим заради лъжата му, че той е умъртвил дракона, или пък имаше някаква друга причина за враждебността му към нас, не знам. Но Джон се зае да ни прогони от последните ни укрития. Не успя да намери всички и никога не успя дори да се доближи до Джао е-Тинукай'и, но ни нанесе големи вреди. Докато беше жив Джон, прекъснаха почти всякакви контакти между нас и простосмъртните.

Саймън скръсти ръце.

— Съжалявам за нещата, които е извършил моят народ. И се радвам да науча, че моят далечен предшественик е бил такъв човек.

— Народът на Ейлстан се разпръсна, подгонен от гнева на дракона. Знам, че по-късно заживели в изгнание — каза Джирики. — А след като Джон завзе трона, всички надежди за възвръщането на Хейхолт се стопиха. И така те скриха своята тайна и заживяха като рибарски народ край водите, каквито бяха по времето на предците на Ейлстан Фискерн. Но запазиха семейния кралски пръстен на Ейлстан и родителите го препредаваха на децата си. Един от правнуците на Ейлстан, също учен като своя предшественик, проучи древните ситски руни върху един от съхранените свитъци на Ейлстан и разчете девиза, който пазеше семейната гордост — и тайния срам на Престър Джон, — гравирани върху пръстена. Тъкмо това ти довери Моргенес, Сеоман: твоето минало.

— Сигурен съм, че щеше да ми каже един ден. — Саймън бе изслушал разказа на Джирики с едва прикрита напрегнатост. Исgrimнур не откъсваше поглед от него, опитваше се да долови недостатъците в характера му, за които се досещаше и от които същевременно изпитваше страх. — Но какво общо има всичко това с настоящия момент? Цялата кралска кръв на света не ми попречи да се превърна в играчка в ръцете на Приратес и Краля на бурите. Всичко това е една красива приказка и нищо повече. Сигурно половината благороднически набански семейства имат императори в родословието си. Какво от това?

Някои от присъстващите се обърнаха към Исgrimнур. Херцогът се размърда неловко върху стъпалото.

— Еркинланд се нуждае от владетел — каза накрая той. — Престолът от драконова кост е празен.

Саймън зяпна, затвори уста и отново я отвори.

— И?... — промълви най-после. И изглежда Исgrimнур така, сякаш не вярваше на ушите си. — Мириамел е в отлично здраве и само с няколко рани. Всъщност си е все същата, каквато е била винаги. — Огорчението в гласа му прозвуча открито. — Така че със сигурност съвсем скоро ще е в състояние да управлява.

— Не здравето ѝ е, което ни тревожи — отвърна троснато херцогът. Разговорът беше поел в неправилна посока. Саймън се държеше като човек, когото банда непослушни деца са събудили от заслужения му сън. — А, по дяволите, баща ѝ!

— Но Елиас е мъртъв. Тя самата го уби. С Бялата стрела на ситите. — Саймън се обърна към Джирики. — Като се замисля — тъй като тази стрела спаси живота ми, — така може би се разплатихме.

Ситът не отвърна нищо. Лицето му остана безизразно, както винаги, но нещо в позата му подсказваше някаква тревога.

— Народът толкова изстрада под управлението на Елиас, че може да не се довери на Мириамел — продължи Исgrimнур. — Знам, че е глупаво, но е така. Ако Джосуа беше останал жив, може би щяха да го посрещнат с открити сърца. Бароните знаят, че принцът застана срещу Елиас още в самото начало, че понесе ужасни страдания и се завърна от изгнание. Но Джосуа е мъртъв.

— Мириамел също преживя всичко това! — извика гневно Саймън. — Това са глупости!

— Знаем, Саймън — обади се Тиамак. — Изминах дълъг път с нея. Много от нас познават нейната смелост.

— Да, аз също я познавам — изръмжа Исgrimнур, в чийто глас също се долови раздразнение. — Но тук истината няма особено значение. Тя избяга от Наглимунд, преди да започне обсадата, и стигна в Сесуад'ра едва след разгрома на Фенгболд. И отново изчезна и стигна в Хейхолт, когато дойде краят на баща ѝ. — Той се намръщи. — А се носят и приказки, явно разпространявани от копелето Аспитис Превес, че е била негова метреса, когато е служил на Приратес. Слуховете са всемогъщи.

— Но някои от тези неща се отнасят и за мен. Аз предател ли съм?

— Мириамел не е предателка и Господ го знае. Аз също го знам. — Исgrimнур го изглежда гневно. — Но след стореното от баща ѝ не

може да ѝ се гласува доверие. Народът иска на трона някой, на когото да се довери.

— Пълна лудост! — Саймън стовари длани върху бедрата си и се обърна към ситите. Като че ли всеки момент щеше да избухне. — Вие двамата какво мислите за всичко това?

— Ние не се бъркаме в работите на простосмъртните — отвърна с непоколебим тон Джирики.

— Ти си наш приятел, Сеоман — добави Адиту. — Ще направим всичко, с което бихме могли да ти помогнем в момента. Към Мириамел изпитваме също само уважение, макар да я познаваме съвсем малко.

Саймън се извърна към трола.

— Бинабик?

Дребосъкът помръдна рамене.

— Не мога да кажа нищо. Исgrimнур и всички вие трябва да вземате решенията за това. Двамата с Мириамел сте мои приятели. Ако искаш да ти дам съвет, по-късно ще изведем Куантака на разходка и ще поговорим.

— За какво ще говорим? За лъжите, които се разправят за Мириамел ли?

Исgrimнур се покашля.

— Искан да поговори с теб да приемеш короната на Еркинланд.

Саймън отново изгледа херцога. Този път, въпреки цялата си преждевременна зрялост, младият мъж не успя да скрие чувствата си.

— Ти ми... предлагаш ми трона? — попита с насмешка и недоверие той. — Та това е лудост! На мен? Кухненския хлапак!

Исgrimнур не можа да си спести усмивката.

— Ти си много повече от кухненски хлапак. За твоите геройства вече се пеят песни и се разказват легенди от тук чак до Набан. Само изчакай да чуеш какво ще се разказва за Битката в кулата.

— Ейдон да ми е на помощ! — възкликна Саймън и се намръщи.

— Но има по-важни неща. — Херцогът заговори със сериозен тон. — Всички те познават и те харесват. Ти не само победи дракон, но се сражава храбро за Сесуад'ра и Джосуа и хората го помнят. А сега можем да им кажем, че във вените ти тече кръвта на свети Ейлстан Фискерн, един от най-обичаните мъже, седял на този трон. Всъщност, ако не беше вярно, щях да се изкуша да го измисля.

— Но това не означава нищо! — избухна Саймън. — Не допускаш ли, че съм мислил за това? Нищо друго не правя, освен да мисля, след като го проумях. Аз съм кухненски хлапак, обучен от един много мъдър и много благороден човек. Имах късмет да съм с добри приятели. Преживях ужасни премеждия и направих, каквото трябваше да направя, и накрая оцелях. Но то няма нищо общо с това кой е бил моят прапрапра-не знам кой си-дядо!

Исgrimнур изчака известно време, докато възбудата на младежа поотмине.

— Нима не разбираш — отвърна спокойно херцогът, — че няма никакво значение дали това променя нещо, или не? Както вече казах, не мисля, че има особено значение дали е истина, или не. В името на червения млат на Дрор, Саймън, та нали историята на Престър Джон беше мит — една лъжа! На самия мен никак не ми беше леко през последните няколко дни да го възприема. Но това прави ли го по-малко крал? Хората имат нужда да вярват в нещо, независимо дали то ти харесва, или не. Ако не им предложиш нещо, в което да вярват, те сами ще си го измислят.

— Точно в този момент те са уплашени за бъдещето си — продължи той. — По-голямата част от света, който познаваме, е в развалини, Саймън. А оцелелите са подозрителни към Мириамел, заради онова, което е, и заради това, че не са сигурни какво точно е направила — а и защото е една млада жена, да си го кажем направо. Бароните искат мъж, силен мъж, но не много силен, и не желаят никакви вътрешни вълнения, свързани с избора на съпруг от една управляваща кралица. — Исgrimнур посегна, за да докосне ръката на Саймън, но се отказа. — Изслушай ме. Хората, които тръгнаха след Джосуа, те обичат, Саймън — почти толкова, колкото обичаха принца. А в известен смисъл и повече, може би. И двамата знаем, че няма никакво значение каква кръв тече във вените ти. Кръвта на всеки е червена. Но твоят народ има нужда да повярва в нещо, а в момента той мръзне, боледува и е бездомен.

Саймън отново го изгледа втренчено. Исgrimнур усети цялата мощ на бушуващия в младия мъж гняв. Той наистина беше порасъл. Щеше да стане великолепен мъж — не, вече беше.

— И заради подобни измами ме караш да предам Мириамел? — попита Саймън.

— Това не е предателство — отвърна Исgrimнур. — Ще те оставя няколко дни да размислиш, след което ще отида и ще ѝ кажа сам. Ще погребем нашето мъртво утре и народът ще ни види всички заедно. Засега това ще е достатъчно. — Херцогът тръсна глава. — Нямам никакво намерения да я лъжа, Саймън — не е в привичките ми, — но исках първо да ти дам възможност да ме изслушаш.

Неочаквано Исgrimнур изпита огромно съжаление към младия мъж.

„Вероятно се е надявал да се погрижи за раните си на спокойствие. А той получи немалко рани — както и всички ние“.

— Помисли за всичко, Саймън. Ние имаме нужда от теб — всички ние. Ще ми е достатъчно трудно да вдигна на крака собственото си херцогство, да не говорим какво ще се случи с младия Варелан, който остана без родители в Набан, както и с всички оцелели в Хернистир. Нуждаем се поне от протекцията на Върховния крал отново и от това някой, на когото хората се доверяват, да седне на трона в Хейхолт.

Той се надигна от ниското стъпало — мъчеше се да не му проличи колко силни са болките в гърба му, — поклони се сковано на Саймън — което само по себе си беше твърде многозначително — и закуцука непохватно през тронната зала, като остави останалите в безмълвие. Усещаше прикованите в гърба му очи на Саймън.

„Бог да ми е на помощ — помисли си Исgrimнур, щом излезе в сумрака. — Имам нужда от почивка. Много дълга почивка“.

Той чу стъпки и вдигна глава.

— Бинабик?

Тя пристъпи на светло. Въпреки хладната пролет и все още не напълно разтопения сняг, беше боса. Вятърът развяваше наметалото ѝ.

— Не мога да заспя — промълви тя.

Саймън се озадачи. Не очакваше никого, а най-малко нея. След продължилото цял ден отдаване на памет на Джосуа, Камарис, Изорн и останалите паднали, Бинабик реши да прекара вечерта със Странгиард и Тиамак и го остави сам пред шатрата му да помисли. Тя изникна като привидение, за което бленуваше, вторачен в огъня.

— Мириамел. — Той се надигна тронаво. — Принцесо. Седни, моля те.

Саймън посочи един камък до огъня.

Тя приседна и се загърна плътно в наметалото.

— Добре ли си? — попита най-последно.

— Аз... — Той замълча. — Не знам. Всичко е много странно.

Тя кимна.

— Трудно е да повярва човек, че всичко свърши. Трудно е да повярваш, че са си отишли завинаги.

Той се размърда неловко, несигурен дали тя говори за приятели, или врагове.

— Има да се свършат толкова много неща. Хората се пръснаха, целият свят е наопаки... — Саймън махна неопределено с ръка. — Толкова много неща.

Мириамел се наведе и протегна ръце към огъня. Саймън забеляза отблясъците по нежното ѝ лице и сърцето му се сви мъчително. Дори цялата кралска кръв на света да течеше във вените му като огромна река, това нямаше никакво значение, щом тя не му обръщаше никакво внимание. По време на днешните церемонии за падналите не вдигна очи към него нито веднъж. Сякаш и приятелството им беше помръкнало.

„Ще е заслужено наказание за нея, ако им разреши да ме принудят да седна на трона“.

Той се загледа в пламъците; чувстваше се долен и нищожен подлец.

„Но тя го заслужава по право“.

Какво значение имаше, че някакъв негов предшественик е бил крал преди цели две столетия?

— Аз го убих, Саймън — каза внезапно тя. — Изминах целия този път, за да поговоря с него, да се опитам да го накарам да разбере, че съм разбрала... а вместо това го убих. — Думите ѝ бяха пълни с покруса. — Убих го!

На Саймън отчаяно му се прииска да ѝ отговори нещо.

— Ти спаси всички ни, Мириамел.

— Той беше добър човек, Саймън. Може би избухлив и раздразнителен, но той беше... преди майка ми... — Тя притвори очи. — Собствения си баща!

— Нямаше никакъв избор. — Саймън изпита огромна болка от страданието ѝ. — Нямаше как другояче да постъпиш, Мири. Ти ни

спаси.

— Накрая той ме позна. Бог да ми е на помощ, Саймън, но мисля, че той искаше да го направя. Погледнах го... беше толкова отчаян. Страдаше така безумно! — Тя избърса лице с наметалото си и отсече грубо: — Няма да плача. Изтощих се да рева!

Вятърът се засили и изшумоля в тревата.

— И милия чичо Джосуа! — продължи тя, вече по-спокойно, но все така неутешимо. — И него го няма. Няма го. Цялото ми семейство. И нещастният, измъчен Камарис. О, Господи! Що за свят е това? — Раменете й потрепнаха. Саймън посегна неуверено и хвана ръката й. Тя не се опита да я издърпа, противно на очакванията му. Останаха безмълвни, заслушани в пращането на огъня. — А и Кадрах — промълви след дълга пауза тя. — О, милостива Елисия, по някакъв начин той беше най-грешен. Искаше единствено да умре, но ме изчака... изчака нас. Остана след всичко случило се, след всички ужасни неща, които му наговорих. — Тя наведе глава, загледана в пръстта. Гласът й бе пълен с неизразима болка. — Той ме обичаше по свой начин. Беше много жестоко от негова страна, нали?

Саймън тръсна глава. Не знаеше какво да отговори.

Тя се извърна внезапно към него с широко отворени очи.

— Нека да се махнем! Можем да яхнем конете и до сутринта ще сме на пет-шест левги отук. Не искам да съм кралица! — Тя стисна ръката му. — О, моля те, не ме оставяй!

— Да се махнем? Къде? И защо ще те оставям? — Саймън усети, че сърцето му ще се пръсне. Беше му трудно да мисли, да повярва на чутото. — Мириамел, за какво говориш?

— Проклет да си, Саймън! Наистина ли си толкова глупав? — Тя сграбчи ръката му с двете си длани. По бузите й затрептяха сълзи. — Не ме интересува, че си бил кухненски хлапак. Не ме интересува, че баща ти е бил прост рибар. Просто те искам, Саймън. О, нали не ме смяташ за малоумна? Сигурно наистина съм малоумна. — В смеха й наистина прозвуча налудничавата нотка. Тя пусна за момент ръката му, за да изтрие очите си. — Не преставам да мисля за това, откакто рухна кулата. Не издържам повече! Исgrimнур и останалите ще ме накарат да седна на трона, знам, че ще го направят. И пак ще се превърна в предишната Мириамел, само че този път ще е хиляди, хиляди пъти поужасно! Това ще е истински затвор! И ще трябва да се омъжа за някой

Фенгболд — това, че е мъртъв, не означава, че няма още стотици такива като него. И никога няма да тръгна на приключение или да съм свободна, или да правя, каквото искам... а ти ще се махнеш, Саймън! Ще те изгубя! Единственият, който наистина ме интересува.

Той се изправи, вдигна я от камъка и я прегърна. И двамата трепереха и известно време единственото, на което беше способен, беше да я притиска към себе си все по-плътно и по-плътно, сякаш за да не я издуха вятърът от ръцете му.

— От толкова отдавна те обичам, Мириамел.

Гласът му потрепна.

— Ти ме плашиш. Просто не знаеш колко ме плашиш. — Гласът ѝ беше глух, тъй като главата ѝ бе притисната до гърдите му. — Не знам какво виждаш, когато ме погледнеш. Но те моля да не си тръгваш — изрече задъхана тя. — Каквото и да се случи, не си отивай.

— Няма. — Дръпна се назад, за да я види. Очите ѝ блестяха от новите сълзи по клепачите ѝ. И неговите очи се замъглиха. Той се засмя дрезгаво. — Няма да те оставя. Вече обещах, че няма, не помниш ли?

— Сър Сеоман. Моят Саймън. Ти си моята любов. — Тя си пое дълбоко дъх. — Как се случи?

Той се наведе и притисна устни към нейните; осеяното със звезди небе сякаш се завъртя около прилепените им едно до друго тела. Саймън пхна ръце под наметалото ѝ и плъзна пръсти по гърба ѝ. Мириамел потръпна и го привлече по-плътно до себе си, заровила влажното си лице във врата му.

Усетил цялото ѝ тяло притиснато до своето, Саймън изпита опияняваща, възторжена невъздържаност. Все така притиснал я в прегръдките си, той залитна към шатрата. Вкуси солените ѝ сълзи и обсипа очите, бузите и устните ѝ с целувки, а косата ѝ го обви, прилепвайки по влажното му лице.

Вече вътре в шатрата, скрити от любопитно надничащите звезди, те се вкопчиха един в друг, изпиваха се един друг. Вятърът подмяташе покривалото на входа — единственият звук освен шумоленето на дрехите им и учестеното им дишане.

За момент вятърът отметна покривалото. На бледото сияние на звездите кожата ѝ проблесна с цвят на слонова кост, толкова гладка и топла под пръстите му, че не можеше да си представи някога да му се

прииска да докосва нещо друго. Той плъзна ръка по извивката на гърдата ѝ и надолу по ханша. Усети нещо да го сграбчва отвътре, нещо неопишимо могъщо, но същевременно невероятно сладостно. Тя обви лицето му с двете си ръце, изпиваше дъха му, мълвеше нечленоразделно и се задъхваше едва чуто при докосването на устните му по шията ѝ и по деликатната извивка на ключицата.

Той я притегли до себе си, сякаш искаше да я погълне и да бъде погълнат. От очите му бликнаха сълзи.

— От толкова отдавна те обичам — прошепна той.

Саймън се събуди много бавно. Тялото му беше тежко, изпълнено с топлина и сякаш без кости. Мириамел беше сгушила глава в ямчицата под рамото му, а косата ѝ притискаше нежно бузата и врата му. Беше увила стройните си крака около тялото му, а едната ѝ ръка лежеше върху гърдите му и пръстите ѝ докосваха брадичката му.

Той я привлече към себе си. Тя измърмори сънено и тръкна глава по рамото му.

Покривалото на шатрата изшумоля. В отвора изникна силует, малко по-тъмен на фона на среднощното небе.

— Саймън? — прошепна някой.

С разтуптяно сърце от притеснение за принцесата, Саймън се опита да се надигне. Мириамел промълви недоволно, щом свали ръката ѝ от гърдите си.

— Бинабик? — попита той. — Ти ли си?

Тъмната сянка се промъкна вътре и пусна покривалото зад себе си.

— Тихо. Сега ще запаля свещ. Не казвай нищо.

Чу се глухо щракане на кремък и огниво, след което сред тревата до входа на шатрата трепна малко пламъче, което се засили върху фитила на свещта и шатрата се изпълни с меко сияние. Мириамел простена уморено и зарови още по-дълбоко лице във врата на Саймън. Той зина изумен.

Над пламъчето потрепваше слабото лице на Джосуа.

— Гробът не ме иска — каза усмихнато принцът.

34. РАЗДЯЛА

Сърцето на Саймън подскочи.

— Принц Джосуа!?

— Кротко, момче. — Джосуа се приведе напред. Очите му за миг се разшириха, щом зърна сгушената върху главата на Саймън глава, но усмивката отново се появи на лицето му. — А! Да сте благословени и двамата. Накарай я да се омъжи за теб, Саймън. Всъщност едва ли ще се наложи да я убеждаваш дълго. С твоя помощ ще стане прекрасна кралица.

Саймън разтърси изумено глава.

— Но... но ти... нали... — Той млькна и си пое дъх. — Ти си мъртъв. Или поне всички мислят така!

Джосуа приседна, навел свещта така, че тялото му закриваше пламъка.

— Би трябвало.

— Тиатак видял врата ти строшен! — прошепна Саймън. — А и никой не би могъл да се измъкне оттам след нас.

— Тиатак видя само удара — поправи го Джосуа. — Вратът ми наистина трябваше да е строшен, както и е, тъй като ужасно ме боли. Но аз вдигнах ръката си. — Той протегна лявата си ръка и разкъсаният ръкав се вдигна нагоре. Деформираната гривна от оковите на Елиас все още стягаше подпухналата му китка. — Брат ми и Приратес забравиха за подаръка, който сами ми бяха направили. Има нещо поетично в това или пък Бог искаше да изпрати знак за цената на страданието. — Ръкавът на принца скри гривната. — Почти не можех да помръдна ръката си два дни, след като дойдох на себе си, чак сега отново започвам да я усещам.

Мириамел се размърда и отвори очи. В първия момент очите ѝ се разшириха от ужас, после тя се надигна, притиснала одеялото пред гърдите си.

— Чичо!

Усмивайки се съзаклятнически, той вдигна пръст пред устните си. Тя усуква одеялото около себе си, като остави Саймън почти гол на

студения въздух, прегърна чичо си и се разрида. Джосуа също почти заплака. След малко Мириамел се дръпна, огледа голите си рамене и се изчерви. Светкавично се стовари върху постелята и дръпна одеялото до брадичката си. Саймън се възползва с благодарност от своята половина от одеялото.

— Как е възможно да си жив? — възкликна тя, като се смееше и попиваше очи с крайчеца на завивката.

Джосуа отново заобяснява, показва и изкривената гривна.

— Но как успя да се измъкнеш? — Саймън нямаше търпение да чуе историята до края. — Кулата рухна!

Принцът поклати глава. Сенките по стената на шатрата се размърдаха.

— Това не мога да кажа със сигурност, но предполагам, че Камарис ме е понесъл и ме е свалил долу още в първите моменти. Приблжих се до доста огънове миналата нощ и чух всевъзможни неща. Изглежда, объркването, пушеците и огънят са били толкова силни, че той може би е слязъл по стълбите преди вас. Ние проникнахме в кулата от долу, през тунелите. Предполагам, че се е върнал по същия път. Онова, което знам със сигурност, е, че се събудих под звездите, сам на брега до Кинслах. А кой освен Камарис би имал силата да ме пренесе толкова надалеч?

— Ако е слязъл надолу преди нас, Кадрах би трябвало да види.

Мириамел замълча замислена.

— Истинско чудо — въздъхна Саймън. — А защо не си казал на никого? И какво искаше да кажеш, като спомена, че Мириамел ще е кралица? А ти?

— Ти не разбираш — отвърна спокойно принцът. В гласа му се долови някаква весела закачливост. — Аз съм мъртъв. И предпочитам да си остана така.

— Какво?

— Това, което казах. Саймън, Мириамел, никога не съм имал намерение да управлявам. За мен беше огромно мъчение, но не виждах никаква друга възможност, освен да се опитам да сваля Елиас от трона. Сега Бог отвори една врата за мен — врата, която мислех завинаги затръшната. Единствените ми шансове бяха да умра или да сложа короната. Сега имам още един.

Саймън го гледаше вцепенен, без да каже нито дума. Мириамел също не се обаждаше. Джосуа ги наблюдаваше развеселено.

— Знам, че сте изумени. — Принцът се обърна към племенницата си. — Но ти ще си много по-добър владетел, отколкото бих могъл да бъда аз — както и Саймън.

— Но ти си единственият истински наследник на Джон — възрази Саймън. — Повече и от Мириамел! А аз съм само един кухненски хлапак, който ти посвети в рицарство! Казват, че съм наследник на свети Ейлстан, но това не означава нищо за мен. Това не ме прави способен да управлявам Еркинланд или каквото и да било.

— Чух тази история, Саймън. Исгримнур и останалите не могат да пазят тайна, ако изобщо са имали намерение да опазят в тайна твоето наследство. — Джосуа се разсмя тихичко. — А и аз изобщо не се изненадах, че в теб тече кръвта на Ейлстан Фискерн. А колкото до това дали то те прави повече или по-малко способен от мен, Саймън, ти просто не знаеш всичко. Аз съм толкова наследник на Джон, колкото и ти.

— Какво искаш да кажеш?

Саймън помръдна и Мириамел се облегна по-удобно върху гърдите му. Сега тя не наблюдаваше Джосуа, а беше вдигнала очи към Саймън и в погледа ѝ се четеше тревога и недоумение.

— Точно каквото казах — отвърна принцът. — Аз не съм син на Джон. Моят баща е Камарис.

Саймън се задави.

— Камарис?!

Сега Мириамел отново се вторачи в принца, не по-малко изумена от Саймън.

— Какви ги говориш?

— Джон вече бил стар, когато се оженил за майка ми Ефиат от Хернисадарк — продължи Джосуа. — Доказателство за разликата в годините им е фактът, че изобщо не се поколебал да ѝ даде ново име — Ебека, — сякаш била дете. — Той се намръщи. — Случилото се след това не е кой знае колко необичайно. Това е една от най-често срещаните и стари истории на този свят, макар да не се съмнявам, че тя е обичала краля и той също я е обичал. Но Камарис бил специалният ѝ попечител, млад мъж, не по-малко велик и прославен герой от Джон.

Зародилото се като дълбоко уважение и възхищение чувство между двамата прераснало в нещо повече.

— Елиас беше дете на Джон, но аз не съм — продължи той. — Когато майка ми умряла по време на раждането, Камарис полудял. Какво друго би могъл да си помисли, освен че неговият грях е осъдил неговата любима, която при това била съпруга на най-близкия му приятел, на смърт? — Принцът тръсна глава. — Мъките му били такива, че раздал всичко, което притежавал — като човек, който знае, че ще умре, както вероятно се е чувствал, тъй като всеки негов миг, всяко дихание били изпълнени с болка и ужасяващ срам. Най-накрая взел рога Ти-туно и тръгнал да търси ситите, вероятно за да изкупи греха си, че е участвал в преследванията на Джон срещу тях, или — като Елиас — се е надявал мъдрите безсмъртни да му помогнат да открие любимата си отвъд смъртта. Каквато и да била целта на скиталчествата му, Амерасу го отвела в Джао е-Тинукай'и поради някаква своя причина. Не можах да разбера всичко: баща ми беше така смутен, когато ми го разказа, че не успях да схвана смисъла на всичко случило се. Така или иначе, Амерасу се срещнала с него и взела рога, вероятно защото принадлежал на изгубените й синове. Точно какво се е случило между тях, е все още тайна за мен, но очевидно, каквото и да му е казала, не му донесло облекчение. Баща ми напуснал горските дълбини все така неутешим. Скоро след това, когато отчаянието му станало по-непоносимо дори от ужаса от греха на самоубийството, той се хвърлил от кораба в залива Фиранос. Успял да оцелее — той е невероятно силен, както знаете, което качество явно не съм наследил от него — но разумът му бил помътен. Скитал из земите на юг като просяк, живял из пустошта, препитавайки се от милостиня, докато най-после не стигнал до онзи хан в Кванитупул. Предполагам, че вече бил успял да намери покой, независимо от трудния живот и помътения си разсъдък. И тогава, след около четиридесет години, го откри Исgrimнур и спокойствието отново му беше отнето. Щом дошъл на себе си, старият ужас бил все така разтърсващ в съзнанието му, а към него се прибавил и ужасът от опита му за самоубийство.

— Майко на милосърдието! — промълви състрадателно Мириамел. — Горкият човек!

На Саймън му беше непосилно да обхване огромното страдание на стария рицар.

— Къде е той сега?

Джосуа поклати глава.

— Не знам. Вероятно пак е тръгнал да скиталчества. Само се моля да не се опита пак да се удави. Бедният ми баща! Надявам се, че демоните, които са го подгонили, сега ще са по-слаби, макар да се съмнявам в това. Ще го намеря и ще се опитам да помогна да намери покой.

— Значи това смяташ да правиш? — попита Саймън. — Да търсиш Камарис?

Мириамел погледна укорително принца.

— А Воршева?

Джосуа кимна и се усмихна.

— Ще потърся баща си, но едва след като се убедя, че съпругата ми и децата ми са в безопасност. Много неща трябва да се направят, а това ще е почти невъзможно тук в Еркинланд, където ме познават всички. — Той се разсмя тихо. — Както виждате, искам да заприличам на херцог Исgrimнур, затова си пускам брада като неговата. — Принцът разтърка брадата си. — Така че тази нощ потеглям на юг. Скоро старият граф Стреаве ще има среднощен посетител. Той ми дължи една услуга... за която ще му напомня. Ако някой е в състояние да отвлече Воршева и двете деца от набанския двор, това е нечестният владетел на Пердруин. Това приключение ще му достави по-голямо удоволствие, отколкото всякакво заплащане, което бих могъл да му осигуря. Той обича мистериите.

— Съпругата и децата на мъртвия принц отвлечени. — Сега Саймън не се стърпя да не се усмихне. — Това ще даде хляб на не една песен и измислица!

— С положителност. Сигурен съм, че ще стигнат до ушите ми, за да се посмея. — Джосуа се пресегна и стисна ръката на Саймън, след това се наведе и прегърна Мириамел, която дълго не го пусна. — Време е да тръгвам. Вятокрък ме чака. Скоро ще се зазори.

На Саймън изведнъж му се прииска да задържи Джосуа.

— Но ако намериш Камарис и след като се съберете с Воршева, тогава какво?

Принцът не отговори веднага.

— Южните земи ще имат нужда поне от още един Носител на свитъка освен Тиатак, надявам се. Ако Лигата ме приеме. А не мога да

измисля нищо по-добро, с което бих искал да се занимавам, от това да забравя грижите за всички сражения и преценки и да се отдам на четене и размисъл. Може би Стреаве ще може да ми помогне да закупя „Бокала на Пелипа“ и аз ще стана собственик на спокойна странноприемница в Кванитупул. В която приятелите винаги ще са добре дошли.

— Значи наистина тръгваш? — попита Мириамел.

— Наистина. Награден съм с подаръка на свободата, който никога не съм се надявал да получа. Ще бъда истински неблагодарен, ако му обърна гръб. — Той се изправи. — Беше много странно да изслушам собствените си погребални слова в Хейхолт вчера. Всеки би трябвало да има този шанс, докато е жив. Това дава повод за много размисъл. — Той се усмихна. — Позволете ми да се отдалеча поне на няколко часа отук и след това кажете на Исgrimнур и на всеки друг, който заслужава доверие, че съм жив. Така или иначе, изчезването на Вяткрък ще ги озадачи. Но първо кажете на Исgrimнур. Истински ми е мъчно, че моят стар приятел скърби за мен: смъртта на сина му е достатъчно голяма загуба. Надявам се да разбере защо го правя.

Джосуа се приближи към изхода.

— Колкото до вас двамата, мисля, че приключенията ви тепърва започват. И се надявам да са по-щастливи. — Той духна свещта и шатрата отново потъна в мрак. — Както аз ще съм истински глупак, ако не се възползвам от подаръка си, Саймън, и ти ще си глупак, ако не се ожениш за моята племенница, а ти, Мириамел, ще си глупачка, ако не го вземеш. Двамата имате да свършите много работа и много неща да поправите, но вие сте млади и силни, а и имахте шанса да натрупате опит, какъвто никой на този свят не е получавал. Бог да ви благослови и късмет. Ще мисля за вас. И двамата ще сте в молитвите ми.

Той повдигна покривалото на шатрата и звездите заблещукаха над рамото му, след което се възцари мрак.

Саймън се отпусна назад със замаяна глава. Джосуа жив! Камарис баща на принца! А той, Саймън, с легнала до него принцеса. Светът беше наистина невероятен.

— Е? — попита неочаквано Мириамел.

— Какво?

Той задържа дъх, обезпокоен от тона й.

— Нали чу чичо ми — отвърна тя. — Ще се ожениш ли за мен? И какво е това за кръвта на Ейлстан? Криел ли си през цялото време нещо от мен, за да ми върнеш за това, че се бях престорила на кухненска прислужница?

Той издиша.

— Самият аз го разбрах едва вчера.

След дълго мълчание тя добави:

— Не отговори на другия ми въпрос. — Хвана лицето му и го притегли към своето, докосваше с пръсти чувствителния ръб на белега му. — Ти каза, че никога няма да ме оставиш, Саймън. А ще направиш ли това, което ти каза да направиш Джосуа?

Вместо да отговори, той се засмя безпомощно и я целуна. Ръцете ѝ обвиха врата му.

Бяха се събрали на затревения склон под вратата Нарулах. Огромната порта лежеше в развалини, над камъните прелитаха птички и спореха шумно за нещо. Оттатък камъните залязващото слънце хвърляше отблясъци върху влажните покриви на Хейхолт. Звездата-завоевател беше бледочервено петънце в най-северния край на навъсените небеса.

Саймън и Мириамел се държаха за ръце, заобиколени от приятели и съратници. Ситите бяха дошли да се сбогуват.

— Джирики. — Саймън се освободи нежно от Мириамел и пристъпи напред. — Наистина имах предвид онова, което казах, макар че го изтърсих като разсърдено дете. Твоята стрела вече я няма, изгоря с изчезването на Краля на бурите. Вече не си дължим нищо един на друг. Достатъчно пъти си ми спасявал живота.

Ситът се усмихна.

— Значи започваме на чисто.

— Бих искал да не се налага да тръгваш.

— Майка ми и останалите ще се възстановят по-бързо в собствените си домове. — Джирики огледа знамената на своя народ, строен по продължението на хълма в ярките си одежди. — Погледни ги добре. Надявам се да запомниш тази гледка. Децата на зората може никога повече да не се съберат на едно място.

Мириамел се загледа към очакващите сити и безстрашните им, нетърпеливи коне.

— Красиво е — промълви тя. — Наистина е красиво.

Джирики й се усмихна и се обърна отново към Саймън.

— Вече е време за моя народ да се завърне в Джао е-Тинукай'и, но ние двамата с теб ще се видим не след дълго. Помниш ли, че ти казах веднъж, че не е нужна никаква магьосническа мъдрост, за да позная, че пак ще се срещнем? Пак ще го повторя, Сеоман Снежен кичур. Не е дошъл краят на историята.

— И все пак ще ми липсваш. Ще ни липсваш.

— Може би след време нашите два народа ще започнат да се разбират по-добре, Сеоман. Но няма да стане бързо. Ние сме древен народ и трудно се променяме, а и повечето простосмъртни все още се боят от нас, при това не безпричинно след всичко, което им сториха Хикедая. И все пак ми се иска да се надявам, че нещо наистина се промени безвъзвратно. Нашето време, на Децата на зората, отминава, но може би сега няма да изчезнем безследно. Може би след нас ще остане нещо повече от нашите руини и няколко древни легенди.

Той стисна ръката на Саймън, привлече го към себе си и двамата се прегърнаха.

Адиту се доближи зад брат си, леконога и усмихната.

— Разбира се, че ще дойдете да ни видите, Сеоман. А и ние ще дойдем при вас. Ние двамата с теб имаме да изиграем още много игри на шент. Със страх очаквам да разбера какви нови стратегии си научил.

Саймън се разсмя.

— Сигурен съм, че се боиш от играта ми на шент, колкото се боиш от снега и високите стени — никак.

Тя го целуна, след което се приближи до Мириамел и целуна и нея.

— Бъдете внимателни и търпеливи един към друг — каза ситката с блеснали очи. — Дните ви ще продължат дълго заедно. Запомнете винаги тези моменти, но не пренебрегвайте и тъжните времена. Паметта е най-големият дар.

Наоколо се беше струпало голямо множество. Някои щяха да останат, за да помогнат при възстановяването на Ерчестър и Хейхолт, други — да присъстват на коронацията, трети щяха скоро да се завърнат в своите родни градове. Опечалени и ласкави, ситите се сбогуваха с всички.

Херцог Исgrimнур се отдели от заобиколилата безсмъртните тълпа.

— Аз ще поостана още малко, Саймън и Мириамел, дори след като пристигне корабът с Гутрун от Набан. Но ще трябва да тръгнем за Елвритшала преди началото на лятото. — Той поклати глава. — Чака ме безбожно много работа там. Народът ми пострада много.

— Не бихме могли да започнем тук без теб — каза Мириамел. — Остани, колкото можеш по-дълго, а ние ще те изпратим с всичко, което би могло да ти помогне.

Херцогът я прегърна с огромните си ръце и я повдигна.

— Толкова съм щастлив за теб, сладката ми Мириамел! Чувствах се като някакъв проклет предател.

Тя запляска ръката му, докато той най-после не я пусна.

— Опитвал си се да направиш онова, което е най-добро за всеки — или поне ти си мислел, че е най-добро. Но при всички положения трябваше да дойдеш при мен, глупав дебелако. Аз с радост щях да се оттегля заради Саймън или заради теб, или даже заради Куантака. — Тя се завъртя в кръг и роклята ѝ се развя. — Но сега съм щастлива. Сега наистина мога да работя. Ще поставим всичко на мястото му.

Исgrimнур кимна със скрита в гъстата му брада меланхолична усмивка.

— Знам го, благословена да си — прошепна той.

Чу се пронизващ писък на тръби и тълпата се развика. Ситите се качваха на конете. Саймън се обърна и размаха ръка. Мириамел се пхна под ръката му и се притисна до него. Застанал най-отпред, Джирики се изправи на степената и вдигна ръка, след което тръбите отново изсвириха и ситите препуснаха, озарени от помръкващите лъчи на залязващото слънце. Увеличиха темпо невероятно бързо и само след броени мигове се превърнаха в блед облак, отдалечаващ се покрай хълма на изток. Вятърът довяваше отделни фрази от песента им. Саймън усети сърцето му да прескача в гърдите, преляло едновременно от радост и тъга, и знаеше, че ще запомни тази гледка завинаги.

След продължително почтително безмълвие тълпата започна да се разпръсва. Саймън и спътниците му се спуснаха към Ерчестър. На Площада на битките беше запален огромен огън; най-после улиците, запустели от толкова дълго време, преливаха от народ. Мириамел

изостана, за да придружи Исgrimнур. Саймън усети докосване по ръката и наведе очи. Беше Бинабик, Куантака пристъпваше до него като сива сянка.

— Чудех се къде си — каза Саймън.

— Аз се сбогувах със ситите тази сутрин, така че с Куантака се разхождахме покрай Кинсуд. Някои катерички, които живееха там, се поминаха, но Куантака се чувства много доволна. — Тролът се усмихна. — О, приятелю Саймън, мислех си за стария доктор Моргенес и за гордите чувства, които щеше да изпита, ако видеше какво се случва тук.

— Той ни спаси всички, нали?

— Безспорно е, че неговото планиране ни предостави единствената възможност, която имахме. Бяхме подведени от Приратес и Краля на бурите, но ако не бяхме подготвени, причинените от Елиас разрушения щяха да са още по-тежки. А и мечовете щяха да са намерили други приносители в кулата и нямаше да има никаква съпротива. Да, Моргенес не би могъл да знае всичко, но направи това, което друг не би могъл да направи.

— Той се опита да ми каже. Опита се да предупреди всички за фалшивите пратеници. — Саймън огледа забързаните надолу по Главния път силуети и потрепващите огньове. — Помниш ли съня, който имах в къщата на Гелое? Знам, че беше той. Че той... наблюдава.

— Не знам какво се случва, след като умираме — отвърна Бинабик. — Но мисля, че си прав. По някакъв начин Моргенес те наблюдаваше. Ти беше като семейство за него, дори повече от неговата Лига на свитъка.

— Винаги ще ми липсва.

Продължиха да вървят, без да разговарят. Три деца изтичаха покрай тях — едното влачеше ивица шарен плат, а другите се опитваха да я хванат.

— Аз също трябва да тръгвам скоро — обади се Бинабик. — Моите хора в Ийканук ме чакат и сигурно се чудят какво е станало тук. И най-важното от всичко, Сискинанамук е там и също чака. Като теб и твоята Мириамел, ние с нея имаме много дълга история. Време е да се оженим пред Пастира и Ловджийката и целия народ на Минтахок. — Той се засмя. — Въпреки всичко мисля, че родителите й малко ще се натъжат, когато видят, че съм оцелял.

— Скоро? Тръгваш си скоро?

Тролът кимна.

— Трябва. Но както ти е казал и Джирики, ние с теб ще имаме още много срещи.

Куантака ги изгледа и затича напред, като душеше земята. Саймън продължи да оглежда огньовете пред тях, сякаш никога не беше виждал подобно нещо.

— Не искам да те загубя, Бинабик. Ти си най-добрият ми приятел на този свят.

Тролът се протегна и хвана ръката му.

— Още една причина да не се разделяме за дълго. Ще дойдеш в Ийканук, когато можеш — със сигурност е крайно време за първата утку мисия при тролите! — а ние със Сиски ще дойдем да ви видим. — Той кимна сериозно. — Ти също си най-скъпият ми приятел, Саймън. Двамата винаги ще останем в сърцата си.

Продължиха да крачат към огньовете, хванати ръка за ръка.

Рейчъл Драконката скиташе из Ерчестър с мръсна коса и изпоцапани и парцаливи дрехи. Навсякъде около нея хората по улиците се смееха, пееха, радваха се, играеха на забавни игри, сякаш градът не беше превърнат в развалини. Рейчъл не можеше да го проумее.

Беше продължила да се крие в убежището си още няколко дни, след като ужасяващите разтърсвания и потрепвания престанаха. Беше абсолютно убедена, че над главата ѝ е дошъл краят на света, и не изпитваше никакво желание да напусне добре обзаведената си килия, за да завари демони и таласъми да празнуват сред развалините на любимия ѝ Хейхолт. Най-накрая любопитството и известна решителност надделяха — Рейчъл беше от онези жени, които не биха се примирили дори с края на света без съпротива. Нека я подложат на пъклените си изтезания. Благословената Риап също беше страдала, нали? Как можеше да си позволи някаква си Рейчъл да не последва примера на светците?

Щом се измъкна като къртица от дупката си, гледката на двореца потвърди най-лошите ѝ страхове. Докато си проправяше път през залите и през развалините на това, което някога беше неин дом и гордост, сърцето ѝ се сви. Тя прокле хората или създанията, които бяха

направили всичко това, с такива яростни проклетия, че отец Дреосан би пребледнял. Разтърси я гняв като унищожителен пожар.

А когато излезе сред почти опустошения Вътрешен двор, изумлението ѝ нямаше граници. Кулата на Зеления ангел беше превърната в камара рухнали камъни и всичко наоколо беше покрито с овъглени отломъци от скорошно сражение, но скитащите из останките непознати твърдяха, че Елиас е мъртъв и всичко отново ще си дойде на мястото.

На устата на всички тях, както и на тези, които срещаше по пътя си надолу към Ерчестър, бяха имената на кралската дъщеря Мириамел и някой си Снежен кичур. Именно те двамата — за него казваха, че е велик герой от сраженията на изток, който унищожил дракон — свалили Върховния крал. Скоро щели да се женят. Скоро всичко щяло да си дойде на мястото. Всеки повтаряше едно и също: скоро всичко ще си дойде на мястото.

Рейчъл сумтеше под носа си — само хора, които никога не бяха носили нейните отговорности, можеха да си мислят, че възстановяването на всичко наоколо би могло да отнеме по-малко от години, — но въпреки това изпитваше странно любопитство и мъждукаща слаба надежда. Може би все пак наистина се задаваха подобри дни. Всички повтаряха, че е умрял и Приратес, овъглен сред пламъците, погълнали огромната кула. Значи справедливостта най-после беше възтържествувала. Мъчителните загуби на Рейчъл най-накрая бяха отмъстени, макар и с огромно закъснение.

А може би, мина и през ума, Гутулф също беше спасен и изведен от мрака. Заслужаваше по-добра съдба, отколкото да се скита без посока, докато светът над земята се връщаше към нещо като нормалния си порядък.

Любезни хора в Ерчестър споделиха с нея собствените си нищожни запаси и ѝ дадоха подслон да преспи. Цяла вечер беше слушала истории за принцеса Мириамел и героя Снежен кичур — воина-княз с драконов белег. Може би, съобрази тя, след като нещата се поуспокоят, би могла да предложи услугите си на новите владетели. Ако беше отгледана и възпитана, както подобава, млада жена като Мириамел положително би разбрала нуждата от порядък и чистота. Рейчъл се съмняваше, че отново би могла да е така всецяло всеотдайна

в работата си, както преди, но все още можеше да предложи това-онова. Беше стара вече, но все още можеше да е полезна.

Рейчъл Драконката вдигна очи. Докато мислите ѝ се щураха без посока, краката я бяха отвели до Площада на битките, където беше запален огромен огън. Колкото и оскъдни да бяха запасите, някой се беше постарал да вдигне пир по средата на просторния площад. Малкото останали жители на Ерчестър се блъскаха наоколо, крещяха, пееха и танцуваха около огъня. Врявата беше оглушителна. Рейчъл взе един сушен плод, подаден ѝ от някаква млада жена, и се отдалечи до един притулен ъгъл, за да похапне. Приседна до стената на един магазин и се загледа в навалищата.

Покрай нея мина млад мъж и я погледна за момент. Беше слаб и с печално лице. Рейчъл премигна. Нещо в него ѝ беше познато.

Изглежда, и той си помисли същото, защото се обърна и тръгна към нея.

— Рейчъл? — попита той. — Не си ли Рейчъл, управителката на камериерките?

Тя го изгледа, но не ѝ дойде наум никакво име. Главата ѝ беше изпълнена с крясъците на хората по покривите, които викаха на приятелите си по площада.

— Аз съм — отвърна тя. — Бях.

Той пристъпи неочаквано към нея, което я постресна, и я прегърна.

— Не ме ли помниш? Аз съм Джеръмайъс! Момчето на свещаря! Помогна ми да избягам от двореца.

— Джеръмайъс — възкликна тя и го потупа лекичко по гърба. Значи беше оцелял. Това беше добре. Беше щастлива. — Разбира се.

Той отстъпи една крачка и я огледа.

— През цялото време ли си била тук? Никой не те е виждал в Ерчестър.

Тя тръсна глава с изненада. Защо пък е дотрябвала на някого да я търси?

— Имах една стая... намерих едно местенце. Под двореца. — Тя вдигна ръце, неспособна да обясни всичко случило се — Скрих се. А накрая се измъкнах.

Усмихнат, Джеръмайъс сграбчи ръката ѝ.

— Тръгвай с мен. Има хора, които ще искат да те видят.

Като протестираше, без сама да знае защо — надали имаше какво друго да прави възрастна жена като нея, — Рейчъл се остави да я помъкнат сред блъсканицата през Площада на битките. Джеръмайъс я повлече след себе си и преди да е успяла да му каже да я остави, минаха толкова близо покрай огъня, че тя усети топлината да прониква чак в замръзналите ѝ кокали. Промъкнаха се през друга малка тълпа и се приближиха до редица облечени в ризници войници, които бяха кръстосали копия, препречвайки пътя им, но Джеръмайъс пошепна нещо в ухото на капитана и стражите ги пропуснаха. Рейчъл се учуди какво толкова му е пошепнал Джеръмайъс, но не ѝ беше останал въздух, за да го попита.

Неочаквано спряха и Джеръмайъс тръгна пред нея и се приближи до младата жена, седналата в по-близкия от два стола с високи облегалки. Докато ѝ говореше, жената погледна Рейчъл и ѝ се усмихна. Управителката на камериерките я гледаше като замаяна. Това наистина беше Мириамел, кралската дъщеря, но изглеждаше много по-голяма! И много красива със спускащата се около лицето ѝ руса коса, която сияеше от пламъците. Всичко в нея излъчваше кралско великолепие.

Рейчъл усети вълна от благодарност. Може би все пак в този живот имаше някаква справедливост, поне незначителна. Но какво толкова се беше загрижила Мириамел, това блестящо и възвишено като ангел създание, за някаква одъртяла прислужничка?

Мириамел се обърна и промълви нещо на мъжа, който седеше в сянката върху другия стол. Рейчъл забеляза, че той се сепна и се изправи.

„Милостива Риап — помисли си тя. — Толкова е висок! Сигурно е този Снежен кичур, за когото говорят всички. Някой каза и другото му име, как беше...?“

— Сеоман... — изрече високо тя, вторачена в лицето му.

Брадата, белегът, белият кичур над челото — за момент видя пред себе си просто един млад мъж. И го позна.

— Рейчъл! — С няколко огромни крачки той застана пред нея. Огледа я за момент с потрепващи устни и върху лицето му грейна широка усмивка. — Рейчъл! — повтори той.

— Саймън! — промълви тя. Светът престана да има какъвто и да било смисъл. — Ти си... жив?

Той се наведе и я сграбчи с все сила в прегръдката си. Вдигна я високо във въздуха и тя размята крака над земята.

— Да! — разсмя се той. — Жив съм! Бог знае как, но съм жив! О, Рейчъл, никога не би могла да си представиш всичко, което се случи — никога, никога, никога!

Той я пусна, но веднага сграбчи ръцете ѝ. Тя искаше да се освободи, защото по бузите ѝ потекоха сълзи. Нима беше възможно? Или наистина най-после беше полудяла? Но това беше самият той, червенокос, идиотски ухилен, огромен като живота — дори по-огромен!

— Ти ли си... Снежния кичур?

— Аз съм, надявам се! — Той отново се разсмя. — Аз съм. — Пусна я за момент и я прегърна с ръка. — Толкова много имам да ти разказвам, но сега вече имаме много време, безкрайно много време. — Той вдигна глава и извика: — Бързо! Това е Рейчъл! Донесете ѝ вино, донесете ѝ хляб, донесете ѝ стол!

— Но какво е станало? — Тя вирна глава, за да го огледа, невероятно висок, невероятно жив, но въпреки всичко Саймън! — Как е възможно?

— Сядай — каза ѝ той. — Ще ти разкажа всичко. А после ни чака огромна работа.

Тя гръсна замаяно глава.

— Огромна работа?

— Ти беше управителка на камериерките... но винаги си била много повече. За мен беше майка, но бях прекалено малък и глупав, за да го разбере. Сега ще получиш уважението, което заслужаваш, Рейчъл. И ако пожелаеш, ще бъдеш управителка на целия Хейхолт. Само небесата знаят колко си ни нужна. Ще ти помага цяла армия прислужници, цяла войска строители, цели легиони градинари. — Той се разсмя с гръмогласен мъжки смях. — Ще обявим война на разрухата, която причинихме, и ще построим двореца отново. Ще превърнем нашия дом в прекрасно място! — Той я стисна през рамо и я поведе към Мириамел и Джеръмайъс, които ги очакваха усмихнати. — Ще бъдеш Рейчъл Драконката, генералът на Хейхолт!

По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Идиот! — промълви тя.

ЕПИЛОГ

Тиамак побутна с палец листа от водна лилия. Стената хвърляше сянката си над стихналия ров и се чуваше само жуженето на насекомите и пляскането на краката му във водата.

Беше се загледал в един воден бръмбар, когато долови шум от стъпки зад гърба си.

— Тиамак! — Отец Странгиард се отпусна непохватно до него, но не потопаи обутите си в сандали крака във водата. — Чух, че си пристигнал. Радвам се да те видя.

Вранът се обърна и стисна подадената ръка на архиваря.

— И аз теб, скъпи приятелю — отвърна той. — Промените тук са удивителни.

— Много неща могат да се случат за една година — разсмя се Странгиард. — Хората се трудиха наистина непосилно. Но какви са новините след последното ти известие?

Тиамак се усмихна.

— Много. Открих отделни групи мои съграждани, пръснати предимно в други селища из Вран. Мисля, че много от тях ще се завърнат, след като гхантите се оттеглиха в дълбоките блага. — Усмивката му помръкна. — Но сестра ми така и не може да повярва дори на половината от онова, което ѝ разказвам.

— Не можеш да я обвиняваш — успокой го Странгиард. — И на мен ми е трудно да повярвам на нещата, които видях със собствените си очи.

— Не, не я обвинявам. — Тиамак отново се усмихна. — Най-после довърших „Ефикасни лекове на вранските лечители“.

— Тиамак, приятелю! — Странгиард искрено се зарадва. — Но това е прекрасно! Копнея за нея! Има ли възможност скоро да я прочета?

— Много скоро. Нося я. Саймън и Мириамел казаха, че ще направят тук копия от нея. Четирима свещеници-писари ще препишат моята книга! — Той тръсна глава. — Кой би могъл да си го представи?

— Чудесно — повтори Странгиард. Усмивката му стана загадъчна. — Дали не трябва вече да се връщаме? Мисля, че вече е почти време.

Тиатак кимна и неохотно извади краката си от водата. Лилиевото листенце доплува обратно до мястото си.

— Чух, че това ще е нещо повече от паметник — каза вранът, докато оглеждаха недовършената каменна раковина, покрита с конструкции от строителни скелета и закачени по тях платнища, която се възправяше на мястото на Кулата на Зеления ангел. — Че в тази сграда ще се помещават и архивите. — Той се обърна и погледна приятеля си. — А! Предполагам, че знаеш повече неща за тези четирима свещеници-писари, отколкото ми разказа.

Странгиард кимна и се изчерви.

— Това пък е моята новина — отвърна горделиво той. — Помогнах при чертежите. Ще стане нещо великолепно, Тиатак. Място за обучение, където нищо няма да се загуби или потули. Ще разполагам с много помощници. — Той огледа усмихнато строежа. — По всяка вероятност, докато бъде завършена, вече няма да мога да виждам — ако Бог вече не ме е прибрал, имам предвид, — за да се порадвам. Но това не ме притеснява. Аз вече го виждам. — Той се чукна по главата и се усмихна още по-широко. — Тук. Наистина е великолепно, приятелю, великолепно.

Тиатак хвана свещеника за ръката. Двамата продължиха разходката си из Вътрешния двор.

— Както ти казах, промените са наистина изумителни.

Мъжът от блатата погледна към десетките покриви на двореца — повечето вече бяха закърпени и блестяха под слънцето на късния следобед. Над тях беше вдигнато скеле — около купола на църквата. Няколко работници пристъпваха по него и привързваха някакви неща за през нощта. Тиатак отправи поглед към другия край на Вътрешния двор и спря.

— Кулата на Хйелдин. Останала е без прозорци. Бяха червени, нали?

— Кулата на Приратес... и складът му. — Странгиард направи знака на Дървото върху гърдите си. — Да. Предполагам, че ще бъде изпепелена, а след това сравнена със земята. Дълго време беше

залостена, но никой не бърза особено да влезе вътре, а Саймън — вероятно би трябвало да кажа крал Сеоман, но това все още ми звучи твърде странно — иска да запечата и входа към катакомбите под нея. — Архиварят поклати глава. — Знаеш, че за мен знанието е скъпоценност, Тиатак. Но не се възпротивих ни най-малко на този проект.

Вранът кимна.

— Разбирам. Но да поговорим за по-приятни неща.

— Да. — Странгиард отново се усмихна. — Тогава да ти кажа, че попаднах на нещо невероятно — част от деловодителската книга на управителя на двореца от времето на Сулис Отстъпника. Някой я намерил, като разчиствали Канцеларията. В нея има изумителни неща, Тиатак — направо изумителни! Надявам се да ни остане време да минем през покоите ми, за да я вземем със себе си в трапезарията.

— Да вървим тогава. На всяка цена — съгласи се усмихнато Тиатак.

Закрачи до архиваря, но се обърна и погледна за последен път кулата на Хйелдин и празните ѝ прозорци.

— Виж — промълви Исgrimнур. — Облицовали са го с фин камък, както каза Мириамел.

Гутрун изтри лице с шалчето си.

— Прочети ми го.

Исgrimнур присви очи към поставената върху пода плоча. Макар да бяха под открито небе, светлината беше помръкнала.

— „Изорн, син на Исgrimнур и Гутрун, херцог и херцогиня на Елвритшала. Най-храбър сред мъжете, Божи любимец и на всички, които го познаваха“. — Той се стегна, твърдо решен да не заплаче. Щеше да се държи мъжки пред изгубеното си дете. — Благословен да си, сине — прошепна той.

— Сигурно е много самотен — промълви Гутрун с разтреперан глас. — В студената земя.

— Тихо. — Исgrimнур обгърна с ръка рамото ѝ. — Знаеш, че Изорн не е тук. Той е на по-добро място. Ще ни се изсмее, като види, че се измъчваме така. — Опита се думите му да прозвучат уверено. Нямаше никаква полза от вайкане и охкане. — Бог го е възнаградил.

— Разбира се. — Гутрун изхлипа. — Но той много ми липсва, Исgrimнур!

Очите му се напълниха със сълзи и той изруга тихичко, но веднага направи припряно знака на Дървото.

— И на мен ми липсва, жено. Как иначе. Но имаме да се грижим за толкова други и за Елвритшала. Както и за двете кръщелничета в Кванитупул.

— Кръщелничета, за които дори не мога да се похваля! — отсече възмутено тя, след което се засмя тихичко и тръсна глава.

Останаха още известно време, докато не се смрачи съвсем и плочата не потъна в сумрак. След което излязоха във вечерната дрезгавина.

Всички бяха насядали около Голямата маса на Джон в трапезарията. По всички стенни стойки бяха набучени факли, а върху масата бяха наредени свещи, така че продълговатата зала преливаше от светлина.

Мириамел се надигна и синята ѝ рокля прошумоля сред възцарилата се тишина. Диадемата над челото ѝ проблесна на светлината на факлите.

— Добре дошли на всички. — Гласът ѝ беше кротък, но уверен. — Този дом е ваш, какъвто ще бъде винаги. Идвайте винаги, когато пожелаете, и оставайте толкова, колкото ви хареса.

— Но не по-рядко от веднъж в годината — добави Саймън и надигна чашата си.

Тиамак се разсмя.

— За някои от нас това е доста дълго пътуване, Саймън — обади се той. — Но винаги ще правим всичко възможно.

До него Исgrimнур стовари чашата си върху масата. Беше направил вече няколко здравословни набези към запасите от бира и вино.

— Прав е, Саймън. А като си говорим за дълги пътувания, не виждам дребосъка Бинабик.

Саймън се изправи и прегърна през рамо Мириамел, притисна я до себе си и я целуна по главата.

— Бинабик и Сиски ни изпратиха съобщение по една птичка. — Той се усмихна. — В момента празнуват Обреда на съживяването —

Слудиг знае за какво говоря, тъй като всички ние едва не загинахме заради него, — а след това се спускат със своя народ от планината до Езерото на Синята кал. След това ще ни посетят тук. — Усмивката на Саймън се разшири. — А следващата година двамата със Слудиг ще им направим посещение сред върховете на Минтахок!

Слудиг закима енергично в отговор на отправените към него приветствени жестове.

— Тролът ме покани, от името на всички — отсече горделиво той. — Аз съм първият крохок, както там ни наричат. — Той вдигна чашата си. — За Бинабик и Сиски! Дълъг живот и много деца!

Тостът му беше посрещнат с възторжени възгласи.

— Наистина ли си мислиш, че ще се измъкнеш на такова приключение без мен? — попита Мириамел съпруга си. — И да ме оставиш тук да върша цялата работа?

— Дано имаш късмет да изпревариш Мири — изкикоти се Исgrimнур. — Ето една жена, която е обиколила повече свят дори от теб!

Гутрун го сръга с лакът.

— Остави ги да си поговорят.

Исgrimнур се обърна и я целуна по бузата.

— Естествено.

— В такъв случай ще отидем заедно — отвърна Саймън. — Ще направим кралска обиколка.

Мириамел го изглежда остро, след което се обърна към Рейчъл Драконката, която беше спряла до отсрещната врата на залата, за да нахока тихичко един прислужник. Рейчъл смръщи чело при високомерното подмятане на Саймън. Двете с Мириамел се спогледаха с развеселено негодувание.

— Имаш ли някаква представа какви главоболия ще ни коства това? — попита Мириамел. — Да вдигнем целия двор сред планините на Ийканук?

Саймън обходи с поглед вторачените в него развеселени лица на гостите в залата. След това зарови пръсти в червеникавата си брада и се ухили.

— Все още не съм съвсем цивилизован, но те правят всичко възможно. — Мириамел го бодна в ребрата и отново се притисна към него. Той вдигна високо чашата си. — Толкова е хубаво, че ви виждаме

всички заедно. Следващият тост! За компанията на принца! Само да имаше възможност Джосуа да ни види. Но съм сигурен, че той се радва на уважение, където и да е!

Всички присъстващи се разсмяха — до един бяха посветени в тайната.

Тиатак се надигна.

— Всъщност нося ви вест от... един отсъстващ приятел. Изпраща ви огромната си обич и иска да знаете, че той, съпругата му и децата им са добре.

Съобщението беше приветствано с одобрителни викове.

Исgrimнур се надигна неочаквано — олюляваше се едва забележимо.

— И да не забравим да прием за всички останали, които се сражаваха и паднаха, за да сме сега тук — извика той. — Всички до един. — Гласът му потрепна. — Бог да пази душите им. И да не ги забравим никога!

— Амин! — последва спонтанен възглас.

След което се възцари продължително мълчание.

— Да прием — нареди Мириамел. — Но запазете разума си. Сангфугол обеща да ни изпее новата си песен.

— И Джеръмайъс ще пее. Толкова време репетира. — Арфистът се огледа. — Не знам къде се е запилял. Не е приятно певецът да не е добре подготвен.

— Искаш да кажеш, че някои певци са добре подготвени ли?

Исgrimнур се изкикоти, но замръзна в престорена уплаха, щом Сангфугол размаха заплашително комат хляб насреща му.

— Ако ушите ти не бяха глухи за музиката, херцог Исgrimнур — отвърна Сангфугол с хладен тон, — можеше да си позволиш подобни шегички.

Залата отново се изпълни с весели закачки и общи разговори. Джеръмайъс изникна зад рамото на Саймън и пошушна нещо на ухото му.

— Добре — отвърна Саймън. — Радвам се, че е дошъл. Но ти какво се щураш насам-натам като прислужник, Джеръмайъс? Всички те чакат да пееш. Сядай тук. Мири ще ти налее вино.

Той се изправи и натика протестиращия Джеръмайъс в стола си, след което се запъти към вратата.

В преддверието го чакаше мрачен мъж със завързана на конска опашка тъмна коса, все още облечен в дрехи за път и наметало.

— Граф Еолаир. — Саймън пристъпи напред и стисна ръката на хернистиреца. — Надявах се да дойдеш. Как мина пътуването?

Еолаир го огледа внимателно, сякаш се срещаха за първи път. И се отпусна на едно коляно.

— Нормално, крал Сеоман. Пътищата все още на са добри и пътят е много дълъг, но вече няма разбойници. Ще ми се отрази добре, че се измъкнах за малко от Хернисадарк. Сам знаеш какво е да строиш наново.

— Само Саймън, моля те. А кралица Инахуен? Как е тя?

Еолаир кимна с полуусмивка.

— Изпраща ви поздравите си. Но предполагам, че за всичко това ще стане дума по-късно, когато кралица Мириамел и останалите ще могат да го чуят — в тронната зала, където е редно да разменим приветствия. — Той го погледна неочаквано. — Щом заговорихме за тронни зали, това в двора отвън не беше ли Престолът от драконова кост? Целият обрасъл в бръшлян?

Саймън се засмя.

— Нека всички го разглеждат. Не се бой — малко вятър и влага няма да навреди на кокалите. По-яки са от скала. Нито Мири, нито аз можехме да понесем да седнем в това чудо.

— Няколко деца се катереха по него. — Еолаир тръсна глава от удивление. — Такова нещо не бях очаквал да видя.

— За децата от двореца то е само нещо, по което да се катерят. Макар че в началото малко ги плашеше. — Той протегна ръка. — Хайде да влезем и да ти предложи нещо за ядене и пиене.

Еолаир се поколеба.

— Може би по-добре да намеря легло. Пътуването беше много дълго.

Саймън го погледна внимателно.

— Прости ми, ако кажа нещо не на място — отвърна той, — но отдавна знам нещо, което трябва да узнаеш и ти. Щях да изчакам да поговорим на спокойствие само двамата, но може би е по-добре да ти го кажа веднага. — Той си пое дъх. — Срещнах Мейгуин, преди да умре. Знаеше ли? Странното беше, че се намирахме на много левги един от друг.

— Знам нещо за това — отвърна графът на Над Мулах. — Джирики беше с нас. Опита се да ми обясни. Беше ми трудно да проумея какво ми казва.

— Ще говорим за много неща по-късно, но едно нещо трябва да знаеш. — Саймън сниши глас. — Беше на самия си край и единственото, за което съжаляваше, че ни напуска, беше заради теб, граф Еолаир. Тя те обичаше. Но като пожертва живота си, тя ме спаси и ме освободи, за да стигна до Кулата на Зеления ангел. Иначе може би никой от нас нямаше да е тук. Еркинланд, Хернистир и всички останали страни щяха да са заровени под хладните сенки, ако не беше тя.

Еолаир не отговори нищо известно време; лицето му остана безизразно.

— Благодаря — отвърна най-последно той.

Частица от напрегнатостта му като че ли се бе стопила.

Саймън го хвана внимателно за ръката.

— Сега да вървим, моля те. Ела и се присъедини към нас. Чака те пълна с приятели зала, Еолаир, някои от които все още дори не познаваш!

И той поведе графа към трапезарията. Светлината на факлите и гръмогласните смехове се втурнаха да ги посрещнат.

ПРИЛОЖЕНИЕ

ХОРА

ЕРКИНЛАНДЦИ

Барнабас — клисар в параклиса на Хейхолт

Гутулф — граф на Утаниат

Деорнот, сър — от Хеуеншайър, рицар на Джосуа

Джак Мандуоуд — митичен горски разбойник

Джеръмайъс — бивш свещарски чирак, приятел на Саймън

Джон — крал Джон Презвитер, Върховен владетел, известен също като Престър Джон

Джудит — управителка на кухнята в Хейхолт

Ебека, известна още като Ефиат от Хернисадарк — кралица на Еркинланд, съпруга на Джон, майка на Елиас и Джосуа

Ейлстан Фискерн — „Крал на рибарите“, основател на Лигата на свитъка

Ейлференд — бащата на Саймън, рибар

Елиас — Върховен крал, по-голям син на Джон, брат на Джосуа

Зебедия — кухненски прислужник в Хейхолт, наричан Зебедия

Дебелия

Инч — господар на леярната

Исак — паж на Фенгболд

Лелет — придружителка на Гелое, някогашна прислужница на Мириамел

Мейфуору — Огнен танцьор

Мириамел — принцеса, дъщеря на Елиас

Моргенес, доктор — Носител на свитъка, приятел и наставник на Саймън

Осгал — разбойник от митичната банда на Мандуоуд

Рейчъл — управителката на камериерките в Хейхолт, известна още като Драконката

Роелстан — избягал Огнен танцър
Саймън — кухненски прислужник в замъка, при раждането си кръстен Сеоман
Сангфугол — арфист на Джосуа
Скеълдуайн — капитан на пленените гвардейци от Еркинланд
Станхелм — леяр
Стария Криви крака — леяр в Хейхолт
Странгиард, отец — Носител на свитъка, свещеник, архивар на Джосуа
Таусър — шут на Елиас (истинското му име е Круинх)
Уелма — момиче от Сесуад'ра, наричана Тънката
Улка — момиче от Сесуад'ра, наричана Къдрокосата
Уиклаф — бивш Пръв копач, убит от Огнените танцъри
Фенгболд — граф на Фолшайър, маша на Върховния крал
Фреоборн — баща на Фреозел, ковач във Фолшайър
Фреозел — фолшайърец, страж в Нови Гадринсет
Хелфгрим — кмет на Гадринсет (бивш)
Хийнуиг — стар пияница от Станшайър
Шем Коняря — коняр в Хейхолт

ХЕРНИСТИРЦИ

Аиргад Дъбовото сърце — знаменит хернистирски герой
Арноран — менестрел
Багба — бог на добитъка
Бриниох Небесния — бог на небето
Буликлин — рибар от стара приказка, който уловил демон в мрежата си
Гуинна — братовчедка на Еолаир и управителка на замък
Гуитин — брат на Мейгуин, син на Лут
Гулейн — избягала Огнена танцърка
Дейанага Кафявите очи — хернистирска богиня, дъщеря на Рин
Диауен — гадателка на кристал
Еоин-ек-Клуиас — легендарен хернистирски арфист
Еолаир — граф на Над Мулах
Инахуен — третата съпруга на Лут

Кадрах-ек-Кранхир — монах от неустановен орден, известен още като Падреик

Кайуай — млада майка

Краобан — наричан Стария, съветник в хернистирския кралски двор

Кройх — хернистирски род

Куам Земното куче — бог на земята

Лах — хернистирски род

Литин — крал, баща на Лут, роднина на Ебека, съпругата на Джон

Лут — крал, баща на Мейгуин и Гуитин

Мейгуин — принцеса, дъщеря на Лут

Матан — богиня на домашното огнище, жена на Мураг Едноръкия

Мирка — богиня на дъжда, съпруга на Бриниох

Мураг Едноръкия — бог на войната, съпруг на Матан

Сиадрет — бебе на Кайуай

Синах — принц на Хернистир, известен още като Червената лисица

Тетаин — бивш господар на Хейхолт, „Светия крал“

Фейурга — хернистирка, пленница на Фенгболд

Фрейтис от Куимней — хернистирски учен

Херн — основател на Хернистир

Ърб — хернистирски род

РИМЪРСГАРДЦИ

Айнскалдир — човек на Исgrimнур, убит в гората

Гутрун — херцогиня, съпруга на Исgrimнур

Джарнауга — Носител на свитъка, убит в Наглимунд

Дипнир — един от групата на Уле

Дрор — бог на бурята

Елврит — първият римърсгардски крал на Остен Ард

Изорн — син на Исgrimнур и Гутрун

Икфердиг — третият владетел на Хейхолт, „Изгорелия крал“

Исgrimнур — херцог на Елвритшала, съпруг на Гутрун

Нисе (Нисес) — авторът на Ду Сварденвирд

Скали — тан на Калдскрайк, наричан Остроносия

Слудиг — помощник на Исgrimнур
Трестолт — баща на Джарнауга
Уле Фрекесон — водач на група римъри дезертъори, син на Фреке
Фингил Кървавия юмрук — първият владетел-човек на Хейхолт, „Кървавия крал“
Фреке Сивокосия — воин на Исgrimнур, убит в Наглимунд
Хенгфиск — хоудрундски свещеник, виночерпец на Елиас
Хйелдин — син на Фингил, „Лудия крал“

НАБАНЦИ

Айстрин, свети — светец, свързан с рождения ден на Саймън
Аспитис Превес — граф на Дрина и Еадне
Бенигарис — херцог на Набан, син на Леобардис и Несаланта
Бенидривис — пръв херцог при Джон, баща на Камарис и Леобардис
Бриндалис — брат на Серидан
Варелан — най-малкият син на Леобардис и Несаланта, брат на Бенигарис
Велигис — лектор на Майката Църква
Гаванаксис — рицар на Хонза Клавес (дома Клавиан), на когото Камарис бил оръженосец
Диниван — Носител на свитъка, секретар на лектор Ранесин, убит в Санселан Ейдонитис
Домитис — епископ на катедралата „Св. Сутрин“ в Ерчестър
Елисия — майка на Усирис Ейдон, Божията Майка
Енепа — кухненска прислужница в рода Метесан, някога наричана „Фюири“
Камарис-са-Винита, сър — най-великият рицар на Джон, известен още като Камарис Бенидривис
Ксанасавин — набански придворен астролог
Лавенин, свети — светец, патрон на остров Спенит
Леобардис — херцог на Набан, убит в Наглимунд
Метеса — благороднически набански род, герб — син жерав
Муншазоу — нараксианка, прислужница на Приратес
Несаланта — овдовяла херцогиня, майка на Бенигарис
Нуани (Нуанис) — древен набански бог на морето

Пасевалис — малкият син на Бриндалис

Пелипа, света — светица; наричана „Пелипа Островитянката“

Плесинен Мирменис — древен философ

Приратес — свещеник, алхимик, магьосник, съветник на Елиас

Ранесин — лектор на Майката Църква, убит в Санселан

Ейдонитис

Риапа, светица — наричана Риап в Еркинланд

Серидан, барон — господар на Метеса, известен още като Серидан Метесис

Сулис, лорд — набански благородник, предишен господар на Хейхолт, „Кралят чапла“, известен още като „Изменника“

Турис — младият паж на Аспитис

Усирис Ейдон — Божият син в ейдонитската религия

Флуирен, сър — рицар от рода Сулиан, член на Голямата маса на Джон

Хилиса — майка на Мириамел, съпруга на Елиас, убита в Тритингите

сити

Адиту (но-Са'онсерей) — дъщеря на Ликимея и Шима'онари, сестра на Джирики

Амерасу (и-Сендиту но'е-Са'онсерей) — майка на Инелуки, убита в Джао е-Тинукай'и, наричана още „Първата баба“ и „Родената на кораб Амерасу“

Беная (от Кементари) — тачен ситски поет и воин

Бризейу Донфедър — майка на Ликимея, жена на Хакатри

Виндаомейо — прочут майстор на стрели от Тумет'ай, наричан „Стрелеца“

Дженджияна — жена на Инитри, майка на Ненаис'у, наричана Славея

Джирики (и-Са'Онсерей) — син на Ликимея и Шима'онари, брат на Адиту

Друки — син на Утук'ку и Екименизо, съпруг на Ненаис'у

Зинджаду — от Кементари, наричана „Учената господарка“

Ийзаша Сивото копие — вожд на ситски род

Инелуки — син на Амерасу, убит в Асу'а, сега Крал на бурите

Инитри — съпруг на Дженджияна

Кендхараджа'аро — вуйчо на Джирики и Адиту
Кира'ату — ситска лечителка
Куройи — наричан „Високия ездач“, владетел на Горна Анви'джаня, вожд на ситски род
Ликимея (и-Бризеу но'е-Са'онсерей) — майка на Джирики и Адиту, наричана „Ликимея Луннооката“
Мезумийру — господарка на луната в ситска легенда
Родът на Годишния танц — ситски род
Родът на Събирането — ситски род
Родът на Съзерцанието — ситски род
Сендиту — майката на Амерасу
Хакатри — син на Амерасу, изчезнал на запад
Чекай'со — наричан „Кехлибарените кичури“, член на рода на ситите
Чия — ситка, живяла някога в Асу'а
Ши'ики — баща на Амерасу
Шима'онари — баща на Адиту и Джирики, убит в Джао е-Тинукай'и

КАНУКИ

Бинабик (Бинбиникегабеник) — Носител на свитъка, Пеещ човек, приятел на Саймън.
Кикасут — легендарен крал на птиците
Кинкипа (Снежната) — богиня на снега и студа
Нимзък — тролски овчар, един от отряда на Сиски
Нънууика — Ловджийката
Седа — богиня на луната
Сиски (Сискинанамук) — дъщеря на Пастира и Ловджийката, годеница на Бинабик
Уамманак — Пастира
Укикук — Носител на свитъка, учител на Бинабик
Сненек — главен пастир в Долен Чъгик
Чъку — легендарен тролски герой

НАРОДЪТ НА ТРИТИНГИТЕ

Воршева — жена на Джосуа, дъщеря на Фиколмий

Леждрака — тритинг, главатар на наемници
Ожберн — човек от Високите тритинги
Улгарт — наемнически капитан от Средните тритинги
Фиколмий — баща на Воршева, пограничен тан на клана

Меердон

Хотвиг — пазач на границата на Високите тритинги, човек на Джосуа

ПЕРДРУИНЦИ

Каристра — стопанка на „Бокалът на Пелипа“

Ксорастра — Носителка на свитъка, първа стопанка на „Бокалът на Пелипа“

Ленти — слуга на Стреаве, наричан „Ави Стето“

Стреаве, граф — владетел на Пердруин

Талистро, сър — прочут рицар от Голямата маса на Джон

ХОРАТА ОТ ВРАН

Буайег — приказен персонаж

Инихе Червеното цвете — жена в песен на Тиатак

Могахиб Младия — човек от селото на Тиатак

Нуобдиг — мъж на Огнената сестра във вранска легенда

Онази, която чака, за да отведе всички — богиня на смъртта

Римихе — сестра на Тиатак

Тази, която роди човечеството — богиня

Тези, които дишат тъмнина — богове

Тези, които наблюдават и оформят — богове

Тиатак — Носител на свитъка, билкар

Този, който винаги стъпва на пясък — бог

Този, който превива дърветата — бог на вятъра

Тугумак — бащата на Тиатак

Туия — сестра на Тиатак

Шоанег Бързия гребец — човек от песента на Тиатак

НОРНИ

Акхенаби — говорител в Наглимунд

Екименизо Черния жезъл — съпруг на Утук'ку, баща на Друки

Жила от сребърен огън — една от Ноктите на Утук'ку
Звана от гласовете — една от Ноктите на Утук'ку
Мезумейру — норнски вариант на Мезумийру
Роден под Камъка Цааихта — един от Ноктите на Утук'ку
Утук'ку Сейт-Хамакха — норнска кралица, владетелка на
Накига

други

Венг'а Сутек — наричан „Херцог на черния вятър“, един от
Червените ръце
Ган Итай — нискийка от „Облакът на Еадне“
Гелое — мъдра жена, наричана валада
Деорнот — дете, наполовина тритинг
Дера — дете, наполовина тритинг
Имай-ан — дуор
Инген Джегер — черен римър, ловец на Утук'ку, убит в Джао е-
Тинукай'и
Инджар — нискийски род, живеещ на остров Риза
Нин Рейсу — нискийка от „Скъпоценния камък на Еметин“
Руян Ве — патриарх на Тинукеда'я, наричан „Кормчията“
Шо-венна — дуор
Юис-фидри — дуор, съпругът на Юис-хадра, пазител на Залата
на образците
Юис-хадра — дуорка, съпруга на Юис-фидри, пазителка на
Залата на образците

МЕСТА

Анви'джаня — място на жилището на Куройи, известно още
като „Скрита“ или „Горна“ Анви'джаня
Баласим — обграден със стена град в околностите на
територията на Хернисадарк
Брадах Тор — висок връх в планините Грианспог
Брегшейм — малък град на Речния път между Станшайър и
Фолшайър
Вениха До'сае — първоначалният дом на сити, норни и
Тинукеда'я, наричан Градината

Винита — остров в залива Фиранос
Гаруинсуолд — малък град на Речния път между Станшайър и Фолшайър
Гратуваск — река в Римърсгард, която тече покрай Елвритшала
Гренаман — остров в залива Фиранос
Дом на водите — ситска постройка в Сесуад'ра
Дом на раздялата — ситска постройка в Сесуад'ра, по-късно център на изгнаническият двор на Джосуа (ситско име: Сесу-д'асу)
Елвритшала — херцогското седалище на Исgrimнур в Римърсгард
Залата с Петте стълбища — помещение в Асу'а, където е умряла Бризейу
Катин Даир до Силверса — хернистирски град от песента на Мириамел
Пийт Бардж — док в Кванитупул
Кига'раску — водопад под Стормспайк, наричан „Сълзопад“
Кхандия — изгубена легендарна страна
Чамул — лагуна в Кванитупул
Маа'ша — бивша хълмиста територия на ситите
Ден Халой — планина от Книгата на Ейдон, където Бог създал света
Мезуту'а — Сребърният дом, изоставеният от ситите и дуорите град под Грианспог
М'ийн Азошай — ситско име на хълма Херн, местоположението на Хернисадарк
Наракси — остров в залива Фиранос
Обсерваторията — ситска постройка с купол на Сесуад'ра
Огнената градина — покрито с плочи открито пространство в Сесуад'ра
Онестрински проход — проход между две набански долини, място на много битки
Педжа'ура — предишно обиталище на ситите, наричано „обвито с кедър“
Пещера на разкъсването — където се обучават Ноктите на Утук'ку
Пътят Пулей — път в Станшайър
Пътят Соукуд — главен път в Станшайър

Пътят Тайг — път, водещ през Хернисадарк, известен също като „Пътя Тетаин“

Риза — остров в залива Фиранос

Санселан Махистревис — бивш имперски дворец

Си'инджан'дре — пещера, в която е завършил дните си Друки след смъртта на Ненаис'у

Велдхелм — планинска верига в Еркинланд

Фиадкойл — гора на югоизток от Над Мулах, известна още като Еленова гора

Фолшайър — град, център на вълнодобив в Еркинланд, опустошен от Фенгболд

Фразилис — долина на изток от Онестринския път (другата страна на пътя от долината Комеис)

Хасу Вале — долина в Еркинланд

Харча — остров в залива Фиранос

Хексазор — бивша ситска територия, наричана „Хексазор на Черната земя“

Чазу Ярина — град, построен около централна кула на крепост, точно на североизток от Онестринския път в Набан

Шисае'рон — широка тревиста долина, някога ситска територия

Я Мологи (Хълм на люлката) — най-високата точка на Вран, легендарно място на сътворението

Якх Хюйеру (Залата на треперенето) — пещера под Стормспайк

Ясира — свещено място за среща на ситите

създания

Букен — римърсгардско название на копачите, наричани също „богханик“ от тролите

Великани — огромни космати човекоподобни същества

Дивисвет — конят на Деорнот

Вятокрък — конят на Джосуа

Водни твари — митични водни чудовища

Гханти — покрити с хитин живеещи във Вран същества

Дрохнатер — хернистирското име на дракона Хидохебхи, убит от Инелуки и Хакатри

Игдждарджук — леден червей от Урмшайм

Килпа — човекоподобни морски същества
Копачи — дребни човекоподобни подземни същества
Котка — сиво (в този случай) неразлично четириногло
Куантака — вълчицата на Бинабик
Намиращата дома — кобилата на Саймън
Нику'а — кучето водач на Инген Джегер, отгледано в
Стормспайк
Оруки — легендарни водни чудовища
Хунен — римърсгардско название на великаните
Шуракай — огнено чудовище, убито под Хейхолт, от чиито
кости е направен Престолът от драконова кост

РАЗНИ

А-Генай'асу (Къщи за пътуване отвъд) — места с мистична
сила и значение

Бедулф и разпътната жена — песен, която Саймън се опитва да
изпее на Мириамел

Безкраен и Вечен океан — нискийско название на океана,
прекосен от Родените в градината

Битката при езерото Клоду — сражение, което Джон води с
тритингите, известно също като „Битката в езерните земи“

Блестящ гвоздей — мечът на Престър Джон, по-рано наричан
Минияр, съдържащ пирон от Свещеното дърво и костича от пръста на
свети Ейлстан

Брадвата на Тетаин — забита в сърцето на бук в прочута
хернистирска приказка

Бързобурен — вранска билка

Велики мечове — Блестящ гвоздей, Печал и Трън

Видра — вранско название на съзвездие

Врата на Изкупителя — клетва за съхраняване тайната на
изповедта

Въртящо се колело — еркинландско име на съзвездие

Глиган и копия — герб на Гутулф от Утаниат

Говорещия огън — Главен свидетел в Хикехикайо

Голямата маса — съветът от рицари и герои на Джон

Грабни перото — вранска хазартна игра

Денят на Отсъждането — ейдонитски ден на Страшния съд

Ден на свети Гранис — свещен празник

Джуйа'ха — ситско изкуство: картини, направени от преплетени въжета

Дишащата арфа — Главен свидетел в Стормспайк

Добрия селянин — персонаж от притчите в Книгата на Ейдон

Ду Сварденвирд — почти митична пророческа книга от Нисес

Дървото — (или Свещеното Дърво, или Дървото на мъките) — символ на екзекуцията на Усирис Ейдон

Езерото на Трите дълбини — Главен свидетел в Асу'а

Ейдонтайд — празник за честване на раждането на Усирис Ейдон

„Жена от Набан“ — една от песните на Сангфугол

Жълтикорен — вранска билка

Завет на Мореплавателите — обет на niskийците да пазят корабите на всяка цена

Заешки нос — гъба

Захарна луковица — дърво, което расте във Вран

Заека — еркинландско име на съзвездие

Звездата-завоевател (Звездата на Завоевателя) — комета, зловеща звезда

Зелената колона — Главен свидетел в Джина Т'сеней

Зимна шапчица — еркинландско зимно цвете

Змията — набанско съзвездие

Индрезу — мечът на Джирики от магическо дърво

Ирмансол — дърво за честването на еркинландския ден Мая

Казанът (котелът) на Рин — с него хернистирците се събират за битка

„Катраникът“ — странноприемница във Фолшайър

Квалнир — мечът на Исgrimнур

Кей-вишаа — вещество, използвано от Родените в Градината, за да направят неприятелите си сънливи и слаби

„Клин и чук“ — странноприемница в Станшайър

„Колата на епископа“ — песен на Джак Мандуоуд

Колебание — норнско заклинание

Кралското рибарче — набанско име на съзвездие

Крилат бръмбар — набанско име на съзвездие

Крилат делфин — герб на граф Стреаве от Пердруин

Ловно вино — канукско алкохолно питие
Манса Никталис — нощна служба на Майката Църква
Маркет Хол — сграда с купол в Кванитупул
Миксис Вълка — набанско име на съзвездие
Мокфойл — билка
Мъгливата лампа — Свидетел, донесен от Тумет'ай от Амерасу
Навечерие на мъките — 30 октандер, денят преди Деня на
душите
Най-старото дърво — омагьосано дърво, растящо в Асу'а
Небелязаните — обект на niskийски обет
Сърцето на нощта — ситско название на звезда
Обред на съживяването — канукски пролетен ритуал
Огнецвят на Фрайджа — еркинландско зимно цвете
Омар — набанско съзвездие
Онзи, който избяга — ейдонитски евфемизъм за дявола
Договорът на Сесуад'ра — споразумение на ситите и норните
да се разделят
Петдесетте рода — набански благороднически родове
Печал — мечът на Елиас, подарък от Инелуки, Краля на бурите
Плаващия замък — прочут паметник на Уоринстен
Прайз'а — „вечнозелен“, любимо цвете на ситите
Протекция на Върховния крал — защита на краля на страните
от Остен Ард
Пясъчен бръмбар — Вранско название на съзвездие
Рао йе-Сама'ан — Главен свидетел от Сесуад'ра, наричан „Око
на земен дракон“
Ридаещия камък — долмен над долината Хасу
Родени в Градината — всички, произлезли от Вениха До'сае
„Света Риапа“ — катедрала в Кванитупул
Селиан — рогът на Камарис, направен от зъб на дракона
Хидохебхи (първоначално име Ти-туно)
Сенчеста хипноза — норнски магьосничества
Сива шапка — гъба
Сив бряг — част от дъска за шент
Ситрил — корен за дъвчене, отглеждан на юг
Сокола — набанско съзвездие

Ти-туно — рогът на Камарис, направен от драконов зъб, наричан още Селиан

Трон на Ювенис — набанско съзвездие

Трън — черният меч на Камарис

Усукана трева — Вранско растение

Фестивалът на вятъра — врански празник

Червена ножочовка — вранска птица

Червясало стъкло — хернистирско название на някои стари огледала

Късът — Главен свидетел в Мезуту'а

Шент — ситска игра за общуване и стратегия

Ащици — инструменти на Бинабик за гадаене. Фигурите включват:

Безкрила птица

Кръг от камъни

Облаци в дефилето

Планински танц

Пусната стрела

Риболовно копие

Сенчестата пътека

Упорит коч

Факла на входа на пещерата

Черната пукнатина

ДУМИ И ФРАЗИ

КАНУКСКИ

Ик та рандайхет сък бикахък — Зимата не е време да плуваш гол.

Иниж кокъ на сикаса мин так — Когато се срещнем пак, това ще е хубав ден.

Миндъноб иник ят — Моят дом ще е твой гроб.

Ненит, хенимаатъйа — Хайде, приятели.

Нихут — атака.

Умму бок — Добре свършено!

Хенимаатук! Еа куп! — Любима! Ти си тук!

Шуммук — чакай.

СИТСКИ

А-Генай'асу — Къщи за пътуване отвъд
А ѱ'ей г'ейзу! Яс'а припурна джо-шой! — Ей, вие, страхливци!
Вълните няма да ви отнесат!
Вениха с'анх! — В името на Градината!
Зида'я — Деца на зората, сити
М'йон раши — Разрушители на нещата
Синя'а ду-н'ша е-д'трейеза инро — Дано намериш светлината,
която свети над лъка.
Судхода'я — Деца на залеза, смъртни
Суми'асу — Петия дом
Тинукедата'я — Деца на океана: нискийци и дуори
Хикедата'я — Деца на облаците: норни
Хикка стаджа — Носител на стрелата
Хикка Ти-туно — Носител на Ти-туно

НАБАНСКИ

А прентейс! — Дръж го!; След него!
Дуос претерате! — Да пази Бог!
Дуос Симпетис! — Милостиви Боже!
Ем Вулстес Дуос — Според Волята Божия
Матра са Дуос — Божия Майко
Отиленейс — инструменти
Сориа — сестра
Улимор Камарис? Вевеис? — Лорд Камарис? Жив?

ХЕРНИСТИРСКИ

Гойрах силаг! — Глупаво (побъркано) момиче!
Мойхенег — между; празно пространство (неутрална земя).
Смеареч флеан — опасна книга

РИМЪРСКИ

Вад ес? Ум намен Гот, вад ес? — Какво? В името на Бога,
какво?

ДРУГИ

*Аза ше'ше т'чако, урун ше'ше бхабекро... Мудхул самат'ай.
Джаббак с'ера мемекеза санайха-з'а... Ниниек ше'ше, хамут 'тке
аграж'а с'ера йе... — Норнска песен: „Нещо много неприятно“.*

*Шу'до-ткзайха (норнски) — простосмъртни (вариант на
ситското „Судхода'я“)*

С'х'роза (дуорски) — каменна жила

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.